

Giới thiệu Xin Sư Thúc Kiểm Chế

Xin Sư Thúc Kiểm Chế thuộc ngôn tình sủng xoay quanh hắc, trong chốn võ lâm giang hồ đại danh truyền xa là người lương thiện Nguyệt công tử, tướng mạo tuấn lãng nổi bật siêu phẩm nhả nhặn tao nhã, gia tài bạc triệu không thiếu hơi tiền, lại làm nhiều thiện đức trong lòng thương xót muôn dân, đều làm việc tốt.

Truyện nàng, trong chốn võ lâm giang hồ đại danh vang xa là La Sát không thể trêu vào, đang ở chính đạo lại cùng người tà ma ngoại đạo kẻ vai sát cánh, võ công cao siêu ít có địch thủ, người qua đường đều phải cách xa ba con phố.

Hắn với nàng là đồng môn, một người được người trong thiên hạ kính trọng, một người bị người trong thiên hạ thâm hận.

Nàng với hắn, tuổi không hơn kém nhiều, lại mang thân phận thúc cháu, bên ngoài cháu cung kính sư thúc, bên trong ngầm trừ bỏ đối phương.

Chẳng bao lâu sau, Nguyệt Ly Phong hắn luôn cảm thấy cô gái trước mặt thô bỉ tầm thường, toàn thân đầy vẻ chợ búa, nhưng vì sao lúc này nhìn nàng bối bối gầy gầy cần quét hết cả bàn thức ăn trước mặt hắn như gió, không có chút nhả nhặn nào lại thuận mắt như vậy, quả thật tựa như một bức họa.

Sau khi chiều mộ tựa truyện này thì các bạn cũng đừng quên đọc thử Hôn Trộm 55 Lần của tác giả Diệp Phi Dạ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Môn Phái Nhiều Long Phụng

Núi Vân Vọng đứng cao ngất giữa không trung, màu xanh um tươi tốt tiếp nối mây trời, đưa mắt nhìn lại chỉ thấy hé lộ một góc, không rõ màu vốn có.

Đang giữa mùa hè, dưới chân núi Vân Vọng cỏ hoa san sát, phong cảnh tự nhiên này giống như do trời tạo thành, không khí trong lành thấm sâu vào tận tim.

Nước từ trên núi chảy xuống trong vắt, một bóng người từ phía xa xa dần dần tiến lại gần, vóc người thon dài, quần áo màu xanh nhạt bình thường, đai lưng bên hông cùng màu, làm cho cả người thoát nhìn càng to lớn hơn.

Mái tóc dài của nàng tùy tiện buộc sau gáy, để lộ ra cái trán trơn bóng, trên mặt không có son phấn, lại không giấu được vẻ đẹp, lông mày lá liễu, hai mắt hơi sắc bén, mũi thẳng tắp, đôi môi dày mỏng vừa phải, trên miệng cắn một cây cỏ xanh lúc ẩn lúc hiện phá nát diện mạo xinh đẹp như tranh vẽ của nàng.

Tay phải nàng cầm theo bảo kiếm màu nâu đỏ, trên vỏ kiếm có khắc hoa văn tinh xảo, không phải vật bình thường.

Sở Lương Âm đã lâu không trở lại Vân Vọng Sơn, mấy năm nhĩ? Nàng hơi nheo mắt tính toán một chút, ừ, năm năm.

Mười ba tuổi nàng xuống núi, đi ngao du khắp núi nam biển bắc, thoáng một cái đã năm năm trôi qua, đúng là thời gian thấm thoát thoi đưa.

Con đường phía trước dần dần hẹp lại, cây cối xanh tươi hai bên đường đã chặn ánh mắt trời lại, những chú dế mèn kêu vang trong bụi cỏ như đang mở đại nhạc hội.

Con đường này là con đường nhỏ đi lên Vân Vọng Sơn, người trong nhà đều đi đường này lên, từ nơi này nàng có thể đi trực tiếp đến nơi ở của sư phụ nàng, cũng chính là đỉnh núi. Nàng đã lâu không trở về, lần này trở về cũng chính vì đại thọ trăm tuổi của sư phụ, nàng về để tặng quà cho lão nhân gia ông, đương nhiên phải lên gặp ông trước.

Cây cối hai bên đường nhỏ đi lên đỉnh núi đã lớn rất nhiều so với lúc trước khi nàng rời đi, nhưng mà con đường đi lại cũng rất rõ ràng, mấy ngàn đệ tử ở núi Vân Vọng lên núi xuống núi đều đi con đường này, bùn đất bị giẫm đạp cũng bằng phẳng hơn.

Sở Lương Âm quen đường đi lên núi, đi được gần một ngàn thước đột nhiên dừng bước, hơi ngửa đầu nhìn móm núi nhỏ bên trái, nàng phun cây cỏ trong miệng ra, khoe môi cong lên mĩa mai, năm năm không trở lại, lại có người dám nhỏ lòng trước mặt hồ à!.

“Khụ khụ” Nàng ho nhẹ một tiếng, thanh âm trong trẻo vang vọng cả núi rừng.

Quả nhiên, cây cối ở đỉnh núi bên kia đang lay động, chỉ khoảng hai phút sau, tiếng sột sột soạt soạt vọng ra từ chỗ sâu nhất của rừng cây.

Sở Lương Âm đứng tại chỗ yên lặng nhìn cây cối lay động về gần phía mình, bỗng dưng, một người vạm vỡ từ trong chỗ sâu của rừng cây chui ra ngoài.

Đuôi lông mày Sở Lương Âm khẽ động, chơi trò gì đây?

Người vạm vỡ kia thấy đứng ở đó là nữ nhân, khuôn mặt dữ tợn lập tức xuất hiện vẻ mặt như có chiếc bánh lớn rơi từ trên trời xuống, gã bước ra ngoài, cây đao lớn bên hông đưa theo bước chân gã, đứng đối diện với Sở Lương Âm, nàng có thể cảm thấy mặt đất dưới chân đang rung lên theo động tác của gã.

“Ông mày chỉ cướp tiền không cướp sắc, biết điều thì giao hết tiền bạc trên người ra đây, nếu không, ông mày cướp cả sắc!”. Dứt lời, gã còn không quên quan sát Sở Lương Âm từ trên xuống dưới, mặt hiện rõ vẻ dâm dăng.

Mặt Sở Lương Âm thoáng có vẻ bất ngờ, khoanh hai tay trước ngực, bảo kiếm trong tay lóe sáng dị thường, “Nếu ta nhớ không lầm, đây là địa bàn của Tùng Vụ môn. Người dám cướp bóc trên địa bàn của Tùng Vụ môn, có phải hơi trắng trợn quá không?”.

Đại hán hừ nhẹ một tiếng, đầy vẻ cuồng vọng, giậm chân một cái, mặt đất rung ba lần, “Tùng Vụ môn? Tuy rằng Tùng Vụ môn là môn phái đứng nhất trong giang hồ, nhưng lão tử cũng không để vào mắt. Nói cho người biết, ngày thường lão tử chỉ ở dưới chân núi thu lộ phí, ai ngờ hôm nay gặp tiểu nương tử ở đây, người nói có phải duyên phận không?”. Gã xoa xoa hai bàn tay thô ráp, hoàn toàn không muốn bỏ qua thu hoạch bất ngờ này.

“Ủi chà, xem ra hôm nay ta tự động phải xui xẻo, vậy chúc mừng người!” Sở Lương Âm nghiêng đầu nhìn gã, xem ra người này thật sự không biết nàng là ai.

“Ha ha, nếu tiểu nương tử biết điều như thế, vậy giao tiền tài trên người ra, à còn thanh kiếm trong tay, đưa hết cho ông, tự mình động thủ, đừng ép ông mày phải ra tay” Gã cũng khoanh tay trước ngực, động tác của hắn để lộ cơ bắp trên tay, thậm chí có thể thấy mạch máu xanh như muốn bắn ra ngoài.

Sở Lương Âm nghe vậy cười một tiếng, nhìn thoáng qua kiếm trong tay mình, xem ra người nọ thật sự không biết nàng là ai, nhìn đến kiếm trong tay nàng cũng không nhận ra, như vậy hôm nay, chính gã tự chuốc họa vào thân, cũng không phải nàng sinh sự.

“Nếu muốn, thì cho người là được!” Sở Lương Âm hào phóng đưa kiếm trong tay ra, chỉ cách đại hán kia nửa thước.

Nghe Sở Lương Âm nói thế, gã đại hán không khỏi đắc ý cười to, đưa tay ra lấy kiếm, nào biết ngay khi tay sắp sờ đến kiếm, cây kiếm đột nhiên tự bắn từ trong tay Sở Lương Âm ra, ánh mắt gã nhảy dựng, còn chưa kịp có phản ứng thân kiếm kia chọt như trúng tà bay về phía ngực gã bằng tốc độ sét đánh.

Hắn né tránh ra, cũng không bằng tốc độ của cây kiếm kia, ngực bị chuôi kiếm đập mạnh vào đại hán chỉ cảm thấy ngực đau xót, yết hầu lập tức dấy lên vị tanh nồng, gã liền tiếp lui về phía sau vài bước, kinh mạch trên người đều chấn động.

Cây kiếm kia lập tức quay về chỗ cũ như có mắt, Sở Lương Âm giờ tay tiếp lấy, thoải mái cầm kiếm trong tay, nhìn đại hán đặt mông ngồi trên mặt đất, ánh mắt nàng đầy sắc bén đồng thời cũng mang theo vài phần giễu cợt và khinh thường, “Lăn lộn trên núi Vân Vọng này lại không biết người trước mặt người là ai mà có thể cướp đoạt đến mức như vậy, người cũng coi như chuyen lạ”.

Trên sườn núi Vân Vọng, những tòa nhà sừng sững vây quanh sườn núi. Núi Vân Vọng tập hợp đủ cả tình mịch, đặc sắc, thanh tú, xinh đẹp, phong cảnh bốn mùa khác biệt, cảnh sắc khác nhau. Phòng ốc nguy nga được xây dựng trên núi Vân Vọng giống như tiên cảnh trên trời.

Tùng Môn vụ từ khi lập phái đến nay đã hơn bốn trăm năm, hiện nay đệ tử môn hạ hơn ba nghìn người, phái Thiếu Lâm Nam Sơn là môn phái đứng thứ hai. Chương môn hiện giờ của Tùng Môn vụ là Tùng Sơn đạo nhân nổi danh khắp nơi, bạn bè trong thiên hạ rất nhiều, được người người truyền tụng là người sống tình nghĩa, trên giang hồ địa vị cực cao. Tùng Sơn đạo nhân có tổng cộng bảy người đệ tử, danh tiếng trên giang hồ cũng rất tốt đẹp, Nguyệt Ly Phong Nguyệt công tử có tiếng lương thiện, quảng đại trong giang hồ là đồ đệ của đại đệ tử Tường Cảnh Nham của Tùng Sơn đạo nhân Tùng Vụ môn. Ở Tùng Vụ môn này, long phượng thật nhiều.

Tùng Sơn đạo nhân năm nay đã trăm tuổi, nhưng tinh thần vẫn khỏe mạnh như trước, cả đời dốc sức tu luyện cứu vớt chân kinh vì Tùng Vụ môn. Trong cứu vớt chân kinh hàm chứa đạo pháp uyên thâm, nội công thâm hậu dài lâu, phong phú mạnh mẽ, đứng đầu trong thập đại môn phái Võ Lâm.

Bằng chứng là diện mạo Tùng Sơn đạo nhân nhìn qua chỉ quá sáu mươi mà thôi.

Mùa hè năm nay, vì đại thọ trăm tuổi của Tùng Sơn đạo nhân Tùng Vụ môn, nhiều bằng hữu giang hồ, cùng nhiều đệ tử Tùng Môn vụ đang vân du khắp nơi cũng trở về núi Vân Vọng, Nguyệt công tử Nguyệt Ly Phong quanh năm ở bên ngoài làm việc thiện, thi ân tích đức, bệnh chính đẹp tà, kết giao với chính phái làm tăng danh tiếng cho Tùng Vụ môn cũng trở về Vân Vọng, đệ tử trong môn vì nghênh đón đại sư huynh trở về, mà kéo hết đệ tử trong môn ra trải thảm đỏ lên con đường nhỏ sau núi, thảm đỏ kéo dài mấy trăm thước, màu đỏ nổi bật trên nền cây xanh biếc, quả thật rất bắt mắt giữa rừng núi um tùm này.

Trong tất cả các tiểu sư đệ trong môn, Đại sư huynh là nhân vật thần thoại, rất nhiều đệ tử đã từng gặp đại sư huynh đều coi đại sư huynh là tấm gương, học tập tính cách bình tĩnh, nội liêm của hắn, tác phong khiêm tốn lễ độ, quan trọng hơn là tu vi võ công của đại sư huynh, nghe nói cứu vớt chân kinh của đại sư huynh đã tu luyện đến tầng thứ tám.

Đã sớm nghe có tin báo về, nói đại sư huynh hôm nay về núi, rất nhiều nhóm tiểu sư đệ đứng chờ ở nơi luyện võ sau núi, bên phải nơi luyện võ chính là con đường nhỏ trải thảm đỏ ở giữa núi kia, lát nữa, đại sư huynh sẽ xuất hiện ở nơi này.

Chương 2: Long Phượng Trở Về Vân Vọng

Ngay khi các sư huynh đệ nhón chân chờ đợi, cuối con đường dài kia chợt có tiếng động truyền tới, mọi người lập tức nín thở, Đại sư huynh mà họ đang chờ đã đến.

Bỗng dung, một bóng người đan chéo, bên trong cây cối xanh tươi kia, cái bóng ấy chuyển động rất nhanh, dùng tốc độ ánh mắt người không theo kịp di chuyển về phía bọn họ, mọi người quên cả lên tiếng, chỉ nhìn cái bóng kia càng ngày càng gần, giây tiếp theo sắc mặt mọi người đều đồng loạt thay đổi, đứng thẳng người lại, khom lưng chấp tay, “Tham kiến thất sư thúc”. Thanh âm đồng đều lan rộng trên đài luyện võ, tiếng vọng vãn vang lên trong núi Vân Vọng, nhưng mà, cái bóng kia cũng không chú ý nhiều đến bọn họ, mà chỉ lướt qua trước mặt bọn họ đến lúc này, mọi người mới nhìn thấy, trong tay thất sư thúc bọn họ còn xách theo một đại hán to lớn, giống như con gà con bị sư thúc dễ dàng xách theo, bay nhanh về phía đỉnh núi.

“Ngay cả ta mà cũng dám cướp à? Đúng là không có mắt, hôm nay không ném ngươi từ trên vách núi xuống thành đồng thịt vụn thì bà đây không phải họ Sở”. Cho đến khi cái bóng kia đã đi xa, những lời nói khiến cho nhóm tiểu sư đệ ở đây đều cảm thấy lạnh người mới từ xa xa vọng lại, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về hướng thất sư thúc biến mất, những khuôn mặt tròn méo khác nhau bây giờ lại xuất hiện biểu cảm giống nhau, coi như không thấy. Trước mặt Thất sư thúc, dù nằng có làm gì thì tất cả mọi người đều phải làm như không thấy, nếu không, kết cục sẽ rất thảm!

Ngay khi cả nghìn đệ tử còn đang bị hăm dọa trong sự sợ hãi thất sư thúc chưa kịp hoàn hồn, thì ở một chỗ đầu khác của thảm đồ có ba người đi tới, đi phía trước là một người mặc y phục trắng, áo khoác dài màu đen đường viền màu trắng, dáng người hần cao gầy, một tay để phía sau, bước từng bước lên thảm đồ, đi gần về phía hàng nghìn sư huynh đệ của mình. Lúc này mọi người ở đây mới chú ý tiếng động ở cuối thảm đồ, vừa nhìn thấy lập tức không tìm được hoan hô, đại sư huynh đã trở về.

Môi Nguyệt Ly Phong cong lên mỉm cười, phong nhã ôn nhu, trong khí tức nhu hòa của hắn lại thoáng có chút xa cách, khiến cho người ta dễ dàng có cảm tình ngay khi vừa nhìn thấy hắn, nhưng khi nhìn lại lần nữa lại không dám tùy tiện tới gần.

Khuôn mặt hần tuần tú, con mắt nhỏ dài sâu thẳm trầm tĩnh, ánh mắt hiện lên vẻ ưu nhã cao quý, nhìn hắn không giống người trong giang hồ mà giống công tử nhà giàu hơn, chỉ cần vẫy tay một cái là có thể gọi vô số người.

“Đại sư huynh”. Tiếng hô hào lập tức vang lên ầm ầm trên núi Vân Vọng, hàng nghìn sư đệ không quen biết đều chạy nhanh về phía hắn, hắn vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa nhìn bọn họ. Dù rằng bọn họ có cả nghìn người, dù rằng bọn họ bao phủ lấy hắn trong nháy mắt, thì hắn vẫn mỉm cười tao nhã như xưa, ân cần hỏi thăm từng vị sư đệ, khoác trọn vẹn phong thái của một vị Đại sư huynh.

Đi theo phía sau Nguyệt Ly Phong là hai tiểu đồng, mặt mũi đều thanh tú, một người có đôi mắt rất to, thoạt nhìn vô cùng thông minh, một người ánh mắt hơi cụp xuống, có vẻ ngưng ngững, làn da trắng nõn như lòng trắng trứng gà, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Hai người bị hàng nghìn người đẩy sang một bên, trong tay còn đang khiêng rương lớn, thể tích rương lớn kia lớn bằng hai người bọn họ, nhưng mà nhìn mặt hai người không đồ cũng không thờ hồn hèn, vừa khiêng rất thoải mái, vừa trốn tránh các nhóm tiểu thiếu gia cùng sư môn ôm ấp công tử nhà bọn họ.

Nguyệt Ly Phong đi qua đài luyện võ trong sự tung hô của hàng nghìn sư đệ, Tường Cánh Nham, ân sư của hắn đang chờ ở chính sảnh.

Lúc này, trên đỉnh núi, Sở Lương Âm buột chặt gậy đại hán không có mắt kia lên một thân cây khô ở vách núi, vỗ vỗ tay, thuận tiện đá thêm một cước, khoe môi cong lên, “Tiểu tử, lúc nào hồi hận thì lúc đó bà đây sẽ thả ngươi, bằng không ngươi cứ ở chỗ này chờ thú hoang tới ăn đi”.

Nội lực đại hán bị phong bế, khoe miệng còn vết máu, sợ hãi nhìn Sở Lương Âm: “Nữ... Nữ hiệp, tiểu nhân... Tiểu nhân biết sai rồi, sau này... cũng không dám nữa”. Trên vách núi gió lớn thổi vù vù, dù có ánh nắng trên bầu trời nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo, mồ hôi lạnh từ trên cổ đại hán chảy xuống, tuy rằng núi Vân Vọng là địa bàn của Tùng Vụ môn, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ chiếm cả ngọn núi làm của riêng, bọn họ cùng các loài động vật hoang dã trên núi chung sống hòa bình với nhau, thú hoang mà Sở Lương Âm nói cũng không phải nói đùa, mà thực sự có thú hoang.

“Biết sai sao?”. Sở Lương Âm ôm kiếm trong tay, gió lớn trên vách núi khiến sợi tóc của nàng bay lên, đôi mắt trên gương mặt xinh đẹp kia hơi nheo lại nhìn vô cùng đáng sợ, cánh môi hé mở, một tiếng cười lạnh truyền đến, “Vậy chờ đã thú đến ăn ngươi đi”. Dứt lời, nàng xoay người rời đi, bước chân nhìn rất thong thả, nhưng trong giây lát đã cách xa hơn trăm mét, đại hán kia trơ mắt nhìn Sở Lương Âm rời đi, thân thể to khỏe bị trói trên cây, người đã không thấy, chỉ còn lại gió lớn thổi vù vù bên tai gã.

Sở Lương Âm đi từ trên núi hoang xuống, sau đó nhảy lên vách núi đối diện, vách núi dốc ngược cao khoảng chừng hơn mười thước, nàng dễ dàng nhảy lên, giống như chim bay, vờn vàng đáp xuống đỉnh núi, đứng trước một căn phòng bằng đá xanh.

Bề ngoài căn phòng mang phong cách cổ xưa, những bộ phận khảm lên tảng đá giống như hòa thành một thể với tảng đá, rõ ràng căn phòng làm bằng gỗ, nhưng lại có thể phối hợp với tảng đá như vậy mà không tìm thấy vết nối, chỉ có thần tiên mới làm được.

Sở Lương Âm quen thuộc đạp từng bước trên bãi cát đá trước cửa phòng, bước chân rất có quy luật, thì ra ở trước cửa phòng này có trận pháp, nếu tùy tiện bước vào, chắc chắn sẽ bị giam ở bên trong.

Nàng nhảy ra khỏi trần pháp, dừng lại trước cửa phòng, sau đó đưa tay gõ cửa, “Sư phụ con về rồi!”.

Trên núi chỉ nghe tiếng gió kêu gào, trong căn phòng không có chút tiếng động nào, Sở Lương Âm chờ khoảng nửa phút, sau đó đẩy cửa phòng, lách mình đi vào trong.

Trong phòng chỉ có ngọn đèn đang cháy, toàn bộ bàn ghế cũng rất đơn giản, trong phòng không có giường, cũng không có người, Sở Lương Âm không cảm thấy bất ngờ, đi đến đến cuối căn phòng, dừng lại ở tường đá bên cạnh, đưa tay kéo móc tròn bên dưới chiếc đèn được gắn trên tường, bức tường đá trước mặt nàng chợt phát ra tiếng động ầm ầm, rồi sau đó từ từ lui về phía bên trái, mặt thất bí mật hiện ra trước mắt.

Ánh đèn trong mặt thất hơi lờ mờ, rộng khoảng ba mươi mét vuông, một chiếc giường ngọc xanh biếc đặt ở chính giữa mặt thất, một ông cụ có cốt cách như thần tiên khoan chân ngồi trên giường ngọc, râu tóc thậm chí là cả lông mày cũng đều trắng như tuyết. Ông nhắm mắt lại, toàn thân như xa rời cõi trần tục. Sở Lương Âm đến gần Tùng Sơn đạo nhân, ngồi trên chiếu đối diện ông, nhìn ông, chớp chớp mắt, “Sư phụ, con về rồi.” Giọng điệu cung kính. Phải qua hơn nửa canh giờ sau, Tùng Sơn đạo nhân vẫn luôn ngồi trên giường ngọc không nhúc nhích, thậm chí còn không nghe thấy tiếng hô hấp, rốt cuộc cũng có động tĩnh. Mí mắt ông khẽ động đậy, rồi mở mắt ra, đôi mắt trải qua thời gian lắng đọng lại, đầy cơ trí, sâu thăm thẳm, vừa nhìn thấy Sở Lương Âm ngồi đối diện, trong mắt ông thoáng hiện lên vẻ yêu thương: “Âm nhi, con về rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Long Phượng Đánh Nhau

“Sư phụ, lần này ngài ở bích cốc bao lâu?” Nhìn Tùng Sơn đạo nhân, Sở Lương Âm liền che giấu đi ánh mắt sắc bén lúc trước, dịu dàng cung kính.

Tùng Sơn đạo nhân cũng từ ái nhìn nàng, “Chỉ mới nửa tháng thôi.”

Sở Lương Âm gật đầu, khoe miệng cong lên, sau đó cúi đầu lui lại bên hông, lấy một chiếc bình sứ màu tím to khoảng một bàn tay từ trong thất lung ra, “Sư phụ, đây là phượng y đan, coi như là quà sinh nhật đồ nhi tặng ngài.”

Tùng Sơn đạo nhân tiếp nhận bình sứ Sở Lương Âm đưa qua, mở nắp bình, mùi thảo dược nồng đậm cùng một mùi thơm ngát từ trong bình bay ra thấm vào ruột gan, đóng nắp bình lại, về mặt Tùng Sơn đạo nhân nhìn Sở Lương Âm có phần không biết làm thế nào, “Âm Nhi đi Quý cốc.”

Sở Lương Âm gật đầu, “Đúng vậy, phượng y đan của Kê tiên sinh nổi tiếng như vậy, là thứ đứng đầu danh sách chọn quà sinh nhật trong lòng đồ nhi nên phải đi lấy chứ ạ”. Nàng nói tự nhiên thoải mái giống như chỉ cần nàng tùy tiện nói muốn, Kê tiên sinh kia sẽ cho nàng rất nhiều vậy.

Tùng Sơn đạo nhân khẽ lắc đầu, “Vi sư đã qua cái tuổi quá coi trọng sinh mệnh rồi, phượng y đan này có khả năng hoàn hồn, Âm Nhi mới bước chân vào giang hồ, tuy rằng bằng hữu không ít, nhưng kẻ thù còn nhiều hơn, Âm Nhi nên mang theo bên người thì hơn.” Dứt lời, Tùng Sơn đạo nhân nhẹ buông tay, bình sứ trong lòng bàn tay ông chợt lướt trên không trung rồi dừng lại trong tay Sở Lương Âm ở đối diện.

Sở Lương Âm chớp chớp mắt, lại không nhận, động cô tay, bình sứ kia lại theo đường cũ bay nhẹ vào trong tay Tùng Sơn đạo nhân, luồng không khí kỳ quái chợt nổi lên trong căn mặt thất yên tĩnh, hai thầy trò ngồi đối diện nhau, Tùng Sơn đạo nhân bỗng cười khê ra tiếng, sau đó thu hồi bình sứ trong tay, thờ dài: “Âm nhi lại tiên bộ”. Trong lời nói có rất nhiều vẻ cảm thán, Trường Giang sóng sau đê sóng trước, đã không còn là thời đại của ông nữa rồi.

Sở Lương Âm đứng từ dưới đất lên, “Sư phụ, đi ra ngoài ngồi đi, ngài ở trong này nửa tháng rồi, nên đi ra ngoài hóng gió một chút.” Nói xong, nàng đi tới đỡ Tùng Sơn đạo nhân đứng lên. Nàng thấy mặt thất này không thoải mái và khó chịu, có thể khiến người ta buồn bực đến phát điên mất.

Tùng Sơn đạo nhân theo nàng đi ra, Sở Lương Âm đi phía sau, lúc đi ra cũng không quên đóng cửa đá mặt thất lần nữa.

Nàng mở cửa phòng ra, gió từ bên ngoài thổi vào, hơi thở lạnh lạnh dễ chịu, Tùng Sơn đạo nhân ngồi trên ghế chậm rãi điều chỉnh hô hấp, dường như đến tận lúc này mới nghe được tiếng hô hấp của ông, khi ở trong mặt thất, hẳn bình tĩnh nhưng vẫn không hô hấp.

Sở Lương Âm ngồi một bên, nhìn Tùng Sơn đạo nhân, nàng tự cảm thấy mình không bằng, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ luyện đến trình độ như sư phụ.

“Âm Nhi, nghe nói giao tình của con và thánh nữ thần giáo Ma Gia cũng không ít, mấy năm nay lại cùng phiêu bạt giang hồ, các môn khác rất có thành kiến với con”. Tùng Sơn đạo nhân thờ dài, thần giáo Ma Gia là giáo phái Tây Vực, mấy chục năm trước tiến vào võ lâm Đại Tề, ban đầu chỉ là một giáo phái nhỏ, phát triển đến ngày nay gần như đã có thể ngang bằng với Thiếu Lâm và Tung Vù, nhưng quy củ của giáo phái bọn họ không giống với bất cứ giáo phái nào trong chốn võ lâm Đại tề, cho nên, cũng có người khinh thường gọi bọn họ là ma giáo. Nhưng lời nói của Tùng Sơn đạo nhân cũng không có nhắc đến hai chữ ma giáo, có thể thấy Tùng Sơn đạo nhân cũng không có ý kỳ thị thần giáo Ma Gia, chỉ là lo lắng cho lập trường của Sở Lương Âm trên giang hồ mà thôi.

Sở Lương Âm nghe vậy khê hừ một tiếng không mấy bận tâm, “Sư phụ, đừng nghe đám người kia nói hươu nói vượn, một đám tự xưng là danh môn

chính phái nhưng có mấy người là quân tử? Bề ngoài thì tỏ ra đứng đắn, thật ra tâm địa đầy dối trá còn không bằng bọn Chiêu Nhiên.” Chiêu Nhiên, chính là thánh nữ thần giáo Ma Gia mà Tùng Sơn đạo nhân nhắc đến, họ Ninh, tên Chiêu Nhiên.

Tùng Sơn đạo nhân cười mà không nói, “Âm nhi, mọi sự đều có đạo lý, không thể gượng ép được. Tuy tính cách con rất thoải mái, nhưng cũng có chấp niệm, có thể xem nhẹ thì hãy xem nhẹ, đừng để chuyện không vui ở trong lòng.” Là sư phụ của nàng, chăm sóc nàng từ nhỏ đến lớn, đương nhiên ông cũng hiểu rõ tính cách của nàng.

Sở Lương Âm chấp tay, “Đa, sư phụ, mỗi câu ngài nói con đều nhớ kỹ, tuyệt đối không dám quên”. Trong mắt nàng, nhìn khắp cả giới giang hồ này cũng chỉ có sư phụ nàng mới đáng được gọi là cao nhân.

Bỗng dưng, tiếng gió bên ngoài thổi vào hơi thay đổi, hai thầy trò cùng nhìn về phía cửa lớn đang mở, đuôi lông mày Sở Lương Âm hơi nhếch lên, ngửi thấy một khí tức khác xen lẫn trong làn gió, ánh mắt khinh thường mà sắc bén kia lại xuất hiện trên mặt.

Khoảng hai phút sau, hai bóng người chợt xuất hiện ở cửa, một người tao nhã cao quý, mang theo khí tức ôn hòa, đôi mắt nhỏ dài chứa đựng sự thâm sâu và tinh mịch, nhìn thấy Tùng Sơn đạo nhân đang ngồi ở giữa gian phòng, thần sắc lập tức trở nên cung kính, chính là Nguyệt Ly Phong, người vừa trở về núi Vân Vọng chậm hơn Sở Lương Âm một chút.

Đi phía sau hắn là tiểu đồng nhất gan hay ngưng ngưng có làn da trắng, trong tay còn cầm theo hộp gỗ tinh xảo, nhìn qua không phải là vật bình thường.

“Ly Phong cung chúc sư công đại thọ trăm tuổi, trường trường thọ thọ, trăm năm mạnh khỏe”. Nguyệt Ly Phong không đi vào, mà trực tiếp hành đại lễ ngay ở cửa với Tùng Sơn đạo nhân, tiểu đồng phía sau cũng quỳ xuống theo.

Tùng Sơn đạo nhân giơ tay vuốt râu, “Ly Phong đứng lên đi, không cần phải hành đại lễ”.

Bây giờ Nguyệt Ly Phong mới đứng lên đi vào, dường như lúc này mới chú ý đến Sở Lương Âm cũng ngồi ở trong phòng, hắn nhìn Sở Lương Âm, trong đáy mắt xẹt qua một tia lạnh lùng, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, hắn theo quý cù khom lưng chấp tay với Sở Lương Âm, “Ly Phong tham kiến thất sư thúc.”

Không biết từ lúc nào Sở Lương Âm đã ngồi bất chéo hai chân sắc mặt nhìn Nguyệt Ly Phong cũng không tốt đẹp gì, hai người có danh tiếng nhất trên giang hồ của Tùng Vụ môn đối diện với nhau, không nhìn thấy vẻ yêu thương kính trọng, ngược lại giống như mạch nước ngầm dâng trào, “Sư diệt cần gì đa lễ? Bên ngoài chúng ta gặp mặt như thế nào, thì ở trong này cứ như vậy, giả bộ gì nhiều thế, sợ người ta nghĩ mình là người xấu à”. Ngừ điệu của nàng rất du dương, nghe còn như có gai, Tùng Sơn đạo nhân bên kia chăm chú nhìn hai người bọn họ, dường như cũng cảm thấy được mạch nước ngầm dâng trào trong đó, nhưng vẫn cười không nói.

Nguyệt Ly Phong đứng thẳng người, hắn đứng, nàng ngồi, hắn từ trên cao nhìn xuống nàng, ánh mắt nàng nhìn hắn có chút giễu cợt, tình cảnh này giống như đã diễn ra quá nhiều lần.

“Nhĩ Trương, cầm lễ vật dâng lên sư công”. Hai người nhìn nhau khoảng mười lăm giây, Nguyệt Ly Phong bình tĩnh dời mắt đi, gọi tiểu đồng phía sau, Nhĩ Trương đi lên phía trước, dâng hộp gỗ trong tay lên, hộp gỗ kia mang theo cỗ mùi thơm ngát. Sở Lương Âm nhìn có chút khinh thường.

Nguyệt Ly Phong tự mình mở hộp ra, lấy từ bên trong bình sứ màu tím cỡ ngón cái, cung kính đưa cho Tùng Sơn đạo nhân, “Sư công, đây là phượng y đan nổi tiếng thiên hạ, có khả năng hoàn hồn, người có nội lực thâm hậu dùng cũng có công dụng củng cố nội lực. Ly Phong tìm ở chín thành mới tìm được một viên, xin sư công đừng chê”. Mỗi câu mỗi chữ hắn nói như gió mát, giống như nói chuyện cũng có thể làm cho người ta say.

Nhưng mà, người khác có thể say, cũng không có nghĩa là cả Sở Lương Âm cũng say, lúc nghe Nguyệt Ly Phong nói ba chữ phượng y đan, khoe miệng nàng liền hiện ra nụ cười quái dị, lại nghe hắn nói chín thành mới tìm được một viên, rất không khách khí cười ra tiếng.

Nguyệt Ly Phong quay lại nhìn nàng, khuôn mặt vẫn phong nhã ôn hòa như trước: “Sư diệt nói gì sai mà khiến thất sư thúc cười như vậy?”.

Sở Lương Âm hơi nheo mắt, nhìn bình sứ trong tay hắn, “Không biết Ly Phong sư diệt tốn bao nhiêu ngân lượng mới tìm được phượng y đan này thế?” Nguyệt Ly Phong có tiền, hơn nữa có rất nhiều tiền, nếu hắn nói phượng y đan là do bạn bè tặng hắn, chắc chắn nàng sẽ cười đến rụng răng.

Nguyệt Ly Phong nhìn bộ dạng của nàng, con ngươi sâu thẳm khẽ động, sau đó cười nhạt nói: “Không nhiều lắm, nghìn lượng vàng”. Một câu “không nhiều lắm” nhẹ nhàng bình thản, xem ra ở trong mắt hắn một nghìn lượng vàng thật sự không là gì cả.

Sở Lương Âm nghe vậy cố ý mở to hai mắt tỏ vẻ ngạc nhiên, “Ly Phong sư diệt nhiều tiền thật, có điều phượng y đan này đúng là cũng đáng giá đó thật, haizzz, sớm biết vậy thì ta đã không tặng hết bảy viên phượng y đan kia cho sư phụ ngài, mà đem bán cho Ly Phong sư diệt thì ta phát tài to rồi!”. Nàng vừa than thở xong, tiếng cười càng trở nên vô cùng chói tai, khi nàng nhìn thấy rõ khuôn mặt tao nhã của Phượng Ly Phong bị vỡ toang một góc, tiếng cười của nàng càng lớn hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Bộ Mặt Của Sư Thúc

“Nói như vậy, lễ vật thất sư thúc tặng cho sư công cũng là phượng y đan. Ly Phong hồ thẹn, để sư công và thất sư thúc chê cười rồi.” Nói xong, hắn đưa bình sứ còn cầm trong tay cho Nhĩ Tương cất vào trong hộp gỗ, xem ra hắn không muốn mất thể diện hơn nữa.

Sở Lương Âm lập tức xua tay, “Không thể nói như vậy được, mặc dù danh tiếng trên giang hồ của ta coi như vang dội, nhưng đều là tiếng xấu. Làm sao định nổi Ly Phong sư diệt, nổi danh thiện lương khắp thiên hạ, còn có người nói Ly Phong sư diệt là Bồ Tát chuyển thế, ta sao có thể bị được.”

Nguyệt Ly Phong mỉm cười tao nhã tự tại, cứ như nghe mấy lời đầy vẻ giễu cợt của Sở Lương Âm, hắn cũng thấy vui vẻ vậy.

Tùng Sơn đạo nhân bên kia vuốt râu mỉm cười, “Tâm ý của Ly Phong sư công đều hiểu, Ly Phong ngồi đi.”

Nguyệt Ly Phong chấp tay, sau đó đi đến bên kia, ngồi đối diện Sở Lương Âm

“Ly Phong, nghe Cảnh Nham nói cửu vụ chân kinh của con đã lĩnh ngộ đến tầng thứ tám”. Tùng Sơn đạo nhân hỏi, thật ra ông không cần hỏi, chỉ cần cảm nhận qua hơi thở của Nguyệt Ly Phong cũng có thể biết rõ.

Nguyệt Ly Phong vội lắc đầu, “Là sư phụ nghe nhầm thôi ạ, năng lực của Ly Phong có hạn, chỉ mới lĩnh ngộ đến tầng thứ năm thôi, thật hồ thẹn”. Hắn lắc đầu phủ nhận, Sở Lương Âm ở bên kia lờm lờm một cái đầy vẻ khinh thường.

“Tầng thứ năm mà cũng nghe được thành tầng thứ tám, lỗ tai của đại sư huynh càng ngày càng kém”. Nàng mỉa mai châm chọc, Nguyệt Ly Phong làm như không nghe thấy, vẫn giữ nụ cười nhã nhặn như trước, Nhĩ Tương cảm hộp gỗ đứng bên cạnh Nguyệt Ly Phong, thận trọng ngẩng đầu nhìn lên Sở Lương Âm ở đối diện, vừa vặn Sở Lương Âm nhìn đến hắn, hắn vội cúi đầu, khuôn mặt trắng nõn chột đỏ ửng lên.

Sở Lương Âm cười, “Tiểu Nhĩ Tương, làm gì mà cứ nhìn lên ta thế?”.

Nhĩ Tương cúi đầu, “Thất sư thúc... Nhĩ Tương không nhìn lên ngài”. Hắn ấp a ấp úng, đầu lưỡi giống như bị trói lại.

“Thật không?”. Nàng kéo dài giọng trêu chọc khiến Nhĩ Tương đỏ mặt tía tai.

Tùng Sơn đạo nhân lắc đầu thờ dãi, “Âm nhi, Nhĩ Tương trời sanh bản tính đơn thuần, đừng có lúc nào cũng chọc hắn”. Giọng nói của ông có vẻ bất đắc dĩ, đối với đồ đệ này, Tùng Sơn đạo nhân thật sự không biết phải nói thế nào cho phải.

Sở Lương Âm buồn chán đứng lên, “Sư phụ, ngài nghỉ ngơi đi, đồ nhi đi xuống núi trước”.

Tùng Sơn đạo nhân khẽ gật đầu, “Ừ xuống núi gặp sư huynh của con đi, nhớ đừng gây chuyện.” Tùng Sơn đạo nhân biết rõ đồ tử trong môn đều hơi sợ hãi nàng, nhưng nàng lại cứ thích hù dọa nhóm đồ tử, năm năm trước, khi nàng còn chưa xuống núi mỗi ngày đều khiến nơi này gà bay chó sủa, khi nàng rời đi rồi khó khăn lắm trong môn mới yên ổn trở lại, lần này nàng trở về e rằng lại khiến phong ba nổi lên.

“Con biết rồi con biết rồi, sư phụ à, lão nhân ngài đừng để ý đến chuyện bên ngoài, cứ ở chỗ này bế quan đi, con đi đây”. Dứt lời, nàng xoay người rời đi, trong tay không quên cầm theo kiếm của mình, cũng không thèm liếc mắt nhìn Nguyệt Ly Phong, nháy mắt đã đi ra ngoài cửa.

Từ trên đỉnh núi đi xuống, Sở Lương Âm đi theo con đường nhỏ trong núi, bỗng dưng nàng dừng lại, tựa vào cây ven đường, khoanh tay trước ngực, mắt thần nhiên nhìn về phía trước, không biết tại sao lại đột ngột dừng lại, hình như đang đợi ai đó.

Qua nửa canh giờ, trên núi có tiếng bước chân truyền đến, Sở Lương Âm vẫn đứng đó như trước, xem ra là chờ người đến.

Người đi xuống là Nguyệt Ly Phong, Nhĩ Tương đi theo sau, chủ tớ hai người yên lặng không tiếng động, liếc nhìn Sở Lương Âm đang chờ ở nơi nào đó, Nguyệt Ly Phong không cảm thấy bất ngờ, Nhĩ Tương nhìn Sở Lương Âm một cái sau đó cúi đầu không dám nhìn nàng nữa.

“Thất sư thúc đợi lâu chưa?”. Nguyệt Ly Phong dừng lại trước mặt Sở Lương Âm, chỉ khẽ gật đầu có lẽ, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt hắn càng có vẻ trong suốt hơn.

Sở Lương Âm nhìn hắn có chút không kiên nhẫn, “Ít nói nhảm, nhuyển tiên của Ninh Chiêu Nhiên có phải bị người lấy đi không? Mau đem ra đây, đừng ép ta động thủ”. Nàng đứng thẳng người, đi về phía trước hai bước, chỉ cách Nguyệt Ly Phong một bước, hơi ngẩng đầu nhìn hắn, mặc dù tư thế này có vẻ hơi yếu thế, nhưng mà trên mặt nàng không có vẻ gì là yếu thế cả, ngược lại là vẻ không kiên nhẫn, cứ như nếu hắn không nghe lời thì nàng sẽ lập tức động thủ vậy.

Nguyệt Ly Phong hơi sững sốt, rồi sau đó lắc đầu, cười nhẹ nói: “Sư thúc nghe ai nói thế, nhuyển tiên của Ninh tiểu thư làm sao có thể ở chỗ sư diệt được?”. Hắn trả lời rất lễ độ, hắn được nhận sự giáo dục tốt nhất, thì làm sao có thể nói mấy lời khó nghe được.

Sở Lương Âm bực bội rõ rệt, đặc biệt là khi nhìn phong thái nhanh nhẹn của Nguyệt Ly Phong nàng càng thấy chóng mặt hơn, “Đừng có giả mù sa mưa trước mặt ta, sau khi đụng mặt người ở Sơn thành thì không thấy nhuyển tiên của Ninh Chiêu Nhiên đâu nữa, không phải người làm thì ai làm?”.

Nguyệt Ly Phong thông thả lắc đầu, điệu bộ đó hơi đẹp mắt, “Sư thúc nói vậy là sai rồi, quả thật Ninh tiểu thư và sư diệt có gặp nhau ở Sơn thành, Ninh tiểu thư còn định cột nhà sư diệt, nhưng sư diệt thà chết không theo, hơn nữa còn phải nhờ đến sự trợ giúp của Nhĩ Tương và Hoành Hạ mới trốn được, thời gian ngắn như thế, sư diệt làm sao có thể lấy nhuyển tiên Ninh tiểu thư?”.

Sở Lương Âm nghe Nguyệt Ly Phong đứng đằng kia chậm rãi nói, sắc mặt khó coi hơn, bực bội phi nhỏ một lần, lông mày xinh đẹp nhíu lại với nhau, Nguyệt Ly Phong từng bước lui ra phía sau, tầm mắt nhìn về phía rừng cây, giống như hẳn đang chịu đựng cái gì đó.

“Nàng làm gì người cũng không liên quan ta, mau đưa nhuyển tiên của nàng cho ta, bằng không ta sẽ trói người đưa thẳng tới chỗ nàng.” Sở Lương Âm nhìn chăm chăm Nguyệt Ly Phong, âm thầm cắn răng, nữ nhân chết bầm kia chỉ nói đánh nhau với Nguyệt Ly Phong, nhưng không nói nguyên nhân tại sao, nàng cũng nhất thời quên hỏi, xem ra nguyên nhân cũng bởi vì nữ nhân chết bầm đó nhả nhớt với hắn, hừ, thật sự là thâm hết chỗ nói, mặt hàng như vậy mà nàng ta cũng hạ thủ được.

Nguyệt Ly Phong vẫn nhẹ nhàng thản nhiên như trước, “Sư diệt thực sự không lấy nhuyển tiên của Ninh tiêu thư, xin sư thúc minh xét. Nếu sư thúc không tin sư diệt, có thể hỏi Nhĩ Tương, Nhĩ Tương chưa bao giờ nói dối, nói vậy sư thúc có thể tin tưởng”. Nói xong, hắn nghiêng người, đem người ở phía sau lưng Nhĩ Tương lộ ra.

Nhĩ Tương mở to hai mắt, nhìn Nguyệt Ly Phong rồi lại nhìn Sở Lương Âm, da mặt phút chốc đỏ lên. “Công tử....Ta.....”.

Nguyệt Ly Phong cười nhẹ, đôi mắt xinh đẹp nhỏ dài có chút lấp lánh, “Nhĩ Tương, nói rõ chuyện đã xảy ra cho sư thúc nghe, chỉ có người nói sư thúc mới tin. Như vậy sư thúc cứ từ từ hỏi Nhĩ Tương, sư diệt cáo lui trước.” Nói xong, hắn lùi lại rồi xoay người rời đi, mặc dù rất khoan thai, nhưng tựa như rất nóng lòng muốn rời khỏi đây.

Sở Lương Âm nheo mi nhìn Nguyệt Ly Phong rời đi, sau đó hừ nhẹ một tiếng, quay sang nhìn Nhĩ Tương, Nhĩ Tương giật mình, nuốt nước miếng cẩn thận nói, “Thất sư thúc.....Ta....Ta biết rõ....Công tử.....Công tử không nói dối....”. Hắn nói lắp ba lắp bắp, cuối cùng mới nói hết một câu, thấy Sở Lương Âm từng bước đi về phía trước, mặt hắn càng đỏ hơn, ánh mắt cũng mờ thật to, ôm chặt hộp gỗ trong tay, giống như sợ Sở Lương Âm sẽ cướp mất vậy.

Nhìn bộ dạng của Nhĩ Tương, Sở Lương Âm thờ dài, sau đó lại buồn bực thô lỗ sờ cằm, mắt Nhĩ Tương càng mở to hơn, cẩn thận về phía dưới con đường mòn, bầu trời đầy nắng khiến mồ hôi hắn chảy ròng ròng, nhưng mà nhìn bộ dạng hắn lại giống sợ hãi đến toát mồ hôi hơn.

“Ta nói Nhĩ Tương à, ta đáng sợ như thế sao? Có cần phải sợ đến mức run rẩy cả chân lên thế kia không?”. Nàng thật sự cảm thấy rất khó xử, lần đầu tiên nhìn thấy Nhĩ Tương, hắn đã có bộ dạng sợ sệt như vậy, nàng nhớ rõ mình chưa từng làm gì hắn, vì sao đứa nhỏ này lại như vậy?

Nhĩ Tương càng sợ hãi hơn, gương mặt đỏ au, “Ta...ta nói là sự thật... Thất sư thúc tạm biệt”. Nói xong, Nhĩ Tương xoay người bỏ chạy, như có sói hoang đuổi sau lưng, mấy giây sau đã không thấy bóng dáng đâu, Sở Lương Âm đứng tại chỗ bực bội nắm tóc, động tác kia khác xa diện mạo của nàng một trời một vực, cứ như trời và đất vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hôn Sư

Từ trên núi đi xuống, qua đài luyện võ là vào đến cổng Tùng Vụ môn, cổng vòm được xây theo lối kiến trúc cổ xưa, cao chừng hai thước, đập vào mắt là ba chữ lớn ‘Tùng Vụ Môn’ được khắc trên đá, Sở Lương Âm đã sống ở đây mười ba năm, tuy xa nơi này năm năm, nhưng tất cả vẫn quen thuộc như trước.

Nàng vừa bước vào cổng vòm khắc đá mấy bước đã nhìn thấy tiểu đệ từ bên trong, chắc là đệ tử của sư huynh nào đó. Đệ tử trong môn rất nhiều, nhưng nàng chỉ biết vài người.

“Thất sư thúc”. Nhìn thấy Sở Lương Âm đến gần, tiểu đệ từ mặc áo choàng màu xanh cung kính chấp tay hành lễ, lúc mới đến đây hắn có gặp qua thất sư thúc, sau đó thất sư thúc rời đi, đến hôm nay mới trở về, cuối cùng thì hắn cũng được nhìn kỹ thất sư thúc.

Sở Lương Âm đi qua gật đầu đáp lại, khi nàng đã đi xa hắn, tiểu đệ từ kia mới thờ phào nhẹ nhõm, chạy nhanh như làn khói.

Men theo tảng đá bên đường, nàng đi thẳng đến chính điện của Tùng Vụ môn, ngày thường sư huynh đều ở nơi này, hướng chi bây giờ lại sắp đến ngày đại thọ trăm tuổi của sư phụ, trong môn sẽ có rất nhiều khách khứa, nhất định bây giờ bọn họ sẽ ở đó.

Quả nhiên, khi Sở Lương Âm vừa đến chính điện đã thấy rất nhiều đệ tử trong môn đang đứng phía trước điện, nhìn thấy Sở Lương Âm đến, mọi người tự động tránh đường, sư diệt đứng ở cửa nhìn thấy nàng liền chạy nhanh ra nghênh đón, “Thất sư thúc, người mới từ trên núi xuống sao?”.

“Ừ, Đại Cô, sư phụ người đâu?”. Đây là nhị đồ đệ của Tường Cảnh Nham, cũng là sư đệ của Nguyệt Ly Phong, ngày thường Nguyệt Ly Phong cũng không ở trong môn, hắn chăm sóc quản lý các sư đệ y như một đại sư huynh.

“Sư phụ và nhị sư thúc đang ở bên trong bàn bạc chuyện đón tiếp khách, xin mời thất sư thúc vào”. Sở Lương Âm bước vào đại sảnh, ngay chính điện

của đại sảnh rộng lớn là kim thân của tổ sư gia, cao chừng hai thước, trần nhà chính sảnh rất cao, ngay cả kim thân tổ sư gia cũng không chạm đến trần nhà, khiến đại sảnh càng có vẻ rộng lớn hơn. Phía dưới là bàn thờ, nhang khói lượn lờ, phía trước đặt hai cái ghế bành, hai bên đại sảnh bày hai hàng ghế dựa, mà đại sư huynh và nhị sư huynh của nàng đang ngồi bên trái bàn bạc công việc.

“Đại sư huynh, nhị sư huynh”. Sở Lương Âm mở miệng chào hỏi trước, sau đó đi thẳng tới ngồi đối diện hai người họ, tiểu đệ tử trong môn nhanh chóng chạy đến dâng trà.

“Tiểu sư muội về rồi à, đã lên núi thăm sư phụ chưa?”. Đại sư huynh Trường Cảnh Nham khoảng chừng bốn mươi tuổi, chòm râu chỉ có một dúm, tướng mạo chừng chạc, đôi mắt cơ trí, hiện tại vì Tùng Sơn đạo nhân ở lại sau núi, cho nên toàn bộ việc lớn nhỏ trong Tùng Vụ môn đều do một tay hắn xử lý.

“Năm năm không về, tiểu sư muội cũng thay đổi nhiều”. Nhị sư huynh Trâu Ngọc, ba mươi mấy tuổi khuôn mặt tươi cười, nhìn thấy Sở Lương Âm thì tỏ ra thân thiết, đứng dậy đến ngồi cạnh nàng, tuy tuổi hai người chênh lệch rất nhiều, nhưng nhìn quan hệ của hai người cũng không tệ.

“Muội gặp rồi, những người khác đâu? Đã về hết chưa?”. Ngoại trừ đại sư huynh, nhị sư huynh, tam sư huynh thì những người khác cũng không ở lại trong môn, Tùng Vụ môn có sản nghiệp bên ngoài, đều do các sư huynh khác xử lý, trừ Lục sư huynh Vân Liệt Thiệu ngao du khắp bốn phương, năm sư huynh còn lại đều chăm chỉ xử lý công việc của Tùng Vụ môn, nếu so với bọn họ, Sở Lương Âm nàng hoàn toàn không có việc làm.

“Cũng chưa có ai trở về, chắc ngày mai mới về kịp”. Nhị sư huynh Trâu Ngọc trả lời, nhìn thấy Sở Lương Âm uống hết chén trà, hắn còn tự mình rót thêm một chén, Trường Cảnh Nham ở bên kia lắc đầu, thở dài: “Tiểu sư muội, năm nay muội cũng đã mười tám tuổi rồi, chờ Mậu Sơn về, để sư phụ chủ trì, tổ chức hôn sự của hai người luôn đi.” Bởi vì tuổi tác, mà Trường Cảnh Nham giống như một người phụ thân.

Vừa nghe Trường Cảnh Nham nói vậy, lòng mày Sở Lương Âm nhú lại, uống hết nước trà trong chén, nàng không vui nói: “Đại sư huynh, tại sao huynh lại quan tâm chuyện này như vậy? Muội và ngũ sư huynh không có suy nghĩ kia, năm đó sư phụ chỉ thuận miệng nói ra, vậy mà huynh lại coi là thật, chuyện này huynh đừng quan tâm, huynh nên lo cho bản thân mình trước đi.” Nàng bực mình đứng dậy bỏ đi, đây là nguyên nhân nàng không muốn trở về, thật ra sư phụ rất hiểu nàng nên không làm phiền nàng nữa, nhưng đại sư huynh vẫn không chịu thôi, cứ thích làm Nguyệt Lão.

Toàn bộ ba mươi sáu ngọn núi đều lọt vào tầm mắt, từng mỏm núi đều hướng về ngọn núi cao nhất, khí thế khoáng đạt như vạn quốc lai triều, chứng minh phùng nguyệt vậy. (ý nói là hàng vạn quốc gia cùng tề tụ, vạn ngôi sao đều hội tụ quanh mặt trăng).

Trên từng ngọn núi đều có nhà cửa đan xen, hầu như phân bố khắp các khe núi tĩnh mịch, kỳ quan như vậy, cũng chỉ có thể nhìn thấy ở núi Vân Vọng.

Đứng bên trong đạo quán, từng cơn gió rét buốt thổi qua, góc áo và mái tóc cũng như muốn bay theo làn gió.

Gương mặt Trâu Ngọc rất tuấn tú, ba mươi mấy tuổi cũng có thêm khí chất nam nhân trưởng thành, tiếng tăm của hắn trên giang hồ cũng không nhỏ, chỉ là danh tiếng trong nữ giới còn lớn hơn mà thôi.

Nhìn gương mặt nhắn nhỏ của Sở Lương Âm, Trâu Ngọc khẽ cười, hai tay để phía sau, áo bào màu trắng trên người tung bay theo gió, lông mày cong cong, toát ra hơi thở phong lưu, “Tiểu sư muội đừng bực tức, đại sư huynh chỉ nói vậy thôi, nếu muội không muốn, huynh ấy cũng sẽ không ép buộc muội”. Giọng nói của hắn trầm thấp, đặc biệt từ tính, hấp dẫn người khác.

Sở Lương Âm không kiên nhẫn nhún mày, “Ít nói nhảm đi, theo muội ra đây làm gì?”. Ôm kiếm trong tay, nhìn nàng như một làn gió độc lập với thế gian.

Trâu Ngọc cũng không vì thái độ của nàng mà xích ra, ngược lại càng đứng gần hơn, “Tiểu sư muội, nghe nói muội đi Quỷ cốc, kê tiên sinh có tặng muội cái gì không?”. Mắt hắn đảo liên tục nhìn Sở Lương Âm, xem ra là có âm mưu.

Sở Lương Âm hơi nheo mắt quay đầu nhìn hắn, tóc nàng bị gió thổi bay tới lui trước mặt, “Huynh muốn gì?”.

Trâu Ngọc cười rất phong lưu, “Không có gì, chỉ hỏi một chút thôi mà”.

“Có, phượng y đan, nhưng mà muội đã tặng sư phụ rồi. Thật ra còn có một thứ, huynh muốn không...?”. Sở Lương Âm chột mím cười, mang theo một chút nghịch ngợm.

Lông mày Trâu Ngọc khẽ động, “Nói nghe thử xem”.

Sở Lương Âm cười, lấy từ trong ngực một cái bình trong suốt màu xanh biếc, nàng cầm cái bình lắc lắc trước mặt hắn, thứ bên trong cũng lắc lư theo, vẫn còn ở dạng lỏng.

Trâu Ngọc nhìn nửa ngày cũng không biết là thứ gì, “Cái gì vậy?”.

Sở Lương Âm cười, ánh mắt như trăng lưỡi liềm, “Đề lấy được mấy viên phượng y đan của Kê tiên sinh cũng không dễ dàng gì, muội phải giúp ông ấy một việc thì ông ấy mới cho muội”.

“Giúp việc gì?”. Trâu Ngọc ngạc nhiên hỏi.

“Lúc ông ấy đang chế thuốc thì thiếu một thứ, đó chính là rắn cạp nong đỏ ở Thiên Nhai, muội lên Thiên Nhai, tìm thấy rắn cạp nong đỏ ở vách đá, đương nhiên không chỉ một con, có một con trong số đó bị muội giết lấy mật. Mà cái này chính là mật của nó, huynh lấy không?”. Nàng đưa ra bình sứ trong tay, dịch mật trong bình cũng lắc lư theo tay nàng mà phát ra tiếng động.

Sắc mặt Trâu Ngọc trở nên khó coi, từ lúc Sở Lương Âm nói đến rắn thì sắc mặt Trâu Ngọc đã khó coi, lúc này nhìn thấy mật rắn đông đưa, sắc mặt hần trắng bệch như tờ giấy. Đột nhiên hần xoay người vội vã bỏ đi, Sở Lương Âm cười to không chút khách sáo, lúc nhỏ Trâu Ngọc từng bị rắn cắn một lần, từ đó hần sợ nhất là rắn. Lại dám tới đây muốn lợi dụng nàng, nàng dễ bị lợi dụng như vậy sao?

Nàng cất bình sứ trong tay vào ngực. Đôi mắt chợt sáng ngời, thật ra thứ này, nàng muốn tặng cho một người.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Khẩu Vị Nặng

Có rất nhiều môn phái đến chúc mừng đại thọ trăm tuổi của Tùng Sơn đạo nhân, thậm chí người nhà quan cũng đưa lễ vật đến, những thứ này càng chứng tỏ địa vị của Tùng Vụ môn ở Đại Tề.

“Trí Tuệ đại sư, chủ trì phái Thiểu Lâm đích thân đến núi Vân Vọng, Trí Tuệ đại sư và Tùng Sơn đạo nhân là bạn tốt của nhau, mấy chục năm trước lúc Tùng Sơn đạo nhân còn hành tẩu trên giang hồ đã có mối quan hệ khăng khít với Trí Tuệ đại sư, sau này trở về môn phái cũng thường xuyên thư từ qua lại, tình bạn đó cũng không phai nhạt theo thời gian, trái lại càng ngày càng sâu sắc hơn.

Ngoài phái Thiểu Lâm, thập đại môn phái võ lâm Đại Tề cũng phái người đến chúc mừng, tuy đương kim võ lâm minh chủ Mạc Thiên Tuyệt không thể đến được nhưng vẫn có người đại diện Mạc phủ đến đây, chỉ tính riêng lễ vật đã có hơn mười rương, rất phô trương.

Một ngày trước đại thọ Tùng Sơn đạo nhân, Tùng Vụ môn vô cùng náo nhiệt, đệ tử trong môn đi ra ngoài đón khách, Tường Cảnh Nham, Trâu Ngọc, còn có Chung Ân, Trang Cảnh Nghi, Kha Mậu Sơn vừa chạy về kịp lúc dùng thân phận chủ nhà tiếp đãi các vị nhân sĩ giang hồ đến đây chúc thọ.

Yến xích phong là một trong ba mươi sáu ngọn núi ở quanh núi Vân Vọng, trên đỉnh núi có xây đạo quán, mặc dù không lớn bằng đạo quán trên ngọn núi cao nhất, nhưng vị trí của Yến xích phong rất tốt, đứng ở đỉnh núi này có thể thấy rõ thác nước đổ, âm thanh ào ào bên tai không dứt.

Trên Yến xích phong có một tảng đá lớn, nằm trên chóp cao nhất của đỉnh núi, còn có xu hướng lay như sắp đổ, nhìn từ xa không, khỏi lo sợ tảng đá kia sẽ lăn xuống, nhưng khi đến gần sẽ biết, tảng đá kia là một phần của đỉnh núi nên rất vững chắc.

Lúc này có một người đang ngồi trên tảng đá kia, vạt áo và sợi tóc bay bay, giống như sắp bay về theo làn gió vậy.

Bên cạnh là một thanh bảo kiếm, hoa văn trên vỏ kiếm được khắc tỉ mỉ tinh xảo, phản chiếu ra ánh sáng yếu ớt dưới ánh mặt trời, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

Ngồi trên tảng đá có thể thấy thấp thoáng những đầu người san sát di động ở cửa vào Tùng Vụ môn trên ngọn núi cao nhất, Sở Lương Âm dờ mắt, xem ra nàng cũng không có ý định đi qua đó, tuy nàng cũng là một phần tử của Tùng Vụ môn, nhưng mà chuyện đón tiếp khách khứa là chuyện nàng không thể làm được, chưa biết chừng nàng vừa xuất hiện thì đám người danh môn chính phái kia sẽ chạy hết mất, nàng lại thành tội nhân.

Trong tiếng nước ào ào, có tiếng chân người truyền đến, con mắt Sở Lương Âm khẽ động, hơi nghiêng đầu nhìn về nơi phát ra tiếng động, một bóng người nhỏ nhắn đi theo con đường đá lên đỉnh núi.

Là tiểu đệ tử trong môn, trong tay còn xách theo hộp đựng thức ăn, hẳn là vội vàng đưa cơm trưa đến cho nàng.

Tiểu đệ tử kia chạy đến, gương mặt thanh tú nhỏ nhắn ửng hồng, không ngừng thở hổn hển. Nhìn thấy Sở Lương Âm ngồi trên tảng đá, hần suy nghĩ một lát rồi cầm hộp thức ăn đi qua.

“Thất sư thúc, mời ngài dùng cơm trưa.” Tiểu đệ tử đứng cách tảng đá chừng hai ba thước, dường như không dám đi về phía trước.

Sở Lương Âm thân nhiên trả lời một tiếng, liếc mắt nhìn hần, thấy tiểu đệ tử kia có vẻ nom nớp sợ hãi, lông mày khẽ nhíu lại: “Đế ở đó đi.”

Tiểu đệ tử thấy Sở Lương Âm nhíu mày thì càng sợ hãi hơn, thận trọng đến cạnh tảng đá, mở hộp đựng thức ăn ra, lấy com và từng món thức ăn bên trong đặt lên tảng đá, có lẽ vì hần quá căng thẳng nên tay bê bát canh run một cái, chiếc bát sứ lập tức rơi xuống, nhìn nó sắp đập vào tảng đá, chắc chắn sẽ vỡ tan văng canh ra khắp nơi, tiểu đệ tử há hốc mồm.

Nhưng trong khoảng khắc chỉ mành treo chuông kia, một bàn tay nhẹ nhàng di chuyển đến giữa bát canh và tảng đá, đón chính xác lấy bát canh, nước canh trong bát lại không hề rớt ra ngoài giọt nào, rõ ràng vừa rồi còn chao đảo rất dữ dội vậy mà vào khoảnh khắc bàn tay kia tiếp lấy thì đã yên ổn trở lại.

Sở Lương Âm đặt bát canh lên tảng đá, hơi nhướn mày nhìn qua tiểu đệ tử vẫn còn há hốc mồm, “Roi cầm rồi kia”.

Tiểu đệ tử giật mình, vội vàng ngậm miệng lại, mở to hai mắt nhìn Sở Lương Âm, “Thất sư thúc....Sư thúc, ngài...thật lợi hại!” Các sư huynh đệ đều nói võ công thất sư thúc vô cùng lợi hại, mặc dù chưa ai từng nhìn thấy, nhưng phần lớn đều rất tin tưởng, hẳn thì không tin như vậy, bởi vì dù sao cũng là nữ nhân thôi, là nữ nhân, cho dù võ công cao siêu tới đâu thì cũng có thể làm được gì?

Sở Lương Âm lườm hắn một cái, “Đi đi.” Nhìn hai tròng mắt của hắn sắp rớt ra giống như nàng là quái vật không bằng.

Tiểu đệ tử hậm hực, vội vàng cầm hộp đựng thức ăn xoay người rời đi, chạy biến mất nhanh như chớp.

Nàng thờ dài buồn bực, từ khi nàng trở về, toàn bộ tiểu đệ tử trong môn nhìn thấy nàng như thấy ma quỷ, thật là khó chịu.

“Hí hí, cung à, không có ta là buồn bực vậy sao?”. Đột nhiên một giọng nói trong trẻo từ phía sau truyền đến, dù thác nước đổ ầm ầm nhưng giọng nói kia lại rất rõ ràng.

Sở Lương Âm không quay lại cũng biết người nọ là ai, “Không phải ta đã nói không cho cô đến đây sao?”. Nàng bực mình nói, vừa dứt lời, một bóng người màu đỏ nhẹ nhàng bay đến, dừng lại trên tảng đá, thì ra là một nữ tử xinh đẹp.

Cả người nữ tử mặc đồ đỏ, xinh đẹp diễm lệ, dáng người uyển chuyển dung mạo có một không hai, đường nét trên khuôn mặt rõ ràng, càng có thêm vài phần xinh đẹp của nước khác. Điều bộ khi ngồi lên tảng đá của nàng rất quyến rũ, hơi nghiêng đầu nhìn về mặt không kiên nhẫn của Sở Lương Âm cười khanh khách không ngừng, bàn tay ngọc ngà ngón sờ nắn gương mặt Sở Lương Âm, ” Sao thế? Ta đã nói sẽ đến để giữ thể diện cho cô thì đương nhiên sẽ đến.” Nàng chính là thánh nữ thần giáo Ma Gia, Ninh Chiêu Nhiên.

Sở Lương Âm quay đầu nhìn nàng, nhìn nụ cười quyến rũ xinh đẹp của Ninh Chiêu Nhiên kia, thô lỗ nói: “Ninh Chiêu Nhiên, bỏ ngay cái bộ dạng lẳng lơ của cô đi.”

Ninh Chiêu Nhiên không nói gì, ngồi ngay ngắn lại, nghiêm túc hơn một chút, liếc thấy đồ ăn bày ở bên kia, nàng liền từ trên tảng đá nhảy xuống. ” Cô thật tốt bụng, đúng lúc ta đang đói, cô không ăn thì ta ăn.” Nói rồi nhảy lên tảng đá lần nữa ngồi khoanh chân, ăn không khách sáo.

Dường như Sở Lương Âm cũng không lạ lắm gì chuyện này, tâm trạng của nàng rất tệ, sắc mặt vẫn rất xấu.

Ninh Chiêu Nhiên vừa ăn ngon lành vừa cười hi hi nói, “Chờ đại thọ của Tùng Sơn đạo nhân kết thúc, cô đi với ta nhé.”

“Đi đâu?”. Sở Lương Âm ngấm nghĩa bảo kiếm trong tay, hỏi không mấy bận tâm.

Ninh Chiêu Nhiên cười, “Chúng ta đi thần giáo, để cô gặp ca ca của ta”. Chuyện này nàng đã nói rất nhiều lần, nàng thấy Sở Lương Âm và ca ca của nàng rất xứng đôi.

Sở Lương Âm hừ nhẹ một tiếng, “Ninh Tùy Phong rất bận rộn, làm sao có thời gian tiếp ta?”. Tuy nàng chưa gặp Ninh Tùy Phong, nhưng ít nhiều cũng có nghe qua, hẳn không phải khẩu vị của nàng.

“Thời gian này huynh ấy đang bế quan, đợi khi chúng ta đến thần giáo đúng lúc huynh ấy xuất quan”. Ninh Chiêu Nhiên vẫn không bỏ cuộc, nàng muốn tác hợp tác hợp hai người bọn họ, nàng nhất quyết phải làm nguyệt lão.

Sở Lương Âm không để ý đến nàng, vẫn vuốt ve bảo kiếm trong tay.

“Ma Gia thần giáo cung chúc đại thọ Tùng Sơn đạo nhân trăm tuổi, cung chúc Tùng Sơn đạo nhân phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn. Thánh nữ tề giáo cùng Sở nữ hiệp Tùng Vụ môn có giao tình thân thiết, vì đại thọ trăm tuổi của Tùng Sơn đạo nhân, thánh nữ và tề giáo không mời mà đến chúc mừng đại thọ đạo nhân, có chút lễ vật nhỏ coi như bày tỏ sự tôn kính. Người đầu, dâng lễ vật.” Bỗng nhiên, một tiếng nói cao vút truyền tới từ phía ngọn núi cao nhất, Sở Lương Âm quay lại nhìn, trong số những đầu người di động nhón nháo, có một người tóc màu đỏ thẫm vô cùng chói mắt, đó là phó giáo thần giáo Ma Gia, người nói chuyện cũng chính là hắn.

“Một pho tượng san hô đỏ Đông Hải, ba viên dạ minh châu Tây Vực, một thanh khảm ba viên Như Ý, một pho tượng ngọc Quan Âm bồ đề, một giường hàn ngọc biển sâu...” Âm thanh cao vút kia như đang truyền đi khắp ba mươi sáu ngọn núi ở Vân Vọng, Sở Lương Âm nheo lông mày nhìn Ninh Chiêu Nhiên đang vừa ăn vừa cười hi hi, “Này Ninh Chiêu Nhiên, cô trộm hết bảo vật trong môn giáo đến đây đây à?”.

Ninh Chiêu Nhiên lập tức phi nhỏ, “Thần giáo chúng ta có rất nhiều bảo bối... mấy thứ này có đáng gì. Hừ, chẳng qua ta chường mắt lão già Mạc Thiên Tuyệt kia, cứ tưởng mình phóng khoáng sai thẳng con ngọc của lão đưa mười rương gì đó tới đây, cứ tưởng rằng mình hào phóng lắm vậy. Bà đây muốn chèn ép thể diện của lão ta đấy, nhân tiện cũng cho cô nỡ mày nỡ mặt còn gì.”

Sở Lương Âm nhìn nàng không nói gì, “Được, lễ vật cô đã tặng cho Tùng Vụ môn rồi, đừng có ngày nào đó nổi hứng lên lại muốn trộm về.”

“Trong mắt cô, ta không đáng tin vậy sao? Hừ. Đùng rồi, cô đã lấy nhuyển tiên của ta về chưa?”. Đột nhiên Ninh Chiêu Nhiên nhớ đến chuyện của mình.

Nhắc đến việc này mặt của Sở Lương Âm càng thối hơn, buông kiếm ra trách mắng: “Ta còn chưa hỏi cô đâu, cô lại dám đi chọc ghẹo Nguyệt Ly Phong, Ninh Chiêu Nhiên, sao khẩu vị của cô càng ngày càng nặng thế?”

Chương 7: Ai Là Ma Nữ

“Sở Lương Âm, cô nói chuyện chú ý một chút, khẩu vị của ta mà nặng thế à? Không phải hần là sư diệt của cô sao, ta gặp hần ở Sơn thành, ta vốn nghĩ hai người là đồng môn mà ta với cô lại là bằng hữu, gặp nhau chắc chắn sẽ như người nhà, ai ngờ sư diệt kia của cô lại giả vờ đứng đắn, ta chỉ mới sờ tay hần thôi mà hần làm giống như ta sẽ lấy bệnh cho hần vậy, tránh ta như tránh tà. Sau đó thì không thấy nhuyển tiên của ta đâu nữa, ta nghĩ chỉ có thể là hần thôi, trừ hần ra, ta đâu có đụng chạm ai.” Ninh Chiêu Nhiên ăn uống no say, đặt mông ngồi cạnh Sở Lương Âm, nâng ngồi sát như dính cả vào người Sở Lương Âm, chớp mắt cực kỳ vô tội.

Sở Lương Âm cũng không nghe nàng nói, hừ lạnh một tiếng, “Đừng có đánh đồng ta với hần, tuy đều là người của Tùng Vụ môn, nhưng ta và tên oắt kia cũng không thân thiết gì, sau này cô tránh xa hần ra một chút, cái thứ tâm địa xấu xa.” Nàng nói không chút nề nang, ngay cả với sư chất của mình, nàng cũng không dành một lời hay nào.

Ninh Chiêu Nhiên nhún vai, “Ta thấy hần cũng không phải kẻ hiền lành gì, nhưng mà nghe nói hần cũng làm không ít chuyện tốt, mỗi lần hần đến nơi nào có người khổ cực thì chắc chắn hần sẽ bỏ tiền ra làm việc thiện, ít ra cũng tốt hơn cô, đi tới đâu mang tiếng xấu tới đó.” Ninh Chiêu Nhiên cười hi hi như rất vui sướng khi thấy người gặp nạn.

Sở Lương Âm không thêm đề tâm, “Người ta muốn nói gì là chuyện của họ, ta làm sao ngăn được.”

Ninh Chiêu Nhiên nhìn bộ dạng thờ ơ như không của Sở Lương Âm, càng nhìn càng thuận mắt, khoác tay lên vai nàng, “Ta nói thật đấy, đợi qua đại thọ của Tùng Sơn đạo nhân, cô theo ta đến thần giáo đi, ta nhất định phải để cô gặp ca ca ta mới được.”

Sở Lương Âm khó chịu hất tay Ninh Chiêu Nhiên ra, “Chuyện đó nói sau.”

Đêm đến, sau một ngày ồn ào náo nhiệt, cuối cùng núi Vân Vọng cũng đã yên bình trở lại, Ninh Chiêu Nhiên cũng không rời đi mà ở lại Yến Xích Phong với Sở Lương Âm, Sở Lương Âm cũng lười để ý đến nàng, đêm khuya nhàn rồi không làm gì liền đi ngủ, nhưng mà Ninh Chiêu Nhiên thì không chịu yên.

“Sở Lương Âm, nhuyển tiên của ta không rõ tung tích, cô phải chịu trách nhiệm tìm về cho ta.” Nàng vẫn lo lắng cho nhuyển tiên của mình, nhuyển tiên của nàng cũng được coi là một trong mười binh khí nổi tiếng trên giang hồ, mấy năm trước không biết Ninh Chiêu Nhiên cướp từ đâu về rồi coi như bảo bối, giờ tự dưng bị mất đương nhiên không thể bỏ qua dễ dàng được.

Sở Lương Âm nằm bắt chéo chân trên giường, bực bội đẩy tay nàng ra, “Tự đến chỗ Nguyệt Ly Phong mà trộm, có lẽ giờ này hần đang ở hồ Dạ Đăng đi một mình đi, đừng phiền ta nữa.”

Ninh Chiêu Nhiên bĩu môi, vô cùng quyến rũ, “Ta có biết hồ Dạ Đăng ở đâu đâu? Đây là địa bàn của cô, ta đến địa bàn của cô mà cô cũng không để ý đến ta, còn có thiên lý nữa không?”. Nàng dựa vào mép giường lăm lăm, giọng nói nũng nịu khiến Sở Lương Âm nổi da gà.

“Mặc kệ cô, chuyện của cô thì cô tự giải quyết.” Sở Lương Âm hạ quyết tâm không giúp nàng, nữ nhân này luôn gây chuyện, nhiều năm ở chung như vậy, nàng còn không hiểu sao.

Ninh Chiêu Nhiên hừ hai tiếng, trừng mắt nhìn bộ dạng bằng quan của Sở Lương Âm, chợt ánh mắt nàng sáng lên, môi nở nụ cười gian xảo, áp sát vào người Sở Lương Âm, “Nếu cô giúp ta đòi lại nhuyển tiên, ta sẽ nói cho cô biết hành tung một người. Người kia ấy mà, phóng khoáng, tiêu dao, tràn đầy nghĩa hiệp, tướng mạo anh tuấn có một không hai, quan trọng nhất là hần rất hợp khẩu vị của cô.” Giọng nói của nàng như mê hoặc, từng câu từng chữ bay vào tai Sở Lương Âm.

Sở Lương Âm vốn đang thờ ơ chợt quay sang, nhìn chằm chằm nụ cười đắc ý của Ninh Chiêu Nhiên, mắt nheo lại, “Ninh Chiêu Nhiên, cô gặp Cửu Tiêu?”. Lệnh Hồ Cửu Tiêu...

Ninh Chiêu Nhiên nhếch môi cười, lại thẳng lưng dựa vào đầu giường ánh mắt đầy vẻ đắc ý, địa vị hai người thay đổi trong chớp mắt.

Sở Lương Âm ngồi dậy, chăm chú nhìn nàng, “Cô gặp hần ở đâu?”.

Ninh Chiêu Nhiên khẽ cười, vòng hai tay trước ngực, hưởng thụ cảm giác được người khác cầu xin.

Thấy Ninh Chiêu Nhiên không nói, Sở Lương Âm thô lỗ hừ một tiếng, “Được, cô nói đi, nói xong ta dẫn cô đi tìm cái roi chết tiệt kia.”

Ninh Chiêu Nhiên cười ra tiếng, áp sát lại gần Sở Lương Âm, ánh mắt nhìn nàng đầy hứng thú, sau đó chặc chặc hai tiếng, “Chúng ta làm bằng hữu bao nhiêu năm mà còn không bằng cái người chỉ vừa gặp một lần kia, đau lòng quá đi mất.”

Sở Lương Âm thẹn quá hóa giận, nhướn mày trừng mắt, “Nói lung tung cái gì thế. Nói mau.”

Ninh Chiêu Nhiên cũng không vội, lại khoan thai dựa vào đầu giường, chậm rãi nói: “Gặp ở trên đường, nhìn rất mệt mỏi, trên vai còn vác theo đao lớn,

không cưỡi ngựa không thuê xe, cứ đi bộ suốt ngày đêm. Ta hỏi hắn định đi đâu, hắn nói cuối cùng cũng tìm được vị trí chính xác của Quỷ Cốc, muốn đi thăm Kê tiên sinh. Ôi chao, Sở Lương Âm, rốt cuộc muội muội hắn bị bệnh gì thế?”.

Sở Lương Âm im lặng lắng nghe, sắc mặt cũng bình tĩnh lại, chột thờ dài, “Ta cũng không biết rõ là bệnh gì, dù sao cũng không sống được bao lâu nữa.” Lệnh Hồ Cửu Tiên là một hiệp khách, đi khắp núi nam biển bắc, mọi người đều nghĩ hắn đi hành hiệp trượng nghĩa, nhưng thực ra không phải thế, hắn đi khắp nơi là vì bệnh tình của muội muội hắn.

Ninh Chiêu Nhiên nhìn nàng, vẻ mặt đầy khó hiểu, “Sở Lương Âm, Lệnh Hồ Cửu Tiên kia thì có gì tốt chứ? Nhếch nhếch như vậy mà lọt vào mắt cô à?”.

Sở Lương Âm nhún mày, “Cái gì mà nhếch nhếch? Cái đó gọi là phóng khoáng. Còn nữa không phải là lọt mắt ta, chỉ là thấy thuận mắt chút thôi, thuận mắt hơn mấy tay tiểu nhân giả vờ làm quân tử kia nhiều.” Sở Lương phân bác, làm gì có chuyện vừa mắt hay không vừa mắt, chỉ là muốn thân thiết hơn thôi.

Ninh Chiêu Nhiên nhún vai, “Thôi quên đi, đó là chuyện của cô, cô biết hành tung tiếp theo của hắn rồi, giờ cũng nên giúp ta đòi lại duyên tiên chứ?”

Hồ Dạ Đăng, là một cái hồ được bao bọc bởi bảy con suối nhỏ trong số hai mươi tư khe suối len lỏi giữa ba mươi sáu ngọn núi Vân Vọng, từ hơn hai trăm năm trước trong môn đã cho xây dựng một tòa ly cung ở bên hồ, nơi này rất thích hợp để ngắm cảnh, tĩnh tâm, nhưng mà không biết từ khi nào, nơi đây lại trở thành chỗ ở của Nguyệt Ly Phong, mỗi khi hắn trở lại đều ở nơi này.

Sở Lương Âm dẫn Ninh Chiêu Nhiên từ Yến Xích Phong tới đây, men theo con đường quen thuộc đến hồ Dạ Đăng, đêm khuya vắng người, tiếng thú hoang vắng vang lên trong núi sâu, tuy hơi đáng sợ một chút, nhưng mùi hương nguyên thủy thực sự khiến người ta say mê.

Trăng non như lưỡi câu, nhẹ nhàng chiếu rọi vào trong núi, càng đến gần hồ Dạ Đăng, tiếng nước chảy từ khe núi ầm ầm ở bên tai không dứt, mặc dù phong cảnh nơi này không tệ, nhưng mà với tiếng ầm ầm ngày đêm không ngừng này, trừ khi có bản lĩnh vứt bỏ hết sự quấy nhiễu bên ngoài, nếu không chắc sẽ cảm thấy bức bối chết người vì tiếng ồn kia mất.

Bước dọc theo thềm đá xanh từ đỉnh núi đi xuống, đập vào mắt là đèn đuốc sáng trưng trong ly cung, phía trước ly cung là hồ Dạ Đăng, dưới ánh đèn dầu, nước hồ lấp lánh sâu thẳm, một cây cầu hành lang hình vòm kéo dài dẫn vào giữa hồ, hình ảnh này xuất hiện trong chốn thâm sơn không khỏi khiến tầm mắt người ta rực sáng.

“Ồ, Tùng Vụ môn của cô chiếm được nơi đẹp thật đấy.” Ninh Chiêu Nhiên cảm thán, tuy nàng tự cảm thấy địa bàn nhà mình không tệ, nhưng cũng không đẹp bằng núi Vân Vọng.

Sở Lương Âm làm như không nghe thấy, đi trước một bước về phía ly cung, “Nguyệt Ly Phong ở chỗ này, cô tự đi đi.”

Ninh Chiêu Nhiên không nghe theo, đi đến kéo tay Sở Lương Âm, “Đương nhiên không được, dù sao Nguyệt Ly Phong cũng là sư diệt của cô, có cô ở đây, ta cũng không sợ hắn bắt nạt ta.”

Sở Lương Âm hừ lạnh, “Bắt nạt cô? Cô không bắt nạt người khác là may lắm rồi.”

Hai người đi thẳng đến trước ly cung, vừa lúc Hoành Hạ nghe tiếng động bên ngoài mà đi ra, nhìn thấy hai người đến, trợn trừng mắt, rồi còn như giật mình một cái, “Thất sư thúc, Ninh tiểu thư?”. Hoành Hạ vốn rất thông minh, nhìn hai người đột ngột xuất hiện ở đây vào lúc này liền chớp mắt mấy cái, “Công tử đã nghỉ ngơi rồi, thất sư thúc có chuyện gì sao?”.

Sở Lương Âm nhìn Hoành Hạ từ trên xuống dưới, sau đó kéo tay Ninh Chiêu Nhiên ra, “Bảo Nguyệt Ly Phong lăn ra đây, hôm nay Ninh Chiêu Nhiên đích thân đến, nếu không trả lại duyên tiên cho nàng, ta sẽ cho Nguyệt Ly Phong người biết tay.” Dứt lời nàng xoay người nhìn hồ Dạ Đăng cũng không để ý Hoành Hạ bên kia đã kinh ngạc há hốc mồm, Ninh Chiêu Nhiên lại cười vô cùng quyến rũ, vỗ trán Hoành Hạ nói: “Tiểu huynh đệ nghe chưa, kêu công tử các người ra đây, bằng không người cũng trốn không thoát đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đánh Nhau

Edit: Tịch Liều

Lúc này trong mắt Hoành Hạ hai nữ nhân trước mặt giống hệt như hai ma quỷ, hắn gian nan nuốt nước miếng, gật đầu xoay người bỏ chạy. Ninh Chiêu Nhiên thấy vậy cười ha ha.

Sở Lương Âm liếc mắt nhìn nàng, “Không được đùa giỡn nữa. Nếu không lần sau ta sẽ không nói tốt về cô trước mặt tên Gia Cát kia đâu.”

Nhắc tới hai chữ Gia Cát, nụ cười trên mặt Ninh Chiêu Nhiên cứng đờ, trong đáy mắt hiện lên vẻ buồn bã, dường như trong nháy mắt cả người nàng cũng âm thầm theo, ngay cả ánh trăng cũng u ám.

Sở Lương Âm nhìn thấy sắc mặt thay đổi của nàng, không khỏi thở dài lắc đầu, “Tên Gia Cát kia mới thật sự là trích tiên, chỉ có thể nhìn mà không thể sờ, cô đó, đừng miễn cưỡng nữa.”

“Sở Lương Âm, cô câm miệng ngay.” Chợt Ninh Chiêu Nhiên quát lớn, âm thanh the thé vô cùng chói tai, Sở Lương Âm lập tức ngậm miệng, nhún vai, quay đầu nhìn chỗ khác, trong lòng mỗi người đều có một chấp niệm, mà Gia Cát Vô Phạm là chấp niệm của Ninh Chiêu Nhiên.

Gia Cát Vô Phạm, haizz, người đời đều nói Nguyệt Ly Phong là trích tiên tạ thế tao nhã thoát trần, nhưng nếu so sánh hẳn với Gia Cát Vô Phạm thì hẳn giống như thăng hê nhảy nhót trong vở hài kịch vậy, nhưng Ninh Chiêu Nhiên lại khẳng khái coi trọng Gia Cát Vô Phạm, chỉ là trong mắt Sở Lương Âm, người như Gia Cát Vô Phạm căn bản không có nữ nhi tình trường nơi phàm trần, sớm muộn cũng có một ngày hẳn tu hành đắc đạo lên trời làm thần tiên, cho nên tình cảm mà Ninh Chiêu Nhiên dành cho hẳn nhất định sẽ như công dã tràng.

Lúc Hoành Hạ và Nhĩ Tương đi ra, nhìn thấy sắc mặt tái xanh của Ninh Chiêu Nhiên và bóng lưng của Sở Lương Âm, bầu không khí lúc đó rất lạnh lẽo, hai người bọn hắn hơi sùng sốt, không biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Ninh Chiêu Nhiên mặt lạnh nhìn Hoành Hạ và Nhĩ Tương không dám đi về phía trước, đúng lúc này, có người bước ra từ ly cung, một thân trường sam mỏng màu xanh nhạt, tóc đen như mực tùy tiện buộc sau gáy, dung mạo như ngọc hơi thở ấm nhuận, còn có đôi mắt thâm sâu khiến người ta không thể nào xem thường được, đúng là Nguyệt Ly Phong.

Nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của Ninh Chiêu Nhiên ở ngay cửa, hẳn cũng rất bình thản, “Thất sư thúc Ninh tiểu thư, đêm khuya như vậy hai người đến đây là có chuyện gì?”. Hẳn đứng cách các nàng chừng năm sáu thước, hai người Hoành Hạ Nhĩ Tương đứng sau lưng Nguyệt Ly Phong, bọn hắn nghĩ chỉ cần đứng sau lưng công tử nhà mình thì bọn hắn sẽ không sợ hãi nữa.

Ninh Chiêu Nhiên lập tức thay đổi bộ dạng cười hi hi, lông mày dựng đứng rất là dọa người, “Bớt nói nhảm đi Nguyệt Ly Phong, mau đem nhuyển tiên của bốn tiểu thư giao ra đây, nếu không ta sẽ phá hủy ly cung của ngươi.” Nàng bước lên phía trước, khí thế hiên ngang, bộc lộ ma tính từ bên trong, chẳng trách được giang hồ đồn đãi thánh nữ thần giáo Ma Gia vui buồn thất thường, hôm nay dùng bốn chữ ‘vui buồn thất thường’ để hình dung về nàng cũng không sai.

Nguyệt Ly Phong cũng không vì thái độ của Ninh Chiêu Nhiên mà lay động, hẳn khẽ lắc đầu cười nhạt, “Tại hạ chưa từng lấy nhuyển tiên của Ninh tiểu thư, xin Ninh tiểu thư nhớ kỹ lại xem có để quên ở nơi nào khác không.” Hẳn nhạo nhả lễ phép, dù có núi băng phía trước thì về mặt cũng không biến sắc.

Chợt Ninh Chiêu Nhiên bước lại gần, Hoành Hạ và Nhĩ Tương nhìn bộ dạng như muốn ăn thịt người của Ninh Chiêu Nhiên mà cùng lùi ra sau.

Ninh Chiêu Nhiên trừng mắt, nắm lấy vạt áo Nguyệt Ly Phong, “Nguyệt Ly Phong ta nói ngươi biết đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, bà đây không có giỡn với ngươi.” Giọng nói the thé kết hợp với dáng vẻ của Ninh Chiêu Nhiên lúc này đúng là rất dọa người.

Vậy mà Nguyệt Ly Phong cũng không có động tĩnh, thân nhiên hất tay Ninh Chiêu Nhiên ra, khiến nàng lui về sau một bước, ngón tay thon dài phất phất chỗ vạt áo bị nắm, hẳn cười nói: “Ninh tiểu thư vì sao lại cố chấp như vậy? Tại hạ đã nói nhuyển tiên không có ở đây, nếu Ninh tiểu thư có thời gian nói chuyện với tại hạ, sao không nghĩ kỹ xem cuối cùng nhuyển tiên để quên ở đâu?”.

Tuy cử chỉ của hắn rất thân thiện, nhưng cũng khiến Ninh Chiêu Nhiên không thoải mái lui về phía sau, sắc mặt trắng bệch, lông mày nhíu chặt nhìn người đang nhơn nhơ kia, vừa rồi không phải nàng muốn thối lui, mà là bị nội lực của hắn đánh văng ra, Nguyệt Ly Phong....

Sở Lương Âm ở bên kia vẫn đứng lưng về phía bọn họ, đột nhiên xoay người lại, nàng hơi híp mắt quan sát Nguyệt Ly Phong, Nguyệt Ly Phong cũng nhìn nàng, dù cười nhạt nhưng vẫn rất xinh đẹp, “Xin sư thúc dẫn Ninh tiểu thư trở về, nhuyển tiên của Ninh tiểu thư thật sự không có ở chỗ sư diệt.”

Sở Lương Âm nghiêng rằng, nàng đến gần bọn họ, nhìn Nguyệt Ly Phong từ trên xuống dưới, chợt tay đang đặt trước ngực khẽ động, chân phải của Nguyệt Ly Phong ở đối diện không bị không chế mà lui về sau ba tấc, chỉ trong tích tắc, lửa giận xẹt qua, Nhĩ Tương và Hoành Hạ ở sau lưng cũng không kịp thấy rõ.

Nét mặt Sở Lương Âm vẫn không thay đổi, con ngươi lạnh nhạt, “Nói thế nào thì xét về vai vế của ta cũng lớn hơn ngươi, ta không nghĩ sẽ đánh nhau với ngươi. Hơn nữa, nhuyển tiên có ở trong tay ngươi hay không? Đừng để ta nói lại lần thứ hai.”

Nguyệt Ly Phong nhìn nàng, một góc trên gương mặt lúc nào cũng thanh nhã kia bỗng vỡ toang, lạnh lùng này giống hệt như gió lạnh xuân hàn thổi đến, khiến da thịt người ta đau đớn. Ninh Chiêu Nhiên nhìn ánh mắt lạnh như băng của Nguyệt Ly Phong không khỏi ngạc nhiên, ngược lại nhìn Sở Lương Âm bên cạnh, khiến nàng cảm thấy rất giống nhau đều rất bình tĩnh, có điều Sở Lương Âm cũng không ngạc nhiên gì khi thấy sắc mặt Nguyệt Ly Phong.

Trong chớp mắt lạnh lùng trên mặt Nguyệt Ly Phong biến mất, giây tiếp theo hẳn đã khôi phục lại bộ dạng tao nhã bình thường, “Bên ngoài Sơn thành mười dặm có ngôi miếu thổ địa bị bỏ hoang, Ninh tiểu thư có thể đến đó tìm. Trời đã tối, thứ lỗi tại hạ không tiếp chuyện được nữa.” Nói xong, hắn xoay người rời đi, Hoành Hạ và Nhĩ Tương nhìn nhau, Hoành Hạ cũng xoay người chạy theo Nguyệt Ly Phong, Nhĩ Tương đứng ở đó, sắc mặt ửng hồng cúi đầu nhìn Sở Lương Âm, sau đó cũng quay người bỏ chạy.

Sở Lương Âm để hai tay ôm trước ngực, “Đi thôi.”. Dứt lời, nàng xoay người rời đi.

Ninh Chiêu Nhiên đứng đó sùng sốt hai giây mới phản ứng lại, nhanh chóng đuổi theo Sở Lương Âm.

“Tại sao trước kia ta lại không nhìn ra nội lực của sư diệt cô lại ghê gớm như vậy chứ? Ngực của ta bây giờ vẫn còn rất đau.” Hai người trở về, Ninh Chiêu Nhiên ôm ngực nói, tuy trên mặt vẫn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rất lo sợ, Nguyệt Ly Phong đã rất nương tay, nếu hắn không nương tay, mà

nàng lại không phòng bị, sớm muộn cũng bị trọng thương.

Sắc mặt Sở Lương Âm cũng không thay đổi: “Bây giờ cô mới biết sao? Đó cũng là lý do cô không nên đụng vào loại người như hấn, nếu hấn thật sự ném đá giấu tay, cô chết cũng không biết lý do tại sao.”

Ninh Chiêu Nhiên không phục, bĩu môi nói, “Nhưng cũng không phải bại dưới tay cô sao.” Nói thế nào thì Sở Lương Âm cũng là nhân tài luyện võ, hành động tuy thô lỗ lại xem thường cái vẻ nho nhã gì đó, nhưng hiểu biết của nàng về võ công cũng được gọi là chưa từng có người nào làm được, năm nay chỉ mới mười tám tuổi, nhưng tu vi võ công còn xuất sắc hơn so với người tu vi bốn mươi năm mươi tuổi.

Sở Lương Âm hừ lạnh một tiếng, “Đừng lấy ta ra làm bia đỡ đạn, nếu hấn muốn đâm sau lưng, cũng không ai ngăn được đâu.”

Ninh Chiêu Nhiên nhíu mày, sau đó phì nhỏ, “Hấn nghĩ thế nào mà dám đem nyếu tiên của ta giấu trong ngôi miếu đồ nát chứ. Nếu nyếu tiên của bà đây có bị làm sao, cô phải thay ta làm thịt hấn.”

Sở Lương Âm liếc mắt xem thường nàng, “Chuyện của cô ta không xen vào nữa, tự đi tìm đi.” Nguyệt Ly Phong? Tốt nhất vẫn là tránh xa hấn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương Ngại Vật

Hôm nay là đại thọ Tùng Sơn đạo nhân, trời còn chưa sáng, Sở Lương Âm đã thức dậy, từ Yến Xích Phong đi đến nơi ở của Tùng Sơn đạo nhân.

Ban đầu Sở Lương Âm chỉ tính một mình lên núi, không ngờ đi được nửa đường đã thấy Ninh Chiêu Nhiên lẻo đẻo theo sau, nàng oán trách Sở Lương Âm đi cũng không gọi mình, “Làm sao ta có thể bỏ qua cơ hội gặp Tùng Sơn đạo nhân vô cùng phong thái?” Trái lại lý do của nàng cũng rất nhiều.

Sở Lương Âm liếc mắt nhìn nàng: “Trí Tuệ đại sư và sư phụ ta cùng ở trên núi, không phải cô muốn nhìn thấy hòa thượng sao, nếu muốn thì đi theo ta nhưng đừng có gây chuyện.”

Ninh Chiêu Nhiên nghiêng đầu suy nghĩ, “Trí Tuệ đại sư? Có phải Trí Tuệ đại sư là trụ trì Thiếu Lâm tự không? Ta chưa từng gặp ông ta, nhưng cũng có nghe nói, ông ta so với những tên đồ đệ cổ hủ kia còn mạnh hơn, nhưng mà tốt nhất cũng đừng có chọc ta, nếu không ta sẽ mang cô đến.”

“Đừng có ngông cuồng, cô nghĩ người ta không mang theo người của Thiếu Lâm tự đến à? Đại thọ sư phụ có rất nhiều người tới, cô không thấy ta cũng phải trốn không ra khỏi cửa sao, cô đang hoảng chút đi.” Sở Lương Âm lạnh lùng cảnh cáo, mấy năm nay hành tẩu trên giang hồ, nàng cũng đã đắc tội với không ít người, lần này người đến chúc thọ sư phụ, khẳng định hơn phân nửa là người nàng từng đắc tội qua.

Ninh Chiêu Nhiên cũng không hề để ý, uốn éo cơ thể, một thân váy dài đỏ chói, dáng người xinh đẹp, dưới ánh sáng trong núi, nàng giống như yêu tinh đầy quyến rũ.

Hai người đi lên Song Phong, trừ những lúc bế quan, bình thường Tùng Sơn đạo nhân đều sống ở đây, kiến trúc cổ kính, hương khói lượn lờ trôi bồng bềnh quanh đỉnh núi, mặt trời từ từ mọc lên sau những đám mây ở nơi chân trời, sương mù lúc ẩn lúc hiện, tựa như tiên cảnh.

Lên đến đỉnh núi, tiểu đệ tử trong môn nhìn thấy Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên đi tới, “Thất sư thúc, ách... Thánh nữ tiểu thư...” Tiểu đệ tử chớp mắt nhìn Ninh Chiêu Nhiên, cũng không biết nên xưng hô thế nào.

Ninh Chiêu Nhiên vừa nghe vậy liền bật cười ra tiếng, nàng phải vịn lấy vai Sở Lương Âm nếu không nàng sẽ cười đến sặc hồng mắt, “Sở Lương Âm, người của Tùng Vụ môn cô thật sự rất đáng yêu, thánh nữ tiểu thư, ha ha ha.”

Khóe mắt Sở Lương Âm giật giật, đẩy tay Ninh Chiêu Nhiên ra, “Sư phụ thức dậy chưa?”

Tiểu đệ tử vội trả lời, “Sư công đã thức dậy, sư phụ cùng ngũ sư thúc đã đến, Trí Tuệ đại sư cũng đang ở đây.” Sư phụ mà hấn nói là Trâu Ngọc, ngũ sư thúc là Kha Mậu Sơn.

Sở Lương Âm gật đầu, đi vào ly cung, lúc này Ninh Chiêu Nhiên cũng không quên trêu chọc tiểu đệ tử kia, khiến hấn đỏ mặt vì xấu hổ.

Mặt trời đã hoàn toàn xuất hiện khỏi đường chân trời, ánh nắng màu vàng bao trùm toàn bộ ngọn núi, cả ly cung phát ra ánh sáng màu vàng, Sở Lương Âm bước vào trong, ánh mắt trời phủ lên bóng lưng nàng một lớp phấn vàng.

“Lương Âm bái kiến sư phụ, bái kiến Trí Tuệ đại sư.” Vừa đi vào đại sảnh nàng đã thấy Tùng Sơn đạo nhân và Trí Tuệ đại sư ngồi ở ghế trên, hai bên trái phải đều có người ngồi, một bên là đệ tử Thiếu Lâm tự, một bên là Trâu Ngọc cùng Kha Mậu Sơn.

“Âm nhi con đến rồi.” Hôm nay thần thái Tùng Sơn đạo nhân vô cùng rạng rỡ, tóc hoa râm cũng được chải chuốt ngay ngắn, mặc áo bào màu xanh. Sở Lương Âm đến trước mặt Tùng Sơn đạo nhân và Trí Tuệ đại sư hành lễ, Trí Tuệ đại sư với Tùng Sơn đạo nhân chỉ chênh lệch nhau vài tuổi, nhưng chòm

râu bạc trắng, mặc áo cà sa, trên cổ đeo phật châu bằng đá màu xanh biếc, rất cân xứng với gương mặt hiền lành và đôi mắt nhìn thấu vạn vật, giống như vật gì đứng trước mặt ông cũng đều hiện ra nguyên hình.

“A di đà Phật, Sở nữ hiệp không cần đa lễ.” Trí Tuệ đại sư khẽ chấp tay, giọng nói như có ma lực khiến tâm hồn người ta rộng mở.

“Đại sư khách khí, gọi tên ta là được rồi, ta cũng không dám nhận hai chữ nữ hiệp”. Sở Lương Âm đặc biệt khiêm tốn, lui về phía sau vài bước, đến chỗ ghé ngồi ở gần cửa, bên cạnh là Kha Mậu Sơn.

Kha Mậu Sơn lịch sự nhìn nàng, từ khi nàng vừa bước vào đến giờ hần cũng không tiện nói chuyện, hơn nữa bởi vì ở đây có nhiều người nên hần chỉ nhìn nàng mỉm cười, đôi mắt hiền lành sáng rực lên những lời không nói.

Sở Lương Âm bình tĩnh nhìn Kha Mậu Sơn gật đầu, “Ngũ sư huynh”.

Kha Mậu Sơn cười gật đầu đáp lại: “Sư muội, hôm qua ta bận việc, không có thời gian đến thăm muội.” Hần nhỏ tiếng nói, nhưng bất kể hần thấp giọng cỡ nào thì người trong phòng cũng đều nghe được.

Sở Lương Âm không nói gì, Ninh Chiêu Nhiên ở bên kia đang lượn lờ đi đến.

Ninh Chiêu Nhiên vừa xuất hiện, không ít gương mặt ở đây biến sắc, nhanh nhất chính là ba vị đệ tử của Trí Tuệ đại sư ngồi đối diện, nhìn Ninh Chiêu Nhiên vô cùng đề phòng, giống như bất cứ khi nào cũng có thể ra tay.

Về mặt của Tùng Sơn đạo nhân và Trí Tuệ đại sư cũng không có thay đổi gì, Trâu Ngọc vẫn tỏ ra bình thường, ngược lại Kha Mậu Sơn rất căng thẳng, nhìn Ninh Chiêu Nhiên đi vào, rồi quay lại nhìn Sở Lương Âm, “Sư muội...”

Sở Lương Âm liếc hần một cái, Kha Mậu Sơn lập tức ngậm miệng, nhưng trong đáy mắt vẫn căng thẳng, ai chẳng biết ma nữ Ma Gia là người vui buồn thất thường.

“Ninh Chiêu Nhiên của thần giáo Ma Gia bái kiến Tùng Sơn đạo nhân, hôm nay là đại thọ trăm tuổi của người, Chiêu Nhiên xin chúc đạo nhân trường trường thọ thọ, trăm năm mạnh khỏe.” Ninh Chiêu Nhiên đi đến trước mặt Tùng Sơn đạo nhân cúi đầu thi lễ, không chút sai sót nào.

“Ninh cô nương không cần đa lễ.” Tùng Sơn đạo nhân gật đầu mỉm cười, cặp mắt cơ trí nhìn Ninh Chiêu Nhiên một vòng, dường như cũng nhìn ra được bản tính của nàng là gì.

“Trí Tuệ đại sư? Tiểu nữ bái kiến Trí Tuệ đại sư.” Chớp mắt liếc qua Trí Tuệ đại sư bên cạnh, Ninh Chiêu Nhiên chỉ hơi khom gối có lệ, nhìn rất khinh thường.

“Ma nữ, dám vô lễ với sư phụ.” Trí Tuệ đại sư bên này còn chưa lên tiếng, hòa thượng ở đằng kia đã ngồi không yên, tay vỗ lên bàn một cái, phát ra tiếng vang lớn, hần đứng lên trừng mắt chỉ vào Ninh Chiêu Nhiên, vừa nhìn đã biết là người suy nghĩ đơn giản thích đầu đá lung tung, nhưng cả người toát ra hơi thở mạnh mẽ điều đó cũng không có nghĩa là có thể xem thường được.

“Tịnh Không, không được phép vô lễ.” Trí Tuệ đại sư mở lời, người bên kia được gọi là Tịnh Không liền hít sâu hai cái, sau đó ngồi xuống hừ mạnh, ghé dựa bị hần ngồi lên liền phát ra tiếng cọt két.

Ninh Chiêu Nhiên khẽ cười, trên mặt cũng không che giấu đắc ý, “Trí Tuệ đại sư không hổ là cao tăng đắc đạo, vừa rồi tiểu nữ đứng là thất lễ, xin đại sư tha lỗi.” Trái lại lần này Ninh Chiêu Nhiên là thành tâm thành ý cúi đầu, Trí Tuệ đại sư chỉ nói một câu a di đà Phật, cũng không nói thêm điều gì.

“Ninh Chiêu Nhiên, qua đây.” Sở Lương Âm mở miệng, chột tay phải nàng vừa nhấc lên, làm động tác kéo vật về phía sau, phút chốc ghé dựa bên cạnh Tịnh Không hòa thượng ngồi đối diện bị lực hút mạnh mẽ kéo tới đây.

Phanh, ghé dựa vững vàng dừng lại bên người Sở Lương Âm, Ninh Chiêu Nhiên uốn éo đi qua, tư thế ngồi ghé rất quyến rũ và hãnh diện.

Tầm mắt mọi người dừng trên người Sở Lương Âm, Trí Tuệ đại sư nhìn Tùng Sơn đạo nhân gật đầu, “A di đà Phật, đúng là hậu sinh khả úy.”

Tùng Sơn đạo nhân khiêm tốn lắc đầu, “Tĩnh nét vẫn cần phải thay đổi.”

Đuôi mắt Sở Lương Âm khẽ động, đây là đang nói nàng?

Kha Mậu Sơn cũng quay lại nhìn Sở Lương Âm, dường như cũng rất ngoài ý muốn, “Sư muội...”

Vừa nghe Kha Mậu Sơn nói chuyện, lông mày Sở Lương Âm liền tự động nhú thành bánh quai chèo, Ninh Chiêu Nhiên bên cạnh nhìn bộ dạng kia của Kha Mậu Sơn, cũng không khỏi nhướng mày, tên này rõ là chương ngại vật để nàng làm nguyệt lão đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Giang Hồ Hỗn Loạn

Thời gian sắp đến, từng đoàn người nối tiếp nhau từ Song Phong đi xuống, Tùng Sơn đạo nhân và Trí Tuệ đại sư dẫn đầu, theo sau là nhóm đồ đệ Thiếu Lâm tự, hòa thượng Tịnh Không vẫn trừng mắt nhìn Ninh Chiêu Nhiên, Sở Lương Âm vội kéo nàng đi phía sau, tránh để nàng phải gây chuyện.

Trâu Ngọc ở phía trước nói chuyện với đồ đệ Thiếu Lâm, tuy chỉ mới gặp mặt vài lần nhưng hắn đã có thể tán dóc đủ thứ chuyện trên đời.

Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên đi sau cùng, không biết từ khi nào Kha Mậu Sơn đã đi bên cạnh Sở Lương Âm, tuy vẫn còn rất cảnh giác với Ninh Chiêu Nhiên, nhưng vẫn kiên định đi theo Sở Lương Âm.

“Sur muội, qua đại thọ sư phụ, muội vẫn muốn đi sao?”. Da mặt của hắn rất trắng, nhưng vì bị ánh mắt trời chiếu vào mà cả gương mặt đều nhuộm màu vàng.

Sở Lương Âm gật đầu, “Ừm.” Nàng chỉ trả lời một tiếng, cũng không nói quá nhiều lời.

Trên mặt Kha Mậu Sơn hiện vẻ thất vọng, “Sur muội, muội đã đi khắp nơi hết năm năm rồi, giờ lại muốn đi đâu nữa?”.

Ninh Chiêu Nhiên liếc nhìn Kha Mậu Sơn, ho nhẹ, từ từ trả lời: “Lương Âm sẽ đi theo ta đến thần giáo gặp ca ca ta, Kha ngũ công tử không cần quan tâm, ta và ca ca ta sẽ chiều cổ Lương Âm thật tốt.”

“Ninh Chiêu Nhiên, cô không nói câu nào không ai nói cô cầm đầu.” Sở Lương Âm khẽ quát một tiếng, Ninh Chiêu Nhiên lập tức ngậm miệng, nhưng bộ dạng rất đắc ý.

Sắc mặt Kha Mậu Sơn vô cùng khó coi, cái gì cũng không giấu được, “Sur muội, nàng ấy nói đều là sự thật?”.

Sở Lương Âm không kiên nhẫn, nhìn Tùng Sơn đạo nhân và mấy vị hòa thượng ở đằng trước nên phải nhìn xuống, “Không phải như vậy, muội có một số việc chưa làm xong, đợi khi làm xong tự nhiên sẽ trở về.”

Kha Mậu Sơn thờ phào nhẹ nhõm, liếc nhìn Ninh Chiêu Nhiên còn chút lo lắng, “Sur muội, giang hồ hiểm ác, muội phải cẩn thận.” Ý ở đây chính là nên cách xa người làm việc ác.

Sở Lương Âm không lên tiếng, mặc cho Kha Mậu Sơn nói.

Bước đến thềm đá dưới chân núi đã thấy Tường Cảnh Nham, Chung Ân, Trang Cảnh Nghi và nhiều đệ tử của Tùng Vụ môn đứng đây nghênh đón.

Sở Lương Âm lướt nhìn phía trước, rất nhiều môn phái trong giang hồ cho người đến đây chúc thọ, nàng chỉ mới liếc qua, đã thấy không ít người ngày thường từng đụng chạm với nàng, âm thầm thờ dài, ánh mắt nàng cúi xuống, quyết định không quan tâm nữa.

“Sur phụ.” Mấy vị sư huynh ra chào đón, còn có nhân vật tiêu biểu của Tùng Vụ môn Nguyệt Ly Phong, bạch y nhẹ nhàng, đúng là người tuấn tú có khác.

Ninh Chiêu Nhiên đứng cạnh Sở Lương Âm, híп mắt quan sát một vòng, “Chia phe rõ ràng.” Đây là nói thần giáo Ma Gia độc chiếm một góc, có một khoảng cách với môn phái bọn họ, xem ra cũng chẳng ai muốn có liên quan gì với ma giáo, hơn nữa bầu không khí nhật nhõ, có thể thấy ai cũng nhìn người kia không thuận mắt, chẳng qua e ngại không phải địa bàn của mình nên cố chịu đựng mà thôi.

“Không được gây chuyện.” Sở Lương Âm cúi đầu nói, dặn dò Ninh Chiêu Nhiên không thể kiếm chuyện, nàng cũng hết sức thu mình lại.

Ninh Chiêu Nhiên hừ hừ, cố gắng rũ mi mắt xuống, che khuất đi ánh mắt vừa mới khiêu khích.

“Hôm nay là ngày trăm tuổi của bản đạo, có thể để các vị hào kiệt giang hồ ngàm dạn xa xôi đến đây, bản đạo vô cùng hồ thẹn.” Tùng Sơn đạo nhân đi lên thềm đá, chúng ngàn đệ tử Tùng Vụ môn phía sau cũng chấp tay nói lời cảm tạ, chỉ có hai người Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên ở trong đám người không hề nhúc nhích, hai người cố gắng để bản thân mình tầm thường hơn, nhưng mà vẫn có những ánh mắt nhìn về phía các nàng.

Bữa tiệc được tổ chức ở Thiên Đài, thừa dịp Tùng Sơn đạo nhân cùng với mấy người sư huynh đang nói chuyện, Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên đi đến Thiên Đài, tìm chỗ khuất người ngồi xuống, nhìn nơi ồn ào kia, sắc mặt Sở Lương Âm vẫn không thay đổi, Ninh Chiêu Nhiên ngồi bên cạnh như là có đinh dưới móng, không ngừng quay tới quay lui.

“Đàng hoàng một chút.” Sở Lương Âm cũng không nhìn nàng, mở miệng trách cứ.

Ninh Chiêu Nhiên hừ một tiếng, cuối cùng mới chịu nghiêm túc.

Xa xa đã thấy dòng người tấp nập đi đến, hơn phân nửa người ở đây Sở Lương Âm đều biết, phái Hoa Sơn, phái Côn Lôn, võ lâm thế gia, ây ui, còn có người của Nguyệt gia.

Nguyệt gia là người nhà của Nguyệt Ly Phong, tuy không phải là người trong võ lâm nhưng Nguyệt gia nhiều đời làm thương nhân, cũng được coi là giàu có nhất Giang Nam Đại Tề. Nhưng nghe nói Nguyệt Ly Phong sống không được tốt lắm, bởi vì Nguyệt Ly Phong là do đại đương gia Nguyệt gia và đã nữ nhân ở bên ngoài sinh ra, cho nên người Nguyệt gia vẫn luôn xem thường Nguyệt Ly Phong, làm sao hôm nay họ lại đi sau môn họ Nguyệt Ly Phong.

bộ dạng rất dè dặt, giống như sợ làm sai điều gì.

“Phụt, ha ha ha...” Ninh Chiêu Nhiên đột nhiên bật cười, Sở Lương Âm quay đầu nhìn nàng đang cười run rẩy hết cả người y như bị ai điểm huyết cười vậy.

“Cười cái gì?” Nhíu mày, đã cố tình tìm chỗ không ai để ý ngồi, nàng còn cố ý cười lớn nữa.

Ninh Chiêu Nhiên chỉ tay đến chỗ nàng vừa mới thấy, Sở Lương Âm theo phương hướng nàng chỉ mà nhìn qua, thấy tam sư huynh đang đứng bên cạnh một nữ tử trong đám người, cả hai đều rất lúng túng, đây là chuyện gì?

“Đại thọ sư phụ cô còn thuận tiện đàm nhận luôn công việc xem mắt à?” Ninh Chiêu Nhiên vẫn cười không ngừng, tựa như nàng đang xem hài kịch.

“Cô ta... là trưởng nữ của chương môn phái Hoa Sơn.” Lúc này Sở Lương Âm nhìn kỹ, mới nhận ra nữ tử kia, khoảng chừng mười bảy mười tám, nhìn rất xinh đẹp, Sở Lương Âm từng gặp nàng một lần, hình như là ở Long Môn Quan.

“Tùng Vụ môn của cô ngoại trừ đại sư huynh cô ra, những người khác không ai tu đạo, tự nhiên đến tuổi thành thân sẽ thành thân. Xem ra là cha nàng ta cố tình muốn nàng ta gả cho tam sư huynh cô, nhưng mà, nhìn tam sư huynh cô không thích lắm thì phải.” Ninh Chiêu Nhiên chậm rãi nói.

“Nàng ta cũng không coi trọng lão Tam.” Trâu Ngọc thần nhiên đi đến, nói tiếp lời Ninh Chiêu Nhiên.

Ninh Chiêu Nhiên nhíu mày, “Chẳng lẽ coi trọng Trâu đại hiệp?”.

Trâu Ngọc đến ngồi cạnh Sở Lương Âm, một thân bạch y vô cùng tuấn tú, phù hợp với gương mặt lúc nào cũng tươi cười, rất hấp dẫn người khác.

“Thử nhìn xem nàng ta đang nhìn ai?”. Trâu Ngọc thông thả nói.

Sở Lương Âm hơi híp mắt, ánh mắt nàng xẹt qua, không khỏi ngạc nhiên, “Coi trọng Nguyệt Ly Phong?”.

Trâu Ngọc cười, nụ cười kia chứa vài phần xem thường, “Ừm.”

“Làm thiếp Nguyệt Ly Phong cũng không được.” Sở Lương Âm không nhìn nữa, dựa vào ghế nhìn đi chỗ khác.

“Sao cô lại khẳng định như vậy?” Ninh Chiêu Nhiên cũng dựa vào ghế, rất hứng thú đùa nghịch tóc mình.

“Người giang hồ nói dễ nghe là đại hiệp, nói khó nghe thì là người lỗ mãng, mắt nhìn của Ly Phong cao như vậy, đưa cho hán công chúa, hán còn phải suy nghĩ lại.” Sở Lương Âm không trả lời, Trâu Ngọc bên kia nói thay.

“Hừ, thật đúng là biết coi trọng bản thân.” Ninh Chiêu Nhiên khinh bỉ nói.

Khi ba người không nói chuyện nữa, thì người của thần giáo Ma Gia đột nhiên đi đến chỗ bọn họ, người trước mặt chừng ba mươi mấy tuổi, đường nét trên mặt rất rõ ràng, hơn nữa còn để lộ vài sợi tóc đỏ, đến cạnh Ninh Chiêu Nhiên thì dừng lại, nam tử tiến sát lại Ninh Chiêu Nhiên, cúi đầu nói hai câu với Ninh Chiêu Nhiên, bỗng Ninh Chiêu Nhiên cười một tiếng, quay đầu nhìn Sở Lương Âm, “Tình yêu ới, ca ca ta xuất quan rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Ý Tốt

Đều nói người giang hồ không câu nệ tiểu tiết, sau khi khai tiệc mấy canh giờ, toàn bộ những người ở Thiên Đài đều say khướt hết, Tùng Sơn đạo nhân và Trí Tuệ đại sư chỉ ngồi đây nửa canh giờ liền rời đi, chuyện còn lại đều giao cho mấy sư huynh trong môn lo liệu, Sở Lương Âm vẫn lạnh nhạt ngồi đấy, quả thật là không chú ý chuyện vật vãnh, lặng lẽ đứng lên, liếc nhìn Ninh Chiêu Nhiên rồi bỏ đi.

Tiếng ồn ào xa dần, Sở Lương Âm cước bộ nhanh hơn, đến chỗ Tùng Sơn đạo nhân, nhưng ở lối rẽ lại đụng phải Nhĩ Tương, hán đang cầm bình gốm sứ màu xanh, vẫn còn tỏa mùi thơm của trà Đại Hồng Bảo, hán là đang đi đến hồ dạ đăng.

“Thất sư.....sư thúc.” Không có gì bất ngờ xảy ra, Nhĩ Tương nhìn Sở Lương Âm, phút chốc mặt lại ửng hồng, nói chuyện cũng lắp bắp, đường nhỏ lên núi này trước sau cũng không có người, hai người bọn họ đụng nhau, mặt trời trên đầu chiếu xuống, bốn phía ngọn núi thỉnh thoảng còn có tiếng chim hót, khiến mặt Nhĩ Tương càng đỏ hơn.

Nhìn bộ dạng đó của Nhĩ Tương, Sở Lương Âm khẽ nhướn mày, hai cánh tay đặt trước ngực, cây kiếm sáng loáng được ôm trong tay hơi nghiêng, Nhĩ Tương cẩn thận lui về phía sau một bước, “Thất sư thúc...Người đi trước đi.”

“Ta nói Nhĩ Tương à, ta đáng sợ lắm ư? Vì sao mỗi khi thấy ta người đều đỏ mặt?” Nàng vừa nói vừa nhíu mày, ánh mắt có vẻ tức giận khiến cả người

nàng nhìn rất đáng sợ.

Nhĩ Tương nuốt nước miếng, “Không phải....Thất sư thúc là....Nữ trung hào kiệt, Nhĩ Tương....Nhĩ Tương....”

“Được rồi được rồi, nhìn ta rất dọa người đúng không? Thôi đi đây, ta cũng phải lập tức xuống núi rồi, bảo đảm người sẽ không nhìn thấy ta nữa, sau này cũng không cần phải sợ hãi như thế.” Dứt lời, nàng đi vòng qua Nhĩ Tương đến Song Phong, Nhĩ Tương nhìn nàng đã đi xa, gò má mới bớt ửng đỏ, hai mắt mở to nghi ngờ, muốn xuống núi ư? Sao vội thế, công tử cũng gấp xuống núi.

Đến Song Phong, Tùng Sơn đạo nhân dường như biết Sở Lương Âm sẽ đến đây, đứng trên núi, quan sát khung cảnh xinh đẹp núi Vân Vọng, từ vị trí này, có thể thấy được toàn bộ cảnh đẹp son son thủy thủy ở dưới chân mình.

“Sư phụ.” Sở Lương Âm đi đến bên cạnh Tùng Sơn đạo nhân, nhìn phía dưới chân núi, rừng cây xanh um tùm nôi tiếp nhau, từ trong khe núi phát ra âm thanh êm tai, phong cảnh này Sở Lương Âm đã ngắm nhìn mười ba năm và cho dù thời gian trôi qua bao lâu đi nữa, nơi đây cũng không thay đổi.

“Âm nhi con phải đi sao?” Tùng Sơn đạo nhân khoác trên người đạo bào màu xanh, bay bay không ngừng theo gió, chòm râu bạc của ông cũng bị gió thổi bay, cả người gầy gò càng hiện rõ khí chất tiên phong đạo cốt.

“Vâng, sư phụ có gì dặn dò sao?” Sở Lương Âm vô cùng cung kính, quay đầu nhìn Tùng Sơn đạo nhân, ở trước mặt ông, bộ dạng càn rỡ của nàng cũng biến mất không dấu tích.

“Giang hồ hiểm ác, Âm nhi phải cẩn thận, tuy trên giang hồ võ công của Âm nhi không tệ, nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn.” Tùng Sơn đạo nhân khẽ thờ dài nhìn Sở Lương Âm, rồi xoay người trở về ly cung, Sở Lương Âm nhìn bóng dáng Tùng Sơn đạo nhân biến mất, nàng mới lắc đầu nói, “Không phải con không cẩn thận, mà là con tự tin không ai có thể làm gì được con.”

Dứt lời, Sở Lương Âm cước bộ nhẹ nhàng đi xuống núi.

Ninh Chiêu Nhiên đã sớm mất hết kiên nhẫn chờ dưới chân núi, rốt cục nhìn thấy Sở Lương Âm, thờ phào nhẹ nhõm nói: “Tổ tông của ta ơi, cuối cùng cô cũng tới.”

Sở Lương Âm hừ hai tiếng, “Cô chờ ta ở đây là hạ quyết tâm trời ta đến hang ổ của mình sao?” Tay cầm kiếm, vẻ mặt của nàng không kiên nhẫn, chuyện này Ninh Chiêu Nhiên đã nói không dưới một trăm lần, ngày nào nàng đều lấy thần giáo ra khoe mẽ.

“Đương nhiên là phải đi, Thần Ngũ đã chuẩn bị xe ngựa xong rồi, cô nên thành thành thật thật mà đi theo ta.” Nói xong còn giữ chặt tay Sở Lương Âm, kéo ra đường lớn.

Hai người lữ khách ở bên kia, cũng không nghĩ sẽ gặp người từ Vân Vọng đi xuống, không ai khác, chính là nhị công tử nhà đương kim minh võ lâm minh chủ Mạc Thiên Tuyệt cùng với đám người hầu Mạc phủ.

Nhị công tử nhà Mạc Thiên Tuyệt khoảng chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mặt mũi đứng đắn, đang chuẩn bị đi xuống núi, vừa vặn bắt gặp Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên từ đường nhỏ đi ra.

Ninh Chiêu Nhiên là thánh nữ thần giáo Ma Nha, cũng coi như là nhân vật quan trọng trong thần giáo, lúc ở trên núi hần đã chú ý tới, nhưng vẫn còn e ngại địa bàn người ta hơn nữa hôm nay lại là đại thọ Tùng Sơn đạo nhân, hần khó mà làm gì được, nhưng bây giờ xuống núi, ai cũng không thể xen vào được.

Ninh Chiêu Nhiên cùng Sở Lương Âm dừng lại, hai người nhìn Mạc Thành Hiêu, ánh mắt bỗng trở nên lạnh lẽo, liếc nhìn nhau, đều hiểu rõ hần muốn làm gì.

Tự nhận là giang hồ chính nghĩa, vậy mà cho tới bây giờ luôn tự cho mình cái quyền phán xét thần giáo Ma giáo là phần tử cặn bã mà cư xử không nhìn mặt ai, mỗi khi gặp họ là giống như muốn phò hết sức mạnh đuổi cùng giết tận, ở trên núi Vân Vọng hần không dám xuống tay, đụng độ nhau ở chỗ này, xem ra hần không có ý muốn bỏ qua.

Mạc Thành Hiêu khẽ gờ tay, người ngựa phía sau lập tức bao vây Ninh Chiêu Nhiên và Sở Lương Âm, hai người đứng ở giữa cũng không động dấy.

Mạc Thành Hiêu đứng bên ngoài, nhìn hai nữ nhân bị bao vây, khẽ cười một tiếng không che giấu nổi sự đắc ý, “Sở nữ hiệp là người Tùng Vụ môn lại kết giao với bọn ma giáo, cô không sợ ảnh hưởng đến thanh danh của Tùng Vụ môn sao, hôm nay tại hạ muốn thay võ lâm loại trừ phần tử ma giáo bại hoại, xin Sở nữ hiệp không nên nhúng tay vào, nếu lỡ đao kiếm không có mắt làm bị thương Sở nữ hiệp, chỉ sợ Tùng Sơn đạo nhân đau lòng.” Mạc Thành Hiêu mặc dù nói như thế, nhưng cũng nhìn ra hần không có ý muốn đem Sở Lương Âm gạt bỏ ra ngoài, hai năm trước, Sở Lương Âm đã từng ở Nghiệp thành đập phá một túp lều dưới danh nghĩa Mộ phủ, mà Nghiệp thành này lại vừa vặn là nơi Mạc Thành Hiêu phụ trách, chuyện này có thể Sở Lương Âm không nhớ rõ, nhưng Mạc Thành Hiêu hần lại nhớ rất rõ ràng.

“Nói nhiều lời cũng vô dụng, Mạc nhị công tử đã đem người bao vây như vậy, xem ra không ý định buông tha ta.” Chậm rãi buông tay, bảo kiếm trong tay theo động tác của nàng mà vẽ một vòng trong không khí, hoa văn tinh xảo trên vỏ kiếm kia dưới ánh nắng phản chiếu tia sáng chói lọi.

Mạc Thành Hiêu khẽ nhún mày, nhìn động tác Sở Lương Âm, hần cũng có chút cảnh giác, “Ồ địa bàn quý phái tại hạ xin chân thành khuyên cô một câu, ở trên núi tại hạ đã nể mặt Sở nữ hiệp, Sở nữ hiệp không cần quá đáng.” Ý của hần là, ở trên núi hần không nói nàng đã làm những chuyện gì, hy vọng nàng không cần nhúng tay vào chuyện này, nếu không, hần sẽ không khách khí.

Sở Lương Âm nghe vậy bật cười, tiếng cười cứ quanh quẩn nơi son đã, thời tiết hôm nay khô nóng bây giờ hạ thấp xuống mấy độ, “Đáng nhẽ lúc ở trên núi người không nên giữ thể diện cho ta, bây giờ xuống núi rồi ai cũng không quên được bà đây.”

Bảo kiếm trong tay đột nhiên đâm xuống đất, khiến mặt đất run lên một trận, đám cỏ phía trên cũng vì thế mà ngã nghiêng theo, rõ ràng bầu trời có mặt trời chiếu nắng thế nhưng trong chớp mắt không khí bốn phía như bị giảm nhiệt xuống ba phần, khoảng thời gian này, Sở Lương Âm cảm thấy rất buồn phiền, cuối cùng cũng có thể xuống núi thư giãn, lại còn có người đưa tới tận cửa để cho nàng giải buồn, nếu nàng bỏ qua chẳng phải là làm trái ý tốt của ông trời sao?

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lộ Ra Mặt Thật

Mạc Thành Hiêu lui về phía sau vài bước, đưa tay ra dấu trong không khí, đám người đang bao vây Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên đồng thời nhào lên, binh khí trong tay sáng loáng hiện rõ khí thế bức người.

Nhưng mà cho dù khí thế của bọn họ rất lớn thì trong mắt Sở Lương Âm chỉ là con kiến, bảo kiếm trong tay chưa rút ra khỏi vỏ, cánh tay trước mặt đã hơi động dậy, khiến người cầm nó có thể cảm nhận được trợ lực, cùng lúc này, Ninh Chiêu Nhiên bất chợt nhảy ra khỏi đám người đang bao vây, xông thẳng đến trước mặt Mạc Thành Hiêu.

Phanh!!!. Sở Lương Âm cũng nhảy ra khỏi vòng vây, phía sau phát ra tiếng vật thể nặng nề đánh vào, một vòng người vô cùng khí thế đã bị đẩy ngã nằm dài trên cỏ.

Bốn phía đều là tiếng rên ây ui, Mạc Thành Hiêu vẫn chưa kịp nhìn rõ, đã thấy Ninh Chiêu Nhiên xuất hiện trước mặt mình, hấn giờ kiếm lên ngăn cản, nhưng Ninh Chiêu Nhiên lại giống như con rắn trơn bóng mềm mại, uốn éo ra phía sau hắn, bắt lấy tay phải của hắn, trường kiếm trong tay thuận lợi rơi xuống đất, trên tay Ninh Chiêu Nhiên vận lực, nhấc chân đá vào chân của Mạc Thành Hiêu, cả người Mạc Thành Hiêu quỵ rạp xuống đất, nhìn vô cùng chật vật, hoàn toàn khác xa một trời một vực với bộ dạng khi này.

Sở Lương Âm đi tới, nhìn đám người nằm dưới đất vẫn còn đang rên rĩ nói, “Bà đây ở trên núi nhẫn nhịn nhiều ngày như vậy rất ngứa tay, là do tôn từ các người hết lần này đến lần khác đối ta xuống núi tự dâng mình tới cửa. Mạc Thành Hiêu, lão cha người Mạc Thiên Tuyệt hi vọng người là Thành Hiêu thành hưng, kết quả người chỉ là một kẻ vô tích sự.” Lấy vỏ kiếm vỗ vỗ lên mặt Mạc Thành Hiêu, về mặt của Sở Lương Âm cũng không che giấu sự khinh bỉ.

“Sở Lương Âm, đây chính là địa bàn Tùng Vụ môn của cô, sao cô dám đối đãi với ta như vậy, các người không sợ Tùng Vụ môn mang tiếng bất nghĩa sao?” Về mặt Mạc Thành Hiêu rất phẫn hận, mặc dù hắn biết rõ Sở Lương Âm là loại người to gan lớn mật không chuyện ác nào không dám làm, nhưng hắn nghĩ với thân phận của hắn, Sở Lương Âm sẽ cố kỵ, nhưng không ngờ, nàng lại có thể ngạo mạn gọi thẳng tên của phụ thân hắn, còn ra tay với hắn, Sở Lương Âm này....

“Đừng nói nhảm với hắn nữa, trong nhà gần đây có nuôi một ỏ rắn vừa mới sinh xong, đang lo không biết tìm thức ăn ở đâu cho nó, hay là bắt Nhị công tử về làm thức ăn cho rắn cục cưng được không?” Giọng nói Ninh Chiêu Nhiên rất u ám, đặc biệt còn khom người nói bên tai Mạc Thành Hiêu, Mạc Thành Hiêu nghe được những lời này không khỏi rùng mình.

“Tâm can tỳ phế bên nào cũng thối, không sợ độc chết rắn nhà cô sao, đi thôi.” Sở Lương Âm bỗng dung xoay người nhanh chóng rời đi, bóng lưng lười biếng như có ghi chữ “không được chọc vào”.

“Hừ, lần này tha cho người, lần sau còn dám cả gan vô lễ với bản tiểu thư, ta sẽ trực tiếp làm thịt người.” Ninh Chiêu Nhiên tiện tay hất Mạc Thành Hiêu ra, nhanh chóng đuổi theo Sở Lương Âm, ném Mạc Thành Hiêu và đám người Mạc phủ phía sau đầu, cũng không hề lo lắng đắc tội với Mạc phủ sẽ dẫn tới hậu quả gì.

Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên vừa mới đi xa, trên sơn đạo liền xuất hiện ba người đang thông thả đi tới, người đi trước mặc bạch y, diện mạo tuấn mỹ, hơi thở ôn hòa tao nhã, đứng là Nguyệt Ly Phong.

Nhìn thấy Mạc Thành Hiêu và đám người Mạc phủ ở dưới chân núi, nhưng giống như đang bị thương, Nguyệt Ly Phong nghi ngờ, đi tới ân cần hỏi thăm: “Mạc huynh, huynh làm sao vậy?” Lời nói vô cùng thân thiết, nét mặt tỏ ra quan tâm, thế nhưng không hiểu sao, ẩn sâu bên trong hơi thở Nguyệt Ly Phong lại có sự lạnh nhạt.

Mạc Thành Hiêu tự đứng lên, trên mặt và chân đều đau rát, nhìn thấy Nguyệt Ly Phong đi đến thì không tránh khỏi xấu hổ, “Nguyệt huynh, không có gì, mới vừa rồi ở đây gặp phải yêu nữ ma giáo, vốn muốn bắt nàng lại, không nghĩ tới quý phái....” Nói đến người này, Mạc Thành Hiêu đột nhiên ngừng lại, bộ dạng giống như không biết nên nói thế nào.

Nguyệt Ly Phong cười hiền hậu nói, “Lại là thất sư thúc nữa sao, ha ha, Mạc huynh đừng để ý, thất sư thúc là vậy đấy, nàng là bằng hữu của thánh nữ thần giáo Ma Gia, chắc chắn sẽ không chịu ngồi yên để Mạc huynh truy bắt nàng ấy đâu. Nhưng mà Mạc huynh không sao cũng là may mắn lắm rồi, thất sư thúc ra tay rất tàn nhẫn, tại hạ cũng suýt mất mạng trong tay thất sư thúc mấy lần.” Nói xong hắn không khỏi lộ ra vẻ tức giận, cứ như cùng chung sự

môn với Sở Lương Âm mà còn sống được đến bây giờ kỳ tích vậy.

Mạc Thành Hiêu kinh ngạc nhìn Nguyệt Ly Phong, “Không thể tin Sở nữ hiệp của quý phái lại là người như vậy, cực khổ cho Nguyệt huynh rồi.” Chẳng mấy chốc hai người bắt đầu an ủi nhau, Hành Hạ ở sau lưng Nguyệt Ly Phong mở to hai mắt nhìn, Nhĩ Tương ngược lại cúi đầu, làm như không nghe thấy gì cả.

“Mạc huynh sau này gặp mặt Thất sư thúc, có thể tránh mặt được thì cứ tránh mặt, miễn cho da thịt phải chịu khổ.” Nguyệt Ly Phong thành thật khuyên nhủ, nhưng Mạc Thành Hiêu nghe cũng thấy xót xa, hẳn đường đường là con của mình chủ võ lâm, lại phải trốn tránh một nữ nhân, cục tức này không thể không phỉ nhổ.

“Nguyệt huynh cứ yên tâm, tại hạ tự có tính toán. Nguyệt huynh cứ yên tâm, trước kia Nguyệt huynh chịu khổ sẽ không uổng phí đâu, huynh đệ ta liên đới, đòi lại công đạo cho Nguyệt huynh.” Mạc Thành Hiêu nói xong còn khí phách vỗ ngực.

Nguyệt Ly Phong vội lắc đầu, dáng vẻ như đang lo lắng Mạc Thành Hiêu, nhưng mà Mạc Thành Hiêu đã có chủ ý, chấp tay ôm quyền cáo từ Nguyệt Ly Phong, sau đó mang người rời đi.

Đôi khi Mạc Thành Hiêu đã đi xa, lo lắng trên mặt Nguyệt Ly Phong cũng biến mất, Hoàn Hạ ở bên cạnh thở dài, “Công tử, tên nhị công tử này chỉ là bao cò, cho dù hắn đến gây phiền phức cho Thất sư thúc thì người chịu thiệt vẫn là hắn, người cần gì phải khích tướng hắn?”

Nguyệt Ly Phong thân nhiên lắc đầu, cười như gió xuân, “Lời này sai rồi, mặc dù Mạc Thành Hiêu là bao cò, nhưng là công tử nhà mình chủ võ lâm, người nghĩ mình chủ võ lâm sẽ dễ yên sao?”. Cười cười cất bước đi về phía trước, hai người phía sau vội chạy theo, Hoàn Hạ suy nghĩ cảm thấy lời của Nguyệt Ly Phong cũng rất có lý. Nhĩ Tương vẫn cúi đầu không nói, đi hết một đoạn, Nhĩ Tương mới rầu rĩ mở miệng, “Cho tới bây giờ Thất sư thúc cũng không đem mình chủ võ lâm để vào trong mắt.”

Hoàn Hạ kỳ quái liếc nhìn Nhĩ Tương, Nguyệt Ly Phong đi phía trước vẫn tươi cười không thay đổi, Nhĩ Tương nói lời này cũng không sai.

Sở Lương Âm bị Ninh Chiêu Nhiên lôi kéo đến xe ngựa Thần Ngủ đã chuẩn bị, xe ngựa vô cùng xa hoa, hơn nữa bên ngoài còn treo kí hiệu đen thui lù lù vừa nhìn đã biết xe ngựa thần giáo, dường như bọn họ không có ý định che giấu, đi tới chỗ nào cũng khoe ra, giống như sợ người khác không biết bọn họ là ai.

Trong xe ngựa, Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên ngồi đối diện nhau, kiểu ngồi của Ninh Chiêu Nhiên rất quyền rũ, Sở Lương Âm thì tùy tiện, tư thế kiểu ‘người lạ chớ lại gần’, Ninh Chiêu Nhiên nhìn nàng, càng nhìn càng thấy thuận mắt.

“Rốt cục ca ta cũng xuất quan, bế quan lần này mất ba tháng, không biết có tiến bộ hay không?” Ninh Chiêu Nhiên cố tình nhắc đến Ninh Tuy Phong, tuy rằng cho đến bây giờ Sở Lương Âm vẫn chưa gặp mặt Ninh Tuy Phong, nhưng Ninh Chiêu Nhiên đã nhiều lần ở trước mặt nàng nhắc đến hắn, Ninh Tuy Phong là hạng người gì, Sở Lương Âm cũng nắm rõ trong lòng bàn tay.

Sở Lương Âm không nói gì, liếc mắt nhìn Ninh Chiêu Nhiên, khẽ lắc đầu: “Đi Tấn thành, mười lăm tháng sau, ở Tấn thành có hội hoa mẫu đơn. Nhiều năm rồi bà đây vẫn chưa được xem hội hoa mẫu đơn, năm nay nhất định phải đi xem.” Nàng thân nhiên nói, Ninh Chiêu Nhiên nhướn mày, sau đó liền hết sức nghe lời gật đầu, “Được, ca ta cho tới bây giờ cũng chưa được xem hội hoa mẫu đơn, để ta truyền tin tức bảo hắn gặp nhau ở Tấn thành.” Ngón tay mảnh khảnh đan chéo vào nhau nhìn rất quyền rũ, nhưng vẫn chú ý tới khóe mắt co giật của Sở Lương Âm đối diện, thấy vậy, nàng mỉm cười vui vẻ hơn. Hừ, muốn cô muốn chạy trốn đúng không, ta xem lần này cô trốn thế nào được.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Công Tử Vô Phạm

Lễ hội hoa mẫu đơn ở Tấn thành là ngày hội đặc biệt nhất ở Giang Nam Đại Tề, bởi vì khí hậu và độ ẩm bốn mùa ở Tấn thành vừa phải, hơn nữa rất phù hợp với sinh trưởng của cây mẫu đơn. Mặt khác vì khu vực Tấn thành khá đặc biệt, mỗi khi đến Hạ Chí, cũng chính là lúc cây mẫu đơn nở hoa, từ lúc hoa nở đến lúc hoa tàn chỉ có hai mươi ngày nên mỗi khi đến mùa này, có vô số người đến Tấn thành chỉ vì muốn ngắm nhìn vẻ đẹp của loài hoa được xưng là ‘vua của các loài hoa’.

Ngồi xe ngựa nửa tháng, người của thần giáo Ma Nha cũng đã trở về, chỉ để lại người đánh xe, Thần Ngủ xin các nàng ở lại nhưng bị Ninh Chiêu Nhiên đuổi đi, hắn tưởng cái đầu đồ chòm chòm của hắn bình thường chắc, đi tới đâu là tô điểm phong cảnh tới đó, các nàng vẫn chưa chán sống đâu.

Càng đến gần Tấn thành, thời tiết liền mát mẻ, tuy đang là mùa hè, nhưng Tấn thành là nơi khá độc đáo, không cần biết xung quanh thành trì có nóng bao nhiêu thì nơi này vĩnh viễn có nhiệt độ như vậy.

“Có thể tới mai chúng ta sẽ đến Tấn thành, hôm nay tìm chỗ ngủ lại đi, đi suốt một ngày một đêm như vậy, ngựa cũng cần phải nghỉ ngơi.” Ninh Chiêu Nhiên lo lắng nói, nghe thì có vẻ đau lòng vì con ngựa, nhưng thật ra là đang đau lòng bản thân.

“Được, nhưng ta cảnh cáo cô, bớt gây phiền toái cho ta.” Xe ngựa có ý đi một chuyến đến Sơn Thành, để Ninh Chiêu Nhiên có thể lấy lại nhuyến tiên,

nhìn nhuyển tiên trong tay, thấy càng phiền hơn, trên đường đi gặp không ít người nhận ra thân phận của nàng, quát roi lên, nàng đem hai chữ ma nữ phát huy đến trình độ cao nhất, Sở Lương Âm hết sức buồn bực, nghĩ kỹ lại, nàng đắc tội không ít người, phần lớn đều bởi vì Ninh Chiêu Nhiên.

“Hi hi, ta biết rồi, sắp đến Tấn thành, nhất định cũng có người trong giang hồ đến đây. Chỉ cần không ai đến gây sự với ta, ta tuyệt đối sẽ không động thủ.” Nhuyển tiên đỏ như lửa quần bên hông, kết hợp quần đỏ càng làm tôn lên vẻ đẹp kiều diễm của nàng.

Xe ngựa đi vào một trấn nhỏ, chưa tới nơi, đã nghe tiếng ồn ào do kiếm va chạm truyền đến, vén rèm cửa sổ lên, Sở Lương Âm nhìn ra bên ngoài, người ăn mặc như giang hồ không ít, hèn chi nào nhiệt như thế, có lẽ đều cùng mục đích như các nàng, chuẩn bị đến Tấn thành nên tạt ngang qua đây nghỉ ngơi.

Bỗng dưng, bên trong đám người đó, có điểm màu xanh lơ đập vào mắt, bóng dáng người nọ như có ma lực gì đó, nơi hán vừa đi qua tất cả mọi người đều quay lại ngoáy nhìn, thời tiết nơi này lúc tối khá hanh, màu xanh đó tựa như mây bay trên bầu trời, khiến cho phiền não trong lòng người ta phút chốc tan biến.

“Dừng xe.” Sở Lương Âm hô một tiếng, đứng dậy, nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa, Ninh Chiêu Nhiên sửng sốt, sau đó cũng bước ra theo, đứng trên xe, nhìn thấy chỗ Sở Lương Âm chạy đến chỗ kia, trong tích tắc sắc mặt nàng thay đổi, hai giây sau nàng liền xoay người chui vào trong.

Sở Lương Âm sai bước đi tới chỗ bóng người mặc áo xanh lơ, người nọ dường như cũng nghe phía sau có tiếng bước chân, chợt xoay người lại, Sở Lương Âm vừa hay đến cạnh hán, khoát tay lên vai hán, thân thiết gọi “Gia Cát.”

Gương mặt sạch sẽ hiện ngay trước mắt, đôi mắt sáng, nở nụ cười ấm áp và dịu dàng, trường sam màu xanh của hán dính đầy bụi phong trần, nhưng như thế cũng không ngăn được hơi thở thoát trần của hán, hán chính là Gia Cát Vô Phạm.

“Lương Âm.” Vừa nhìn thấy Sở Lương Âm, nụ cười trên môi Gia Cát Vô Phạm càng tăng thêm vài phần, khiến cả người hán bớt đi vài phần tiên khí, mà sinh ra một ít nhân khí.

“Gia Cát huynh cũng muốn đến Tấn thành sao?” Để tay xuống, Sở Lương Âm quan sát hán từ trên xuống dưới một lần, sau đó khẽ nhíu mày hỏi, “Chắc chắc, Gia Cát Vô Phạm, lần này huynh đã mấy ngày không ăn cơm?” Sở Lương Âm đã ngao du khắp núi Nam biển Bắc nhiều năm, tình cờ gặp Gia Cát Vô Phạm cũng bốn năm lần gì đó, mỗi lần gặp mặt, trên người hán cũng không có xu nào dính túi, hán đi bộ cũng không biết ngựa đã đi đâu mất rồi, chắc chắn đã mấy ngày chưa ăn cơm.

Gia Cát Vô Phạm nghe vậy, cười lạnh nhạt, “Chỉ mới ba ngày thôi.”

Sở Lương Âm ngạc nhiên tròn mắt, “Chỉ mới ba ngày thôi? Gia Cát huynh không thể làm người bình thường được sao? Cứu tế người nghèo khổ là việc tốt nhưng cũng không thể vì vậy mà để bản thân chết đói!” Nếu coi trường không bị gọi là thất lễ, chắc chắn hán cũng sẽ coi hết quần áo mình tặng cho người ta.

Đôi mắt trong trẻo cong lên như trăng non, “Cũng chưa chết đói mà.”

Trên mặt Sở Lương Âm lộ rõ sự bất đắc dĩ, nắm lấy ống tay áo của hán, thô lỗ kéo hán đi vào trong trấn, “Đi vào đây, ta dẫn huynh đi ăn cơm.”

Gia Cát Vô Phạm cũng để mặc cho nàng kéo mình đi, hai người hòa vào dòng người, những người đi đường đều nhìn hai người họ.

Ninh Chiêu Nhiên vẫn ở bên trong xe ngựa, vụng trộm nhìn ra ngoài, khẽ thở dài, buông rèm che dựa lưng vào vách xe, buồn bã hiện rõ trên mặt, “Đi thôi, đi theo Sở Lương Âm.”

“Dạ.” Người bên ngoài đáp lại, sau đó dẫn xe ngựa theo dòng người vào trấn nhỏ.

Sở Lương Âm lôi kéo Gia Cát Vô Phạm đến trước cửa một tửu lâu nhìn khá sa hoa, bên trong có khá nhiều người, phần lớn đều là người giang hồ, ăn mặc đơn giản, đao kiếm để trên bàn, bầu không khí trong tửu lâu có hơi quái dị.

“Chường quây, mang thức ăn ngon của tửu lâu với một bầu thượng hạng ra đây, nhanh lên.” Sở Lương Âm vào cửa cũng không nhìn xung quanh, tiện tay ném một khối bạc vụn, rơi chính xác vào tay chường quây, sau đó dẫn Gia Cát Vô Phạm ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, cho dù những người trong phòng đang chú ý đến họ, nàng cũng làm như không thấy.

“Mỗi lần gặp được Lương Âm, ta liền được no bụng.” Gia Cát Vô Phạm tự chế giễu bản thân, quen nàng nhiều năm như vậy, chuyện đầu tiên nàng làm dường như là dẫn hán đi ăn cơm.

“Bớt nói đi, chẳng lẽ để ta nhìn huynh chết đói à?” Tùy tiện lấy kiếm trong tay để lên bàn, phát ra tiếng vang lớn, tầm mắt những người vừa quan sát bọn họ liền dừng lên trên thanh kiếm, sau đó cũng không dám nhìn nữa.

“Ha ha.” Gia Cát Vô Phạm cười nhạt lắc đầu, diện mạo thoát trần như vậy khiến người đời mù hơn nữa còn cảm thấy không thể chạm tới được.

“Không phải huynh cũng muốn đến Tấn thành xem lễ hội hoa mẫu đơn chứ?” Sở Lương Âm để tay lên chông cằm, dáng vẻ rất tự cao tự đại.

“Tùy tiện đi thôi, cũng không có tính toán gì.” Gia Cát Vô Phạm cũng nhìn nàng, đôi mắt trong mắt như phản chiếu ra gương mặt Sở Lương Âm, tuấn tú nhưng mang theo vài phần sắc bén.

“Vậy đi theo ta đi, đúng dịp ta với Ninh Chiêu Nhiên cũng đến Tấn thành.” Đùa bỡn chén trà trên bàn, Sở Lương Âm mời nói.

Gia Cát Vô Phạm hơi nắm chặt tay, “Được.” Một chữ đơn giản, dường như từ lúc hắn bắt nói chuyện đến giờ đều nói đơn giản như vậy, giọng nói trầm bổng êm tai thật khiến người ta muốn say.

Cửa mở ra, bóng người áo đỏ xuất hiện, những người trong này đồng thời nhìn sang, nhìn thấy nhuyển tiên màu đỏ bên hông Ninh Chiêu Nhiên thì không khỏi biến sắc, tay cũng không tự chủ mà cầm binh khí lên, ngoài Sở Lương Âm đang ngồi bên kia, không khí trong tửu lâu chợt xuống thấp.

Nhưng Ninh Chiêu Nhiên cũng làm như không thấy hành động của những người đó, tiêu sái đến bàn Sở Lương Âm, kéo ghế ngồi xuống, nhìn lướt qua Gia Cát Vô Phạm chào hỏi, “Đã lâu không gặp.”

Gia Cát Vô Phạm nhìn Ninh Chiêu Nhiên, thần sắc cũng không thay đổi, nhưng có thể nhìn thấy được sự xa cách trong nụ cười nhàn nhạt của hắn, “Ninh tiểu thư.”

Ninh Chiêu Nhiên gật đầu nhìn chỗ khác, sắc mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong đáy mắt không tránh khỏi sự ưu buồn, hắn luôn lạnh nhạt với nàng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sư Thúc Là Ma Đầu

Một bữa cơm này, Ninh Chiêu Nhiên bình thường rất ồn ào lại im lặng không nói, Sở Lương Âm ngược lại thỉnh thoảng nói một hai câu với Gia Cát Vô Phạm, nhưng thái độ của Gia Cát Vô Phạm vô cùng tốt, ăn không nói ngủ không nói được hắn phát huy đến trình độ cao nhất, Sở Lương Âm nói chuyện với hắn, hắn chỉ gật đầu hoặc nhỏ tiếng trả lời một câu, khiến Sở Lương Âm cảm thấy thật tệ nhạt.

Nếu hôm nay đã quyết định ở trấn nhỏ này ngủ lại thì ở luôn tại tửu lâu này đi, tuy trong phòng có rất nhiều người, nhưng chường quầy kia nhìn thấy Sở Lương Âm ôm bảo kiếm đi đến quầy mà trong lòng vô cùng sợ hãi, nhanh chóng sai người đem căn phòng tốt nhất nhường lại cho họ, đêm nay ba người lưu lại đây.

Đi tới hậu viện, cảnh vật rất thanh tịnh, trong không khí còn nhàn nhạt mùi hương của hoa, thật là một chỗ tốt, Sở Lương Âm rất hài lòng, nhìn sắc mặt Ninh Chiêu Nhiên cũng thấy nàng cũng vừa ý, nhưng trên mặt Gia Cát Vô Phạm lại không nhìn ra được gì, khỏe mỗi hắn vẫn thủy chung gương lên, đôi mắt vẫn bình thản dịu dàng, động tác ưu nhã, giống như cho dù ngủ ở đất hoang hắn vẫn có bộ dạng như vậy.

Lúc này mặt trời cũng đã giấu mình sau những tầng mây, ba người đều trở về phòng của mình, ba gian phòng sát nhau, cả ba như đã thương lượng trước, Ninh Chiêu Nhiên vào căn phòng bên phải, Gia Cát Vô Phạm vào căn phòng bên trái, còn Sở Lương Âm thì vào căn phòng ở giữa.

Vừa vào phòng liền buông kiếm trong tay, bước chân khẽ động nhảy lên giường, động tác tự nhiên thoải mái như nước chảy mây trôi.

Nằm trên giường, Sở Lương Âm nhắm mắt lại, mặc dù nhìn nàng cả lát cả pho, nhưng lỗ tai của nàng rất thính có thể nghe rõ tiếng động của căn phòng cách vách và những âm thanh bên ngoài tiểu viện, có nhóm người đi tới đi lui, còn lớn giọng nói to, tiếng ngọc bội leng keng, vừa nghe đã biết là đám người giang hồ lỗ mãng, vùng Giang Nam, trên đường gặp mười người thì hết chín người là người hành tẩu giang hồ.

Ước chừng nửa canh giờ trôi qua, lỗ tai Sở Lương Âm khẽ động.

“Công tử, đây là tửu lâu tốt nhất trong trấn, tuy có hơi ồn ào, nhưng vẫn tốt hơn so với những tửu lâu khác, chúng ta chịu đựng ở đây một đêm đi.” Thanh âm du dương từ ngoài truyền đến, nghe giọng đoán chừng tuổi cũng không lớn lắm.

Vừa nghe giọng nói này, Sở Lương Âm đang nhắm mắt cũng phải mở ra, lông mày tự động nhíu thành bánh quai chèo, “Đi chỗ nào cũng gặp, đúng là giẫm phải cứt chó.” Than thở một câu, nàng trở mình quay mặt vào trong, triệt để cách ly với tiếng động bên ngoài.

Bên ngoài, Hoành Hạ đang cầm rượu lớn đi trước dẫn trước, theo sau là Nguyệt Ly Phong thanh nhã như ánh trăng, sau cùng là Nhĩ Tương nhắm mắt theo đuôi, cũng đang bê rượu lớn, rượu trong tay hai người rất quen, giống như cái rượu lúc Nguyệt Ly Phong trở về núi Vân Vọng mang theo.

Hoành Hạ đến trước một bước đến cạnh phòng trong tiểu viện, mở cửa ra, đợi khi không khí bên trong và bên ngoài lưu thông mới tránh ra, “Công tử mời vào.”

Nguyệt Ly Phong cất bước đi vào, từng cử chỉ giơ tay nhắc chân đều cao quý ưu nhã như có từ trong xương cốt mà ra, hai người Hoành Hạ và Nhĩ Tương theo sau Nguyệt Ly Phong bước vào trong, vào phòng chuyện thứ nhất cần làm chính là nhanh chóng mở rượu đang cầm trong tay, ở trong đó là các loại đồ dùng được sắp xếp ngăn nắp, đều là đồ thượng đẳng.

Động tác của Hoành Hạ rất nhanh, lấy ra tám tấm Tuyết Hồ trắng như tuyết, đem trải lên chiếc ghế trong phòng từ lưng ghế đến chỗ ngồi, lúc này Nguyệt Ly Phong mới ngồi xuống.

“Công tử, người chờ một lát, ta đi nấu nước pha trà, người chờ một khắc nhé.” Hoành Hạ nhanh nhẹn lấy ấm trà vô cùng tinh xảo từ trong rượu ra,

nhanh như chớp chạy nhanh ra ngoài, giống như sau mông có lửa vậy.

Động tác của Nhĩ Tương cũng mau lẹ thu dọn căn phòng, lấy chăn nệm của mình ra trải lên giường, đây đều được làm tư tư tằm thượng hạng, trong phòng tự nhiên lấp lánh hơn.

Một đêm lặng lẽ trôi qua, Sở Lương Âm lẳng lặng nằm trên giường đột nhiên mở mắt ra không hề báo trước, sinh hoạt của nàng vô cùng chính xác, chỉ cần đến giờ này, cho dù ngủ say thế nào cũng nhất định sẽ mở mắt.

Rời giường, đuổi người một cái, lắc lư cái cổ, xương cổ liền phát ra tiếng rắc rắc.

Cầm lấy kiếm trên bàn, sau đó rời phòng, đập vào mặt là ánh nắng yếu ớt cùng với mùi hương của giọt sương đêm qua đọng lại, phút chốc khiến tâm tình người ta phấn chấn lên.

Cùng lúc này, Hoành Hạ từ trong tiểu viện bước ra, trong tay còn bung tử bàn, trên tử bàn còn được đặt bằng nắp đặt màu vàng, rõ ràng bên trong là thức ăn.

“Hoành Hạ ~~~” Liếc mắt thấy Hoành Hạ đang tiến đến, Sở Lương Âm kéo dài giọng nói, Hoành Hạ bị dọa nhảy dựng lên, nhưng rất nhanh ổn định lại, “Thất sư thức? Người cũng ở đây hả?” Về mặt lập tức tươi cười nói.

“Thế nào? Các người ở đây được, còn ta thì không được sao?” Ôm kiếm từng bước đi tới, Hoành Hạ khẽ ngẩng đầu nhìn Sở Lương Âm đang đến gần, “Hi hi, không phải ý này, À, thất sư thức không có ăn điểm tâm sao, có cần Hoành Hạ kêu người đem đến cho người không?” Nói như vậy hần cũng không có ý định đem thức ăn trong tay giao ra.

Sở Lương Âm khẽ cười một tiếng, tiếng cười có hơi lạnh lẽo, chột nàng nâng cánh tay lên, Hoành Hạ như bị hoa mắt, giây tiếp theo bàn tử trong tay đã không còn, nhìn lại mới thấy bàn tử hần đang bung đã nằm trong tay Sở Lương Âm, ở trong đó là bữa sáng của công tử, há cảo do hần làm.

“Cần gì phải phiền phức như vậy? Không phải đã có sẵn ở đây rồi sao.” Cổ tay run lên, nắp đặt bàn tử màu vàng rơi xoảng xuống đất, hiện ra chung trà trong suốt long lanh và mùi thịt từ bao thủy tinh.

“Thất sư thức.....Cái này là....Cái này là cho công tử.....” Hoành Hạ nóng nảy nói, Sở Lương Âm đã nhanh chóng tiêu sái xoay người trở về phòng, trước khi bước vào còn không quên dặn dò một câu: “Hoành Hạ, pha cho ta một chung chè xuân thanh lộ (một loại chè xanh, hái trước tiết Cốc vũ), nhanh lên.” Nói xong, nàng đóng cửa phòng cái rầm, Hoành Hạ giật mình, nhìn cánh cửa đã đóng chặt, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cũng không làm gì được, còn muốn uống chè xuân thanh lộ, đó là loại trà công tử thích uống nhất đó.

Tuy rằng về mặt rất oán hận, những Hoành Hạ vẫn như cũ chạy về phòng, cho dù trong lòng không muốn pha trà cho Sở Lương Âm, thì cũng phải đi pha, đây là tổ tông sống không thể đắc tội được.

Hoành Hạ tay không trở về, liền vội vàng nấu nước pha trà, Nhĩ Tương nhìn Hoành Hạ chạy tới chạy lui bên ngoài, cũng không hiểu hần bị làm sao. Nguyệt Ly Phong đã rời giường, Nhĩ Tương hầu hạ Nguyệt Ly Phong rửa mặt, đợi rất lâu cũng không thấy Hoành Hạ bung bữa sáng lên, vội chạy ra cửa tìm Hoành Hạ, mới phát hiện Hoành Hạ bước ra từ một căn phòng khác, mặt rất đau khổ, “Hoành Hạ, ngươi làm sao vậy? Ai ở trong căn phòng kia thế?”

Hoành Hạ hừ hừ, nói nhỏ, hần cũng rất lo lắng sẽ bị Sở Lương Âm nghe được, “Còn có thể là ai, thất sư thức.” Ở trong lòng còn âm thầm nói thêm một câu nữa ma đầu, nhưng cũng không có can đảm nói ra.

“À” Nhĩ Tương cứng họng, cẩn thận liếc mắt nhìn căn phòng đã đóng chặt kia, “Vậy ngươi đi vào phòng thất sư thức làm chi?”

Hoành Hạ trừng lớn mắt giống như muốn nói, “Ngươi nghĩ ta tình nguyện hả, sáng sớm thức dậy làm há cảo đã bị nàng đoạt đi, ta còn phải pha trà giúp nàng, cũng không có gan nói với công tử, sáng sớm đã thấy bức bối trong người.”

Nhĩ Tương nhìn Hoành Hạ, ánh mắt lộ vẻ cảm thông, “Quên đi, mau chuẩn bị bữa sáng cho công tử, nấu cháo trắng cũng được.” Nhĩ Tương vỗ vai Hoành Hạ an ủi.

Hoành Hạ bực mình gật đầu, “Được, ta đi làm đây, người pha trà cho công tử đi.”

Nhĩ Tương bên này còn chưa đáp ứng, chỉ nghe ầm một tiếng, cửa phòng Sở Lương Âm như gió lớn đâm thủng, không thấy người đi ra chỉ nghe tiếng nói vọng ra: “Hoành Hạ ơi, nấu nhiều cháo một chút, chia cho ba người ăn đó, mau lên đi.” Lời vừa nói ra, hai người Hoành Hạ và Nhĩ Tương trố mắt nhìn cửa mở như bị trúng tà, ầm thêm cái nữa cửa đã đóng lại, hai người bị âm thanh lớn làm cho hoảng sợ, một phút sau mới hoàn hồn, liếc nhìn nhau, cũng không biết nói gì, đứng là xui xẻo mới gặp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thức Kiếm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ai Bức Ai

“Ây ui, sáng sớm đã được ăn cháo trắng, cuộc đời đúng là quá tốt nhỉ?” Ninh Chiêu Nhiên đẩy cửa phòng Sở Lương Âm, mùi cháo lan tỏa khắp phòng, bàn bên cạnh, Sở Lương Âm đang ăn cháo, trước mặt là bồn tử trống rỗng, nhưng căn cứ vào hương vị, chắc chắn là há cảo.

“Đồ đáng ghét, ăn cũng không thừa há cảo lại cho ta.” Đặt mông ngồi đối diện Sở Lương Âm, Ninh Chiêu Nhiên tự động múc cháo, trên bàn còn có đĩa dưa muối, sáng sớm ăn món này rất ngon miệng.

“Tất cả mười cái há cảo phải chờ hết cho cô?” Sở Lương Âm lạnh lùng hỏi.

“Hừ, đồ hẹp hòi.” Ném thử miếng cháo đầu tiên, lông mày Ninh Chiêu Nhiên khẽ động, cả hai mắt như phát sáng, “Ai nấu vậy? Ăn ngon thật.” Tay nghề không tầm thường nha.

Sở Lương Âm không cười mở nói, “Là người hầu ông hầm ông hừ của Nguyệt Ly Phong”

“Há? Ha ha, sự thúc như cô thật sự không có phúc hậu gì cả, còn dám sai bảo người hầu người ta làm việc, đây không phải gọi là gia đình hòa thuận sao.” Lúc Ninh Chiêu Nhiên còn nằm trong ổ chăn cũng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, nhưng tình hình cụ thể thế nào thì không biết, cũng không lắng nghe, hóa ra là gặp phải Nguyệt Ly Phong.

“Bớt giả bộ đi, cô ăn cũng không ít kia.” Sở Lương Âm buông đũa xuống, sau đó nhanh chóng rời phòng, Ninh Chiêu Nhiên ăn uống rất điềm tĩnh, nhưng thật ra hai người bọn họ là kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng không nói được ai.

Đi đến căn phòng sát vách, Sở Lương Âm gõ cửa gọi: “Gia Cát, mau thức dậy ăn điểm tâm, nếu như huynh không chịu thức, Ninh Chiêu Nhiên sẽ ăn hết phần của huynh đó.” Nói xong nàng xoay người trở về, Ninh Chiêu Nhiên ở trong phòng cũng đã ăn hết chén cháo trước mặt.

Nhưng mà chỉ một lát sau, Gia Cát Vô Phạm đã nhanh chóng bước đến, khỏe môi hiện ra nụ cười khoan thai yếu ớt, đôi mắt dịu dàng như nước mùa thu, dễ dàng khiến người ta chìm đắm trong đó.

“Sáng sớm đã nghe tiếng của cô, thì ra là xin đồ ăn sáng.” Động tác ngồi xuống tùy tiện nhưng lại rất đẹp mắt, hần ở cách một vách tường, cho nên chuyện sáng nay hần cũng đều nghe được.

Sở Lương Âm nhún nhún vai, “Cái gì mà xin đồ ăn sáng? Gặp Nguyệt Ly Phong cũng không có gì tốt lành cả, nhưng mà thứ duy nhất có thể hưởng thụ được chính là ăn uống.” Người nọ quả thực coi mình là hoàng đế, đến đồ ăn còn phong phú nhiều loại như thế, so với ngự yến của Hoàng thượng còn đa dạng hơn.

Ninh Chiêu Nhiên từ lúc Gia Cát Vô Phạm bước vào vẫn cúi đầu ăn cháo, không nói một lời, hoàn toàn khác xa tính cách của nàng một trời một vực, chỉ khi ở trước mặt Gia Cát Vô Phạm, nàng mới có thể im lặng như thế.

Ngay khi tất cả mọi người đều không nói chuyện, cửa phòng mở ra có người đi vào, Nhĩ Tương hơi cúi thấp người trên tay còn bưng theo ấm trà, ngừng đầu nhìn một vòng, “Thất sư thúc, Ninh tiểu thư, à....” Ánh mắt dừng lại trên người Gia Cát Vô Phạm, hình như người này rất quen, nhưng lại không nhớ rõ đã gặp ở đâu.

“Đó là Gia Cát công tử, chân chính là người vô cùng lương thiện.” Hai chân Sở Lương Âm tréo ngược, cố ý nhấn mạnh ‘người vô cùng lương thiện’, khiến cho Nhĩ tương cũng biết, công tử nhà bọn họ ở trước mặt người này thì có bao nhiêu tầm thường.

“A, là Gia Cát công tử.” Nhĩ Tương bị dọa mà giật mình, đại danh Gia Cát công tử trên giang hồ được lan truyền là thần hồ kỳ thần, mọi người đều nói người này là người vô cùng lương thiện, nếu gặp đã thú đối khát, hần cũng nhất định sẽ cắt thịt mình cho đã thú no bụng.

Gia Cát Vô Phạm khẽ gật đầu, lúc này hần cũng đã buông đũa, đứng dậy từ từ bước đến bên cạnh Sở Lương Âm ngồi xuống, bước chân thông thả, Nhĩ Tương nhìn chăm chăm, hơi thở ôn nhuận kia khiến hần giật mình cảm giác theo không kịp.

“Đừng ngăn người nữa, mau bưng trà tới đây.” Nhìn bộ dạng như kẻ gốc của Nhĩ Tương, Sở Lương Âm có hơi mất kiên nhẫn, đợi Nhĩ Tương hoàn hồn, gương mặt phút chốc đã ửng hồng, vội cúi đầu bưng ấm trà sang đây, cẩn thận châm trà xong mới dám lui ra ngoài.

Nhĩ Tương trở về phòng trọ của bọn họ, Nguyệt Ly Phong cũng đã dùng xong bữa sáng, đang thưởng thức trà, Nhĩ Tương đi tới gần Nguyệt Ly Phong, nhìn thoáng qua công tử nhà mình, âm thầm đánh giá một phen, tuy bề ngoài nhìn công tử nhà mình với Gia Cát công tử đều là một kiểu người, nhưng mà nhìn kỹ cũng không phải thế, Gia Cát công tử dễ dàng tạo ấn tượng tốt đối với người khác trong lần đầu tiên gặp mặt, tuy công tử nhà bọn họ cũng vậy, thế nhưng chung quy công tử nhà bọn họ cũng có điểm khiến người ta không dễ dàng tiếp cận, hần đã theo công tử vài năm, có lẽ sẽ không miễn cảm như người ngoài được, thế nhưng hôm nay gặp Gia Cát công tử, hần mới thật sự phát hiện Gia Cát công tử hoàn toàn không giống với công tử nhà bọn họ, cho nên thái độ của thất sư thúc đối với công tử cũng không phải là không có căn cứ.

“Công tử, Gia Cát Vô Phạm công tử đang ở chỗ thất sư thúc.” Nhĩ Tương nhỏ tiếng nói.

Động tác uống trà của Nguyệt Ly Phong hơi dừng lại, “Thật không?”

Nhĩ Tương gật đầu, “Vâng, Gia Cát công tử thật sự như lời đồn đãi, sinh ra đã định sẵn sẽ lên trời làm tiên vậy.”

Nguyệt Ly Phong không nói gì, ngược lại buông chén trà trong tay, nhẹ nhàng đứng dậy, cột lại áo khoác đen dài bên ngoài, động tác của hắn lưu loát như cơn nước. Hắn cất bước ra khỏi phòng, đi tới phòng của Sở Lương Âm.

“Ly Phong bá kiến Thất sư thúc.” Còn chưa bước tới phòng, Sở Lương Âm đã đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, Nguyệt Ly Phong hơi khom người, cả người khiêm tốn lễ phép với người trước mặt, hoàn toàn trái ngược với bộ dạng kiêu căng, ánh mắt khinh thường của Sở Lương Âm.

“Thật là có duyên, đi chỗ nào cũng gặp được. Nhưng mà nhờ phúc sư diệt, bữa sáng hôm nay rất ngon, cảm ơn.” Sở Lương Âm đi tới, Nguyệt Ly Phong lùi về phía sau từng bước, hai người ở cửa giằng co.

Nguyệt Ly Phong cười như tiếng nước róc rách, “Sư thúc hài lòng là được rồi.”

“Ây ui, hôm nay hào phóng như vậy sao? À, có phải bởi vì ở chỗ ta có người nào đó phải không. Thế nào? Sư diệt muốn nhìn bản thân mình một lần à? Ta khuyên ngươi vẫn là không cần, như thế chỉ càng thêm mất mặt mà thôi.” Sở Lương Âm hơi nghiêng người, đem những lời của mình nói gần bên lỗ tai Nguyệt Ly Phong.

Giương mặt xinh đẹp của Nguyệt Ly Phong hơi cứng ngắc, “Thất sư thúc đừng ép người quá đáng, Ly Phong tự hỏi đã có đắc tội với thất sư thúc hay chưa, vì sao thất sư thúc lại cứ thích dồn ép nhau như thế?”

Ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi trong tiểu viện, mùi hương như ẩn như hiện, kiến trúc cổ kính như được nhuộm một tầng màu vàng của mặt trời, hai người đứng trước phòng cũng bị nhuộm thành màu vàng, nhưng bầu không khí hài hòa như thế lại bị hình ảnh quái dị của hai người phá vỡ, Hoành Hạ và Nhĩ Tương đứng ở xa xa, trơ mắt nhìn công tử nhà mình với thất sư thúc gần nhau như thế, hai người đều cảm thấy rất lo sợ, bởi vì hai người kia hết sức căng thẳng, nếu đánh nhau, ai thắng ai thua đây?

“Sư diệt đã làm chuyện tốt gì cũng không nhớ rõ sao? Còn nhớ Đỗ Hạnh là ai không? Nguyệt Ly Phong người là tên tiểu nhân hèn hạ vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào, còn muốn ta nói tới à?” Giọng nói Sở Lương Âm lạnh lùng, nhìn chăm chú vào mắt Nguyệt Ly Phong cũng lạnh như băng, có thể người khác không biết Nguyệt Ly Phong là ai, nhưng nàng Sở Lương Âm thì biết rõ nhất.

Sắc mặt Nguyệt Ly Phong cũng không thay đổi, bên môi còn hé ra nụ cười như gió xuân, “Thất sư thúc nói gì sư diệt nghe không hiểu, sư diệt là loại người nào người trong thiên hạ đều rõ như ban ngày, chỉ dựa vào lời nói một bên của sư thúc thì có thể kết luận sư diệt là người xấu, đây chẳng phải là nói oan sao?” Giọng nói nhẹ bỗng kia cũng có thể khiến người ta say.

Sở Lương Âm nghiêng răng, trừng mắt nhìn nụ cười không tỳ vết kia của Nguyệt Ly Phong, bỗng dưng vận lực một cước bay lên, hung hăng đá vào bắp chân của Nguyệt Ly Phong, Nguyệt Ly Phong thuận thế lùi về phía sau, không ngờ nhanh như chớp Sở Lương Âm thúc khuỷu tay đè ở bên sườn Nguyệt Ly Phong, dùng lực mười phần, khí lưu cường đại kia khiến Hoành Hạ và Nhĩ Tương đứng ở xa cũng không mở mắt nổi.

Nguyệt Ly Phong lùi về phía sau vài bước mới đứng vững được, Sở Lương Âm lập tức tiến lên, hai người trong tiểu viện hần học xê dịch, chỉ thấy tàn ảnh những nơi đi qua toàn cát bụi, đám cây được cắt tỉa chỉnh tề cũng bị phá nát thành từng mảnh vụn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Làm Trò Đánh Nhau Xấu Hổ

“Công tử!” “Công tử!”

Hoành Hạ và Nhĩ Tương đồng thời kêu lên, mắt thấy bóng dáng Nguyệt Ly Phong đang ở giữa không trung sẽ trực tiếp rớt xuống ngay bụi cây sát vách tường trong tiểu viện, thế nhưng ngay lúc mắt lạnh nhìn một cước đạp Nguyệt Ly Phong té ngã vào bụi cây, Sở Lương Âm lại bị Nguyệt Ly Phong lôi xuống theo.

Chỉ nghe “rầm” một tiếng, bụi cây ngay gần bị hai người đè xuống, tường trong tiểu viện phát run, cát sỏi văng xa, bụi bặm bay lên bốn phía.

“Công tử...” Hoành Hạ chạy đến vài bước, cũng không dám chạy đến phía trước, nếu hai người kia đột nhiên bay lên, không nhìn xung quanh, không phải hắn sẽ gặp nạn sao?

“Ây ui, các người đánh nhau hay quá, hai bên đều bị ngã.” Trước mắt Hoành Hạ một bóng hồng nhanh chóng lướt qua, nếu nhìn kỹ, Ninh Chiêu Nhiên đang đứng ở ngay bụi cây ngoài tường, một tay sờ cằm xem xét, bọn họ ở xa chỉ thấy bụi cây bị đè bẹp và góc áo của Nguyệt Ly Phong với Sở Lương Âm, mà Ninh Chiêu Nhiên đứng ở chỗ này lại thấy rất rõ ràng, biểu hiện trên mặt đầy ý vị sâu xa.

Gia Cát Vô Phạm không biết từ khi nào cũng đi ra, từng bước chân tiêu sái đến bụi cây nơi bức tường nào đó, đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng cũng xuất hiện chút ngoài ý muốn, nhưng ngay lập tức, vẻ mặt của hắn trở nên giữ kín như bưng, rõ ràng cái gì cũng chưa nói.

Hoành Hạ và Nhĩ Tương đứng ở xa cũng không biết hai vị kia thấy gì mà vẻ mặt lại có biểu tình như vậy, hai người liếc nhìn nhau, sau đó nhanh chân bước tới, nhưng khi đến bụi cây ngay bức tường cũng trừng mắt lớn, Nhĩ Tương khoa trương bùm mệng lại, đôi mắt to thiếu chút nữa rớt ra ngoài.

“Khụ khụ, hai vị chơi đủ rồi, chỗ chúng ta còn hai đứa trẻ đây. Ban ngày ban mặt, hai vị trình diễn tiết mục như thế, đúng là không có phúc hậu gì hết.” Ninh Chiêu Nhiên ho nhẹ hai tiếng, tốt bụng nhắc nhở, nhưng những lời ngày nghe thế nào cũng cảm thấy kỳ quái.

Gia Cát Vô Phạm khẽ lắc đầu, rồi sau đó đi lên vài bước, vươn tay ra. “Lương Âm, đứng lên.” Dứt lời, tay Gia Cát Vô Phạm bắt được cánh tay Sở Lương Âm, nhìn hần có vẻ không có sức lực, nhưng chỉ kéo nhẹ nhàng, Sở Lương Âm lập tức bị lôi dậy, đang găt gao cần cổ Nguyệt Ly Phong cũng buông lỏng ra, đợi khi hàm răng của nàng rời đi, cổ Nguyệt Ly Phong liền chảy máu, có thể thấy vừa nãy Sở Lương Âm cần cổ bao nhiêu sâu.

Sở Lương Âm vừa được kéo ra, Nguyệt Ly Phong nãy giờ vẫn bị đè phía dưới liền lập tức nhảy dựng lên, mặc dù ở cổ đang chảy máu, nhưng trên gương mặt hần vẫn làm như không có gì, bọn họ hai người một nam một nữ mới vừa rồi giăng co với tư thế như vậy, hơn nữa còn bị nhiều người bắt gặp, hần cũng không có nửa điểm lúng túng.

“Công tử, người không sao chứ?” Hoành Hạ tròn mắt, hai người đều là cao thủ, lúc nãy đánh nhau khiến hần hoa cả mắt, nhưng mà cuối cùng cứ như vậy mà xong hả? Lại có thể sử dụng miệng, làm bậy làm bạ.

“Ta không sao.” Nguyệt Ly Phong thân nhiên nói, sau đó nhìn Gia Cát Vô Phạm khẽ gật đầu, rồi xoay người rời đi.

Hoành Hạ và Nhĩ Tương liền chạy theo Nguyệt Ly Phong, Ninh Chiêu Nhiên ở bên này nhìn Sở Lương Âm trêu chọc, “Sở Lương Âm, cô cũng có lúc cần người nữa sao, chắc chắn..” Không ngớt ‘chắc chắn’ khen ngợi, Ninh Chiêu Nhiên nàng cũng chưa từng thấy Sở Lương Âm cần người.

Sở Lương Âm vẫn không lên tiếng, thân nhiên lau đi vết máu bên môi, sau đó lạnh lùng nhìn Ninh Chiêu Nhiên đang chế giễu, “Hần không chế từ huyết của ta, ta không cần động mạch của hần, chẳng lẽ đứng đó chờ hần giết chết?” Đang nói, bước chân tiếp theo Sở Lương Âm lao đảo, Gia Cát Vô Phạm nhanh tay giữ lấy nàng, trên mặt Sở Lương Âm đầy phần hận, quay đầu nhìn găt gao cần phòng đã đóng kín cửa, hãy đợi đây.

Chuyện sáng sớm nay coi như là ngoài ý muốn, hôm nay vẫn phải tiếp tục lên đường, trước khi đi, Ninh Chiêu Nhiên nhìn thân thể Sở Lương Âm một chút, bộ phận trên rốn bày tặc đã tìm bằm một mảnh, nhìn ra được Nguyệt Ly Phong cần bản không có thủ hạ lưu tình, nếu không phải Sở Lương Âm dùng răng nanh cần động mạch cổ của hần, khẳng định hần sẽ không nương tay, Ninh Chiêu Nhiên suy nghĩ điểm này không khỏi kinh hãi, Nguyệt Ly Phong kia thật không phải là loại người đơn giản mà có thể coi thường được, so với nàng còn tàn nhẫn hơn, ít nhất nàng đối với người trong giáo, cho dù người nọ có bao nhiêu ý kiến, cũng tuyệt đối không giết chết.

“Thế nào? Giờ mới biết bộ mặt thật của hần sao?” Sở Lương Âm lạnh lùng hỏi, sau đó cầm lấy bảo kiếm đi ra khỏi phòng, Ninh Chiêu Nhiên đi phía sau khẽ lắc đầu nói: “Đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài được” Xe ngựa đã chuẩn bị sẵn ở bên ngoài khách điểm.

Gia Cát Vô Phạm đi sau các nàng, vẫn lẳng lặng, hần không cần dùng lời lẽ nói, cũng không cần dùng động tác, chỉ cần đứng ở nơi đó, cũng có thể hấp dẫn ánh mắt từ bốn phía lại.

Nhưng mà, hần lại không chú ý đến điều này, đôi mắt hiền hậu bình tĩnh nhìn, thực ra trên mặt cũng có chút biến hóa, đó là thương xót, đó là không đành lòng.

Thì ra đối diện khách điểm là một dãy cửa hàng, có hai người mặc đồ rác rưởi ngồi một góc, trước mặt là một cái chén bẻ, bản thiêu, hai người một lớn một nhỏ, đầu tóc rối bù không thấy rõ gương mặt, nhưng nhìn bộ dạng gầy như que củi kia vừa nhìn đã biết là tên khát cái.

Ninh Chiêu Nhiên đã lên xe, Sở Lương Âm ở phía sau một cước đã bước lên cang xe, bỗng dừng quay đầu lại nhìn Gia Cát Vô Phạm trong mắt là cảm xúc thương xót không chịu nổi.

Theo tầm mắt của hần nhìn sang, liền thấy hai người khát cái đang ở nơi góc tường, xem chừng muốn chết không sống, Sở Lương Âm thờ dài, dường như là theo phản xạ tự nhiên mà thờ dài vậy.

“Gia Cát, thiện tâm lại nổi lên à?” Sở Lương Âm rút chân đạp lên cang xe về, nhìn bộ dạng Gia Cát Vô Phạm kia, nàng lại cảm thấy bất đắc dĩ không biết làm sao. Cúi đầu, lấy túi tiền ở bên hông ném vào tay Gia Cát Vô Phạm, “Đi đi đi, làm chuyện tốt đi.” Khoát tay, Sở Lương Âm quay đầu nhảy lên xe ngựa, vén màn chui vào.

Gia Cát Vô Phạm nhìn bóng lưng Sở Lương Âm cười cười, tựa như cảnh xuân giữa ngày đông lạnh, hần vòng qua xe ngựa đi đến con đường đối diện, đến chỗ hai người khát cái kia.

“Cô lại đem tiền đưa cho hần?” Ninh Chiêu Nhiên ngồi ở trong xe ngựa, dựa vào tấm rèm xuyên thấu mà nhìn phía bên ngoài, có thể thấy rất rõ Gia Cát Vô Phạm đang đem tiền trong tay tặng cho hai gã khát cái.

Sở Lương Âm hí mắt, “Cô muốn cho? Yếm tâm, dọc đường đi sẽ cho cô biểu hiện.”

“Đi chết đi.” Ninh Chiêu Nhiên khẽ cười một tiếng, vô cùng bất mãn.

“Chẳng qua nghĩ đến Gia Cát gia hần sẽ sai người đưa tiền cho hần làm lộ phí, hần là người đứng đầu, gia tài bạc triệu không xài hết, đưa hết cả trời nam biển bắc cũng tốt.” Người giàu có tiền thì nên bố thí cho kẻ nghèo, giàu hơn mười mặt, cũng là tạo phúc cho người khác.

Ninh Chiêu Nhiên bĩu môi nói, “Thương người, thật ra chính là không thương.”

Sở Lương Âm nghe vậy, kinh ngạc nhìn Ninh Chiêu Nhiên, bỗng dừng cười, đáy mắt hiện lên tán thưởng, “Nói rất đúng, cô đã hiểu rõ như vậy, tại sao

còn một mực khăng khăng chịu khổ?”

Sắc mặt Ninh Chiêu Nhiên không nén nổi buồn bã, “Hiểu được là một chuyện, làm được hay không lại là một chuyện khác.”

Sở Lương Âm khẽ lắc đầu, con người là như vậy, luôn có hai chuyện không nói cũng không bỏ xuống được.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Cùng Đến Tấn Thành

Trên đường đi có rất nhiều phong cảnh đẹp, mặc dù chưa vào Tấn thành, nhưng mà dọc đường có thể thấy người đi đường chỉ cần từ hướng Tấn thành ra thì trên tay đều có cầm hoa mẫu đơn, màu sắc đóa hoa tươi tắn, khiến những bông hoa khác cũng phải tự ti nở ra, không hổ là vua của các loài hoa.

Đường đi rộng rãi, một chiếc xe ngựa thán nhiên vượt lên trước, rèm cửa sổ vén lên, bên trong lộ ra gương mặt xinh đẹp không những thế còn rất có phong thái.

“Mẫu đơn Tấn thành có thể tùy tiện biếu tặng sao? Trên tay mỗi người đang cầm một đóa kia.” Quan sát rất lâu, dường như ai đi ra từ Tấn thành trên tay cũng đều cầm một đóa mẫu đơn điểm lệ, tuy nàng không rành hoa cỏ lắm, nhưng mẫu đơn kia quả thực rất đẹp, ngay cả màu đỏ thắm cũng không thể điểm như trong tường tượng, trái lại rất tự nhiên ung dung.

“Có lẽ vậy, hôm nay ở Tấn thành là ngày đầu tiên của hội hoa mẫu đơn, nhất định sẽ vô cùng náo nhiệt.” Ninh Chiêu Nhiên chỉ nghĩ thôi đã thấy trong lòng háo hức chờ mong, trước đây nàng cũng có tới hội hoa mẫu đơn, nhưng mà chỉ là đến sau khi hội hoa xuân đã kết thúc, khi đó cũng không còn gì đáng để xem, hoa tốt đều bị người ta mua hết rồi.

Liếc nhìn Ninh Chiêu Nhiên một cái, khỏe môi Sở Lương Âm khẽ động, nhìn nàng ngồi trong xe ngựa cách xa Gia Cát Vô Phạm như vậy, tình cảnh này rất hi hữu, rõ ràng Gia Cát Vô Phạm người ta không có kiêng kị cái gì cả, hết lần này đến lần khác mọi cử chỉ của Ninh Chiêu Nhiên giống như thấy Gia Cát Vô Phạm có cái gì đó, nhưng trước giờ Gia Cát Vô Phạm đối với nàng hay những động tác của nàng cũng không chút để ý, thật là chơi quá ác rồi, giống như Ninh Chiêu Nhiên đang diễn kịch một vai vậy, người ngoài cũng không thêm xem nàng diễn, cứ tự kỷ diễn có tư có vị.

“Nhìn ta làm gì?” Phát giác ánh mắt kỳ quái của Sở Lương Âm, lông mày Ninh Chiêu Nhiên dựng đứng, nàng có gì mà đáng nhìn chứ?

Sở Lương Âm lắc đầu, sau đó dời tầm mắt nhìn ra bên ngoài xe, bỗng dưng chú ý tới chiếc xe ngựa được chạm trổ lộng lẫy bên cạnh xe họ, đường rất rộng, ắt hẳn bọn họ cũng muốn qua mặt xe.

Xe ngựa kia vô cùng xinh đẹp, trên đỉnh xe còn treo tua cò, vì xe ngựa chạy mà lắc lư theo, nhưng mà, hấp dẫn ánh mắt Sở Lương Âm không phải thứ này, mà là cái người đang đánh xe, cả người mặc trang phục màu xám đen gọn gàng, lại là Hoàng Hạ.

Lúc Hoàng Hạ vượt qua xe ngựa của Sở Lương Âm, cũng có quay đầu lại nhìn, liếc mắt một cái, kết quả vừa nhìn thì không sao, vừa hay đụng phải gương mặt nào đó hé ra sau cửa sổ, trong nháy mắt bị dọa đến giật mình, thiếu chút nữa ngã từ trên xe ngựa xuống.

“Thất sư thúc.” Một bên run rẩy cầm dây cương muốn tăng tốc, một bên nhỏ tiếng ân cần thăm hỏi, về mặt Hoàng Hạ lúc này hận không thể phóng nhanh như bay vô cùng buồn cười.

Trên mặt Sở Lương Âm nở ra một nụ cười xấu xa, “Tiểu tử, ngươi khản cấp đuổi theo ta như vậy là nôn nóng muốn hầu hạ ta sao?” Âm dương quái điều, khiến cho Hoàng Hạ đang cầm dây cương thấy ớn lạnh sau lưng, một bên cười nịnh nọt, một bên run rẩy dưng sức điều khiển dây cương, thực sự là hận không thể bay đi.

Con ngựa lộc cộc đi tới, mắt thấy xe ngựa Hoàng Hạ đã vượt qua, xe ngựa Sở Lương Âm đột nhiên tăng tốc, trong chớp mắt đã đuổi theo lần nữa, biểu hiện trên mặt Hoàng Hạ như muốn chết, âm thầm lẩm bẩm trong lòng âm hồn không tan.

Bên trong xe ngựa lộng lẫy kia vẫn không có động tĩnh gì, bên ngoài nói chuyện lớn như vậy, nhất định trong xe cũng nghe được, nhưng cũng có không ai vén rèm hỏi thăm gì cả, bởi vậy có thể thấy, tôn kính Nguyệt Ly Phong đối với Sở Lương Âm trước kia đều là giả cả, lúc này cũng xem như lộ rõ bộ mặt thật.

“Hoàng Hạ à, sao lại chạy vội vàng như thế. Phía trước là Tấn thành, cửa thành lớn như vậy, không có ai giành với ngươi đâu. Nhưng mà Hoàng Hạ ơi, tỷ tỷ vẫn là phải khen ngươi một câu, cháo Hoàng Hạ nấu rất ngon, nếu như chúng ta đều đến Tấn thành, vậy một ngày ba bữa phải phiền đến ngươi rồi. Ồi ời, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của ngươi kìa, tỷ tỷ thật sự là càng ngày càng thích ngươi rồi đó.” Ninh Chiêu Nhiên chột ló mặt ra, nhìn Hoàng Hạ ‘lời ngon tiếng ngọt’, lưng Hoàng Hạ chột kéo căng thẳng tắp, cả khuôn mặt đều tái xanh.

Sở Lương Âm đẩy Ninh Chiêu Nhiên ra, làm bộ không vui nói, “Nói cái gì vậy? Người hầu sư diệt là ông hàm ông hừ thiện lượng như vậy, sao có thể để Ninh tiểu thư như cô chịu khổ được. Cái này gọi là nhiều chủ tử thì có nhiều thuộc hạ, cô không cần lo lắng một ngày ba bữa, không bằng sau này ăn ở đi lại của Ninh đại tiểu thư đều do ngươi xử lý đi.”

“Ồ, ta đây cung kính không bằng tuân lệnh, ha ha ha ha ha, thật sự là làm cho người ta không thể không yêu.” Hai nữ nhân không để cho Hoành Hạ được nói một câu, đã quyết định chuyện sau này Hoành Hạ và Nhĩ Tương phải hầu hạ bọn họ, Hoành Hạ tức muốn học máu, đã gấp qua mặt dày, nhưng cũng chưa từng thấy ai mặt dày đến cỡ này.

“Người ta đều nói ba nữ nhân thì hợp thành cái chợ, chỉ có hai người các ngươi cũng có thể biến thành cái chợ náo nhiệt như vậy.” Gia Cát Vô Phạm mở miệng, đối với hai nữ nhân trước mắt hắn tỏ vẻ theo không kịp, đúng là mở rộng tầm mắt, hắn ngao du khắp năm sông bốn biển, nhưng phải thừa nhận hai nữ nhân trước mặt đúng là nhân tài trong nhân tài.

“Quá khen quá khen, Vô Phạm công tử có muốn gia nhập liên minh không, cứ như vậy ba ‘nữ nhân’ chúng ta sẽ thành cái chợ rồi còn gì.” Sở Lương Âm trêu chọc, Gia Cát Vô Phạm cười nhẹ lắc đầu, “Đứng ngoài cuộc xem thì tốt hơn.” Đối với một tổ hai người các nàng, hắn vẫn còn có chút kiêng kỵ.

“Thất sự thúc... Công tử đang nghĩ ngợi... Người... Người đừng nói chuyện... Ặc... Ặc... được không?” Nhĩ Tương lộ đầu nhỏ sau cửa sổ xe ngựa lộng lẫy kia, gương mặt hắn ửng hồng, không dám nhìn đối diện, dường như để nói những lời này đã lấy không ít dũng khí.

Đuôi lông mày Sở Lương Âm khẽ nhướng lên, “Ngươi vừa nói cái gì?”

Nhĩ Tương nghẹn lời, cắn môi dưới, có chút tủi thân.

“Được rồi được rồi, không nói được chưa? Không được khóc.” Vừa nhìn thấy bộ dạng đó của Nhĩ Tương, Sở Lương Âm lập tức phiền não, với tay kéo rèm che xuống, hoàn toàn cắt đứt với bên ngoài, Nhĩ Tương nhìn chăm chăm rèm cửa sổ đã buông kia một lúc lâu, mới tỏ vẻ tức giận rút đầu vào.

“Phụt. Sở đại nữ hiệp, đúng là có người có thể không chế được cô sao.” Ninh Chiêu Nhiên ngồi tại chỗ cười khanh khách.

“Đi chết đi, ta chỉ không muốn nhìn tên tiểu tử kia khóc lóc thôi, mỗi lần nhìn hắn như thế, giống như ta đã đánh hắn một trận vậy.” Duỗi thẳng chân, Sở Lương Âm cũng không hề giữ hình tượng chân vắt ngang xe, nhưng thật ra rất thoải mái.

Ninh Chiêu Nhiên bĩu môi, “Đúng không, có khi cô đã làm gì người ta, ai biết được chứ.”

“Câm miệng. Cô không nói lời nào không ai nói cô câm đâu.” Sở Lương Âm tỏ vẻ không kiên nhẫn, vì xe ngựa đi phá trước tắc lư, khiến nàng cũng lao đảo theo, tư thế hết như lão đại.

Xe ngựa chột dừng lại, tiếng ồn ào ở bên ngoài truyền vào xe ngựa, “Tiểu thư công tử, trong thành có quá nhiều người, xe ngựa e là không vào được.” Người bên ngoài truyền lời vào, Sở Lương Âm thuận tay vén màn cửa sổ lên, quả nhiên, nhìn vào cửa thành cao lớn, chỉ thấy toàn là đầu người.

“Xuống xe đi thôi.” Sở Lương Âm dẫn đầu đứng lên tay cầm kiếm bước nhanh ra khỏi xe ngựa, nhảy xuống, vừa vặn Hoành Hạ cũng đánh xe dừng ở trước mặt nàng.

Sở Lương Âm nhíu mày, tầm mắt Hoành Hạ lập tức từ trên người nàng dời đi chỗ khác, động tác mau lẹ nhảy xuống xe, “Công thành, xe ngựa vào thành không được, chúng ta chỉ có thể đi bộ vào.”

Gia Cát Vô Phạm đi xuống xe, nhìn về phía trong thành, biển người tấp nập, chỉ toàn người với người.

“Nhiều người thật đấy.” Sở Lương Âm cảm thán một câu, Gia Cát Vô Phạm gật gật đầu, “Lễ hội hoa mẫu đơn mỗi năm một lần, hằng năm đều có loại hoa mẫu đơn quý hiếm, đương nhiên sẽ không bỏ qua mà nhìn một lần.”

“Ấy ui người nhiều quá.” Ninh Chiêu Nhiên lúc này mới xuống xe ngựa, cả người váy dài đỏ rực, quần lấy vóc người xinh đẹp của nàng, nhưng bên hông là nhụy tiên màu đỏ nổi bật, phàm là người hành tẩu giang hồ đều biết nhụy tiên là đại diện cho cái gì.

Đúng vào lúc này, Nhĩ Tương cũng theo xe ngựa đi xuống, nhìn lướt qua Sở Lương Âm rất nhanh cúi đầu, thật giống như học sinh tiểu học làm sai, sau khi hắn xuống, màn xe lại vén lên lần nữa, Nguyệt Ly Phong ở bên trong từ từ đi ra, hắn mặc cẩm bào màu trắng, áo khoác dài màu đen, giống như trước đây, thể nhưng nếu nhìn kỹ mới phát hiện, cổ áo cẩm bào vô duyên vô cớ lại cao hơn bình thường, gần như che hết hầu kết, nhìn thế nào cũng thấy là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hắc Mẫu Đơn

Bên trong Tản thành nhộn nhịp dòng người tấp nập, từng đoàn người đi trên đường khiến người ta không kịp nhìn, nhưng đâu đâu cũng có thể thấy hoa mẫu đơn, làm cho trong thành đang nhộn nhịp trong nháy mắt như được tô điểm thêm vẻ đẹp trắng lệt.

Một nhóm ba người đi vào Tản thành đông nghẹt, Ninh Chiêu Nhiên luôn đi trước, nữ nhân kia dường như rất có khiếu mở đường, Sở Lương Âm và

Gia Cát Vô Phạm đi sau cũng không cần phải chen lấn với ai, còn có thể thưởng thức những đóa hoa mẫu đơn được trưng ra ven đường, màu hồng màu trắng còn có cả màu xanh, vô cùng đẹp, không phải là đẹp không sao tả xiết, không những làm cho người ta đui mù mà còn cảm thấy hai mắt thôi chưa đủ thưởng thức.

“Những hoa mẫu đơn bên đường này hình như rất rẻ” Có cửa hàng kinh doanh hoa cỏ, lúc này đang là hội hoa mẫu đơn, toàn bộ mặt tiền cửa hàng đều trưng mẫu đơn, nhưng liếc nhìn bảng giá, cũng không đắt lắm.

“Đây chỉ là cửa hàng nhỏ thôi, nổi tiếng nhất ở Tân thành là Tồn Hương đường, mấy đời kinh doanh hoa, đặc biệt hơn nữa có thể gây trồng những loài hoa công tượng, hàng năm Tồn Hương đường đều phát triển một giống hoa mới. Mấy năm trước là ‘nhật nguyệt đồng huy’, ‘Lan phúc’, giá bên ngoài lên đến mấy ngàn lượng bạc trắng.” Gia Cát Vô Phạm bất ngờ giải thích cho Sở Lương Âm, hẳn nói ít nhưng đối với hoa cỏ lại rất có hiểu biết.

“Nhưng nghe nói, những giống cây này đều được người của hoàng thất mua hết rồi, dân chúng tầm thường như chúng ta cũng không mua nổi những loại đó. Cho dù mua được, cũng không chắc chăm sóc nổi không.” Sở Lương Âm nhún nhún vai, giống như những người như bọn họ cũng chỉ có thể đứng xem từ xa thôi.

Gia Cát Vô Phạm ung dung cười cười tự nhiên, so với đóa hoa mẫu đơn chỉ có hơn chứ không kém, “Thật ra cũng có thể.”

“Này, mau nhìn, nguyên đóa hoa mẫu đơn kia màu vàng óng thật xinh đẹp.” Ninh Chiêu Nhiên luôn đi trước đột nhiên kêu lên một tiếng, hai người đi phía sau nâng theo tầm mắt nhìn sang, chỉ thấy trong dòng người đi lại, trong tay một tiểu nha hoàn đang ôm một chậu cây mẫu đơn, toàn thân cây mẫu đơn vàng óng, giữa nhụy giống như được khảm vàng, đặc biệt lúc này dưới ánh mặt trời rực rỡ, càng khiến cho đóa hoa mẫu đơn óng ánh không gì sánh bằng, đóa hoa cực lớn trùng điệp, cũng không có vẻ dày đặc, ngược lại những cánh hoa có vẻ rất trật tự.

“Quả thật rất đẹp.” Sở Lương Âm gật đầu, nàng cũng chưa từng thấy hoa mẫu đơn có màu sắc thế này.

Gia Cát Vô Phạm rất bình tĩnh nói, “Ồ Tồn Hương đường, ‘hoàng kim nhụy’ có rất nhiều”.

“Gia Cát huynh cũng biết nhiều đấy chứ.” Sở Lương Âm quay đầu nhìn Gia Cát Vô Phạm, vốn nghĩ trong mắt hẳn chỉ nhìn thấy những người nghèo khổ, không nghĩ tới hẳn chỉ cần liếc mắt một cái, cũng có thể gọi được tên của những loại hoa này.

“Ta cũng không biết hóa ra hoa này lại có nhiều như vậy, nhưng mà quả thực rất đẹp.” Ninh Chiêu Nhiên cũng nghe Gia Cát Vô Phạm nói, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ‘hoàng kim nhụy’, Tồn Hương đường? ừm, có nghe qua, có vẻ nổi tiếng về kỹ hoa dị thảo, hẳn là nên đi xem thử.

“Cũng không biết năm nay Tồn Hương đường kia có những loại hoa nào, chúng ta đi xem đi?” Ninh Chiêu Nhiên đề nghị.

“Được, dù sao tới đây cũng là để xem hoa xem cỏ, nếu chỗ kia đều là trân phẩm, tất nhiên phải đi rồi.” Sở Lương Âm đồng ý, Gia Cát Vô Phạm hoàn toàn không có lập trường phát biểu ý kiến.

Tồn Hương đường ở ngoại thành phía nam Tân thành, tuy là vùng ngoại thành, nhưng hôm nay lại kín người hết chỗ, hoa trưng cả bên ngoài, xe ngựa kéo đến vô số, càng không cần phải nói đến người lui tới.

Ba người đứng trước Tồn Hương đường, không khỏi thở dài, nhìn dòng người ra vào ngay cửa, suýt nữa bị gạt ra mấy lần, tiếng người còn huyền ảo hơn.

“Một năm bốn mùa đều vậy sao?” Sở Lương Âm nhăn mày nhíu mặt, tuy nàng muốn đến xem, nhưng không có nghĩ là thích ở trong đây chen lấn với đám người này.

“Chỉ có những lúc như vậy thôi.” Gia Cát Vô Phạm trả lời.

“Đi thôi đi thôi, nếu đã đến đây mà không đi vào thì tiếc lắm.” Ninh Chiêu Nhiên lôi tay Sở Lương Âm đi vào, Gia Cát Vô Phạm theo sau, trong chớp mắt đã bị dòng người bao phủ.

Mắt sức của chín trâu hai hổ, ba người mới thành công chen vào bên trong được, mặc dù đập vào mắt vẫn là đầu người, thế nhưng nhìn sơ qua phía trước, liền nhìn thấy một hàng hoa mẫu đơn, quả thực như đang tiến vào khu vườn hoa.

“Wow, thật là đẹp.” Ninh Chiêu Nhiên khoa trương cảm thán, buông tay Sở Lương Âm chạy về phía trước.

Có lẽ hàng năm Tồn Hương đường đều sắp xếp như vậy, chỗ này rất rộng bày biện hoa cũng vô cùng bắt mắt, tất cả chậu hoa đều được đặt trên kệ cách mặt đất hai thước trở lên, một chậu nhiều bụi, như một khu vực trưng bày, nhiều màu sắc tư thái khác nhau, khiến cho người ta không kịp nhìn.

Đi tới phía trước, những loại hoa tốt nhất được đặt ở vị trí trung tâm, một giàn hoa cao nhất, tại đỉnh, để một chậu hoa hắc mẫu đơn, đóa hoa này to chừng cái bát lớn, cánh hoa lớn đen như mực, dường như đem lá xanh che mất đi.

Không ít người dừng chân ở ngẩn đầu nhìn đóa hắc mẫu đơn lớn nhất, hắc mẫu đơn vốn trồng không dễ, nhưng có thể trồng hắc mẫu đơn chính gốc lớn như vậy, thật khiến người khác bội phục.

Sở Lương Âm hí hóp mắt, nàng đã gặp không ít thứ kỳ dị, nhưng hắc mẫu đơn như vậy cũng khiến nàng có chút cảm thán, “Đẹp quá.”

Ninh Chiêu Nhiên nghe Sở Lương Âm than vãn, quay lại nhìn nàng, ánh mắt như phát sáng, “Cô thích sao?”

Đuôi lông mày Sở Lương Âm khẽ động, “Thế nào? Cô muốn mua tặng ta?”

Ninh Chiêu Nhiên nhún vai, “Nữ nhân tặng nữ nhân làm cái quái gì, đương nhiên phải do nam nhân tặng.”

Sở Lương Âm hừ lạnh một tiếng, “Nếu không tặng thì nói nhảm nhiều như vậy làm gì?”

Ninh Chiêu Nhiên ngược lại cười nói, “Nói sai rồi, thật ra có người sẽ mua tặng cô.” Nói xong nàng liền quay đầu đi cũng không nhìn Sở Lương Âm phản ứng thế nào, vẫn cứ làm điệu bộ một mực khẳng định chần chẩn.

Sở Lương Âm lơ đãng, hắc mẫu đơn kia thật sự rất đẹp, nhưng cũng chỉ để nhìn, hôm nay được nhìn thấy cũng xem như là may mắn, nếu thật sự mua để nàng chăm sóc, nói không chừng qua một ngày đã chết.

Xem hắc mẫu đơn xong, ba người đi đến biển hoa nổi tiếng của Tồn Hương đường, biển hoa xứng với tên của nó, quả nhiên là cả biển hoa.

Mênh mông bát ngát đều là mẫu đơn, bốn phía non xanh nước biếc, trong bụi hoa xen lẫn không ít những loại hoa khác nhau, vì cố ý muốn mẫu đơn sinh trưởng ở đó, mà người trồng đã gieo hạt xen lẫn vào nhau, những loại hoa khác so với mẫu đơn có vẻ âm thầm không ánh sáng hơn.

Thải điệp bay nhẹ nhàng cùng với mẫu đơn tạo thành bức tranh tuyệt mỹ có một không hai, nhưng bức tranh này cực kỳ sinh động và thom ngát, bất kể dùng bút vẽ dạng gì cũng không họa được bức tranh như thế.

Chạng vạng tối, nhóm ba người từ Tồn Hương đường đi ra, tuy không mua gì cả, nhưng cũng nhìn đã mắt nên không thấy tiếc gì cả.

Bởi vì lúc trước quyết định đi Tấn thành, cho nên Ninh Chiêu Nhiên đã sớm phái người đi Tấn thành tìm tẩu lâu, vì nghĩ khi đó sẽ gặp Ninh Tùy Phong ở Tấn thành nên đã đặt trước ba gian phòng, cũng không nghĩ giữa đường lại gặp Gia Cát Vô Phạm, bây giờ cũng chỉ có thể đem gian phòng đó nhường lại cho Gia Cát Vô Phạm ở. Ngay cả tẩu lâu cũng chật ních người, nghe đâu mấy tẩu lâu lớn nhỏ trong Tấn thành cũng không còn phòng trống, cũng may Ninh Chiêu Nhiên đã có dự tính trước, nếu không, bọn họ phải ở đầu đường xó chợ rồi.

Dùng cơm xong, ba người trở về phòng của mình, Ninh Chiêu Nhiên đi vào phòng đóng cửa lại, đột nhiên dừng lại, tầm mắt dừng lại ngay bình phong bên tường không nhúc nhích. Cả phòng giống như ngưng trệ, ngay cả Ninh Chiêu Nhiên cũng không hô hấp.

Bỗng dưng, Ninh Chiêu Nhiên buông lỏng, một người bước ra từ phía sau bình phong, áo bào và tóc đen, dáng người khôi ngô, gương mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan khắc sâu, đôi mắt có nhiều điểm giống với Ninh Chiêu Nhiên, nhưng nếu Ninh Chiêu Nhiên là xinh đẹp quyến rũ thì trên gương mặt kia có nhiều hơn chính là liêu lĩnh kiêu ngạo. Đôi mắt màu xanh không kiên nhẫn nhìn chằm chằm Ninh Chiêu Nhiên, “Ta ở đây đợi ngươi đã nửa canh giờ, sao bây giờ mới đến?” Giọng nói trầm thấp như trống kêu, cùng với thân thể khôi ngô của hắn, càng giống như núi nhỏ làm người ta áp lực, không tự chủ mà khản trương.

Nhưng mà, Ninh Chiêu Nhiên lại tươi cười hơn hớn, nghiêng đầu nhìn hắn vui mừng, “Ca cuối cùng ngươi cũng đến.” Thì ra người này là ca ca ruột của Ninh Chiêu Nhiên, giáo chủ thần giáo Ma Nha Ninh Tùy Phong.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Phải Chẳng Trời Sinh Một Đôi

“Lão huynh à, sao huynh lại thiếu kiên nhẫn thế? Đợi muội có nửa canh giờ thôi đã chịu không được rồi, thật đúng là...” Ninh Chiêu Nhiên tiêu sái bước đến kéo ghế ngồi xuống, nhìn thân thể cường tráng của Ninh Tùy Phong, tràn ngập tức giận nóng nảy, càng nhìn càng cảm thấy hắn và Sở Lương Âm cực kỳ giống nhau, hai người này đúng là có đức hạnh, làm gì cũng không có kiên nhẫn, hơn nữa mở miệng ra là thấy mắng chửi người khác.

“Câm miệng. Có chuyện mau nói có rắm mau thả. Ta rất bận rộn, không có thời gian mà chơi với ngươi.” Ninh Tùy Phong đặt mông ngồi xuống đối diện Ninh Chiêu Nhiên, động tác của hắn nhẹ nhàng như luồng khí đông đưa, cả gian phòng chìm trong yên lặng.

“Hôm nay muội đến Tồn Hương đường xem mẫu đơn, có thấy một đóa hắc mẫu đơn cực kỳ xinh đẹp.” Ninh Chiêu Nhiên từ tốn nói, trong lời nói còn mang theo nồng đậm tình cảm.

Đôi mắt xanh thẳm của Ninh Tùy Phong nhìn chằm chằm sắc mặt không đổi của Ninh Chiêu Nhiên nói, “Thích thì mua, nói với ta làm gì?”

Thật ra Ninh Chiêu Nhiên không có ý này, cười tủm tỉm lắc đầu, “Không phải muội thích, là người khác thích.”

Nghe Ninh Chiêu Nhiên nói chuyện lòng vòng quanh co một hồi, Ninh Tùy Phong cau kinh nện một quyền xuống bàn, cái bàn thượng hạng rắn chắc vì một quyền này mà vỡ toang, rầm.., trong nháy mắt, ở giữa hai người là một đồng gỗ vụn.

Ninh Chiêu Nhiên xê dịch chân một chút, thuận tay phui phui vụn gỗ bám trên váy, rất bình tĩnh đối mặt với Ninh Tùy Phong, giống như nàng đã sớm

quen với hành động ‘thấy nhưng không trách’ này, nói: “Đừng nóng giận mà, nghe muội nói hết cũng không muộn. Muội đây lúc nào cũng quan tâm đến hôn sự của huynh, trong lòng rất nôn nóng tìm một tẩu tử, haizz nói vậy, chuyện lần trước muội nói, huynh đã quên rồi sao, người đó chính là đệ tử của Tùng Sơn đạo nhân Tùng Môn vụ, cũng là nữ đệ tử duy nhất, Sở Lương Âm. Lần này đến Tấn thành, ta với nàng ấy ở cùng một chỗ, hôm nay vừa hay để hai người gặp mặt nhau.” Nàng thật mong đợi, tính nết hai người này giống như, ắt hẳn sẽ rất hợp nhau.

Ninh Tuy Phong khẽ nhủ mảy, đuôi lông mày nhếch cao, khiến trên mặt hẳn có thêm mấy phần liêu lĩnh, “Người sai Thần Ngũ ngàn dặm xa xôi mang tin tức báo cho ta biết đến Tấn Thành là vì muốn gặp mặt một người đàn bà?”

Khoe miệng Ninh Chiêu Nhiên co rút, “Huynh nói chuyện lịch sự một chút có được không, cái gì mà đàn bà? Nếu lời này của huynh bị Sở Lương Âm nghe thấy, có khi hai người sẽ đánh nhau sống chết không chừng.” Tuy nàng lo lắng tính nết hai người giống nhau, nhưng lại quên mất, tính tình hai người này không tốt nếu gom lại ở một chỗ, cũng không biết ra cái dạng gì, có khi chưa nói đã đánh nhau.

“Bớt nói nhảm đi, nếu đã như vậy, thì gọi nàng ấy đến gặp ta.” Quần áo trên người Ninh Tuy Phong bừa bãi, thân thể vạm vỡ dường như che hết toàn bộ cái ghế, cả người hẳn giống như xiêm áo được tạo hình ngồi trên ghế.

Ninh Chiêu Nhiên âm thầm thở dài, với tình huống thế này, Sở Lương Âm và ca ca nàng gặp mặt, thế nào cũng đánh nhau vỡ đầu mắt.

Nàng đứng dậy đi ra khỏi phòng, đến trước căn phòng của Sở Lương Âm, nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong không có động tĩnh gì.

“Lương Âm?” Ninh Chiêu Nhiên gọi một tiếng, bên trong vẫn như cũ không có lời hồi đáp, nàng đẩy cửa bước vào, đập vào mắt là căn phòng trống rỗng, không có người?

“Người đâu?” Ninh Chiêu Nhiên đi vào bên trong gian phòng, dựa theo hơi thở, Sở Lương Âm hẳn là đã rời đi được một lúc. Liếc mắt nhìn cửa sổ mở một bên, Ninh Chiêu Nhiên bước sang, theo cửa sổ nhìn xuống bên dưới, là đường phố tĩnh mịch, chẳng lẽ Sở Lương Âm nhảy xuống từ đây để đi đánh người?

Ninh Tuy Phong phát cáu vì chờ đợi, phút chốc đứng lên, nhấc chân bước qua đồng gỗ vụn trên mặt đất, ra ngoài cửa, vừa hay Ninh Chiêu Nhiên từ bên ngoài trở về, “Huynh muốn làm gì?”

Ninh Tuy Phong chau mày hỏi, “Người đâu?” Trên hành lang cũng chỉ có một mình Ninh Chiêu Nhiên, có thể thấy người kia căn bản không muốn gặp hẳn.

Ninh Chiêu Nhiên nhún nhún vai, “Người không thấy, ai biết đã đi đâu.”

“Ta đi đây.” Ninh Tuy Phong câu còn không được, vẫy vẫy tay muốn bỏ đi.

Ninh Chiêu Nhiên bắt lấy cánh tay Ninh Tuy Phong, dưới chân dùng sức dính chặt mặt đất, cả người nghiêng về phía trước, cái miệng chu ra sau, răng súc nư kéo Ninh Tuy Phong, “Huynh đợi một chút không được sao?”

Ninh Tuy Phong muốn hất bỏ con bạch tuộc Ninh Chiêu Nhiên đang bám trên cánh tay hẳn, nhưng huynh muội bọn họ đã sống chung với nhau nhiều năm, Ninh Chiêu Nhiên đã sớm luyện được triền công, mặc kệ hẳn vung vẩy quăng ném thế nào cũng không kéo nàng ra được.

“Không được, ta có việc gấp.” Đá cũng không đi, Ninh Tuy Phong đành lấy cái có việc gấp để trả lời cho có lệ.

Ninh Chiêu Nhiên bĩu môi, đứng thẳng người buông cánh tay Ninh Tuy Phong ra, “Vậy được rồi, huynh có việc gấp thì đi đi, lần này tạm thời bỏ qua. Nhưng mà huynh phải làm một chuyện mới được.” Ninh Chiêu Nhiên sẽ không để cho Ninh Tuy Phong dễ dàng rời đi như vậy, cái gì nên làm thì làm, nếu không chẳng phải trắng tay một chuyến sao.

Trắng sáng như sương, Tấn thành một ngày huyền ảo dưới ánh trăng cũng trở nên vắng lặng, thành trì cổ kính, được ánh trăng bao phủ lên một lớp thần bí huyền ảo, đường phố cảm thấy xa hơn, mỗi một khối đá như đang kể về chuyện xưa của mình.

Tùng con gió thổi qua, phá vỡ bầu trời đêm an tĩnh, một bóng đen thoáng ần thoáng hiện ở trên đường vắng, giây tiếp theo đã biến mất, giống như quỷ my.

Sở Lương Âm nín thở, đi xuyên qua con phố, đi theo hướng nam đến Tồn Hương đường, bước chân nàng đi như thoi đưa, người nhẹ như yến, dường như chỉ nghe tiếng gió rất nhỏ, không bắt được, ngay cả cái bóng cũng không để lộ ra.

Ban đêm Tồn Hương đường cực kỳ yên tĩnh, hoàn toàn khác nhau một trời một vực với tiếng người ồn ào lúc ban ngày, cửa lớn vẫn mở, trước cửa còn có gã sai vặt gác cửa, ban đêm bọn họ cũng làm việc.

Bóng Sở Lương Âm lóe sáng trước cửa Tồn hương đường, hai gã sai vặt gác cửa cũng không phát hiện có người đã lướt nhanh trước mặt họ, chỉ cảm thấy như có gió thổi qua, nhưng chớp mắt đã không thấy.

Phía nam Tồn Hương đường là khu rừng, ban đêm khu rừng càng thêm tĩnh mịch, thỉnh thoảng có tiếng chim đêm vang lên quanh quần núi rừng, càng sinh ra cảm giác thê lương.

Tiếng lá cây xào xạc vurun xa vurun gần, Sở Lương Âm đi sâu vào bên trong khu rừng, tiếp tục bước dọc theo con đường về phía trước núi sâu.

Tồn Hương đường mấy đời gây trồng nên những kỳ hoa dị thảo nổi tiếng, mẫu đơn chỉ là một phần trong đó, vẫn còn rất nhiều loại hoa được Tồn Hương đường gây trồng, ban ngày khi ở Tồn Hương đường Sở Lương Âm cũng có người thấy có những mùi hương khác nhau.

“Dạ Surong” là một loại hoa có độc, độc tính không nhiều, mặc dù không phải là loại hoa vô giá, nhưng nếu dùng để luyện được chế được thì không thể thiếu nó được.

Nhưng mấy trăm năm trước, “Dạ Surong” vẫn còn có thể tùy tiện ngắt hái khắp nơi, nhưng nay chẳng còn bao nhiêu, hiện tại “Dạ Surong” trong y dược quán đều là hoa khô được lưu giữ lại cách đây rất lâu, độc tính vốn dĩ không nhiều, sau khi được phơi khô độc tính càng suy giảm, hơn nữa giống cây này đã tuyệt chủng, cho nên giá bán vô cùng đắt, nó được xem như là dược liệu xa xỉ.

Nhưng mà, hôm nay ở biển hoa Tồn Hương đường, Sở lương Âm có người được mùi cỏ “Mông Mông”, phải biết rằng, cỏ “Mông Mông” và “Dạ Surong” là cộng sinh, xem ra Tồn Hương đường đang muốn nuôi trồng “Dạ Surong” một lần nữa.

Nàng cũng không cần “Dạ Surong” nhưng mà không có nghĩa người khác không cần, đó chính là Kê tiên sinh của Quý cốc, nhưng nàng định lấy trộm “Dạ Surong” cũng không phải vì đưa cho Kê tiên sinh, nàng với lão nhân cổ quái kia không có giao tình gì, nhưng mà người khác thì có, đó chính là Lệnh Hồ Cửu Tiêu.

Lệnh Hồ Cửu Tiêu định van xin Kê tiên sinh chữa trị bệnh cho muội muội hắn, nhưng lão đầu kia dễ gì xem bệnh cho người ta, cho dù Lệnh Hồ Cửu Tiêu thành kính dập đầu cũng chưa chắc sẽ lay động được ông ấy, tốt nhất vẫn là tìm vật dụ dỗ. Lần trước Sở Lương Âm muốn có được “Phượng Y Đan” thì phải đi Thiên Nhai một chuyến bắt mấy con rắn cạp nong về, lúc đó ông ấy mới cho nàng “Phượng Y Đan”, Lệnh Hồ Cửu Tiêu muốn thuyết phục được lão nhân kia chữa trị bệnh cho muội muội, thì phải đưa ra được món đồ có thể khiến ông ấy động tâm, vậy “Dạ Surong” đã tuyệt chủng từ lâu hẳn là sự lựa chọn tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nhân Sinh Khác Nhau

Mùi hương cỏ ‘mông mông’ càng lúc càng nồng đậm, Sở Lương Âm chậm rãi đi tới, chỗ mấy bụi cây rậm rạp, đập vào mắt là những đóa hoa của cỏ ‘mông mông’ màu tím trên mảnh đất, là mùi thơm của cỏ ‘mông mông’, nhưng mà càng nghĩ lâu sẽ cảm thấy như người ma túy, chất nhựa của cỏ mông mông này có tác dụng tương tự như ma túy, chỉ là tác dụng này quá nhỏ, trừ khi được tinh luyện lại, nếu không, công dụng sẽ không lớn.

Sở Lương Âm dễ dàng nhảy ra khỏi rừng cây, đứng vững sát mép bãi đất, sau đó thò tay lấy cái bao nhỏ giấu sẵn trong váy ra, rồi mới xoay người hái ‘Dạ surong’, cho dù chạm phải cỏ ‘mông mông’, cũng không lo lắng cơ thể sẽ bị ảnh hưởng của ma túy.

Rất nhanh đem ‘Dạ surong’ chiết đoạn nhỏ, khi được một nắm tay thì buột lại.

“Vậy được rồi.” Sở Lương Âm khẽ nghĩ, rồi nhanh chóng dùng nhanh liễu buộc tất cả ‘Dạ surong’ lại, lập tức xoay người lẩn trốn vào núi trong rừng, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Từ trong núi đi xuống, nàng men theo con đường cũ trở về, cũng không hề lo lắng sẽ có người nhìn thấy mình, dưới chân như có gió, chỉ trong tích tắc, nàng đã có thể nhảy vọt đi đến trăm mét.

Bỗng dưng, Sở Lương Âm phát hiện có xe ngựa đang đi đến gần Tồn Hương đường mà bên trong Tồn hương đường thì đèn đuốc sáng trưng, chiếc xe ngựa màu đen như mực đậu ở chỗ này, tuy rằng không đủ ánh sáng để nhìn rõ mọi thứ, nhưng Sở Lương Âm liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra đó là xe ngựa của thần giáo ma nha, sao xe ngựa lại ở đây? Ninh Chiêu Nhiên chạy tới đây làm gì?

Bước chân nàng dừng lại, liền cảm thấy bên trong xe ngựa có một ánh mắt lạnh lùng nhìn sang đây, nàng lập tức một bước bay vọt, lướt qua xe ngựa kia, trong chớp mắt đã vào ngõ phố.

Nhưng mà, khi nàng chạy đến ngõ phố lại chợt phát giác phía sau đầu có cơn gió lạnh đánh tới, bước chân của nàng không ngừng lại, khom người chín mươi độ, né tránh cơn gió lạnh đang bay đến theo hướng nàng, nhìn kỹ mới thấy, bên tới sau ót nàng lại là một thoi bạc.

Sở Lương Âm bước vài bước lên nóc nhà, lập tức xoay người nhìn ra phía sau, nàng không mang theo kiếm, hai tay trống trơn, trước ngực chỉ ôm ‘Dạ surong’

Một bóng đen khôi ngô đang đứng trên nóc nhà cách nàng mấy chục thước, dáng đứng vững chắc, khí thế nghiêm nghị, hơn nữa lúc này đứng trên cao, gió đêm thổi qua, có thể nhìn thấy mái tóc đen của hắn bị gió thổi bay lượn không có trật tự, áo choàng rộng thùng thình trên người cũng theo gió đong đưa, cả người giống như Hắc Dạ La Sát.

Sở Lương Âm khẽ nhíu mày, vừa nãy người ở trong xe ngựa phóng ra ánh mắt lạnh như băng chắc hẳn là người này, có thể thấy hắn là người của thần giáo ma nha, phần lớn người của thần giáo ma nha nàng đều đã gặp qua, chắc hẳn phải nhận ra nàng chứ. Nếu nói có người không biết nàng, thì chỉ có trưởng lão ma nha quanh năm đóng cửa bế quan, Ninh Tùy Phong ca ca của Ninh Chiêu Nhiên.

Đôi mắt khẽ động, Sở Lương Âm liền biết người trước mặt là ai, lúc trước Ninh Chiêu Nhiên thường hay lải nhải bên tai, nàng ấy nói sẽ gọi ca ca mình đến Tấn Thành, hôm nay bọn họ đã đến Tấn Thành, vị trước mặt này, chắc chắn là Ninh Tùy Phong, bằng không với khả năng như vậy trong thần giáo ma nha, ai còn có khí thế như thế.

Hai người liền đứng trên nóc nhà dưới bầu trời đêm nhìn nhau, mặc dù sắc trời lờ mờ không thấy rõ mặt đối phương.

Bỗng dưng, hắc dạ la sát đứng trên nóc nhà bay đến, giống như đại bàng vỗ cánh, còn kéo theo tiếng thét dài.

Sở Lương Âm lui nhanh về phía sau, tay trái vững vàng ôm ‘dạ sương’ bất động, hai mắt nhìn chăm chăm Ninh Tùy Phong đang hướng đến chỗ nàng bay đến, ánh mắt như phóng to, khi gần đến thì chợt bay lên, ngay sau đó lại vững vàng đứng trên nóc nhà của một con phố khác.

Ninh Tùy Phong công kích hoàn toàn không có lý do gì, thế nhưng cũng không thấy có sát khí, dường như chỉ muốn dò xét mà thôi, Sở Lương Âm tiếp tục lui về phía sau, chợt nghiêng mình, xê dịch thân thể về bên trái, sau đó tay phải tìm kiếm, chính xác bắt được tay của Ninh Tùy Phong vừa bay đến. Cổ tay vừa chuyển, dùng sức túm lấy tay Ninh Tùy Phong khiến hắn bị ném văng ra quỹ đạo bay.

Ninh Tùy Phong quay một vòng trên không trung rồi thận trọng dừng ngay trên đỉnh nóc nhà, nhưng vẫn nhìn theo hướng Sở Lương Âm, người đã không thấy, đập vào mắt chỉ là nóc nhà trống không và bầu trời đêm mênh mông, người nọ biến mất nhanh như vậy.

Ninh Tùy Phong đứng trên nóc nhà trầm tư một lúc, lại chú ý trên mu bàn tay đột nhiên bị ngứa, giơ tay lên nhìn cũng không thấy gì, dùng tay kia đụng chạm cũng không thấy có cảm giác, hắn bị hạ độc?

Sở Lương Âm chạy nhanh về từ lâu, tìm được phòng của nàng, nhẹ nhàng nhảy vào gian phòng trên lầu, roi xuống đất không có tiếng động.

Đem ‘dạ sương’ ném lên trên bàn, Sở Lương Âm lấy vải bọc lấy tay phải xuống, lúc hái ‘dạ sương’ nàng đã lấy nó để bao tay lại, lúc về cũng không tháo ra, vừa hay khi này nàng dùng cái tay nàng túm lấy Ninh Tùy Phong đẩy đi, nàng biết đẩy hắn cũng không có sao, nhưng mà chắn chắn bây giờ tay của hắn cũng đã bị tê đi.

Phòng nàng tối sầm, nhưng căn phòng sát vách thì vẫn đèn đuốc sáng trưng, ở ngoài cửa Hoành Hạ và Nhĩ Tương đang canh giữ ở cửa, hai người này giống như quan binh, con mắt tròn to có thể khiến bọn đạo chích bị hù dọa phải bỏ chạy.

Bên trong gian phòng, Nguyệt Ly Phong cả người mặc trường bào màu xanh lơ, ngồi bên cửa sổ, tư thế khoan thai trên mặt hiện rõ sự lạnh nhạt, dưới ngọn đèn mờ mờ cả người hắn giống như ảo mộng.

Trên cửa sổ có một khe hở nhỏ, mặc dù bên ngoài trời tối đen, thế nhưng, hắn lại giống như nhìn thấy chuyện gì đó thú vị, khóe môi mỏng cong lên một nụ cười lạnh nhạt, khiến trên mặt nam nhân trẻ tuổi đang đứng ở giữa phòng hiện ra sợ hãi.

“Tứ đệ...” Lấy hết dũng khí, nam nhân trẻ tuổi mở miệng, tướng mạo hắn nghiêm chỉnh, vóc người gầy yếu có vài phần tương tự Nguyệt Ly Phong, nhưng mà giờ phút này, thần mặt hắn lại hoàn toàn kém xa Nguyệt Ly Phong, bởi vì bất luận ánh mắt hay hơi thở của hắn đều toát ra hai chữ sợ hãi.

Có lẽ lúc này mới chú ý trong phòng còn có sự tồn tại của người khác, Nguyệt Ly Phong quay đầu lại, cặp mắt nhỏ dài tập trung nhìn sắc mặt tái nhợt của nam tử, trên mặt hiện rõ nụ cười tươi, không chỗ nào thấy được sự thân thiện, ngược lại là sự lạnh lẽo thấu xương.

“Yêu cầu của đại ca không tính là quá đáng, ông cụ muốn ở riêng, vậy để ông ấy làm đi, nghĩ thế nào thì làm thế ấy, đại ca hiểu tâm như vậy, tứ đệ sẽ đáp ứng.” Từng câu từng chữ của hắn như được thổi gió xuân, khiến người ta rất thoải mái, nam tử kia cũng âm thầm thở phào, nhưng một khắc sau khi Nguyệt Ly Phong nhẹ nhàng phun ra hai chữ kia thì lại như nín thở.

“Chỉ là, tứ đệ hồi hã ngược xuôi nhiều năm như vậy, vì Nguyệt gia làm không ít chuyện, ông cụ chỉ nói một câu ở riêng đã muốn đem toàn bộ Nguyệt gia tách ra, như thế có ổn hay không? Tứ đệ từ nhỏ đã lưu lạc bên ngoài, còn chưa cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, Nguyệt gia hưng thịnh nhưng sao Tứ đệ vẫn chưa cảm nhận đủ sự ấm áp thế.” Nguyệt Ly Phong đứng lên, trường bào màu xanh dưới ánh đèn giống như dòng nước khẽ động, khiến người không khỏi hoa mắt.

Hắn chậm rãi đi đến bên cạnh nam tử kia, đứng sừng sững với hắn, lạnh nhạt nhìn ra ngoài cửa, con ngươi hờ hững mang theo ý cười: “Đại ca nói phải làm sao bây giờ?” Giọng nói hắn nhẹ nhàng, như lông vũ rơi xuống đất.

Nam tử lộ rõ sự sợ hãi, hôm nay hắn quyết tâm đến cùng mới tới đây, tuy rằng có thể làm cho hắn mất hứng nói không chừng sẽ giết chết mình, nhưng hôm nay mới thật sự cảm thấy sợ, sợ người này không để hắn chết, cũng không để cho hắn vui vẻ mà sống.

“Tứ đệ.... nếu đệ không đồng ý ở riêng vậy ta sẽ về nói với cha.” Hắn tự cam đoan, cũng tự mình hạ quyết tâm, lần sau hắn nhất định sẽ không đến tự chuốc họa vào thân.

“Đại ca hiểu từ phải trung nghĩa, tứ đệ so ra vẫn còn yếu kém, Tứ đệ rất yêu thích đại ca. Ông cụ tuổi đã lớn, khó tránh hồ đồ. Để ông ấy dưới gối có con cháu quay quần mới là điều cần làm.” Nguyệt Ly Phong xoay người trở về chỗ ngồi gần cửa sổ, lạnh nhạt nhìn bầu trời đêm, “Hơn nữa, Nguyệt gia nhiều người mới có thể mỗi ngày đều có trò hay để xem, nếu đi hết rồi không ai xem, rất là đáng tiếc.” Hắn lạnh nhạt nói, khóe môi lại cong ra nụ cười lạnh nhạt, xem diễn, Nguyệt gia chính là rạp hát, nếu Nguyệt gia không còn ai, vậy ai sẽ diễn cho hắn xem đây?

Chương 22: Không Thể Trêu Vào

“Nguyệt công tử.”

“Nguyệt công tử, từ biệt nhau ở Tương Châu đã mấy tháng, Nguyệt công tử vẫn khỏe chứ?” Người quen Nguyệt Ly Phong không ít, tất cả đều chạy đến chào hỏi, so với Gia Cát Vô Phạm vừa rồi, lại càng đông hơn.

“Là Quan đại hiệp đó sao, tiểu đệ thất lễ thất lễ.” Nguyệt Ly Phong nhanh nhẹn cúi chào, trước mặt mọi người là một vị công tử dịu dàng như ngọc.

“Nguyệt công tử không nên đa lễ, Trường Sơn không dám nhận.” Quan Trường Sơn được khen là thiết đại đao cũng sớm không chịu nổi mà chạy đến đỡ Nguyệt Ly Phong, nhưng trên mặt cũng không giấu được đắc ý, dù sao ở đây có rất nhiều người hành tẩu trên giang hồ, đường đường là Nguyệt công tử mà còn khách sáo với hắn như vậy, đúng là chuyện có thể khiến hắn ngất cao đầu.

“Quan đại hiệp đến Tân thành cũng là vì lễ hội hoa mẫu đơn sao, có vừa ý với bông hoa nào không?” Nguyệt Ly Phong cười yếu ớt như gió, vừa nhìn giống như rất thân thiết với Quan Trường Sơn, nhưng chỉ có những người quen với hắn mới biết, hắn và Quan Trường Sơn vốn không quen thân gì nhau.

“Ta là người thô thiển, làm sao hiểu những cái này, chỉ đến xem náo nhiệt thôi. Nguyệt công tử dùng điểm tâm sáng à? Đến đến, ngồi chung bàn với chúng ta, ở đây đều là bằng hữu trên giang hồ.” Ý của Quan Trường Sơn chính là chỉ bốn năm người ăn mặc gọn gàng ngồi phía sau lưng hắn, tướng mạo khác nhau, muốn mất chuột có mất chuột, muốn lời thôi có lời thôi, Nguyệt Ly Phong mỉm cười, gật đầu với mọi người, “Không cần đâu, tiểu đệ không dám quấy rầy chư vị đại hiệp đang vui vẻ, xin mọi người cứ dùng tự nhiên.” Hắn chấp tay cáo từ những người đó, mọi người cũng không níu kéo, dù sao Nguyệt Ly Phong cao quý lịch sự như thế, cùng hắn ngồi ăn cơm, chẳng phải là khó tiêu hóa sao?

Nguyệt Ly Phong đi được mấy bước, lại bị một đám nhân sĩ giang hồ vây quanh, đám người này cũng không phải là người nổi tiếng gì, thế nhưng kỳ lạ là Nguyệt Ly Phong lại quen biết bọn họ, hơn nữa còn gọi tên chính xác từng người, quả thực làm cho người ta kính nể.

Sở Lương Âm ở bên kia cười nhạt, uống một ngụm trà xong, liền nhắm hai mắt lại, bỏ ngoài tai những lời giả dối mà nghe xong chỉ muốn ới đồ ăn ra hết.

“Nguyệt công tử, huynh còn nhớ tiểu nữ chứ?” Một giọng nữ như hoàng anh xuất cốc vang lên, Ninh Chiêu Nhiên vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ đột ngột quay đầu lại, Sở Lương Âm đang nhắm mắt cũng phải mở mắt ra, ánh mắt vô cùng sâu sắc nhìn Ninh Chiêu Nhiên đối diện, Sở Lương Âm thậm chí lạnh một tiếng, sau đó quay đầu lại bắt gặp bóng lưng một nữ tử đi vào.

Nàng kia không phải là người lạ gì, nếu Sở Lương Âm nhớ không lầm, nữ tử này chính là đại tiểu thư phái Hoa Sơn, trước đó chừng môn phái Hoa Sơn còn cố tình làm mai cho tam sư huynh, nhưng vị đại tiểu thư này không thích Chung Ân, ngược lại nàng ta coi trọng Nguyệt Ly Phong.

Nguyệt Ly Phong vẫn duy trì thái độ nho nhã, giữ khoảng cách nhất định với Doãn Hương, “Doãn tiểu thư là kim chi ngọc diệp, Ly Phong đương nhiên nhớ rõ.” Bộ dáng vô cùng khiêm tốn, lời nói ngọt như đường, Doãn Hương vừa nghe liền thẹn thùng cúi đầu, trong lòng tự nhiên vui sướng.

Ninh Chiêu Nhiên nhún nhún vai, làm vẻ mặt không chịu được, lại nhìn thấy Sở Lương Âm cũng đang nhìn đôi nam nữ đó, Ninh Chiêu Nhiên cười lớn tiếng, “Sở Lương Âm, cô đường đường là sư thúc ngồi ở đây, cũng không có thấy ai đến chào hỏi, biết nói sao nhỉ, cô làm sư thúc rất là thất bại đó.”

Sở Lương Âm quay lại, không thèm để ý Nguyệt Ly Phong và Doãn Hương đang nhìn về bên này, nàng thản nhiên nhìn thoáng qua Ninh Chiêu Nhiên, sau đó lại nhìn Gia Cát Vô Phạm, cánh mày mẽ động, thản nhiên nói: “Tình nghĩa với thiên kim gì chứ, cũng không địch nổi với bộ ngực lớn. Bà đây đã sớm biết, cần gì phải ngạc nhiên chứ.”

Trong nháy mắt toàn bộ tửu lâu như ngưng trệ, ngay sau đó là tiếng cười muốn thủng màng nhĩ mọi người của Ninh Chiêu Nhiên.

“Ha ha ha, Sở Lương Âm, mẹ nó chứ tại sao cô không phải là nam nhân. Nếu cô là nam nhân, bốn cô nương tuyệt đối sẽ kéo cô lên giường.” Ninh Chiêu Nhiên vỗ bàn, dường như quên mất Gia Cát Vô Phạm đang ở đây, có thể nhìn thấy hết tất cả mọi hành động của nàng.

Sở Lương Âm thấy vậy cũng không trách được, những người xung quanh nghe xong vẫn còn chưa hết choáng váng, không hề là thánh nữ thần giáo Ma Nha, không biết liêm sỉ, phóng đảng đến cảnh giới cao nhất, ở nơi công cộng lại dám nói ra những lời như vậy, đúng là đôi bại.

“Cô... Cô là nữ nhân không biết liêm sỉ.” Doãn Hương bị nói mà đỏ mặt tía tai, nhìn Ninh Chiêu Nhiên lại có hơi sợ hãi, nhưng vẫn giữ khoảng cách, hơn nữa cách đó một bàn không xa đều là người của phái Hoa Sơn, cho nên nàng mới dám chỉ Ninh Chiêu Nhiên quát lên.

Ninh Chiêu Nhiên sừng sốt, nháy mắt mấy cái, sau đó cong môi mỉm cười, “Ta nói Doãn tiểu thư à, người nói bộ ngực của cô không phải ta, sao cô lại tức giận với ta chứ? Hơn nữa, nói bộ ngực Doãn tiểu thư lớn chính là khen cô, làm sao lại chọc giận Doãn tiểu thư? Chẳng lẽ nói ngực cô là trái quýt?” Ninh Chiêu Nhiên còn làm ánh mắt vô tội nói.

“Cô.....” Doãn Hương thẹn quá hóa giận, khuôn mặt đỏ bừng như trái cà chua, thế nhưng vẫn không nói được lời nào với Ninh Chiêu Nhiên, trước mặt

mọi người, bị người ta nói ngược mình, mỗi nữ nhân đều phải cảm thấy rất xấu hổ.

“Hả? Ta nói sai hả?” Ninh Chiêu Nhiên vẫn bày ra bộ mặt rất vô tội, làm gì mà chia mũi vào nàng thế, chẳng lẽ nhìn nàng dễ bắt nạt sao?

“Yêu nữ ma giáo, nếu cô còn dám ăn nói xằng bậy khi dễ tiểu sư muội chúng ta, đừng trách chúng ta không khách khí.” Ngay khi tất cả mọi người đều thấy buồn cười, thì người ở bàn bên kia rốt cuộc cũng không nhịn được, một nam tử trẻ tuổi vỗ bàn đứng lên, chỉ vào Ninh Chiêu Nhiên quát.

Ninh Chiêu Nhiên quay đầu nhìn, cũng không thèm chừa mặt mũi hừ một tiếng, “Chao ôi, thật đúng là thích chia mũi vào bản tiểu thư, xem ra, bản tiểu thư nhìn thật sự rất dễ bắt nạt mà.” Nói xong, đôi tay mảnh khảnh của nàng vừa nhấc lên, đặt nhuyển tiên lên bàn, nam tử đứng lên nói giúp sư muội cũng không nhịn được mà hơi lo sợ.

Bộp!

“Ây ui, Sở Lương Âm sao cô lấy kiếm đánh ta?” Tay Ninh Chiêu Nhiên vừa nẩy để trên nhuyển tiên, Sở Lương Âm lại lấy vỏ kiếm gõ lên tay nàng, Ninh Chiêu Nhiên lập tức rút tay lại, xoa tay, nhìn vẻ mặt không vui của Sở Lương Âm.

Sở Lương Âm lạnh nhạt thu kiếm về, nhìn lướt qua đám đệ tử phái Hoa Sơn đang khấn trương, “Bởi vì một câu của bà, mà các người muốn tạo phản à? Bà đây đang nói sư diệt của mình thì thế nào? Có người nghe không lọt tai nên muốn thay hắc lấy lại công đạo hử? Nguyệt Ly Phong, bà đây nói người đây, người có đồng ý nghe không?” Sở Lương Âm cũng thèm quay lại nhìn, chỉ là đệ tử phái Hoa Sơn kia thoát nhìn khoảng chừng hơn hai mươi, tuy hắc so với Sở Lương Âm cao lớn hơn nhiều, nhưng chẳng hiểu tại sao, đối diện với nàng, hắc cảm thấy bản thân đang ở thế hạ phong.

Nguyệt Ly Phong bị gọi đích danh, khẽ rừ mắt, khoe môi như nở nụ cười mỉm, nhưng vẫn không nhìn thấy rõ thần sắc, dáng vẻ của hắc nhìn qua rất khiêm tốn, “Vâng, sư thúc dạy bảo, sư diệt không dám không nghe.” Hắc bình tĩnh trả lời, Doãn Hương quay lại nhìn hắc, rõ ràng là đang âm ức thay hắc, nhưng lại không biết làm thế nào.

Sở Lương Âm cong môi, kéo ra một nụ cười lạnh lùng, “Nghe thấy chưa? Người còn muốn nói gì nữa?”

Nam tử kia sừng sốt, sau đó nhanh chóng lắc đầu, tuy có chút không cam tâm, nhưng chỉ có thể làm như vậy, “Sư muội, ăn sáng xong rồi thì lên đường.” Một bàn bốn người cầm lấy kiếm đứng dậy, sau đó đi ngang qua bàn Sở Lương Âm, thuận tiện kéo Doãn Hương rời đi.

Trong tửu lâu nhất thời yên tĩnh không tiếng động, ngay cả ông chủ lẫn tiểu nhị cũng bị mất âm thanh.

“Tiểu nhị, bữa sáng của ta đâu rồi? Chẳng lẽ người muốn bà đây chết đói hả?” Giọng nói của Sở Lương Âm như kéo tửu lâu trở lại, tiểu nhị đứng dưới bếp nhìn trộm ra ngoài khẽ giật mình, “A tới ngay tới ngay.” Rất nhanh kéo màn xuống, tiểu nhị nhanh chóng chạy vào nhà bếp, mặc dù hắc chỉ là tên tiểu nhị tầm thường làm việc vặt vãnh, thế nhưng tình hình trước mắt rất rõ, vị khách quan kia, không thể trêu vào được.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Trùng Ác Dương Thiện

Hôm nay lễ hội hoa mẫu đơn ở Tân thành vẫn đông đúc náo nhiệt như trước, trên đường cái người người nối gót nhau, màu hoa mẫu đơn làm người ta hoa cả mắt, tiếng người rộn ràng nhộn nhạo, Tân thành không lớn nhưng cực kỳ từng bừng vui nhộn.

Trong đám người, Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên đi đầu, Gia Cát Vô Phạm vẫn ung dung ở phía sau các nàng, bắt lượn người bốn phía có bao nhiêu chen chúc, ba người bọn họ vẫn duy trì khoảng cách như vậy, cho dù cuồng phong đột kích, căn bản cũng không ảnh hưởng đến họ.

“Hôm nay cô khiến cho Nguyệt Ly Phong ở trước mặt mọi người mất hết mặt mũi, cô không sợ tên sư diệt kia đến trả thù cô à?” Ninh Chiêu Nhiên tuy ngoài miệng hỏi vậy, nhưng trên mặt cũng không có gì gọi là lo lắng.

Sở Lương Âm hừ một tiếng, “Cô cho là trước đây hắc không nghĩ tới việc tính kế ta sao?” Khẽ hát cảm lên, tóc dài sau đầu buộc cao theo động tác của nàng nhẹ tung bay, cả người mặc y phục đơn giản màu tím nhạt, nếu như trên gương mặt nàng bớt đi sắc bén và cao ngạo, thì nó sẽ thật sự giống như hoa sen trên mặt nước làm người ta kính diễm.

“Hử? Phải không?” Ninh Chiêu Nhiên nhìn nàng một cái, sau đó nhún nhún vai, “Thật đúng là sư diệt có hiểu, biết sư thúc như cô thích đánh nhau, sợ cô buồn bực, còn tìm việc cho cô làm.”

Khỏe miệng Sở Lương Âm co giật, con ngươi màu nâu quét nhìn đám người đang đi tới một vòng, “Ninh Chiêu Nhiên, cô có biết cái gì gọi là miệng quạ đen hay không?”

“Miệng quạ đen? Cô đang nói ta?” Ninh Chiêu Nhiên chỉ vào mình rồi hỏi ngược lại Sở Lương Âm, trong mắt tràn ngập vô tội.

Gia Cát Vô Phạm vẫn đi phía sau các nàng, chậm rãi dừng ánh mắt tại một chỗ, sau đó nhìn mái tóc như tơ dài của Sở Lương Âm trước mặt, mở miệng nói: “Người của Mạc phủ.”

Biểu cảm trên mặt Ninh Chiêu Nhiên thay đổi, người Mạc phủ, chính là oan gia của nàng.

Nhìn xuyên qua đám người đang đi tới, không những chỉ là người của Mạc phủ, hơn nữa còn có người quen nha.

Đoàn người có khoảng bảy tám người, đáng nhẽ sẽ đi tới đối diện bên này, nhưng bây giờ lại đứng ở giữa ngã tư con đường, bảy tám ánh mắt đều nhìn chăm chăm các nàng, đặc biệt có một người còn biểu lộ sự căm hận, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể tiến đến lột da rút gân các nàng, người này không ai khác chính là Mạc Thành Hiêu, nhị công tử đương kim võ lâm minh chủ, từng ‘vui vẻ’ chạm mặt với Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên ở núi Vân Vọng, nhìn dáng dấp của hắn lúc này, chắc hẳn lần gặp trước đã tạo ấn tượng khắc sâu với hắn, đến mức hôm nay nhớ mãi không quên, gặp lại cũng bưng bưng như trước.

Ba người tiếp tục tiến lên phía trước, nhưng mà chỉ mới được vài bước đám người Mạc Thành Hiêu đã không buông tha, những người đi đường vẫn rộn ràng nhốn nháo như cũ, nhưng cũng cảm giác được hai nhóm người đang đi trên đường không bình thường, tất cả đều cố gắng tránh né ra xa, nhưng cũng có không ít người đứng lại xem náo nhiệt, nếu để ý kỹ sẽ thấy những người xem náo nhiệt đều là người trong giang hồ, trong đó còn có những người lúc sớm ở tù lâu và đã gặp qua ba nhân vật phong ba này.

Mạc Thành Hiêu nhìn hai nữ nhân trước mặt, hận không thể chạy tới chém tận giết tuyệt cho hả cơn giận.

“Ma nữ, bản thiếu gia đã nói, nếu như để bản thiếu gia gặp lại ngươi lần nữa, ta tuyệt đối không tha cho ngươi. Không ngờ lại nhanh gặp mặt như thế, hôm nay bản thiếu sẽ thay võ lâm Đại Tề diệt trừ tai họa.” Hắn chỉ vào Ninh Chiêu Nhiên, ngón tay kia suýt chút nữa chạm vào mũi Ninh Chiêu Nhiên.

Ninh Chiêu Nhiên nhìn chăm chăm ngón tay đang xỉ vào mũi nàng, nụ cười trên khóe môi vẫn không thay đổi.

Bốn phía yên tĩnh như tờ, trên đường vốn hi hi ha ha tiếng nói bây giờ im lặng không tiếng động, sắc mặt những người dừng chân xung quanh đều khác nhau, nhưng cũng có người trong mắt hiện rõ hả hê khi thấy có người gặp họa.

Ninh Chiêu Nhiên giơ tay lên, hất bỏ tay Mạc Thành Hiêu ra, nụ cười vẫn tươi như hoa, nhưng lời nói lại khiến người ta sợ hãi, “Còn dám xỉ vào mặt bản tiểu thư nữa, ta sẽ chặt cả cánh tay ngươi đem cho chó ăn.”

“Hừ, ma nữ ngươi vẫn không biết hối cải, bản thiếu gia phải thay trời hành đạo, ông trời cũng sẽ không nói gì.” Mạc Thành Hiêu nói những lời chính nghĩa, hắn xem bản thân như là cứu binh tới để trừng trị hầu tử, là siêu nhân đặt biệt đi đến cứu vớt địa cầu.

“Áy ôi, càng nói càng hay mà, xem ra bản tiểu thư tồn tại trên đời này là để gây phiền toái cho ông trời. Nhưng mà nói cũng lạ, ngươi nói tại sao ông trời lại có thể phái người tới thay trời hành đạo thế? Sáng chói tới mù mắt bản tiểu thư.” Ninh Chiêu Nhiên mỉm cười trả lời, gương mặt xinh đẹp như đóa hoa hồng có gai, tuy đẹp nhưng cũng không che giấu được châm chọc.

“Năm trăm năm trước, ở Tấn thành có cộp đi trên đường, ai ngờ hôm nay ở Tấn thành có chó điên sủa bậy, ngoài võ lâm vẫn còn có triều đình, Mạc nhị công tử có phải đã quá đề cao bản thân rồi hay không?” Mạc Thành Hiêu còn chưa kịp lên tiếng, đã nghe giọng nói lạnh lùng của Sở Lương Âm vang lên bên tai, Mạc Thành Hiêu liếc mắt nhìn Sở Lương Âm, bắt gặp ánh mắt của nàng, không hiểu sao hắn chợt co rúm người lại, nữ nhân nàng so với Ninh Chiêu Nhiên còn phách lối hơn người, bởi vì chẳng ai hiểu rõ cuối cùng nàng đang suy nghĩ cái gì, rõ ràng là người võ lâm chính đạo có thân phận địa vị, nhưng lại cứ đứng cùng một chỗ với tà ma yêu đạo, quả thực chẳng biết nàng ta là muốn cái gì.

“Sở nữ hiệp, tại hạ tôn trọng cô là đệ tử Tùng Sơn đạo nhân, không nghĩ sẽ trở mặt với Tùng Vụ môn. Nếu Sở nữ hiệp vẫn muốn ở cùng với yêu nữ ma giáo này để giết hại đồng đạo võ lâm, tại hạ chỉ có thể trở về yêu cầu phụ thân ra lệnh trục xuất Sở nữ hiệp ra khỏi võ lâm Đại Tề.” Tác phong Mạc Thành Hiêu như đang làm chuyện quang minh chính đại, hắn tưởng bản thân thay trời làm việc chính nghĩa, hắn lấy việc trừng ác dương thiện là nhiệm vụ của mình, khôi phục chính nghĩa là chức trách của bản thân, trừ ác trừ gian lưu danh muôn đời, khí thế bừng bừng kia như vòng hào quang từ trên trời chiếu xuống, phía sau hắn có thêm đôi cánh nhỏ dài phấp phật bay lên, tất cả mọi người xung quanh không thể mở mắt nổi, đều bị khí thế chính nghĩa của Mạc nhị công tử hắn cảm phục.

Khóe miệng Sở Lương Âm dần ra nụ cười, một tay sờ sờ cằm, động tác tùy tiện của nàng còn mang theo mấy phần thô lỗ, Mạc Thành Hiêu nhìn nàng thân thể khê động, nhưng cũng không lui bước.

“Nếu Mạc nhị công tử dự định thay võ lâm trừ ác, không bằng tính luôn bà đây vào? Nếu như giết được yêu nữ ma giáo có thể loại trừ hết tai họa cho võ lâm chính đạo, thiên lý bất dung, vậy hôm nay ta tự tay loại trừ nàng được không? Sở Lương Âm vừa lên tiếng, lại có thể nói muốn giúp Mạc Thành Hiêu, Mạc Thành Hiêu với đám người xung quanh đều vô cùng ngạc nhiên, la sát Sở Lương Âm này đang tính đùa giỡn gì đây?

Trong mắt Mạc Thành Hiêu vẫn mang theo đề phòng, nhưng trên mặt lại hiện ra nụ cười, “Sở nữ hiệp cái tà quy chính là chuyện tốt, nhưng chuyện hôm nay không phiền Sở nữ hiệp.” Hắn có phần không chống đỡ nổi, Sở Lương Âm đột nhiên thay đổi như vậy, hắn cũng không rõ rốt cuộc nàng muốn chơi cái gì.

Sở Lương Âm mỉm cười, trên mặt biểu lộ ngưỡng mộ bội phục, liên tục gật đầu kính nể Mạc Thành Hiêu, “Thì ra Mạc nhị công tử muốn một mình giải quyết yêu nữ này! Bội phục bội phục, Mạc nhị công tử quả nhiên là truyền nhân Mạc minh chủ, có câu đời sau càng mạnh hơn đời trước, Mạc nhị công tử tuyệt đối thừa hưởng hết tất cả những ưu điểm của Mạc minh chủ, bội phục bội phục. Một khi đã như vậy, Mạc nhị công tử hôm nay phải để cho những người đồng đạo trên võ lâm giang hồ mở mang thêm kiến thức về phong thái của truyền nhân Mạc minh chủ, phải để cho người ma giáo biết, võ lâm chính đạo chúng ta không phải là người dễ trêu chọc.” Dứt lời, Sở Lương Âm liền lùi ra sau, hơn nữa còn trực tiếp lui vào trong đám người, hai tay

đặt trước ngực, giống như sắp được nhìn thấy phong thái chính nghĩa của Mạc nhị công tử.

Trong nháy mắt toàn bộ hoạt động như dừng lại, ngay sau đó đã bị tiếng cười của Ninh Chiêu Nhiên phá vỡ, hai tay nàng chống nạnh, cười đến nhún vai, “Mạc nhị công tử thật sự định đơn đả độc đấu với bản tiểu thư? Mạc nhị công tử thật can đảm, không hổ là nhị thiếu gia Mạc phủ, bản tiểu thư tiếp nhận chiến thư của ngươi. Đến đây đi, hôm nay ở chỗ này, sẵn có người võ lâm giang hồ và người dân của Tân thành chứng kiến, chúng ta quyết một trận sống chết, nếu hôm nay không phải ngươi chết thì ta mất mạng, Mạc nhị công tử thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chia Ra Làm Điều Xấu

Bây giờ tình hình giống như mũi tên đã đặt lên cây cung, Mạc Thành Kiêu không thể không bắn đi, nhiều người ở đây chứng kiến như vậy, Ninh Chiêu Nhiên lại mở miệng nói muốn quyết một trận sống chết với hắn, nếu hắn nói không, không chỉ có một mình hắn bị mất hết mặt mũi, mà ngay cả thể diện của cha hắn cũng không biết giấu đâu cho phải? Không vì hắn thì cũng phải vì cha hắn mà đấu một trận, hắn giờ tay ngứa ý bảo những người mọi người phía sau tránh ra, cũng như đồng ý với đề nghị của Ninh Chiêu Nhiên.

Khóe miệng Sở Lương Âm cong lên, hiện ra nụ cười lạnh lẽo, không biết từ lúc nào Gia Cát Vô Phạm đã đứng bên cạnh nàng, hơi thở lãnh đạm, ánh mắt đầy lo lắng, chứng tỏ hắn không muốn nhìn thấy ai bị thương hay tử vong.

“Nhất định phải như thế sao?” Gia Cát Vô Phạm nhẹ nhàng hỏi.

Đuôi lông mày Sở Lương Âm vênh cao, “Là hắn tự tìm đến.” Lời nói vô cùng lạnh lùng, giống như Mạc Thành Kiêu tự chui đầu vào thì hắn nhất định sẽ chết.

Gia Cát Vô Phạm khẽ lắc đầu thờ dãi, thấy thương xót cho tình cảnh trước mặt, hắn không muốn nhìn thấy bất luận kẻ nào thương vong ở trước mặt hắn, tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

“Gia Cát, tốt nhất huynh không nên xen vào chuyện của người khác.” Đôi mắt Sở Lương Âm vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, giọng nói rất nhỏ, nhưng không lời nào Gia Cát Vô Phạm không nghe rõ, Gia Cát Vô Phạm than nhẹ một tiếng, ánh mắt trời phản chiếu một tia đau thương trên mặt hắn, thương cho thế gian, thương cho nhân loại.

Bộp. Ninh Chiêu Nhiên rút nhuyễn tiên ở bên hông ra, cánh tay vung lên cao, phát ra âm thanh vang dội, màu đỏ của nhuyễn tiên xoay chuyển trên không trung hết như một con rắn đỏ.

“Hừ, bản thiếu gia nhường ngươi ba chiêu, để sau này người khác không phải nói Mạc Thành Hiêu ta bắt nạt nữ nhân.” Kiếm rút ra khỏi vỏ, thanh kiếm sáng loáng phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, vũ khí của Mạc Thành Hiêu không tệ, nhưng hắn có thật sự không chế được nó hay không, phải chờ xem hắn biểu diễn thế nào.

Ninh Chiêu Nhiên nở nụ cười khách sáo, “Ôi vậy không ổn lắm, nếu như bản tiểu thư có thể đánh bại ngươi chỉ trong một chiêu, ta sẽ rất ngại đó.”

Trên trán Mạc Thành Hiêu nổi lên gân xanh, cảm kiếm chờ ra tay, ánh mắt quét nhìn bốn phía, cố ý dừng lại nhìn Sở Lương Âm ung dung tự đắc đứng trong đám người, chuyện hôm nay đều là do nữ nhân này thêm dầu vào lửa, quả thật là tai họa.

Ninh Chiêu Nhiên run nhuyễn tiên trong tay lần nữa, âm thanh vang dội chưa kịp chấm dứt, nhuyễn tiên kia như có mắt bay về phía Mạc Thành Hiêu, mang theo cả tiếng gió bén nhọn, những người xung quanh vội lui ra sau hai bước.

Hai chân Mạc Thành Hiêu nhanh chóng thối lui, né tránh roi da càn quét, đồng thời vung kiếm thẳng lên, mới vừa rồi hắn còn nói nhường Ninh Chiêu Nhiên ba chiêu, thế nhưng chiêu thứ nhất Ninh Chiêu Nhiên chưa phát huy hết, hắn đã ra tay phản kích, bốn phía vang lên tiếng nghị luận, tất nhiên lúc này Mạc Thành Hiêu không nghe được.

Ninh Chiêu Nhiên hoàn toàn không chú ý nhảy lên một cái, thân thể ngã ra sau, cánh tay chuyển động, nhanh chóng thu hồi nhuyễn tiên, dựa theo động tác của cánh tay nàng mà xoay tròn ra bốn hướng, tạo thành lá chắn bảo vệ nàng. Vòng xoay tròn rất nhanh, không thể nào nhìn bằng mắt thường được, chỉ có thể thấy tàn ảnh vòng xoắn đỏ như máu chuyển động rất nhanh, Mạc Thành Hiêu không dám khinh thường, dựa vào đó tìm ra sơ hở, hắn vận đủ nỗ lực để có thể phát huy kiếm thuật ở mức độ cao nhất điều khiển kiếm trong tay, thế nhưng cũng không bắt được bản tôn của thân kiếm, một vòng tàn ảnh trong mắt người thường, vội hóa thành vô số những mũi kiếm mỏng, không thể phá hủy được, bay thẳng về phía Ninh Chiêu Nhiên.

Mọi người xung quanh nhìn hết sức chăm chú chỗ chính giữa hai người kia, những người có công lực yếu kém sẽ cảm thấy như có một sức nén rất lớn đang được kéo đến trung tâm não, chèn ép cơ thể, đầu choáng váng ù tai, máu trong người cuộn cuộn.

Ninh Chiêu Nhiên chợt thờ dãi một tiếng, roi đỏ như có linh tính, hướng về phía mũi kiếm đang vọt tới, trực tiếp quán lấy cánh tay Mạc Thành Hiêu, Mạc

Thành Hiệu bay lên, rung cánh tay một cái, đem nhuyển tiên đang gắt gao quấn trên tay hần hất văng ra ngoài.

Ninh Chiêu Nhiên lui ra sau hai bước, trong mắt vô cùng kinh ngạc, lần trước đụng độ với Mạc Thành Hiệu ở núi Vân Vọng, nội lực của hần rất yếu, thế nhưng trong vòng một tháng ngắn ngủi hần lại có nhiều tiến bộ đến vậy.

Mạc Thành Hiệu đáp xuống đất, cách Ninh Chiêu Nhiên chừng năm thước, trên mặt hiện rõ đắc ý, mặc dù cánh tay bị quấn lấy lúc này rất đau nhức, nhưng từ trên gương mặt hần cũng không thấy nửa điểm đáng ngờ.

“Ma nữ, ngươi cho rằng trời đất không có mắt sao?” Mạc Thành Hiệu nói những lời chính nghĩa, tựa như chính khí của trời và đất đều tụ lại trên người hần, nếu như lúc này hần giờ kiếm nhìn lên trời ho to lên, ta đại diện ánh trăng đến tiêu diệt ngươi, thần tiên trên trời sẽ ngay lập tức ban cho hần phép thuật, tiêu diệt ma nữ kia ngay tại chỗ.

Ninh Chiêu Nhiên lui về phía sau, tay cầm roi lắc lắc mấy cái, tay của nàng cũng bị Mạc Thành Hiệu làm cho tê nhức, “Xem ra hôm nay Mạc nhị công tử đã có chuẩn bị từ trước, nhưng mà có chuẩn bị thì đã sao? Nếu ngươi muốn bản tiểu thư chết, như vậy ngươi cũng đừng mong bước ra khỏi chỗ này.” Ninh Chiêu Nhiên tức giận, nụ cười trên mặt cũng không mất đi, nàng ghét nhất loại người căn bã ngụy quân tử ngoài miệng nói lời chính nghĩa bên trong lại ám hại nhau, lại còn dùng miệng thổi đầu độc người khác, nàng vốn không ác, nhưng bị cái đám ô hợp này úp lên cái mũ tà ác.

Hôm nay hai người nhất định phải đấu một trận sống chết, bốn phía nổi lên nghị luận, bỗng dưng có người nào đó hô to một tiếng, “Nhị công tử, tại hạ muốn hợp sức với ngài diệt trừ ác nữ ma giáo.”

Một người kêu dừng lo, rồi ngừng đầu phụ họa hô theo, cả con đường trong tán thành được bao quanh bởi hoa mẫu đơn phút chốc biến thành thánh địa tiêu diệt ma giáo.

Tiếng cổ vũ sôi sục vang lên, một đám người chậm rãi đi tới bên cạnh Mạc Thành Hiệu, hi vọng có thể kẻ vai chiến đấu chống lại Ninh Chiêu Nhiên, xung quanh chỉ còn lại vài người do dự có nên tham gia hay không, cũng có người đứng giữa không muốn liên quan đến ân oán giữa ma giáo và Mạc phủ.

Sở Lương Âm và Gia Cát Vô Phạm đứng ở đó không hề nhúc nhích, nhìn đám người đang cổ vũ kia, trong mắt Gia Cát Vô Phạm như có thương xót, dường như là đang thương hại cho bọn người không có lập trường.

Ninh Chiêu Nhiên nhìn đám người đối diện như hổ đói, chẳng qua hiệp thứ nhất thực lực của Mạc Thành Hiệu ngang ngửa với nàng mà thôi, nhóm người này đã nghĩ Mạc Thành Hiệu vô địch, hừ, những kẻ ngu ngốc, thích dâng mạng như vậy thì đừng trách nàng.

Roi run lên, đám người đang nhón nháo kia có hơi e sợ, nhưng vẫn kiên cường đứng đó.

“Đội đã.”

Cổ tay Ninh Chiêu Nhiên vừa động, đã nghe tiếng Sở Lương Âm vang lên, mọi người chuyển ánh mắt nhìn về phía nàng, sắc mặt cũng khác nhau.

Ninh Chiêu Nhiên nhắm mắt nhử mày, “Muốn giúp ta thì tới đây, còn không thì câm miệng đi.”

Sở Lương Âm cười rộ lên khiến dung mạo trông đẹp mắt hần lên.

“Bà đây không giúp cô, tại sao phải giúp cô chứ? Cô là ma nữ ma giáo mà.” Sở Lương Âm nói vậy, sau đó chậm rãi bước đến, nhìn Ninh Chiêu Nhiên ở bên phải, đám người Võ Lâm chính đạo ở bên trái, nàng từ từ bỏ tay đang để trước ngực xuống, kiếm vẫn nằm trong tay, Mạc Thành Hiệu phòng bị nhìn theo động tác của nàng.

“Vậy bớt nói nhảm, rút sang một bên.” Ninh Chiêu Nhiên không kiên nhẫn nói, sắc mặt u ám.

“Không thể không thể, ở đây có nhiều đại hiệp Võ Lâm chính đạo như vậy, ta sao có thể đi được? Mới vừa rồi Mạc nhị công tử uy phong mạnh mẽ thế, ta nhìn rất thích. Kiếm pháp Thiên âm của Mạc minh chủ là thiên hạ vô song, ta đã sớm thấy qua một lần. Vừa rồi có lẽ Mạc nhị công tử dùng cũng là kiếm pháp thiên âm đúng không? Quả là người thừa kế của Mạc minh chủ, không bằng để tiểu nữ lãnh giáo thử mấy chiêu?” Phịch một tiếng, kiếm trong tay Sở Lương Âm đâm mạnh xuống đất, nàng đứng đối diện hần, bộ dạng vô cùng chân thành như muốn được lĩnh giáo.

Mạc Thành Hiệu âm thầm cắn răng, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, nói: “Sở nữ hiệp, thứ cho tại hạ hôm nay không thể tiếp được, đợi khi tại hạ giải quyết xong ma nữ này, Sở nữ hiệp sẽ có thể lĩnh giáo tại hạ.” Hần trở tay nâng kiếm, chấp tay nhìn về phía Sở Lương Âm, ngay cả cấp bậc lễ nghĩa đều làm.

Ngược lại Sở Lương Âm cũng không lấy làm cảm kích, chậm rãi lắc đầu, nụ cười trên mặt dần biến mất, “Không được, nhất định phải là bây giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Trận Đấu Chênh Lệch

“Công tử, người không đi xuống dưới ngăn cản sao?” Trên lầu hai của một quán trà trong Tấn thành, cửa sổ hơi hé mở, dường như có thể thấy được sự lo lắng trên gương mặt nhỏ nhắn, trên gương mặt nhỏ nhắn ấy có một cái đầu lúc ẩn lúc hiện, tựa như cũng đang gấp gáp muốn xem tình hình bên ngoài thế nào.

Nhĩ Tương ở chỗ này nhìn đến nửa ngày, từ lúc Ninh Chiêu Nhiên mà Mạc Thành Hiêu bắt đầu giằng co, hắn đã thấy lo lắng, vốn tưởng rằng sẽ được chứng kiến một màn máu tanh đầy dạt, thế nhưng lại hòa nhau, ngay cả Nhĩ Tương cũng kinh ngạc khi thấy nội lực của Mạc Thành Hiêu, thật không hiểu nổi trong một thời gian ngắn, hắn đã tập luyện thế nào, rõ ràng lúc ở núi Vân Vọng, võ công của hắn rất tầm thường.

Hoành Hạ đi và nhắc đến phía sau lưng Nhĩ Tương, nhìn xuyên thấu qua một bên cửa sổ nhìn ra ngoài, âm thanh bên dưới rất lớn, một đám người chiếm hết cả con đường, hiện tại lại càng kéo dài thêm, xem ra thất sư thúc muốn tham dự vào, đúng là chúa gây phiền toái, chỗ nào cũng không thể thiếu nàng.

Hoành Hạ ngoay ngoáy lắc đầu thở dài, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Nhưng mà, hai người đứng ở cửa sổ nóng như lửa đốt bao nhiêu, thì Nguyệt Ly Phong ngồi thưởng thức trà thần nhiên bấy nhiêu, đối với chuyện xảy ra bên ngoài, hắn cũng không thấy tò mò, càng không muốn biết sự tình đã đi tới bước nào, ai sống ai chết cũng không có nửa điểm liên quan tới hắn, hắn chẳng qua chỉ thông thả thưởng thức trà.

Nửa thân người Nhĩ Tương đã lộ ra ngoài, hai tay Hoành Hạ đặt trên vai hắn, cả hai như muốn rút ra ngoài cửa sổ.

“Ồ kia, đừng đẩy nữa, ta sắp ngã rồi đấy.” Nhĩ Tương đứng thẳng người, đẩy Hoành Hạ ở phía sau ra xa, nhưng ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn bên dưới, nhìn thấy Sở Lương Âm đi về phía Mạc Thành Hiêu, Nhĩ Tương thở nhẹ một tiếng, Hoành Hạ chạy và nhắc đến xem, một bên lo lắng nói: “Làm sao vậy làm sao vậy?”

“Ấy ui, đừng ồn!” Nhĩ Tương bực dọc đẩy tay Hoành Hạ ra, Hoành Hạ lui về phía sau một bước, nhưng vẫn chưa từng bỏ ý định, tiếp tục đi và nhắc đến chỗ Nhĩ Tương, cố gắng nhìn ra ngoài cửa sổ xem sự việc tới đâu rồi.

“Thế nào rồi?” Cuối cùng Nguyệt Ly Phong cũng mở miệng, thanh âm êm ái như lông vũ rơi xuống đất, làm cho người ta cảm giác như có gió xuân ulla đến.

“Thất sư thúc muốn động thủ.” Nhĩ Tương theo tình hình trả lời, nhưng lại có hơi khàn khàn, “Công tử, người thật không muốn xuống ngăn cản thất sư thúc sao, lỡ xảy ra án mạng...” Nhĩ Tương chắc chắn Sở Lương Âm nhất định sẽ ra tay đã thương người, hắn rất lo lắng cho Sở Lương Âm ở chỗ này gây ra án mạng chết người, dù sao đều là người của Tùng Vụ môn, xảy ra chuyện gì thì Tùng Vụ môn cũng phải chịu trách nhiệm.

Trong con người Nguyệt Ly Phong như có một tia châm chọc xẹt qua, “Nàng là sư thúc, ta sao có khả năng quản được?”

Tuy Nhĩ Tương nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng những lời Nguyệt Ly Phong nói đều không bỏ sót một chữ, hắn nhăn mặt nhíu mày, “Nhưng sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Tùng Vụ môn.”

Nguyệt Ly Phong nhàn nhạt nhìn lướt qua Nhĩ Tương, mặc dù Nhĩ Tương vẫn nhìn chăm chú ngoài cửa sổ, nhưng hắn vẫn cảm thấy ớn lạnh sau óc.

“Nếu Nhĩ Tương quan tâm như vậy, người có thể đi ra ngoài ngăn cản.” Trong giọng nói của hắn còn mang theo mất mát.

Sắc mặt Nhĩ Tương cứng đờ, sau đó rút đầu vào, đi vào đứng trước mặt Nguyệt Ly Phong, do dự nói, “Công tử, Nhĩ Tương không có ý này.”

Gương mặt Nguyệt Ly Phong hờ hững, không nhìn ra được hi vọng ái ó của hắn, đốt ngón tay trượt xuống trên bàn, tùy tiện chạm vào đầu gối, trường bào sạch sẽ trơn bóng, giống như ngọc ấp ấm, màu xanh nhạt như dung hợp vào một chỗ với da thịt của hắn, vừa nhìn đã không phân biệt được đâu là chủ yếu đâu là thứ yếu.

“Sáng nay lúc mang chậu hắc mẫu đơn kia ra ngoài có chăm sóc tốt không?” Nguyệt Ly Phong mở miệng, trong lời nói cũng không rõ đang suy nghĩ gì, rõ ràng đang nói chuyện trước mắt, hắn lại cố tình nhắc đến chuyện sáng nay, khiến cho Nhĩ Tương không khỏi nghi ngờ.

Nhĩ Tương gật đầu đáp: “Chăm sóc tốt lắm, trước khi ra cửa còn tưới nước nữa.” Hắn không biết công tử hỏi việc này là có ý gì, chẳng lẽ bởi vì chậu hoa đó là do thất sư thúc tặng? Nhưng sáng nay lúc hắn nói công tử cũng không có biểu hiện lạ gì.

Nguyệt Ly Phong hơi cúi đầu, “Vậy chăm sóc cho tốt, tránh sau này có người tới tìm người gây phiền toái.” Hắn nói như vậy càng khiến Nhĩ Tương thêm khó hiểu.

Dứt lời, Nguyệt Ly Phong đứng dậy, động tác lưu loát như nước, giờ tay nhắc chân thần nhiên mang theo khí chất mê người, làm cho người ta đui mù, bất luận là động hay tĩnh, người này đều phong nhã như một bức tranh.

Hoành Hạ nghe phía sau có tiếng bước chân tiến đến cửa sổ, liền nhanh chóng tránh ra, Nguyệt Ly Phong tiện tay vén một bên màn lên, lúc này có thể nhìn thấy rõ tình hình trên đường cái, bây giờ nó chẳng khác gì chiến trường.

Nhưng mà nếu nói là chiến trường, thì lại không có gió tanh mưa máu, chỉ thấy tàn ảnh tung bay cùng với khí áp trên đất, chèn ép người ta thở không nổi, Hoành Hạ vốn cũng đang đứng ở kế cửa sổ nhìn ra, cũng chịu đựng gượng chống đỡ với luồng khí xông vào cửa sổ, thiếu chút nữa đã té e mông xuống đất.

Cửa sổ run ken két, trường sam Nguyệt Ly Phong cũng đóng đưa theo gió, nhưng hắn vẫn lẳng lặng đứng ở đó, vững vàng như núi.

Đôi mắt hẹp dài nhìn chăm chú điểm di chuyển, chỉ thấy tàn ảnh bay vọt, nhưng với thị lực của hắn vẫn có thể theo kịp, luồng khí lưu càng xông ra mạnh mẽ hơn, hắn nheo mắt lại, sắc mặt bình tĩnh, trong đáy mắt cũng không thiếu mấy phần lạnh lẽo.

Bỗng dưng, một tiếng kêu thảm thiết vang lên giữa không trung, tiếp theo là một tiếng rầm, cả người Mạc Thành Hiêu rơi xuống đất, bụi đất trên đường bắn tung tóe.

“Khụ khụ. . .” Mạc Thành Hiêu khom người muốn đứng dậy, kiểm trong tay đã sớm tuột ra ngoài, hắn ho khan mấy cái, lồng ngực vẫn còn chấn động như gõ trống.

Bảy tám người khác tiến tới vây quanh Mạc Thành Hiêu, Sở Lương Âm nhẹ nhàng đáp xuống đất, cả người nàng nhẹ nhàng khoan khoái, trên mặt điềm nhiên, nhưng quan trọng nhất là kiểm trong tay nàng vẫn còn chưa lấy ra khỏi vỏ, tư thế cũng không hề thay đổi, thế nhưng nàng dùng một tay để tỷ thí với Mạc Thành Hiêu.

Bốn phía vang lên tiếng nghị luận, sau đó đám người Võ Lâm đồng đạo mới vừa rồi còn thề thốt muốn kề vai chiến đấu với Mạc Thành Hiêu bắt đầu thận trọng lui ra sau, một phút trước sôi sục bao nhiêu thì một phút sau lặng lẽ bấy nhiêu.

“Thất sư thúc thắng.” Ngoài cửa sổ không còn loạn chiến nữa, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Nhĩ Tương hiện ra nụ cười sáng lạn, đôi mắt trong veo, hắn đã sớm đoán được kết quả.

Hoành Hạ gật đầu, “Chắc chắn rồi, việc này còn cần phải nói lại sao.” Ngay cả công tử còn phải kiêng nể ba phần, Mạc Thành Hiêu kia sao có thể là đối thủ được.

Mạc kệ hai người phía sau thảo luận thế nào, Nguyệt Ly Phong vẫn không nói gì, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như đang đặt mình ở đó.

“Thế nào? Mạc nhị công tử bị đánh bại, đám ruồi bọ các người muốn thay hắn xả giận? Được, vừa hay bà đây đánh chưa đã tay, các người thích đánh là té hay xông lên cùng lúc?” Giọng nói của Sở Lương Âm truyền đến, Hoành Hạ hết biết nói lời gì, chưa từng thấy nữ nhân nào lại thích động thủ như vậy, một lần chưa đủ đã còn muốn nữa.

“Sở Lương Âm, cô đừng khinh người quá đáng, người Mạc phủ chúng ta không dễ bị khi dễ thế đâu.” Không biết là ai đang nói, nhưng có thể khẳng định là người của Mạc phủ, có lẽ là thuộc hạ của Mạc Thành Hiêu.

“Ây ui, nói lời này làm ta sợ vỡ mật đấy.” Tiếng của Sở Lương Âm như gió mát thổi đến, “Cầu Mạc phủ nghe cho rõ, cho dù thế lực Mạc phủ các người có lớn cỡ nào bà đây cũng không sợ, mở mắt lớn ra mà xem trên võ lâm giang hồ này, có ai đủ khả năng lọt vào mắt của bà? Các người cũng nên thông minh một chút, bà đây lười động thủ, sau này thấy bà đây thì tránh ra chỗ khác, bằng không các người đẹp mặt.” Từng câu từng chữ trầm bổng du dương, tựa như ly rượu ngon đem đi xối nước lên đầu.

“Cô. . . . .Sở Lương Âm, Mạc Thành Hiêu ta sẽ nhớ kỹ cô, sau này Mạc phủ với cô không đội trời chung, khụ khụ. . . . .” Mạc Thành Hiêu giống như bị đánh vào chỗ hiểm, trong miệng ngay ngáy vị ngọt.

Hoành Hạ trợn mắt, rửa thắm một tiếng, “Tốt rồi, Tùng Vụ môn lại có thêm một kẻ thù.”

Nhĩ Tương nghe vậy nhú mày, đẩy Hoành Hạ một cái, “Đừng có nói bừa, thất sư thúc nghe được, người nhất định chết chắc.”

Hoành Hạ nhún vai, ngậm miệng lại.

Lúc này, Nguyệt Ly Phong đứng ở cửa sổ lại phát ra tiếng cười khê, không biết là có ý gì, cũng không thấy được vui buồn, chẳng qua như tiếng nước róc rách, xa xa khó mà nghe được. nhưng Hoành Hạ và Nhĩ Tương lại nghe rõ, cả hai nhìn bóng lưng Nguyệt Ly Phong, chỉ có bình thân văn nhã.

Đúng lúc này, ở cuối đường lại truyền đến tiếng nam nhân trầm thấp, như đá trong thâm cốc lâu năm không câu nệ tiểu tiết, chấn động màng nhĩ người nghe, “Cầu tạp chúng ở đâu thế, dám miệt thị Tùng Vụ môn ta như vậy? Ta còn tưởng Tùng Vụ môn không có ai đấy?”

Một tiếng này truyền đến, mọi người mê mang, đuôi lông mày Sở Lương Âm nhú lại, Ninh Chiêu Nhiên kinh ngạc, Gia Cát Vô Phạm lạnh nhạt quay lại, Nguyệt Ly Phong ở trên lầu biến sắc, sau đó nhẹ nhàng từ trên cửa sổ bay xuống, không một tiếng động, bộ dạng thông dong, xuất hiện đột ngột nhưng vô cùng thích hợp, giống như hắn đã đứng đó từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Vân Liệt Triệu

Một người ngênh ngang bước ra từ bên trong đám đông, trang phục trên người hẳn đã không còn nhìn ra màu sắc, áo khoác ngoài bám một lớp bụi bặm dày, đôi giày đen bị mòn cùng với vô số chỗ rách, cả người vạm vỡ như ngọn núi, tóc đen cột tùy tiện sau ót, trước trán có vài cọng tóc nằm không đúng trật tự, mái tóc dài theo bước chân của hắn mà đong đưa.

Giương mặt của hắn như cẩn thận chạm trổ, vừa đẹp vừa ương ngạnh kỳ lạ, giống như một khối đá hoa cương cứng rắn; đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị lại kiên định, dễ thấy trong đó có mấy phần cao ngạo; trên lưng hắn mang theo một cây đại đao, nhìn có vẻ thô sơ đơn giản nhưng trọng lượng không hề nhẹ, mà hắn lại đi như bay, nhìn từng bước chân của hắn, chỉ chốc lát đã tới trước mặt mọi người.

Một bên đuôi lông mày của Sở Lương Âm nhướng lên, khiến cho vẻ mặt của nàng thoạt nhìn có vẻ quái dị, nhìn người kia đột nhiên xuất hiện, lại chậm rãi đánh giá từ đầu tới cuối, lông mày Sở Lương Âm lại càng nhíu chặt hơn, trên mặt hiện rõ sự ghét bỏ.

“Vân Liệt Triệt, chỗ nào có đánh nhau là huynh cũng chạy đến à?”

Lời nói này của Sở Lương Âm vừa thốt ra, tiếng xôn xao lại nổi lên, thì ra người này chính là Vân lục hiệp của Tùng Vụ môn, nếu ai hiểu biết sẽ từng nghe qua, trước kia khi Vân Liệt Triệu và Sở Lương Âm ở Tùng Vụ môn có một biệt hiệu, hai người bọn họ được gọi là ‘Hỗn Thế Ma Vương’.

Vân Liệt Triệu cũng nhíu mày nhìn Sở Lương Âm, gương mặt lạnh lùng và cứng rắn của hắn kết hợp với hành động này có hơi dọa người, những người đàn ông có thân hình vạm vỡ trên đường cũng chưa chắc đã ngang sức với hắn, không cần nói đến võ công, chỉ cần nói đến khí thế, cũng có thể hù chết mấy người rồi.

“Miệng lúc nào cũng không sạch sẽ, khó trách muội đi tới đâu cũng có người tới tìm muội gây phiền phức.” Vân Liệt Triệu hừ một tiếng, sau đó xoay người nhìn lơ đãng về phía đám Mạc phủ.

Bọn họ vừa nhìn thấy Vân Liệt Triệu sắc mặt lại càng kém hơn, “Vừa rồi là kẻ nào nói không đội trời chung với Tùng Vụ môn của ta?” Ánh mắt lạnh lùng của hắn quét một vòng, khí thế của đối phương trong nháy mắt đã không còn, quả thực hơi thở của hắn quá mạnh mẽ, đáng người lại cao lớn thật giống như máy phát điện loại lớn, toàn thân năm thước đều là bụi bặm.

“Vân lục hiệp.” Lúc này Mạc Thành Hiệu đứng sau hộ vệ liền đi vòng ra, sắc mặt đã tái xanh, giống như tô mặt lên vậy.

Vân Liệt Triệu nhíu mày, chỉ cần một động tác liếc xéo của hắn cũng đủ để đối phương sợ hãi, “Người là ai?”

Mạc Thành Hiệu lập tức bị nghẹn, Mạc Thành Hiệu hẳn đường đường là Nhị công tử của Mạc phủ, đi tới đâu cũng có người biết, không ngờ lại có người hỏi ra vấn đề này, hơn nữa còn ở trong tình huống như vậy.

“Phụt...” Trong lúc tê ngất, một tiếng cười đã đánh vỡ tất cả, Ninh Chiêu Nhiên thật sự không nhịn được nữa, nhìn sắc mặt xanh xao của Mạc Thành Hiệu, nàng lại cảm thấy cực kỳ buồn cười.

Vân Liệt Triệt nghe tiếng động liền quay nhìn thoáng qua Ninh Chiêu Nhiên, đánh giá từ trên xuống dưới một phen, lại thấy nhuyển tiên trong tay nàng, “Cô chính là yêu nữ ma giáo?” Giọng nói trầm thấp, hỏi một câu duy nhất, không bao hàm bất kỳ nghĩa xấu nào.

Ninh Chiêu Nhiên cũng không tức giận, hất hàm đáp: “Đúng vậy.”

Vân Liệt Triệt gật gù, “Ừm, ngày nào đó sẽ lĩnh giáo roi của cô.” Dứt lời hắn quay đầu lại, dứt khoát không tỏ ý gì với Ninh Chiêu Nhiên xinh đẹp, hắn chỉ cảm thấy hứng thú với roi của nàng.

Ninh Chiêu Nhiên chau mày, dường như cũng thấy bất ngờ.

Một cuộc đối thoại hết sức nghiêm túc lại bị Ninh Chiêu Nhiên chen ngang, Mạc Thành Hiệu cũng không biết phải mở miệng thế nào.

Vân Liệt Triệu nhìn Mạc Thành Hiệu không lên tiếng trả lời, mắt kiên nhẫn hừ một tiếng, “Ta cũng không thèm quản người là ai, đang làm gì, trong nhà có thể lực ra sao, võ công không giỏi là chuyện của người, đánh không lại Sở Lương Âm là do người không có bản lĩnh, đừng có mang người nhà ra hù dọa. Người cũng là nam nhân, nói ra những lời này không sợ người ta chê cười à? Hừ, sư muội ta có hơi bột chộp, chẳng có ưu điểm gì, tất xấu lại đầy người, nhưng nàng là sư muội của Vân Liệt Triệu ta, còn chưa phiền đến một đám tiểu nhân các người ức hiếp đâu.”

“Vân Liệt Triệu, nói thì cứ nói, nhưng có cần phải nhân cơ hội này hạ thấp giá trị của ta hay không?” Vân Liệt Triệu ‘nghĩa chính ngôn từ’ nói, Sở Lương Âm đứng một bên từ từ mở miệng, hai người đứng sòng vai, đáng người khá chênh lệch, nhưng vẫn có điểm tương tự như nhau.

Vân Liệt Triệu nghe như thế, quay đầu lại nhìn nàng, hừ lạnh một tiếng, “Chỉ có muội mới thích đi gây phiền toái, còn không mau tự kiểm điểm, ta đây là đang giải vây cho muội, không biết tốt xấu gì cả. Lát nữa mua cho ta một bộ quần áo mới với giày mới xem như cảm ơn ta là được.”

Hai người trao đổi như vậy, những người xung quanh nghẹn họng nhìn trân trối.

Sở Lương Âm không chút khách khí giễu cợt, lập tức xoay người đoạt lấy nhuyển tiên trong tay Ninh Chiêu Nhiên, trong khi mọi người còn chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, đã thấy Sở Lương Âm trong nháy mắt đã rời khỏi vị trí.

Người đối diện chỉ cảm thấy một cơn gió lướt nhẹ qua trước mắt, ngay sau đó nhìn lại, Sở Lương Âm đã vững vàng trở lại chỗ cũ, trong tay vẫn cầm nhuyển tiên của Ninh Chiêu Nhiên, giống như từ nãy đến giờ nàng chưa từng rời đi vậy.

“Oa!” Tiếng la lớn vang lên bốn phía, đường cái yên tĩnh đột nhiên bị tiếng la lớn này phá vỡ.

Mạc Thành Hiêu còn chưa biết rõ chuyện gì xảy ra, đã nghe đám hộ vệ phía sau la lớn, quay đầu lại nhìn chỉ thấy bảy tám tên hộ vệ vội vàng cầm quần, lúc này hắn mới cúi đầu nhìn bên dưới của mình, vừa nhìn vừa hoảng, thiếu chút nữa đã ngất xỉu. Hai cái chân trắng lóa để lộ ra ngoài, vị trí quan trọng lại hướng về bốn phương tám hướng chào hỏi, quần của hắn lại có thể tụt xuống.

Sở Lương Âm cười cười, ném nhuyển tiên trả lại cho Ninh Chiêu Nhiên, “Thế này không được hơn sao.” Dứt lời, thân nhiên xoay người rời đi, mọi người đều để ngoài mắt.

Vân Liệt Triệu thờ dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn trên mặt hắn vẫn bình tĩnh, thật chất bên trong hắn cũng cảm thấy làm như vậy không có gì là quá trớn cả.

Vân Liệt Triệu quay lại, chỉ thấy Nguyệt Ly Phong lạnh nhạt đứng một chỗ, phong thái hơn người, nổi bật phi phàm. Bất luận bốn phía có ồn ào huyên náo đến đâu, hắn cũng không quan tâm.

Vân Liệt Triệu nhìn thấy Nguyệt Ly Phong thì nét mặt rõ ràng rất vui vẻ, mặc dù trên gương mặt lạnh lùng cứng nhắc của hắn cũng không có biểu hiện gì, hắn bước qua, vỗ vai Nguyệt Ly Phong nói, “Ly Phong cũng ở đây à.”

Nguyệt Ly Phong chấp tay, cung kính thi lễ với Vân Liệt Triệu, “Không nghĩ sẽ gặp được Lục sư thúc ở Tân thành, sư đệ có thể gặp Lục sư thúc đứng là may mắn, nhất định phải mời Lục sư thúc một bữa no nê.”

Vân Liệt Triệu vừa nghe liền gật đầu đồng ý, “Đi thôi.” Rất khí phách nói, Vân Liệt Triệu là người phóng khoáng, không có vẻ gì là người lạnh lùng xa cách cả..

Tùng đám người lần lượt rời đi, để lại Mạc nhị công tử đứng giữa đường mắt hết thể diện, bảy tám tên hộ vệ đi nhuyển tiên đánh cho tuột quần đã vội vàng chạy trốn, sắc mặt người trên đường cái đều khác nhau, lúc này đây, Tùng Vụ môn và Mạc phủ đã hoàn toàn trở mặt nhau.

Ban đêm, Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên trở về tửu lâu, Ninh Chiêu Nhiên trở về phòng mình, Sở Lương Âm đi đến phòng, vừa tới cửa, động tác mở cửa hơi chậm lại, ngay sau đó đá văng cửa ra, người trong phòng nhảy ra khỏi giường, thân thể cường tráng bịch một tiếng rơi xuống đất, suýt chút nữa đã làm sán nhà lâu hai sụp xuống.

Đột khi thấy rõ người đá cửa là ai, giãy tiếp theo Vân Liệt Triệu đã leo trên giường, thanh đao nặng chừng ba mươi kí lô đặt trên giường, ngủ cũng không rời khỏi người.

Sắc mặt Sở Lương Âm vô cùng khó coi, bước hai bước đến giường, hung hăng đá lên đùi Vân Liệt Triệu, hắn cũng không phải không có chỗ ở, còn câu kinh xua tay, “Đừng quấy rầy ta ngủ, ta đã năm ngày không ngủ yên giấc rồi đây.” Giọng nói khàn khàn, quả thực có thể thấy được sự mệt mỏi bên trong, cũng không thấy hăng hái như lúc ban ngày nữa.

“Cút ra chỗ khác cho ta, không biết tự tìm phòng à? Sao không đến chỗ sư đệ tốt của huynh, chạy đến chỗ ta làm gì? Thật đúng là tự nhiên quá mức, giày cũng không thêm cỏi, huynh nhìn giày của huynh đi, còn bẩn hơn cả kẻ ăn mày ngoài đường.” Sở Lương Âm nghiêng răng nghiêng lợi nói, Vân Liệt Triệu làm như không nghe thấy, năm giây sau đã ngủ như chết.

Tiếng ngáy như sấm, Sở Lương Âm hết biết nói gì, đoán chừng bây giờ ném hắn ra ngoài cửa sổ hắn cũng không tỉnh, nhưng mà nàng cũng không nghĩ sẽ đụng vào hắn, cả người bụi bặm, nhìn giường và đóng chặn đệm xem, bị hắn làm cho đen thui.

Sở Lương Âm nhàu mày, trước khi rời đi còn không quên nhắc chân đạp Vân Liệt Triệu một cước, nhưng tiếng ngáy của hắn vẫn như trước, hoàn toàn không có cảm giác.

Bực mình lắm bầm vài câu, Sở Lương Âm rời phòng, tức giận đóng cửa lại, đối với Vân Liệt Triệu, nàng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi cũng không làm được gì.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Võ Lâm Xảy Ra Chuyện Lớn

Ninh Chiêu Nhiên vừa nằm lên giường đã nghe có tiếng gõ cửa, nàng nhìn thoáng ra ngoài, rồi sau đó ung dung ngồi dậy đi mở cửa, Sở Lương Âm ở ngoài liền bước vào.

“Không ngủ chạy đến chỗ ta làm gì?” Ninh Chiêu Nhiên đóng cửa xong xoay người lại nhìn Sở Lương Âm, không nghĩ nàng bắt đầu cời quần áo.

“Cô muốn đến đây ngủ với ta?” Đi đến bên giường, thấy Sở Lương Âm đã cời xong áo khoác, xem ra nàng ấy thật sự ngủ ở đây.

“Vân Liệt Triệu chiếm phòng của ta, ngủ như con heo chết.” Nhảy lên giường, độc chiếm một nửa, trái lại nàng rất yên tâm.

Ninh Chiêu Nhiên nhìn nàng, nháy mắt đã hiểu rõ, sau đó cũng nằm xuống, mặc dù giường không lớn, nhưng nếu hai người nằm cũng đủ.

“Ồ Tản thành ngắm hoa mấy ngày nay, tâm tình cũng không vui lắm, hay là ngày mai chúng ta đi đi.” Nhìn lên nóc nhà, Ninh Chiêu Nhiên mở miệng nói.

Sở Lương Âm nhắm mắt, sắc mặt bình tĩnh hỏi, “Ninh Tùy Phong không dạy cô quy định môn phái sao, đi đâu cũng phải lôi kéo ta đi chung à?” Không cần Ninh Chiêu Nhiên nói hết câu, Sở Lương Âm đã biết nàng muốn nói gì.

Ninh Chiêu Nhiên vừa nghe xong liền xoay người nằm nghiêng, nhìn Sở Lương Âm nhắm hai mắt, nàng mỉm cười nói, “Cô cứ như vậy là vì không muốn gặp ca ca của ta sao?”

Sở Lương Âm im lặng thật lâu, đợi đến khi Ninh Chiêu Nhiên nhắm mắt lại, Sở Lương Âm mới mở miệng, “Nói không chừng ta đã sớm gặp qua hán.”

“Há? Cô gặp ca ca ta? Ở đâu? Khi nào? Ấn tượng thế nào?” Vừa nghe lời này, Ninh Chiêu Nhiên lập tức phản chấn tinh thần.

“Không nhìn rõ, ấn tượng cũng không tệ, sau này đừng nhắc đến đề tài này nữa, ngủ đi!” Nàng lạnh nhạt trả lời, khiến cho Ninh Chiêu Nhiên mất hết tinh thần, xoay người lại, vẫn không mất hết hi vọng nói, “Đó là do cô không biết ca ca của ta, gặp một lần thì có thể đánh giá được gì? Ở chung lâu dài mới hiểu rõ.”

Mặc cho Ninh Chiêu Nhiên lăm nhăm thế nào, Sở Lương Âm cũng không trả lời, có lẽ do không tiếp tục nói chuyện này, cũng có lẽ là đã ngủ rồi.

Một đêm bình yên lặng lẽ trôi qua, ngày hôm sau bầu trời trong xanh như nước biển, lễ hội hoa mẫu đơn ở Tản thành vẫn diễn ra tung bừng náo nhiệt, nhưng chốn vô lâm lại xảy ra chuyện lớn.

Sáng sớm sau khi rửa mặt, Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên đi xuống lầu, còn chưa kịp tới nơi, đã nghe mọi người bên dưới nghị luận xôn xao, vô số tiếng người trộn lẫn vào nhau, nhưng đều bàn luận một chuyện, còn có người chuẩn bị hành trang, dường như nóng lòng rời khỏi Tản thành.

Liếc thấy nghi hoặc trong mắt đối phương, hai người đứng trên lầu rất kinh ngạc, đột nhiên phía sau như có con quái vật lớn chen giữa hai người đi xuống, đợi khi hai người đứng vững lần nữa, đã thấy Vân Liệt Triệu trên lưng đeo đại đao hồi hải chạy tới cửa tửu lầu.

“Vân Liệt Triệu.” Sở Lương Âm kêu một tiếng, dưới chân khẽ nhúc nhích, ngay sau đó, nàng đã đuổi kịp Vân Liệt Triệu, một tay túm lấy Vân Liệt Triệu nôn nóng muốn đi ra ngoài.

“Ta có việc gấp, không có thời gian mà chơi với cô nương như muối.” Ngũ quan Vân Liệt Triệu cứng nhắc trên mặt viết rõ hai chữ cấp bách, Sở Lương Âm nhũn mảy, bộ dạng kia khiến vài người khiếp sợ.

Sở Lương Âm không có bất kỳ phản ứng nào, nhìn hán tử trên xuống dưới một lượt hỏi, “Huynh muốn làm gì?”

Vân Liệt Triệu nhìn thoáng qua đám người trong tửu lầu, phần lớn mọi người đều đang hướng mắt nhìn bọn họ, “Mộ Dung phủ xảy ra chuyện, ta phải đi tới đó.” Hán nhỏ tiếng trả lời, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, ánh mắt nôn nóng.

“Mộ Dung phủ? Đã xảy ra chuyện gì?” Mộ Dung phủ là vô lâm thế gia vô cùng có địa vị trong chốn vô lâm Đại Tề, vô lâm minh chủ tiền nhiệm là người của Mộ Dung phủ, nhân tài Mộ Dung phủ xuất hiện lớp lớp, ở trên giang hồ đều có danh tiếng, trong đó nổi danh nhất là đại công tử Mộ Dung Từ Quân, có chút giao tình với Vân Liệt Triệt, điều này Sở Lương Âm cũng biết.

Vân Liệt Triệu lắc đầu, sợi tóc trên trán vì động tác của hán mà khẽ vẩy, “Mộ Dung trang chủ bị giết.” Giọng nói của hán càng nhỏ hơn, dường như không muốn để người ta biết.”

Sở Lương Âm mở to mắt, “Cái gì?” Sở Lương Âm từng gặp qua gia chủ Mộ Dung phủ Mộ Dung Tĩnh, vô công không tầm thường, thậm chí rất khi phách, quan trọng hơn nữa là Mộ Dung Tĩnh là dạng người không tranh giành với thế gian, giang hồ tranh đoạt lợi ích ông cũng không để vào mắt, người đời gọi ông là quân tử chân chính, sao có thể bị giết được?

“Sáng sớm nhận được tin tức do Từ Quân gửi đến, không thể giả được.” Vân Liệt Triệt hất tay Sở Lương Âm ra, xoay người muốn rời đi.

“Đợi một chút.” Sở Lương Âm mở miệng gọi hán lần nữa.

Lần này Vân Liệt Triệu mất hết kiên nhẫn, lông mày nhíu lại như bánh quai chèo, “Huynh đi thì giúp được gì? Giúp đỡ điều tra? Hay là đi làm nhân chứng?” Tuy mọi người trong giang hồ đều biết Vân Liệt Triệu có tiếng là người không nói dối, có gì nói đó, Sở Lương Âm biết tính cách này của hán rất đáng quý, nhưng không thể không đề phòng có người lợi dụng hán ở điểm này.

Vân Liệt Triệu hừ lạnh một tiếng, cả người như tản ra hơi lạnh, “Quản nhiều chuyện quá làm gì, xảy ra chuyện thì tự nhiên muốn đi.” Nói xong lời này liền lập tức ly khai, bước vào dòng người đi lại, trong chốc lát đã không thấy bóng dáng.

Sở Lương Âm đứng trước cửa tửu lầu thở dài, gia chủ Mộ Dung phủ bị giết? Bị giết? Là ai làm ra chuyện này? Vì cái gì chứ?”

“Đi rồi há?” Ninh Chiêu Nhiên từ tửu lầu đi ra, nhìn người ta đi tới đi lui hỏi.

“Ừm.”

“Mọi người trong tửu lâu đang nói Mộ Dung phủ xảy ra chuyện lớn, hiện tại đã bị phong tỏa tin tức, nhưng theo dự đoán là có xảy ra án mạng. Lục sư huynh cô đi là vì chuyện này sao?” Ninh Chiêu Nhiên ở trong tửu lâu đã nghe được tường tận, Mộ Dung phủ là một trong sáu võ lâm thế gia có tiếng của Đại Tề, có địa vị nhất định trên giang hồ, may mà không có trêu chọc đến nàng, nếu không nàng cũng sẽ không tha.

Sở Lương Âm gật đầu, nhìn bầu trời xanh biếc nói, “Mộ Dung Tĩnh đã chết.”

Phần lớn người trong tửu lâu đều nghe lời đồn thổi từ người khác, giang hồ nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, một chuyện cho dù có giấu bí mật cỡ nào cũng chỉ như gió lửa qua tường, mà người giang hồ thích nhất là tham gia náo nhiệt, lễ hội hoa mầu đơn ở Tần thành so với chuyện của Mộ Dung phủ, nháy mắt hoa cỏ đều mất hết màu sắc.

Một bàn ba người, Sở Lương Âm thân nhiên nói lại tin tức nghe được từ Vân Liệt Triệu, Ninh Chiêu Nhiên và Gia Cát Vô Phạm đều rất kinh ngạc, Ninh Chiêu Nhiên chưa từng gặp qua Mộ Dung Tĩnh, nhưng Gia Cát Vô Phạm từng gặp ông, trên mặt không giấu nổi tiếc nuối.

“Vân lục hiệp biết ai là hung thủ sao?” Gia Cát Vô Phạm lấy làm đáng tiếc, khoe mắt ướt ướt nước, khiến Ninh Chiêu Nhiên cũng bị ảnh hưởng, trong lòng bắt đầu sinh ra tiếc nuối, đáng tiếc quá!

Sở Lương Âm lắc đầu, “Chưa nói, bây giờ chắc hẳn cũng chưa biết được ai là hung thủ đâu.” Thật ra nàng cũng không quan tâm lắm, dù sao chuyện này không có liên quan đến nàng.

“Mộ Dung trang chủ là chính nhân quân tử, không tranh đoạt với đời, thật không biết ai lại ra tay độc ác như thế.” Gia Cát Vô Phạm thở dài, giọng nói rành mạch, trên gương mặt không nén nổi ưu thương.

“Lục sư thúc quả nhiên đi rồi.” Giọng nói của Hoành Hạ ở trên lầu vang lên, Sở Lương Âm quay lại nhìn, Nguyệt Ly Phong nhã nhặn bước xuống, hơi thở gió mát trắng thanh, mỗi cử chỉ nhẹ nhàng thanh thoát.

“Thất sư thúc, Lục sư thúc đi rồi sao? Tôi vô ảnh đi vô tung thế, ta còn cố tình thức sớm đi mua quần áo và giày cho ngài ấy, đợi khi ngài ấy rời giường liền đưa sang, kết quả người cũng không thấy tăm hơi.” Bọn họ đi tới, Hoành Hạ nhìn Sở Lương Âm nói.

Sở Lương Âm ừ một tiếng, sau đó lạnh nhạt quay đầu lại, “Huynh ấy có việc đi trước rồi.”

Hoành Hạ nháy mắt mấy cái, nhìn thoáng chỗ ngồi của công tử, không đi theo Nhĩ Tương mà đứng ở bên cạnh Sở Lương Âm, nghi ngờ nói: “Chuyện gì mà gấp gấp thế chứ? Rõ ràng ngày hôm qua còn nói rất mệt mỗi muốn ngủ đến ba ngày ba đêm.”

Sở Lương Âm nhíu mày thoáng nhìn Hoành Hạ, Hoành Hạ lui về phía sau một bước, hẳn chỉ hỏi han một câu thôi, cũng chưa nói muốn làm thế nào.

Con người đen lấy nhìn đến Nguyệt Ly Phong, gương mặt khôi ngô như được chạm trổ cẩn thận, tìm không thấy tí vết nào, vừa vặn lúc này ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến gương mặt hắn càng thêm chói lọi.

“Mộ Dung phủ xảy ra chuyện lớn, có người chết. Nguyệt Ly Phong, nghe nói Nguyệt gia với Mộ Dung phủ có giao tình không nhỏ, thậm chí còn có dự định kết làm thông gia, sao người không có một chút quan tâm nào thế?”

Nguyệt Ly Phong đem tiêu cự mắt dừng lại trên mặt Sở Lương Âm, ánh mắt bén nhọn lộ ra mấy phần châm chọc, hẳn khẽ nhíu mày nói, “Sư thúc biết nhiều như vậy, không lẽ là quan tâm đến hôn sự của sư đệ?”

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28: Sư Đệet Cung Kính, Sư Thúc Thân Thiện

Vốn Ninh Chiêu Nhiên còn hứng thú nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt dựa lưng vào ghế, đôi mắt lưu ly chuyển động về phía Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong, thấy bầu không khí lạnh lùng trên đầu hai người, đột nhiên cười ra tiếng, “Nhìn sư thúc sư đệet các người sống chung với nhau thật là tốt, còn quan tâm đến cả hôn sự, chắc chắn, đúng là sư đệet cung kính sư thúc thân thiện.” Ninh Chiêu Nhiên là loại người không sợ thiên hạ đại loạn, tình hình như vậy, nàng cực kỳ thích.

Sở Lương Âm nhàn nhạt liếc Ninh Chiêu Nhiên, ánh mắt hiện rõ sự cảnh cáo, ý bảo nàng ngậm miệng lại, Ninh Chiêu Nhiên làm như không thấy tiếp tục chế giễu.

“Quan tâm có một chút thôi mà người đã bắt ngờ rồi à? Bà đây từ trước đến giờ đều rất quan tâm tiểu bối, ngay cả việc phối giống heo của Tiểu Tử có tốt hay không bà cũng quan tâm, có gì là không thể chứ?” Giọng nói Sở Lương Âm du dương trầm bổng nhưng cũng không kém phần chói tai, phôi giống heo. Rõ ràng là nàng đang mắng người.

Sắc mặt Nguyệt Ly Phong vẫn bình thường, độ ẩm trong mắt hạ xuống thấp, giống như tuyết bay tháng sáu, Hoành Hạ liếc nhìn cũng không khỏi rung mình, công tử bị chọc giận rồi.

“Lương Âm, cô không định đi Mộ Dung phủ sao?” Gia Cát Vô Phạm đột nhiên mở miệng hỏi, giọng nói ảm áp như muốn xua đi lạnh lẽo, Ninh Chiêu Nhiên bỗng thấy mắt hửng, nàng vẫn còn xem chưa đã đâu, trái lại Hoành Hạ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hai người này nếu lại đánh nhau trước mặt bá quan văn võ, nhất định sẽ mất hết thể diện cho mà xem.

Sở Lương Âm quả nhiên không để ý tới Nguyệt Ly Phong nữa, mắt dừng trên người Gia Cát Vô Phạm, sau đó lắc đầu đáp, “Việc này không liên quan đến ta.”

Gia Cát Vô Phạm thở dài, “Ta nên đi, không vì cái gì cả, xem như là tiễn Mộ Dung trang chủ về nơi chín suối.” Xem ra hắn vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, hắn với Mộ Dung Tĩnh chỉ tình cờ gặp nhau một lần, mặc dù chưa phải là tâm đầu ý hợp, nhưng với từng hành động của ông đều làm cho Gia Cát Vô Phạm hắn thần phục, hắn thật sự lấy làm đáng tiếc thay cho cái chết của Mộ Dung Tĩnh.

Sở Lương Âm cong môi, “Vậy huynh đi đi, cứ để Ninh Chiêu Nhiên phái người hộ tống huynh, bằng không chưa kịp đến Lan Châu huynh đã chết vì đói và mệt.” Nàng nói châm chọc, nhưng cũng không làm người ta hoài nghi, quả thực rất có khả năng này.

Đuôi lông mày Ninh Chiêu Nhiên co giật, muốn phản bác nhưng lại không nói ra, trừng mắt nhìn Sở Lương Âm, hừ một tiếng xem như đồng ý.

Khóe mắt Sở Lương Âm hiện ra ý cười, từ tốn nói: “Hay là để Ninh đại tiểu thư đích thân đưa Gia Cát đến Lan Châu?”

Ninh Chiêu Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Không có ta, cô cũng chết đói!”

Sở Lương Âm càng nở nụ cười tươi hơn, “Sư diệt tốt của ta ở chỗ này, cô xem hắn là người vô hình à? Có một sư diệt giàu có như vậy, ta làm sao có thể chết đói được chứ!”

Nàng vừa nói ra lời này, mọi người ở đây đều biến sắc, Hoành Hạ đứng mũi chịu sào mở to hai mắt nhìn chằm chằm Sở Lương Âm, giống như muốn nhìn xuyên thấu xem nàng đang nói thật hay đùa.

Nhĩ Tương cũng ngược mắt nhìn Sở Lương Âm rồi lại nhìn Nguyệt Ly Phong, sau đó rất biết vâng lời nhìn mũi chân mình, giả câm vờ điếc.

Nguyệt Ly Phong cười nhẹ tênh, môi cong lên vừa phải, rất mê người, “Lúc này sư thúc mới nhớ đến sư diệt sao?” Giọng nói của hắn nhạt như nước, nhưng không giấu được một tia châm chọc.

Sở Lương Âm làm như không nghe, nhìn Ninh Chiêu Nhiên vẫn đang nhũn mày, nàng tạo cơ hội cho đấy, không cần à? Trên đường đến đó chẳng có khách điểm nào đâu.

Ninh Chiêu Nhiên âm thầm nghiêng răng, liếc mắt nhìn sắc mặt bình tĩnh vẫn còn đang rơi vào suy nghĩ của Gia Cát Vô Phạm, cắn răng giậm chân một cái, “Được, ta đưa hắn đến Mộ Dung phủ ở Lan Châu, cô cứ đi theo Nguyệt công tử hưởng thụ thú vui thúc cháu.” Bốn chữ “thú vui thúc cháu” như phát ra từ kẽ răng, nghĩa tốt hay nghĩa xấu đều rất rõ ràng.

Sở Lương Âm hớn hở, gương mặt như hoa nở, trong nháy mắt cuốn hút người khác, “Không khách khí, không khách khí, sau này phải nhớ kỹ cô thiếu ta một nhân tình là được.” Dứt lời đứng dậy, cầm lấy bảo kiếm bên mình, tiêu sái xoay người rời đi, đến cửa tửu lâu còn không quên ngoáy đầu lại, giọng nói ma mị của nàng lần nữa truyền đến, “Chúc các người vui vẻ.”

“A, công tử, chúng ta thật sự phải đi cùng với thất sư thúc sao?” Đợi khi Ninh Chiêu Nhiên và Gia Cát Vô Phạm đã đi, Hoành Hạ mới dám hỏi, tương tượng thất sư thúc đồng hành với bọn họ, vậy chẳng khác nào có một cây gai nhọn đâm sau lưng hắn, thật là chẳng thấy cuộc sống tươi đẹp đâu nữa.

Nguyệt Ly Phong vẫn bình tĩnh như trước, nhìn chăm chú dòng người qua lại không dứt ngoài cửa sổ, khóe môi nhếch lên, “Đi cùng thì thế nào?”

“Ặc.” Hoành Hạ ghen lời, hắn với Nhĩ Tương liếc mắt nhìn nhau, cũng không biết tại sao công tử đột nhiên như thế, hai người rõ ràng khác nhau nước với lửa, hận không thể sống ở một nơi không có đối phương, hô hấp cùng một bầu không khí cũng còn thấy bực; huống chi là đồng hành với nhau, lại còn đồng ý, thật hết biết thế giới này ra sao.

“Nhưng mà, công tử thật sự muốn đi cùng với thất sư thúc ư?” Hoành Hạ nhũn mày, gương mặt có chút khổ sở, công tử có thể nhịn nhưng người khổ là bọn họ đấy.

Nguyệt Ly Phong liếc mắt nhìn Hoành Hạ, đôi mắt dài nhỏ như nở nụ cười thích thú, “Đừng lo lắng, có lẽ nàng ta cũng không muốn đi cùng với chúng ta, chẳng qua khi này nói đùa thôi.”

Hoành Hạ như rơi vào sương mù, Nhĩ Tương nghe cũng hiểu đôi chút liên gât đầu, “Có lẽ công tử nói đúng, thất sư thúc cũng không thích chúng ta, thậm chí nhìn còn thấy chướng... Ặc... có thể chỉ nói có lẽ cho Ninh tiểu thư nghe.” Nhĩ Tương bị Hoành Hạ trừng mắt một cái, câu nói kế tiếp cũng không dám nói ra khỏi miệng, thất sư thúc xem công tử như ruồi bọ, đồng hành ư? Quả thực khó tưởng tượng nổi.

Có thể suy đoán của bọn họ có ý đúng, nhưng mà, sự việc trên đời đôi khi đi trái với sự phát triển tự nhiên của nó, sáng sớm hôm sau, Hoành Hạ dẫn ngựa đến trước cửa tửu lâu, để Nhĩ Tương chuyển mấy cái rượu lên, hai người vội vàng chuẩn bị chân đệm bên trong xe ngựa thật tốt, đem trà xuân thanh lộ công tử thích uống nhất để trên bàn nhỏ trong xe, nhóm lư hương thơm, đợi công tử xuống đây, chợt một bóng người màu xanh từ trên lầu thần nhiên đi xuống, bước chân nhẹ nhàng phóng khoáng, từng bước đi tới chỗ bọn họ.

Hoành Hạ và Nhĩ Tương không khỏi cảm thấy lạnh sau gáy, mắt nhìn thấy nữ tử mỉm cười như phù dung trong nước sắp đến gần, lại bất giác nâng gờ tay vỗ vai bọn họ, không chờ đến phản ứng tiếp theo của hai người, bọn họ đã hoa mắt lên, giây tiếp theo người nọ nhảy lên xe ngựa, kéo màn lên, nhanh nhẹn chui vào bên trong.

“A, thật là thoải mái.” Một giọng nói trong trẻo kéo dài trong xe ngựa truyền đến, Hoành Hạ sợ run cả người, Nhĩ Tương bên cạnh cũng không hơn là mấy, nặng nề gật đầu, vì những ngày kế tiếp mà mặc niệm.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Trong Xe Hoảng Hôn

Dãy núi vây quanh, phong cảnh sơn thủy hấp dẫn con người, bầu trời màu xanh biếc, thời tiết như vậy rất thích hợp để lên đường.

Đường đi rộng rãi ẩn mình bên trong dãy núi, đi trên đoạn đường này có thể thưởng thức được phong cảnh đẹp, ở từng phương hướng đông nam tây bắc, đập vào mắt người ta đều là cảnh non xanh nước biếc, hoa lá chìm chốc rung động lòng người.

Xe ngựa đất tiền khoan thai đi giữa cảnh núi non tiến về phía trước, con ngựa không vội vàng, bước lộc cộc trên đường, âm thanh dễ nghe vang dội khắp núi.

Tiểu đồng đánh xe có diện mạo thanh tú, chừng mười ba mười bốn tuổi, đôi mắt to tròn hết sức chuyên chú.

Bọn họ đã cách thế giới hoa mẫu đơn Tấn thành khá xa, khởi hành từ lúc sáng sớm, trong lòng Hoành Hạ bắt đầu khản trương, nuốt nước miếng mấy lần, nguyên nhân đều tại vị tổ tông Thất sư thúc chiếm đoạt xe ngựa.

Lúc công tử nhìn Thất sư thúc một thân một mình bước đến chiếm lấy xe ngựa của hắn, sắc mặt của hắn khi đó rõ ràng lạnh đi mấy phần, Hoành Hạ và Nhĩ Tương không nói gì, bây giờ không phải là lúc để lo lắng cho người khác, lo lắng nhất là hai người bọn hắn đây, bởi vì chỉ cần có Thất sư thúc ở đây, hai người họ nhất định sẽ chịu khổ dài dài !!!

Bên trong xe ngựa nhàn nhạt mùi từng hương, tất cả những đồ vật bày trí đều thuộc hàng cao cấp, bên cạnh cửa là chậu hoa hắc mẫu đơn, đây chính là chậu hoa lần trước Sở Lương Âm tặng cho Nhĩ Tương, vẫn nở rộ như cũ, xem ra Nhĩ Tương chăm sóc nó rất tốt.

Ở chính giữa đặt một chiếc bàn nhỏ tinh xảo, trên bàn bày trái cây theo mùa, ấm trà Tử Sa [1], huân hương Thanh Đồng, toàn bộ là đồ thượng phẩm.

[1] Tử Sa (紫砂) Một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà.

Giường nhỏ ba mặt được thiết kế hết sức thoải mái, độ rộng vừa phải, vừa có thể ngồi vừa có thể nằm, bên trên được trải một tấm thảm mềm mại ngay ngắn, bất luận xe ngựa đi trên con đường nào, bảo đảm cũng sẽ không làm cho người ngồi trong xe có cảm giác bị xóc nảy.

Giờ phút này, trong lúc xe ngựa vẫn đang nhón nhó đi về phía trước, thì bên trong có một nữ nhân mặc trang phục màu xanh độc chiếm chiếc giường nhỏ quay về phía cửa xe, cả người nằm dài, bởi vì khoảng cách có hạn, hai chân để lệch sang một bên giường, tư thế tùy tiện ngang ngược, vô pháp vô thiên cứu chữa.

Nhĩ Tương ngoan ngoãn ngồi ở một góc bên cạnh nơi để chân của Sở Lương Âm, hắn ngồi dựa sát người vào cửa ra vào, đối diện là Nguyệt Ly Phong, đáng ngồi ngay ngắn, hai mắt khép lại, giống như đã ngủ thiếp đi.

Từ lúc ra khỏi Tấn thành đến giờ, tình huống bên trong xe ngựa chính là như vậy, Nhĩ Tương cảm thấy thở không nổi, bầu không khí đè nén khiến hắn như ngồi trên đồng lửa, đột nhiên thân thể khẽ động, vén màn trúc chui nhanh ra ngoài, ngồi cùng với Hoành Hạ, đón gió mát ngắm cảnh đẹp, lúc này mới cảm thấy được sống lại.

Hoành Hạ liếc nhìn Nhĩ Tương từ bên trong xe ngựa đi ra, không cần hỏi, cũng biết sắc mặt tên ngọc này có bao nhiêu thả lỏng, “Không thở nổi sao?” Giọng điệu hắn có hơi hậm hực, may mắn là hắn vịn vào cái lý do biết đánh xe ngựa mà có thể sống được, trước kia cảm thấy việc này không tốt, bây giờ lại thấy nó có bao nhiêu cái tốt.

Nhĩ Tương thận trọng thở dài một hơi, “Ồ bên ngoài vẫn ổn hơn.”

Hoành Hạ khẽ cười, không phải là cười trên nỗi đau của người khác, bên trong cũng không có động tĩnh gì, hắn có thể đoán được cảnh tượng trong đó thế nào.

Nhĩ Tương bắt mắt lườm Hoành Hạ một cái, nhưng cũng không nói gì, tuy hai người trong kia đều đang ngủ, nhưng sự thật thế nào ai biết, nếu lỡ như có nghe được, hắn cũng không biết sẽ đắc tội với ai, kết quả thế nào rất khó tưởng tượng được.

Con đường trước mặt đột nhiên thay đổi, con ngựa đi cũng không được thoải mái, vấp hòn đá ven đường, khiến cho toa xe kéo phía sau bị chấn động một cái, chuyện này đáng lẽ cũng không có gì lớn lao, nhưng bên trong xe lại vang lên tiếng động lớn, giống như có vật gì đó rơi xuống, trong tích tắc mặt mày Hoàn Hạ và Nhĩ Tương băng bó, hai người hoảng sợ liếc mắt nhìn nhau, Hoàn Hạ rất nhanh xóc măn trúc lên nhìn vào bên trong, ngay lập tức sắc mặt đại biến, bộ dạng như muốn chết.

Trong xe, Sở Lương Âm vốn đang yên ổn nằm trên giường, kết quả bị lăn xuống sàn, đụng phải cái bàn nhỏ, cũng may có Nguyệt Ly Phong duỗi thẳng chân ngăn lại, nếu không cái bàn thế nào cũng bay ra ngoài.

“Ây.” Sở Lương Âm sau khi úp mặt xuống đất chừng một phút mới phát ra âm thanh, cả người giật giật, sau đó khẽ động thân mình, ánh mắt đầu tiên bắn về phía Nguyệt Ly Phong.

Nguyệt Ly Phong cũng đang nhìn nàng, sắc mặt bình tĩnh, khóe môi cong lên, đôi mắt nhỏ dài không che giấu được ý cười nhạo, lúc này bên trong cũng chỉ có hai người, dường như hẳn cũng không cần phải che giấu bản thân nữa.

Sở Lương Âm bình tĩnh bò dậy, trong ngực vẫn ôm bảo kiếm, trở lại vị trí cũ, bỗng dưng mở miệng, lạnh lùng nói: “Ngậm cái miệng nguoi lại, bằng không đừng trách bà đây trở mặt.”

Nụ cười trên mặt Nguyệt Ly Phong cũng không thay đổi, dường như hẳn không hề sợ hãi lời đe dọa của Sở Lương Âm, “Tư thế rơi vừa nãy của sư thúc quả là ‘tuyệt đẹp’, lộn mềo nửa vòng rơi tự do xuống sàn, nhìn xem cái bàn suýt nữa bay ra ngoài chỉ vì tư thế ‘tuyệt đẹp’ đó của sư thúc, nếu để cho vô lâm hào kiệt nhìn thấy tư thế này chắc chắn họ sẽ khom lưng vái lạy sư thúc mất.” Giọng nói hẳn du dương trầm bổng, nghe rất vui tai.

Sở Lương Âm đột nhiên quay đầu nhìn hẳn chòng chọc, ánh mắt sắc bén, như muốn bấm nát đối phương ra làm trăm mảnh, “Nơi này không có người khác, cuối cùng nguoi cũng lộ bộ mặt thật rồi à? Mặt thì giống nguoi mà nội tâm thì giống như rắn độc, bộ dạng này của Nguyệt công tử cũng đủ khiến cho chốn giang hồ nổi lên sóng to gió lớn, nhất là những chuyện tốt do nguoi làm.” Sở Lương Âm nghiêng rằng nghiêng lợi nói, ánh mắt như phóng ra đao.

Nhưng mà, lời uy hiếp này của Sở Lương Âm cũng không hề ảnh hưởng đến Nguyệt Ly Phong, hẳn cười yếu ớt, đôi mắt cong lên, “Câu này của sư thúc nếu là trước đây đã giảm đi lực sát thương, nhưng điệu bộ và hình tượng của sư thúc hôm nay, khiến sư diệt cảm thấy bội phục, bất luận sư thúc làm cái gì, cũng đều tận tâm tận lực, nếu không làm đào kép, quả là đáng tiếc.”

Sở Lương Âm tức giận đến nổi nụ cười, một phút trước còn nằm trên giường, giây kế tiếp thùng xe đã ba ba gió mát, tàn ảnh màu xanh chợt lóe lên, măn trúc bị gió thổi hất lên, Hoàn Hạ và Nhĩ Tương ngồi trên cang xe, đồng thời nhìn thoáng qua măn trúc đã khôi phục nguyên trạng, thầm nghĩ một tiếng không ổn, chưa kịp vén măn lên xem cuối cùng đã xảy chuyện gì, chỉ nghe loáng thoáng một tiếng, tất cả những món đồ trên bàn từ bên trong bay ra ngoài, hai người ăn ý né ra sau, cái bàn nhỏ kia lập tức văng trúng vào móng con ngựa.

Con ngựa bị ăn đau bắt đầu tăng tốc độ chạy nhanh hơn, nhưng Hoàn Hạ và Nhĩ Tương bất chấp tất cả, quay người nhìn vào bên trong, măn trúc lay động không ngừng, một thúc một diệt lần ở trên sàn xe, hai người dùng tay giữ chắc yếu hấu đối phương, một người lạnh lùng như hổ băng, một người ánh mắt nảy lửa như muốn thiêu đốt đối phương.

“Hu.” Hoàn Hạ nhanh tay giữ chặt dây cương, con ngựa đang chạy đột nhiên dừng lại, cùng với Nhĩ Tương nhảy xuống xe ngựa, cả hai đều đứng cách xa xe ngựa ba bốn thước, tuyệt đối tránh xa nơi nguy hiểm.

Hoàn Hạ và Nhĩ Tương một trái một phải đứng lui về bên đường, chỉ thấy măn trúc bay lên, bóng dáng hai người trong tư thế giữ chắc yếu hấu của nhau từ bên trong bắn ra, góc áo cuốn lên ào ào, không thấy rõ gương mặt của hai người, cây cối không ngừng đong đưa, chim chóc hoảng sợ tung bay, cảnh đẹp phút chốc bị xáo trộn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Người Thắng Người Thua.

Phịch!

Âm thanh thân thể rơi xuống mặt đất tạo thành tiếng vang dội nặng nề, gương mặt Hoàn Hạ và Nhĩ Tương co quắp, nhìn hai người nọ ngã trên đường cách bọn họ chừng mười thước vẫn giữ nguyên tư thế khóa chặt yết hầu đối phương, vô thức lui về sau từng bước. Nhìn công tử bị đè phía dưới, mới vừa rồi tiếng động lớn như vậy, cũng là bởi vì phần lưng của hắn chạm với đất mà truyền đến, cũng không khỏi cảm thấy sau lưng có một con đầu nhừ lây lan.

Khóe miệng Sở Lương Âm nhếch cao, vô cùng đắc ý, hẳn vẫn thua nàng, bất luận có giấy dựa thế nào, cũng trốn không thoát lòng bàn tay của nàng, mặc dù yết hầu của nàng cũng bị hắn khóa lại, nhưng nàng cũng không thêm dè ý, bởi vì yết hầu của hắn cũng bị nàng khóa lại như vậy, chỉ cần nàng dùng lực một chút, bảo đảm đầu của hắn sẽ chuyển nhà ngay lập tức.

Sắc mặt Nguyệt Ly Phong trắng bệch, tay phải gắt gao bóp yết hầu Sở Lương Âm, tay kia lần mò đến tử huyệt cách rón Sở Lương Âm ba tấc, tính diễn

lại trò cũ, nhưng lần này Sở Lương Âm không để cho hắn đạt được như ý, chính xác bắt giữ tay Nguyệt Ly Phong, cổ tay dùng sức một chút là có thể trực tiếp bẻ gãy tay hắn.

Nguyệt Ly Phong dùng sức ngược lại, hai người liền rơi vào tình cảnh quỹ dị mười ngón tay đan vào nhau, cả hai đều dùng lực đạo vô cùng lớn, hơn nữa còn nghe tiếng khớp xương rắc rắc, ai cũng không chiếm được thế thượng phong.

Ngay lúc Hoành Hạ và Nhĩ Tương còn đang nghĩ, có lẽ hai người này sẽ dùng tư thế đó giằng co rất lâu, đột nhiên bọn họ xoay người bật dậy, chẳng biết ai là người đã buông tay ra trước, khoảng cách được tách ra nhưng chưa được bao lâu lại lao đầu vào nhau, bụi đất trên đường bay lên, tựa như sương mù dày đặc lúc sáng sớm, khiến người ta không nhìn rõ hành động kế tiếp của bọn họ, chỉ thấy tàn ảnh hai người lần lượt ảnh hiện ở trong đó.

Cát bụi bay lên đủ hướng, gió mạnh quạt vào xe ngựa, khiến con ngựa đang dừng ở ven đường bắt đầu nóng nảy không yên, Hoành Hạ nhắm mắt đi xuyên qua đám bụi, nắm dây cương rồi nhanh chóng lui ra sau, Nhĩ Tương cũng lui ra xa, mắt thấy đám bụi càng lúc càng dày đặc, hắn lo lắng nuốt nước miếng, xem ra hôm nay hai người này chính là muốn đánh nhau tới chết mới thôi.

Bỗng, một đám bụi bay tung té lên giữa không trung, dường như có một bóng người bị đá văng đến ven đường, được nửa chừng thân thể đột nhiên lộn lại, sau đó rơi xuống, vì bị bụi đất che mắt nên không thấy rõ đó là ai, tầm nhìn quá cao, dựa theo thân hình, có lẽ là Nguyệt Ly Phong.

Sau một phút, thân ảnh kia nhảy đến ngay giữa đường, nháy mắt hai người lại ở cùng một chỗ đánh nhau, bởi vì đánh từ thấp tới cao, cho nên cũng không nhận ra cuối cùng hai người đã dùng chiêu thức gì, càng không thể đoán ra rốt cuộc ai thắng ai thua.

“Ưm.” Một tiếng rên nhỏ vang lên giữa không trung, Hoành Hạ và Nhĩ Tương rung mình, hai mắt mở to chăm chăm, bóng người từ trong đám bụi bắn ra, giống như bị người ta quăng đi, vụt một cái trực tiếp rơi xuống rừng cây ven đường, nhánh cây lắc lư hai cái, sau đó rắc một tiếng, từ tán cây rơi xuống, vô số lá cây rụng xuống đầu người họ.

Hoành Hạ há hốc mồm, Nhĩ Tương chợt kêu lên một tiếng, tiếp theo chạy thẳng tới chỗ đó, một bên gọi to công tử, lúc này Hoành Hạ mới hoàn hồn, thì ra người bị đập bay xuống đất là công tử của bọn hắn.

Bụi mịt mù trên đường từ từ bớt dần, hiện rõ người chiến thắng, y phục màu xanh trên người bám một lớp bụi đất, tuy mái tóc vẫn được buộc gọn gàng sau ót, nhưng trên gương mặt vẫn bị dính bụi, tựa như khăn trùm đầu màu xám vậy.

Sở Lương Âm lắc đầu, phui sạch lớp bụi bám trên người, dùng mắt thường cũng thấy đám cát bụi bay đi, nhìn từ xa nàng giống như đang ở trong biển mây dập dờn, chỉ có điều nhìn bộ dạng này rất buồn cười.

Liếc mắt nhìn sang rừng cây bên kia, sau đó Sở Lương Âm ung dung tự tại xoay người, bước chân khoan thai không hề che giấu tư thái người chiến thắng, từng bước đi tới chỗ xe ngựa.

Trong rừng cây, Nhĩ Tương và Hoành Hạ đỡ Nguyệt Ly Phong đứng dậy, nhờ có nhánh cây kia đỡ lấy mới thoát được đại nạn.

Nhĩ Tương thận trọng quan sát, trong mắt mang theo vẻ đồng tình, “Công tử, người không sao chứ?”

Nguyệt Ly Phong cũng không còn thái độ tao nhã cao quý khi nãy nữa, cả người bụi bặm như lăn lộn trên mặt đất, áo choàng đặc tiền bị vướng vào nhánh cây, rách hết mấy lỗ, nhìn vô cùng chật vật đáng thương.

Hắn cắn chặt môi, trên mặt không nén được tức giận, nhưng vẫn ngậm chịu đựng, lạnh nhạt đứng lên, để bản thân không có chút thất bại nào, nhưng quần áo bị rách lấm người đầy bụi bặm đã nhắc nhở hắn, người thua là hắn, chỉ bị Sở Lương Âm đá một cước thôi mà đã văng ra xa đến thế.

“Khụ khụ, công tử, người không bị thương chứ?” Hoành Hạ thật sự không biết nên làm thế nào, nhưng vẫn rất lo lắng.

Gương mặt nhỏ nhắn của Nhĩ Tương xoắn xuýt lại, đứng bên cạnh cũng không dám nhìn mặt và quần áo công tử, từ lúc hắn theo hầu công tử đến giờ, chưa lần nào thấy công tử chật vật như lần này.

“Không có việc gì.” Giọng nói Nguyệt Ly Phong rất nhỏ, nghe qua rất bình tĩnh.

Hoành Hạ chép chép miệng, lại nhìn Nhĩ Tương bắt đầu giả ngu, can đảm hỏi: “Công tử thay quần áo khác chứ?”

Gương mặt Nguyệt Ly Phong vì dính bụi bặm mà đen đi, không thèm để ý Hoành Hạ, khề ngằng đầu nhìn thân cây bị tách ra ở bên kia, ánh mắt hân hạnh lạnh lẽo vài phần.

Hoành Hạ còn muốn nói gì, đột nhiên thấy Nguyệt Ly Phong nhấc chân rồi đi, hai người rất nhanh theo sát, im lặng bước đi vội vã.

Trực tiếp đi đến chỗ xe ngựa, Nguyệt Ly Phong tao nhã nhảy lên cang xe, bình thường động tác này của hắn vô cùng tùy tiện nhưng mang theo phong phạm cao quý, nhưng hôm nay lại thấy rất hài hước, Hoành Hạ nhìn thấy cũng không dám cười, học theo Nhĩ Tương nín nhịn cúi đầu.

Nguyệt Ly Phong đi vào trong xe, đập vào mắt là Sở Lương Âm đang nằm trên giường, tư thế tùy tiện như cũ, con người hắn lạnh lẽo, cái gì cũng không nói, ngồi ở vị trí cách xa nàng, ngón tay thon dài phui phui bụi trên quần áo, đám bụi bay lượn lơ lửng rơi xuống sàn xe.

Sở Lương Âm nằm đó, dung mạo như trăng sáng, đột nhiên đuôi mắt nhếch lên nhìn về phía Nguyệt Ly Phong, đôi mắt lơ đãng hiện ra phong tình, nhưng trong mắt Nguyệt Ly Phong, cho dù là mắt hay miệng hay là lông mày của nàng, không chỗ nào là không châm biếm, càng nhìn càng bức bối chỉ muốn

đá cửa đi ra ngoài.

“Sư diệt à, sau này phải nhớ kỹ, làm việc ác nhiều quá thế nào cũng xuống địa ngục, bắt kinh với tiền bối, càng phải xuống địa ngục đấy?” Sờ Lương Âm hừ nhẹ một tiếng, trong mắt vẫn còn đắc ý, hào quang người chiến thắng nhấp nháy không thôi.

Nguyệt Ly Phong nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt bị bụi bẩn che kín, nhưng không ngăn được ngũ quan hoàn mỹ, cứ mãnh liệt tản ra, hơn nữa còn mang theo tư vị mê người.

“Sư thúc nói rất đúng, nhưng mà bất quá tam, nếu như có người ở trước mặt sư thúc giường nanh múa vuốt diễn trò hề chọc tức người, vậy sư thúc sẽ xử lý thế nào? Chi e là đã sớm giết chết kẻ đó cho hả dạ.” Giọng điệu hần bình tĩnh, như chuồn chuồn lướt nước.

Khỏe môi Sờ Lương Âm cong lên, nụ cười mang theo sự châm chọc, “Làm người phải tự biết mình là ai, nếu có người ở trước mặt bà đây giường nanh múa vuốt, bà đây nhất định cho hắn chết không chỗ chôn, bởi vì đối thủ của bà chỉ đếm trên đầu ngón tay. Mà sư diệt người, phải suy nghĩ kỹ lại, đừng vì tranh chấp mà mất cái mạng nhỏ. Không phải ai cũng sợ hãi Nguyệt gia giàu có sung túc của người, trong mắt bà Nguyệt gia của người không bằng đồng phân, huống chi là người.” Chân trái nhẹ nhàng để lên chân phải, Sờ Lương Âm thần nhiên nhắm mắt ngủ bù lại, lời nói của nàng nhẹ nhàng đáng yêu, nhưng cũng hoàn toàn hạ thấp giá trị Nguyệt Ly Phong, nói cho hắn biết, Nguyệt Ly Phong hần trong mắt Sờ Lương Âm nàng chẳng là cái thứ gì cả, cho dù bây giờ nhắm mắt cũng không sợ hắn ra tay, bởi vì nàng thật sự không để hắn vào trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bụi Bắn Trên Người

Sau một ngày dài buồn chán, mặt trời cũng lặng lẽ giấu mình sau ngọn núi, trên bầu trời bắt đầu nổi lên những chấm tròn sáng, đợi đêm tối qua đi, một ngày mới nữa lại bắt đầu.

Trần nhỏ Sơn Nam, xinh đẹp mà yên tĩnh, mặt trời lặn đi, người đi đường cũng dần thưa thớt, lúc này trong trấn xuất hiện một chiếc xe ngựa đặc tiền từ phương xa thông thả đi tới.

Con ngựa đen thui, trông rất khỏe mạnh, lông mượt mà bóng loáng, bước đi lộc cộc như có nhịp điệu, vừa nhìn đã biết không phải con vật tầm thường.

Ngồi trên cang xe là hai thiếu niên trẻ tuổi, tướng mạo thanh tú, toát ra hơi thở bức người, nhìn trang phục đang mặc cũng không giống như loại tôi tớ trong phủ, một người đánh xe, người còn lại ngồi bên cạnh, sắc mặt hai người có phần nghiêm túc, người đi đường nhìn chăm chú một chút rồi không nhìn nữa, để tránh cho người ta hiểu lầm không cần thiết. Nói như thế, đây hẳn là người có địa vị, còn bọn họ chỉ là con kiến nhỏ, khoảng cách giữa người có tiền và dân chúng vẫn không bao giờ xóa bỏ được.

Hoành Hạ đánh xe, Nhĩ Tương đang tìm khách điểm có thể dừng chân nghỉ ngơi được, thị trấn này không quá lớn, cửa hiệu trên đường lại càng ít hơn, đa phần là những cửa tiệm bán lương thực, nắm muối, và tiệm cầm đồ, cuối cùng có một lá cờ phướn bán rượu đập vào mắt, tờ phước trông cũ kỹ, mặt trên viết một chữ rượu thật lớn, xem ra là khách điểm lâu năm.

“Hu.” Hoành Hạ kéo dây cương cho ngựa dừng lại, Nhĩ Tương ở bên kia cang xe nhảy xuống, đi vào bước vào tửu lâu, “Chưởng quầy, còn phòng trống không?”

“Có có có, khách quan đi mấy người?” Một giọng nữ trả lời, nghe qua ước chừng ba mươi bốn mươi tuổi.

“Có là được, sắp xếp hai gian phòng thượng hạng cho công tử nhà ta với sư thúc.” Nhĩ Tương cố tình dặn dò một tiếng, hần và Hoành Hạ cũng không gấp, tùy tiện tìm một chỗ là được, tuy hần biết Sờ Lương Âm không phải là người so đo, nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn.

“Được được, tiểu nhị mau đi chuẩn bị phòng cho khách quan.” Người nữ kia la to một tiếng, vừa nghe đã biết bà ta vui sướng cỡ nào, có thể thấy được trấn nhỏ này rất ít khi có người dừng chân, mà người đến lần này, thoát nhìn rất có tiền.

Hoành Hạ ở bên mái hiên nghe cuộc đối thoại giữa bà chủ với Nhĩ Tương, nhảy xuống xe ngựa, sau đó nhìn vào bên trong xe ngựa nói: “Công tử, thất sư thúc, đến rồi!”

Hoành Hạ đứng sang một bên, đợi người trong xe đi ra, nhưng đợi chừng một phút, cũng chẳng thấy bên trong có động tĩnh gì, hần liếc mắt nhìn nhưng không dám nói gì, bộ dạng hai người đều chật vật nhếch nhếch, xem ra là đang xấu hổ vì phải gặp người khác.

“Công tử, thất sư thúc, sắc trời bên ngoài đã tối, cần phải nghỉ ngơi.” Hoành Hạ cố tình nói như vậy, thật ra ở ngoài vẫn còn sáng trưng.

Bỗng dưng, bên trong xe truyền đến tiếng động, màn trúc bị xốc lên, Sờ Lương Âm vẫn còn ngáy ngủ bước ra, đứng ngay cang xe nhìn xung quanh, lúc này xem như mới tỉnh táo, phịch một tiếng, từ cang xe nhảy xuống đất, Hoành Hạ hoảng sợ lui ra sau.

Khỏe môi cong lên, Sờ Lương Âm cười thầm một tiếng, sau đó đi vòng qua xe ngựa bước vào tửu lâu, Nhĩ Tương đứng ở cạnh cửa kính hần nhìn Sờ

Lương Âm đi ngang qua trước mặt mình, đội nàng đi khỏi hẳn mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhanh chân chạy đến trước xe ngựa, xốc mành tróc lên, mời công tử xuống xe.

Sở Lương Âm đi vào tửu lâu, sắc mặt bà chủ đang đứng ngênh đón, phút chốc cứng đờ, nhìn cả người nàng dính đầy bụi bẩn, trên tay còn cầm theo kiếm, vừa nhìn đã biết người trong giang hồ, hơn nữa còn là loại người rất nghèo.

Bà chủ đã hơn bốn mươi tuổi, tuy không còn trẻ, nhưng vẫn giữ được bộ dạng thướt tha, xem ra lúc trẻ bà là một người xinh đẹp.

Để ý thấy ánh mắt bà chủ, đuôi lông mày Sở Lương Âm không tự chủ nhíu lại, hừ một tiếng, “Mau chuẩn bị nước nóng, Nguyệt công tử ở sau cần tắm rửa đây.”

Bà chủ ngăn người trong giây phút, trở mắt nhìn Sở Lương Âm đi lướt qua mình, hít phả bụi bẩn trên người nàng ấy khiến bà hắt xì mấy cái.

Nguyệt công tử? Trong lúc bà chủ vẫn còn đang kinh ngạc, ngoài cửa lại có người bước vào, phản ứng đầu tiên của bà là tròn to mắt, giây kế tiếp, nhìn y phục rách nát và dính đầy bụi bẩn trên người công tử có tướng mạo không tầm thường này, nét mặt bà chủ trở nên rối rắm.

Nguyệt Ly Phong vẫn thờ ơ lạnh lùng, Nhĩ Tương và Hoành Hạ đang cầm theo hai cái rương lớn nhanh chóng đuổi theo sau, rõ ràng bọn họ là tội tó, nhưng trên người lại sạch sẽ tươm tất, so với hai người Nguyệt Ly Phong và Sở Lương Âm hồi nãy, càng giống như hạ nhân hơn, coi như là từ dưới đất chui lên đi, ngay cả tiểu nhị cũng lộ ra ánh mắt ghét bỏ.

“Chuẩn bị nhiều nước nóng một chút. Xiu nữa, chúng ta cần dùng đến nhà bếp, các người không cần chuẩn bị cơm chiều đâu, đồ đặc chúng ta đã chuẩn bị cả rồi.” Hoành Hạ ném một thỏi bạc lên quầy, cũng không thèm chú ý gương mặt hờ hững của bà chủ kia, rất nhanh đuổi kịp công tử.

Phòng ở cũng không hẳn là sạch sẽ, nhưng với Sở Lương Âm mà nói, điều này cũng không quan trọng, dù sao ở một nơi hoang dã như vậy, nàng cũng không hề lo lắng.

Đem bảo kiếm trong tay đặt lên bàn, nàng cởi áo khoác và váy ở bên ngoài đã dính đầy bụi bẩn ra. Phủi một cái, bụi bẩn trên quần áo bay ra, Sở Lương Âm nhíu mày, thuận tiện ném đi, chính xác rơi xuống ngay cửa.

Cốc cốc cốc, đúng lúc này, ở bên ngoài có người gõ cửa, Sở Lương Âm không thèm nhìn, nói “Vào đi”. Sau đó xoay người ngồi trên giường, chậm rãi chuyển động cái cổ, nằm trên xe ngựa lâu như vậy, cổ nàng rất khó chịu.

Cửa được đẩy vào, đầu tiên là xuất hiện một thùng nước tắm, theo sau là đầu người lấp ló, đúng là Nhĩ Tương.

“Thất sư thúc, ta đã đem thùng nước tắm vào, xiu nữa là người có thể tắm được.” Nhĩ Tương đứng bên ngoài, thấp giọng nói, sau đó ôm thùng tắm lớn để vào trong phòng.

“Ừm.” Sở Lương Âm nhân nhạ trả lời, cái cổ ngưng lay động, lông mày chau lại, quan sát Nhĩ Tương đem thùng tắm vào.

Thùng tắm thoát nhìn khá nặng, nhưng sức lực Nhĩ Tương không nhỏ, hơn nữa thùng tắm hơi to, hẳn phải cố gắng hết sức mới khiêng nổi.

“Hô.” Đi được hai bước dừng lại, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bộ dạng vô cùng đáng yêu.

“Mệt lắm à?” Cuối cùng nhìn không được, sau năm phút Nhĩ Tương vẫn còn loay hoay với thùng tắm, còn cách bình phong một khoảng. Sở Lương Âm đứng dậy, bước vài bước đến trước mặt Nhĩ Tương, Nhĩ Tương ngẩng đầu nhìn nàng, tròn xoe đôi mắt, có hơi sợ nàng, gương mặt ửng hồng, vội vàng rũ mắt xuống, ngập ngừng nói: “Có hơi nặng ạ.”

Sở Lương Âm không để ý đến hắn, lập tức đưa tay bắt lấy thùng nước tắm xách lên, thùng nước tắm cách mặt đất đến mấy cen-ti-mét, nàng mang đến sau bình phong, cách một tiếng, thùng nước đã bị ném đúng vị trí nó cần, xong xuôi thoải mái phui tay đi ra, thấy Nhĩ Tương tròn mắt há hốc mồm, ngay cả đến lỗ tai cũng đỏ, “Vẫn là... Vẫn là thất sư thúc lợi hại nhất.”

“Đừng có ở đây nịnh nọt ta, mau đem nước đến, bà đây muốn tắm.” Lúc đi ngang qua Nhĩ Tương, Sở Lương Âm thuận tay đẩy hắn một cái, suýt chút nữa Nhĩ Tương đã té ngã, vội vàng xoay người chạy ra ngoài, nhanh như cắt đã chẳng thấy bóng dáng hắn đâu, cứ y như bị ma đuổi vậy.

Sở Lương Âm cong môi cười một tiếng, lần nữa trở lại giường, đợi Nhĩ Tương mang nước đến.

Lúc này, Hoành Hạ ở ngoài cửa, xách theo một thùng nước vẫn còn lượn lờ hơi nóng, lập tức tiêu sái đi ngang qua phòng Sở Lương Âm, xem ra là đưa nước tắm cho Nguyệt Ly Phong.

Nữ nhân đang xoa gáy đột nhiên dừng tay, nhìn chăm chăm khoảng không ngoài cửa, đuôi chân mày cong lên, đôi mắt nhắm lại, trên môi xẹt qua nụ cười xấu xa, tay phải móc ở bên hông binh sứ màu đen, sau một phút, nàng không còn ở trong phòng, cửa sổ mở lớn, gió đêm nhẹ thổi vào.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Thủ Đoạn Âm Trĩ

Xách một thùng nước ấm lớn, Nhĩ Tương nhắm mắt đi đến phòng của Sở Lương Âm, mặc dù hắn có võ công trong người, nhưng không yên tâm như Hoành Hạ, chẳng qua hắn học để rèn luyện thân thể thôi, nhưng mà, công phu có làm hắn cường tráng thân thể hay không cũng chẳng có tác dụng mấy, hắn chỉ cần mang vật nặng hai chuyển thì đã bắt đầu thở dốc.

Đem thùng nước đặt dưới đất, hắn nghi ngại chốc lát, đưa tay lau mồ hôi trên trán, đột nhiên, trước mắt có ánh sáng xẹt qua, bóng dáng Sở Lương Âm mờ nhạt thoáng qua, hắn lập tức để tay xuống nhìn kỹ hơn, nhưng lại không thấy gì cả, đừng nói là bóng người, ngay cả một con ruồi muỗi cũng không có.

Nhĩ Tương nhíu mày, hắn đứng cách phòng Sở Lương Âm chỉ hơn mười thước, hắn chưa tới mức không thấy rõ đồ vật, rõ ràng có một bóng người đi ngang qua, màu trắng, chắc hẳn là bóng người, nhưng mà, trong nháy mắt đã không thấy, chẳng lẽ hắn bị hoa mắt thật sao?

Xách thùng nước lên lần nữa, Nhĩ Tương nhanh chóng đi đến phòng Sở Lương Âm, vừa đi tới cửa đã nhìn thấy, Sở Lương Âm đã đứng ở ngay cửa sổ, gió thổi hiu hiu vào, bên ngoài trời cũng đã tối hẳn.

Nhĩ Tương không lên tiếng, xách thùng nước đổ vào trong thùng nước tắm, đi lại mấy lần như thế, lúc này mới đầy.

“Sư thúc, người tắm rửa đi!” Lau khô mồ hôi trên mặt, Nhĩ Tương đứng bên cạnh cửa, nhặt quần áo Sở Lương Âm đã ném dưới đất, xem ra hắn cũng bao luôn việc giặt quần áo cho Sở Lương Âm.

“Ừm, người vắt và rồi.” Đóng cửa sổ lại, Sở Lương Âm xoay người mỉm cười với Nhĩ Tương, Nhĩ Tương sững sốt, nhìn Sở Lương Âm cười rạng rỡ như vậy, hình như có chuyện gì đó rất vui.

“Ặc? Không vắt và, đa tạ sư thúc.” Hắn thật không biết tại sao tâm tình Sở Lương Âm lại đặc biệt cao hứng như thế, có chuyện vui sao, Nhĩ Tương không khỏi rung mình một cái, nàng ấy có chuyện vui gì nhỉ? Nói không chừng lại làm chuyện thương thiên hại lý gì đó.

Ngay lúc hắn còn miên man suy nghĩ, Sở Lương Âm đã đến đứng trước mặt hắn, nàng đi rất nhanh mang theo gió mát vào mặt hắn, khiến hai mắt hắn rung lên, khẽ ngẩng đầu ngó ngán nhìn Sở Lương Âm, “Sư thúc...”

Sở Lương Âm nhướng mày, đột nhiên giơ tay vỗ vỗ lên mặt Nhĩ Tương, “Còn không đi? Định nhìn bà tắm à?”

“Hả?” Nhĩ Tương ngớ ra, ngay sau đó khấn trương lắc đầu, một tay ôm thùng gỗ, một tay ôm quần áo dính đầy bụi bẩn của Sở Lương Âm, “Không phải không phải, Nhĩ Tương không dám, sư thúc đừng nóng giận.” Sau đó nhanh nhẩu rời khỏi phòng Sở Lương Âm, gấp gấp để độ suyt chút nữa đã đặt mông ngồi dưới đất, nhìn bộ dạng hoảng hốt của hắn hết như con thỏ nhỏ bị hù dọa.

Sở Lương Âm khẽ cười một tiếng, tiện tay đóng cửa lại, xoay người đi vào, ném quần áo xuống đất, sau cùng nội y màu xanh biếc rơi trên nền, dáng người thon thả duyên dáng biến mất sau tấm bình phong, chỉ để lại một cái bóng dụ hoặc người ta.

Đêm khuya vắng người, trần nhỏ chìm trong đêm tối tĩnh mịch, đặc biệt càng thêm yên ả.

Trên đường phố, đèn lồng phía trước một khách điểm nhỏ đung đưa theo gió, ánh đèn mờ tối chỉ đủ chiếu sáng tấm bảng hiệu ở cửa.

Tất cả phòng ở sau hậu viện đều đã thôi tắt đèn, một mảnh tối đen kịt, trăng khuyết trên cao đã bị mây bay che mất, mặt đất lần nữa mất đi nguồn sáng.

Bỗng dưng, có hai gian phòng cách đó không xa đồng loạt thấp sáng, hai bóng người đi lại trong phòng, còn có thể nghe được từ một gian phòng truyền tới tiếng chửi rủa, phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm.

“Mẹ nó, con cháu nào dám hạ độc bà thế hả?” Tiếng chửi bậy của Sở Lương Âm vang xa đến mấy dặm, cả phòng nàng hỗn loạn, y phục trên người nàng cũng không còn ngay ngắn, hai tay gãi khắp người, cần cổ trắng ngần và cánh tay xuất hiện rất nhiều mẩn đỏ, những chỗ nàng gãi càng xuất hiện nhiều thêm, vén quần áo lên nhìn thoáng qua toàn là dấu mẩn đỏ, càng lúc càng ngứa, càng ngứa càng muốn gãi.

Thế nhưng, nàng ở bên này gãi ngứa mà chạy khắp phòng, cách đó hơn mười thước, người ở trong gian phòng kia cũng không khá hơn là mấy, Nguyệt Ly Phong ngồi trên ghế, nhẫn nại chịu đựng toàn thân như có hàng ngàn con kiến chích, cắn chặt răng, con ngươi đỏ hoẵng, hai tay nắm thành quyền, không cần nhìn cũng biết trên tay đã nổi lên không biết bao nhiêu là nốt đỏ như bệnh sởi, tình hình này không khác biệt mấy so với Sở Lương Âm.

Sở Lương Âm chật vật trong phòng, vẫn còn trong tình trạng ngứa điên cuồng, rõ ràng nàng đã bỏ ‘ngứa ba ngày’ vào nước tắm của Nguyệt Ly Phong, sao kết quả lại hạ trên người mình?

“Mẹ kiếp, tên chết tiệt.” Ghế dựa bị nàng đá bay, trong đêm tối yên tĩnh, âm thanh cực kỳ vang dội.

Ở phòng bên kia, Nguyệt Ly Phong cũng vừa nghi hoặc vừa phẫn hận như nàng, rõ ràng hắn thừa dịp Sở Lương Âm không có ở trong phòng đã bỏ ‘ngứa ba ngày’ vào thùng nước tắm của nàng, sao ngược lại hắn bị??

Toàn bộ khách điểm chỉ có bọn họ là khách, động tĩnh lớn như thế, Nhĩ Tương và Hoành Hạ ở cách đó không xa đương nhiên nghe được, hai người uể oải từ trên giường bò dậy, đầu tiên là vọt vào phòng Nguyệt Ly Phong.

“Công tử....Người, người làm sao vậy?” Hai người đứng ở cửa, kinh ngạc nhìn cả người Nguyệt Ly Phong căng thẳng dường như đang cực lực chịu đựng điều gì đó.

Nguyệt Ly Phong thần nhiên liếc mắt nhìn bọn họ, “Không có việc gì.” Có thể nhìn ra giọng nói của hắn rất khó chịu.

Hoàn Hạ đi về phía trước vài bước, quan sát nhìn nốt đồ trên cổ hắn, tức thì mở to mắt, miệng há lớn, “Chẳng lẽ đây là chuyện tốt của Thất sư thúc?”

Nhĩ Tương theo sau, cẩn thận vén ống tay áo Nguyệt Ly Phong, cũng hoảng sợ, nhìn thoáng Nguyệt Ly Phong, ánh mắt bất đắc dĩ nói, “Công tử, đây là ‘ngựa ba ngày’, không có giải được, phải chờ ba ngày qua đi mới khỏi.”

“Ta biết, hai người trở về ngủ đi, ta không sao.” Nguyệt Ly Phong ngồi ở đó dường như không thể động, mỗi lần hô hấp đều cảm thấy da dẻ toàn thân ma sát ngứa ngáy vô cùng, cảm giác đó như đòi mạng.

Hoàn Hạ và Nhĩ Tương nhìn nhau, cũng không nói gì.

“Bên phòng Thất sư thúc cũng sáng đèn, vừa nãy còn nghe tiếng Thất sư thúc mắng chửi người, để ta sang đây xem.” Nhĩ Tương rũ mắt làm bộ đáng thương, sau đó trong chớp mắt xoay người đi ra khỏi phòng Nguyệt Ly Phong.

Cốc cốc, Sở Lương Âm lúc này vẫn còn lẩn lộn trong phòng, nghe tiếng gõ cửa, Sở Lương Âm nhủ mảy mủi rửa, khoác quần áo vào, thuận tiện giải chỗ ngựa mấy cái, bước vài bước đã tới cửa, Nhĩ Tương ở bên ngoài bị hành động mở cửa thô lỗ của Sở Lương Âm dọa cho giật mình.

Nhĩ Tương tròn mắt há hốc mồm, nhìn Sở Lương Âm đang giải ngựa mấy nốt đồ, không nói nên lời.

“Thất sư thúc....người...Người cũng trúng ‘ngựa ba ngày’ sao?” Nhĩ Tương dường như đoán được chuyện gì đã xảy ra, hai người này hạ độc đối phương, ai dè lại hại ngược bản thân, giờ tốt rồi, ai cũng trúng chiêu, thật tốt !!

Mặt mày Sở Lương Âm hầm hầm tức giận, khiến Nhĩ Tương lui ra sau mấy bước.

“Người nói cái gì? Chủ tử người thế nào? Chết chưa?” Sở Lương Âm lớn tiếng chửi mắng, tuyệt đối không sợ Nguyệt Ly Phong nghe thấy.

Nhĩ Tương nuốt nước miếng, “Vẫn chưa...công tử có thể nhịn được.”

“Hừ, đáng lẽ bà nên hạ độc được mới đúng, độc chết cái tên vô liêm sỉ kia, dám kê đơn bà, con mẹ nó dạy dỗ chưa đủ phải không?” Giọng nàng vút cao, vang vọng cả bầu trời đêm, Nhĩ Tương cúi đầu nhìn mũi chân mình, khiến người ta không nhìn rõ gương mặt hiện tại của hắn. Mặc kệ Sở Lương Âm rống giận thế nào, hắn cũng chẳng thấy sợ hãi, ngược lại nín nhịn cười, ày ôi, hắn phải nói thế nào đây !!

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ngựa Oí Là Ngựa

Hôm nay là ngày tốt, người vào khách điểm Duyệt Lai trong trấn đều là kẻ có tiền, bọn họ đến từ buổi chiều hai ngày trước, ở cho đến hôm nay, tên tiểu tử nhìn có vẻ thông minh kia ném cho bà chủ một thỏi bạc, nói là chi phí cho ba ngày kế tiếp, bà chủ nào dám mở miệng nói không được. Hai ba tháng này cũng chẳng kiếm được người khách nào, đừng nói chi là kiếm tiền, ở tạm một hai ngày cũng chẳng có, nhưng lần này thì phát tài rồi, khoản tiền này đủ cho cả năm.

Có động lực là ngân lượng, bà chủ lập tức nghĩ đến câu nói khách hàng là thượng đế, cần dặn tiểu nhị duy nhất trong điểm phải chiều cổ khách nhân thật cẩn thận, bất luận là yêu cầu gì cũng phải cố gắng phục vụ, nếu không, năm nay đừng hòng mà nhận được tiền lương.

Tiểu nhị nghe xong mày chau mặt ừ, mặc dù hắn đã làm tiểu nhị nhiều năm, cũng đã gặp không ít loại người, đánh người cũng có, chửi mắng người cũng có, nhưng mà, khách nhân hiện tại lại là loại người có tiền, nói thế nào đi nữa, cũng có hơi dọa người, việc này khiến hắn liên tưởng đến những câu chuyện xưa khinh khủng.

Hai tiểu đồng kia nhìn tuổi tác không lớn lắm, lại thường xuyên ở đây, chỉ có một nam một nữ kia, từ lúc bước vào đến giờ cũng chưa từng xuất hiện, hơn nữa thỉnh thoảng hắn còn nghe tiếng nữ nhân kia chửi mắng rung trời.

Hắn có thể nhìn ra được hai tiểu đồng kia rất sợ nàng, bộ dạng run như cầy sấy, hắn không khỏi hoài nghi, có phải một nam một nữ kia có khuynh hướng ngược đãi hạ nhân hay không, đủ loại liên tưởng trên đời, nghe nói những kẻ có tiền thường có sở thích ngược đãi hạ nhân, trong lòng hắn đột nhiên thấy thương hại cho tình cảnh của hai tiểu đồng đó, nhưng thương hại thì thương hại, hắn vẫn không dám đến gần, mỗi ngày chỉ dám đứng từ xa quan sát, nhìn xem hai tiểu đồng kia còn sống hay không.

Hoàn Hạ mượn nhà bếp khách điểm nấu nồi cháo trắng, ở bên trong còn bỏ thêm cánh hoa bách hợp nhằm thanh độc bổ sung thêm nước, mùi thơm dịu dịu, vừa ngủ đã muốn ăn.

Bưng chén cháo trắng thơm phức đến phòng Nguyệt Ly Phong, đã hai ngày rồi, công tử cũng chưa bước ra ngoài, vẫn một mực ở trong phòng, mẩn đồ trên người càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng may mà công tử có thể chịu được, không giống người kia, đồ vật trong phòng đã bị nàng đập phá gần hết.

Nghĩ thế Hoàn Hạ không khỏi thở dài, xiu nửa việc đưa cơm cho Sở Lương Âm phải giao lại cho Nhĩ Tương, hẳn có chết cũng không làm đâu.

Kết, Hoàn Hạ đẩy cửa phòng vào, liếc mắt nhìn thấy Nguyệt Ly Phong đang đứng ở trước cửa sổ, hẳn mặc áo mỏng màu xanh lơ, cả người lộ ra yếu ớt.

“Công tử, dùng cơm đi.” Đem cháo để lên bàn, Hoàn Hạ nhẹ nhàng nói.

“Ừm.” Nguyệt Ly Phong nhàn nhạt trả lời, sau đó xoay người đi tới.

Trên mặt hắn cũng xuất hiện mấy đốm mẩn đỏ, tuy không nhiều như ở trên cổ, nhưng thoát nhìn rất chướng mắt. Hoàn Hạ có thể cảm nhận được hắn có bao nhiêu khó chịu, ‘ngựa ba ngày’ cùng với ‘mông hân được’ là hai loại độc được nổi tiếng nhất trên giang hồ, nó không làm chết người nhưng cũng đủ gây vô người ta.

Chỉ có điều hắn không ngờ tới, công tử lại hạ độc Thất sư thúc, hai người này, nếu không phải là địch, chắc hẳn ngay là bước đi lẫn suy nghĩ nói không chừng cũng giống nhau.

“Công tử, ngày mai là ngày thứ ba, qua ngày thứ ba, mẩn đỏ sẽ lặn đi hết.” Đưa đĩa ngọc cho Nguyệt Ly Phong, Hoàn Hạ cẩn thận nói.

Nguyệt Ly Phong không trả lời, trên mặt hắn cũng không để lộ ra bất kỳ cảm xúc gì, tuy đã qua hai ngày, như cả người vẫn còn rất ngứa ngáy, bất luận là đứng im hay hoạt động, hắn đều cảm thấy như có vô số con ngựa đang cắn phá cả người mình.

Hoàn Hạ im miệng không nói thêm lời nào, phần cơm trưa của Sở Lương Âm hắn đã chuẩn bị xong, mấy món ăn lúc sáng cộng thêm một chén cháo, sau đó gọi Nhĩ Tương đến, việc này, phải để hắn làm.

Nhĩ Tương có chút không đồng ý, nhưng thức ăn một ngày ba bữa đều do Hoàn Hạ làm, vì thế những việc chạy vặt thế này phải giao lại cho hắn.

Đi đến trước phòng Sở Lương Âm, Nhĩ Tương đã nghe từ trong phòng truyền đến tiếng mắng chửi người, cơ bắp trên mặt hắn co giật, cố gắng che giấu gương mặt đau khổ, nhưng làm thế nào cũng không được, mỗi lần tới đây, ngũ quan của hắn không tự chủ mà ù rù.

“Thất sư thúc, dùng cơm trưa.” Hắn đứng cách cửa phòng hai thước, vô cùng lo lắng Sở Lương Âm sẽ lập tức đá văng cửa ra, lỡ như ván cửa bay đến, hẳn lại không có công phu chạy trốn, nhất định sẽ bị thương cho mà xem.

“Vào đi.” Giọng nói cau kình của Sở Lương Âm vang lên, Nhĩ Tương âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó bước lên đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Sở Lương Âm ngồi ở cửa sổ, trong tay còn cầm cây gậy ngựa do nàng tự chế ra, đang gãi gãi sau lưng, gương mặt khó chịu của nàng đầy hung ác, Nhĩ Tương giật mình run sợ.

“Sư thúc, người dùng cơm đi. Qua ngày mai đã là ngày thứ ba, tự nhiên sẽ khỏi. Người đừng gãi nữa, lở trầy da, sẽ lâu hồi phục lắm.” Hắn khuyên nhủ, âm thanh rất nhỏ, đóng cửa sau lưng lại, đi vào trong phòng.

Sở Lương Âm lơ đãng liếc nhìn hắn, vẫn tiếp tục cầm cây gậy ngựa sau lưng, lời này của Nhĩ Tương đã quá trễ, bởi vì cánh tay đã bị nàng gãi đến không còn chỗ nói.

“Thằng nhóc Nguyệt Ly Phong kia thế nào rồi? Có phải gãi đến da tróc thịt bong?” Một tay cầm cây gậy ngựa gãi lên cần cổ, một bên bước sang đây, giống như con gió, trong nháy mắt nàng đã ngồi ở bên cạnh.

Nhĩ Tương nuốt nước miếng, vô tình lui ra sau từng bước, “Không có, công tử tốt lắm, hẳn có thể nhận được.”

Sở Lương Âm lạnh lùng hừ một tiếng, một tay gãi ngựa, một tay cầm đĩa ngọc càn quét thức ăn trên bàn, Nhĩ Tương đứng bên cạnh chết lặng.

Nhanh tay rót nước trà để bên cạnh cho Sở Lương Âm, nhìn cái miệng của nàng không ngừng nhét đầy thức ăn, trong lòng âm thầm thở dài, cẩn thận lui ra sau nói, “Sư thúc, đưa cho ta, người từ từ ăn cơm đi.” Nói xong, thò tay ra, muốn tiếp nhận cây gậy ngựa trong tay nàng.

Động tác ăn cơm của Sở Lương Âm hơi chậm lại, sau đó khẽ nhượng mày nhìn hắn, Nhĩ Tương đang đưa tay ra, có hơi sợ hãi định rút lại.

“Gãi hết người đấy !!” Sau đó ném cây gậy cho Nhĩ Tương, nghe nàng ra lệnh, Nhĩ Tương cẩn thận nhận lấy, tay cảm có hơi run lên, đồ chơi này là do Sở Lương Âm tự chế, dùng mấy cây đu đủ khảm vào một chân ghế, vừa nhìn đã biết là kiệt tác của Sở Lương Âm, dựa vào võ công của nàng, đem chiếc đu đủ khảm vào chân ghế là chuyện hoàn toàn dễ dàng, tuy nhìn có hơi qua loa, nhưng nếu dùng để gãi ngựa quả là có tác dụng.

Cầm cây gậy ngựa, Nhĩ Tương đứng sau lưng Sở Lương Âm, thận trọng gãi cho nàng, có thể do hắn không có sức, cả người Sở Lương Âm không nhận được mà nhích tới nhích lui, Nhĩ Tương nuốt nước miếng hỏi, “Dùng thêm lực nhé?”

Sở Lương Âm ừ một tiếng, Nhĩ Tương dùng thêm sức, cơ thể Sở Lương Âm run lên, dường như rất thoải mái.

“Bên trái.” Sở Lương Âm ra lệnh, Nhĩ Tương nhanh nhẹn gãi bên trái, cách mấy lớp vải, nhưng vẫn có thể thấy mẩn đỏ trên da thịt nằng, từng mảng từng mảng, Nhĩ Tương không khỏi run lên, phỏng chừng sống không bằng chết.

“Dùng sức.” Sở Lương Âm lại ra lệnh, Nhĩ Tương lại dùng sức hơn, “Như vậy à?” Hắn thật cẩn thận hỏi, giọng nói có hơi lo sợ.

“Ừm, thoải mái thật!!” Sở Lương Âm tán thưởng, hơn nữa còn lộ ra sự dễ chịu, vừa nghe có thêm mấy phần lười biếng ma mị.

Nhĩ Tương ở sau lưng không khỏi thẹn thùng cúi đầu.

Ở bên ngoài, cả người Hoàn Hạ hỗn loạn, mặt trời trên đầu chiếu xuống, nhưng hắn vẫn cảm thấy ớn lạnh sau gáy, vừa rồi trong phòng truyền đến âm thanh gì, hắn đều nghe rất rõ ràng, trời ơi, thất sư thúc đã làm gì Nhĩ Tương???

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đa Tâm Ít Tâm

Phịch.

Một con bồ câu màu đỏ nhạt bất thành linh đậu ngay bệ cửa sổ, cái đầu không lớn, nhưng bộ lông trên người của nó quá chói mắt.

Sở Lương Âm nhìn sang, lông mày khẽ nhíu chặt.

Nhĩ Tương thoáng nhìn con bồ kia, không nén nổi kinh ngạc, sao con bồ câu này lại có màu sắc sặc sỡ thế nhỉ, tầm mắt rơi xuống ống trúc ở ngón út bên chân nó, trong lòng đột nhiên sáng tỏ, đây là bồ câu đưa tin, chẳng qua màu sắc ít có đặc biệt quá đi.

Sở Lương Âm hừ một tiếng, dễ dàng đoạt lấy cây gậy ngựa trong tay Nhĩ Tương, nói: “Mau bắt nó lại đây.”

Nhĩ Tương gật đầu, đi đến chỗ con chim bồ câu kia.

Bồ câu thấy người đến, có hơi lo sợ, nhưng không bay đi, cứ đi lòng vòng giống như con quay.

Nhĩ Tương không khỏi bật cười, chìa tay ra bắt lấy nó, không dám dùng lực quá mạnh, ôm nó đến bên người Sở Lương Âm, “Sư thúc.”

Sở Lương Âm có hơi khó chịu, lại dùng tay gãi chỗ ngựa, sau đó tháo ống trúc trên chân con bồ câu ra.

Nhĩ Tương tò mò đùa nghịch với bồ câu, không để ý gương mặt Sở Lương Âm thay đổi sau khi đọc xong tờ giấy bên trong ống trúc.

“Thấy sắc quên nghĩa.” Máng một tiếng, đem tờ giấy trong tay ném lên trên bàn, Nhĩ Tương bị dọa giật mình, lập tức nhìn Sở Lương Âm, phát hiện sắc mặt của nàng không tốt lắm.

“Sư thúc, làm sao vậy?” Nhĩ Tương lui ra phía sau, dè dặt hỏi.

Một lần nữa cầm lấy cây gậy ngựa, dùng sức gãi sau lưng, cả người Sở Lương Âm run lên, chắc hẳn rất thoải mái, “Ninh Chiêu Nhiên nữ nhân chết bầm kia, chuyện của mình thì mặc kệ, để bà đây đi quản, đúng là có nam nhân rồi chuyện gì cũng không cần.”

Con bồ câu trong tay Nhĩ Tương lo sợ vỗ cánh muốn bay đi, giống như sợ hãi Sở Lương Âm trong lúc tức giận sẽ đem nó đi nấu cháo.

Trong nháy mắt Nhĩ Tương không hiểu lắm, “Đó chính là ma giáo....À, không, thần giáo mà nha đã xảy ra chuyện gì sao?”

Đem phần cháo cuối cùng ăn hết, Sở Lương Âm vứt chiếc đĩa xuống, lúc đứng lên cũng không quên cầm cây gậy ngựa, gãi xung quanh người.

Sở Lương Âm đi đến trước cửa sổ, gió ùa vào khiến nàng dễ chịu đôi chút, “Người của đường trưởng lão bị công kích, chết không ít, lại không điều tra được là do ai làm, đám người ra tay tới vô ảnh đi vô tung.” Khẽ nheo mắt, trong đầu Sở Lương Âm loại bỏ những bang phái từng có xung đột với thần giáo Ma Nha, có bản lãnh làm cả một đường trưởng lão của bang phái bọn họ bị trọng thương, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nhĩ Tương há to mồm kinh ngạc, chim bồ câu trong tay hắn phút chốc được nói lòng, lập tức bay đi mất.

“Thì trước đó phải có kết hoạch chứ, bằng không sao có thể không tra được ra là ai.” Nhĩ Tương phân tích.

“Có lẽ vậy, ai biết được chứ. Năm nào bọn họ không gặp những chuyện thế này, chẳng qua cho tới bây giờ cũng không có nhiều người chết như thế.” Sở Lương Âm lơ đãng đáp, hằng năm đều có chuyện phát sinh, hiện tại Ninh Chiêu Nhiên lại không lo lắng, ngu ngốc ở cạnh Gia Cát Vô Phạm, còn dám bảo nàng đi xem thử, đúng là kẻ thấy sắc quên nghĩa.

Nhĩ Tương gật đầu như gà hỏi, “Vây, đã chết bao nhiêu người?” Một đường Trường Lão? Trước kia hắn có nghe qua, một đường Trường lão của ma giáo quản lý cả gần ngàn người, tổng cộng có đến mười đường Trường lão, đó là chưa tính đám cận vệ bảo vệ giáo chủ ma giáo gần vạn người, thật ra ma giáo mới là đệ nhất võ lâm, chẳng có môn phái nào có nhiều người như bọn họ.

“Hơn bảy trăm người.” Sở Lương Âm ‘vân đạm phong khinh’ đáp, giống như bảy trăm này chỉ có con số mà thôi.

Nhĩ Tương lại kinh ngạc, hơn bảy trăm người? Hơn bảy trăm người đã chết? Lại không quan tâm?

Thu lại biểu cảm trên mặt, Nhĩ Tương dọn dẹp bàn ăn, nhưng trong đầu vẫn nghĩ đến chuyện của thần giáo Ma Nha, “Thất sư thúc, người không định trông nom chuyện này sao?” Thật ra hắn biết, Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên có giao tình cực kỳ tốt, nhưng chuyện lần này Sở Lương Âm cũng không đề ý, theo lý thuyết năng nên quan tâm mới đúng chứ.

Xoa xoa trán, trên mặt Sở Lương Âm cũng xuất hiện rất nhiều mẩn đỏ, chẳng thua gì Nguyệt Ly Phong, “Bây giờ bà đây rất khó chịu, ai dư hơi đâu mà quan mấy chuyện kia.”

Nhĩ Tương im lặng nghĩ, được rồi, hắn không nên nhiều chuyện quá.

Thu dọn xong, Nhĩ Tương bước ra từ trong phòng Sở Lương Âm, vừa đóng cửa lại định đi đến nhà bếp, đột nhiên Hoành Hạ từ đâu nhảy ra, làm hắn giật mình.

“Mới vừa rồi ngươi và sư thúc đã làm gì trong phòng?” Hoành Hạ hơi hí mắt, trên mặt viết rõ hai chữ nguy hiểm, tựa như hắn đã biết được bí mật gì đó, chỉ chờ Nhĩ Tương thành thật khai báo sẽ được khoan hồng.

Nhĩ Tương rói rầm, không biết đây thần kinh nào đã bị Hoành Hạ dọa sợ đến không hoạt động.

“Còn giả bộ cái gì? Khai mau!!” Hoành Hạ tra hỏi, bày ra tư thế không trả lời sẽ không cho đi.

“Làm cái gì là cái gì? Ta có thể làm cái gì?” Nhĩ Tương rất vô tội, nhưng vẫn mạnh mẽ.

Hoành Hạ hừ lạnh một tiếng, hất cằm nhìn Nhĩ Tương từ đầu đến cuối, “Đừng tưởng ta không biết, vừa nãy ra đi ngang qua nghe thấy hết rồi.”

Nhĩ Tương đảo mắt nhìn chỗ khác, vòng qua hắn, tiếp tục đi về phía trước, “Nếu nghe được, còn hỏi ta làm gì?”

Hoành Hạ vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, lúc này còn giữ lấy cổ tay Nhĩ Tương, biểu hiện trái lại rất giống mấy bà già khó tính, lái nhái: “Nhĩ Tương ơi là Nhĩ Tương, hai chúng ta biết nhau đã lâu, ngươi là người thế nào sao ta không biết. Ngươi đó, tâm tư đơn thuần, rất dễ bị lừa gạt, mặc kệ là chuyện gì đều phải mở to hai mắt ra mà nhìn. Tuy rằng ngươi sùng bái võ nghệ của thất sư thúc, nhưng không có nghĩa ngươi vì thế mà đáng恨 hết mọi thứ, đây là việc sai trái....”

“Ngươi đang nói gì thế?” Nhĩ Tương chợt dừng bước, xoay lại nhử mày nhìn hắn, tên này càng nói càng khó hiểu, nói năng lộn xộn gì thế.

Hoành Hạ vẫn cứ làm ra bộ dạng ‘ngươi đừng có giả bộ’, tiếp tục vỗ vai hắn, nói dông dài, “Ngươi cứ nghe ta nói đi, chúng ta là huynh đệ tốt, ta sẽ không làm hại ngươi.”

Nhĩ Tương khó chịu hất tay Hoành Hạ ra, “Ta thấy đầu của ngươi bị cửa kẹp rồi đó, nói nhăng nói cuội. Vừa rồi ngươi nghe thấy cái gì?”

Nghe Hoành Hạ nói, đây không hứng thú nhé, Nhĩ Tương càng thêm khinh bỉ hắn, “Nhảm chán!!!”

Nhĩ Tương xoay người định rời đi, Hoành Hạ lại đuổi theo, vừa đi vừa nói: “Vừa nãy ta ở bên ngoài nghe tiếng thất sư thúc, giọng nói cũng không giống bình thường, cái gì mà thoải mái dùng sức, các người đã làm gì thế?”

Nhĩ Tương chợt dừng lại, cả người cứng ngắc, nửa ngày sau hắn mới dám quay lại, gắt gao nhìn chăm chăm Hoành Hạ, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, nhưng dù ánh mắt có mãnh liệt thế nào, thì gương mặt cũng đỏ như trái cà chua.

Hoành Hạ nhử mày, bộ dạng như có điều khó giải thích.

Chim chóc liu riu bên ngoài cũng đang cười nhạo người kiếm chuyện vô cơ.

“Vừa rồi ta chỉ giúp Thất sư thúc giải ngứa, nàng đang dùng cơm, không có thời gian giải, ta không dám dùng quá sức, nàng liền sai ta dùng lực hơn, chuyện đơn giản như thế thôi mà ngươi đã nghĩ lung tung.” Nhĩ Tương nói giận thật, khuôn mặt ửng hồng, trên cổ còn lòi cả gân xanh.

Hoành Hạ nháy mắt mấy cái, dường như đã hiểu ra vấn đề, nhưng nhìn bộ dạng của Nhĩ Tương vẫn không khỏi hoài nghi, sau đó hừ một tiếng, tự nói: “Thất sư thúc không có trái tim như người khác, đối với ai cũng vô tâm. Còn ngươi, chỉ có một trái tim như người ta, cho nên, ngươi lo mà quản trái tim mình đi, bằng không sớm muộn gì người khổ cũng là ngươi.” Dứt lời, Hoành Hạ xoay người nghênh ngang rời đi, Nhĩ Tương nhìn theo bóng lưng hắn, sắc mặt cứng đờ, đôi mắt trong veo như thêm nặng trĩu.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Không Có Lựa Chọn Khác.

Ba ngày trôi đi, mặt trời chỉ lặn ba lần, nhưng đối với người đang trải qua dày vò đau đớn, lại lâu như ba năm vậy.

Hôm ấy ở Tây Sơn, rốt cục Sở Lương Âm cũng thờ phào nhẹ nhõm, khô nóng đã trải dài khắp nơi, nàng cũng không còn ngửa ngáy nữa.

Trên cánh tay, trên cổ, phàm là những nơi xuất hiện dấu mẩn đỏ đều biến mất, thật giống như ma thuật, chỉ một khắc, cánh tay nàng đã không còn dử tồn nữa, mẩn đỏ chuyển từ màu đỏ thẫm sang màu đỏ nhạt, Sở Lương Âm vô cùng vui mừng, vứt bỏ cây gậy ngựa ba ngày đi, đem mái tóc rối xù buộc lại sau ót, tinh thần đã thoải mái rất nhiều, không giống như người điên mấy hôm trước.

Cầm lấy kiếm, đứng dậy đi ra khỏi phòng, bên ngoài sắc trời đã sáng, nhưng cũng không có ai.

Nàng lập tức đến phòng Nguyệt Ly Phong, cũng không thêm nhớ rõ trên đời này có chuyện gỗ cửa, nhắc chân đem cửa phòng đóng chặt đá vắng.

Một tiếng đập cửa này nàng cũng không xem là quan trọng, nhưng người trong phòng thì không được bình tĩnh lắm, bởi vì giờ phút này, Nguyệt Ly Phong đang thay quần áo.

Hắn vừa mới cởi trung y được một nửa, Hoàn Hạ đứng bên cạnh đang cầm sẵn một bộ quần áo chờ Nguyệt Ly Phong thay ra, lại không ngờ cửa phòng đột ngột bị người ta đá vắng, trong nhất thời, hai người trong phòng đều ngẩn ra.

Hai tay Sở Lương Âm vẫn ôm kiếm trước ngực, nàng cũng không ngờ đá cửa phòng có thể gặp phải tình huống như thế, khẽ nhú mày, trên mặt hiện rõ một chút bất ngờ, tầm mắt nhìn xuống dưới Nguyệt Ly Phong, sau đó đánh giá hắn một vòng, tiếp theo tự nhiên xoay người, không kiên nhẫn nói: “Thay đồ nhanh lên, bà đây có việc gấp phải làm.”

Động tác cởi quần áo của Nguyệt Ly Phong có hơi cứng nhắc, sau đó thần nhiên rũ mắt tiếp tục làm công việc trên tay, chẳng qua thuận tiện xoay người lại, lưng quay về phía cửa.

Đem trung y cởi xuống, da thịt trên người hắn cũng không thiếu dấu mẩn đỏ, như Sở Lương Âm, nó đã chuyển thành màu đỏ nhạt, không hề dử tồn nữa.

Thuận tay cởi quần áo ra, cử chỉ tao nhã, mái tóc đen dài xõa ra sau lưng, tạo thành một đường cong mê người.

“Quần áo.” Ném quần áo bần đi cũng không thấy Hoàn Hạ đem quần áo mới đến, Nguyệt Ly Phong khẽ nhú mày, nghiêng đầu nhìn về phía Hoàn Hạ, ánh mắt mang theo phần nộ.

Hoàn Hạ vẫn rơi vào tình trạng trở mắt, nhìn chăm chăm bóng lưng Sở Lương Âm đứng bên ngoài, hắn không nghĩ tới, trên đời này còn có nữ nhân nào giống nàng, thấy thân thể nam nhân lại không đỏ mặt ngại ngùng, Hoàn Hạ nghĩ mãi cũng không tìm được từ nào để hình dung về nàng, kỳ lạ quả là kỳ lạ.

“Hoàn Hạ.” Khẩu khí Nguyệt Ly Phong tăng vọt, trong nháy mắt Hoàn Hạ hoàn hồn, nhanh chóng cầm quần áo đưa cho công tử, một bên vỗ ót mình, thâm than rút cuộc danh tiết của công tử đã mất.

Bình tĩnh mặc xong quần áo, chỉnh lý lại ổn thỏa, Nguyệt Ly Phong xoay người ngồi trên ghế, còn rót một chén trà, bộ dạng khoan thai, cử chỉ lịch sự.

Dường như biết Nguyệt Ly Phong đã thay quần áo xong, Sở Lương Âm quay lưng bước vào trong phòng, đặt mông ngồi đối diện hắn, giờ tay tự rót cho mình một ly trà, sau đó tầm mắt khẽ chuyển, bình tĩnh nhìn Nguyệt Ly Phong, “Lên đường rồi khỏi chỗ này, bà đây có chuyện cần làm.” Đây rõ là giọng điệu ra lệnh chứ không phải là thương lượng.

Đôi mắt nhỏ hẹp của Nguyệt Ly Phong như con suối nhỏ, cho đến tận bây giờ Sở Lương Âm cũng không phát hiện, con mẹ nó ánh mắt Nguyệt Ly Phong lại ngập nước đến thế.

“Sự thúc có việc cứ đi, tạm thời sự diệt chưa muốn rời đi.” Khẩu khí hắn nhẹ nhàng, ánh mắt tràn đầy lương thiện, không mang theo một tia vô lễ bất kính.

Mặt Sở Lương Âm băng bó, uống một hớp trà trong ly, phanh một tiếng để ly trà lại trên bàn, “Không được, bà đây thích ngồi xe ngựa của người, nói thế nào cũng phải đi cùng nhau.” Lý do nàng đưa ra có vẻ buồn cười, nhưng nét mặt vô cùng nghiêm túc, và lại còn mang theo một chút không kiên nhẫn, xem ra nàng đã nhẫn nại đến cực hạn.

Môi mông Nguyệt Ly Phong cong lên nụ cười mê người, hắn nhìn Sở Lương Âm, gương mặt hoàn mỹ như được chạm trổ cẩn thận, “Vậy xe ngựa đưa cho sự thúc, chỉ cần sự thúc cảm thấy tốt, sự diệt sẽ cho.” Hắn rộng lượng như vậy, làm cho người khác không chịu nổi?

Sở Lương Âm âm thầm cắn răng, lúc này nàng nghĩ muốn lôi kéo Nguyệt Ly Phong đi cùng, thái độ vô cùng khác trước đây, “Không được, có xe ngựa thì phải có ông hàm ông hừ.” Lúc này nàng liền đổ lý do lên đầu Hoàn Hạ với Nhĩ Tương.

Hoành Hạ ở một bên thu dọn quần áo Nguyệt Ly Phong nghe vậy thân thể cứng đờ, sao việc này lại có dính tới hắn?

Nguyệt Ly Phong dường như khó hiểu, ánh mắt lộ ra ngờ vực còn mang theo chế giễu, “Sự thúc cảm thấy hứng thú với người và đồ vật của sư diệt sao? Hoành Hạ Nhĩ Tương cũng muốn mang đi? Nói vậy, ngoại trừ sư diệt, cái gì sư thúc cũng muốn chiếm làm của riêng?”

Sở Lương Âm thoáng chốc yên lặng, dường như không tìm được từ phản kích, Hoành Hạ bên kia lặng lẽ nhìn trộm bên này, muốn tìm hiểu sự tình thế nào.

Gật gật đầu, Sở Lương Âm rộng rãi thừa nhận, “Đúng vậy, người và đồ vật của sư diệt đều là lương phẩm, tất nhiên, không tính người trong đó. Cho nên, ta muốn mượn dùng một thời gian, nhưng nếu người không muốn rời khỏi ông hằm ông hừ và chiếc xe ngựa thoải mái thì bà đây miễn cưỡng mang theo người đi.” Nàng bày ra bộ dạng hào phóng, giống như đang bố thí cho Nguyệt Ly Phong.

Nguyệt Ly Phong khẽ cười ra tiếng, tựa như đang nghe một câu chuyện hài hước, nhẹ lắc đầu, giây tiếp theo nụ cười đã biến mất, phút chốc sắc mặt đã trở lại bình thường.

“Hôm qua Nhĩ Tương đã đem chuyện của sư thúc bẩm báo chi tiết cho sư diệt nghe, nếu sư thúc muốn tham dự chuyện của thần giáo Ma Nha, vậy thứ cho sư diệt không thể chấp thuận. Cái gọi là ‘đạo bất đồng bất tương vi mưu’(*), sư thúc với sư diệt chỉ có thể mỗi người một ngã thôi.” Giọng nói hằn sâu nhưng sắc mặt không thấy âm áp nào.

Sở Lương Âm nheo mắt lại, rủa thầm một tiếng thô tục, đột nhiên phanh một cái nện bảo kiếm đang cầm trong tay lên bàn, cái bàn kia kết hai tiếng thê mà không vỡ, mặt bàn xuất hiện vết nứt, không biết duy trì được bao lâu.

Hoành Hạ vừa nghe đã nhanh chân chạy tới, trước bụng bộ trà cụ đi, đây là đồ bọn họ mang theo, nếu là của khách điểm, đập thì cứ đập, nhưng bộ trà cụ này là đồ đặc giá, không thể đập được à.

Nguyệt Ly Phong nhìn thoáng cây kiếm để trên bàn, rũ mắt che giấu con người, “Sự thúc định dùng vũ lực uy hiếp sư diệt sao?”

Sở Lương Âm hừ lạnh một tiếng, không hề che giấu sự thật, “Như vậy người nói xem, bà đây biết Nguyệt Ly Phong người có rất nhiều cơ sở ngầm, muốn tra tin tức kẻ giết người cũng không phải là chuyện khó khăn, đây là lần duy nhất bà đây cảm thấy năng lực của người hữu dụng, cho nên, người phải đi theo bà, bằng không bà đây sẽ thật sự động thủ đấy.”

“Nếu sư thúc muốn sư diệt làm việc, cũng cần phải biểu hiện thành ý chứ?” Nguyệt Ly Phong xem nhẹ lời uy hiếp của Sở Lương Âm, hơn nữa còn nói điều kiện với nàng.

Đuôi lông mày Sở Lương Âm khẽ nhếch lên, trong mắt không giấu được châm chọc, “Nguyệt Ly Phong, người tốt nhất nên hiểu tình huống bây giờ là gì, bà cũng không cần xin người, bà đây đang yêu cầu người làm. Cho người hai lựa chọn, một là đi theo ta, hai là theo ta đi? Xem ra người cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, mau chóng thu dọn đồ đạc, bà đây muốn khởi hành ngay lập tức.” Dứt lời, nàng đứng dậy, cầm bảo kiếm ngênh ngang xoay người rời đi, cũng giả vờ không quan sau lưng có ánh mắt như dao phóng tới.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Xuống Địa Ngục.

Mưa dầm roi lất phất, đến nửa đêm trên bầu trời xuất hiện thêm sấm chớp, cơn mưa nhỏ bắt đầu roi tí tách.

Xe ngựa sang trọng đi trên đường, cũng bởi vì thời tiết mà nó di chuyển rất chậm, lộc cộc lộc cộc, bị bõm bước qua những khoảng đất lầy lội, nước bùn văng khắp nơi.

Cả người Hoành Hạ khoác lên chiếc áo tơ dệt mũ rộng vành, mặc kệ có ướt mưa hay là đón gió lạnh, hắn vẫn cố bám lấy vị trí ngồi này như cũ, cho dù trên trời có rơi dao nhỏ xuống, hắn cũng cương quyết chiếm chỗ này, mưa có rơi gió có thổi đến thùng xe hay không, hắn cũng không quan tâm.

Bên trong xe, quả nhiên so tốt hơn so với bên ngoài rất nhiều, mùi từng hương thoang thoang trong không khí, khiến người ta cảm thấy dễ chịu khoan khoái.

Một màn như hôm trước lại tái hiện, Sở Lương Âm vẫn chiếm cứ vị trí thoải mái nhất, nằm ở đó nhắm mắt lại, hình như đã ngủ rồi.

Nguyệt Ly Phong ngồi yên ổn một góc, tư thế ưu nhã như pho tượng, Nhĩ Tương ngồi đối diện dựa lưng vào cửa ra vào, bên chân hắn còn chậu hoa hắc mẫu đơn sắp tàn.

“Hu.” Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng Hoành hạ, sau đó xe ngựa chậm rãi dừng lại, con ngựa không chạy nữa, bánh xe dừng chuyển động, có thể nghe rõ tiếng mưa rơi bên ngoài.

“Thất sư thúc, con chim bồ câu màu đỏ luôn đi theo chúng ta, hình như là bồ câu đưa thư của Ninh tiểu thư.” Hoành Hạ đột nhiên xuất hiện, trên đầu còn đội mũ rộng vành, cho nên gương mặt hắn có vẻ nhỏ hơn bình thường.

Sở Lương Âm đang nằm ở nơi nào đó đột nhiên mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía Hoành Hạ, sắc mặt rõ ràng có chút bức dọc, “Ném sang đây.” Ngoại trừ Ninh Chiêu Nhiên cũng không có người nào, đang ở bên ngoài với mỹ nam, còn từ xa sai khiến nàng, càng nghĩ càng thấy bức mình.

“Vâng.” Hoành Hạ trả lời, quay đầu lại, chợt nghe hắn ở bên ngoài phịch một tiếng.

“Ngoan lắm ngoan lắm, đừng giãy giữa nữa, ta sẽ không làm gì ngươi đâu.” Hoành Hạ than phiền nói, sau đó ôm con chim bồ câu màu đỏ nhặt kia chui vào xe ngựa, Nhĩ Tương thuận tay nhận lấy, rồi tháo ống trúc nhỏ dưới chân con bồ câu đưa cho Sở Lương Âm, bộ dạng vô cùng kính cẩn.

Ngồi dậy, đem tờ giấy trong ống trúc ra xem, nhìn lướt qua nàng liền hừ lạnh một tiếng, Nhĩ Tương nhặt lông vũ của chim bồ câu, một bên liếc nhìn Sở Lương Âm, âm thầm quan sát sắc mặt của nàng.

Nguyệt Ly Phong trước sau vẫn nhắm mắt, bình tĩnh ngồi đó, làm như không nghe thấy những gì đang xảy ra.

“Thấy sắc quên nghĩa.” Sở Lương Âm cúi đầu mắng một tiếng, sau đó nắm chặt tờ giấy trong tay, đến lúc buông ra, bột phấn từ trong lòng bàn tay rơi xuống.

Nhĩ Tương âm thầm thôn thức, cũng không biết trên đó viết cái gì, có thể khiến nàng tức giận như vậy.

“Nguyệt Ly Phong, đường trường lão Lưu Vân của thần giáo Ma Nhan bị chặt đứt xương cột sống, hơn nửa chỉ dùng một chưởng. Dấu tay màu tím đen, nó thuộc môn phái nào nhỉ?” Nàng khẽ nhíu mày, ngoại trừ cái gì mà Kim Cương chi của Thiếu Lâm tự, hình như cũng không có môn phái nào có võ công như thế, huống hồ Kim Cương chi của Thiếu Lâm tự chỉ là truyền thuyết, nghe người ta nói, mười mấy năm nay chưa có ai luyện qua.

Nguyệt Ly Phong ở bên kia mở mắt ra, đôi mắt nhỏ dài như có nước, hoặc bởi vì nhắm mắt trong một thời gian quá dài, mà có chút mờ lung.

Nhân nhặt lác đầu, “Lấy sở trường chưởng pháp của môn phái cũng chỉ có một hai phái, nhưng cũng không có chiêu thức độc ác như vậy, một chưởng chặt đứt xương cột sống, chắc hẳn trong chốn võ lâm này sẽ có vài vị làm được, ví dụ như sư thúc đây.” Nửa câu đầu hắn trả lời chân chân thật thật, nửa câu sau mang theo lạnh giá.

Sở Lương Âm không hề tức giận, ngược lại nhíu mày, hào hứng nói: “Sư diệt có thể hiểu rõ thực lực lão nương như vậy, xem ra cũng rất thông minh. Bảo cơ sở ngầm của ngươi đi dò la thử xem, nếu không có ở võ lâm Đại Tề, nói không chừng từ nơi khác đến cũng nên.” Có cơ sở ngầm của Nguyệt Ly Phong, trái lại tâm tình Sở Lương Âm càng thêm cao hứng, chẳng quan nhắc đến nước khác, ừm. mấy năm qua nàng đi khắp nơi, các quốc gia xung quanh đều có cao thủ võ lâm truyền kỳ và những môn phái gì đó, đều không liên quan đến võ lâm Đại Tề, cái này gọi là anh đi đường dương quang của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi, không dính líu đến nhau. Nếu quả thật có môn phái khác chạy đến Đại Tề gây sóng gió, bất luận là triều đình hay võ lâm, tất cả đều phải nhúng tay vào.

Khóe môi Nguyệt Ly Phong cong lên, hé ra nụ cười nhẹ nhàng như gió, trong con ngươi như có vô số trào phúng, “Hoàn toàn có thể, nếu sư thúc cần, sư diệt sẽ sắp xếp ổn thỏa, toàn lực ứng phó, nhưng mà mất thời gian bao lâu, sư diệt không dám cam đoan.”

Từng câu từng chữ của hai người này, khiến Nhĩ Tương ở bên kia đang ôm con bồ câu, bắt đầu lui vào một góc phòng, trông mắt có chút sợ hãi nhìn hết người này tới người kia.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Nhĩ Tương, hắn thấy hoa mắt, từng cơn gió mát vọt đến chớp mũi, ngay sau đó nhìn lại, phát hiện Sở Lương Âm đã không còn ở chỗ cũ.

Sở Lương Âm nghiêng người ngồi phía trên Nguyệt Ly Phong, một tay để lên đầu vai hắn, một tay cố định cổ tay Nguyệt Ly Phong trên vách xe ngựa, tư thế này có hơi thân mật quá mức, làm người ta không nói nên lời.

Trong lúc hai người không để ý đến khoảng cách, Sở Lương Âm cúi xuống nhìn Nguyệt Ly Phong, bởi vì tư thế này, cho nên Nguyệt Ly Phong không thể không ngẩng đầu nhìn nàng, hai người đối diện nhau, gần gũi hô hấp, một màn này chỉ có thể dùng hai từ quái dị để miêu tả.

“Nguyệt Ly Phong, đừng có chơi với bà. Mau giải quyết chuyện này cho nhanh, ngươi tưởng bà đây muốn nhìn thấy bản mặt ngươi lắm sao? Làm xong tất cả, ngươi có thể lăn đi, ngày sau hai ta nước sông không phạm nước giếng, ngươi nên làm nhiều việc thiện một chút, để âm táo địa phủ nhớ mặt ngươi, ngày sau có xuống địa ngục cũng ít bị tra tấn.” Sở Lương Âm chỉ mặt gọi tên, dứt lời, khóe môi nhếch lên, trong con ngươi mang theo ý cười, trong nháy mắt như thấy hết chúng sinh.

Nguyệt Ly Phong lạnh lùng nhìn nàng, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, đôi mắt lạnh lẽo đến thấu xương, nhiệt độ trong xe ngựa đột nhiên giảm xuống thấp.

Nhĩ Tương đang ôm bồ câu trốn vào một góc, bởi vì quá chú ý hai người nọ mà tay vô ý thức nắm chặt, khiến con chim bồ câu nhỏ kia không ngừng giãy dụa.

“Sở Lương Âm, người xưa có câu ‘thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo’, cô tự nhận mình là người chính nghĩa có một không hai, nhưng trong mắt thiên hạ, cô là cái gì? Nói ta xuống địa ngục, ta không phản đối, nhưng ta chắc chắn sẽ ở dưới chờ cô.” Lần đầu tiên Nguyệt Ly Phong gọi thẳng tên của nàng, ba chữ này từ miệng hắn phát ra giống như một cây đao nhọn, vừa sắc bén vừa lạnh buốt.

Sở Lương Âm nghe thế, cười vô vị nói, “Được, vậy chờ xem hai chúng ta có duyên gặp lại ở địa ngục không? Nhưng mà ta không quan tâm chuyện sau này, trước tiên làm cho tốt chuyện của bà đây, nói không chừng sau này xuống dưới bà sẽ giúp người cầu tình.”

Nàng chậm rãi buông tay ra, cánh tay Nguyệt Ly Phong bị giam cầm ở trên vách xe cũng được tự do, đồng thời đứng lên, tay đặt trên đầu vai hấn thả lỏng, cơ thể khẽ động, ngay sau đó liền quay lại chỗ cũ, tóc dài lơ đãng rơi xuống bả vai, nàng nở nụ cười rạng rỡ, ánh mắt phong tình hấp dẫn người nhìn. Nhĩ Tương cũng sốt trong nháy mắt, Nguyệt Ly Phong làm như không thấy gì, khôi phục lại tư thế ngồi ngay ngắn, đầu vai bị Sở Lương Âm bóp vẫn còn đau nhức, hẳn có thể nghe được tiếng xương cốt rắc rắc, gương mặt băng bó, con ngươi như dao, xẹt qua một tia lạnh lẽo và sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trùng Hợp

Phong cảnh non xanh nước biếc hấp dẫn, bầu trời như một miếng ngọc bích lớn, từng dãy núi nối tiếp nhau, tắm mình dưới ánh mặt trời, dòng nước từ khe suối chảy xuống bao quanh sơn cốc, tiếng nước đổ vang dội cả một khu rừng, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng chim chóc líu lo, có lúc lại bay lượn tự do trên trời, cảnh đẹp như thế thật khiến người ta quên luyện khó lòng mà quên được.

Nhưng chính ở nơi này, sáu bảy ngày trước, Lư Vãn đường của thần giáo Ma Nha đã bị tập kích, hơn bảy trăm người bỏ mạng và nhiều người trọng thương, đường trưởng lão Lư Vãn đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh, một trận mưa lớn qua đi, rửa sạch hết mùi máu tanh trên đường, bây giờ mặt trời trên cao chiếu rọi, cảnh đẹp ở đây lại được tái sinh thêm một lần nữa, chẳng ai còn nhớ rõ nó từng là một nơi đẫm máu.

Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong sống vai đi vào vùng đất xinh đẹp kia, hai bên đều là núi, cách đó không xa là khe nước, từ chỗ này có thể nghe rõ âm thanh nước chảy. Trước sau có một con đường nhỏ nối thẳng đến chỗ đó, từ nơi này đi ra ngoài, vòng qua một ngọn núi, chính là một trấn nhỏ, lúc ấy Lư Vãn đường hẳn là đi qua con đường này chạy tới trấn nhỏ kia, thế nhưng lại xảy ra chuyện.

“Trận mưa lớn đã làm mất hết vết tích, chẳng còn cái gì, sao có thể điều tra tiếp đây.” Sở Lương Âm bất mãn nói, thật ra đối với ông trời lại càng bất mãn hơn, trận mưa này đã giúp cho kẻ đứng sau gây ra mọi chuyện, chẳng lẽ ông trời cũng không vừa mắt với thần giáo Ma Nha?

Nguyệt Ly Phong mặc trường bào màu mực trang nhã, áo khoác ngoài màu trắng dài đến đầu gối, tóc đen dài được buộc cẩn thận sau ót, gương mặt tuấn tú, đặc biệt đứng ở nơi sơn thủy như thế, thật giống trích tiên giáng trần.

“Có lẽ chúng ta sẽ không có nhiều manh mối, nhưng không có nghĩa là không có, có khi Lư Vãn đường chỉ xui xẻo gặp phải, đối phương không cố ý nhắm vào bọn họ, vô tình gặp được thì sao.” Nguyệt Ly Phong thần nhiên nói, không giống như Sở Lương Âm cẩn thận tìm kiếm từng manh mối có thể sót lại, hơn nữa còn chuyên tâm nhìn xung quanh phong cảnh như tranh vẽ này.

Sở Lương Âm nhướn mày nhìn hấn một cái, “Có tin tức à?”

Nguyệt Ly Phong thu hồi ánh mắt đang nhìn Sở Lương Âm, khẽ môi hơi cong lên, thoát nhìn phong cảnh, tâm trạng của hấn cũng không tệ lắm.

“Biết được một chút, nhưng không có giá trị mấy, tra được tung tích đám người thần bí kia, nhưng đã bị mất dấu ở một làng chài ven biển Tương Châu.” Hai người xem như là lần đầu tiên bình tĩnh nói chuyện với nhau, không còn đối chọi gay gắt nữa, trái lại thật khiến người ta cảm thấy thế giới này bỗng nhiên tốt đẹp biết bao.

Sở Lương Âm sáng tỏ nhướn mày nói, “Xem ra bà đây không thể giúp Ninh Chiêu Nhiên, vậy để bọn họ tự đi làm đi.” Nàng không tìm hiểu nguyên nhân, ngược lại khá thoải mái, hai tay để trước ngực, ôm bảo kiếm đi về phía trước, bước qua đồng cỏ xanh mướt, đi vào trong rừng.

Nguyệt Ly Phong nhìn bóng lưng nàng, con ngươi xẹt qua một tia ngờ vực, sau đó nhanh chân đuổi theo bước chân nàng, hai người đi vào trong rừng, dựa theo tiếng nước chảy đến chỗ khe suối.

Khe suối rất sâu, dòng nước chảy siết, bởi vì trận mưa hai ngày trước, cho nên nước có hơi đục, nhưng không vì vậy mà làm mất khí thế của nó, không ngừng cuộn cuộn chạy quanh ngọn núi.

Đứng ở bên dòng suối, hai người nhìn chằm chằm nước chảy xiết phía dưới, thời gian như dừng lại, nếu như không phải Hoành Hạ và Nhĩ Tương đứng ở bờ rừng nhìn bóng dáng hai người đến nửa canh giờ, thật đúng sẽ làm người ta nghĩ kim đồng hồ chỉ thời gian đã dừng hoạt động.

“Người nói hai người bọn họ đang làm gì? Có phải lại định ở đây đánh nhau không nhỉ?” Hoành Hạ đi tới đi lui hỏi, hai người cũng không dám đến gần xem, chỉ có thể đứng ở ngoài mà suy đoán.

Nhĩ Tương lắc đầu, “Hai người bọn họ đâu có xích mích mà đánh nhau, có thể đang tính toán hoặc quan sát gì đó thôi.” Biểu hiện trên mặt hấn có hơi kiềm nén, không biết trong đầu hấn lại đang nghĩ cái gì.

Hoành Hạ không phúc hậu bĩu môi, “Có trời mới biết, dù sao chỉ cần hai người đó đừng ném đối phương xuống sông là được rồi.” Tuy hấn nói vậy,

nhưng thật ra hẳn rất lo lắng công tử sẽ bị thất sư thúc ném xuống sông, võ công của Thất sư thúc không phải dễ trung. Đại sư bá trong môn chưa chắc đã là đối thủ của nàng.

Nhĩ Tương lơ đãng trợn mắt, tỏ vẻ không nghe Hoành Hạ nói gì.

Nếu đã không tìm được dấu vết, Sở Lương Âm sao còn hao tổn tâm tư ở nơi này, đến xế chiều, một hàng bốn người đi ra khỏi đường nhỏ, vòng qua ngọn núi, đi vào trong trấn phía trước nghỉ ngơi.

Không thu hoạch được gì, Sở Lương Âm cũng tính mặc kệ chuyện này, cho nên nàng muốn rời khỏi đây. Rời đi tất nhiên sẽ không đi cùng với Nguyệt Ly Phong, mấy hôm nay đồng hành với hẳn, tưởng nàng không nhàm chán à?

Nơi này chỉ là một trấn nhỏ bình thường, nhưng trong trấn cũng khá náo nhiệt và phát triển, có thể bởi vì có nhiều người qua lại, cho nên ở đây có đến vài khách điểm.

Hoành Hạ dừng lại trước một khách điểm bề ngoài thoạt nhìn không tệ, chạy vào hỏi thử xem có phòng không, hơn nữa điều kiện khá ổn, cho nên, quyết định đêm nay sẽ nghỉ ngơi ở đây.

Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong vừa xuống xe ngựa liền lập tức đi lên lầu khách điểm, Hoành Hạ và Nhĩ Tương tự mình khuôn vác hành lý, hai cái rương lớn, còn có một chậu hắc mẫu đơn sắp tàn.

Mỗi lần Hoành Hạ nhìn thấy chậu mẫu đơn này đều cười nhạo, thật ra rất có khả năng là hẳn ghen tị, bởi vì vật này có giá trị đến nghìn vàng, lúc này lại sắp tàn, trái lại đáng giá được bao nhiêu.

Nhưng chậu mẫu đơn này do Sở Lương Âm đưa cho Nhĩ Tương, nàng cũng không có ý đòi lại, thậm chí mỗi ngày ngồi trên xe nàng lười đến nỗi không thêm liếc nhìn, hiện tại chậu hoa này đã trở thành đồ vật riêng của Nhĩ Tương.

Nhĩ Tương vẫn thờ ơ trước việc Hoành Hạ cười nhạo mình, xem chậu hoa như bảo bối, thật ra hẳn rất thích chăm chút những thứ này, chỉ là mỗi ngày theo Nguyệt Ly Phong chạy ngược chạy xuôi, làm sao còn thời gian làm việc này chứ.

Khách điểm không tính là người đến người đi, nhưng ở trọ không ít.

Nhĩ Tương đang ôm chậu hoa đi lên lầu, vừa vặn từ trên lầu có đám người đi xuống, hẳn theo thói quen đứng sang một góc cầu thang, nhường đường cho đối phương đi trước, khẽ ngẩng đầu nhìn, đám người kia khiến hẳn nổi lên nghi ngờ, bởi vì người dẫn đầu nhìn hơi quen mắt, nhưng hẳn không biết người này.

Người kia vóc dáng vạm vỡ, quan trọng hơn là toàn thân toát ra hơi thở ngông cuồng tùy tiện, khiến người ta không dám thử mạnh. Hẳn mặc trường bào màu xanh, tóc dài bay trong gió, đường nét trên gương mặt rõ ràng, đặc biệt là đôi mắt, dường như vạn vật trên thế gian đều không nằm trong đôi mắt đó.

Nhĩ Tương thấy quen mắt là vì người này có vài phần tương tự Ninh Chiêu Nhiên, Nhĩ Tương nhìn đoàn người bọn họ đi xuống, nhìn cách ăn mặc của đám người phía sau, trong lòng sáng tỏ, xem như đã đoán được người này là ai, nếu hẳn đoán không sai, người thoạt nhìn không dễ trêu chọc này, ắt hẳn là giáo chủ thần giáo Ma Nha, ca ca của Ninh Chiêu Nhiên.

Ninh Tùy Phong bước xuống lầu, ban đầu hẳn không chú ý đến Nhĩ Tương đang nhường đường, đột nhiên, khỏe mắt liếc nhìn chậu hắc mẫu đơn sắp tàn trong tay Nhĩ Tương, tầm mắt vừa di chuyển, ngược lại dọa Nhĩ Tương giật mình.

Nhĩ Tương nhìn ánh mắt Ninh Tùy Phong, không khỏi kiêng kị mấy phần, sau đó rút cổ, cả người dựa sát vào lan can, sợ hãi nhìn chằm chằm Ninh Tùy Phong đang chú ý đến chậu hắc mẫu đơn trong tay mình, chặt vật nuốt từng ngụm nước miếng.

Lúc Ninh Tùy Phong sắp đi qua, còn không quên quét mắt nhìn Nhĩ Tương một cái, không rõ có ý tứ gì, Nhĩ Tương chỉ cảm thấy cả người dựng tóc gáy, nhìn đám người họ như gió lướt qua mình sau đó nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của mình, hẳn mới dám thử lại.

Lấy lại tinh thần, tiếp tục đi lên lầu, cúi đầu nhìn chậu hoa trong tay, vừa rồi Ninh Tùy Phong chú ý đến chậu hoa này? Chợt nhớ tới trước đây Nguyệt Ly Phong có nói, đừng bởi vì chậu hoa này mà gây phiền toái, sau đó hẳn tê rần, chẳng lẽ, lời công tử đã thành sự thật, bởi vì chậu hoa hẳn gặp rắc rối???

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Kỳ Lạ

Trong phòng trọ, Sở Lương Âm ngồi bắt chéo chân trên giường nhỏ bên cửa sổ, ngắm nhìn tà dương từ từ buông xuống, bảo kiểm đặt bên người, vỏ kiểm màu nâu đỏ được chiếu rọi phát ra một tầng ánh sáng lấp lánh, tựa như bảo thạch sáng ngời.

Trong trần người đến người đi không dứt, vị trí lầu hai này của nàng quả là nơi tốt, có thể thấy hết được toàn bộ khung cảnh trong trấn, hơn nữa còn nhìn thấy con đường nhỏ kéo dài ra đến bên ngoài trấn, nối liền trong núi và ngoài núi, biến mất trong ánh chiều tà.

Đáng lẽ chỉ nhìn xung quanh một chút thôi, nhưng khi Sở Lương Âm nhìn con đường này thì vẻ mặt có chút thay đổi, con đường này hướng tây, nhưng mà cách hướng tây mấy trăm dặm chính là ranh giới với Lan Châu, nơi đó chẳng phải là chỗ Mộ Dung phủ gặp chuyện không may sao.

Chuyện này dường như có liên quan nhau, ngón tay Sở Lương Âm gõ gõ trên bậc cửa sổ, đột nhiên, tầm mắt nhìn thấy con chim bồ câu màu hồng từ xa bay đến, nó ở bên ngoài khách điểm chừng năm trăm thước bắt đầu lượn vòng, sau đó đáp xuống, không thấy bóng dáng.

Sở Lương Âm kinh ngạc, đó chẳng phải là bồ câu đưa thư của thần giáo Ma Nha sao, thế nào lại lưu lạc đến đây? Nếu không phải Ninh Chiêu Nhiên đưa thư cho nàng, chẳng lẽ người thần giáo ở đây?

Nàng hơi đứng dậy, cả người nghiêng ra ngoài cửa sổ tìm hiểu tình hình, nhìn sang chỗ đó, nhưng bị căn phòng ngăn cản tầm mắt, nên không thấy người bên kia, chỉ có điều bồ câu lại dừng lại ngay đó, vậy rất có khả năng người thần giáo cũng đang ở đây.

Nàng dùng tư thế này một phút, sau đó ngồi lại vị trí cũ, nhưng vừa ngồi xuống, đột nhiên thấy con bồ câu kia lại bay đi, xoay một vòng trong trấn, sau đó vỗ cánh bay về hướng nàng.

Ôi, đúng là rất có ý tứ, xem ra con bồ câu này là của Ninh Chiêu Nhiên, chỉ có điều đi giữa đường bị người ta chặn lại, sau đó được thả đi, nếu như là người của thần giáo Ma Nha thì thôi, nhưng nếu không phải, xem ra là gan người cũng lớn quá rồi.

Sở Lương Âm vươn tay ra ngoài cửa sổ, bồ câu lập tức đậu lên cánh tay nàng, nàng khẽ mỉm cười, sau đó, tầm mắt nhìn về phía khi nãy, dường như thấy có bóng người, chẳng qua phòng ở chẳng chật, cộng thêm ánh mặt trời chiếu chói mắt, nên không thấy rõ lắm.

Không chú ý tới bên kia nữa, Sở Lương Âm tháo ống trúc trên đùi con bồ câu xuống, mở tờ giấy bên trong ra xem, thoải mái trên mặt phút chốc cứng đờ.

Trên tờ giấy chỉ viết đơn giản mấy câu: Mau đến, Mộ Dung phủ gặp chuyện không may, Vân Liệt Triệt mất tích.

Phang một tiếng, cửa phòng mở, Hoàn Hạ hoảng sợ bùng chậu nước vào, ngẩng đầu nhìn thấy Sở Lương Âm cầm kiếm hấp tấp đi ra ngoài, gương mặt lạnh lẽo, vô cùng dọa người.

“Thất sự thúc...” Hoàn Hạ đứng một bên, nhìn Sở Lương Âm lướt qua trước mặt mình, hấn trở mặt sừng sốt, đây là chuyện gì?

Đứng tại chỗ hai giây, sau đó buông chậu nước trong tay xuống, chậm chạp đuổi theo xuống lầu, tất nhiên đã Sở Lương Âm đã mất bóng.

Hoàn Hạ nhìn xung quanh cửa khách điểm, nhưng cũng không thấy bóng dáng Sở Lương Âm đâu, người này biến mất cũng quá nhanh đi.

Hắn định xoay người vào trong, đột nhiên nhìn thấy Sở Lương Âm cười một con ngựa từ trong một con hẻm cạnh khách điểm lao ra, đợi khi Hoàn Hạ phản ứng kịp mới phát hiện con ngựa bọn họ dùng để kéo xe đã biến mất không thấy tăm hơi cùng với Sở Lương Âm.

“Ông trời ơi, lại còn như thế nữa? Dám trộm ngựa đi.” Hoàn Hạ quát dè hù lên, sau đó vội vã chạy lên lầu, lần này thì tốt rồi, mấy ngày nay xem bọn họ như nô dịch không nói, lúc gần đi còn dám cướp ngựa, thật sự là không có đạo lý, không có đạo lý mà.

Sở Lương Âm chạy một mạch về hướng tây, thuận lợi xuyên qua con đường nhỏ trong núi, mặt trời đã lặn sau núi, màn đêm từ từ kéo tới, nhưng mà, điều đó cũng không ảnh hưởng đến tốc độ của nàng.

Lá thư kia do Ninh Chiêu Nhiên viết, khả năng là giả rất thấp. Hơn nữa quả thực Vân Liệt Triệu đi đến Mộ Dung gia, và lại Mộ Dung gia xảy ra chuyện kỳ lạ như thế, nàng liền cảm thấy việc này không hề đơn giản, Vân Liệt Triệu tham gia vào, vốn nàng không lo lắng lắm, nhưng lại không ngờ đã xảy ra chuyện.

Người khác sống chết thế nào nàng không quan tâm, nhưng Vân Liệt Triệu thì khác, từ nhỏ hai người cùng lớn lên trên núi, tuổi tác xấp xỉ nhau, tính cách lại có mấy phần tương tự, khi luyện võ cũng thường hỗ trợ nhau, cho nên hai người họ tiến bộ nhanh nhất, vì vậy phần tình cảm này sẽ khác với những người kia, bây giờ Vân Liệt Triệu gặp chuyện không may, người đầu tiên xông lên nhất định là Sở Lương Âm.

Đường đi gần năm trăm dặm không tính là ngắn, nhưng chưa tới hừng đông, Sở Lương Âm đã đến thành Lan Châu, con ngựa đuổi sức đồ mồ hôi ướt đầm, nếu còn tiếp tục chạy như vậy, chỉ e nó sẽ chết vì mệt mỏi.

Sở Lương Âm không biết Mộ Dung phủ ở nơi nào, nhưng có thể mở miệng hỏi, sáng sớm ở thành Lan Châu không thiếu cửa hàng bán đồ ăn sáng, hỏi thăm một chút liền biết, nhưng Sở Lương Âm lại phát hiện khi nàng hỏi về Mộ Dung phủ, phản ứng của ông chủ quán thực là đã xảy ra chuyện lớn.

Nàng không hỏi nhiều lời, đánh ngựa về phía ngoại thành, xa xa có đám mây trắng hình vẩy cá, mặt trời từ nơi đó nhú ra.

Phủ đệ Mộ Dung ở một vị trí cực kỳ tốt, non xanh nước biếc, đường đi dễ dàng, cách vách phủ đệ chừng hai ba trăm mét có thể nói là xinh đẹp và yên tĩnh.

Mặt tiền Mộ Dung phủ khá lớn, chỉ có điều giờ phút này trong mắt là một màu đỏ thẫm, trên bậc thang cổng chính cũng dính vết máu, dĩ nhiên mà máu đã khô và đóng thành từng mảng.

Xung quanh Mộ Dung phủ đều có người trông coi, từng tốp năm mười người, ăn mặc giống nhau, đây hẳn là người làm của Mộ phủ.

Sở Lương Âm lập tức nhảy xuống ngựa, đi qua đây, tên thủ vệ kia quả nhiên đi tới ngăn cản nàng, “Minh chủ có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không thể bước vào nơi này, xin cô nương trở về.”

Ánh mắt Sở Lương Âm trở nên sắc bén lạnh lùng, nhìn lướt qua hai người đang ngăn mình hỏi, “Rốt cuộc Vân Liệt Triệu đã xảy ra chuyện gì?”

Hai người kia liếc nhìn nhau, sau đó hỏi: “Xin hỏi cô nương là...”

“Vân Liệt Triệu là Lục sư huynh Tùng Vụ môn của ta, rốt cuộc huynh ấy đã xảy ra chuyện gì? Mạc Thiên Tuyệt nếu đã phái các người bảo vệ nơi này, vậy nhất định ông ta cũng ở đây, ông ta ở đâu?” Sở Lương Âm thẳng thừng gọi tên Mạc Thiên Tuyệt, vô lâm minh chủ trong mắt nàng chẳng qua chỉ là thứ tầm thường.

Hai thủ vệ giật mình, sắc mặt đột nhiên vô cùng khó coi, nữ tử trước mặt hẳn là Sở Lương Âm đại danh鼎鼎 của Tùng Vụ môn, mặc dù khá bất mãn vì nàng gọi thẳng tên mình chủ, nhưng cũng chẳng dám dị nghị gì.

“Thì ra là Sở nữ hiệp, minh chủ quả thực đang ở Lan Châu, cùng với các vị tiền bối vô lâm lo hậu sự cho cả nhà Mộ Dung phủ. Về phần Vân lục hiệp....” Thủ vệ hơi dừng lại, sau đó tiếp tục nói: “Vân lục hiệp mất tích.”

Sở Lương Âm nhú mày, ánh mắt càng thêm âm trầm dữ tợn, “Cả nhà Mộ Dung phủ bị giết hại? Vậy Mộ Dung Tử Quân đâu?” Vân Liệt Triệu đến Mộ Dung phủ chỉ vì có quen biết với Mộ Dung Tử Quân, bây giờ huynh ấy mất tích, những người khác chẳng phải đã chết rồi sao?

Dường như thủ vệ cũng không biết nhiều lắm, hoặc có thể không muốn nói nhiều, im lặng một lúc nói: “Đại công tử Mộ Dung cũng mất tích, Sở nữ hiệp nói như thế, Mộ Dung phủ từ trên xuống dưới, từ bà cụ sáu mươi tuổi đến đứa trẻ ba tuổi cũng không may mắn thoát được, chỉ có Đại công tử Mộ Dung và Vân lục hiệp là không thấy tung tích.” Hẳn nói rõ ràng, dường như đang ám chỉ điều gì đó.

Sở Lương Âm nghe xong liền hiểu rõ, đột nhiên bước lên, chuôi kiếm trong tay để ngay yết hầu tên thủ vệ kia, “Mục đích nó, ý người bảo hộ hung thủ là Vân Liệt Triệu?”

Thấy Sở Lương Âm ra tay, mấy thủ vệ khác lập tức rút kiếm, xúm lại đây.

“Sở nữ hiệp, tiểu nhân không có ý đó, nhưng tiểu nhân đều là sự thật, không dám nói bậy.” Thủ vệ khấn trương, nhìn sắc mặt đầy sát khí của Sở Lương Âm, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Sở Lương Âm, đừng dây dưa với bọn họ, chúng ta trở về nói sau.” Giọng nói Ninh Chiêu Nhiên truyền tới, mọi người nhìn lại, không biết từ khi nào đã thấy Ninh Chiêu Nhiên đứng cách nơi này hơn mười thước.

Sở Lương Âm buông tên thủ vệ kia, sau đó xoay người đi đến chỗ Ninh Chiêu Nhiên, sắc mặt của Ninh Chiêu Nhiên cũng không tốt lắm, “Chuyện này không đơn giản đâu, có lẽ Vân lục hiệp đã gặp nguy hiểm.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Người Lạ Cùng Đường

Theo Ninh Chiêu Nhiên trở về khách điểm ở tạm, phòng trọ trong khách điểm đã hết, xem ra người trên giang hồ nghe được sự tình cũng tụ tập về đây, đúng thật là chuyện tốt không ra khỏi cửa mà tiếng dữ thì đồn xa, đám người này cũng chẳng phải thật sự vì muốn điều tra giúp Mộ Dung gia, trái lại đến xem náo nhiệt thì đúng hơn.

“Ngày thứ hai chúng ta tới đây cũng là ngày Mộ Dung gia chuẩn bị đưa tang, ai ngờ, trong vòng một đêm, già trẻ trên dưới gần ba trăm người bị người ta giết chết. Ta với Gia Cát Vô Phạm đã đích thân đi đến Mộ Dung phủ xem xét qua, xung quanh đều là máu tanh, xác chết khắp nơi, Mộ Dung phủ không ai may mắn thoát được. Nhưng mà sau khi tìm kiếm mới phát hiện không thấy xác của Mộ Dung Tử Quân, căn phòng của hắn là nơi duy nhất không có dấu vết đánh nhau. Sau đó lại nghĩ Vân lục hiệp đã ở Mộ Dung phủ, hơn nữa còn liên tục ở trong viện của Mộ Dung Tử Quân, kết quả, bây giờ không thấy hắn đâu.”

Sở Lương Âm đẩy cửa sổ phòng trọ ra nhìn, tầm mắt phóng nhìn Lan Châu rộng lớn, thành Lan Châu là thành trì tương đối lớn ở Đại Tề, kinh tế luôn dẫn đầu, rất nhiều người giàu đều tập trung nơi này, cửa hàng rực rỡ muôn màu, trong đó sản nghiệp Mộ Dung gia chiếm một phần ba.

“Mạc Thiên Tuyệt cũng đến Lan Châu rồi, cuối cùng ông ta nói thế nào? Nghe ý tứ của tên thủ vệ kia, cái rắc rối này đã đổ lên đầu Vân Liệt Triệu? Rốt cuộc Mạc Thiên Tuyệt làm minh chủ cái quái gì thế?” Những người còn lại nàng mặc kệ, nàng không dư hơi mà quan tâm, nhưng sao lại vu oan Vân Liệt Triệu, cho dù không bắt được hung thủ thì cũng chẳng ai oán giận, nhưng để người ta ăn nói xàm bậy thật đúng là khiến người ta tức giận.

Ninh Chiêu Nhiên lắc đầu, “Mạc Thiên Tuyệt không nói thế, chỉ là đám nhân sĩ giang hồ xem nào nhiệt đoán mò thôi.”

“Hừ, tốt nhất đừng để bà đây nghe được, bằng không ta trực tiếp cắt lưỡi bọn họ.” Sở Lương Âm nhủ mày, sắc mặt dữ tợn.

Ninh Chiêu Nhiên nhún nhún vai, “Chuyện của Lưu Vân đường bên ta cũng rất kỳ quái, ca ca ta tra xét mấy ngày rồi, cũng không thu hoạch được gì. Không biết đối phương là thần thánh phương nào, Lưu Vân đường chưa từng đắc tội với môn phái nào cả, tuy rằng thần giáo chúng ta rất ít qua lại với môn phái khác, nhưng cũng chưa tới mức hận thù giết chết nhau.” Nói đến đây, Ninh Chiêu Nhiên vô cùng tức giận, thần giáo Ma Nha nhiều người chết như vậy, kết quả ngay cả hung thủ là ai cũng không biết, nghĩ lại vẫn còn thấy buồn bực.

Sở Lương Âm liếc mắt nhìn Ninh Chiêu Nhiên một cái, ánh mắt có vài phần phức tạp nói, “Nguyệt Ly Phong đã điều tra thử, hẳn nói Lưu Vân đường bị tập kích chỉ là sự trùng hợp, cũng không phải là cố ý nhắm vào. Cô nghĩ thử xem có khi nào, vụ này với huyết tẩy Mộ Dung phủ là cùng một đám người làm không?”

Về mặt Ninh Chiêu Nhiên lập tức nghiêm túc, “Nơi Lưu Vân đường bị tập kích chỉ cách Lan Châu năm sáu trăm dặm, có lẽ sẽ có liên quan tới nhau.” Nàng đứng lên, đi tới đi lui trong phòng, chân mày nhíu chặt suy nghĩ hai nơi xảy ra chuyện.

“Nguyệt Ly Phong còn tra được gì không? Hay chỉ có bấy nhiêu?” Ninh Chiêu Nhiên đối với tin tức do Nguyệt Ly Phong điều tra được rất có hứng thú, bọn Ninh Tùy Phong cũng tra được một ít, nhưng rất mơ hồ, không có lợi ích bao nhiêu.

“Tra được một chút tung tích, nhưng mà đã mất dấu ở một làng chài ven biển Lam Hải, không có tin gì nữa.” Sở Lương Âm đáp, càng lúc nàng càng cảm thấy chuyện này kỳ hoạc.

“Lam Hải?” Ninh Chiêu Nhiên hơi híp mắt, chẳng lẽ việc này do người bên ngoài làm?

“Hiện tại Mạc Thiên Tuyệt đang ở đâu? Không phải nói đang cùng với đám người tiền bối võ lâm bàn bạc chuyện Mộ Dung phủ sao? Người Tùng Vụ môn có đến chưa?” Chuyện liên quan đến Vân Liệt Triệu, ắt hẳn Nhị sư huynh Trâu Ngọc sẽ đến.

“Ồ Lan Châu Mộ phủ có một phủ đệ, hôm qua mấy gia chủ những thế gia có tiếng đã chạy tới Lan Châu, tất cả đều ở tạm Mộ phủ. Tùng Vụ môn chưa thấy ai tới cả.” Ninh Chiêu Nhiên đem những chuyện đã xảy ra trong hai ngày này kể lại rõ ràng.

“Vậy hôm nay bà đây phải đi ‘thăm viếng’ một phen mới được, lời đồn đãi hình như là thật, để xem ông ta làm mình chủ thế nào, đối với lời đồn không đúng sự thật cũng không ngăn lại hay sao?” Nghĩ tới tới về mặt của tên thù địch này, Sở Lương Âm lại tức giận không có chỗ phát tiết.

Ninh Chiêu Nhiên chấp tay, xem như đồng tình, “Nghĩ đến ta đây là người tà môn ngoại đạo, người ta còn không thêm dè ý, tự nhiên đối với cái gọi là mình chủ võ lâm sẽ rất tôn quý, nhưng nếu dựa vào cô thì ta có thể gặp được rồi.” Đối với nàng mà nói cái gọi là võ lâm chính đạo vô cùng thiên vị, Ninh Chiêu Nhiên rất tức giận, tuy cùng đồng hành với Gia Cát Vô Phạm, nhưng Gia Cát Vô Phạm lại không giống với Sở Lương Âm, nàng cũng không dám yêu cầu nhiều, cho nên, đến Mộ phủ chỉ có một mình Gia Cát Vô Phạm, nàng đi cũng chỉ ở lòng vòng bên ngoài.

Sở Lương Âm liếc mắt khinh bỉ nhìn Ninh Chiêu Nhiên, nhưng nàng cũng không thêm quan tâm, ai thêm quản Sở Lương Âm có thật sự khinh bỉ nàng hay không.

“Trời sáng rồi, bây giờ đến Mộ phủ thôi.” Sở Lương Âm sốt ruột nói, tuy Ninh Chiêu Nhiên nghe ngóng được không ít, nhưng khẳng định vẫn không bằng Mạc Thiên Tuyệt hiểu rõ, nàng chính là muốn biết, cuối cùng Vân Liệt Triệu như thế nào, còn nữa đã tìm được hung thủ hay manh mối gì chưa.

“Một khi đã như vậy, chúng ta đi thôi.” Ninh Chiêu Nhiên đem nhuyễn tiên ở trên bàn cân thận quán ở bên hông, chuẩn bị đầy đủ để đi.

Sở Lương Âm cầm lấy kiếm, bước trước một bước ra khỏi phòng, nhưng được nửa chừng thì dừng lại.

“Làm sao vậy?” Ninh Chiêu Nhiên tò mò hỏi, thoáng nhìn thấy Gia Cát Vô Phạm.

Gia Cát Vô Phạm không hề bất ngờ khi nhìn thấy Sở Lương Âm, cả người mặc trường sam màu trắng, để lộ thân thể gầy gò, bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió thổi đi, bộ dạng hiền lành không dối, hơi thở nhẹ nhàng, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều đẹp mắt, mặc kệ hắn đi tới chỗ nào cũng làm người ta phải chăm chú ngắm nhìn.

“Rời giường.” Sở Lương Âm tùy tiện chào hỏi, sau đó đi lên vài bước, cố ý nhìn lướt qua trang phục trên người Gia Cát Vô Phạm, xem ra quần gia của nhà Gia Cát tới đây, chỉ có những lúc quần gia đến, Gia Cát Vô Phạm mới có thể đối với bộ trang phục kia.

Khoe môi Gia Cát Vô Phạm cong lên một nụ cười trong trẻo, “Nghe được giọng của cô. Đừng sốt ruột, chuyện này không thể gấp gáp được.” Hắn đây là đang nói chuyện của Vân Liệt Triệu.

Sở Lương Âm thở dài, trên mặt thả lỏng đi đôi chút, đến gần Gia Cát Vô Phạm, lắc đầu nói: “Vô công Vân Liệt Triệu đến trình độ nào ta là người hiểu rõ nhất, huynh ấy vô duyên vô cớ mất tích, có thể tưởng tượng được đối thủ là người thế nào.”

Gia Cát Vô Phạm gật đầu, đồng tình với suy nghĩ của nàng, sau đó nói thêm: “Cho dù như thế, cô tìm Mạc Thiên Tuyệt cũng không hỏi được tin tức hữu dụng, bởi vì bọn họ cũng không tìm được thứ gì giá trị.” Hắn đi Mộ phủ, cho nên, những tin tức này hẳn biết khá nhiều.

Sở Lương Âm nhủ mày, “Vậy đi Mộ Dung phủ, ta muốn tận mắt nhìn xem Mộ Dung phủ đã thành ra cái dạng gì, còn phải xem xét thi thể nạn nhân nữa, như vậy mới hi vọng có thể tìm được manh mối khác.”

Gia Cát Vô Phạm gật đầu, “Được, ta đi với cô.”

Một câu nói đơn giản và nhẹ nhàng của hắn, như gió xuân ấm áp, Ninh Chiêu Nhiên đứng ở bên cửa cảm thấy ừ ừ, nàng và Gia Cát Vô Phạm ở cùng một chỗ nhiều ngày như vậy, cho tới bây giờ hắn cũng không nói nhiều với nàng, ‘đi với cô’ một câu thoải mái như thế không biết đã thương bao nhiêu người.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Huyết Tẩy Mộ Dung Phủ

Trong một đêm Mộ Dung phủ bị huyết tẩy mà rơi vào cảnh thê lương tĩnh mịch, cách xa mười thước còn có thể ngửi thấy mùi máu tanh bay tới, cửa chính có rất nhiều thi thể trông coi, nhưng cánh rừng phía sau Mộ Dung phủ lại không có nhiều người để ý, bức tường cao được sửa chữa an toàn, cũng không ngăn được hung thủ đêm đó vào đây sát hại, trong vòng một đêm, cảnh còn người mất.

Ba người Sở Lương Âm, Ninh Chiêu Nhiên và Gia Cát Vô Phạm đi vòng qua khu rừng, đến nơi không thể nhìn thấy rõ bóng người, thân ảnh ba người nhoáng một cái đã biến mất tại chỗ, chỉ còn sót lại cơn gió nhẹ thổi qua.

Nhảy qua bờ tường Mộ Dung phủ, đập vào mắt là những dấu vết còn dư lại nơi hậu viện, đây là nơi ở của hạ nhân trong Mộ Dung phủ, thế nhưng cũng không tránh khỏi đại nạn tàn sát, máu tanh khắp nơi trên đất, hoa cảnh đổ ngã, cánh cửa sổ bị bể nát, rõ ràng là vết tích của đao kiếm, có thể thấy rõ công lực của hung thủ không tầm thường.

Ninh Chiêu Nhiên nhắm mắt, cố tình nín thở, nàng chán ghét mùi máu chết chóc này, hơn nữa trải qua một ngày mặt trời nắng nóng, mùi máu bốc lên chút tanh hôi, đối với nàng nó chẳng khác gì mùi cá tôm thối rữa cả.

Sở Lương Âm cau mày, nhìn vết máu bắn tung tóe ở mọi nơi, hơn nữa còn có vết tích đao kiếm khắc sâu, trong lòng nàng càng thêm nặng nề, cây cối trong đình viện đều bị một kiếm cắt đứt, vết cắt ngay ngắn chỉnh tề, kẻ ra tay vô cùng thành thực, đối với những người thường xuyên hành tẩu trên giang hồ, vừa liếc mắt thôi cũng có thể đánh giá đối phương sử dụng bao nhiêu công lực.

“Toàn bộ Mộ Dung phủ đều như vậy sao?” Nơi ở của hạ nhân đã thành ra như vậy, có thể tưởng tượng những nơi khác thế nào.

Gia Cát Vô Phạm gật đầu đáp, “Đúng vậy, chỉ cần là nơi có người ở, đều lộn xộn không chịu nổi.” Hắn đi đến chỗ có máu, cả người lúc ẩn lúc hiện, chỉ nhìn hắn thôi cũng có cảm giác máu tanh kia trong phút chốc tiêu tan, trước mắt chỉ còn khoan khoái thoải mái.

“Vậy không cần đến xem những nơi khác, trước đó Vân Liệt Triệu ở nơi nào?” Sở Lương Âm thờ dãi, tuy nói người chết không có liên quan gì đến nàng, nhưng nhìn tình cảnh máu tanh trước mắt, trong lòng cũng thấy không thoải mái.

“Ở Lâm Hương Trai của Mộ Dung Tử Quân.” Ninh Chiêu Nhiên đáp, sau đó đi trước dẫn đường, ra khỏi hậu viện Mộ Dung phủ.

Tuy nói là đi ra hậu viện, nhưng cảnh tượng đập vào mắt cũng không khác hậu viện kia là bao, vườn hoa nhỏ xinh xắn, hòn non bộ sống động, có thể loáng thoáng hình dung được sự huy hoàng trước đây của nó.

“Các người có đi xem thi thể không?” Vết kiếm kia nhìn không hề đơn giản, cũng không biết những thi thể này đã thành ra cái dạng gì nữa.

Ninh Chiêu Nhiên quay đầu nhìn Gia Cát Vô Phạm một cái, sau đó nhún vai đáp, “Không có, ai dư hơi đâu mà đi coi chứ.” Nghe nói thi thể không hoàn chỉnh, nàng mới không cần đi đó.

“Tôi nay đi đến nghĩa trang xem thử.” Gia Cát Vô Phạm thần nhiên nói.

“Ừm, phải đi xem một chút, coi đối phương dùng đao pháp kiếm pháp gì.” Sở Lương Âm nhất định đi, đao pháp Vân Liệt Triệu thế nào nàng rất rõ, tạo thành vết thương ra sao chỉ cần liếc mắt một cái nàng sẽ nhận ra ngay.

Lâm Hương Trai không giống những nơi khác, chỗ này giống như chưa từng trải qua đánh đấm, cây cối mọc sum sê, cửa phòng đóng chặt, thoạt nhìn có vẻ không bị quấy rầy.

Sở Lương Âm bước trước một bước đi vào, Lâm Hương Trai có tổng cộng sáu gian phòng, phía đông là phòng khách, Vân Liệt Triệu nhất định cũng sẽ ở đây thôi.

Sở Lương Âm đi vào căn phòng Vân Liệt Triệu từng ở, đẩy cửa ra, hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng phả tới mặt, nàng hít một hơi thật sâu, hi vọng trong không khí còn lưu giữ lại chút mùi trên cơ thể Vân Liệt Triệu, đặc biệt là mùi mồ hôi lâu ngày không tắm rửa, Sở Lương Âm nhớ rõ, nàng bị từng huan tới muốn tắt thở, cho nên chỉ cần ngửi, có thể miễn cưỡng nhận ra.

“Làm sao vậy?” Ninh Chiêu Nhiên đứng ở sau Sở Lương Âm, nhìn hành động kỳ hoặc của nàng hỏi.

“Không có gì, đúng là Vân Liệt Triệu từng ở nơi này.” Sở Lương Âm bình tĩnh trả lời, sau đó cất bước đi vào trong.

Nhưng mà, chính vào lúc này, ở bên ngoài Lâm Hương Trai đột nhiên truyền tới tiếng người hô to, “Đứng lại, các người là ai mà dám tùy tiện xông vào Mộ Dung phủ?”

Ba người quay lại, Sở Lương Âm từ trong phòng đi ra, người ở bên ngoài Lâm Hương Trai cũng đi tới, một nhóm thị vệ xông vào, sau đó có một người mới tiêu sái bước ra, người này không ai khác chính là Mạc Thành Hiều.

Cái này gọi là oan gia ngõ hẹp, đi tới chỗ nào cũng gặp nhau.

Mạc Thành Hiều mặc hoa phục màu xanh ngọc, bộ dạng quý công tử lêu lợt, liếc mắt nhìn Sở Lương Âm, cơ mặt hắn đột nhiên co quắp, nói thế nào cũng không ngờ lại đụng phải Sở Lương Âm ngay chỗ này.

“Mạc nhị công tử, mấy ngày gần đây vẫn khỏe chứ?” Sở Lương Âm một tay cầm kiếm bước xuống bậc thang, hơi nghiêng người về phía Mạc Thành Hiều, tên này theo phản xạ lui về sau từng bước, đột nhiên phát hiện sau lưng mình là bức tường nên dừng lại.

Mạc Thành Hiều cười cười, nụ cười vô cùng khó coi, nhưng vẫn cố tỏ ra có khí thế, “Sở nữ hiệp, thiên hạ này quả là nhỏ, đi tới đâu cũng gặp. May mắn gặp Sở nữ hiệp, tại hạ không dám nhận.” Nhớ tới thù hận ngày xưa, hắn không khỏi cắn răng chịu đựng.

Khóe môi Sở Lương Âm cong lên, không chút kiêng nể cười nhạt, “Đúng vậy, sáng sớm hôm nay ta đi ra ngoài ngửi được mùi phấn thú, đoán chừng là có điềm gì đó, nhìn thấy Nhị công tử, đúng là ứng nghiệm thật.” Sở Lương Âm trước sao cũng không thay đổi bản chất ăn nói độc địa, Mạc Thành Hiều nghe xong gân xanh cũng nổi lên.

Mạc Thành Hiều hít một hơi thật sâu, sau đó nói: “Phụ thân hạ lệnh, phong tỏa Mộ Dung phủ, Sở nữ hiệp sao còn đi vào? À, nghe nói Vân lục hiệp của quý phái cũng có liên quan đến việc này, hơn nữa cho tới bây giờ cũng không thấy bóng dáng Vân lục hiệp đâu, Sở nữ hiệp đến đây là vì chuyện này sao? Ôi, coi như gia môn bất hạnh, Tùng Vụ môn đều là người hào hiệp, thật không ngờ Vân lục hiệp lại là loại người như vậy.” Hắn lấy việc này công kích Sở Lương Âm, nhưng không ngờ chính mình lại dẫm lên mìn.

Sắc mặt Sở Lương Âm trong nháy mắt thay đổi, nhiệt độ xung quanh giảm xuống, đáy mắt mang theo sát khí, nắm chặt bảo kiếm trong tay, một bàn tay khác lại khóa lên cổ tay của nàng.

Ninh Chiêu Nhiên từ phía sau đi lên, mỉm cười điềm lệ nói, “Nghe nói sau khi Mộ Dung phủ xảy ra chuyện này, toàn bộ những cửa hàng của Mộ Dung phủ trên danh nghĩa sẽ tạm thời được Mạc phủ quản lý? Mạc phủ quả là may mắn, vô duyên vô cớ nhận được tài sản bạc triệu của Mộ Dung phủ, thân là người ngoài, bản tiểu thư nhìn thấy còn hâm mộ đến ghen tỵ đây này.”

Gương mặt đắc ý của Mạc Thành Hiều đã sớm thay đổi, Sở Lương Âm ở bên kia tay cầm kiếm buông lỏng, nàng cũng khẽ cười một tiếng, “Chúc mừng chúc mừng, chúc mừng Mạc phủ đã lấy được tiền bạc trở thành phủ khả địch quốc. Phải nói Mạc phủ thật có bản lĩnh làm việc, làm mọi thứ thần không biết quỷ không hay, thậm chí ngay cả Vân Liệt Triệu của Tùng Vụ môn ta cũng bị bắt, Mạc nhị công tử, xem ra, bà đây đã xem thường các người rồi.” Nàng đi về phía trước, khóe môi nhếch lên nụ cười, con ngươi lạnh lẽo, mặc dù nàng cảm thấy chuyện này nhất định không phải do Mạc phủ làm, nhưng những lời Mạc Thành Hiều nói vô cùng đáng giận, nàng không thể trực tiếp làm thịt hắn, vậy thì để hắn nếm chút mùi vị không thể nói nên lời đi.

“Cô...” Mạc Thành Hiều tức muốn ói máu, không nghĩ tới Ninh Chiêu Nhiên lại phản đòn, Sở Lương Âm còn thuận nước đẩy thuyền châm chọc hắn, nhất thời không biết trả lời thế nào cho đúng.

“Thế nào? Dám làm không dám nhận? Mạc phủ chỉ có năng lực bấy nhiêu thôi sao? Hay là Mạc nhị công tử gọi cha người ra đây, để làm nương làm vợ làm mình chủ, ngay cả cái miệng còn mình ông ta còn không quản được, ta thấy ông ta làm cái chức võ làm mình chủ không được rồi.” Cánh tay nàng vừa chuyển, bảo kiếm trong tay vẽ một đường cong lượn lờ trước mặt Mạc Thành Hiều, khiến hắn hoa cả mắt.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Võ Lâm Các Gia

“Sở nữ hiệp giận dữ nói thế chỉ e sẽ khiến khuyển tử của lão phu bị dọa sợ.” Một giọng nói âm trầm như được rèn luyện nhiều năm từ bên ngoài Lâm Hương Trai truyền tới, Mạc Thành Hiều lập tức xoay người, sau đó nhanh chân chạy ra đón tiếp, trên mặt xuất hiện biểu hiện ‘cứu viện tới rồi’, “Phụ thân người đã tới.” Hắn vô cùng tôn kính, bởi vì người đến là phụ thân của mình, đương kim minh chủ Võ Lâm – Mạc Thiên Tuyệt.

Đoàn người xuất hiện trong tầm mắt, Sở Lương Âm khẽ thu liễm, Ninh Chiêu Nhiên đứng một bên lui về phía sau, nhưng vẫn đứng cách xa Gia Cát Vô Phạm, sóng vai với Sở Lương Âm, nhưng kỳ thực trong lúc vô tình Sở Lương Âm đã bảo vệ Ninh Chiêu Nhiên ở phía sau lưng.

Mạc Thiên Tuyệt thoát nhìn chưa tới bốn mươi, dáng người to lớn, mặc trường bào màu đen, tóc tai được buộc cẩn thận ở sau đầu, gương mặt có vài

phản tương tự Mạc Thành Hiêu, nhưng khí chất trầm ổn từ trong xương thì không thể nào lẫn đi được. Đôi mắt khắc sâu dấu vết thời gian, phải tôi luyện vô số lần mới được như vậy, cơ trí và toàn bộ hơi thở thâm sâu đều giấu kín nơi đáy mắt, lúc nhìn Sở Lương Âm lại không hiểu sao nở nụ cười, tựa như một vị trưởng bối đang đối mặt với một đứa trẻ bướng bỉnh.

“Mạc minh chủ.” Sở Lương Âm vừa mới thu liễm nay lại bày ra vẻ mặt trào phúng khinh thường, trái lại cư xử với Mạc Thiên Tuyết có vài phần kính trọng.

“Sở nữ hiệp lo lắng cho Vân lục hiệp quý phái là chuyện phải làm, nhưng Sở nữ hiệp không cần sốt ruột, lão phu chắc chắn sẽ tìm Vân lục hiệp trở về.” Mặc dù lời nói của ông không thể giải quyết được sự tình trước mặt, nhưng cũng khiến người nghe khó chịu.

Gương mặt Sở Lương Âm không chút thay đổi, nhìn lướt qua phía sau Mạc Thiên Tuyết, đều là những gương mặt quen thuộc, hành tẩu nhiều năm trên giang hồ như vậy, gặp qua không ít người của những môn phái khác nhau trong Võ Lâm, hiện tại đã tụ họp về đây, mặc dù Sở Lương Âm không có hứng thú, nhưng cũng khẽ gật đầu tỏ ý.

“Mạc minh chủ muốn xen vào nhiều chuyện hẳn là không hay lắm, ta thấy ông nên lo liệu tốt chuyện của mình, dựa vào trình tự mà thực hiện. Nhưng Vân Liệt Triệu là Lục sư huynh của ta, ta nhất định phải đi tìm hắn, mặc kệ sống chết.” Sở Lương Âm nói rõ mục đích của mình, chuyện của Mộ Dung phủ nàng không có hứng thú nhúng tay vào, nàng chỉ muốn tìm Vân Liệt Triệu thôi, cho nên, nàng sẽ không cùng với Mạc Thiên Tuyết thông đồng làm bậy.

Mạc Thiên Tuyết bước lên phía trước hai bước, đối mặt với Sở Lương Âm, lúc này tự nhiên cũng thấy Ninh Chiêu Nhiên đang đứng phía sau, nhưng Mạc Thiên Tuyết không có biểu hiện khác thường gì, nói vậy ông cũng biết mối quan hệ giữa Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên.

“Sở thế chất, tâm trạng của người lão phu có thể hiểu, nhưng buổi trưa hôm nay Trâu thiếu hiệp và Chung tam hiệp đã chạy tới Lan Châu, Sở thế chất chưa gặp sao?” Giọng điệu Mạc Thiên Tuyết mềm mỏng để lộ gương mặt yêu thương.

Sở Lương Âm nhún mày, trong lòng tự có cân nhắc, sau đó gật đầu, “Ta cũng cần phải gặp mặt bọn họ, nhưng nếu bọn họ đến đây, Mạc minh chủ cử thương lượng việc chính sự, dù thế nào ta cũng nhất định phải đi tìm Vân Liệt Triệu.” Đối với thái độ thân thiết như trưởng bối của Mạc Thiên Tuyết, Sở Lương Âm chưa từng có nhiều phản ứng, mặt không chút thay đổi trả lời.

Trái lại Mạc Thành Hiêu ở bên kia cũng thấy bầu không khí có gì đó không thích hợp, nhưng không dám nói, kém cỏi trùng mắt với Sở Lương Âm.

“Được, tất cả cứ đợi sau khi Sở thế chất gặp mặt Trâu thiếu hiệp với Chung tam hiệp thì bàn bạc thêm.” Mạc Thiên Tuyết thoải mái trả lời, trên môi mang theo nụ cười, hai mắt tràn ngập tình cảm trưởng bối yêu thương.

“Mạc minh chủ, cho tới tận bây giờ, ông đã tra được manh mối hữu dụng nào chưa?” Sở Lương Âm quay lại nhìn thoáng qua căn phòng Vân Liệt Triệu từng ở, cảm thấy có chút nhức đầu.

Mạc Thiên Tuyết ngoảnh lại nhìn đám người phía sau, từ từ nói: “Mộ Dung phủ gặp chuyện không may, lão phu lập tức chạy tới đây, đêm đó Hoàng trang chủ, Thu thiếu hiệp của Thu Thủy trang, Bạch trang chủ, Tiêu thiếu chủ cũng chạy đến. Bọn họ đều phái cao thủ đi điều tra, thu hoạch quá ít.” Ông ta nói một hồi, chỗ cần nói không nói, ngược lại đã ngửi thấy mùi vị khen ngợi bản thân.

Sở Lương Âm nhìn qua phía đối diện, võ lâm Đại Tề có tổng cộng sáu đại thế gia lớn, Hoàng gia, Thu gia, Bạch gia, Tiêu gia, Mộ Dung gia trong vòng một đêm huyết tẩy, còn có Đỗ gia bảy năm trước bị kẻ thù tiêu diệt. Sáu gia tộc lớn bây giờ chỉ còn lại bốn, mặc dù hiện tại tất cả đều cũng bày ra tư thế phải tìm hung thủ, nhưng chẳng ai biết trong lòng những người này có ai bòn chôn hay không, nói chính xác, có khi người chết kế tiếp lại là bọn họ.

“Vậy là cũng không hề có chút manh mối nào của Vân Liệt Triệu? Đã như thế, vẫn bối xin cáo từ, ta cùng với Gia Cát và Ninh Chiêu Nhiên phải đi nghĩa trang một chuyến, đợi đến tối ta sẽ tự mình đến gặp Nhị sư huynh và Tam sư huynh, không cần Mạc minh chủ quan tâm.” Nàng chấp tay thi lễ, đi vòng qua Mạc Thiên Tuyết ra ngoài, Gia Cát Vô Phạm theo cấp bậc lễ nghĩa cũng thi lễ với ông, Ninh Chiêu Nhiên đi phía sau, ngay cả liếc mắt cũng không có, hất cao hàm bỏ đi.

Người bên ngoài thấy Sở Lương Âm liền nhường đường, Sở Lương Âm đi ngang qua nam tử chừng hai mươi mấy tuổi liền đưa mắt nhìn hắn một cái, lông mi nam tử kia khẽ động, đôi mắt mang theo ý cười nghịch ngợm và vui sướng.

Sở Lương Âm nhanh chóng gật đầu, sau đó đi tới, hai người rất nhanh làm hàng loạt động tác mà người ta không nhìn thấy kịp, nhưng một nam tử khác đứng một bên lại thấy rất rõ ràng, trên mặt xẹt qua một tia cảm xúc sâu xa.

Đường đường chính chính bước ra khỏi cửa Mộ Dung phủ, Ninh Chiêu Nhiên thở dài một hồi, sau đó một chuỗi từ ngữ thô tục.

“Đúng là phế vật, đến giờ cũng không điều tra được tin tức hữu dụng, thật đúng là sống quá uổng phí rồi đó.” Ninh Chiêu Nhiên rất muốn phun một bãi nước miếng, nhưng nghĩ lại đó không phải là tác phong của nàng, làm như vậy hẳn chỉ có một mình Sở Lương Âm.

Tất nhiên Sở Lương Âm cũng không có thiện cảm với Mạc Thiên Tuyết, chẳng qua không muốn nhắc tới thôi, “Đi nghĩa trang, để xem vết thương trên thi thể ra sao, coi có nghiên cứu được gì không.”

“Ta thấy hình như lão Mạc Thiên Tuyết kia đối với sự mất tích của Mộ Dung Từ Quân và Vân Liệt chẳng có bao nhiêu quan tâm, việc quan trọng bây giờ là phải điều tra hung thủ, mục đích hẳn ta bắt Mộ Dung Từ Quân và Vân Liệt Triệu, hiện tại thế nào, ông ta không hề lo lắng, thậm chí còn thờ ơ thấy rõ.” Ninh Chiêu Nhiên lắc đầu, song nàng vẫn phải thừa nhận Mạc Thiên Tuyết là người mưu mô xảo quyệt, nhìn thần thái và cử chỉ của ông ta, cho dù nàng với đại ca hợp lực lại cũng không phải là đối thủ của Mạc Thiên Tuyết.

“Đó là chuyện của ông ấy, không liên quan đến chúng ta.” Sở Lương Âm và Gia Cát Vô Phạm sóng vai đi về hướng nghĩa trang, Ninh Chiêu Nhiên quay đầu, tầm mắt dừng lại ngay cửa Mộ Dung phủ vài giây, cuối cùng hừ lạnh một tiếng.

Nghĩa trang ở Lan Châu nằm ở vùng ngoại thành, yên lặng không có người, thường ngày chỉ có một lão bá gỗ mồ cảm canh bảo vệ.

“Lương Âm có giao tình với thiếu chủ Tiêu gia sao?” Ba người đi trước, Gia Cát Vô Phạm đột nhiên mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng như gió, tuy rằng hắn đi phía sau, nhưng quả thật đã thấy Sở Lương Âm và Tiêu thiếu chủ có giao tiếp với nhau.

Sở Lương Âm cũng ngoài ý muốn khựng lại, liếc nhìn Gia Cát Vô Phạm, gật đầu, “Ừm, lúc trước cùng với Tiêu Vũ Nặc và Ninh Chiêu Nhiên tranh giành tú cầu của nữ nhi thành chủ Lâm Bình thành.

Ninh Chiêu Nhiên ở bên kia hừ một tiếng, tay vuốt mái tóc dài rơi trên vai, gương mặt đầy vẻ xem thường nói, “Thằng nhóc con kia cũng không phải dạng vừa, sau này Sở Lương Âm cô nên cách xa hắn một chút, bản tiểu thư không định gặp hắn đâu.”

Sở Lương Âm lạnh lùng quét mắt nhìn nàng một cái, “Ít ra cũng tốt hơn cô, ta nhớ thời điểm quan trọng nhất, người giữ ta lại là Tiêu Vũ Nặc, khi đó Ninh Chiêu Nhiên cô đang ở đâu thế nhỉ?”

Ninh Chiêu Nhiên lập tức im miệng, trợn trắng mắt, lẩm bẩm nói, “Tại vì hắn vương tay vương chân, bằng không sao ta có thể bỏ qua?”

Sở Lương Âm không để ý tới nàng nữa, bởi vì nghĩa trang đã xuất hiện ngay trước mặt, ánh nắng chói chang ngay trên đầu, thế nhưng giờ phút này nơi đây vẫn còn cảm giác lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tàn Nhẫn

“Âm u quá !!” Ninh Chiêu Nhiên đề lộ vẻ mặt ghét bỏ, nàng không thích tiếp xúc với những nơi như thế này, vừa âm u vừa lạnh lẽo, rõ ràng chẳng có gì hết, nhưng nó vẫn khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Nghĩa trang chưa từng được tu sửa, tấm bảng ngay cửa chính trải qua không biết bao nhiêu mùa mưa nắng, màu sắc loang lổ nhiều chỗ, càng khiến nghĩa trang này có thêm mấy phần thê lương.

Sở Lương Âm bước vài bước lên bậc thang, giờ tay gõ cửa, một lát sau, từ bên trong truyền đến tiếng bước chân chậm chạp lẻ mề, có thể đoán được đó là tiếng bước chân của một ông già.

Két, cửa lớn đóng chặt đột nhiên được đẩy ra, người trước mắt xuất hiện khiến Sở Lương Âm không khỏi nheo mắt lại.

Người ra mở cửa là một ông cụ, mặc bộ y màu xám tro cũ kỹ, cao chừng một mét sáu, bên phải nách chống một cây quải trường, vị trí đùi bên phải giấu dưới lớp vải bố dường như trống không, dễ dàng nhận ra, đùi phải của ông ta đã không còn.

Ông ấy khoảng chừng sáu mươi bảy mươi, mái tóc muối tiêu, gương mặt vạm vỡ, giống như bộ mặt đầu lâu trời sinh không thay đổi. Đôi tay mở cửa cũng biến dạng đến dọa người, không thể nhìn ra hình thù năm ngón tay bình thường, tư thái bóp méo kỳ quái.

Ông chậm rãi thu hồi bàn tay mở cửa kia, đầu khớp xương bị biến dạng chèn ép không thấy hình dáng nhìn lướt qua ba người đứng bên ngoài, “Có việc gì?” Giọng nói thô thiển khó nghe, tựa như trong cổ họng dính kẹo cao su vậy.

Sở Lương Âm gật gật đầu, “Chúng ta muốn kiểm tra thi thể người bị nạn ở Mộ Dung phủ, có thể tìm ra được manh mối hung thủ hay không.” Nàng trả lời đầy đủ, không giống như cách cư xử với người khác, giọng nói còn đặc biệt mang theo tôn trọng.

Ông cụ không nói gì nữa, chậm rãi xoay người lại, chống quải trường tập tễnh rồi đi, nhìn theo bóng lưng và tư thế đi của ông có thể phát hiện toàn bộ xương cốt trên người đều đã biến dạng, vạm vỡ khó tin.

Ninh Chiêu Nhiên đứng ở dưới bậc thang xoa xoa cánh tay, khắp người đều nổi da gà, lần đầu tiên nàng mới gặp được một người như thế, cả người ông ta sao có đáng về thế này chứ.

“Đi thôi.” Sở Lương Âm quay đầu, nhìn Gia Cát Vô Phạm vẫn còn tràn ngập xót thương lẫn đáng tiếc cho ông cụ kia và Ninh Chiêu Nhiên không ngừng xoa xoa cánh tay đang nổi da gà, “Chỉ là bệnh hủi thôi mà, có gì phải ngạc nhiên, bình thường thôi.”

Ninh Chiêu Nhiên trợn mắt một cái, “Nhưng cũng rất dọa người có được hay không.” Quan trọng là nó thật làm người ta khó chịu, quái vật viễn cổ trong sách cũng không dọa người bằng ông cụ vừa này.

Sở Lương Âm không để ý đến những lời này, lập tức đi thẳng vào nghĩa trang, đập vào mắt là khung cảnh âm u lạnh lẽo, không phải là không có độ ẩm,

mà vì nó có một loại u ám không nói nên lời, âm khí dày đặc tụ tập về đây, cho dù mặt trời chiếu rọi đến, chỉ e cũng không giấu được âm khí rợn người đó.

Bên trong nghĩa trang rất rộng, nhưng cũng không thiếu những căn phòng thoát nhìn bỏ hoang, không có cửa nẻo, bên trong còn có mấy cỗ quan tài vút đi, bừa bộn vô cùng.

Đi một mạch vào trong, cuối cùng cũng đến đại sảnh đang rộng mở, quan tài bên trong được sắp xếp theo thứ tự, lần lượt từng cái một, cuối cùng cũng chất đầy đại sảnh rộng lớn đó, thậm chí còn phải đề ra bên ngoài, xem ra, đây đều là những người bị nạn ở Mộ Dung phủ.

“À ừm, thật đồ sộ.” Sở Lương Âm khẽ cảm thán trong lòng, xem ra bãi đất hỗn loạn bên ngoài là để thi thể hạ nhân Mộ Dung phủ.

“Thật là đáng thương.” Ninh Chiêu Nhiên cũng cảm thấy khiếp sợ, mặc dù đã gặp người chết, nhưng chết nhiều như vậy lại còn đặt chung một chỗ, đứng ở đây thật khiến da đầu người ta tê dại.

Sở Lương Âm sai bước đi qua, đến đại sảnh đồ nát đã chứa đầy quan tài, nàng dừng lại ngay cỗ quan tài gần cửa, Gia Cát Vô Phạm đi theo sau, đứng cạnh Sở Lương Âm.

“Hai người xem đi, ta không xem thì tốt hơn, nếu không lại khó chịu thêm mấy ngày.” Ninh Chiêu Nhiên xoay chuyển ánh mắt nhìn xung quanh, xem ra nàng ấy chẳng thích nơi này lắm.

Sở Lương Âm lười quan tâm nàng, đi đến chỗ quan tài, tay phải hơi nghiêng, cổ tay dùng lực một chút, chỉ nghe lạch cạch một tiếng, trong nháy mắt nắp quan tài bằng gỗ mở ra, hé lộ thi thể không còn hình dạng bên trong, Gia Cát Vô Phạm một tay đặt ngay mũi, trên mặt không giấu được vẻ thương hại.

Sở Lương Âm nhú mày, thi thể này bị chém đứt từ bên hông, tùy tiện ra tay, bốn phía của ván gỗ đều dính máu khô, nội tạng còn lòi ra ngoài, quả thực vô cùng thê thảm.

“Một kiếm chém đứt, gọn gàng đứt khoát.” Sở Lương Âm nhìn thoáng qua phần eo bị cắt đứt kia, vết cắt rất rõ ràng, thậm chí người chết còn không cảm giác đau đớn, sắc mặt bình tĩnh, chết rất nhanh.

“Sao họ có thể ra tay độc ác thế?” Gia Cát Vô Phạm nhàn nhạt nói một câu, sau đó quay đầu nhìn đi chỗ khác, trong mắt tràn đầy sự không đành lòng.

Sở Lương Âm liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó gờ tay kéo nắp quan tài lại đáp, “Hay là huynh cũng đi ra ngoài đi.”

Sau đó đi đến bên kia, mở nắp quan tài khác, thi thể bên trong hoàn chỉnh, chỉ có điều vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt trợn trắng, cái miệng nát vụn, vết thương trí mạng chính là ngay miệng, một kiếm xuyên qua miệng, trách không được lại có biểu hiện sợ hãi như thế.

“Công tử, nơi này âm u quá.” Đột nhiên một giọng nói mơ hồ truyền tới, Sở Lương Âm quay đầu lại nhìn, Ninh Chiêu Nhiên ở bên ngoài đi tới hai bước, sau đó khẽ cười một tiếng, “Ày ui, đây chẳng phải là Hoành Hạ hay sao?”

Sở Lương Âm nhú mày, Hoành Hạ? Vậy Nguyệt Ly Phong hắn cũng sẽ ở đây, nhìn quan tài khắp phòng, không khỏi cảm thấy phiền não.

“Ninh tiểu thư.” Hoành Hạ cũng rất ngạc nhiên, không ngờ đi tới đây cũng gặp Ninh Chiêu Nhiên.

“Ừm, các người tới đây làm chi? Nguyệt công tử, cũng là vì Lục sư thúc của người sao?” Ninh Chiêu Nhiên đi qua, chào hỏi Nguyệt Ly Phong, Sở Lương Âm không thêm đề ý đến, đi xem mấy thi thể còn lại, khiến cho bên trong vang lên tiếng động rầm rầm.

“Ninh tiểu thư, Gia Cát công tử.” Giọng nói của Nguyệt Ly Phong từ bên ngoài truyền đến, trầm thấp như hồ nước mùa xuân bùng tỉnh trong gió mát.

“Nguyệt công tử.” Đây là tiếng Gia Cát Vô Phạm, thường ngày hắn rất ít khách khí với người khác, bất quá hôm nay nghe âm thanh của hắn dường như mang theo rất nhiều khách khí.

“Không biết hai vị đã tìm được gì khác thường chưa? Lục sư thúc mất tích, không biết hung thủ là ai, ngay cả manh mối cũng rất ít.” Có lẽ lần này Nguyệt Ly Phong thật sự cam tâm tình nguyện, bởi vì chuyện này liên quan đến Vân Liệt Triệt.

“Nguyệt công tử, thất sư thúc của người đang kiểm tra thi thể, Nguyệt công tử có hứng thú muốn đi xem không?” Ninh Chiêu Nhiên chỉ chỉ đồng quan tài trong đại sảnh, giọng điệu phóng khoáng.

Sở Lương Âm ở bên trong nghe thế không khỏi hừ lạnh một tiếng, tiếp tục mở nắp quan tài, hình như là cỗ tình phát ra tiếng động lớn.

“Ồ, công tử, nhiều quan tài lắm.” Hoành Hạ chạy đi trước một bước, vừa vịn bắt gặp ánh mắt Sở Lương Âm, trong nháy mắt hắn nhỏ tiếng gọi, “Thất sư thúc.”

“Ừm.” Sở Lương Âm trả lời, sau đó lại mở nắp quan tài, lập tức nhú mày, Hoành Hạ bên kia tò mò chết đi được, kết quả, chưa tới một phút đã chạy đến gần Sở Lương Âm, nhìn vào trong quan tài, sau đó rống một tiếng, “A, thật đáng sợ,” Cả người co rút lại, trốn sau lưng Sở Lương Âm, lại muốn nhìn thêm một chút, khiến Sở Lương Âm bực mình.

“Cam mờm, còn kêu nữa là ta ném người vào trong quan tài với hắn đấy.” Sở Lương Âm đe dọa, Hoành Hạ lập tức im miệng, sau đó giương mắt nhìn Nguyệt Ly Phong đi vào, vội nói, “Công tử, người đừng xem, thi thể đều không toàn vẹn, người đừng nhìn thì tốt hơn.”

Chương 43: Tay Nghề Thuần Thục.

Toàn thân Nguyệt Ly Phong ưu nhã bất mắt, nơi lạnh lẽo u ám như thế cũng không hề ảnh hưởng đến hơi thở khoan khoái của hắn, tựa như ánh trăng vĩnh viễn thanh nhã cao quý, khiến người ta không dám ngẩng đầu hay dễ dàng khinh nhờn.

Sở Lương Âm quét mắt nhìn hắn một cái, sắc mặt không chút thay đổi, sau đó cúi đầu cẩn thận quan sát cổ thi thể nằm trong quan tài, cánh tay thi thể này đặt ở bên ngoài, toàn bộ thân thể tách rời, vết thương trên cổ hiện ra, bởi vì mất máu quá nhiều mà gương mặt trắng toát, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn hơn nữa vừa nhìn còn cảm thấy buồn nôn.

Hoành Hạ đứng một bên nhìn bộ dạng Sở Lương Âm cúi xuống, sắc mặt không khỏi trắng bệch, giờ tay bịt miệng mình lại, sợ không nhận được ói ra, hắn thật sự không ngờ tới thi thể này lại thê thảm như vậy, quả thực là vô cùng thê thảm.

Nguyệt Ly Phong đi tới, dừng lại phía trước cổ quan tài, mặc dù hắn cũng nhìn thấy thi thể trong quan tài nhưng sắc mặt vẫn như cũ, tuy nhiên trong ánh mắt lại hiện rõ sự ghét bỏ, không giống như Gia Cát Vô Phạm không nở và thương hại, càng không như Hoành Hạ đơn thuần tỏ ra ghê tởm, đáy mắt hắn chỉ là một loại lạnh lùng ghét bỏ, không hề có hơi ấm.

Cuối cùng Sở Lương Âm cũng xem xét xong, giờ tay đóng nắp quan tài lại, đuôi mắt Hoành Hạ phát hiện đầu ngón tay phải của Sở Lương Âm còn dính vết máu sền sệt màu nâu, nhìn không được mà lui ra sau, vẻ mặt càng thêm nhẩn nha.

Sở Lương Âm đóng nắp quan tài xong vừa vặn quay lại nhìn thấy Hoành Hạ đã lui ra xa mình, nàng cười lạnh một tiếng, mạnh mẽ hơn đôi tay còn dính máu đi nhanh về phía Hoành Hạ, tên nhóc này oa lên một tiếng, như lửa đốt đến mộng nhảy dựng lên, nhảy vọt đi trốn sau lưng Nguyệt Phong, thò đầu canh chừng Sở Lương Âm, vừa lo lắng vừa buồn nôn nói, “Thất sư thúc, người muốn làm gì?”

Sở Lương Âm cười một tiếng, hù dọa Hoành Hạ, nàng rõ ràng rất vui vẻ, đi qua mặt Nguyệt Ly Phong, cố tình dừng lại, liếc mắt xem xét hắn, rồi sau đó chậm rãi giờ tay dính chút máu nói, “Nguyệt công tử cũng đến kiểm tra thi thể sao? Ai cũng nói Nguyệt công tử có tâm hiệu biết rộng lớn, nói không chừng có thể nhìn ra bất thường gì đó nhỉ.”

Nguyệt Ly Phong nín thở, tay đang chấp sau lưng chậm rãi thò ra, ngón tròn thon dài giống như đang quay chậm kẹp lấy cổ tay Sở Lương Âm, nheo mắt nhìn trái phải, sau đó đẩy tay nàng ra, “Sư thúc gan dạ sáng suốt hơn người, cho nên sư thúc cứ đến đây đi.”

Sở Lương Âm cười khinh thường, đem cổ tay của mình rút ra khỏi hai ngón tay của hắn, “Nếu Nguyệt công tử cảm thấy khó chịu, vậy thì đi ra ngoài đi, đừng có đứng ở đây chướng mắt bà.” Dứt lời, nàng xoay người đi đến một cổ quan tài, thuần thục mở ra quan sát, tiếp tục cuối người thò tay kiểm tra, dọ dẫm Hoành Hạ cuộn trào.

“Công tử, chúng ta đi ra ngoài đi, một mình thất sư thúc là được rồi.” Có thể nói, một mình Thất sư thúc cũng bằng với năm người nam nhân.

Nguyệt Ly Phong cố gắng tỏ ra bình tĩnh, sau đó thân nhiên xoay người cất bước đi ra ngoài, Hoành Hạ nhanh chân đuổi theo, hắn mới không dám đứng ở chỗ này, thật là dọa người.

“Hoành Hạ, đứng lại.” Hoành Hạ nhắm mắt đi sau Nguyệt Ly Phong, chưa đi được vài bước thì sau lưng truyền đến giọng nói ma quỷ của Sở Lương Âm, Hoành Hạ ớn lạnh sau gáy, không tình nguyện xoay người lại, muốn òa khóc nói, “Thất sư thúc...”

Sở Lương Âm ngẩng đầu, hất cằm gọi, “Lại đây.”

Hoành Hạ bày ra bộ dạng sắp chết, chậm chạp đi đến gần Sở Lương Âm, cố gắng không nhìn thi thể bên trong quan tài, “Thất sư thúc có gì căn dặn?”

“Có khăn không?” Sở Lương Âm cúi đầu, bảo kiểm đặt trên nắp quan tài, hai tay bận rộn sờ soạt thi thể bên trong, Hoành Hạ nhìn nàng hận không thể chui cả người vào đó.

“Có ạ.” Hoành Hạ móc chiếc khăn tơ lụa ở trong ngực ra, vừa cung kính vừa khiếp sợ đưa sang.

Sở Lương Âm chợt đứng lên, hai tay đều nhìn máu màu nâu sền sệt, hai ngón tay phải còn kẹp đồ vật dính máu nào đó, sau đó ném nó vào trong chiếc khăn Hoành Hạ đang cầm, Hoành Hạ run tay một cái, vật kia suýt nữa rơi xuống đất.

“Cầm lấy.” Sở Lương Âm trừng mắt, Hoành Hạ lập tức giữ chặt, nghiêng đầu nhìn chỗ khác, hai cánh tay duỗi thẳng ra, cố gắng để nó cách xa mình càng tốt.

Sở Lương Âm không biết đi nơi nào rửa tay, sau đó đóng nắp quan tài lại, cầm bảo kiếm nói, “Đi thôi.”

Nàng bước trước một bước đi ra ngoài, Hoành Hạ cầm theo vật nó đi phía sau, cũng không dám lớn tiếng hô hấp, để tránh cảm giác ghê tởm đang cuộn trào.

Bước ra khỏi đại sảnh đồ nát kia, Ninh Chiêu Nhiên hô một tiếng, nhìn Hoành Hạ chán ghét cầm vật gì đó trong tay, “Đồ chơi gì thế? Của người đã chết à.” Nàng nhanh chóng chạy ra xa, ngón trỏ bịt mũi mình lại, cau mày ghét bỏ hỏi.

Sở Lương Âm nhìn thoáng qua vật trong tay Hoành Hạ, thần nhiên đáp: “Trong cổ họng quân gia Mộ Dung phủ có gì đó, nếu ta nhìn không lầm thì đó là một viên ngọc thạch được khảm ở đai thắt lưng.”

Sắc mặt mọi người ở lập tức thay đổi, Nhĩ Tương đứng xa xa không dám tới gần, Ninh Chiêu Nhiên bày ra bộ dạng khó tin, đánh giá Sở Lương Âm từ trên xuống dưới một lần, “Cô làm sao lấy nó ra được thế? Tay há?”

Khóe môi Sở Lương Âm nhếch cao, gợn tay phải lên quơ quơ, hi vọng còn có thể nhìn thấy vết máu còn sót lại trên những khe hở của móng tay, “Không thì thế nào? Chẳng lẽ ta phải bỏ đầu ông ta ra?”

Ninh Chiêu Nhiên hoàn toàn bị kích thích, men chua trong dạ dày dâng lên đến cổ họng, “Thật sự không thể tin được cô, dám lấy tay móc nó ra.” Xoay người đi chỗ khác nôn thốc.

Hoành Hạ vừa nghe vật mình đang cầm được lấy ra từ cổ họng của người chết thì càng lúng túng chân tay, Sở Lương Âm trừng mắt nhìn hấn một cái, hấn liền nhanh chóng đứng vững lại, chẳng qua hận không thể đốt cháy thứ trong tay, trong lòng càng không trụ nổi.

“Đai thắt lưng?” Gia Cát Vô Phạm đi tới, cũng không biết lấy khăn ở đâu đưa cho Sở Lương Âm, sau đó đứng một bên nghiên cứu khối ngọc thạch dính máu đó, chẳng lẽ đây là vật hung thủ để lại? Nhưng mà lúc hung thủ làm việc cũng sẽ mang đai lưng khảm ngọc sao?

Nguyệt Ly Phong từ đầu tới cuối cũng giống như Ninh Chiêu Nhiên, đứng cách xa, biểu hiện lạnh nhạt, giống như hành động của Sở Lương có bao nhiêu ghê tởm vậy, quả thực không thể nhìn nằng, nếu không hấn sẽ nôn mửa mất.

“Chắc hẳn là đai lưng, hơn nữa là loại nam nhân thường dùng, mà ôn ngọc này là vật phẩm không hề rẻ.” Sở Lương Âm đứng một bên nói, có thể thấy rõ thời điểm nàng lấy khối ngọc này từ cổ họng quân gia đã có bao nhiêu nghiên cứu tìm tòi.

“Có thể là của hung thủ, cũng có thể là của người bị hại ở Mộ Dung phủ, tất cả đều có khả năng, manh mối hiện tại không rõ, nên chẳng kết luận được gì.” Gia Cát Vô Phạm cầm khối ngọc từ trong tay Hoành Hạ, lấy khăn lau sạch vết máu, quả là ôn ngọc xa xỉ, màu sắc âm áp, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng màu ám, đây hẳn là đồ vật thường được những người giàu có sử dụng.

Sở Lương Âm cũng không đồng ý lắm, “Nếu như người trong nhà, vậy sao quân gia lại đem nó nuốt? Đồ chơi đùa hử? Hay là ông tay biết sắp chết nên giữ làm kỉ niệm? Việc này rất hoang đường, cho nên khả năng cao nhất chính là của hung thủ.” Sở Lương Âm bình tĩnh nói, suy luận rất hợp lý.

“Nói như vậy, hung thủ này hẳn rất có thân phận? Giết người còn chú trọng trang phục như vậy, xem ra kế hoạch này đã vạch ra từ rất lâu.” Ninh Chiêu Nhiên đứng từ nhà nhìn khối ngọc thạch trong tay Gia Cát Vô Phạm, quả thực rất đáng tiền.

Nguyệt Ly Phong không nói câu nào, tầm mắt thần nhiên nhìn ánh sáng do khối ngọc đó phản chiếu, hẳn thấy khối ngọc này rất quen.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Lại Đá Cửa

Mặt trời ngã về tây, đám người Sở Lương Âm mới chịu rời khỏi nghĩa trang, lúc gần đi Sở Lương Âm còn không quên căn dặn Hoành Hạ nhớ đóng kỹ cửa nghĩa trang, Hoành Hạ có chút không vui, nhưng lúc định đóng cửa phát hiện có bóng người lượn lờ trong nghĩa trang, vận vẹo dử tợn, dọa hấn giật mình, nhanh tay đóng cửa lại, ba chân bốn cẳng chạy, gia nhập vào đám người rồi mới thấy yên tâm, trong lòng không ngừng lăm bầm a di đà Phật, xem ra chỗ đó thật sự có quỷ.

“Ở nơi này hết nửa ngày, cũng chỉ tìm được một khối ngọc, có lợi ích gì hay không cũng chẳng biết. Sở Lương Âm, từ những vết thương kia cô có thể suy đoán được là môn phái nào làm không?” Ninh Chiêu Nhiên đứng cách xa Sở Lương Âm, nghĩ tới việc nàng ấy dùng tay móc đồ vật từ trong cổ họng người chết thì nàng đã cảm thấy buồn nôn.

Sở Lương Âm lắc đầu, “Ra tay rất tàn nhẫn, mục đích chính là muốn lấy mạng nạn nhân, không có gì đặc biệt, điều duy nhất có thể xác định chính là đám người này tuyệt đối là loại người hạng người lãnh huyết vô tình thủ đoạn độc ác.”

“Có thể hung thủ đã thuê sát thủ, trên giang hồ, thuê sát thủ giết tiền cướp hàng là chuyện thường thấy.” Gia Cát Vô Phạm bất ngờ nói ra một câu như vậy, nhìn bộ dạng không nghe sự đời chỉ quan tâm những người nghèo khổ của hấn, té ra hấn cũng biết được một ít chuyện trong giang hồ.

“Có lẽ vậy, nhưng mà trước hết vẫn phải đi tìm hiểu thử xem viên ngọc thạch này là của ai.” Nhìn ôn ngọc trên tay, đầu tiên có thể khẳng định là của nam

nhân, còn là một nam nhân có tiền, đồng thời xuất hiện ở Mộ Dung phủ, hoặc hung thủ chính là người nào đó trong Mộ Dung phủ, xác suất xảy ra khả năng thứ hai có vẻ không cao.

Nguyệt Ly Phong đứng ở bên kia, cách Sở Lương Âm chừng hai thước, nghe nàng nói, hần chậm rãi ngoảnh đầu lại, nhìn viên ngọc trên tay nàng, đôi mắt hẹp dài đột nhiên hiện ra một tia bất ngờ, sau đó đột nhiên mở miệng nói: “Ngọc thạch này của Mộ Dung gia.”

Lời hần vừa nói ra, ba người bên kia đồng thời dừng bước, Sở Lương Âm nghiêng đầu nhìn hần, khẽ nhíu mày hỏi, “Ngươi nói cái gì? Thứ này là của Mộ Dung gia?” Nàng bước vài bước đến trước mặt Nguyệt Ly Phong, quơ loạn khối ngọc đó trước mắt hần, Nguyệt Ly Phong nín thở, lại lần nữa dùng hai ngón tay kẹp lấy cổ tay của nàng đẩy ra, “Đúng vậy, là của Mộ Dung gia.”

“Ngươi đã thấy qua?” Sở Lương Âm có phần không hiểu, nếu đã thấy qua sao còn nói láo, hơn nữa lại lựa lúc này nói ra.

Nguyệt Ly Phong khẽ mở miệng, bộ dạng vô cùng xinh đẹp xuất trần, “Mộ Dung phủ ở Đại Tề có hơn mười cửa hàng châu ngọc, loại ôn ngọc xích châu này theo như ta biết là vô giá. Hơn nữa ở cửa hàng châu ngọc chỉ có vốn vẹn mấy khối thôi, nghe nói mấy vị công tử của Mộ Dung phủ, mỗi người một khối, nhưng mà sẽ được làm thành từng loại ngọc trang sức khác nhau, chẳng hạn như ngọc bội, ngọc gắn trên cây quạt, hoặc là ngọc khảm ở đai lưng.” Hần lui về sau một bước, mọi người có thể nhìn ra hần đây là duy trì khoảng cách với Sở Lương Âm.

Nhưng xem ra Sở Lương Âm không biết được điều này, nàng lại bước lên một bước, giơ cao ngọc thạch trong tay, suýt chút nữa đã dán chặt nó ngay trên lỗ mũi Nguyệt Ly Phong, “Ngươi biết rõ là loại này sao? Vậy ngươi có biết người khảm ở đai lưng là ai không?”

Sắc mặt Nguyệt Ly Phong thay đổi lần thứ hai, lại dùng hai ngón tay kẹp lấy cổ tay nàng đẩy ra xa, lúc này hần không buông ra, cứ như vậy cố định ở một bên, “Quả thực có chuyện đó, nhưng khối ngọc này thuộc về ai, ta không biết.”

“Nếu là như thế, khối ngọc này cũng không có giá trị gì sao? Khối ngọc này nếu thật sự là của hung thủ, mà tên hung thủ lại là người Mộ Dung phủ, chẳng lẽ là một trong những vị công tử của Mộ Dung gia. Trùng hợp là tất cả đều đã chết, chỉ duy nhất Mộ Dung Tử Quân là mất tích, có khi nào vật này của Mộ Dung Tử Quân không?” Ninh Chiêu Nhiên chạy sang đây, đứng bên cạnh Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong, ngoài miệng nói ra những lời này nhưng ánh mắt lại dán chặt ngay chỗ tay hai người đang đưa với nhau.

Lời này của Ninh Chiêu Nhiên vừa thốt ra, tất cả ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người nàng, Ninh Chiêu Nhiên nhún nhún vai nói, “Suy luận như thế không phù hợp à?”

“Bà đây không phải chưa từng gặp qua Mộ Dung Tử Quân, bệnh tật quanh năm thì làm được cái gì?” Sở Lương Âm quay đầu nhìn Nguyệt Ly Phong, sau đó rút tay khỏi hai ngón tay Nguyệt Ly Phong đang gắt gao kẹp chặt.

“Mặc dù võ công của Mộ Dung Tử Quân không tầm thường, nhưng trời sinh hay bệnh tật, người cũng không tệ, ít ra không phải là nguy quân tử.” Bằng hữu của Vân Liệt Triệu, tự nhiên Sở Lương Âm đã gặp qua, mặc dù không có cảm tình gì, nhưng cũng chẳng ghét bỏ, lúc nói qua điều này, Sở Lương Âm còn cố tình liếc nhìn Nguyệt Ly Phong, ngụ ý nói hần là kẻ nguy quân tử.

Nguyệt Ly Phong làm như không nghe thấy, hai tay để sau lưng, nét mặt hồ hững lạnh nhạt.

Ninh Chiêu Nhiên gật đầu, “Như thế thì Mộ Dung Tử Quân không khả năng, vậy khối ngọc này cũng không dùng được.” Nàng bước đi, tránh xa Sở Lương Âm.

“Về khách điểm trước đi, hôm nay có thể Trâu Ngọc và Chung Ân sẽ đến Lan Châu, ta cần phải gặp mặt bọn họ.” Sở Lương Âm đem khối ngọc nhét vào bên hông, quay lại liếc mắt nhìn Nguyệt Ly Phong một cái, “Nếu Nguyệt công tử cũng ở đây, như vậy cùng nhau đi gặp Nhị sư thúc và Tam sư thúc đi.” Giọng điệu nàng hoàn toàn là ra lệnh, lúc này có thể thấy được chỗ tốt của cái gọi là trưởng bối.

Khóe môi Nguyệt Ly Phong khẽ nhếch lên, khẽ gật đầu với Sở Lương Âm, “Thất sư thúc an bài thế nào cũng được.” Hần cũng rất cung kính lễ độ.

Sở Lương Âm hừ một tiếng, tỏ vẻ khinh thường Nguyệt Ly Phong.

Hoành Hạ và Nhĩ Tương đi phía sau liếc mắt nhìn nhau, không biết nói gì.

Cuối cùng người của Tùng Vụ môn cũng chạy tới, từ Lan Châu chạy thẳng đến Mạc phủ, người Mạc phủ đã sớm ra ngoài nghênh đón bọn họ, mặt tươi cười Trâu Ngọc, mặt lạnh Chung Ân, đệ tử của Tùng Vụ môn ở trên giang hồ đều có chút tiếng tăm, dẫn theo năm trăm đồ đệ Tùng Vụ môn vào Mạc phủ, Mạc Thiên Tuyệt tất nhiên phải đích thân ra cửa đón tiếp, chiến trận không nhỏ.

Sở Lương Âm ở khách điểm bên kia cũng nhận được tin tức Trâu Ngọc và Chung Ân là đến Lan Châu, vừa nghe bọn họ trực tiếp đi đến Mạc phủ có hơi khó chịu trong lòng, nhưng nghĩ lại nàng cũng phải đến Mạc phủ một chuyến, vừa vặn có thể nghe ngóng được tin tức.

Nói là làm, nàng từ trên giường nhảy xuống, cầm theo bảo kiếm sải bước ra khỏi phòng trọ, vừa định xuống lầu liền nghĩ đến sư đệ Nguyệt Ly Phong của mình, phun nước bọt, đổi hướng trực tiếp đi đến phòng Nguyệt Ly Phong.

Dường như nàng là loại người trời sinh không biết gõ cửa, lại dùng một cước đá văng cửa phòng tốt nhất khách điểm, xông vào mặt là hơi nước ấm áp, cùng với mùi hương tắm rửa ngào ngạt.

“Đen thật.” Sở Lương Âm thấy rõ chuyện đang xảy ra trong phòng, náng một tiếng, sau đó xoay người lại, một bên la ầm lên: “Mau mặc quần áo vào, theo bà đến Mạc phủ.” Giọng điệu vô cùng sốt ruột, hơi nước từ trong phòng khách cứ quanh quẩn khắp người nàng, ngửi được mùi hương đó càng

thêm bức dọc, nam nhân còn phải dùng mùi thơm như vậy? Ờ là quá đi !!

Bên trong phòng, Nguyệt Ly Phong tóc dài hơi ướt đứng sau bình phong, hần mới đi ra, cửa phòng đã bị đá văng, mặc dù hần đã mặc trung y vào, nhưng cũng không chỉnh tề ngay ngắn, lồng ngực như có như không lộ ra ngoài, đặc biệt da thịt còn dính nước, thoạt nhìn có thêm vài phần mỹ hoặc không nói nên lời.

Đối với nữ nhân ngoài cửa, hần thật không biết nên nói gì nữa, bình tĩnh sửa soạn lại trung y, sau đó cầm lấy quần áo lần lượt mặc vào, cài nút đai lưng, mang giày, cả người nhanh chóng ngọc thụ lâm phong cao quý tao nhã, giả vờ không nhìn thấy Sở Lương Âm đang đứng bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đạo Lý Làm Người

Hoành Hạ và Nhĩ Tương bụng điểm tâm đi lên tới lầu, liền nhìn thấy cảnh tượng Sở Lương Âm đang ôm bảo kiếm đứng ngay trước cửa phòng Nguyệt Ly Phong, cửa phòng mở lớn, nàng đưa lưng về phía gian phòng, đối với tính cách của nàng, hai người Hoành Hạ và Nhĩ Tương dường như đã đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Hoành Hạ có hơi tức giận, mỗi lần đến đều đá cửa như vậy, cũng không thèm quản người trong phòng đang làm gì, xem ra lần này công tử lại bị nhìn thấy hết rồi, ây ôi danh tiết công tử nhà hần..

“Thất sư thúc, người dùng điểm tâm không?” Nhĩ Tương bụng mâm sứ tỉnh xảo dừng lại bên cạnh Sở Lương Âm, khẽ ngẩng đầu nhìn nàng, khoe mắt vẫn không quên liếc nhìn công tử ở trong phòng chính chu trang phục, hần không khỏi thờ dài, vô cùng kính nể Nguyệt Ly Phong, dưới tình huống như vậy mà công tử vẫn có thể bình tĩnh mặc quần áo, quả nhiên là hơn người thường.

Sở Lương Âm nhìn mâm sứ trong tay hần, bạch ngọc cao? Ừm, món ăn nàng thích nhất. Lập tức đưa tay lấy ba miếng, sau đó phát tay bảo hần đi, Nhĩ Tương không nói gì, trong mâm có tổng cộng bốn miếng bạch ngọc cao, nàng lấy hết ba miếng?

Hoành Hạ đứng ngay cửa trừng mắt nhìn Nhĩ Tương, thăm oán hần nhiều chuyện, đâu cần phải mời nàng ấy ăn, nàng ấy nào biết khách sáo đâu chứ?

Nhĩ Tương mang theo vẻ mặt đau khổ đi tới cửa, nhìn Hoành Hạ trợn mắt một cái, nếu không chủ động mời nàng ấy ăn, nàng ấy nhất định sẽ cướp lấy, nói không chừng còn bị mắng, không bằng cứ mời nàng đi.

Hoành Hạ mở to hai mắt nhìn Nhĩ Tương, không dám mở miệng trách mắng gì, bước vào phòng nhìn thấy Nguyệt Ly Phong đã ăn mặc chỉnh tề liền hỏi, “Công tử muốn đi ra ngoài sao?”

“Ừm, Nhị sư thúc và Tam sư thúc đã đến Mạc phủ Lan Châu, hiện tại phải đi sang đó.” Nguyệt Ly Phong trả lời, giọng điệu nhẹ nhàng, không hề mang theo bất kỳ tâm tình nào cả.

Hần mặc áo bào trắng đai ngọc, áo khoác dài màu đen, trang phục màu trắng đen rõ ràng thật giống như đặc biệt dành riêng cho hần vậy, bất quá chỉ có hần mới có thể đem hai loại màu sắc trái ngược như vậy mặc lên người cũng không khiến người ta cảm thấy ngột ngạt, trái lại vừa toát ra sự cao quý tao nhã vừa thể hiện lịch sự.

Sở Lương Âm xoay người, ba miếng bạch ngọc cao trong tay đã sớm ăn vào bụng, tuy dù chỉ dẫn được con đối tạm thời, nhưng có thể nhìn ra trên mặt nàng có bao nhiêu vui vẻ, “Đi thôi, trời sắp tối rồi.” Dứt lời, nàng xoay người bước đi, dường như không đợi nổi nữa.

Hoành Hạ và Nhĩ Tương nhìn Nguyệt Ly Phong, “Công tử?”

Nguyệt Ly Phong khẽ xua tay nói, “Đi thôi.” Hần chấp tay sau lưng rồi đi, Hoành Hạ và Nhĩ Tương nhanh chân đuổi theo, nhưng trong lòng thấy tiếc bánh ngọt vừa mới ra lò, càng đáng tiếc hơn khi chưa ai ăn thì đã bị Sở Lương Âm ăn trước rồi.

Thành Lan Châu không nhỏ, con đường trên phố phải dùng đá chuyên dụng tạo thành, trơn bóng ngăn nắp, trên đường nhiều người đi lại, ven đường lát đặc những cửa hàng to nhỏ, tạo thành một cảnh tượng đặc sắc.

Mạc phủ ở Lan Châu cũng được xem như là người có tiền, nói như thế nhưng cả con đường đều là những khu nhà cao cấp, chủ nhân cụ thể là ai thì không rõ lắm, nhưng lại vô cùng yên tĩnh, giống như ngày thường ít có người lui tới.

Một nhóm bốn người xuất hiện ở cuối con đường, một mình Sở Lương Âm đi trước, Nguyệt Ly Phong giữ một khoảng cách chừng một thước với nàng, bước chân khoan thai nhón nhor, không giống Sở Lương Âm vô cùng lo lắng, như muốn chạy đi đốt nhà người ta vậy.

Hoành Hạ và Nhĩ Tương rồi rầm đi sau, vừa đi vừa ngắm nhìn xung quanh, hiếm thấy con đường này tập trung khu nhà sang trọng như vậy, quả là nguy nga tráng lệ.

Ra nhanh Mạc phủ đã hiện ngay trước mắt, ngay cửa đặt hai con sư tử bằng đá tư thế oai hùng hiên ngang, đại viện mở lớn cửa, bên trên còn viết hai chữ ‘Mạc phủ’ vô cùng bắt mắt.

Bên ngoài có tổng cộng bốn tên thủ vệ, nhìn thấy Sở Lương Âm bước lên bậc thang liền đi qua, “Cô nương có thiệp mời Mạc phủ không?” Bốn người ngăn Sở Lương Âm dò hỏi.

Sở Lương Âm dừng lại, quét mắt nhìn bốn người nọ, sau đó nhìn vào bên trong phủ đệ rộng lớn của Mạc phủ, không nhẫn nại nói, “Bà đây là Sở Lương Âm, có phải người của Tùng Vụ môn mới đến không? Mẹ nó đến chậm rồi.” Nàng nâng kiềm trong tay định đẩy bàn tay đang ngăn trước mặt mình, trực tiếp xông vào đó, cũng không thèm quan xem bốn người kia có dùng vũ lực ngăn mình không.

“Khoan đã. Bốn vị thiếu hiệp, tại hạ Nguyệt Ly Phong, vị kia là Thất sư thúc Sở Lương Âm của Tùng Vụ môn ta, nghe nói Nhị sư thúc Trâu Ngọc và Tam sư thúc Chung Ân của chúng ta đã đến Mạc phủ, cho nên chúng ta đặc biệt đến đây.” Nguyệt Ly Phong bước lên bậc thang, mở miệng ngăn cản bốn người kia.

Bốn người quay lại, vừa nghe đến cái tên Nguyệt Ly Phong, trên mặt liền tỏ ra cung kính, chấp tay thi lễ đáp, “Thì ra là Nguyệt công tử, quả thực vừa rồi có hai vị sư thúc ở quý phái đến Mạc phủ, mình chủ còn đích thân ra tiếp đón, Nguyệt công tử mời.” Lách người sang một bên, mời Nguyệt Ly Phong đi vào, mà Sở Lương Âm cũng đã sớm xông vào.

Nguyệt Ly Phong khiêm tốn chấp tay cảm ơn bọn họ, sau đó để tay phía sau, thông dong bước vào Mạc phủ, Hoành Hạ và Nhĩ Tương ở phía sau, cũng tỏ ra nho nhã lễ phép.

Sở Lương Âm trực tiếp chạy vào đại sảnh Mạc phủ, không cần hỏi thăm ai, bên trong ngoài nghìn nghịt người, toàn là đệ tử của các môn phái, chỉ có gia chủ cùng với trưởng bối trong môn mới được ngồi trong đại sảnh. Vừa liếc mắt nhìn trang phục chỉnh tề đã có thể nhận ra là môn phái nào, đệ tử Tùng Vụ môn mặc trường bào màu trắng, tựa như thư sinh tài giỏi đẹp trai, vô cùng chói mắt với đám người ở đó, đồng thời càng thể hiện rõ sự phi phàm.

Sở Lương Âm đi thẳng đến chỗ đám đệ tử Tùng Vụ môn, đưa tay đẩy mấy người kia ra, đám người này nhanh chóng quay đầu lại, còn chưa kịp há miệng tức giận thì nhìn thấy Sở Lương Âm, lập tức trở nên cung kính nói, “Thất sư thúc.”

Một tiếng Thất sư thúc vang lên, đám người ở bên ngoài liền yên tĩnh, bọn họ vội nhường đường, Sở Lương Âm liền chạy một mạch vào đến đại sảnh.

Đại sảnh nguy nga tráng lệ cũng nhóc neho người, hai hàng ghế thái sư(*), đoán chừng có hơn hai mươi mấy người, Trâu Ngọc và Chung Ân ngồi bên tay trái, gần với vị trí của Mạc Thiên Tuyết, có thể thấy địa vị của Tùng Vụ môn thế nào. Nếu giờ phút này người đến là Tùng Sơn đạo nhân, có lẽ Mạc Thiên Tuyết cũng phải nhường lại vị trí kia.

“Nhị sư huynh, Tam sư huynh.” Sở Lương Âm gọi một tiếng, nhanh chân chạy đến, Mạc Thiên Tuyết đứng lên, những người kia sau đó cũng lần lượt đứng dậy ‘ngheh đón’ khách không mời mà đến Sở Lương Âm.

“Lương Âm.” Trâu Ngọc mặt mày như quan ngọc, tươi cười như hoa mùa xuân, trái lại Chung Ân không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng vẫn có thể nhìn ra mừng rỡ trên mặt hắn.

“Mạc minh chủ, đột ngột đến quấy rầy, xin bỏ qua.” Sở Lương Âm chấp tay hành lễ với Mạc Thiên Tuyết, thẳng thắn nói.

“Sở thế chất sao nói thế, mới vừa rồi lão phu với Trâu thế chất và Chung thế chất nhắc đến con thì con đã đến rồi.” Mạc Thiên Tuyết vẫn rất nhiệt tình, phát tay cho hạ nhân đem ghế lên, đúng lúc này, Nguyệt Ly Phong cũng từ bên ngoài đi vào, không giống như tình cảnh khi nãy của Sở Lương Âm, mọi người đều nhiệt tình chào hỏi hắn.

Sở Lương Âm ngồi xuống, mắt lạnh nhìn Nguyệt Ly Phong chào hỏi từng người trong phòng, cả đám đều chấp tay hơn hờ chào hỏi, một câu Nguyệt công tử, hai câu Nguyệt công tử, nàng nhìn thôi cũng muốn buồn nôn.

“Ly Phong báai kiến Mạc minh chủ, một ngày không gặp như cách ba thu, chẳng qua Mạc minh chủ vẫn ngồi ngời phong độ như trước.” Cuối cùng Nguyệt Ly Phong cũng ân cần chào hỏi Mạc Thiên Tuyết, hai người này, một người cười như như hoa mùa xuân nở, một người mỉm cười yêu thương, có lẽ ai ở đây cũng cảm thấy hình ảnh này thật ấm áp làm sao, nhưng Sở Lương Âm lại thấy vô cùng nhàm chán. Hai người đối trá giả vờ khách sáo chào hỏi nhau không thấy gai mắt à?

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Bản Sắc Lưu Manh.

“Mấy huynh ở đây nói chuyện có thu được kết quả gì không? Cuối cùng đã có tung tích của Vân Liệt Triệu chưa?” Bên kia vẫn thân thiện ân cần thăm hỏi, Sở Lương Âm ở bên này thì thăm hỏi Chung Ân, tuy nói nhỏ, nhưng cũng để cho người khác nghe được.

Chung Ân lắc đầu, “Chuyện của Liệt Triệu và hung thủ đang đi vào ngõ cụt.” Chung Ân trả lời, đường nét trên gương mặt y khắc sâu, bởi vì nụ cười trên

gương mặt chưa kịp khai phá, cho nên, y rất ít khi cười, lúc nào cũng nghiêm mặt, vì thế thường hay bị gọi là mặt lạnh.

Sở Lương Âm hừ một tiếng, nàng cũng biết điều này, xem ra đám người này không quan tâm lắm đến sống chết của Vân Liệt Triệu, đúng là một lũ ‘nhân mô cầu dạng’[1], bây giờ tụ họp ở đây nói là vì vụ án Mộ Dung phủ, nhưng thật ra trong lòng bọn họ đang cầu mong bản thân có thể tránh chuyện này càng xa càng tốt, để tránh rước phiền phức vào người.

[1] Nhân mô cầu dạng (人模狗样): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó. (Theo dongphongpha.wordpress.com)

Sở Lương Âm lặng lẽ quan sát xung quanh, lúc này Nguyệt Ly Phong cũng đã ngồi xuống, bởi vì vai vế trong môn phái nên hắn ngồi bên dưới Sở Lương Âm, một người mang vẻ mặt thối hù dọa người ta, một người mang gương mặt rạng ngời như gió xuân.

“Mới vừa rồi nói đến chuyện hung thủ của Mộ Dung phủ, chúng ta không biết thân phận thật sự của hung thủ, nhưng cũng thấy được thủ đoạn vô cùng độc ác của đám người này. Căn cứ theo kết quả điều tra mấy ngày vừa qua, hung thủ nhất định có huyết hải thâm thù với Mộ Dung phủ, nhưng rốt cuộc người nào thù hận Mộ Dung phủ như vậy, chúng ta không biết. Chắc hẳn mọi người ngồi ở đây đều biết chuyện của Đỗ gia bảy năm trước, hung thủ là người bên ngoài, có thù oán với Đỗ gia từ mấy trăm năm trước. Nhưng lúc ra tay cũng không ai biết, nếu như không phải hung thủ chủ động cho chúng ta biết, có lẽ đến tận bây giờ chúng ta cũng không thể tìm ra được tên hung thủ đã huyết tẩy Đỗ gia. Nhắc lại chuyện Mộ Dung phủ, ai trong chúng ta cũng đều cảm thấy đau buồn vì Mộ Dung phủ gặp nạn, nhưng tình hình trước mắt quả thực rất mơ hồ.” Mạc Thiên Tuyệt nói một hơi dài, nói trắng ra là đang chi hoãn cảnh khó khăn trước mắt, trong vô lâm có vô số chuyện cần ông quản lý, ông không thể đặt hết suy nghĩ vào chuyện này, nhất định sẽ xử lý, nhưng mà, vấn đề là thời gian dài hay ngắn thôi.

Các vị tiền bối ngồi đối diện có người liền gật đầu phụ họa, có người trầm tư, trong đó có một người khoảng chừng bốn mươi tuổi, dáng người cao gầy, chòm râu dài ba tấc nằm ngay ngắn trên cằm, trên phía bên tay phải có đề một thanh giản nanh sói [2], người này là người đại diện cho phái Thanh Thành một trong mười đại môn phái trên giang hồ – Ngọc Tương Cẩn, Thanh Thành phái chiếm một vùng trời Tây Bắc của Đại Tề, danh tiếng vô cùng vang dội.

[2] Giản (钗) là một thứ vũ khí trong thập bát ban võ nghệ. Giản theo như gốc tích ban đầu là một cây roi bằng tre hoặc cành gỗ, có chiều dài khoảng 60-70 cm. Về sau thì người ta còn dùng giản làm bằng kim loại. Trong võ thuật, người ta dùng độc giản (một que giản) hoặc song giản (2 que giản), thường thì song giản được sử dụng nhiều hơn. Song giản thường nguy hiểm hơn trường côn rất nhiều, nó lại linh động không kém gì đoản côn. Mấy bạn cứ search trên GG sẽ thấy ảnh của nó nha ^^

“Mạc minh chủ, lời của ông rất có lý, nhưng lão nghĩ việc trước mắt không phải nên truy tìm hung thủ hay sao?” Ngọc Tương Cẩn nói giọng Tây Bắc, tự xưng là lão, nghe rất buồn cười.

Mạc Thiên Tuyệt nhìn Ngọc Tương Cẩn, khuôn mặt ôn hòa, “À? Vậy Ngọc đại hiệp thử nói ý kiến của mình xem.” Có lẽ Mạc Thiên Tuyệt đã đoán được Ngọc Tương Cẩn muốn nói gì, cho nên mới thông dong như vậy.

Mọi người ngồi trong đại sảnh đều tập trung ánh mắt trên người Ngọc Tương Cẩn, Sở Lương Âm khẽ hí mắt, vẻ mặt có chút khó coi, trong bụng nàng cũng đã đoán được Ngọc Tương Cẩn muốn nói gì, giao tình giữa Tùng Vụ môn và phái Thanh Thành không sâu lắm, đáng lẽ nước sông không phạm nước giếng, nhưng trước đây trong đại hội võ lâm, Tùng Vụ môn và phái Thanh Thành có mấy lần đụng chạm xích mích với nhau, Ngọc Tương Cẩn này nhất định là miệng chó không thể mọc ngà voi, nói xấu Tùng Vụ môn đây mà.

Ngọc Tương Cẩn thay đổi tư thế ngồi một chút, thoạt nhìn có vẻ đắc ý, vuốt chòm râu, nói như đúng rồi: “Vân lục hiệp của Tùng Vụ môn tạm ở lại Mộ Dung phủ, chuyện này mọi người ai cũng biết, Tùng Vụ môn cũng không có ý kiến, nói thế lúc Mộ Dung phủ gặp nạn Vân lục hiệp cũng có mặt ở hiện trường.” Nói đến đây, Ngọc Tương Cẩn còn liếc mắt nhìn mọi người, đặc biệt là bốn người Tùng Vụ môn, bốn người kia cũng không nói gì, trên mặt cũng không có biểu hiện gì nhiều, ông ta tiếp tục nói: “Nhưng sau khi toàn bộ người Mộ Dung bị giết chết, Vân lục hiệp cũng không thấy bóng dáng, ngay cả người trong bản môn cũng đang tìm tung tích của hắn. Căn phòng nơi Vân lục hiệp ở không có vết tích bị người lạ động tới hay đánh nhau, chân tướng không phải đang hiện ra trước mắt sao?” Ông run đùi đắc ý, tự cho rằng lời nói của mình sẽ khiến mọi người ngồi đây khiếp sợ.

Toàn bộ người trong đại sảnh chẳng ai dám nói tiếp, nhưng ánh mắt không tự chủ nhìn về bốn người Tùng Vụ môn, trên giang hồ địa vị lẫn số nhân tài của Tùng Vụ môn luôn nổi bật, nên sẽ có rất ít người chạy đến trêu chọc, mọi người đều biết chuyện giữa phái Thanh Thành và Tùng Vụ môn, kết quả, ai cũng lựa chọn im lặng.

Rầm!!!

“Cút con mẹ nhà ông đây đồ phân chó!!! Con mẹ nó nếu thông minh tuyệt đỉnh như vậy, sao không đi xử án đi, dứt khoát làm võ lâm minh chủ luôn cũng được? Mớ miệng đã bốc mùi tanh dơ bẩn khắp phòng, lại còn thả rắm chó không chớp mắt, Ngọc Tương Cẩn, con mẹ nó, nếu ông còn ở trước mặt bà đây ăn nói xàm bậy nữa, có tin bà làm thịt ông hay không?” Sở Lương Âm tức giận đập bàn, vẻ mặt dữ tợn, khí thế dọa người, đôi mắt phóng ra lửa giận không hề giả dối, người trong phòng không ngu dại lên tiếng, Ngọc Tương Cẩn đỏ mặt tía tai cảm gián nanh sói trên bàn, muốn đứng lên đọ sức với Sở Lương Âm.

“Ôi trời, hai vị không thể tức giận, mọi người đều sốt ruột muốn tìm ra hung thủ cho Mộ Dung phủ, trong lòng có thể hiểu, nhưng đừng làm mất hòa khí chứ.” Mạc Thiên Tuyệt đứng lên, mở miệng xoa dịu bầu không khí căng thẳng.

Trâu Ngọc ở bên kia cũng đứng lên, bước vài bước đến bên cạnh Sở Lương Âm, gương mặt tươi cười như cũ nói, “Su muội, kiềm chế, kiềm chế, đây là Mạc phủ, phải giữ thể diện cho Mạc minh chủ. Tính tình muội cứ như vậy, không được nổi giận, bằng không chúng ta cũng không ngăn cản được muội đâu.” Hắn lấy giọng điệu huynh trưởng khuyên nhủ Sở Lương Âm, thế nhưng trong lời nói lại giống như đang cảnh cáo người khác.

Sở Lương Âm trừng hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Ngọc Tương Cẩn, trên mặt mang theo sát ý chứ không hề đùa giỡn, người xung quanh vội đứng lên khuyên bảo, nhưng cũng chỉ hòa giải cho có lệ.

“Đến đây ngồi xuống đi, đừng nóng giận.” Trâu Ngọc lôi kéo Sở Lương Âm ngồi xuống, sắc mặt Sở Lương Âm cũng không hòa hoãn được bao nhiêu, chẳng qua biểu tình trên mặt của Trâu Ngọc và Chung Ân ở bên cạnh đã dần ra đôi chút, hành động vừa rồi của Sở Lương Âm có hơi hỗn xược, nhưng bảo đảm sau này sẽ chẳng có người nào dám bàn tán chuyện Vân Liệt Triệu là hung thủ ở sau lưng bọn họ nữa.

“Sư thúc thật uy vũ.” Bên tai truyền đến tiếng nói thâm thi của Nguyệt Ly Phong, hơn nữa còn mang theo ý cười, tựa như trêu chọc.

Sở Lương Âm chợt quay đầu, nhú mắt nhìn chăm chăm Nguyệt Ly Phong, “Lại có mấy người như người đã đội bỏ phân lên đầu còn có thể ngồi ở đây sao?”

Nguyệt Ly Phong hồ hững cười khề, “Cho nên mới nói, có sư thúc bên cạnh, cũng không cần phải lo lắng sẽ có phân dính trên người. Sư thúc đứng mũi chịu sào, sư đệ rất an toàn.”

Sở Lương Âm tròn mắt, mặc dù vô cùng chú ý Nguyệt Ly Phong, nhưng cũng không thể ở trong này tranh chấp với hắn, hiện tại bọn họ đại diện cho Tùng Vụ môn, nếu để người khác biết mâu thuẫn giữa nàng với hắn, chẳng phải sẽ biến thành trò cười cho kẻ khác sao?

Nàng không nói gì dùng ánh mắt đe dọa Nguyệt Ly Phong câm miệng, Nguyệt Ly Phong không làm gì chủ khế mỉm cười một tiếng, mặc dù hắn thấy Sở Lương Âm là người thô tục, cả người có dáng vẻ của một kẻ lưu manh đầu đường xó chợ, nhưng mà thỉnh thoảng lưu manh cũng có chỗ hữu dụng đấy chứ, chẳng hạn như lúc này, bởi vì hành động lưu manh của Sở Lương Âm, mà không ít vị đang ngồi ở đây bắt đầu dè dặt hơn, nữ La Sát lưu manh của Tùng Vụ môn ở trong lòng mọi người cũng thật có giá trị.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Quân Anh Tụ Hội.

“Mặc dù nhiều ngày qua chưa tìm được những manh mối rõ ràng nào, nhưng ít ra cũng thu được một vài thứ có giá trị. Người đầu mang lên đây.” Lời Mạc Thiên Tuyết vừa thốt ra, khiến mọi người ở đây vô cùng kinh ngạc, hóa ra cũng có manh mối đấy chứ.

Có mấy người ngồi đây sắc mặt vô cùng bình tĩnh, có lẽ đã sớm biết, Sở Lương Âm liếc mắt quan sát mọi người ngồi đối diện, sau đó dừng lại trên người Tiêu Vũ Nặc, Tiêu Vũ Nặc trông có vẻ rất mệt mỏi, cả người dựa vào ghế, đuôi lông mày khẽ nhếch lên chống lại ánh mắt Sở Lương Âm, giống như đang ám chỉ điều gì đó, Sở Lương Âm lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, nhìn hạ nhân Mạc phủ đi tới.

Hắn bưng một cái khay, bên trên có một miếng vải đỏ phủ lên, không thấy rõ đồ vật bên trong.

Trực tiếp đi đến bên cạnh Mạc Thiên Tuyết, Mạc Thiên Tuyết đứng dậy, đưa tay kéo miếng vải đỏ xuống, bày ra vật nằm trên khay, mọi người đồng thời ồ lên một tiếng, manh mối kia lại là một đoạn kiếm bị cắt đứt.

Hơn nữa là mũi kiếm, dài chưa đến bốn tấc, vị trí bị gãy nghiêng vẹo, chẻ làm hai phần, mũi kiếm hiện rõ ánh sáng màu lam yếu ớt, không phải thân kiếm mang theo độc, mà đây là lam thiết ngàn năm.

Mọi người nhỏ to thảo luận, lam thiết vốn rất khó tính chế được, đừng nói chỉ là dùng để chế tạo thành kiếm. Nhìn khắp thiên hạ, vũ khí của các gia tộc cũng đều là loại có một không hai, cho dù binh khí đặc biệt chưa từng thấy thì cũng sẽ có nghe qua, thật đúng là chưa từng nghe qua bảo kiếm làm từ lam thiết.

Sở Lương Âm đứng lên, đến gần Mạc Thiên Tuyết, nhìn đoạn kiếm bị chặt đứt kia, “Phát hiện ở đâu?”

Mạc Thiên Tuyết liếc nhìn Sở Lương Âm một cái, sau đó đưa đoạn kiếm trong tay cho nàng, “Mộ Dung phủ.”

“Nói cách khác, đây là vật chứng lưu lại ở hiện trường gây án.” Tiếp nhận đoạn kiếm, Sở Lương Âm đùa nghịch, nhìn chỗ bị đứt gãy kia, đồng tử hơi co lại.

“Đúng vậy, nhưng võ lâm Đại Tề chưa từng xuất hiện loại vũ khí này, cho nên chẳng biết vũ khí này thuộc sở hữu của người nào.” Mạc Thiên Tuyết nói.

Sở Lương Âm xoay người, giơ cao đoạn kiếm cho mọi người nhìn thấy, “Các vị có ai gặp qua chưa? Hoặc có nghe nói đến không?”

Mọi người đối mặt, sau đó có người lắc đầu, có người nói không.

“Minh chủ, ông có thể kết luận đây là của hung thủ sao?” Có người đặt câu hỏi với Mạc Thiên Tuyết.

Mạc Thiên Tuyết hơi dừng lại, sau đó lắc đầu đáp: “Không thể chắc chắn, nhưng trong Mộ Dung phủ không hề có vật này, cho nên, đây rất có thể là vậy.”

hung thủ đã để lại.”

“Một khi đã như vậy, trước hết cần phải tìm chủ nhân của đoạn kiếm này là được. Tìm chủ nhân, cũng có thể biết được hung thủ là người phương nào.” Sở Lương Âm đem đoạn kiếm kia trở lại trong khay, sau đó xoay người trở về chỗ ngồi.

Những người có mặt đều liếc nhìn Sở Lương Âm một cái, mặc dù chẳng ai nói gì cả, nhưng cũng không người không nhìn được cười khẩy, nói dễ nghe lắm, nếu tìm đoạn kiếm này dễ dàng như vậy, Mạc Thiên Tuyệt cần gì phải tự làm khổ mình đứng đây nói chuyện, ông ta phải sớm đi bắt hung thủ rồi.

Sở Lương Âm làm như không thấy ánh mắt của mọi người, ngồi đó khoé môi cong lên, xem như đang là chuyện đùa bình thường vậy.

Khuỷu tay đặt trên tay vịn ghế kê giắt, vừa vận độn trúng Nguyệt Ly Phong, Nguyệt Ly Phong quay đầu lại nhìn nằng, Sở Lương Âm như trước nhìn đi nơi khác, chỉ có điều cánh môi khẽ mở, khó ai phát hiện nằng đang nói chuyện.

Về mặt tao nhã của Nguyệt Ly Phong có chút dao động, nhìn chăm chú đôi môi mấp máy của Sở Lương Âm, ước chừng một phút trôi qua, Sở Lương Âm mới dừng lại, khoé miệng Nguyệt Ly Phong cũng nở nụ cười rất sâu, đúng là tao nhã vô song.

“Mạc mình chủ, có thể cho Ly Phong xem đoạn kiếm kia hay không?” Nguyệt Ly Phong đột nhiên đứng dậy, giọng nói trầm thấp như nước, cử chỉ đẹp mắt, như núi non bừng tỉnh sau giấc ngủ.

“Đương nhiên có thể.” Mạc Thiên Tuyệt tự mình đưa đoạn kiếm kia đến tay Nguyệt Ly Phong, tầm mắt mọi người liền tập trung trên người hắn, nếu Nguyệt Ly Phong nói như vậy, chẳng lẽ hắn đã nhìn ra được điều gì rồi sao?

Nguyệt Ly Phong dùng hai ngón tay cầm đoạn kiếm kia, vẻ mặt chăm chú, cẩn thận đánh giá mỗi điểm trên đoạn kiếm, sau đó lộ ra nụ cười, dường như đã sáng tỏ.

Mọi người thấy vẻ mặt của hắn liền hỏi, “Nguyệt công tử phát hiện được điều gì à?”

Có người sốt ruột hỏi, Mạc Thiên Tuyệt ở bên kia cũng tò mò nhìn hắn.

Nguyệt Ly Phong giơ đoạn kiếm kia lên, quay chỗ bị đứt gãy kia về phía mọi người, cười nói: “Có lẽ Ly Phong đã biết ai là người đúc ra cây kiếm này.”

“A? Vậy đó là người phương nào?” Lập tức có người truy hỏi, cây kiếm này vốn rất khó đúc được, nói vậy người đúc kiếm cũng sẽ biết rõ chủ nhân thanh kiếm này là ai.

“Kiếm Thánh.” Nguyệt Ly Phong nhẹ nhàng phun ra hai chữ, trong đại sảnh lập tức yên tĩnh, nhìn đoạn kiếm kia ai cũng cảm thấy khó tin.

“Nguyệt công tử nói đây là của Kiếm Thánh, có gì chứng minh không?” Mạc Thiên Tuyệt bình tĩnh hơn so với những người khác, ông hỏi.

Nguyệt Ly Phong gật đầu, chỉ chỗ kiếm bị đứt gãy cho Mạc Thiên Tuyệt nhìn, “Cả đời Kiếm Thánh chỉ làm chưa đến mười thanh kiếm, nhưng mỗi một thanh kiếm đều là vật truyền kỳ. Nhưng đến tận bây giờ những thanh kiếm đó đã thất lạc, hơn nữa phần lớn người trên võ lâm rất ít biết đến. Thanh kiếm này được làm từ lam thiết, mà lam thiết chỉ được sản xuất tại Đại Tư của Tây Cuồng, Đại Tề không có. Từ trước đến giờ Đại Tư xem lam thiết như quốc bảo, không đem ra ngoài bán hay đưa tặng. Nhưng theo Ly Phong được biết, năm mười năm trước, trong chôn vũ lâm của Đại Tư xuất hiện một người, hành hiệp trượng nghĩa, gia tài bạc triệu nhưng chỉ một lòng si mê với kiếm, cả đời theo đuổi những vũ khí thượng hạng. Ông đến Đại Tề cầu xin Kiếm Thanh có thể đúc cho ông một thanh kiếm quý báu nhưng bị từ chối. Sau này ông dùng lam thiết Đại Tư trao đổi, Kiếm Thanh đúc cho ông một thanh bảo kiếm lớn, nhờ vậy Kiếm Thánh trở thành đúc kiếm sư duy nhất của Đại Tề có lam thiết. Sau đó lại nghe nói Kiếm Thanh đem lam thiết rèn thành cây kiếm ngân chúc, mũi kiếm mỏng như lá trúc vậy. Về sau cũng chẳng ai biết tung tích của nó đâu, không biết có phải Kiếm Thánh đã cất giữ hay tặng nó cho người khác hay không, Ly Phong cũng chưa từng nghe qua. Bất qua hôm nay nhìn thấy, thanh kiếm này chính là kiếm ngân chúc.” Hắn buông đoạn kiếm trong tay ra, sau đó trở về chỗ ngồi, lúc đi ngang qua Sở Lương Âm, cũng không quên liếc nhìn nằng một cái, ánh mắt mang theo vài phần phức tạp cũng như oán trách.

Sở Lương Âm ngoài cười nhưng trong không cười, cho hắn cơ hội khoe khoang còn không cảm tạ nằng? Chẳng qua trong lòng nằng cũng đã sớm có cân nhắc để cho hắn nói thay mình.

Nằng là loại người tự biết bản thân mình là ai, người ta ấn tượng nằng thế nào nằng hiểu, nếu những lời vừa nãy do nằng nói ra, đám ngu ngốc này chắc chắn sẽ không tin, nhưng sẽ có cả đồng vấn đề để hỏi, nhưng Nguyệt Ly Phong thì khác, trong mắt mọi người lời nói của hắn rất có giá trị, nếu hắn nói sẽ chẳng ai hoài nghi, hơn nữa còn vô cùng tin tưởng Nguyệt công tử.

Mạc Thiên Tuyệt có chút bất ngờ, cầm lấy đoạn kiếm kia trầm ngâm giây lát, “Nếu như đây đúng là kiếm ngân chúc theo như lời Nguyệt công tử nói, như vậy, phải đi tìm Kiếm Thánh hỏi xem sao.”

“Đứng vật, chẳng qua Kiếm Thánh đã quy ẩn giang hồ hơn hai mươi năm, lại ở Song Khuyết chẳng ai dám tự tiện đến đó, tra hỏi Kiếm Thánh.” Mọi người nghi vấn, nhưng đúng nghĩa hơn là tự hỏi.

Mạc Thiên Tuyệt lắc đầu, gương mặt ngưng nghị nói, “Leo lên Song Khuyết khó như lên trời.” Hắc xoay người ngồi xuống, xem ra cũng không biết làm thế nào.

Mọi người im lặng, Nguyệt Ly Phong ung dung quay lại nhìn Sở Lương Âm, gò má nằng nhu hòa, tức giận vui đi vài phần. Có lẽ đây là lần đầu tiên hắn cẩn thận quan sát Sở Lương Âm như vậy, Nguyệt Ly Phong khẽ sừng sọt giắt mình, khuỷu tay đụng trúng nằng.

Sở Lương Âm chợt quay lại, ánh mắt như đao, khiến kinh ngạc vừa nảy của Nguyệt Ly Phong trong nháy mắt tiêu tan.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Hãm Hại

Sở Lương Âm cau mày, vẻ mặt phiền chán nhìn Nguyệt Ly Phong, “Làm sao?” Nàng mở miệng, nhưng cũng không gây ra tiếng động, âm thanh chỉ đủ để Nguyệt Ly Phong biết nàng nói cái gì.

Nguyệt Ly Phong lạnh nhạt mở miệng, cũng không tiếng động đáp, “Sư thúc không biết Kiểm Thánh sao? Sư thúc có thể dễ dàng đi lên núi như vậy, Song Khuyết đã là cái gì.”

Sở Lương Âm đảo mắt hừ lạnh một tiếng, “Cho dù ta biết Kiểm Thánh, có thể leo đến Song Khuyết thì bà đây cũng muốn đi một mình.” Rõ ràng nàng đã hạ quyết tâm muốn đi tìm Kiểm Thánh, trái lại dẫn theo đám người này chỉ thêm phiền phức.

Nguyệt Ly Phong cười khê, mang theo mỉa mai, “Nếu sư thúc đã có tính toán, cần gì phải sai Ly Phong đi nói lại lịch đoạn kiểm kia?”

Sở Lương Âm bày vẻ mặt như đang nhìn một kẻ điên, “Tất nhiên là vì Vân Liệt Triệu rồi, người trông bà đây là vì người chắc?”

Con người Nguyệt Ly Phong xẹt qua một tia lạnh lẽo, sau đó quay mặt đi không nhìn nàng nữa, Sở Lương Âm cũng quay đầu, không thèm so đo với hắn.

“Mặc mình chủ, có lẽ Ly Phong biết ai có giao tình với Kiểm Thánh, hơn nữa còn dễ dàng leo đến Song Khuyết.” Giọng nói của Nguyệt Ly Phong như con suối trong vắt, từ lúc hắn mở miệng, các vị đang ngồi nghiêm túc ở đây đều cảm thấy Nguyệt công tử biết nhiều thật.

“A? Xin Nguyệt công tử cứ nói.” Mặc Thiên Tuyệt cũng bất ngờ, ông chưa từng gặp qua Kiểm Thánh, nhưng Nguyệt Ly Phong tuổi còn trẻ vậy đã biết người này?

Sở Lương Âm quay lại trừng mắt với Nguyệt Ly Phong, hắn làm như không thấy, lập tức đứng lên, giơ tay nhắc chân đều ưu nhã cao quý, hắn khê cười liếc mắt nhìn mọi người xung quanh, cuối cùng dừng ngay trên người Sở Lương Âm, hai người nhìn nhau chằm chằm, sau đó thu lại hung quang trong đôi mắt, bởi vì, theo cái nhìn của Nguyệt Ly Phong, tất cả mọi người đều đang nhìn nàng.

“Thật sư thúc không những leo lên được Song Khuyết, còn kết nghĩa anh em với Kiểm Thánh, chuyện này phải cần Thất sư thúc toàn lực giúp đỡ rồi.” Hắn không do dự cười nói, tựa như rất sùng bái, nhưng giờ phút này cũng chỉ có một mình Sở Lương Âm là thấy rõ ánh mắt đắc ý của hắn, há hê vì trò đùa dai của mình khiến nàng tức giận.

“Sở thế chất, con thật sự biết đường lên Song Khuyết sao?” Mặc Thiên Tuyệt kinh ngạc hỏi, dù sao đối với ông mà nói, đi đến Song Khuyết cũng có chút khó khăn.

Tất cả mọi người nhìn nàng, ánh mắt không hề tin tưởng. Trâu Ngọc ở bên cạnh vui vẻ nở nụ cười, trong mắt không khỏi có nhiều ý tứ, nói thế nào cũng cảm thấy rất có mặt mũi.

Sở Lương Âm hít sâu một hơi, cố gắng dẹp yên cơn tức trong lòng, gật đầu một cái, “Đúng vậy, từng đến đó vài lần.”

Chỉ vài câu ngắn ngủi của nàng cũng khiến người khác bị chấn động không nhỏ, Kiểm Thánh quy ẩn giang hồ đã hơn hai mươi năm, không cần phải nói đến việc có liên quan với người trên giang hồ, ngay cả bạn bè trước đây cũng chưa từng gặp lại ông, mà Sở Lương Âm một phần tử bại hoại của trong chốn võ lâm lại có thể gặp Kiểm Thánh, hơn nữa không chỉ có một lần.

Mặc Thiên Tuyệt tỏ ra sững sốt, “Không ngờ Sở thế chất còn có giao tình với Kiểm Thánh.”

Sở Lương Âm tùy tiện lắc đầu, “Đây cũng không phải là chuyện ghê gớm gì, ta leo lên Song Khuyết vô tình gặp được Kiểm Thánh, nhưng ông ta là người lớn tuổi, tính tình rất cổ quái, từ trước đến giờ luôn ghét đám đông, chỉ sợ ta không thể giúp mọi người đi gặp Kiểm Thánh được rồi.” Nàng thẳng thắn nói, dù có đi nàng cũng nhất quyết không đi cùng với đám người này.

Đáy mắt Mặc Thiên Tuyệt hiện rõ một tia ngờ vực, sau đó lắc đầu cười nói: “Sở thế chất đừng lo, chúng ta không có ý quấy rầy Kiểm Thánh. Chẳng qua trước mặt hỏi lại lịch đoạn kiểm này vẫn là quan trọng nhất, cho nên, còn phải phiền Sở thế chất.”

Sở Lương Âm nhún mày, Mặc Thiên Tuyệt bình tĩnh đặt câu hỏi, “Sở thế chất khó xử sao?”

Sở Lương Âm âm thầm cắn răng, sau đó nhìn những người khác một lượt, “Mặc mình chủ định làm phiền ta sao?”

Trong nháy mắt sắc mặt Mạc Thiên Tuyệt như đóa hoa năm cánh có mười màu, những người đang ngồi ở đây cũng không tránh khỏi hi vọng Mạc Thiên Tuyệt tức giận, “Sở nữ hiệp hoàn toàn có thể nói thẳng, mặc dù leo lên Song Khuyết khó khăn, nhưng người không thấy mọi người ở đây đều đặt hi vọng lên người người à, mình chủ võ lâm cái thế đến đâu leo lên Song Khuyết cũng là một vấn đề đấy.”

Sở Lương Âm nghe thế cười nói, “Một khi đã như vậy, bà đây không cần giữ thể diện nữa.”

“Người. ...Còn nhỏ tuổi sao ngông cuồng như thế hả.” Người nọ tức giận thở gấp chính là Thẩm Thiên Thu phái Côn Lôn, tuổi chừng năm mươi, hiện tại chương môn phái Côn Lôn là sư huynh của ông, hôm nay ông đại diện Côn Lôn phái đến, bởi vì chương môn không tới được.

Sở Lương Âm liếc ông một cái, tất cả mọi người đều nghe được tiếng hừ lạnh, ánh mắt nghiêng bốn mươi lăm độ, “Bà đây không phải ngông cuồng, nếu bà thật sự ngông cuồng thì sẽ chẳng ngồi đây với các người, không biết Thẩm đại hiệp ngồi ở đây có người được mùi lạ nồng nặc không? Bà nhìn lâu như vậy, cái gì cũng không nói, ngược lại khiến Thẩm đại hiệp không hài lòng à, Thẩm đại hiệp như vậy chẳng khác nào ý lớn hiệp bé?”

“Người. ...” Thẩm Thiên Thu tức giận đập bàn, Mạc Thiên Tuyệt ở bên kia lập tức đứng dậy ngăn cản, “Thẩm đại hiệp bớt giận, Sở thể chất còn nhỏ tuổi, lúc trẻ chúng ta cũng hết sức ngông cuồng đó thôi, việc này không trách được.”

Thẩm Thiên Thu tức giận đến nổi hàm râu nhếch lên cao, Sở Lương Âm vẫn hất cằm như trước, Chung Ân ở bên cạnh khều nằng một cái, ý bảo nằng nên thu liễm lại đi.

Trâu Ngọc ngược lại ngăn Chung Ân, vẻ mặt tươi cười, hẳn thấy biểu hiện của Sở Lương Âm rất tốt, Tùng Vụ môn chính là cần một nhân vật như vậy, cho nên, từ Tùng Sơn đạo nhân, cho tới đám đệ tử mới nhập môn, ai ai cũng phải được tôn trọng. Ở trong đây cũng chẳng sợ ai ăn hiếp. Nhưng Sở Lương Âm là khác loài, tuy lạc loài, nhưng như vậy mới có lợi, sự tồn tại của nằng, Tùng Vụ môn không sợ có ngày ngậm đắng nuốt cay.

“Hay là như vậy đi, Sở thể chất mang theo vài người leo lên Song Khuyết thỉnh giáo Kiếm Thánh, những người khác ở lại đợi, Sở thể chất cảm thấy thế nào?” Mạc Thiên Tuyệt đề ra ý kiến.

Sở Lương Âm giật giật đôi mắt, mang theo gọn sóng, “Mình chủ định mang theo bao nhiêu người? Hơn nữa là những người nào?”

Mạc Thiên Tuyệt nhìn xung quanh đại sảnh một vòng, sau đó đáp: “Khuyến tử Thành Hiên đại diện cho lão phu, Nguyệt công tử nhân nghĩa vô song mọi người chúng ta đều tin hẳn. Nếu đã là người trẻ, chi bằng Tiêu thể chất cũng đi cùng đi, Sở thể chất thấy thế nào?” Mạc Thiên Tuyệt điểm tên vài người, đều là người trẻ, hơn nữa còn hợp gu Sở Lương Âm, ai có mắt cũng nhìn ra được, Sở Lương Âm không ngồi cùng bàn với những người trẻ tuổi này.

Sở Lương Âm nhìn lướt qua những người Mạc Thiên Tuyệt chỉ đích danh, tất nhiên là không hài lòng, nhưng nếu so với đám người sắp nằm vào quan tài thì đỡ hơn nhiều, chuyện này nằng không thể tùy hứng được. Hung hăng trừng mắt với Nguyệt Ly Phong, nằng gật đầu, “Được thôi, nếu như Mạc minh chủ đã tín nhiệm như vậy, ta đây phải đồng ý thôi.”

Mạc Thiên Tuyệt mày mắt rạng rỡ, “Thấy mọi người đồng tâm hiệp lực giúp lão phu xử lý chuyện Mộ Dung phủ như thế, hôm nay mọi người cứ ở lại Mạc phủ, đêm nay lão phu bày bữa tiệc chiêu đãi các vị xem như cảm tạ, đệ tử các môn phái sẽ được lão phu cho người sắp xếp sau.”

Sở Lương Âm cùng Trâu Ngọc và Chung Ân liếc mắt nhìn nhau, xem ra đêm nay không thể nào rời khỏi Mạc phủ, nhưng mà không sao cả, chẳng qua mỡ ta là người có thù tất báo, không thể để lâu trong lòng được, bằng không nằng sẽ quên mất !!!

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hồ Bằng Cầu Hữu (Bạn Bè Không Tốt)

Mạc Thiên Tuyệt an bày chỗ nghỉ ngơi cho mọi người trong Mạc phủ, buổi tối còn tổ chức dạ tiệc, các môn các phái theo sự chỉ dẫn của hạ nhân đến những biệt viện khác nhau đã được bố trí sẵn. Có thể nói Mạc phủ là đệ nhất phủ trong võ lâm, nội thất trong phủ đều bằng gỗ và được thiết kế tinh xảo, cảnh vật xung quanh xinh đẹp thanh tĩnh, mái đình hay lầu gác đều cong vút như sừng hươu, nói đến mức độ rộng lớn của Mạc phủ chỉ có thể so với hoàng cung, nơi này cũng là nơi lão hoàng đế vô cùng hâm mộ.

Trâu Ngọc, Chung Ân, Sở Lương Âm, Nguyệt Ly Phong cùng với Hoành Hạ, Nhĩ Tương và hai đệ tử khác của Trâu Ngọc đi theo hạ nhân của Mạc phủ đến Mai Trai, dọc con đường này phong cảnh vô cùng đẹp và lại hạ nhân đi tới đi lui đều rất có quy củ chào hỏi.

“Sư muội gặp Kiếm Thánh khi nào sư huynh không biết thế?” Hai tay Trâu Ngọc ôm trước ngực, gương mặt tươi cười, trên mặt hẳn hình như chỉ có cơ cười, không lúc nào là không cười.

Sở Lương Âm tay cầm bảo kiếm, gương mặt dưới ánh mặt trời cũng hiện ra mấy phần nguy hiểm, nghe Trâu Ngọc nói nét mặt của nằng cũng không hề có dao động, thản nhiên đáp, “Muội làm gì cũng phải xin phép huynh sao?”

Trâu Ngọc lắc đầu, không biết làm sao được chỉ có thể tươi cười với Sở Lương Âm, “Sư huynh là đang lo lắng cho muội, nếu như không muốn nói thì thôi, đừng có lúc nào cũng như con nhím xù lông, muốn đâm ai thì đâm người đó.”

Sở Lương Âm quét mắt nhìn Trâu Ngọc, “Muội cũng không có đấm huynh, muội đã làm rất nhiều việc, nếu như việc nào cũng nói huynh biết, nói đến mười ngày mười đêm cũng không hết.”

Trâu Ngọc gật đầu tỏ ý đã hiểu, “Được rồi, huynh đây sẽ đợi khi nào muội cao hứng nói mười ngày mười đêm với sư huynh như ta.”

Chung Ân đi sau Trâu Ngọc và Sở Lương Âm, đồng hành với Nguyệt Ly Phong, trên mặt hắn không có biểu hiện gì, cho nên thoạt nhìn rất lạnh nhạt, “Sư muội, Ly Phong, qua mấy ngày nữa hai người leo lên Song Khuyết tìm Kiếm Thánh, lúc đi còn có người ngoài, hai người phải nhớ thu liễm lại, đặc biệt là sư muội, đừng để đám ngoại nhân kia chê cười.” Không giống gương mặt lạnh lùng của mình, giọng nói của hắn dịu dàng như nước, nghe rất êm tai.

Sở Lương Âm quay lại liếc mắt nhìn Chung Ân một cái, tự động đem Nguyệt Ly Phong bỏ ngoài tầm mắt, “Chẳng lẽ từ lúc bước vào Mạc phủ muội cũng chưa có thu liễm sao?” Nếu không thu liễm, hiện tại Nguyệt Ly Phong đã sớm bị nằng đá đi ra ngoài, đâu còn thời gian tính kế nằng như vậy.

Chung Ân lắc đầu, tự động im miệng, đầu vỗ mồm với Sở Lương Âm, cho đến bây giờ hắn cũng không thẳng nói.

“Trâu thiếu hiệp, đã đến Mai Trai.” Hạ nhân Mạc phủ đưa bọn họ đến trước Mai Trai rồi rời đi, mấy người đi vào Mai Trai, tất cả đều bất ngờ, Mai Trai này thật giống như tên, cả vườn đều là mai tứ quý đua nhau nở rộ, mặc dù bây giờ là giữa mùa hè nhưng vẫn thoang thoảng mùi hương, thâm thấu vào lòng người.

“Đúng là có tiền.” Giọng nói Sở Lương Âm không che dấu chế giễu, đều nói tri phủ vạn lượng tiền tài, võ lâm minh chủ này đúng là còn hơn cả giàu nứt đổ vách.

“Cửa hàng trên danh nghĩa Mạc phủ có rất nhiều, gia tài bạc triệu là chuyện hợp tình hợp lý thôi.” Trâu Ngọc đi lững thững trên con đường đá cuội vào trong, phòng ốc rộng rãi đơn giản nhưng cũng không làm mất đi sự sa hoa tráng lệ, quả thực còn tốt hơn khách điểm bên ngoài ngàn lần.

“Hừ, có trời mới biết.” Sở Lương Âm lầu bầu một tiếng, sau đó tiêu sái bước vào một gian phòng bên trong, dùng sức đóng sầm cửa lại, toàn bộ căn phòng đều rung chuyển.

Chung Ân và Nguyệt Ly Phong một trước một sau thông thả đi vào đại sảnh, Hoàn Hạ và Nhĩ Tương đi nấu nước pha trà, mặc dù là nhà người ta, nhưng cũng rất tự do.

Cả buổi chiều, Sở Lương Âm cũng không đi ra khỏi phòng, vốn Nhĩ Tương còn định đem trà vào cho Sở Lương Âm, nhưng khi đến cửa, chợt nghe bên trong truyền đến tiếng ngáy, Nhĩ Tương cứng ngắc ở cửa, nghe tiếng ngáy kia càng cao hơn, hắn quyết định xoay người rời đi, nếu như đánh thức nằng dậy, hắn nhất định sẽ bị một cước của nằng đá bay.

Đợi đến khi mặt trời lặn về tây, hạ nhân Mạc phủ đến bẩm báo, mời mọi người ra trước, đợi mọi người đến đông đủ liền khai yến.

Ba người Trâu Ngọc, Chung Ân và Nguyệt Ly Phong từ gian phòng đi ra, chỉ không thấy bóng dáng Sở Lương Âm đâu, Trâu Ngọc vung tay, ý bảo Hoàn Hạ đi gọi người, hắn đi trước một bước, Chung Ân cũng rời đi sau đó, mặc dù vô tình nhưng thật giống như đang trốn điều gì đó.

Hoàn Hạ trung ra bộ mặt đau khổ, đám người này là thấy số mạng hắn tốt quá phải không, sao có thể để hắn đi gọi người chứ, hay là ngại hắn sống lâu???

Cốc cốc!

“Thất sư thúc, dạ tiệc đã bắt đầu rồi ngài rời giường đi.” Hoàn Hạ đứng ở bên ngoài gõ cửa, nhỏ tiếng kêu, nhưng bên trong không có âm thanh gì.

Nguyệt Ly Phong ở bên kia đã khoanh tay thân nhiên xoay người rời đi, Nhĩ Tương quay lại lo lắng nhìn Hoàn Hạ, một bên chạy theo Nguyệt Ly Phong, biệt viện yên tĩnh chỉ còn lại một mình Hoàn Hạ kinh hồn bạt vía đứng ở trước cửa phòng Sở Lương Âm.

“Thất sư thúc...” Hoàn Hạ gọi thêm vài tiếng, vẫn không hề có tiếng trả lời, sau đó dứt khoát không gọi nữa, xoay người chạy đi.

Nhưng mà, vào giờ phút này, bên trong căn phòng đóng chặt kia đã không có bóng dáng người nào, Sở Lương Âm đã sớm rời đi, lặng lẽ không tiếng động.

Mọi người các môn các phái đều ríu rít đến phòng lớn, cách Mai Trai ba trăm thước có một độc viện Mạc phủ, hạ nhân vừa rời đi, thì một nam tử trẻ tuổi mỉm cười xán lạn bước ra, sau khi đóng cửa thì nụ cười cũng không còn, “Sở Lương Âm, mau đem miếng ngọc đó ra cho ta xem, nói không chừng ta biết là ai đấy.”

Bên trong gian phòng, Sở Lương Âm hơi dựa lên trên giường, một chân nhấc cao, tư thế vô cùng nhõm nhõ, nằng như rồng mây nhìn Tiêu Vũ Nặc, ánh mắt có mấy phần không rõ ràng, “Vậy trước tiên ngươi nói đi, đoạn kiếm kia có phải Mạc Thiên Tuyệt tìm thấy ở Mộ Dung phủ hay không?” Thì ra nằng cũng có điều kiện.

Tiêu Vũ Nặc bất đắc dĩ, đặt mông ngồi bên mép giường, thuận tiện đá chân Sở Lương Âm xuống, “Ta không biết, lúc ấy ta không có mặt, nhưng mọi người ở đây đều nói là nhặt được ở Mộ Dung phủ, không thể giả được.” Tiêu Vũ Nặc cũng không biết tại sao Sở Lương Âm lại hỏi vậy, ngay cả hắn nằng cũng không tin.

Sở Lương Âm quan sát hần một lúc, giống như muốn nhìn thấu bên trong da mặt của hần vậy.

Một lúc sau, Sở Lương Âm mới chậm rãi há miệng, xem như tin tưởng hần, “Được rồi, cho người xem.” Nói xong, nàng giơ tay, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một miếng Ôn ngọc, đây chính là vật đã được móc ra từ trong cổ họng quản gia Mộ Dung phủ.

Tiêu Vũ Nặc cầm miếng ngọc, quan sát một phen, rồi nói: “Miếng ngọc này Mộ Dung trang chủ và mấy vị công tử Mộ Dung phủ đều có, theo ta được biết, theo ta được biết, miếng ngọc của Mộ Dung trang chủ được khảm ở Tủ kim quan (mão đội đầu ấy), đại công tử Mộ Dung là ngọc bội, Tam công tử là nhẫn đeo tay, chỉ có Nhị công tử là khảm ở đai thắt lưng. Miếng ngọc này rõ ràng là miếng ngọc khảm ở đai thắt lưng Mộ Dung Tử Tề.”

“Mộ Dung Tử Tề? Người xác định?” Sở Lương Âm ngồi thẳng lưng, Mộ Dung Tử Tề đã chết, đây là vật của người chết, vậy cũng không có tác dụng gì.

Tiêu Vũ Nặc thưởng thức miếng ôn ngọc trong tay, một bên gật đầu khẳng định, “Đương nhiên, ta không thể nào nhớ lầm được. Đúng rồi, cô tìm thấy thứ này ở đâu?”

Sở Lương Âm nhìn hần, khóe môi cong lên một nụ cười, “Trong cổ họng người chết.”

“Hà?” Tiêu Vũ Nặc nghe xong lớn tiếng la, sau đó ném miếng ngọc trong tay, Sở Lương Âm nhanh tay chụp được, nhìn bộ dạng buồn nôn của hần, nàng hớn hờ cười.

“Cảm ơn, cho người xem bảo bối thể này coi như bà đây đã trả lại phần nhân tình cho người rồi đấy, sau này không gặp lại.” Sở Lương Âm đứng dậy nghênh ngang rời đi, Tiêu Vũ Nặc ở trong phòng tìm nước rửa tay, đợi khi hần ngẩng đầu tìm người phân xử, Sở Lương Âm đã biến mất không thấy tăm hơi, để mình hần đứng đó nghiến răng nghiến lợi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tâm Địa Xấu Xa

Hoành Hạ và Nhĩ Tương đi theo Nguyệt Ly Phong đến đại sảnh Mạc phủ, vòng qua tiểu đình Thúy Trúc, bước dọc theo hành lang tĩnh mịch, mặt trời âm ỉ nhạt về tây, ngọn đèn le lói treo cao, dịu dàng soi sáng đến cuối hành lang, cái nóng bức ban ngày dường như đã nhường lại mát mẻ cho màn đêm huyền bí.

Lúc sắp đi đến chỗ khúc quanh hành lang, khóe mắt Hoành Hạ đột nhiên co giật, thoáng nhìn bóng người đi ra từ viện Thúy Trúc, hần quay lại nhìn suýt nữa bị dọa đến nhảy dựng, “Mẹ ơi, Thất sư thúc?”

Hành động của Hoành Hạ, vừa vặn trúng tròng bả vai bên phải Nhĩ Tương, Nhĩ Tương ôm cánh tay bị ăn đau liếc nhìn Hoành Hạ một cái, sau đó nhìn sang viện Thúy Trúc, đúng lúc bắt gặp Sở Lương Âm từ nơi đó chui ra, hần cũng giật mình, “Thất sư thúc? Không phải người đang ngủ sao?”

Nguyệt Ly Phong đi phía trước đột ngột dừng bước, thân nhiên xoay người lại, nhìn Sở Lương Âm bước ra từ rừng trúc, khẽ nhấc chân nhảy qua lan can hàng lang, dưới ánh sáng mờ ảo hần không nhìn thấy rõ sắc mặt của nàng, nhưng rõ ràng hần rất bất ngờ, liếc nhìn sang nơi Sở Lương Âm đi ra, khóe môi khẽ nhếch lên, cười như không cười.

“Gọi cái gì mà gọi? Gặp ma à?” Sở Lương Âm nhảy qua hành lang, giơ tay gõ lên đầu Hoành Hạ một cái, Hoành Hạ nghẹn ngào lại không dám lớn tiếng nói lại, chỉ lui về sau trốn tránh.

Nhĩ Tương dựa lưng vào tường, hần khó hiểu nhìn Sở Lương Âm, “Thất sư thúc, không phải người đang ngủ sao? Thế nào lại đi ra từ trong rừng trúc?”

“Ai nói người bà đây đang ngủ hử?” Sở Lương Âm trả lời hần, sau đó ngoảnh lại nhìn Nguyệt Ly Phong, trên môi hiện ra nụ cười lạnh lẽo, “Họ Nguyệt kia, hôm nay người tính kế lão nương, vui vẻ lắm à?”

Nguyệt Ly Phong nở nụ cười rạng rỡ như vầng trăng trên cao, chỉ có thể nhìn mà không sờ được, “Không tồi lắm.” Thái độ của hần rất nghiêm túc.

Sở Lương Âm nghiến răng nghiến lợi, nhưng ở đây là Mạc phủ không thể làm gì khác, nàng bước tới gần hần, Hoành Hạ và Nhĩ Tương đi một bên nhìn mà kinh hồn bạt vía, lo lắng Sở Lương Âm sẽ động thủ.

Nhưng Sở Lương Âm cũng không ra tay, chỉ xít lại gần Nguyệt Ly Phong hơn, hần lui về phía sau, nàng lại bước lên, Hoành Hạ và Nhĩ Tương khó hiểu nhìn động tác quỷ dị của hai người trên hành lang.

Bỗng dưng, cánh tay Sở Lương Âm động một cái, tay không cầm kiếm chợt giơ lên trước mặt Nguyệt Ly Phong, Hoành Hạ và Nhĩ Tương nheo mắt lại, muốn đánh nhau???

Trong nháy mắt Nguyệt Ly Phong ở bên kia cũng nhíu mày, con ngươi co lại nhìn vật Sở Lương Âm đang cầm, sắc mặt không khá hơn là bao, ngọn đèn trên đỉnh đầu chiếu rọi bóng dáng hai người, một người cười đắc ý một người cứng đờ, Hoành Hạ và Nhĩ Tương vội bước đến, lúc này mới nhìn rõ vật

trong tay Sở Lương Âm là cái gì, đó chính là miếng ngọc được lấy ra từ trong cổ họng người chết.

Nguyệt Ly Phong giờ tay lên, chính xác bắt lấy cổ tay Sở Lương Âm hướng về chỗ khác, nhưng tay Sở Lương Âm như cột đá vậy, không sao nhúc nhích được, đốt ngón tay Nguyệt Ly Phong trở nên trắng bệch, có thể thấy hẳn dùng bao nhiêu sức lực.

“Lấy ra chỗ khác.” Nguyệt Ly Phong cắn răng mở miệng nói, hẳn nín thở, có thể thấy đối với vật trước mắt có bao nhiêu ghê tởm.

Sở Lương Âm đắc ý, hất cằm nói, “Không lấy ra đấy.”

Nguyệt Ly Phong nhắm mắt, sau đó buông cổ tay nàng ra, cùng lúc này cả người thối lui, giống như trên thắt lưng có một sợi dây thừng lôi kéo, trong chớp mắt đã lui ra bên ngoài ba thước, nhưng động tác Sở Lương Âm nhanh hơn, tích tắc đã đuổi kịp, dồn cả người Nguyệt Ly Phong vào một góc hành lang, lưng hẳn dựa vào lan can, nàng cô tình quơ qua quơ lại miếng ngọc trước mặt Nguyệt Ly Phong, nếu không thể đánh nhau với hắn, vậy phải làm cho hắn thấy buồn nôn mới được.

Thấy Sở Lương Âm cầm miếng ngọc hướng đến trước mặt mình, Nguyệt Ly Phong liền tránh né, hai người một ngửa ra sau một nghiêng về trước, dưới ánh trăng khuyết bóng dáng hai người đổ dài trên hành lang.

Suýt tý nữa cả người Nguyệt Ly Phong đã ngửa ra sau thành một góc chín mươi độ, Sở Lương Âm thích thúc khom lưng cầm miếng ngọc kia trêu chọc hắn, nhìn sắc mặt lúc trắng lúc xanh của hắn, nàng càng thấy sung sướng.

Hoành Hạ và Nhĩ Tương ở bên kia há hốc mồm đứng xem, hai người này có định biểu diễn xiếc cũng phải tìm chỗ không người chứ, lỡ như người ngoài nhìn vào không nói Tùng Vụ môn có nội chiến nhưng nhất định sẽ đồn loạn tin bậy bạ, sự thúc với sự diệt đang làm cái gì thế kia?

Hoành Hạ và Nhĩ Tương ngăn người một lúc, chỉ cảm thấy hoa cả mắt, đợi đến khi tập trung nhìn lại, đã thấy có một người đứng bên cạnh Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong, người đó mặc trường sam mộc mạc màu xanh lơ, dáng người gầy gò như núi xa trong sương mù, chẳng ai khác là Gia Cát Vô Phạm.

“Lương Âm đang làm cái gì vậy?” Gia Cát Vô Phạm một tay bắt lấy cánh tay Sở Lương Âm kéo nàng đứng lên, Nguyệt Ly Phong ở bên kia cũng thoát được sự chèn ép của Sở Lương Âm, mặc dù thoát nhìn có vẻ chật vật, nhưng sắc mặt bình tĩnh cũng không vấn hồi được bao nhiêu.

“Gia Cát? Sao huynh lại đến đây?” Tâm tình Sở Lương Âm không tệ, thu hồi miếng ngọc trong tay, nhìn lướt qua sắc mặt tái nhợt của Nguyệt Ly Phong, nàng càng thêm hả hê thích thú.

“Ban đêm cô không trở về khách điểm, Ninh tiểu thư lo lắng cho cô, nên ta đến xem thế nào.” Gia Cát Vô Phạm đem hết tất cả hành động của Sở Lương Âm thu vào mắt, giống như đã đoán được vừa nãy nàng mới làm gì.

“Huynh ở đâu đi vào thế?” Ninh Chiêu Nhiên cũng không có ý định đến Mạc phủ này.

“Đương nhiên là từ cửa chính rồi.” Gia Cát Vô Phạm bật cười, chẳng lẽ ai cũng như nàng, thích treo tường vào.

Sở Lương Âm gật đầu, “Cũng đúng, cho dù Gia Cát công tử huynh ở cùng một phòng với tiểu thiếp của Mạc Thiên Tuyệt thì ông ta cũng không có lời nào dị nghị.” Mấu chốt chính là người này rất đứng đắn, đứng đắn đến nỗi không giống người trần tục.

Gia Cát Vô Phạm không nói gì, bắt đầu đi lác đầu.

Hoành Hạ và Nhĩ Tương thờ phào nhẹ nhõm, nếu Gia Cát công tử đến đây, như vậy Thất sư thúc sẽ không táy máy tay chân nữa.

“Thất sư thúc, công tử, Gia Cát công tử, dạ tiệc cũng đã bắt đầu, chúng ta mau đi thôi.” Hoành Hạ lên tiếng, thật ra hẳn rất muốn nhanh chóng cách xa Sở Lương Âm càng xa càng tốt.

Sở Lương Âm quét mắt nhìn Hoành Hạ một cái, Hoành Hạ lập tức cúi đầu.

“Đi thôi.” Sở Lương Âm lên cười, một tay cầm kiếm xoay người đi nhanh về phía trước.

Nguyệt Ly Phong và Gia Cát Vô Phạm sống vai bước đi, khí chất hai người tương tự nhau nhưng vẫn có chút khác biệt, một người tựa như vầng trăng trên cao một người lại như đoá sen trắng trong hồ, không quan tâm đến thế sự vô thường, lúc hai người sống vai, Hoành Hạ và Nhĩ Tương ở phía sau quan sát, vốn tưởng hai người có khí chất giống nhau nhất định sẽ trở thành bạn bè, nhưng không chuyện gì là không thể xảy ra, trái lại Gia Cát công tử và Thất sư thúc rất gần gũi, có đôi khi chuyện đời thật khiến cho người ta mơ hồ.

Sở Lương Âm ung dung đi trước, mấy tảng đá bên đường đều được thắp đèn lưu ly sáng rực, trăng non vừa mới lấp ló trên bầu trời, ánh sáng của trăng hòa quyện với ánh sáng ngọn đèn lưu ly dưới đất, chẳng thể phân biệt đâu là đèn đâu là trăng.

Nàng ngẩng cao đầu đi, mặc dù nàng biết phía trước là đại sảnh, nhưng trên thực tế phía trước có đại sảnh hay không, nàng lại không biết. Lúc đi ngang qua hòn non bộ, bước chân đột ngột chậm lại, sau đó dừng hẳn, trái lại khiến người phía sau bị dọa đến giật mình.

Gia Cát Vô Phạm bước lên trước, vừa định mở miệng, liền nín thở, nhìn theo hướng Sở Lương Âm đang nhìn, con đường bên cạnh hòn non bộ, bên kia dường như truyền đến tiếng người nói chuyện.

Hoành Hạ và Nhĩ Tương rất hiếu kỳ, hai người liếc nhìn nhau, sau đó bước lên theo, đẩy Nguyệt Ly Phong một cái, ý bảo hắn đi theo bọn họ qua đây nhìn thử. Nếu như là trước đây Nguyệt Ly Phong sẽ không làm những chuyện rình mò này, nhưng có lẽ do hôm nay có Gia Cát Vô Phạm ở đây, hắn cũng không thấy có gì là không hợp lý cả, thế nên theo hai người kia đứng rình xem.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Sư Diệt Như Vây

“Bạch tiểu thư, cô thích nơi này sao? Mạc phủ ở Lan Châu chỉ là một trong những phủ đệ nhỏ thôi, ngày thường chỉ dùng để làm nơi nghỉ chân, sao có thể lọt vào mắt Bạch tiểu thư được chứ? Nếu như sau này có cơ hội, Thành Hiều nhất định sẽ mời Bạch tiểu thư đến Mạc phủ Bình Dương, Thành Hiều chắc chắn sẽ tiếp đón chu đáo.” Mạc Thành Hiều đang bước đi cùng với một nữ tử mặc trang phục màu hồng phấn, thái độ cũng không phách lối như ngày thường, trái lại hết sức nịnh nọt, giống như sợ nữ tử kia không vui.

Dáng người nữ tử đó cao gầy, gương mặt tươi tắn như hoa đào, đôi mắt long lanh gọn nước, mũi cao môi đỏ, đúng là xinh đẹp có một không hai.

Nhưng mà, giờ phút này, nữ tử kia có vẻ rất lờ đàng, đối với những lời nịnh nọt của Mạc Thành Hiều, nàng chẳng quan tâm mấy, không biết đang suy nghĩ cái gì, trên mặt mang theo muộn phiền.

“Bạch tiểu thư, cô mệt rồi sao? Nếu mệt chúng ta đi qua bên kia ngồi đi.” Mạc Thành Hiều nghiêng đầu cẩn thận nhìn nàng.

Cuối cùng nữ tử kia cũng nghe Mạc Thành Hiều hỏi mình, nàng quay đầu nhìn về phía Mạc Thành Hiều, mi mắt rũ xuống thấp, môi đỏ khẽ mấp máy, “Mạc công tử Liên Ảnh có chút mệt, xin phép về phòng nghỉ ngơi trước.” Giọng nói của nàng như cốc không đáy, vô cùng dễ nghe.

Mạc Thành Hiều có chút lưỡng lự, dường như không biết Bạch Liên Ảnh này muốn thế nào, chẳng lẽ nàng không thích hắn?

“Ừm, cũng được, ta đưa nàng trở về.” Mạc Thành Hiều gật đầu, có chút mất hứng.

Bạch Liên Ảnh xoay người rời đi trước, Mạc Thành Hiều đi theo sau nàng, ánh mắt si mê nhìn bóng dáng xinh đẹp của người phía trước.

Hai người đi ra từ hòn non bộ, phía sau ngọn núi cao lớn có vài bóng người chậm rãi đứng dậy rồi đi, Hoành Hạ và Nhĩ Tương đi ra ngoài trước, sau đó đến Gia Cát Vô Phạm, cuối cùng là Sở Lương Âm, trước lúc rời khỏi hòn non bộ, nàng quay lại liếc mắt nhìn Nguyệt Ly Phong, bỗng nhiên khóe môi cong lên, phút chốc xoay người quay lại đứng trước mặt Nguyệt Ly Phong.

Nguyệt Ly Phong dừng bước nhìn nàng, nàng cũng đang nhìn hắn, hai người đối diện nhau hai giây, bất thành linh Sở Lương Âm thò tay, xô Nguyệt Ly Phong ra ngoài. Hắn căn bản không có phòng vệ, vì thế bị một chiêu của nàng đánh bay đến ba thước, thành công đẩy hắn ra ngoài núi giả che chắn, vừa vặn Mạc Thành Hiều và Bạch Liên Ảnh đi tới, thấy trong bóng tối có một người đột ngột xuất hiện.

“Nguyệt công tử?” Mạc Thành Hiều tập trung nhìn lại, đây chẳng phải là Nguyệt Ly Phong sao? Hắn ở chỗ này làm gì? Liếc nhìn xung quanh, đây rõ là nội viện Mạc phủ.

Nguyệt Ly Phong ổn định thân thể, trong ánh sáng mờ tối cũng không thấy rõ sắc mặt hắn, nhưng nhìn phương hướng hắn đi ra, dù không biết hắn làm gì, nhưng có thể đoán, rõ ràng hắn cố tình xuất hiện ở đây.

“Mạc nhị công tử, Bạch tiểu thư.” Nguyệt Ly Phong nho nhã chào hỏi, tùy xuất hiện có chút đột ngột, nhưng vẫn giữ được biểu hiện tự nhiên.

Bạch Liên Ảnh cũng cúi đầu theo lễ phép, không tránh khỏi nhìn hắn vài lần, “Liên Ảnh ra mặt Nguyệt công tử.”

“Bạch tiểu thư không cần đa lễ.” Nguyệt Ly Phong rất có phong độ, một lần nữa đáp lễ.

Mạc Thành Hiều hơi nhíu mày, tiến lên một bước, giống như đang cố tình che tầm mắt Bạch Liên Ảnh, “Nguyệt công tử không đến đại sảnh mà ở chỗ này làm gì?”

Nguyệt Ly Phong hơi quay đầu nhìn bên cạnh, sau đó nói: “Ly Phong đang tìm thất sư thúc Sở Lương Âm của bản môn, quấy rầy hai vị, kính mong lượng thứ.” Hắn vừa nói đã đổ mọi chuyện lên người Sở Lương Âm.

Vừa nghe tên Sở Lương Âm, Mạc Thành Hiều đã hiện rõ bất mãn, “Sở nữ hiệp? Sở nữ hiệp không ở đại sảnh à?” Đây là Mạc phủ, tuy mọi người được mời ở lại đây nghỉ ngơi, nhưng điều đó cũng không có nghĩa được tùy tiện đi lại trong phủ.

Nguyệt Ly Phong giống như có chút bất đắc dĩ, “Có lẽ Thất sư thúc không thích những nơi ồn ào, nên muốn ra ngoài giải sầu.” Hắn đang giải thích cho Sở Lương Âm.

Tất nhiên Mạc Thành Hiều bên kia hơi mất hứng, “Tuy rằng Mạc phủ không có gì đáng giá, nhưng Sở nữ hiệp cứ đi lung tung như vậy, lỡ trong phủ thật

sự mất thứ gì, người ngoài sẽ nghi ngờ Sở nữ hiệp, như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của quý phái.” Mạc Thành Hiều hùng hổ hăm dọa, cố tình gây sự vô lý.

Nguyệt Ly Phong còn chưa kịp trả lời, Bạch Liên Ảnh đã mở miệng, “Đâu có nghiêm trọng thế chứ? Mạc công tử, Sở nữ hiệp chẳng qua chỉ đi giải sầu thôi, huống hồ Nguyệt công tử còn đi tìm nàng, sao lại tự dựng biến thành ảnh hưởng đến danh dự Tùng Vụ môn? Và lại Sở nữ hiệp cũng chẳng phải là người xấu, cần gì phải ngáp nghé đồ vật của Mạc phủ?” Bạch Liên Ảnh rõ ràng đang kín đáo phê bình Mạc Thành Hiều.

Trong nháy mắt Mạc Thành Hiều liền im lặng, Nguyệt Ly Phong ở bên kia cười hòa nhã, “Bạch tiểu thư nói rất đúng, sớm nghe nói tiểu thư Liên Ảnh của Bạch phủ là người tri thư đạt lý (có tri thức hiểu lẽ nghĩa) huệ chất lan tâm (cao quý, thanh khiết), hôm nay gặp được đúng là danh bất hư truyền.”

Nhận được lời khen ngợi của Nguyệt Ly Phong, Bạch Liên Ảnh hơi ngượng ngùng, trong mắt cười cười nhìn ngó xung quanh, nhìn cái gì cũng thấy đẹp hơn.

Mạc Thành Hiều vừa vội vừa giận, nhìn Bạch Liên Ảnh thẹn thùng lại càng thêm giận nhưng không biết phát tiết vào đâu, “Bạch tiểu thư hiểu lầm rồi, Thành Hiều không có ý đó. Chẳng qua, tất cả mọi người đều tập trung ở đại sảnh, chỉ có một mình Sở nữ hiệp đi dạo trong Mạc phủ, không được ồn lắm thôi.” Hắn nóng lòng giải thích, nhưng chẳng biết Bạch Liên Ảnh có nghe hay không.

Nguyệt Ly Phong làm như không thấy sự vội vàng của Mạc Thành Hiều, gương mặt vẫn tươi cười như cũ, “Ly Phong không quá rầy rầy hai vị nữa, chẳng qua hôm nay có thể gặp được Bạch tiểu thư đúng là may mắn ba đời của Ly Phong.” Lúc này cả người Nguyệt Ly Phong tràn ngập hơi thở nhã nhặn, hơn nữa giọng nói khoan thai càng khiến người ta khó quên, Bạch Liên Ảnh uyển chuyển đối đáp, “Gặp Nguyệt công tử cũng là may mắn của Liên Ảnh, chỉ hy vọng ngày sau gặp lại Nguyệt công tử đừng quên Liên Ảnh.”

Nguyệt Ly Phong mỉm cười gật đầu, “Tất nhiên, xin cáo từ.” Hắn xoay người rời đi, bóng dáng tựa như vầng trăng trong đám mây, Bạch Liên Ảnh cũng sốt trong một phút sau đó mới hoàn hồn, Mạc Thành Hiều bên kia nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không thể làm gì được.

Ngay trên hành lang, Sở Lương Âm ngồi trên lan can, hai chân thoải mái đung đưa, Hoành Hạ và Nhĩ Tương đứng cuối hành lang nhìn xung quanh, gương mặt Gia Cát Vô Phạm có vẻ bất đắc dĩ, sau khi Sở Lương Âm xô Nguyệt Ly Phong ra ngoài, nàng liền nhanh chóng kéo hắn rời đi, cố tình khiến Nguyệt Ly Phong khó xử, Gia Cát Vô Phạm thật sự không nhìn ra có chỗ nào tốt để chơi mà nàng có thể thích thú không hề biết chán như vậy.

“Công tử, người trở lại rồi.” Hoành Hạ gọi một tiếng, Nguyệt Ly Phong ở bên kia đã xuất hiện, cả người lịch sự phong nhã.

“Nguyệt công tử có gặp phiền phức gì không?” Gia Cát Vô Phạm có chút không yên lòng hỏi.

Nguyệt Ly Phong lạnh nhạt lắc đầu, “Gia Cát công tử không cần lo lắng, Ly Phong không có việc gì.”

“Vậy thì tốt.” Gia Cát Vô Phạm gật đầu, lại nhìn về phía Sở Lương Âm, nàng vẫn đắc ý như trước.

“Dạo gần đây sư thúc có vẻ thích hai người nhĩ, lần này Ly Phong ‘độc thủ chịu khổ’ xin nhận thua, sau này sẽ cố gắng giữ khoảng cách với sư thúc, tránh phải khiến sư thúc không vui.” Nguyệt Ly Phong hết sức thành thật nói.

Sở Lương Âm không khỏi đắc ý, hất cằm hàm đánh giá hắn, tựa như muốn nhìn xem hắn có bao nhiêu thành thật, “Được, họ Nguyệt kia người tốt nhất nên giữ lời, sau này bớt trêu chọc lão nương, bằng không bà đây cho người chịu không nổi.” Nàng nhảy từ trên lan can xuống, tùy tiện hừ một tiếng rồi xoay người lôi kéo Gia Cát Vô Phạm rời đi, gương mặt tươi cười của Nguyệt Ly Phong cũng ngập tràn mong đợi chuyện như vậy sau này đừng đến nữa...

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Khởi Hành Náo Nhiệt

“Đi Vụ Sơn? Bốn người đi cùng nhau? Hay là cho ta đi theo với được không?” Trong khách điểm, Ninh Chiêu Nhiên vừa nghe nói phải đi Vụ Sơn, nàng liền rung đùi đắc ý, dự định sẽ đi theo.

Sở Lương Âm thông dong ngồi trên ghế cạnh cửa sổ nói, “Nếu như hung thủ không có liên quan đến nhóm người đã tập kích thì sao nhĩ?” Ninh Chiêu Nhiên có đi hay không nàng chẳng quan tâm, nhưng đây là chuyện lớn trong môn giáo của bọn họ, Ninh Tùy Phong nhất định rất bận rộn, Ninh Chiêu Nhiên làm thánh nữ an nhân thánh thôi, cả ngày hồi hã ngược xuôi đi theo mình, chắc chắn Ninh Tùy Phong rất bất mãn, hơn nữa còn nghĩ nàng trời buộc Ninh Chiêu Nhiên không cho đi, nàng đây không phải bị oan sao?

“Dù sao ta cũng cảm thấy có liên quan, nếu ta đoán không sai thì hai vị này chỉ có một người làm, ta đây sẽ có thể tự mình giết chết kẻ thù.” Ninh Chiêu Nhiên giống như con rắn nước lèo lẻo diêm dúa đi đến bên cạnh Sở Lương Âm, nàng quyết tâm muốn đi theo đấy. Vừa nghĩ đến việc đi cùng một đám ‘Võ Lâm chính đạo’, ắt hẳn sẽ có nhiều trò vui lắm.

Sở Lương Âm nhướn mày, không quan tâm đáp: “Tùy cô. Gia Cát đâu? Cô định đi với ta tìm hung thủ và tung tích của Văn Liệt Triệu hay là tiếp tục

cuộc hành trình với vị cứu thế muôn dân của cô?” Theo nàng đoán, Ninh Chiêu Nhiên không phải muốn đi với nàng, nguyên nhân lớn nhất rất có thể là bởi vì Gia Cát Vô Phạm, nàng cũng rất biết thời thế làm một người tốt nha, nếu ông trời giúp đỡ thì có tiến triển, còn nếu không có chuyện gì xảy ra, vậy chỉ có thể nói ông trời trêu người mà thôi.

Gia Cát Vô Phạm đứng ở bên kia, nhìn những ngôi nhà đã lên đèn bên ngoài cửa sổ, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì. Nghe Sở Lương Âm nói thế, hắn xoay người nhìn các nàng, rồi sau đó nói: “Không bằng ta ở lại Lan Châu đi, qua mấy ngày nữa là đến lúc hạ táng người của Mộ Dung phủ, ta ở đây tiễn bọn họ một đoạn đường.” Một nhà từ trên xuống dưới tính luôn cả chủ tớ có hơn ba trăm người, Gia Cát Vô Phạm không đành lòng nghĩ tiếp.

Sở Lương Âm nhún nhún vai, “Được rồi, vậy huynh thay ta đưa bọn họ một đoạn.” Dù sao lúc ở nghĩa trang nàng cũng lật qua lật lại thi thể người ta, bây giờ đưa tiễn cũng là chuyện đương nhiên.

Một đêm trôi qua, sáng sớm Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên từ khách điểm đi ra, xe ngựa thần giáo Ma Gia cũng đã đợi sẵn ở trước cửa khách điểm, vẫn thẳng thóc đánh xe lúc trước, rất cung kính lấy ghế cho bọn họ bước lên, còn cẩn thận vén rèm, sau khi hai người đi lên, xe ngựa liền khởi hành đi đến Mạc phủ.

Mặc dù các nàng đến sớm, nhưng trước Mạc phủ đã có ba chiếc xe ngựa ở đó, Hoành Hạ và Nhĩ Tương đứng trước xe ngựa bọn hắn, xem ra các nàng tới thật đúng lúc, sắp khởi hành rồi.

Từ Mạc phủ bước ra đám người đưa tiễn, Mạc Thành Hiêu Tiêu Nặc đều mang theo tùy tùng, Nguyệt Ly Phong giống như vàng trắng trong sáng, nhưng hôm nay bên cạnh hắn lại xuất hiện thêm một người khác phái, chính là thiên kim Bạch phủ Bạch Liên Ảnh.

Sở Lương Âm ngồi trong xe ngựa, vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, người bên ngoài cũng nhìn thấy nàng, gật đầu chào hỏi, nàng cũng đáp lễ lại.

Lúc nhìn thấy sắc mặt không tốt của Mạc Thành Hiêu, khóe môi nàng không tự chủ nhếch cao, đây chính là không cho đối phương có thể diện.

Khi ánh mắt liếc đến Nguyệt Ly Phong và Bạch Liên Ảnh, nàng có hơi bất ngờ một chút, đứng sau lưng Bạch Liên Ảnh là trang chủ Bạch phủ Bạch Chi Trung, Bạch gia đứng hàng bốn trong sáu đại thế gia đứng đầu Võ Lâm, muốn tiền có tiền, muốn danh tiếng có danh tiếng, Nguyệt Ly Phong cũng thật tinh mắt, cường đại hơn so với phái Hoa Sơn.

“Nhìn cái gì thế?” Ninh Chiêu Nhiên thấy Sở Lương Âm nhìn chằm chằm một chỗ không nhúc nhích, cùng tò mò nhìn thử, thấy Nguyệt Ly Phong và Bạch Liên Ảnh, nàng lập tức đưa ra nhận xét, “Trai tài gái sắc, nhìn không tệ lắm.”

“Ừm, đúng vậy.” Sở Lương Âm đồng ý, đúng là không tệ.

“Lương Âm, tới qua muội đi đâu vậy?” Trâu Ngọc cùng với Chung Ân từ trên bậc thang Mạc phủ đi xuống, chậm rãi theo sau là một hàng đám đệ tử Tùng Vụ môn, trong nháy mắt đã chiếm hết một ngã tư đường.

Sở Lương Âm lười biếng chớp mắt, sau đó đưa tay tóm Ninh Chiêu Nhiên lại đây, gương mặt của nàng ấy vừa vụn vỡ ra ngay cửa sổ xe, khiến Trâu Ngọc ở bên ngoài bị dọa nhảy dựng lên.

“Ninh tiểu thư.” Trâu Ngọc rất nhanh khôi phục lại như cũ, lịch sự chào hỏi.

Ninh Chiêu Nhiên tùy tiện gật đầu một cái, “Lâu ngày không gặp Trâu công tử, người vẫn anh tuấn như xưa.”

Trâu Ngọc tỏ ra hường thụ, nở nụ cười đồng tình, “Đa tạ Ninh tiểu thư khen ngợi.”

Sở Lương Âm phi nhỏ, đẩy Ninh Chiêu Nhiên ra, “Tối hôm qua lại uống nhiều à? Hôm nay các huynh trở về Vân Vọng sơn đi, đừng ở đây tiếp xúc với đám người này nữa.” Sở Lương Âm đánh giá Trâu Ngọc, cũng nhìn ra được đêm qua hắn uống không ít.

Trâu Ngọc có hơi ngượng ngùng, lấy tay lau mặt, khôi phục ảm áp thường ngày cười đáp, “Ừm, đợi khi các muội rời đi, ta với tam sư huynh sẽ trở về Vân Vọng sơn, sau đó đợi tin tức của muội.”

“Ừm.” Sở Lương Âm yên tâm, lại nhìn về phía bên kia, thấy bọn họ đã lần lượt lên xe, nàng nói, “Được rồi, chúng ta phải đi thôi.” Buông rèm xuống, Sở Lương Âm dựa lưng lên xe nhắm mắt nghỉ ngơi, Ninh Chiêu Nhiên ở đối diện nhìn nàng, thoát nhìn có vẻ hưng phấn, “Này này, cô nói xem xui nữa bọn họ thấy ta, có phải sẽ bị hù chết không? Còn cái tên Mạc Thành Hiêu kia nữa, nhất định sẽ tức chết cho mà xem.” Vừa nhắc đến Mạc Thành Hiêu, tâm tình không thể nào không sung sướng được.

Sở Lương Âm không thèm mở mắt, lười nhác nói: “Vậy cô cứ hù dọa hắn, tốt nhất cứ hù dọa cho hắn chết, thay trời hành đạo.”

Ninh Chiêu Nhiên không phúc hậu cười ra tiếng, “Ha ha, ta sẽ cố gắng.”

Một nhóm bốn chiếc xe ngựa rời khỏi thành Lan Châu, đợi ra đến ngoại thành, tốc độ liền nhanh hơn, cũng không biết thế nào, có lẽ bởi vì bên trong xe ngựa đều không phải là người cùng một môn phái, tốc độ càng lúc càng nhanh hơn, Sở Lương Âm ở trong xe ngựa nghỉ ngơi cũng bị lay động đến trợn mắt.

Chỉ thấy Ninh Chiêu Nhiên ngồi ở cạnh cửa, vém một góc rèm lên nhìn thử ra bên ngoài, thấy một vị thiếu niên cũng đây thúc giục người đánh xe nhanh hơn, cũng không được vượt lên trên.

Tốc độ xe quá nhanh, rèm cửa sổ cũng bay lên, Sở Lương Âm nhìn ra ngoài, chỉ thấy bụi bặm bay tứ tung, bánh xe ngựa không ngừng luân chuyển, thật giống như sét đánh.

“Trừu cái gì mà trừu?” Sở Lương Âm nhất thời cảm thấy buồn chán, bốn chiếc xe ngựa cũng đòi đua xe? Cho dù nhanh nhất thì cũng đâu biết đi nơi nào? Đúng là hết chỗ nói.

“Hừ, tên tiểu tử Mạc Thành Hiều muốn vượt qua xe ngựa bản tiểu thư, đâu có dễ như vậy chứ?” Giọng điệu Ninh Chiêu Nhiên không che giấu sự đắc ý, “Hắc, thằng nhóc Tiêu Vũ Nặc kia coi như cũng có lương tâm, trực tiếp chặn đường xe ngựa Mạc Thành Hiều, ha ha.” Cuối cùng đem vút Mạc Thành Hiều ở phía sau, Ninh Chiêu Nhiên buông rèm, trở lại chỗ ngồi trong xe, hả hê hiện rõ trên gương mặt.

Sở Lương Âm tròn mắt một cái, “Nguyệt Ly Phong đâu? Con ngựa kia của hắn một ngày có thể đi được nghìn dặm đấy.” Khi đó nàng lấy ngựa hắn đi, Hoành Hạ dường như rất đau lòng.

Ninh Chiêu Nhiên hừ một tiếng, “Hoành Hạ đánh xe vừa thấy ta liền lập tức đi chậm lại, cho hắn mười lá gan cũng không dám tỷ thí với ta. Hừ.”

Sở Lương Âm chậm rãi lắc cổ, giảm bớt khó chịu, “Đọc đường đi cần phải có thời gian tìm kiếm, tạm thời không vội, từ từ sẽ đến.” Nàng ‘tốt bụng’ khuyên nhủ.

“Hừ, có được cơ hội tốt như vậy không dễ dàng gì, bản tiểu thư sẽ cho hắn nếm mùi đủ loại ‘mối mẻ’ khác.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói không khỏi khiến người ta lạnh tóc gáy, Sở Lương Âm thân nhiên liếc nhìn nàng một cái, bình tĩnh như nước, mặc dù nàng không tham gia, nhưng nhất định sẽ đứng xem náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Đến Vụ Sơn

Vụ Sơn nằm ở phía đông nam Đại Tề, quần sơn nơi đây bốn mùa đều như mùa xuân, cũng có những ngọn núi điệp điệp trùng trùng, cũng có ngọn núi bất ngờ nhô lên giữa nền trúc xanh, núi cao như cây tùng chọc trời, từng đám mây lượn lờ xung quanh, vách đá dựng đứng dốc ngược giống một đao phủ bén nhọn, dốc đá đứng xoay người chia mũi nhọn lên trời cao, con người đứng bên cạnh cũng tự nhiên cảm thấy nhỏ bé hẳn đi, đến Vụ Sơn này mới có thể hiểu được câu nói núi này có còn có núi cao hơn, có dùng ngôn ngữ cũng chẳng thể hình dung ra được.

Vụ Sơn không những là nơi có núi đá dốc cheo leo nhất, mà còn là nơi núi non tuyệt diệu, bao quanh ngọn núi khúc khuỷu là những con nước gió thổi dập dềnh. Đi vào trong núi chưa đến trăm mét, sẽ gặp suối nguồn, hoặc là con suối róc rách, hoặc là dòng nước chảy leng keng, hoặc là thác nước ồ ạt, mỗi lần chứng kiến phong cảnh đều khác nhau, ai cũng không khỏi cảm thấy thế giới tự nhiên thật kỳ diệu, con người chẳng thể nào xây dựng được như thế.

Bầu trời như một miếng ngọc bích lớn, đến Vụ Sơn, bốn chiếc xe ngựa lần lượt đi tiến vào trong thâm sơn, có lẽ bởi vì non xanh nước biếc, mà ngay cả con ngựa cũng khoan thai hơn, nơi này thích hợp là chỗ để nghỉ ngơi, nào đâu có giống chỗ để kiểm tra?

Rèm xe ngựa vén cao lên, bức tranh sơn thủy bên ngoài cũng chẳng hề mất đi, tất cả đều dừng ngay trong tầm mắt.

“Phong cảnh ở đây thật đẹp, nói Vân Vọng Sơn của các người đẹp, Vụ Sơn này cũng không kém, hèn chi Kiếm Thánh lại lựa chọn nơi này làm nơi lánh đời.” Ninh Chiêu Nhiên ghé mặt sát vào cửa sổ xe cảm thán, cảm thấy tạo hóa thật kỳ diệu.

Sở Lương Âm không giống Ninh Chiêu Nhiên vội vã ngắm phong cảnh, ngược lại lạnh nhạt tựa lưng trên vách xe ngựa nói, “Có cái gì đẹp chứ, đến Quỳnh Đài rồi cô sẽ còn được nhìn đã con mắt hơn.”

“Song Khuyết Quỳnh Đài? Ừm, cũng được. Ta đã sớm nghe qua, nhưng chưa có ai đến đó, nói mới nhớ Kiếm Thánh cũng keo kiệt ích kỷ quá đi, bản thân chiếm được một nơi tốt như vậy cũng không cho người ta hưởng thụ chung, đã thế còn cố tình để mọi người biết nơi ông ấy ở tốt đẹp bao nhiêu, đây chẳng phải chọc tức người ta ư?”

Sở Lương Âm nghe thế cong môi, cười lạnh: “Những lời này của cô đợi khi nào gặp được Kiếm Thánh thì nói đi, ta tin, ông ấy sẽ rất đồng ý ngồi lại bàn luận với một phen.” Giọng điệu nàng kỳ quái, người nghe cũng thấy không thoải mái.

Ninh Chiêu Nhiên tròn mắt, “Thôi quên đi, người ta chưa chắc đã tốt hơn cô.”

“Ai nói ông ấy không tốt? Chẳng qua ông ấy ghét người nói nhiều thôi.” Sở Lương Âm thân nhiên đáp.

Ninh Chiêu Nhiên ở bên kia chợt nhích lại gần, ngồi xuống bên cạnh Sở Lương Âm nói: “Nói thật đi, sao ta lại không biết cô từ lúc nào có quan hệ với Kiếm Thánh? Cô đến Vụ Sơn leo lên Song Khuyết khi nào thế? Nghe nói Kiếm Thánh lúc trẻ đẹp trai tiêu sái, bây giờ ông ấy thế nào?” Thật ra nàng đã sớm tò mò.

Sở Lương Âm nhìn nàng một cái, lười biếng nói: “Việc gì cũng có lý do của nó, đến lúc cần biết cô sẽ biết. Về phần diện mạo hử, như con người thôi,

mái tóc bạc phơ, ta thấy bộ dạng của ông ấy cũng bình thường.” Sở Lương Âm nhúc nhích cái chân, thoát nhìn có vẻ không kiên nhẫn lắm.

Ninh Chiêu Nhiên lơ đãng, đối với giọng điệu của Sở Lương Âm nàng đã sớm thành thói quen, “Ông ấy nổi tiếng như thế, ta chỉ gặp mấy lần, bây giờ ông ấy còn đức kiêu chứ?”

“Đương nhiên không, lánh đời rồi sao còn liên quan đến kiêu nữa?” Lúc nói đến Kiếm Thánh, mí mắt Sở Lương Âm rũ xuống, tầm mắt liếc nhìn bảo kiếm nàng luôn mang theo bên mình, ánh mắt chan chứa hàm xúc khắc sâu.

“Tiếc thật, nhớ năm đó bao người trong võ lâm hận không thể đến đây xin chút lợi ích, cuối cùng đều lãng phí. Lánh đời nhiều năm như vậy, không gặp mặt người ngoài, bao nhiêu người đến cũng không tìm được, nghìn lượng vàng cũng chẳng đổi được một lần gặp mặt, không biết ông ấy muốn gì.” Kiếm Thánh đối với thế hệ như bọn họ mà nói chính là một bí ẩn.

Sở Lương Âm nhún nhún vai, “Không phải ai đi vào đây đều cầu xin được gì đó, cô cho là mọi người giống cô sao?” Khóe mắt liếc nhìn nàng một cách khinh thường.

Ninh Chiêu Nhiên không ủng hộ, “Vậy cô sẽ không cầu xin cái gì sao? Đừng có lúc nào cũng nói ta, bản tiểu thư tuy xinh đẹp như tiên, điều kiện lại cực tốt, nhưng phàm là một người bình thường, chắc chắn sẽ có nhu cầu.” Nàng đứng dậy khoe khoang, trên mặt cũng không có chút thẹn thùng.

Sở Lương Âm hừ lạnh, “Đúng vậy, đâu có ai được như cô, sau lưng có ma đầu làm chỗ dựa, nam nhân nào dám lấy cô mới là lạ. Vì vậy, tốt nhất cô nên mau chóng trở về ngoan ngoãn nghe lời đại ca mình thành thân với người trong môn giáo đi.”

Ninh Chiêu Nhiên nghe xong liền xụ mặt, “Bớt nói nhảm, bọn họ chỉ miễn cưỡng thôi, chuyện hôn sự phải để bản tiểu thư tự mình làm chủ.”

“Ồ, vậy chúc cô thành công.” Sở Lương Âm âm ờ đáp, đúng lúc này xe ngựa đột ngột dừng lại, “Tiểu thư, Sở nữ hiệp, đã hết đường đi.” Bên ngoài truyền đến tiếng người đánh xe trẻ tuổi.

Nghê vậy, Sở Lương Âm là người đầu tiên đứng lên, cầm lấy bảo kiếm bước ra ngoài xe ngựa, Ninh Chiêu nhiên đi theo phía sau, nhảy xuống xe, đập vào mắt là quang cảnh khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù phía trước không có đường để đi, nhưng một bên dốc đá rất đồ sộ, nhìn từ xa giống như xuyên thủng đến tận trời xanh, không thể nào vượt qua được.

Ninh Chiêu Nhiên lấy một tay che mắt lại, đi đến bên dưới dốc đá kia, cảm thán: “Sở Lương Âm, đừng nói chúng ta phải nhảy lên đó nhé?”

Sở Lương Âm đứng bên cạnh xe ngựa, sắc mặt không chút thay đổi nói, “Có lẽ vậy.”

“Cái gì? Phải leo lên dốc đá này hả?” Giờ phút này, mấy chiếc xe đi phía sau cũng đã đến, Mạc Thành Hiếu vừa vặn nghe được lời hai nàng nói, kinh ngạc không thôi, dốc đá cao như vậy, ít nhất cũng phải mấy chục trượng, sao leo lên được đây?

Sở Lương Âm quét mắt nhìn Mạc Thành Hiếu, căn bản không thèm để ý đến, Ninh Chiêu Nhiên không khách khí cười lạnh, “Thế nào? Mạc nhị công tử sợ hả? Không đi nổi thì đứng đây mà đợi.”

“Ây ôi, sao lúc nào cũng ngập mùi thuốc súng thế, Ninh tiểu thư cô đại phát từ bi, vì lỗi tai bán thiếu, nói ít lại vài câu có được hay không?” Tiêu Vũ Nặc mang theo bộ dạng công tử phóng đảng, từ trên xe ngựa nhảy xuống, một tay cầm theo quạt giấy, cực kỳ tiêu sái.

“Tiêu Vũ Nặc, ngươi không nói lời nào, người ta không nói ngươi cầm đầu.” Ninh Chiêu Nhiên trừng mắt liếc hắn, hai người này trời sinh không hợp nhau chút nào.

“Ha ha, Ninh tiểu thư đừng có dùng ánh mắt nhìn thế trừng người ta, hù chết người mất.” Tiêu Vũ Nặc cố tình cười suông sã, khiến Ninh Chiêu Nhiên càng thêm tức giận.

Ở bên kia, Hoành Hạ và Nhĩ Tương theo Nguyệt Ly Phong đi tới, phía sau Tiêu Vũ Nặc và Mạc Thành Hiếu đều dẫn theo một người hầu, tụ tập đứng bên dưới dốc đá, ngoài trừ Sở Lương Âm, dường như tất cả đều ngẩn đầu suy nghĩ nên leo lên thế nào.

“Xe ngựa rồi đi, những người dư thừa cũng về đi, xuất phát.” Sở Lương Âm đột nhiên mở miệng, sau đó nhanh chóng sải bước về phía trước, trước tiếp đi đến bên phải dốc đá, những người còn lại vô cùng kinh ngạc.

“Công tử, hai chúng ta...” Hoành Hạ và Nhĩ Tương liếc mắt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào, hai người bọn họ cần phải đi theo Nguyệt Ly Phong mới được.

Nguyệt Ly Phong nhìn bóng lưng đang nhanh chóng rời đi của Sở Lương Âm, khoanh tay đi theo, “Nhĩ Tương theo người đánh xe trở về đi, Hoành Hạ theo ta.”

Hoành Hạ vui vẻ, vỗ vai Nhĩ Tương, nhanh chân theo kịp bước chân Nguyệt Ly Phong, có thể gặp được Kiếm Thánh, hẳn tất nhiên rất vui vẻ.

Nhĩ Tương méo mặt, nhưng cũng hết cách, ai bảo võ công của mình không bằng Hoành Hạ chứ.

Tiêu Vũ Nặc phát tay ý bảo tên người hầu đi người đánh xe trở về, hắn cũng đuổi kịp, một trước một sau với Ninh Chiêu Nhiên, Ninh Chiêu Nhiên quay

lại trùng hần, hần cũng không quên liếc mắt chọc tức nàng.

Mạc Thành Hiêu đi sau cùng, sắc mặt không tốt lắm, một tay rút trong cái hòm hình chủ nhật một đoạn kiếm lam thiết.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Người Vương Bận

Dọc theo dốc đá là ranh giới đi vào nơi sâu nhất, con đường càng lúc càng thu hẹp dần, hơn nữa còn có xu hướng lên cao, từ từ chiều rộng con đường chỉ còn lớn khoảng một bàn chân, bên phải là dốc đá cao sừng sững, còn bên kia là vách núi sâu nghìn trượng. Đoàn người đi trên vách núi, giống như đang bước trên dây thép, chỉ cần trượt chân một cái thôi, chắc chắn sẽ rơi xuống dưới.

Sở Lương Âm dẫn đường đi phía trước, bộ dạng vô cùng uy phong, Nguyệt Ly Phong khoan thai đi phía sau, dốc đá chót vót nguy hiểm cũng không hề uy hiếp được hần, tựa như đang giẫm trên mặt đất. Chỉ có điều, Hoành Hạ đi sau lưng hần lại bị dọa sợ muốn chết, một tay vịn bên dốc đá, mặc dù dốc đá này trơn bóng không thể mượn lực được, nhưng hần vẫn như cũ vịn tay vào, xem như một loại tâm lý an ủi.

Ninh Chiêu Nhiên đi phía sau rất cẩn thận, cũng không thêm đầu võ mồm với Tiêu Vũ Nặc ở sau lưng nữa.

Tiêu Vũ Nặc cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng vẫn để lộ chút lo lắng.

Mạc Thành Hiêu đi sau cùng hết sức vất vả, một tay cầm kiếm một tay ôm hộp gỗ chứa đoạn kiếm lam thiết kia, mặc dù cố gắng không cho bản thân nhìn xuống bên dưới, nhưng vẫn không tránh khỏi việc liếc mắt nhìn, một lúc sau cảm thấy hoa mắt choáng váng đầu, sắc mặt hần trắng bệch, mồ hôi lạnh cũng túa ra nhiều hơn.

Con đường càng thêm gấp ghe, càng thêm cao, Sở Lương Âm đi rất nhanh, Nguyệt Ly Phong ung dung đuổi theo, nhưng bốn người Hoành Hạ và Ninh Chiêu Nhiên thì bắt đầu đi chậm lại.

“Hoành Hạ, người đi nhanh lên.” Ninh Chiêu Nhiên đi lướt qua Hoành Hạ nhìn Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong đã cách bọn họ rất xa, không nhìn nổi lắm bầm vài câu.

“Ninh tiểu thư, ta cũng muốn nhanh lắm, nhưng mà... như vậy rất đáng sợ, không thể đi mau được.” Hoành Hạ sợ Ninh Chiêu Nhiên ở phía sau sẽ đẩy hần, nên bước nhanh hơn, nhưng thoát nhìn có vẻ rất khổ sở.

“Ninh tiểu thư, cô đừng thúc giục nữa, không thấy Hoành Hạ bị cô dọa sợ đến thế nào sao? Độc nhất là lòng dạ nữ nhân, không sai tí nào.” Tiêu Vũ Nặc ở phía sau nhiều chuyện.

Ninh Chiêu Nhiên quay sang trừng mắt với hần, nhưng rất nhanh vội quay lại, giọng nói vẫn như cũ, “Người tốt nhất cầm miệng cho ta, bằng không bản tiểu thư đá người xuống dưới, cho người ném mùi chét không có chỗ chôn đây.”

“Ôi trời, Ninh tiểu thư độc ác thật, bản thiếu rất sợ đó.” Tiêu Vũ Nặc cười cười nói toạc ra, không hề lo sợ Ninh Chiêu Nhiên tức giận.

Sở Lương Âm đi đằng trước càng lúc càng nhanh, nhưng bất luận nàng đi nhanh thế nào, Nguyệt Ly Phong vẫn duy trì một khoảng cách với nàng, thật giống như cái đuôi không bỏ rơi được.

Lông mi không khỏi nhú lại, Sở Lương Âm liếc mắt nhìn ra phía sau, đột nhiên hai chân cách mặt đất, trong mắt chốc đã nhảy lên năm sáu thước, Nguyệt Ly Phong cũng không biết phải làm sao, biết rõ Sở Lương Âm cố tình bỏ rơi mình, chân hần khẽ động, trong nháy mắt đã chạy đến phía sau nàng, hai người lại một lần nữa duy trì một khoảng cách.

Sở Lương Âm lập tức không vui, “Họ Nguyệt kia, người muốn làm cái đuôi à? Sao cứ bám theo sau mông bà thế? Tránh xa một chút sẽ chết hử?” Nàng không quay đầu lại, vẫn đi về phía trước, lúc này đã đến gần đỉnh dốc đá, gió càng lúc càng lớn, sợi tóc nàng bay bay, mặc dù xinh đẹp phóng khoáng, nhưng nhìn gương mặt nhợt nhạt của nàng, xinh đẹp kia đã biến mất hết.

Nguyệt Ly Phong đi phía sau, khoe môi khẽ nhếch lên, nở ra một nụ cười khinh thường, “Lỡ đầu sư thúc ném chúng ta đi thì sao, tất nhiên phải theo sát rồi.”

“Hừ, dẫn theo một đám người vương bận, nói thật, đúng là bà đây đang nghĩ cách quăng các người đi đấy, hay là đá cả lũ xuống núi đi.” Nàng liếc mắt nhìn một bên là vách núi, một bên là vực sâu không đáy, nhìn từ xa có thể thấy được toàn cảnh bên dưới, như một bức tranh thủy mặc mệnh mông bát ngát.

Nụ cười trên mặt Nguyệt Ly Phong cũng không thay đổi, gương mặt như được chạm khắc hoàn mỹ, ánh mắt không nhìn ra là vui hay buồn, chẳng qua

chỉ cảm thấy Sở Lương Âm rất buồn cười.

“Vô công sư thúc lợi hại như vậy, muốn làm gì chẳng được, Ly Phong không dám đưa ra ý kiến.” Lời hần nói không biết là khen tặng hay châm chọc, tóm lại rơi vào trong tay Sở Lương Âm thì chẳng tốt đẹp gì.

“Bớt nói nhảm và dài dòng đi, coi chừng bà đây đá người xuống dưới bây giờ.” Sở Lương Âm lớn tiếng, dứt lời, đột nhiên trước mắt xuất hiện một chòm đá bằng phẳng, nàng nhảy lên, trong nháy mắt đã nhảy lên đỉnh dốc đá.

Nguyệt Ly Phong cũng nhảy lên theo, phía trên lóm chòm đá, không có một ngọn cỏ, nhưng cách đó chừng trăm thước là dãy núi xanh kéo dài, dốc đá và ngọn núi ở Vụ sơn này được sắp xếp một cách kỳ quái như thế. Núi cao nối tiếp núi cao, cảnh vật tuyệt vời có một không hai.

Nguyệt Ly Phong thường thức phong cảnh nơi này, nhìn núi xanh bốn phía, cũng không thấy song khuyết Quỳnh Đài, cũng không biết rốt cuộc nó ở đâu.

“Đừng nhìn, người tìm không thấy đâu.” Sở Lương Âm cười lạnh, hơn nữa có chút đắc ý, song khuyết Quỳnh Đài kia nếu dễ dàng tìm được như vậy, Kiếm Thánh cần gì phải sống ở đó chứ.

Nguyệt Ly Phong quét mắt nhìn Sở Lương Âm một cái, hai tay nàng giao nhau để trước ngực, bộ dạng cực kỳ kiêu căng.

“Đúng vậy, ai bảo sư thúc có khả năng phi trường chứ?” Nguyệt Ly Phong thuận tiện nịnh nọt.

Lúc này, bốn người ở phía sau cũng đuổi kịp, Hoành Hạ bắt đầu thở dốc, xem ra bị dọa không nhẹ.

Ninh Chiêu Nhiên cố tình đi chậm lại, Tiêu Vũ Nặc đi sau nàng cũng không gấp gáp, tập trung nhìn Ninh Chiêu Nhiên đang cố tình kéo dài thời gian, trước sau cười ha hả.

“Cười cái gì mà cười?” Ninh Chiêu Nhiên nhảy lên rồi mới quay lại trừng mắt với hần, Tiêu Vũ Nặc nhún nhún vai, rất đắc ý cười.

“Nhanh lên đi, lè mề thế.” Cách hai người không xa, Mạc Thành Hiêu nhìn không được, gương mặt trắng bệch như giấy, trên trán chảy mồ hôi ròng ròng, vừa nhìn đã biết hần rất khản trương.

Mạc Thành Hiêu vừa nói, Ninh Chiêu Nhiên và Sở Lương Âm cùng cười lạnh, “Ồ, thì ra Mạc nhị công tử sợ độ cao? Chắc chắn, còn tưởng Mạc nhị công tử không sợ trời không sợ đất chứ.” Ninh Chiêu Nhiên châm chọc.

“Mạc nhị công tử sợ hả?” Sở Lương Âm hừ lạnh, vẻ mặt khinh thường.

“Ai sợ chứ? Ta chỉ sốt ruột thôi, đã trưa rồi, nếu không đi nhanh một chút, trời sẽ tối đó.” Mạc Thành Hiêu vừa nghe đã không vui, vội phản bác, nhưng không có chút thuyết phục nào.

“Ha ha ha, Mạc nhị công tử thật tài giỏi, chúng ta sao chịu nổi đây.” Ninh Chiêu Nhiên trợn mắt, không hề che giấu mỉa mai.

Bởi vì đi một mình nên Mạc Thành Hiêu không phản bác nữa, tuy ngậm miệng nhưng ánh mắt cực kỳ phẫn nộ.

Tất cả đều đã lên hết, Sở Lương Âm liền xoay người đi đến bên phải dốc đá, những người khác lật đật đi theo sau, ai ngờ nàng quẹo vào dốc đá bên rìa, phía dưới là rừng núi xanh không thấy điểm cuối cùng, từng điểm xanh biếc liên tiếp nhấp nhô. Nàng đi đến ranh giới bất chợt nhảy xuống, dọa người phía sau giật mình.

“Thất sư thúc...” Hoành Hạ chạy đến ranh giới dốc đá nhìn xuống, cả người Sở Lương Âm ngã xuống bên dưới, nhìn Hoành hạ trợn to hai mắt quên cả hô hấp.

Ninh Chiêu Nhiên ngồi xổm ngay bên cạnh ranh giới dốc đá, sứt sứt nói, “Đường đã khó đi, còn phải nhảy xuống.”

“Có thể vậy, nàng chỉ muốn đi đường vòng, không muốn chúng ta biết đường tắt thôi.” Lúc này Nguyệt Ly Phong mở miệng nói, sắc mặt thản nhiên như gió mát.

“Hả? Nàng cố ý? Hừ, ngay cả ta còn muốn giấu giếm.” Ninh Chiêu Nhiên bất mãn, sau đó nhảy xuống, cả người giống như lông hồng mềm mại, trông rất đẹp mắt.

Không biết từ lúc nào Tiêu Vũ Nặc đã cầm cây quạt trên tay, bộ dạng tiêu điều tự tại nói, “Nếu không phải ở đây có người vương bận, có lẽ bản thiếu đã biết được đường tắt đi đến song khuyết rồi, đáng tiếc đáng tiếc.” Dứt lời hần tung người nhảy, trong chớp mắt đã từ trên vách đá nhảy xuống.

Hoành Hạ đứng một bên nhìn Nguyệt Ly Phong và Mạc Thành Hiêu, thật ra hần rất muốn nghe câu nói người vương bận của Tiêu Vũ Nặc chính là đang ám chỉ Mạc Thành Hiêu, nhưng lý trí lại mách bảo với hần, người vương bận kia bao gồm cả công tử nhà bọn họ.

Chương 55: Tỷ Thí Một Chút

Nhảy xuống dốc đá, bên dưới rừng cây cũng không tìm thấy một tia nắng mặt trời, môi trường ẩm ướt mang theo mùi hương thoang thoảng của cây cối, dốc đá sau lưng bám đầy rong rêu, xem ra nơi này rất ít khi được mặt trời chiếu tới, cho nên trên vách đá mới toàn là cỏ rêu xanh mơn mơn.

“Oa, bây giờ đi hướng nào đây?” Ninh Chiêu Nhiên ngẩng nhìn xung quanh, chẳng thấy những cây đại thụ to lớn, trên mặt đất cỏ xanh mọc tràn lan vô tận, vì không có mặt trời nên nó trông giống quỷ môn quan hơn.

Người phía trên lần lượt nhảy xuống, mặc dù võ công Hoành Hạ không tầm thường, nhưng nhảy xuống từ một nơi cao như vậy cũng rất lo lắng, nhưng may mắn có Nguyệt Ly Phong tóm cổ áo của hắn lại, sau khi rơi xuống đất móng hắn chạm dưới đất, nhảy xuống quá nhanh khiến hắn không kịp hô hấp.

Sở Lương Âm nhìn bốn phía một vòng, bộ dạng trông giống như không tìm được phương hướng vậy.

“Không phải chứ, cô lại quên đường hử?” Tiêu Vũ Nặc đứng bên cạnh Sở Lương Âm, nhìn nàng ngó nghiêng, nhàn nhả lay động cây quạt, trêu chọc hỏi.

Sở Lương Âm khụy tay về phía sau một cái, chính xác đụng trúng Tiêu Vũ Nặc, hắn la lên, “A, giết người.”

Tiêu Vũ Nặc bày ra vẻ mặt đau đớn, cây quạt cũng thu lại, ôm chỗ đau, trách móc Sở Lương Âm ra tay quá nặng.

Sở Lương Âm hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn hắn, sau đó xoay người đi vào chỗ sâu bên trái bìa rừng.

Ninh Chiêu Nhiên đắc ý nhìn thoáng qua Tiêu Vũ Nặc, sau đó đuổi theo Sở Lương Âm.

Đoàn người càng đi sâu vào trong rừng, nơi đây cỏ dại mọc sum xuê, cũng không thiếu những bụi cỏ to lớn, Hoành Hạ chán ghét nhảy qua, Ninh Chiêu Nhiên thấy thế liền bật cười. Vì tiếng cười của nàng quá lớn, đến cả chim chóc cũng bị kinh động mà vỗ cánh bay đi.

“Tất cả câm miệng lại. Nói cho các người biết, chỗ này có rất nhiều dã thú, nếu bị các người hấp dẫn tới đây, lão nương cũng mặc kệ sống chết của các người.” Sở Lương Âm đi phía trước trách cứ, trong nháy mắt người phía sau chẳng dám lên tiếng.

Vốn tưởng khung cảnh cứ như vậy, ai ngờ đi được một lúc liền nghe tiếng nước chảy mãnh liệt, ở trước mắt cách rừng cây mấy trăm thước xuất hiện thác nước cao hơn mười trượng.

Bề rộng chừng trăm mét, tựa như một bức rèm che cuộn cuộn trên bầu trời, hơn nữa còn là một bức tranh tráng lệ đồ sộ.

“Ôi, hùng vĩ thật.” Tâm tình Tiêu Vũ Nặc thật tốt, thong dong phe phẩy quạt giấy.

Mặc dù trên mặt Nguyệt Ly Phong tỏ ra bình tĩnh, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ gặp được một phong cảnh như vậy, ở nơi thâm sơn cùng cốc, dốc đá bao quanh lại xuất hiện một thác nước, hơn nữa còn đồ sộ tráng lệ, đúng là một kỳ quan hiếm gặp.

“Đẹp thật.” Hoành Hạ vui vẻ nói, đi đến bên bờ nước nhìn, nước trong veo, có thể nhìn thấy đáy sông, dưới nước còn có từng đàn cá bơi qua bơi lại, xem ra hắn rất thích thú, trực tiếp quỳ gối bên bờ thò tay xuống nước. Thế nhưng đàn cá quá thông minh, lập tức bơi ra xa tay hắn.

“Mấy con cá này thật thông minh, so với đứa trẻ lớn đầu như người còn thông minh hơn, người định bắt nó hử?” Ninh Chiêu Nhiên nói châm chọc.

Hoành Hạ bĩu môi, “Ninh tiểu thư, ta chỉ muốn trêu bọn chúng thôi, cũng không muốn bắt nó đâu.” Đứng lên, vẩy nước trên tay, Hoành Hạ hết sức bất mãn.

“Kế tiếp phải đi đâu? Trời sắp tối rồi, nếu không đi nhanh chúng ta sẽ qua đêm trong núi đây.” Xem ra Mạc Thành Hiêu rất vội, hoặc cũng có thể hắn không muốn cùng ở chung một chỗ với bọn họ quá lâu.

“Sở nữ hiệp mở đường đi. Không thấy Mạc nhị công tử rất gấp gáp sao?” Tiêu Vũ Nặc tiện thể mở miệng, mặc dù giống như đang nói giúp, nhưng nghe thế nào cũng thấy chói tai.

Sở Lương Âm quét mắt nhìn bọn họ, sau đó quay đầu nhìn về hướng thác nước, bỗng dưng giơ tay chỉ về vào thác nước nói, “Đường ở đó! Nguyệt công tử, chẳng biết người có hứng thú biểu diễn một màn không?” Nàng đem mũi tên nhắm ngay Nguyệt Ly Phong.

Hoành Hạ trừng mắt, Ninh Chiêu Nhiên và Tiêu Vũ Nặc đồng thời kinh ngạc, sắc mặt Mạc Thành Hiêu càng thêm thối, trái lại Nguyệt Ly Phong tỏ ra thần nhiên vênh vao, “Không bằng sư thúc với Ly Phong đi?” Hắn mời, tràn ngập thiện ý.

Sở Lương Âm cười khê, tùy tiện kiêu ngạo, “Được, người thắng đi vào trong, người thua ở đây tắm rửa.” Bên dưới thác nước là một hồ nước lớn, bởi vì thác nước chảy quanh năm, cho nên hồ nước này cực kỳ sâu.

Nguyệt Ly Phong cười, tự tin đáp, “Được.”

“Công tử .... “Hoành Hạ định khuyên ngăn, Ninh Chiêu Nhiên đứng bên liền giơ chân đá hất một cước, suýt chút nữa Hoành Hạ đã té xuống nước.

“Ô ô ô, Ninh tiểu thư, cô định giết người hả?” Hoành Hạ chạy qua một bên, hần bị dọa chết khiếp, bây giờ chỉ biết, nếu còn ở chung một chỗ với đám người này, nhất định chẳng có ngày nào tốt đẹp cả.

“Câm miệng, người không muốn xem nhưng bản tiểu thư muốn xem.” Hai tay nàng đặt trước ngực, hất hàm mong đợi.

“Hiếm khi thấy Sở nữ hiệp tỷ thí với người khác, bản thiếu phải thưởng thức mới được. Nhưng mà, tốt nhất Sở nữ hiệp nên duy trì tư thế này, đừng giống như mấy lần trước, tư thế xấu làm mất hết uy phong.” Lúc này Tiêu Vũ Nặc và Ninh Chiêu Nhiên cùng chung một ý đồ đen tối, đợi xem kịch vui.

Hoành Hạ không hề lên tiếng, Mạc Thành Hiêu ở bên kia cảm thấy có điểm không đúng, nhưng lại suy nghĩ nếu Nguyệt Ly Phong thắng, sau đó hung hăng đá dúi Sở Lương Âm xuống nước.

Sở Lương Âm bước lên trước, đứng bên bờ nước, mũi giày đã dính chút nước, “Bắt đầu đi.”

Dứt lời, hai người đồng thời nhảy xuống như hạc thăng thiên, hai người bay vào thác nước, hình ảnh như thái vân đạp nguyệt (giẫm mây đạp trăng). Gió thổi khiến tay áo cuộn lên, mặt trời chiều vàng nhạt nơi chân trời, nhuộm lên bóng dáng hai người một lớp kim quang đẹp để duy nhất.

Bóng dáng hai người song song với nhau, bay vọt lên trên, hai người giống như mưa bụi chạy đến bên trong thác nước, mãi cho đến khi sắp chạm vào nước cũng không phân biệt được cao thấp.

“Oa, hiện tại thật khó phân thắng bại.” Ninh Chiêu Nhiên hào hứng nói, bởi vì lúc hai người nhảy lên đã sinh ra một lực phóng to lớn, tạo thành cơn gió thổi bay tóc nàng.

“Vây cũng chưa chắc.” Tiêu Vũ Nặc cẩn thận đáp, sau khi hần dứt lời, đã thấy Sở Lương Âm nhanh chóng ra tay, một chương võ lên cánh tay phải Nguyệt Ly Phong.

Cả người Nguyệt Ly Phong lao đảo, nháy mắt ngã xuống.

Hoành Hạ căng thẳng bặm miệng, ngay sau đó dưới ánh sáng, hần nhìn thấy Nguyệt Ly Phong lần nữa nhảy lên, mặc dù chặt vật nhưng cũng khá nhanh nhẹn.

Nhưng mà lúc này Sở Lương Âm đã chạm đến thác nước, một tay xuyên qua thác nước, một phút sau đó cả người xuyên qua, nhưng Nguyệt Ly Phong bất ngờ bắt lấy chân của nàng, cánh tay dùng sức lôi kéo Sở Lương Âm ra ngoài, cả người nàng liền văng ra sau.

Cả người Sở Lương Âm bị để lại phía sau, Nguyệt Ly Phong buông tay, nửa người sắp xuyên qua thác nước, chỉ cần một phút nữa sẽ thành công.

Ngay lúc hần nghĩ có thể làm được điều khó khăn đó, thì bị Sở Lương Âm bắn nước tung tóe lên mặt, khiến hần chẳng mở mắt ra nổi, hơn nữa còn chính xác bắt được một góc áo bào của Nguyệt Ly Phong, cả người nàng ngã xuống, Nguyệt Ly Phong cũng bị nàng lôi đi theo, bóng dáng hai người đồng thời ngã xuống hồ nước sâu, sóng nước văng lên cao hơn một thước.

“Hắc, cả người đều rơi xuống nước rồi.” Ninh Chiêu Nhiên lên tiếng reo hò, giống như rất phấn chấn khi thấy cả hai đồng thời ngã xuống.

Xem ra Tiêu Vũ Nặc cũng rất vui vẻ, thu cây quạt, cười lớn tiếng, “Gánh hát này biểu diễn chưa đẹp mắt lắm.”

Mạc Thành Hiêu càng không cần phải nói, nhìn Sở Lương Âm rơi xuống nước, trên mặt lộ ra nhạo báng, không gì hơn điều này.

“Ây ui, rơi xuống nước rồi, làm sao bây giờ?” Thật ra Hoành Hạ rất sốt ruột, hai người đều ngã xuống, đến giờ vẫn chưa thấy nổi lên.

“Hoành Hạ, đừng lo lắng, bọn họ không chết được đâu.” Ninh Chiêu Nhiên cực kỳ ung dung, còn tâm trạng trấn an Hoành Hạ.

Thác nước bên kia vẫn vang lên tiếng động ầm ầm, bên trong hồ nước sâu vẫn chưa thấy bóng dáng hai người kia đâu, một phút sau đó, từ trong thác nước cao hai thước có một người nhảy ra, đó là Nguyệt Ly Phong.

Nguyệt Ly Phong bơi đến tảng đá trong hồ nước, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Sở Lương Âm đâu.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Sự Thúc Mồi

“Sở Lương Âm?” Ninh Chiêu Nhiên có chút nóng nảy, Nguyệt Ly Phong đã ngồi lên lâu như vậy, sao vẫn chưa thấy bóng dáng Sở Lương Âm đâu. Bên kia thác nước vẫn đổ ầm ầm, cũng không được động tĩnh của nàng, tiếng kêu của Ninh Chiêu Nhiên chỉ dừng lại trong không khí hai giây, sau đó bị tiếng thác nước ép xuống.

“Đừng kêu, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Tiêu Vũ Nặc vẫn tỏ ra ung dung như trước, khóe miệng cong lên nụ cười xán lạn, dường như có chút ti tiện trong đó.

Lúc này Mạc Thành Hiếu đợi xem kịch vui, nếu chốc nữa thấy xác chết Sở Lương Âm nổi lên, hẳn càng vui hơn.

Hoành Hạ đứng ở bờ hồ nhìn xung quanh, Nguyệt Ly Phong đứng bên cạnh cũng lo lắng đến giờ Sở Lương Âm vẫn chưa xuất hiện, nhưng mà theo sự hiểu biết của mình, hẳn nghĩ nàng không có khả năng ở trong nước quá lâu, vậy người đã đi đâu?

Nhưng đúng vào lúc này, một cơn gió lớn từ thác nước thổi đến, lỗ tai Ninh Chiêu Nhiên và Tiêu Vũ Nặc đồng thời dựng đứng lên, ngay sau đó nháy mắt né thân người, từ bên trong thác nước bắn ra thứ gì đó giống như ám tiễn mang theo tiếng gió, từ chỗ hai người bọn họ nghiêng mình mở ra một địa phương, sau đó chính xác cắm trên thân cây phía sau bọn họ, để lại một lỗ thủng.

“Quá độc ác đấy.” Trong nháy mắt Ninh Chiêu Nhiên kêu gào, nhìn thác nước không ngừng chảy xuống, nàng trừng mắt với lão đại, nếu hai người bọn họ không né tránh kịp, thân thể của nàng không phải bị xuyên thủng sao.

Tiêu Vũ Nặc nhìn thác nước không ngừng đổ xuống hồ, hoan hô một tiếng, “Thì ra đã vào rồi, bản thiếu không đợi các người nữa.” Dứt lời, thu quạt lại, trong chớp mắt cả người đã cách mặt đất một khoảng, bước chân chậm rãi nhẹ nhàng, đạp lên mặt nước, đến giải đất ở trung tâm hồ nước, sau đó phóng đến chính giữa thác nước, cả người giống mềm mại, tựa như ma thuật, đi xuyên vào nước, một lát đã không thấy bóng dáng Tiêu Vũ Nặc đâu.

Ninh Chiêu Nhiên thấy Tiêu Vũ Nặc đi trước mình một bước, lập tức bắt mắt, “Tên tiểu tử chết tiệt kia, dám đi nhanh hơn bản tiểu thư.” Dứt lời, nàng tiện tay cời nhuyễn tiên bên hông xuống, gió tay ném ra, roi da như con rắn tung lên, nhưng đến giữ hồ thì dừng lại, đúng lúc này Ninh Chiêu Nhiên nhảy lên mặt nước, dựa vào sức của roi da đạp một cái, đầu ngón chân nàng nhẹ nhàng chạm lên, cả người như không đụng nước, trong tích tắc đã đến giải đất trung tâm, rồi không thấy bóng dáng nữa.

Mạc Thành Hiếu bắt chước Ninh Chiêu Nhiên nhảy lướt qua mặt nước, tư thế của hắn lưu loát, động tác vững vàng, thoạt nhìn có thể thấy công lực không tệ.

Lúc này chỉ còn lại Hoành Hạ đứng cạnh bờ hồ, mắt thấy mọi người đã đi hết, không khỏi sốt ruột, “Công tử, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Hoành Hạ hô to, bởi vì tiếng thác nước quá lớn, hắn cũng không xác định Nguyệt Ly Phong có nghe được hay không.

Bên cạnh hồ sâu bên kia, Nguyệt Ly Phong ngồi khoanh chân trên một tảng đá lớn, mới vừa rồi hắn bước ra từ trong nước, cả người ướt sũng, nhưng hiện tại y phục đã được hong khô hơn phân nửa, mặc dù tóc hơi ướt, nhưng không nhìn ra là vì rơi xuống nước.

Ngay trong lúc Hoành Hạ còn lo lắng, đã thấy Nguyệt Ly Phong đạp nước đi tới, hắn theo công tử nhiều năm như vậy, tự nhiên có thể hiểu công tử muốn làm cái gì, đồng thời đạp nước đi theo, trên hải có dính chút nước, tiết lộ kinh công của hắn. Mặc dù ngày thường hắn hay ở trước mặt Nhĩ Tương khoe khoang, nhưng quả thực khinh công của hắn không được tốt lắm.

Hai người gặp lại trên mặt nước, Nguyệt Ly Phong bắt lấy cánh tay Hoành Hạ, sau đó thay đổi phương hướng đến thác nước, Hoành Hạ không dám mở mắt ra, chỉ cảm thấy dưới chân nhẹ hẫng đi, thân thể lắc lư, sau đó liền cảm thấy có nước bắn lên mặt. Hắn vội vàng giơ tay che mặt lại, một phút sau đã cảm thấy nước thêm lạnh lẽo, bên tai vang lên tiếng nổ.

Nhưng cảm giác kia chỉ tạm thời, ngay lúc hắn cảm thấy màng nhĩ sắp vỡ ra, đột nhiên chân chạm trên mặt đất, hơn nữa hơi thở lạnh lẽo và ẩm ướt thổi vào mặt. Lau sạch nước trên mặt rồi mở mắt ra, đạp vào mặt là một đường hầm tối đen như mực.

“Công tử...” Nguyệt Ly Phong buông cánh tay Hoành Hạ ra, hắn nhất thời hoảng hốt.

“Câm miệng.” Hắn còn chưa nói hết thì giọng nói lạnh lùng của Sở Lương Âm từ xa truyền đến, hơn nữa, bên trong đường hầm còn lưu lại tiếng vọng của nàng, giá rét nghiêm khắc.

Đường hầm tối đen, nhưng một thời gian lâu dài sẽ có thể thích ứng với tia sáng nơi này, xoay người nhìn thấy sau lưng là thác nước không ngừng chảy, toàn bộ bề rộng đường hầm chỉ chừng một thước, vài người đứng ở đây có vẻ rất chen chúc.

“Tất cả đã lên, vậy đi thôi.” Giọng nói Sở Lương Âm lại vang lên lần nữa, sau đó truyền đến tiếng bước chân, đi sâu vào bên trong, tiếng thác nước ầm ầm vang dội vẫn không ngăn được tiếng bước chân của nàng.

Tiếp theo là tiếng bước chân của những người khác, tất cả đều đi theo Sở Lương Âm vào bên trong, Hoành Hạ khấp khiễng theo sau, tuy rằng cả đám ở cùng một chỗ, nhưng dù thế nào vẫn cảm thấy tĩnh mịch.

Càng đi vào sâu càng thấy lạnh, càng tối đen như mực, nhưng điều này cũng không gây trở ngại cho đoàn người đi, khiến Hoành Hạ chỉ cần đưa hai tay vịn hai bên vách động.

Vách động ẩm ướt, hơn nữa còn có cỏ rêu, nơi này liên tục có dòng nước chảy xuống, việc này càng khiến trong lòng Hoành Hạ không được thoải mái.

“Còn phải đi bao lâu nữa?” Tiếng nói Ninh Chiêu Nhiên từ nơi sâu thẳm của đường hầm vang vọng lại, xem ra không chỉ có một mình Hoành Hạ gấp gáp.

“Nếu cô sốt ruột vậy đi trước đi.” Giọng nói Sở Lương Âm mang theo bức mình, thì ra nàng cũng không thích đi chỗ này.

“Quên đi, không chừng phía trước có cái gì thì sao, hay là Sở nữ hiệp cứ đi trước đi.”

“Thế thì cầm miệng lại.” Sở Lương Âm nóng nảy nói, âm thanh vang vọng càng thêm lạnh lẽo.

Cả đoàn người đi chừng hai canh giờ, đột nhiên trước mặt có gió thổi đến, mang theo hanh khô và mùi hương cây cối, có thể thấy lối ra cách đó không xa.

“Cuối cùng cũng được ra ngoài.” Từ lúc bước vào đường hầm đến giờ Tiêu Vũ Nặc không lên tiếng, rốt cuộc cũng mở miệng, có thể thấy hắn khó chịu đến mức nào.

Tiêu Vũ Nặc chưa nói hết lời, Sở Lương Âm đi trước đã bật cười, tiếng cười mang theo châm chọc và chế giễu. Vừa nghe tiếng cười của nàng, những người phía sau không tự giác thay đổi sắc mặt, có thể thấy con đường phía trước không sáng chói lắm.

Gió thổi đến càng lúc càng lớn, bước chân đoàn người từ từ chậm lại, bên ngoài trời đã tối, toàn bộ bầu trời đen kịt.

P phía trước lối ra đều là vách đá, phía dưới là vực sâu nghìn trượng, gió vù vù thổi vào mặt, đứng ra lối ra cũng thấy không vững vàng.

“Đi hướng nào nữa?” Phía dưới là vách núi đen, vậy đi thế nào đây?

Sở Lương Âm đứng sát rìa mép cửa động, mũi chân chỉ cách đó không quá xa, nếu như nàng sợ hãi một chút, sẽ ngã xuống vực sâu.

“Không phải muốn tìm song nguyệt Quỳnh Đài sao? Ở đối diện kia, có bản lĩnh thì bay qua đó, không có bản lĩnh thì cứ ở đây.” Sở Lương Âm chỉ ngón tay về phía trước.

Mặc dù bóng đêm đen như mực, nhưng cũng có thể thấy rõ, cách bọn họ không xa, có một ngọn núi cao chót vót đứng sừng sững ở đó, có thể nhìn thấy ngọn núi kia đối lập với hai ngọn núi liên tiếp, giữa ngọn núi đối lập có một khe rãnh bắt ngờ nhô lên. Bóng tối quá đen không nhìn rõ là cái gì, nhưng có lẽ nó chính là thứ người ta hay đồn đãi, hoặc cũng có thể là Quỳnh Đài.

“Nhảy qua đó?” Cuối cùng Nguyệt Ly Phong mở miệng, hắn đứng sừng sững vai với Sở Lương Âm, hắn cũng có chút bất ngờ.

“Nếu muốn từ nơi này nhảy đến đó, một người không thể làm được, chúng ta có sáu người, vậy chia ba ba đi.” Ninh Chiêu Nhiên hơi nghiêng đầu, giọng tay tính toán.

“Đúng thế, chỉ có thể vậy thôi. Họ Nguyệt kia, vừa rồi người thua lão nương, hiện tại hợp tác một phen thế nào?” Sở Lương Âm mở miệng, mắt hơi híp lại nhìn hắn, mặc dù bóng tối khiến hắn không nhìn thấy rõ vẻ mặt của nàng, nhưng Nguyệt Ly Phong cũng có thể thấy ánh mắt giảo hoạt của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Cùng Rơi Xuống

“Ặc? Chia ra ba ba, công tử với thất sư thúc đi với nhau, vậy phải mang theo một người, các người định dẫn ai đi?” Sau lưng Hoành Hạ là vách động, thế mà hắn còn suy nghĩ muốn lùi ra sau, xem ra, hắn không có ý định đi cùng với Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong.

Sở Lương Âm quay đầu, trong bóng đêm ánh mắt nàng như mắt sói, Hoành Hạ bị nàng nhìn đến phát run.

“Dĩ nhiên là người. Chuyện tốt như vật phải dẫn người đi chứ, lẫn lộn với người một thời gian lâu như thế, ta tự nhiên sẽ biết người có lợi chỗ nào.” Giọng nói Sở Lương Âm như mang theo lưỡi câu, buộc chặt não người ta lại.

“Ta.....ta, ta muốn đi với Ninh Tiểu thư.” Hoành Hạ dập đầu nói lắp, còn không ngừng nhìn Ninh Chiêu Nhiên, hi vọng nàng ấy giúp mình, hắn thật sự không muốn đi cùng Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong đâu.

Ninh Chiêu Nhiên nhìn thoáng qua Hoành Hạ, sau đó lắc đầu một cái, “Bản tiểu thư cũng không mang người đi theo, tay chân vụng về, đừng liên lụy bản tiểu thư rơi xuống vực.”

“Ta, Tiêu công tử? Hay là Tiêu công tử dẫn Hoành Hạ đi theo nhé? Hoành Hạ cam đoan sẽ không gây trở ngại.” Hoành Hạ đem hy vọng đặt trên người Tiêu Vũ Nặc, hết sức khẩn thiết mong ngóng Tiêu Vũ Nặc có thể đồng ý với hắn, nhưng lần này lại phải khiến hắn thất vọng, Tiêu Vũ Nặc phe phẩy quạt ngọc cười rạng rỡ, nhưng cái gì cũng không nói, trực tiếp dùng nụ cười từ chối.

“Vậy không bằng, không bằng Hoành Hạ đi cùng ba vị được không? Bốn người đồng hành cũng được mà.” Hoành Hạ lần nữa nói, bất luận thế nào, hắn cũng không muốn đi cùng Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong.

“Được rồi. Bớt nói nhảm đi, lại đây.” Sở Lương Âm đột nhiên đi tới, một tay kéo Hoành Hạ sang, Hoành Hạ sợ đến mức hai chân gắt gao đứng yên với mặt đất, nhưng cũng không địch lại sức lực của Sở Lương Âm, cuối cùng vẫn bị kéo đến trước cửa động. Gió thổi vù vù đến, tạt vào mặt Hoành Hạ, khiến hắn kinh hồn bạt vía, trái tim muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

“Thất sư thúc thất sư thúc, van cầu người đừng ném ta.” Hoành Hạ liên tục mở miệng, nắm chắc cổ tay Sở Lương Âm, sợ rằng mất hứng sẽ ném mình xuống dưới vực.

Sở Lương Âm hừ một tiếng, mặc kệ Hoành Hạ cầu xin thế nào, giương mắt nhìn về phía Nguyệt Ly Phong, hất cằm ra lệnh, “Đi thôi.”

Nguyệt Ly Phong cười nhạt không nói gì, đưa tay giữ lấy cánh tay bên kia của Hoành Hạ, Hoành Hạ run một cái, còn chưa chuẩn bị cho bước tiếp theo, đã cảm thấy thân thể bay lên cao, một phút sau gió lớn hất thẳng vào mặt, mắt cũng không mở ra được, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, thân thể cũng không phải là của chính mình.

Nguyệt Ly Phong và Sở Lương Âm một trái một phải dắt Hoành Hạ bay qua ngọn núi đối diện, bóng đêm dày đặc, cộng thêm có chớp núi phía trước ngăn cản, cho nên, đứng ở trước cửa động ba người Ninh Chiêu Nhiên Tiêu Vũ Nặc và Mạc Thành Hiều không thấy được bóng dáng ba người họ, chỉ có thể cảm nhận cơn gió không tầm thường thổi đến.

Ngọn núi đối diện thẳng đứng cao vút, nếu đứng từ đường hầm sơn động chỉ có thể thấy đỉnh núi đối trước mặt che bụng, cần phải nhảy qua mới được, bởi vì lực hút trái đất và gió đêm thổi tới, cho nên, hai người mang theo Hoành Hạ bay vọt đến trước mặt quả là khó khăn.

Hoành Hạ không dám mở mắt ra, thân thể như treo lơ lửng giữa không trung, chỉ có hai bên cánh tay bị người ta níu lại, thân thể không chịu được không chế tưởng sẽ rơi xuống dưới, nhưng người hai bên gắt gao lôi kéo hắn, thế nên cánh tay hắn sinh ra đau nhức.

Gió thổi đến trên mặt càng lúc càng lớn, hắn cũng nghe thấy hơi thở hai người bên cạnh thêm nặng nề, xem ra cố sức không chỉ có một mình hắn, hai người kia cũng tốn rất nhiều sức.

Gió thổi đến nổi mắt không mở ra được, nhưng càng như thế Hoành Hạ càng muốn mở mắt ra nhìn, miễn cưỡng khẽ hé một bên mắt, liền thấy đỉnh núi đen ngòm, hơn nữa ngay lập tức sẽ đụng vào vách núi đá đối diện.

“A a a a a a.” Hoành Hạ không nhịn la lớn, sợ hãi đến hoa mắt, chống lại hai người đang giữ chặt tay hắn, một lúc sau nội tạng bị sức lực to lớn làm cho rung động, hai cánh tay nhào đến. Miệng hắn bị gió lớn che lấp, mắt nhe nhắm, toàn bộ máu trong người xông thẳng lên đầu, hoàn toàn trái lại với lực hút trái đất.

“Không cần đánh.” Hoành Hạ hô to, nhưng âm thanh của hắn bị kinh phong của hai người không ngừng đánh nhau kia chặn lại, làm hại hắn thiếu dưỡng khí.

Ngay lúc Hoành Hạ run rẩy thở gấp, liền cảm thấy thân thể nhẹ một chút, không bị không chế hất ra, cả người như bao cát, bị hai người kia đá lên đỉnh núi, nặng nề té xuống trúng tảng đá.

“A công tử? Thất sư thúc?” Hoành Hạ bị bỏ lại ở trên cao, hai người để hắn ở đây, còn bọn họ đi đâu?

Nhanh chân chạy đến rìa vách đá, nhưng đen thui lù không thấy gì, chỉ có gió phàn phật thổi vào mặt hắn.

Mặc cho hắn kêu, bên dưới cũng không có động tĩnh gì, tâm tình Hoành Hạ đột nhiên rơi xuống đáy cốc, hai người bọn họ ngã xuống dưới rồi sao?

“Hoành Hạ, có chuyện gì vậy?” Đối diện truyền đến âm thanh Ninh Chiêu Nhiên, tiếng nói của nàng quanh quẩn trong sơn cốc, gió đêm lớn vồn, Hoành Hạ cảm thấy hết sức thê lương.

“Ninh tiểu thư, công tử và thất sư thúc rơi xuống dưới rồi.” Hoành Hạ gần như nghẹn ngào, sao có thể ngã xuống chứ, vậy phải làm thế nào bây giờ.

“Không có việc gì đâu, đừng lo lắng, bọn họ sẽ không sao.” Giọng nói Ninh Chiêu Nhiên lại truyền đến, ngữ điệu nhẹ nhàng.

“Làm sao không có việc gì chứ? Cao thế này.” Hoành Hạ nằm ở chỗ này nhìn xuống bên dưới, đen như mực, căn bản chẳng thấy gì, cả âm thanh cũng không nghe, còn nói không có việc gì, lẽ như có thì chậm trễ cứu chữa rồi.

“Yên tâm đi, không chết được đâu.” Giọng điệu Tiêu Vũ Nặc cũng rất thoải mái, vang vọng khắp núi rừng, bọn họ chẳng hề quan tâm sống chết của Nguyệt Ly Phong và Sở Lương Âm.

Bất quá thờ ơ của bọn họ cũng có căn cứ, bởi vì giờ phút này, hai người kia rơi xuống vách núi đen, bên dưới là một con sông, nước sông không sâu lắm, hai người đứng bên dòng nước chảy, trong bóng tối đen ngòm nhìn nhau.

Sở Lương Âm đứng ở bên kia, kiểm roi bên chân, tay phải của nàng hơi đau, giống như bị điện giật vậy, đây chính là chuyện tốt do Nguyệt Ly Phong làm.

Nhưng Nguyệt Ly Phong ở bên kia cũng không nhẹ, mặc dù cả người hần như trắng thanh gió mát, nhưng cánh tay trái ở dưới lớp áo bào run lên nhẹ, vài lần đầu đá với Sở Lương Âm, cánh tay hần đã sớm tê tái, lúc này bóng đêm dày đặc, vẻ mặt của hần đã không còn hòa nhã như trước, mặt hần không chút thay đổi, trên mặt biểu hiện lạnh lùng cứng rắn.

“Chơi vui không?” Âm thanh trầm thấp êm tai, hai người đứng giữa dòng nước chảy róc rách phối hợp với giọng nói của hần như đàn sáo cầm sắt.

“Không vui, chơi với người thì vui cái gì.” Sở Lương Âm khom lưng nhặt kiểm bên cây, sau đó xoay người đi theo con sông.

Nguyệt Ly Phong đối diện cũng quay người đi theo hướng Sở Lương Âm, hai người cách nhau một con sông, lẳng lặng bước đi, không nói lời nào, chỉ có tiếng con sông nhẹ nhàng chảy xuôi, giờ phút này tĩnh mịch và thanh bình thay thế cho huyên náo thường ngày.

Không biết từ lúc nào sắc trời bắt đầu sáng lên, bóng dáng hai người chảy dài trên mặt nước xanh biếc, nước sông trong veo, phản chiếu bầu trời phía trên, cảnh tượng hết sức đẹp mắt.

Sở Lương Âm đi tới đi tới, bắt đầu chậm lại, ở bên bờ kia Nguyệt Ly Phong cũng không nhìn về phía Sở Lương Âm, giống như có con mắt thứ ba, tốc độ đi cũng chậm lại.

Sở Lương Âm quay đầu nhìn hần, khinh thường hừ một tiếng, liền xoay người đối phương hướng, mà nàng xoay về hướng đối diện, ở đó đã rõ ràng xuất hiện một khe hở, lối vào đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Chiếm Tiệm Nghi

Nguyệt Ly Phong phi thân vượt qua dòng sông, trong nháy mắt đã đứng sau lưng Sở Lương Âm, Sở Lương Âm cũng không thèm nhìn hần, nhắc chân đi tới chỗ khe hở của vách đá, Nguyệt Ly Phong đi sau, liếc mắt nhìn bề rộng của khe hở kia, đi một mình vào trong, muốn xoay người cũng khó.

Sở Lương Âm tiêu sái bước vào, quả nhiên rất hẹp, khe hở này cao chừng mấy trượng (đơn vị đo chiều dài, 1 trượng bằng 10 thước), nhưng bởi vì chiều rộng có hạn, cho nên ngẩng đầu nhìn thật giống như cái lồng sắt nhốt người, càng đi vào sâu cảm giác càng thêm ngột ngạt.

Sở Lương Âm đi vào trong một lúc, Nguyệt Ly Phong mới đi vào, hai bên khe hở là vách đá nhẵn bóng khô ráo, và lại trước mặt còn có gió thổi đến, có thể đoán được đường ra đằng trước, cộng thêm cách đá như thế, ắt hẳn bình thường có người thường xuyên lui tới, có lẽ đây chính là đường tắt đi vào Song Khuyết.

Bước đi của Sở Lương Âm không nhanh lắm, không gian chật hẹp, lại không thể xoay người, chỉ có thể đi từ từ.

Nguyệt Ly Phong và nàng duy trì một khoảng cách nhất định, Sở Lương Âm đi chậm hần cũng đi chậm, Sở Lương Âm đi nhanh, hần cũng đi nhanh, hai người giống như điều khiển từ xa, hơn nữa còn ở trong khe hở, thoát nhìn rất buồn cười.

“Mệt chết đi được.” Sở Lương Âm đi phía trước lên tiếng than phiền, đi vào nơi chật hẹp thế này, cho dù võ công cao cường cũng không thể sử dụng được, chỉ có thể bước từng bước, dựa vào hai chân của mình để đi, vách đá hai bên ma sát với cánh tay, đúng là mệt chết.

“Võ công sư thúc cao cường, đi một đoạn như vậy đã là cái gì chứ.” Nguyệt Ly Phong đi phía sau trả lời, giọng điệu châm biếm.

“Người không nói lời nào người ta không nói người cảm đâu. Họ Nguyệt kia, hiện tại ở đây người đừng có mà chọc ta, ở đây chỉ ta với người, hơn nữa nơi này vừa hẻo lánh vừa chật hẹp, nếu như lão nương giải quyết người, bảo đảm không ai tìm được.” Sở Lương Âm bất ngờ quay lại nhìn hần, nhưng thân thể không quay lại, chỉ có đầu và tay xoay lại, thoát nhìn rất kỳ quái.

Khóe môi Nguyệt Ly Phong cong lên nụ cười nhàn nhạt, vừa nhã nhặn vừa ôn hòa, toát ra rực rỡ của ánh mặt trời, bừng sáng cả không gian eo hẹp, thế nhưng ở trong này chỉ có một ánh sáng yếu ớt chiếu vào, cho nên trông hai người có vẻ âm u thiếu sức sống.

“Sư thúc định ở đâu giết người diệt khẩu sao? Đều nói ‘con ong độc nhất ở đuôi, nữ nhân độc nhất ở nơi tấm lòng’, xem ra lời này không sai chút nào.” Hần trực tiếp nhìn nàng, nụ cười tươi phơi phới như cũ.

Sở Lương Âm uốn éo thân thể, vát và xoay cả người lại, nàng đối mặt với Nguyệt Ly Phong, hai người ở nơi chật hẹp giằng co với nhau, muốn kéo dài cũng khó khăn, nếu thật sự động thủ lại càng không thể ra tay được, lúc này, vũ khí duy nhất chỉ có thể là võ mồm.

“Họ Nguyệt kia, người không cần dùng mấy lời này kích động bà, ta biết người nhiều năm như vậy, đã sớm biết. Nói như thế, lúc trước đã nói, mai này chúng ta nước sông không phạm nước giếng, vừa này người chủ động ra tay hãm hại bà, định tính toán thế nào?” Nàng để một tay lên vách đá, tư thế kia y hệt đại ca giang hồ.

Nguyệt Ly Phong khẽ cười nhạt, nhìn thoáng nơi khác, sau đó tầm mắt dính chặt trên mặt Sở Lương Âm, chậm rãi: “Nếu như ta nhớ không lầm, người động thủ trước chẳng phải là cô hay sao?” Hắn không gọi sư thúc, mà dùng ‘cô’.

Lông mày Sở Lương Âm nhíu lại, gương mặt dữ tợn, “Thúi lắm, người động thủ trước, đừng tưởng trời tối bà đây không thấy, bà đây có con mắt thứ ba đấy nhé, thấy rõ lắm.” Ân nói thô tục, đây là điều Nguyệt Ly Phong ghét nhất.

Nụ cười trên mặt thu lại vài phần, Nguyệt Ly Phong bình tĩnh như trước, “Cô nói mình có con mắt thứ ba, có thể thấy rõ cô luôn nhìn ngó ta, nói cách khác, cô luôn tìm cơ hội ra tay, nói tới nói lui, cũng chẳng phải cô đang thừa nhận cô liên tục nghĩ cách hãm hại ta?”

“Bà đây tìm cách hãm hại người? Bà chẳng có thời gian rồi mà làm mấy chuyện ruồi bu, Vân Liệt Triệu còn không biết tung tích ở đâu, người nghĩ người là ai? Bà đây mất cả ngày để nghĩ tới người?” Lời nói của nàng rõ ràng là công kích, thế nhưng nghe qua có chút gì đó là lạ.

Chỉ có điều Nguyệt Ly Phong cũng không suy nghĩ nhiều, nhẹ giọng cười một tiếng, mang theo vài phần giễu cợt, “Thật vậy à? Đã như vậy chúng ta quay lại điểm ban đầu. Hiện tại ta cũng rất lo lắng cho Lục sư thúc, không có thời gian so đo với cô.”

“Tốt, mặc dù ‘đạo bất đồng bất tương vi mưu’ (không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được), nhưng hiện tại người và ta có cùng một mục đích, không cần vì người mà làm chậm trễ việc của bà đây.” Dứt lời, nàng theo bản năng xoay người nhanh chóng, nhưng lại quên mất bản thân hiện đang ở nơi chật hẹp, lúc quay lại cô dùng lực, cánh tay ma sát với vách đá hai bên, khiến nàng ăn đau kêu thành tiếng.

“Mẹ nó, đau quá.” Nàng xoay cơ thể, giờ tay sờ một bên cánh tay, bên ngoài tay áo bị rách, nhưng cũng không thấy được bên trong, chẳng qua có hơi đau.

Nguyệt Ly Phong ở phía sau cười khê, rõ ràng là đang cười nàng.

Sở Lương Âm lần nữa quay đầu, ánh mắt hung ác nhìn hắn chằm chằm, hắn lơ đãng nghiêng đầu nhìn, chỉ còn thiếu là lưỡi chọc tức thôi.

Nhìn bộ dạng của hắn, ánh mắt Sở Lương Âm càng thêm mãnh liệt hung ác, bất ngờ, nàng lấy độ lớn của góc quỹ dị xoay người, giống như ám tiễn bay vào đến trước mặt Nguyệt Ly Phong, một tay giữ lấy vạt áo của hắn, đem cả người hắn đặt trên vách đá.

Cả người Nguyệt Ly Phong dựa trên vách đá, khe hở vền vền bằng chiều rộng một người liền có chút khoảng cách, mà tốc độ của Sở Lương Âm quá nhanh, sau khi đem cả người hắn đặt trên vách đá, thân thể của nàng cũng chen vào chỗ khoảng cách đó, hai người mặt đối mặt, ở nơi eo hẹp như vậy, việc khi này khó mà thực hiện được, thế nhưng nhìn hiện tại đi, xem ra cũng rất dễ dàng.

Nhưng muốn trở lại ban đầu cũng không dễ lắm, Sở Lương Âm vẫn giữ vạt áo hắn, cũng phát hiện tư thế này không bình thường, sau lưng mình là vách đá gồ gề gao đê ép, phía trước là Nguyệt Ly Phong, thật đúng là tầng tầng vách đá bao quanh, một tầng đá khảm một tầng đá, khía cạnh nào nhìn cũng thấy hoàn chỉnh, hơn nữa còn hết sức hoàn mỹ, nhưng bởi vì trên dưới trái phải đều có áp lực, cho nên muốn tách hai tầng ra cũng khó khăn hơn gấp bội.

Nguyệt Ly Phong nhìn Sở Lương Âm trước mặt, trên thực tế hai người bọn họ không thêm để ý khoảng cách với nhau, ngay cả hơi thở của đối phương phun lên mặt mình.

Nàng giữ vạt áo của hắn, trái lại hắn không hề tỏ ra nhếch nhách gì cả, rũ mắt nhìn thân thể hai người dán chặt vào nhau, lại cảm thấy vách đá sau lưng gồ gề chèn ép, hắn thản nhiên nói: “Thế này không được hay cho lắm, mặc dù ở đây không có ai khác, nhưng vẫn không ổn, sư thúc có thể đi ra được không?” Hắn lịch sự ôn hòa nhắc nhở, nhưng hô hấp của hắn thì không phải thế.

“Bà đây cũng muốn, nhưng hiện tại chỉ cần hít thở thôi ta cũng thấy phía sau lưng rất đau, hay là người đi ra trước đi?” Nếu như một người có thể xê dịch, như thể ắt hẳn phải chịu ma sát với vách đá, mà hiện tại vách đá gồ gề gao đê ép như vậy, nếu như ma sát chắc hẳn sẽ ăn đau không nhỏ, nhất định rất đau, nàng không muốn di chuyển đâu.

Nguyệt Ly Phong có chút bất đắc dĩ, “Nhưng người ra tay trước là sư thúc, người đi trước không phải nên là sư thúc hay sao? Lời nói này của hắn thật có lý.

Sở Lương Âm nhíu mày, ngông cuồng trả lời, “Dựa vào cái gì? Bà đây không muốn di chuyển, nếu người không muốn dính vào bà thì đi ra đi.”

Nguyệt Ly Phong nghe được lời của nàng, đôi mắt cười rộ lên, nhìn hắn khoảng cách gần như vậy, có thể thấy gương mặt tròn bóng như ngọc không thấy lỗ chân lông của hắn, “Chẳng lẽ sư thúc cố tình tạo khoảng cách gần với Ly Phong? Việc này khiến Ly Phong không thể không nghĩ là sư thúc cố tình chiếm tiện nghi của Ly Phong sao?” Khóe môi hắn cong lên, nở nụ cười không thể không phơi phới hơn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Gặp Lại Cố Nhân

“Bà đây chiếm tiện nghi người? Họ Nguyệt kia có phải người ăn tôi nhiều đến hư não rồi không? Cho dù cả đời ta không tìm được nam nhân, cũng sẽ không biến thái đến nỗi chiếm tiện nghi của người.” Vừa nghe Nguyệt Ly Phong nói, cả người Sở Lương Âm giống như đập phải shit, xúi quẩy muốn chết.

Trái lại Nguyệt Ly Phong nở nụ cười xinh đẹp, “Đã như vậy, sao sư thúc không nhích ra đi.”

Sắc mặt Sở Lương Âm lập tức như bưng bình, sau đó nhướn mày cười khê, “Hóa ra nói móc ta, hắc, bà đây sẽ không bị mắc lừa đâu. Nếu người nghĩ muốn chen chúc ở đây, cũng tốt lắm, chỉ bằng giống như người nói đi, để bà đây chiếm tiện nghi người cũng được, sau này mỗi ngày người sẽ gặp ác mộng, bà đây mừng còn không kịp.”

“A, thực hạ lưu.” Nguyệt Ly Phong nhướn mày, trực tiếp ném cho Sở Lương Âm một lời, từ ngữ này, từ trước đến giờ Nguyệt công tử chưa từng nói bao giờ.

Sở Lương Âm không tự chủ bật cười, “Nguyệt công tử lại có thể nói hai từ hạ lưu, đúng là hiếm có.” Nàng vẫn nắm cổ áo hắn như cũ, một bên hát hăm nói chuyện, một bên phun hơi thở lên trên mặt hắn, ấm áp như gió.

Nguyệt Ly Phong hơi cong môi, ngạo nghễ nói: “Nếu cô còn muốn nghe, lời khó nghe hơn thế nữa cô cũng có thể nghe được.”

“Cuối cùng cũng lộ mặt thật rồi à? Cũng khó trách, nơi này chỉ có hai người, cũng chẳng có thêm ai khác, Nguyệt công tử muốn nói thô tục thì cứ nói. Nhưng mà, bà đây rất muốn nghe đấy, tiếp tục nói đi.” Nàng trừng mắt, muốn hắn tiếp tục nói lời thô tục.

Trên mặt Nguyệt Ly Phong mang theo vài phần bối rối, xem ra, thô tục với hắn cũng chỉ đến trình độ này mà thôi.

“Không nói nữa à? Hay chỉ có bấy nhiêu?” Sở Lương Âm vô cùng đắc ý, từ từ buông vạt áo Nguyệt Ly Phong ra, vạt áo bị níu kéo một thời gian dài, cho nên lúc nàng buông ra nó liền nhăn nhúm.

Đôi mắt Sở Lương Âm nhìn thoáng qua, giờ ngón tay lên vuốt phẳng phiều nơi nhăn nhúm trên vạt áo, rồi nói, “Người thua, mau xê ra, bà đây không muốn chen chúc với người ở cái nơi chật chội này.”

Nguyệt Ly Phong nặng nề thở dài, sau đó bắt đầu xê dịch thân thể, cố gắng xích ra một bên.

Sở Lương Âm nhìn hắn, sau đó tầm mắt nhìn xuống phía dưới, không phải nàng cố tình muốn nhìn đâu, nhưng mà khi hắn khẽ động, thân thể dán chặt với nhau liền ma sát kịch liệt, việc này, rất xấu hổ!!

“Nhanh lên.” Nàng đột nhiên lật lọng, sốt ruột quát.

Nguyệt Ly Phong dừng động tác lại, nhướn mày nhìn nàng, khóe môi nở nụ cười tuần tú, “Rất đau.” Âm thanh của hắn trầm thấp mang theo ý cười, hoặc là cố ý nói thế.

Sở Lương Âm nhăn mặt nhìn Nguyệt Ly Phong, đột nhiên vươn hai tay ra, cánh tay đặt cố định trên vách đá đối diện, kiếm trong tay va chạm với vách đá, vang lên tiếng động thanh thúy. Mà cả người Nguyệt Ly Phong bị giam cầm trong vòng tay Sở Lương Âm.

“Không chỉ có một mình người đau, bà đây cũng rất đau đấy.” Ánh mắt như bắn ra ngàn mũi nhọn nhìn hắn.

Nguyệt Ly Phong không động tĩnh gì, cho dù nàng ở khoảng cách rất gần nhìn mình, “Như vậy thật hay, không chỉ một mình ta đau, vừa nghĩ đã thấy thoải mái.”

Sở Lương Âm nặn ra một nụ cười, “Họ Nguyệt kia, bộ mặt thật của người thật đáng ghét, hiện tại bà đây thật muốn giết chết người.” Nàng nói ra lời trong lòng, từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy người nào dễ tiện như hắn, xem ra cái tên ngu ngốc Mạc Thành Hiếu kia cũng phải chào thua.

Nguyệt Ly Phong không có cái gì là xấu hổ, “Được sư thúc tán thưởng, Ly Phong xin nhận.” Hắn cười hớn hở, thân thể nhanh chóng tách ra với nàng, trong nháy mắt Sở Lương Âm nhủ chân mày lại, sau lưng đè ép có chút đau nhức, bắt quả xấu hổ cũng tăng lên không ngừng.

Trong giây lát Nguyệt Ly Phong và Sở Lương Âm đã kéo ra một khoảng cách, mặc dù sắc mặt của hắn bình thường, thế nhưng nơi sâu thẳm của con người lại thấp thoáng mấy phần lúng túng, vừa mất tự nhiên vừa xấu hổ, hơn nữa còn ngượng ngùng, khác hẳn với lúc bình thường.

“Đi thôi.” Sở Lương Âm xoay người, tiếp tục đi về phía trước, đợi sau khi xoay người mới bày ra vẻ mặt đen đui, còn không quên ghét bỏ cúi đầu liếc nhìn thân thể mình, lăm bằm chửi mắng bản thân một phen.

Nguyệt Ly Phong đi sau lưng nàng, duy trì một khoảng cách với nàng, lần này khoảng cách xa hơn so với lần trước, cũng đủ để hơi thở của Sở Lương Âm trên người hắn nhạt đi, chưa có thấm hút nhiều lắm thì phải.

Đi trên khe hở chật hẹp, và lại con đường còn có xu hướng dốc ngược, xem ra nếu cứ đi như vậy e sẽ lên đến đỉnh dốc đá.

Hôm nay thời tiết rất tốt, thế nhưng lúc này con đường bên trong khe hở lại xuất hiện sương mù, càng lúc càng dày đặc, độ ẩm càng cao, cuối cùng không còn nhìn thấy ánh mặt trời nữa, bọn họ càng đi vào sâu vào bên trong dốc đá.

Tính toán thời gian, bây giờ ở bên ngoài cũng sắp đến buổi trưa, nhưng con đường phía trước vẫn còn xa, hai người không hề nói chuyện, tựa như không hay biết bên cạnh mình có một người đang đi cùng.

Bất chợt sương mù phía trước loãng đi dần, đột nhiên nghe tiếng nói chuyện truyền tới, hơn nữa còn là âm thanh trong trẻo của một tiểu cô nương.

Sở Lương Âm có chút sững sốt, Nguyệt Ly Phong đi phía sau thấy rõ, mở miệng hỏi: “Làm sao vậy? Người nói chuyện là ai thế?” Người nói chuyện rõ ràng không phải là Ninh Chiêu Nhiên, thế nhưng từng bước đến giờ chưa từng nghe nói trên Song Khuyết còn có người khác.

Sở Lương Âm đi trước chợt bật cười, mang theo giễu cợt, “Gặp thì sẽ biết thôi, chẳng qua bà đây khuyên người, tốt nhất từ giờ trở đi người nên đeo thêm một cái mặt nạ giả dối đi, bằng không, thật sự sẽ xảy ra chuyện mất.” Rõ ràng trong lời nói của nàng còn có ý tứ khác, nhưng Nguyệt Ly Phong nghe thế nào cũng không hiểu.

Nguyệt Ly Phong suy nghĩ, những lời nàng là có ý gì, có liên quan gì đến nữ tử đang nói chuyện hay không, nhưng mà, hần nghĩ thế nào cũng không đoán được người kia là ai, đợi đến khi hai người bọn họ đi ra khỏi khe hở, hần cũng biết tại sao Sở Lương Âm lại nói như vậy, bởi vì nữ tử kia, có quan hệ không ít với hần, và lại còn là loại quan hệ không cạn.

Bọn họ đi lên, đập vào mắt là ánh mặt trời rực rỡ, có năm người đứng ở bên ngoài cửa đá cao hai trượng, trong đó có bốn người là Ninh Chiêu Nhiên, Hoành Hạ, Tiểu Vũ Nặc và Mạc Thành Hiếu, mà người đứng chống nạnh đối diện bọn họ là một tiểu cô nương, cả người mặc chiếc váy màu lam, trên cổ tay lấp lánh ánh sáng.

Gương mặt tiểu cô nương kia xinh xắn, cảm nhơn, chóp mũi cao, đôi mắt to tròn như biết nói, lúc này nàng đang trừng to mắt thể hiện khó chịu, không cần nhìn về mặt, chỉ cần liếc nhìn ánh mắt của nàng cũng có thể đoán hiện tại nàng rất tức giận.

“Ta hỏi các người là ai, nơi này là Song Khuyết, địa bàn của Kiếm Thánh, các người tưởng muốn gặp Kiếm Thánh là có thể gặp được à? Ai biết các người là quỷ hay ma, mau cút đi, bằng không thì đừng trách ta không khách khí.” Trên cổ tay tiểu cô nương lóe sáng, hất cao hàm, thái độ hết sức kiêu căng.

“Ày ôi, lần đầu tiên có người ở trước mặt Bản tiểu thư làm cản đường. Tiểu nha đầu, tốt nhất hiện tại mau nên tránh ra, nếu không đừng nói tỷ tỷ đây ý lớn hiếp nhỏ.” Ninh Chiêu Nhiên rõ ràng không ưa đối phương, cho đến tận bây giờ chỉ có nàng phách lối, đây là lần đầu tiên có người ở trước mặt nàng phách lối đến vậy, hơn nữa đối phương cùng lắm chỉ là tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi.

“Hừ, vậy thử xem, coi cô lợi hại hay ta lợi hại.” Tiểu cô nương kia không hề sợ hãi nói, ngược lại càng hất cao hàm, hành động phách lối của nàng càng khiến gương mặt hiện rõ tính cách trẻ con, xem ra cũng rất gan dạ.

“Người...” Ninh Chiêu Nhiên cũng có lúc không nói nên lời, nghẹn lời đứng đó, tức giận không thể bùng phát được.

“Vị tiểu thư này, chúng ta thật sự do đường kim mình chủ vô lâm Mạc Thiên Tuyệt phái tới, chúng ta có chuyện rất quan trọng, việc này liên quan đến sinh mạng của hơn ba trăm người ở Mộ Dung phủ, chúng ta tuyệt đối không phải đến quấy nhiễu, xin cô tin tưởng chúng ta.” Hoành Hạ đứng ra nói chuyện, giọng điệu hết sức chân thành.

Bất quá chân thành của hần cũng vô dụng, tiểu cô nương kia căn bản không để vào mắt, hất cao hàm, nặng nề hừ một tiếng, “Tính mạng người nào ta không biết, ta chỉ biết, đây là địa bàn của ta, ta nói không cho vào là không cho vào.” Giọng điệu của nàng rất cứng rắn, mặc dù bọn họ có bốn người, nàng cũng không mấy may lo sợ.

“Nhìn thấy người, có phải rất hổ thẹn không? À, không đúng, đường đường là Nguyệt công tử sao có thể hổ thẹn chứ, có lẽ chỉ cảm thấy đáng tiếc mà thôi, năm đó nghĩ giữ chân người ta, thế nhưng lại bị một tiểu cô nương nhìn thấu, rất đáng tiếc phải không?” Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong sánh vai bước ra khỏi khe hở, hai người đồng thời nhìn sang bên kia, về mặt Sở Lương Âm hết sức đắc ý và trào phúng, nghiêng đầu nhìn Nguyệt Ly Phong, một bên như gió thoảng nói.

Nguyệt Ly Phong vẫn không thay đổi sắc mặt, bộ dạng nhặt nhẻo như bình thường, không trả lời, xem ra không muốn giải thích.

Đám người ở bên kia tiếp tục cãi cọ, bày ra tư thế giương cung bạt kiếm.

Lúc này Sở Lương Âm mới nhắc chân đi qua đó, đồng thời mở miệng gọi: “Hạnh Nhi đừng can thiệp, là bà đây dẫn bọn họ đến.”

Sở Lương Âm vừa gọi, năm người bên kia đồng thời xoay lại, Hoành Hạ thấy hai người không có hề hấn gì liền thờ phào nhẹ nhõm, gấp gấp chạy tới gần, “Thất sư thúc, công tử, hai người không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Sở Lương Âm đi tới vỗ vai Hoành Hạ, sau đó trực tiếp đi đến bên cạnh tiểu cô nương nàng gọi là Hạnh Nhi.

Hạnh Nhi mở to hai mắt nhìn Sở Lương Âm đang đi tới, dừng lại mấy giây, chợt chạy về phía nàng, giang rộng hai tay ôm lấy Sở Lương Âm, giống như người thân đã lâu không gặp, “Sở tỷ tỷ, cuối cùng tỷ cũng đã đến.”

Hạnh nhi hưng phấn, ôm Sở Lương Âm không chịu buông ra, mấy người ở đây há hốc mồm nhìn, khó trách Sở Lương Âm lại quen thuộc nơi này như vậy, đường lớn đường nhỏ đều biết, hóa ra nàng là khách quen nơi này, ngay cả thần giữ cửa còn quen.

“Ừm, Kiểm Thánh ở Quỳnh Đài hả? Tỷ có việc tìm ông ấy.” Sở Lương Âm đưa tay vỗ lưng Hạnh nhi, gương mặt lộ ra ôn hòa hiếm có.

Cuối cùng Hạnh nhi mới chịu buông Sở Lương Âm ra, đứng ở trước mặt nàng, ngẩng đầu, nở nụ cười vừa đáng ghét vừa đáng yêu, cảm nhận thêm dĩ dõm, “Không có, ông ấy ở đình Hóa Nghiệt.” Lúc nàng nói chuyện cái miệng còn hơi chu chu, đáng vẻ khả ái phù hợp với tuổi của mình, hoàn toàn khác với hình tượng tiểu cô nương càn quấy không sợ trời không sợ đất khi nãy, giống như tất cả những gì bọn họ nhìn thấy lúc trước chỉ là ảo giác.

“Tốt, vậy chúng ta đi thôi.” Sở Lương Âm đáp, sau đó đi tới trước cửa đá đồ sộ, trên cửa đá không có gì, trống rỗng, trên đỉnh núi rộng rãi có một đình nghỉ chân, thoát nhìn vừa kỳ quái vừa thê lương.

Sở Lương Âm nhắc chân đi về phía trước, tầm mắt Hạnh Nhi vừa vận liếc về phía Nguyệt Ly Phong, sắc mặt lập tức đại biến, trong mắt lộ ra khủng hoảng, sau đó vèo một cái, xoay người chạy đến nắm lấy cổ tay Sở Lương Âm, giống như rất sợ sệt.

Sở Lương Âm cúi đầu nhìn Hạnh nhi, rồi nghiêng đầu nhìn Nguyệt Ly Phong, lời trầm hừ nhẹ một tiếng, thuận tiện an ủi: “Không có việc gì, đừng để trong lòng, mọi người sẽ không sao đâu.”

Hạnh Nhi có Sở Lương Âm bảo đảm, liền an tâm đôi chút, nhưng vẫn đi theo bên cạnh nàng, không chịu rời nửa bước.

Đoàn người đi theo sau vào cửa đá, cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, Ninh Chiêu Nhiên càng nhìn chăm chăm Nguyệt Ly Phong, Hoành Hạ mê mang một lúc, sau đó giống như bừng tỉnh, đột nhiên hiểu ra gì đó, kết quả không dám nói thêm điều gì, ngậm mồm thật chặt.

Bên trong cửa đá mênh mông im lìm vắng vẻ, ngọn núi cũng bằng phẳng bãi đá, tất cả mái đình rất rộng, ranh giới bên này với bên kia chỉ cách nhau khoảng chừng trăm mét, hai bên thổi đến gió hù hù, ngẩng đầu nhìn bầu trời thật gần, cho nên có thể cảm nhận rõ rệt lạnh.

Địa thế mái đình bên này ngọn núi có vẻ hơi thấp, dốc đá xa xa khá cao, vì vậy không thể nhìn được bộ dạng mái đình ở dốc đá kia, chỗ nối tiếp giữa hai nơi cao có một mái đình, đứng ở chỗ này bọn họ có thể nhìn thấy được.

Ở chỗ giáp nhau có một cầu thang, đều được làm từ đá, liếc mắt khoảng hai mươi mấy bậc.

Đoàn người bước lên thêm đá, phía trên mái đình là hình một vòng tròn, đường kính chừng năm mươi thước, diện tích vừa phải, thế nhưng không thể tưởng tượng được ở nơi này lại có thể thấy rõ toàn bộ cảnh vật xung quanh, non xanh nước biếc, sương mù bao phủ liên tục, hương hoa cỏ thơm ngát, đứng ở chỗ này có thể nhìn thấy tường tận, đơn giản thưởng thức phong cảnh tuyệt đẹp.

“Đẹp quá!” Ninh Chiêu Nhiên tán thán một tiếng, ngắm nhìn bốn phía, nói: “Nơi này là Quỳnh Đài sao?” Nàng vẫn tưởng Quỳnh Đài là một ngọn núi độc lập hoặc là một dốc đá mênh mông hay thứ gì đó, ấy vậy mà chẳng ngờ tới nó là tảng đá nằm giữa hai ngọn núi, thật không tệ, đứng ở chỗ này nhìn xuống ranh giới bên dưới, vách đá dựng đứng cheo leo, hoa nở rộ, đúng là đẹp không tả xiết.

“Đương nhiên, Song Khuyết Quỳnh Đài của chúng ta là thiên hạ độc nhất vô nhị mà, làm sao lại ngu ngốc thế không biết.” Hạnh Nhi bày ra vẻ khinh bỉ, xen lẫn chút tự đắc, nhìn gương mặt ngạc nhiên tán thưởng của Ninh Chiêu Nhiên, nàng vô cùng tự hào, thật giống như thứ tốt của mình được người ta hâm mộ ao ước.

Ninh Chiêu Nhiên nhú mày, quay đầu nhìn Hạnh Nhi, gương mặt của nàng lộ ra u ám, bất quá Hạnh nhi cũng chẳng sợ, dương dương tự đắc trừng mắt với nàng, bộ dạng đúng nghĩa ‘cô làm gì được ta’.

“Tiểu nha đầu, ngươi không sợ bản tiểu thư ném ngươi xuống dưới à?” Ninh Chiêu Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, thật giống như có ý định ném nàng xuống dưới.

Hạnh nhi vừa nghe liền cười lớn, “Được tới đây.” Nàng vỗ ngực không sợ trời không sợ đất nói.

Ninh Chiêu Nhiên tức giận muốn bốc khói, từng bước tiến tới, giống như thật sự muốn đem nàng ném xuống dưới.

“Đừng táy máy tay chân.” Sở Lương Âm đưa tay ngăn cản Ninh Chiêu Nhiên đi tới, thái độ không chút thương lượng, Hạnh nhi vừa nhìn càng thêm đắc ý, thiếu chút nữa đã chạy đến vênh vào trước mặt Ninh Chiêu Nhiên.

“Sở Lương Âm, rốt cuộc nha đầu này từ đâu chui ra thế? Phách lối như vậy cô cũng có thể tha thứ, không được dạy dỗ.” Ninh Chiêu Nhiên hừ lạnh, nàng thật không biết nha đầu kia ở đâu tới, chẳng lẽ nữ nhi Kiểm Thánh?

Sở Lương Âm cong môi, sau đó nói: “Có biết Đỗ gia trong lục đại thế gia không? Nàng chính là huyết mạch duy nhất còn sống của Đỗ gia, đừng xem nàng tuổi còn nhỏ, nhưng đối phó với các người là chuyện rất dễ dàng.” Sở Lương Âm nói, khéo mắt liếc nhìn cổ tay Hạnh nhi, trên cổ tay nàng có một cái vòng lông lãnh, lúc này dưới ánh mặt trời càng thêm chói mắt.

Những người ở đây ngoại trừ Nguyệt Ly Phong và Hoành Hạ, tất cả đều thay đổi sắc mặt, ba người nhìn chăm chăm cổ tay Đỗ Hạnh Nhi, trong mắt nổi lên dè dặt. Võ thuật độc môn Đỗ gia nổi tiếng khắp nơi không ai không biết, nhưng vũ khí độc môn đeo trên cổ tay Đỗ Hạnh Nhi được gọi là mẫn thiên tinh, tên dễ nghe, nhưng lúc nó sử dụng thì không tốt đẹp như vậy, bởi vì chỉ cần trúng một chiêu thôi cũng đủ mất mạng.

“Ngươi là người Đỗ gia? Không phải Đỗ gia đã bị diệt môn rồi sao?” Ninh Chiêu Nhiên có vẻ không tin, chẳng qua vũ khí này rất giống với miêu tả trong

truyền thuyết.

Vừa nghe đến hai chữ diệt môn, Đỗ Hạnh Nhi mắt hững, sắc mặt bùng bùng tức giận, “Chẳng lẽ không có người tránh thoát được à? Ta chính là người chạy thoát đấy.”

Tiêu Vũ Nặc nhủ mảy, bày tỏ đã hiểu, “Vậy cô chính là nữ nhi nhỏ tuổi nhất của Đỗ trang chủ, Đỗ Ý Lăng?”

Đỗ Hạnh Nhi hừ một tiếng, không trả lời, cũng không tính trả lời.

“A, hóa ra người là Đỗ Ý Lăng mà người khác bảo chết trong trận hỏa hoạn ấy hả? Nhưng sao người lại chạy được tới nơi này? Còn nữa, người và Sở Lương Âm có quan hệ thế nào?” Mặc dù Ninh Chiêu Nhiên biết nhiều chuyện của Sở Lương Âm, nhưng chuyện này, nàng thật sự không biết.

“Đừng nói nhầm nữa, chuyện chính sự quan trọng hơn.” Sở Lương Âm không rảnh để ý, xoay người đi xuống Quỳnh Đài, đập vào mắt là lầu gác Song Khuyết, trên nóc nhà có một đốc đá sừng sững đứng né sát bên mép ranh giới, mà trái phải căn nhà dùng để nghỉ chân kia là vách đá hiểm trở, một người ngồi bên trong, mái tóc bạc phơ, mặc trang phục màu trắng, đó chính là Kiếm Thánh.

Thật vất vả mới nhìn thấy người cần tìm xuất hiện ngay trước mặt, mấy người lần đầu tiên trông thấy Kiếm Thánh đều có chút ngạc nhiên không biết nên làm thế nào, Sở Lương Âm sải bước đi về hướng đình nghỉ chân, Đỗ Ý Lăng cũng đi theo bên cạnh nàng, vóc dáng hai người tuy có chênh lệch, nhưng lúc này thoạt nhìn tựa như hai tỷ muội.

“Ông nội, Sở tỷ tới rồi.” Hai người còn chưa đi đến nơi, Đỗ Ý Lăng đã hô to, mấy người phía sau cũng đi theo, chẳng qua không dám tùy tiện như Sở Lương Âm.

Kiếm Thánh kia không có phản ứng gì, Sở Lương Âm cũng không để bụng, nhanh chân đi qua, dừng lại bên ngoài đình, sau đó nhìn tám biển đá treo trên mái đình, đình Hóa Nghiệt, haizz.

Nàng lo lắng thở dài, tiếp tục đi thẳng vào bên trong đình, Đỗ Ý Lăng đi vào nhảy lên trên lan can để ngồi, đình này vốn cheo leo nơi ranh giới, nàng ngồi trên lan can càng giống như đang ngồi giữa đám mây, nếu không cẩn thận nhất định sẽ ngã xuống.

Sở Lương Âm đi tới chính giữa đình thì dừng lại, khẽ trông thấy xuống vực sâu bên dưới, vừa nhìn đã thấy choáng váng đầu hoa mắt, gió ở đây cũng rất lớn, thật khiến người ta có chút ngột thở.

“Ta cũng không muốn đến, nhưng mà, có việc quan trọng, cần phải hỏi ông mới rõ ràng được, không ngại chứ?” Nàng cũng không quay đầu nhìn ông lão tóc trắng bên cạnh, nhìn phong cảnh như bức tranh thủy mặc hời. Giọng nói khác hẳn ngày thường, cực kỳ dịu dàng là đằng khác.

Ông lão ngồi ở chỗ kia cũng không nhìn Sở Lương Âm, mái tóc và hàm râu của ông bạc trắng, mặc trường sam mộc mạc màu trắng, gương mặt già nua, nhưng ánh mắt lại hết sức tinh nhuệ. Cả người ông toát ra hơi thở thể lương, chỉ cần liếc mắt một cái, người ta cũng có thể hiểu rõ, ông đã trải qua bao nhiêu năm tháng thử thách, mới có được hơi thở trầm ổn tang thương đến vậy.

Nhưng chói mắt nhất chính là ông đang ngồi xe lăn, xe lăn bằng gỗ ở thời đại này cũng không phổ biến lắm, thợ làm ra nó cũng phải rất khéo léo.

“Nói đi.” Giống như trôi qua rất lâu, Kiếm Thánh mới mở miệng, giọng nói âm u tang thương, tựa như được mài dũa mà ra, khiến trong lòng người đối diện dâng lên cảm giác im lìm vắng vẻ.

Sở Lương Âm quay đầu lại, nhìn về phía mấy người đứng ở ngoài đình, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Mạc Thành Hiếu, nhặt nhẹo nói: “Mang tới đây.” Ý bảo hắn đem cái hộp trong tay tới.

Mạc Thành Hiếu không nói gì, đi lên phía trước vài bước, đem vật cầm trong tay đưa cho Sở Lương Âm, sau đó lui ra say, có thể thấy Mạc nhị công tử rất nghiêm túc, đúng là hiếm thấy.

Sở Lương Âm hơi bất ngờ, liếc nhìn hắn một cái, sau đó mở hộp kia ra, lấy đoạn kiếm yên lặng nằm bên trong ra, hơn nữa còn hiện ra ánh sáng màu lam sâu kín.

“Thanh kiếm này được đúc từ lam thiết, là vật do ông làm. Ông còn nhớ đã đưa thanh kiếm này cho người nào không?” Sở Lương Âm đem đoạn kiếm kia ra, Đỗ Ý Lăng tò mò nhìn sang.

Kiếm Thánh nhàn nhạt nhìn lướt qua, sau đó nhìn về phía dãy núi vô tận đáp, “Mộ Dung Thạc.”

Kiếm Thánh chỉ nói ngắn gọn ba chữ, nhưng cũng đủ để mọi người kinh ngạc, Mộ Dung Thạc? Ông ấy chẳng phải là phụ thân của Mộ Dung trang chủ Mộ Dung Tĩnh hay sao? Nói như vậy, thanh kiếm này là đồ của Mộ Dung gia.

“Nếu nói thế, thanh kiếm này là đồ của Mộ Dung gia sao? Mộ Dung phủ bị diệt môn, chúng ta ở Mộ Dung phủ tìm được đoạn kiếm này, nhưng những bộ phận khác thì không tìm được, tất cả mọi người đều cho rằng hung thủ là...” Sở Lương Âm quay đầu nhìn thoáng qua Nguyệt Ly Phong, hắn cũng rất nghi ngờ.

“Chẳng qua chỉ là lễ vật tình nghĩa, trong cuộc đời ta chủ yếu là đúc kiếm thượng phẩm, đoạn kiếm chẳng có gì lạ.” Nghe đến từ diệt môn, Kiếm Thánh cũng không có biểu hiện gì, chẳng qua, giọng nói của ông có thêm vài phần thờ dài.

“Vậy xin hỏi Kiếm Thánh, hiện tại trong chốn vô lâm, văn bối đã thấy qua hai món sản phẩm của Kiếm Thánh, một là không tước sát, một là bắc phong vĩ. Trong vô lâm hẳn còn rất nhiều món đồ do Kiếm Thánh làm, Kiếm Thánh có thể nói cho văn bối biết tên của những món đồ đó được không?” Tiêu Vũ Nặc đột nhiên lên tiếng, hẳn cảm thấy rất có hứng thú với tác phẩm của Kiếm Thánh, chẳng qua không biết hết tên mà thôi.

Sở Lương Âm và Đỗ Ý Lăng đồng thời nhú mày, bốn mắt như đao bắn về phía Tiêu Vũ Nặc, hẳn ngược lại làm như không nhìn thấy, phe phẩy cây quạt trong tay đợi câu trả lời của Kiếm Thánh.

Cứ tưởng Kiếm Thánh sẽ không trả lời câu hỏi nhảm chán của Tiêu Vũ Nặc, thế nhưng không nghĩ tới, Kiếm Thánh lại lên tiếng, “Thời gian thấm thoát trôi qua, mọi việc đều đi qua bề dẫu của nó, ta cũng không nhớ rõ.” Ông nói xong, chậm rãi quay đầu nhìn Sở Lương Âm, nàng nhú mày, rõ ràng rất mất hứng.

“Trong tay ngươi không phải là nó hay sao. Long Ngâm Phượng Minh, nhất hùng (đực) nhất thur (cái), hôm nay chỉ thấy Long Ngâm không thấy Phượng Minh.” Ông thở dài một tiếng, âm thanh thê lương khiến người nghe nguội lạnh tâm hồn.

Sở Lương Âm nặng nề cắn răng hít một hơi, xem ra không thoải mái gì khi bị nói ra như vậy, thế nhưng mấy người nọ hết sức sững sốt, hóa ra cây kiếm trong tay Sở Lương Âm là tác phẩm của Kiếm Thánh, hơn nữa còn là kiếm Long Ngâm trong truyền thuyết.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Bị mấy người kia nhìn, Sở Lương Âm rất tức tối, tầm mắt vô tình chạm nhau với Nguyệt Ly Phong, nàng càng nhú chặc chân mày, ánh mắt dừng lại bên hông của hắn, nhìn chằm chằm đai lưng của hắn, sắc mặt thêm thâm trầm. Mà sắc mặt Nguyệt Ly Phong cũng hơi thay đổi, nhìn kiếm Sở Lương Âm, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì.

“Trong tay Sở nữ hiệp là Long Ngâm, nhất hùng nhất thur luôn sao?” Tiêu Vũ Nặc nhìn chằm chằm kiếm Sở Lương Âm, trong mắt hiện rõ hứng thú.

Sở Lương Âm lườm hắn một cái, ngồi xoay người đặt mông ngồi lên lan can, phía sau lưng nàng là vực sâu vạn trượng.

“Không, trong tay Lương Âm là hùng, Phượng Minh là một thanh nhuyễn kiếm, có thể cắt trong đai lưng. Nhất hùng nhất thur, nhất thur nhất hùng.” Kiếm Thánh thờ dài nói, giọng như nhớ đến chuyện gì đó.

Tiêu Vũ Nặc và Ninh Chiêu Nhiên đồng thời kinh ngạc, sau đó không khách khí cười, “Hóa ra trong tay cô là ‘nhất hùng’, bất quá cũng đúng lắm, nếu như ‘nhất thur’ rơi vào trong tay cô, nói không chừng rất buồn cười.” Tiêu Vũ Nặc mỉm cười nói, sau đó bước vào trong đình, dừng lại bên cạnh Đỗ Ý Lăng, ngạc nhiên nhìn xuống bên dưới.

Đỗ Ý Lăng nghiêng đầu nhìn Tiêu Vũ Nặc, xem ra cũng không có thiện cảm mấy.

“Bớt nói nhảm đi, nếu đã hỏi rõ mọi chuyện, vậy thì rời khỏi đây thôi.” Sở Lương Âm ngồi đằng kia, vẻ mặt không kiên nhẫn, giống như chủ nhân ra lệnh đuổi khách.

“Cô có ý gì? Để ta đi với bọn họ à?” Ninh Chiêu Nhiên vừa nghe đã mất hứng, chạy vọt tới, ngồi bên cạnh Sở Lương Âm, cẩn thận đặt mông ngồi, trong lòng run lên một cái.

Sở Lương Âm nhìn đoạn kiếm trong tay, sau đó đem nó cất vào trong hộp, “Hiện tại tất cả manh mối đã quay về số không, không rời đi chẳng lẽ định ở đây lâu dài? Tiêu công tử, Mạc nhị công tử, Nguyệt công tử, các người là vì phụng mệnh Mạc minh chủ đến đây, cho nên, mang theo ‘bằng chứng’ này trở về phục mệnh đi.”

“Vậy còn cô? Sở nữ hiệp có tính toán gì không?” Tiêu Vũ Nặc ở đối diện nghiêng đầu nhìn Sở Lương Âm, trên gò má xuất hiện má lúm đồng tiền, cực kỳ khả ái.

“Mắc mớ gì tới ngươi? Bà đây tự có tính toán.” Sở Lương Âm mặc kệ đáp, thật ra trong đầu nàng đã nhanh chóng nghĩ tới, những sai sót trong quá trình tìm kiếm manh mối.

“Có cần phải vô tình thế không? Nhớ năm đó Bản thiếu cứu cô một mạng, cô lại báo đáp ân nhân cứu mạng như vậy sao?” Tiêu Vũ Nặc cố tình dùng khẩu khí thất vọng nói chuyện, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười hi hi.

“Lại bắt đầu mặt dày rồi đấy, trên đời này da mặt dày nhất có lẽ thuộc về Tiêu công tử, dày còn hơn cả tường thành.” Ninh Chiêu Nhiên châm chọc nói.

“Đừng nói nhảm nữa, chúng ta đi thôi.” Sở Lương Âm đứng lên, vốn tưởng có thể quăng mấy người này, xem ra hiện tại, muốn vứt đi cũng không dễ dàng gì.

Chẳng biết từ lúc nào Nguyệt Ly Phong đã đứng bên cạnh dốc đá gần đình, Hoành Hạ đi theo sau lưng hắn nhưng vẫn chăm chú lắng nghe động tĩnh bên trong đình, vừa nghe Sở Lương Âm nói phải đi, vội vàng thò tay kêu Nguyệt Ly Phong, “Công tử, có thể đi rồi.” Nói thật, Hoành Hạ rất đối bụng, vốn tưởng leo lên Song Khuyết có thể gặp Kiếm Thánh là chuyện tốt, nhưng ai biết lại vấp và thế chứ.

“Sở tỷ tỷ, tỷ cũng phải đi sao?” Đỗ Ý Lăng đứng dậy, chạy đến bên cạnh Sở Lương Âm, có phần lo lắng hỏi.

Sở Lương Âm vỗ vai nàng, “Ừm, tỷ có việc gấp phải xử lý, phải đi cho kịp thời gian.”

“Vậy... ông nội, con muốn đi với Sở tỷ tỷ được không?” Đỗ Ý Lăng ngồi xổm bên cạnh Kiếm Thánh, ngược mắt nhìn ông, ánh mắt khẩn thiết cầu xin.

Kiểm Thánh cúi đầu, bàn tay vẫn đặt lên đùi chậm rãi nâng lên, bàn tay ông vừa dày rộng vừa thô, rất nhiều vết chai sạn và sọc, những vết sẹo này vừa nhìn đã biết là do bóng, khiến người không khỏi ngạc nhiên.

Ông sờ đầu Đỗ Ý Lăng, thở dài nói: “Đi đi.” Ông không có hề mời ở lại, nhưng từ động tác có thể thấy được, ông rất quan tâm Đỗ Ý Lăng.

Đỗ Ý Lăng gật đầu một cái, sau đó đứng dậy, kéo tay Sở Lương Âm, “Sở tỷ tỷ, chúng ta đi thôi.” Gương mặt nàng tươi cười như hoa.

Những người khác đều im lặng, chỉ có sắc mặt Hoành Hạ là kỳ quái, vừa nhìn Sở Lương Âm và Đỗ Ý Lăng, rồi lại nhìn Nguyệt Ly Phong, dường như có lời muốn nói.

Sở Lương Âm cũng có không có định dẫn Đỗ Ý Lăng theo, nhưng mà không nói ra, cuối cùng, gật đầu nói, “Được.”

“Vậy chúng ta đi thôi, tỷ không phải rất gấp sao?” Đỗ Ý Lăng gấp gấp nói, hơn nữa rất mong chờ được nhìn thấy thế giới bên ngoài.

“Chúng ta đi.” Sở Lương Âm quay lại nói một tiếng với Kiểm Thánh, sau đó trong chớp mắt xoay người sải bước rời đi, những người khác nhìn về hướng Kiểm Thánh chấp tay một cái, sau đó cũng nhanh chân đi theo nàng.

Lúc rời khỏi Quỳnh Đài, Hoành Hạ mới dám thở phào nhẹ nhõm, hẳn không biết vì sao lúc gặp Kiểm Thánh lại áp lực đến thế, ngay cả thở mạnh cũng không dám, còn cái đình kia nữa, lại xây ở ranh giới dốc đá, thậm chí một phần treo lơ lửng ra ngoài, quả là dọa người mà.

“Sở tỷ tỷ, hiện tại ở dưới núi chơi rất vui sao? Còn tỷ đang gấp chuyện gì? Hạnh nhi có thể giúp tỷ không?” Đỗ Ý Lăng rất vui vẻ, vui đến chết mất, lời kéo tay Sở Lương Âm hỏi này nọ.

“Ta nói này Sở Lương Âm, cô làm gì phải mang theo nha đầu này chứ? Phải cho lo ăn lo uống lo cả chỗ ngủ, chính cô lo chưa xong huống chi là thêm một đứa con ghê.” Rời khỏi Kiểm Thánh, Ninh Chiêu Nhiên cũng khôi phục lại bản sắc nói chuyện như cũ, Kiểm Thánh kia thoạt nhìn không có lực công kích, nhưng vẫn có chút khó chịu, khó chịu ở đâu thì không biết được.

“Ninh tiểu thư lúc đó cô cũng không phải là con ghê hay sao?” Tiêu Vũ Nặc trở lại sức sống bình thường, thật ra hẳn cũng cảm thấy Kiểm Thánh kia vừa kỳ quái vừa khó hiểu, khiến hắn vừa buồn cười vừa mất tự nhiên.

“Bớt nhiều chuyện đi, mấy năm trước ta mang theo đứa con rơi này, bây giờ không bỏ được.” Lần đầu tiên trong lời nói của Sở Lương Âm có chút bất đắc dĩ, giống như có nỗi khổ không nói ra được.

“Ta mới không phải là con ghê, hiện tại ta không còn là tiểu nha đầu tùy tiện để các người khi dễ đâu.” Đỗ Ý Lăng một bên lời kéo tay Sở Lương Âm, một bên hừ hừ nói.

“Hừ, cũng chỉ là một ranh con chưa mọc đủ lông.” Ninh Chiêu Nhiên khinh thường nói, sau một phút đột nhiên sờ bụng, “Ày ui, đói bụng quá, cứ tưởng có thể chịu được một lúc...” Buổi sáng ngày hôm qua vào núi, cho đến bây giờ vẫn chưa ăn uống gì, sớm biết thế đã không đi, tuy nhìn cảnh vật đẹp thật, nhưng đẹp tới đâu cũng không ăn được.

“Đừng oán trách nữa, xuống núi là có thể ăn cơm.” Tiêu Vũ Nặc an ủi, thật ra chính hắn cũng đói, hơn nữa còn rất đói bụng.

“Công tử, người đói bụng sao?” Hoành Hạ đi theo bên cạnh Nguyệt Ly Phong, hẳn còn chưa cơm nước gì, huống chi là công tử, tất cả mọi người đều đói bụng, thật vất vả leo lên Song Khuyết lại không ăn được gì, đúng là cực khổ một phen.

“Không có gì đáng ngại.” Nguyệt Ly Phong mở miệng, giọng nói mềm mại sâu lắng, thế nhưng khiến Đỗ Ý Lăng ớn lạnh sống lưng.

Sở Lương Âm cúi đầu nhìn nàng, “Không sao đâu.”

Đỗ Ý Lăng chu miệng gật đầu, nhưng vẫn có chút khó chịu.

Từ nơi dốc đá bằng phẳng đi đến gần mép dốc đá, gió thổi đến phàn phật, mỗi người đều có cảm giác đang đưa, mặc dù thoạt nhìn có phần phiêu dật vô tận, nhưng chỉ có bản thân mới biết được cảm giác đứng ở chỗ đó thế nào.

Hoành Hạ đứng ở tận cùng bên trong, ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, thấy đây cửa hang động nơi bọn họ bay qua, không nhìn nổi sợ hãi hỏi, “Chúng ta còn phải bay về bên đó sao?” Trời ạ, không những băng qua hang động, đi tới thác nước, vượt qua rừng cây, cuối cùng còn nhảy lên dốc đá, đến đỉnh núi chót vót, đợi đến xuống được núi trời cũng đã tối rồi.

Ninh Chiêu Nhiên cũng bất mãn, rõ ràng vừa nãy Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong đi ra từ một con đường nhỏ, vậy khẳng định còn một đường tắt khác, nhưng lúc này Sở Lương Âm không muốn tiết lộ, bọn họ căn bản không biết đường ra, rõ là cụt hứng.

“Được rồi, đừng nói nữa, người ta không muốn chúng ta biết đường tắt ở đâu.” Giọng điệu Tiêu Vũ Nặc mang theo chua xót.

“Hừ, nếu không sợ chết, người có thể đi tìm đường tắt.” Sở Lương Âm lạnh lẽo nói, sau đó một tay ôm lấy Đỗ Ý Lăng, nhảy ra khỏi dốc đá, nhẹ nhàng như gió, đập lên không khí, nhanh nhẹn đến cửa động trên vách đá đối diện.

Hoành Hạ trợn mắt, hôm qua trời tối, ba người bọn họ đồng thời bay vọt ra khỏi miệng động, căn bản chẳng thấy rõ gì cả, nhưng hôm nay, hẳn nhất thời cảm thấy Thất sư thúc cũng có lúc thật xinh đẹp, khiến hắn kinh ngạc không thôi.

“Hoành Hạ, nắm chắc.” Hoành Hạ còn đang ngẩn người, Nguyệt Ly Phong đã bắt được cánh tay Hoành Hạ, chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng, Nguyệt Ly Phong đang bay ra khỏi dốc đá, hấn sợ không dám mở mắt, hai tay gắt gao giữ lấy cánh tay Nguyệt Ly Phong, đợi đến lúc hấn choáng váng suýt chút nữa nôn nữa, dưới chân đã đạp lên mặt đất, hít được bầu không khí ẩm ướt, thành công rồi.

Mở mắt ra, nhìn thấy Đỗ Ý Lãng khi dễ nhìn mình, Hoành Hạ sững sờ, sau đó xoay người, cự tuyệt đối diện với Đỗ Ý Lãng.

“Hạnh nhi, đừng nhìn, đi thôi.” Không đợi ba người Ninh Chiêu Nhiên Tiêu Vũ Nặc và Mạc Thành Hiều sang, Sở Lương Âm đã mang Đỗ Ý Lãng xoay người đi vào bên trong hang động.

Nguyệt Ly Phong cũng xoay người đi vào trong, Hoành Hạ cẩn thận đi sau lưng, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Đỗ Ý Lãng, ánh mắt mang theo ý tứ cảm thụ sâu sắc.

“Sở tỷ tỷ, tỷ dẫn ta đi ăn mì gân nhé, ta còn nhớ khi đó tỷ mang ta đi ăn mì gân, rất ngon đó. Đến nằm mơ ta còn ngửi được mùi mì thơm phức, thật là thêm.” Đỗ Ý Lãng đi theo Sở Lương Âm lời kéo tay nàng nói, cái miệng không ngừng chút chút, giọng nói của nàng vang vọng cả hang động, như chim vàng anh hót.

“Được, nhưng phải đợi khi nào tỷ tỷ làm xong việc đã.” Sở Lương Âm trả lời, hơn nữa giọng nói cực kỳ dịu dàng.

Hoành Hạ giật mình, tuy trong hang động rất tối nhưng hấn vẫn cảm nhận được hơi thở của Nguyệt Ly Phong có chút biến hóa, có lẽ công tử không ngờ Đỗ Hạnh Nhi và Sở Lương Âm lại quen thuộc với nhau như vậy, thật sự rất kỳ quái, hai người bọn họ quen biết nhau lúc nào nhỉ. Quan hệ rất thân thiết lại là đẳng khác?

“Nhưng mà, Sở tỷ tỷ làm gì chứ? Nhìn tỷ rất gấp.” Đỗ Ý Lãng hỏi nguyên nhân.

“Đương nhiên là việc đại sự, đừng hỏi nhiều.” Sở Lương Âm bước nhanh ra ngoài, Đỗ Ý Lãng theo sát, sợ bị bỏ rơi.

“Công tử, các nàng làm sao quen biết nhau thế?” Sở Lương Âm càng đi nhanh hơn. Nguyệt Ly Phong và Hoành Hạ dần bị bỏ lại phía sau, vấn đề này Hoành Hạ đã nín nhịn rất lâu, cuối cùng cũng hỏi.

“Không biết.” Nguyệt Ly Phong lãnh đạm trả lời, thế nhưng trên mặt lại không hề nhẹ nhõm như vậy, thật ra hấn cũng rất muốn biết rốt cuộc Sở Lương Âm và Đỗ Hạnh Nhi quen biết nhau như thế nào. Hơn nữa Đỗ Hạnh Nhi còn đi theo Kiếm Thánh đến Song Khuyết.

Đi ra khỏi hang động nhanh hơn lúc đi rất nhiều, nhưng đi tới thác nước cũng đã gần xế chiều. Ánh mặt trời nóng rực, mặc cho dòng thác kia chảy bên người, nhiệt độ vẫn nóng bức không thôi.

“Nóng quá, ở Quỳnh Đài sẽ không nóng như vậy.” Đỗ Ý Lãng lau mồ hôi trên chóp mũi nói, bộ dạng hết sức mệt mỏi.

“Đương nhiên, Quỳnh Đài nằm ở bãi đất cao, gió thổi đến liên tục, nên sẽ rất mát lạnh.” Ninh Chiêu Nhiên nói tiếp, nhưng giọng nói rõ ràng không tốt.

Đỗ Ý Lãng quay lại trừng mắt với Ninh Chiêu Nhiên, một chút cũng không sợ hãi.

“Đúng vậy, ở Quỳnh Đài thật thoải mái, cũng không biết khi thời tiết chuyển lạnh ở đó có lạnh hay không?” Hoành Hạ hỏi tiếp, thật ra tuổi tác của hấn với Đỗ Ý Lãng không chênh lệch bao nhiêu lắm, hai người có thể nói là dễ nói chuyện nhất.

Nhưng sự thật không giống bề ngoài của nó, nghe Hoành Hạ nói chuyện, Đỗ Ý Lãng tròn mắt, nhíu mày một cái, sau đó nghiêng đầu nhìn hấn, hừ lạnh nói, “Chuyện này mắc mớ gì tới ngươi?”

Tầm mắt Nguyệt Ly Phong dừng lại trên người Đỗ Ý Lãng, rõ ràng Đỗ Ý Lãng phách lối trong nháy mắt liền cứng đờ, quay đầu nhìn sang chỗ khác, hơn nữa cơ thể chợt cứng nhắc hơn.

Sở Lương Âm nhìn Đỗ Ý Lãng bên cạnh, vừa nhìn về phía Nguyệt Ly Phong, ánh mắt nghiêm nghị, rõ ràng đang cảnh cáo hấn.

Ninh Chiêu Nhiên chú ý tới ánh mắt Sở Lương Âm nhìn Nguyệt Ly Phong, hai mắt nàng híp lại, dường như muốn nhìn ra điều gì đó.

“Sở tỷ tỷ, tỷ gấp gấp như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?” Đoạn đường này rất dài, đoàn người không ai nói chuyện, Đỗ Ý Lãng liền truy hỏi Sở Lương Âm đến cùng.

“Lục sư huynh tỷ mất tích có chút liên quan đến thảm họa diệt môn của Mộ Dung gia, bây giờ tỷ phải nhanh chóng tìm được huynh ấy.” Sở Lương Âm trả lời, không hề tỏ ra bức mình gì cả.

Ninh Chiêu Nhiên cảm thấy rất thần kỳ, Tiêu Vũ Nặc cũng thế, bình thường hai người hay cãi nhau nhưng lần này cả hai liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lộ ra thâm ý sâu xa.

“Đỗ Ý Lãng tiểu thư, vũ khí độc môn nhà cô, có thể nói cho ta biết một chút không?” Ninh Chiêu Nhiên nhìn chằm chằm mãn thiên tình trên cổ tay Đỗ Ý Lãng, cảm thấy rất có hứng thú.

“Cô muốn biết? Hay là cô trực tiếp thử đi? Xem uy lực của nó thế nào.” Đỗ Ý Lãng the thé nói, giờ cao cổ tay lên, không sợ chút nào nói.

Mặc dù Ninh Chiêu Nhiên không vui nhưng cũng e sợ vũ khí trên cổ tay của nàng, ặc một tiếng, nói tiếp: “Đỗ tiểu thư đừng lãng phí vũ khí, đừng lãng phí.”

Đỗ Ý Lăng nhếch môi cười rất đắc ý.

“Vũ khí của Đỗ tiểu thư độc nhất vô nhị, trong thiên hạ này rất ít người biết được, tại hạ từng nghe gia phụ nhắc tới, nếu như có cơ hội, tại hạ muốn biết thêm một chút.” Tiêu Vũ Nặc nở nụ cười phụ họa, xem ra thật muốn biết.

Sở Lương Âm quay đầu quét mắt nhìn hai người bọn họ, “Các người muốn biết à? Nếu muốn biết nhiều chi bằng hỏi thử Nguyệt công tử đi. Nguyệt công tử hiểu biết sâu rộng, từ mấy năm trước đã thử qua uy lực của mẫn thiên tinh rồi đấy. Có phải hay không Nguyệt công tử?” Sở Lương Âm cố tình chia mũi nhọn về phía Nguyệt Ly Phong, Đỗ Ý Lăng ở cạnh kéo tay Sở Lương Âm, không muốn để nàng nói tiếp.

Nguyệt Ly Phong bình tĩnh như trước, tránh né ánh mắt Sở Lương Âm, lắc đầu nói: “Cũng không rõ lắm, dù sao thời gian đã lâu rồi, rốt cuộc thế nào, cũng cần phải quan sát thêm.” Lời này của hắn không giống như đang giải thích nghi hoặc cho người khác nghe, ngược lại giống như đang nói cho một vài người nghe hiểu.

Sở Lương Âm lạnh lùng cười, nụ cười cực kỳ khó nghe, “Vây chúc Nguyệt công tử sớm ngày nghiên cứu rõ ràng. Nhưng mà, Nguyệt công tử cũng phải nhớ, không phải ai cũng ngu ngốc như vậy, thua thiệt một lần chưa chắc đã có lần thứ hai.”

Đỗ Ý Lăng ngược mắt nhìn Sở Lương Âm, hai mắt sùng bái, khoe môi cười trộm, hiện tại đi theo bên cạnh Sở Lương Âm, xem ai còn dám khi dễ nàng không.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Phân Liệt

“Cô nói, tiểu nha đầu Đỗ gia kia có quan hệ gì với Nguyệt Ly Phong nhỉ?” Tiêu Vũ Nặc và Ninh Chiêu Nhiên đi phía sau, hai người nhìn bốn người đi trước không xa, thì thầm nói.

“Không biết, ta cứ tưởng ta biết hết tất cả những chuyện của Sở Lương Âm, nhưng xem ra vẫn còn rất nhiều chuyện ta không biết.” Ninh Chiêu Nhiên tức giận là điều hiển nhiên, nhưng nàng rất muốn biết vì sao tiểu nha đầu Đỗ Ý Lăng kia vừa nhìn Nguyệt Ly Phong đã sợ hãi như chuột thấy mèo thế, hơn nữa bọn họ chỉ mới gặp nhau lần đầu, chẳng lẽ Nguyệt Ly Phong đáng sợ như vậy sao.

“Ha ha, cô cũng tự mình đa tình lắm đấy.” Tiêu Vũ Nặc cười cười nói.

“Đi chết đi, da mặt dày vô liêm sỉ.” Ninh Chiêu Nhiên trợn mắt nhìn hắn một cái, lần nữa nhìn mấy người đi đằng trước, tự mình tìm tòi.

Từ lúc leo ra khỏi Song Khuyết, Mạc Thành Hiêu vẫn im lặng suốt dọc đường đi, đôi mắt rũ xuống giống như đang suy nghĩ điều gì đó, một tay cầm kiếm, một tay cầm hộp đựng đoạn kiếm kia, chỉ có đôi chân vẫn đi về phía trước.

Từ đầu đến cuối hắn vẫn không nghĩ ra được, một người như Sở Lương Âm làm sao có thể quen biết nhiều người như vậy, nếu không phải tiền bối tinh anh thì cũng là nhân vật được mọi người kính trọng. Ngay cả tiểu nha đầu Đỗ gia may mắn sống sót cũng ý lại vào nàng.

Mạc Thành Hiêu hẳn tự nhận không thua kém bất cứ kẻ nào, thế nhưng, lúc này đứng ở đây, ở giữa rất nhiều người, trong khoảnh khắc hắn cảm giác bản thân mình còn thua kém cả một ma nữ thần giáo. Một loại cảm giác mất mát chưa từng có cứ quanh quẩn trong lòng từ lúc leo lên Song Khuyết, khiến cả người hắn rất khó chịu. Đặc biệt khi chứng kiến trong tay nữ nhân kia là kiếm Long Ngâm. Nàng ta là người thô tục thấp kém, không có chút gì là đoan trang cần có của nữ nhân, quả thực chính là nữ nhân bỏ đi, nhưng đồ bỏ này lại không sợ trời không sợ đất, bất luận kẻ nào cũng phải sợ nàng ba phần, ngay cả phụ thân hắn cũng phải nhường nhịn nàng, càng nghĩ hắn càng cảm thấy như có ô lửa trong lòng, nhất định phải bùng nổ.

Đi băng qua khu rừng sẽ đến dốc đá nơi bọn họ nhảy xuống, Sở Lương Âm đầu tàu gương mẫu đi trước, ôm lấy Đỗ Ý Lăng, nhảy lên một cái, từ trên vách đá xuất hiện dây leo, thỉnh thoảng có thể nhảy hơn cả trăm mét.

Bên dưới có mấy người ngẩng đầu nhìn nàng, chưa đến hai phút, hai người các nàng đã biến mất khỏi tầm nhìn, rất nhanh lên phía trên.

Hoành Hạ nhìn Nguyệt Ly Phong, “Công tử, chúng ta lên đi.” Hắn thật sự đói đến cả người co rúm lên, nếu không ăn lót dạ kịp thời, hắn sẽ chết mất.

Nguyệt Ly Phong không lên tiếng, bắt lấy cánh tay Hoành Hạ, cả người Hoành Hạ cách mặt đất một khoảng, được Nguyệt Ly Phong bám víu lấy dốc đá, hắn không hề có chút sức lực nào giúp đỡ, hoàn toàn dựa vào khả năng của Nguyệt Ly Phong để leo lên dốc đá.

Đội sau khi Nguyệt Ly Phong và Hoành Hạ leo lên phía trên, đã không thấy bóng dáng Sở Lương Âm và Đỗ Ý Lăng đâu cả, bọn họ tự nhiên cũng không đợi người phía sau, trực tiếp đi dọc theo con đường nhỏ.

Quả nhiên, Sở Lương Âm và Đỗ Ý Lăng đã có mặt ở đó, chiều rộng đường mòn dốc đá chỉ chừng một bàn chân, nếu sơ sẩy một chân cũng sẽ rơi ngay xuống vực.

Hoành Hạ đói bụng đến choáng váng não, lại đi trên con đường nguy hiểm như vậy, càng cảm thấy choáng.

May mà có Nguyệt Ly Phong đi phía sau, đặt một tay lên bả vai của hắn, để hắn có thể yên tâm đi tiếp.

Đỗ Ý Lăng đi phía trước Hoành Hạ, mặc dù cách một khoảng, nhưng nàng quay lại vẫn có thể thấy Hoành Hạ. Bất gặp bộ dạng vừa cẩn thận vừa khó chịu của hắn, không khỏi châm chọc, “Đúng là dần dần.”

“Cò...” Hoành Hạ biết nàng ta đang nói mình, định phản bác, vừa mở miệng đầu đã say sẩm, mắt nỏ đom đóm.

“Ta làm sao? Ta rất tốt, không cần phải để người khác lời kéo.” Đỗ Ý Lăng cũng không quay đầu lại nhìn, vừa thưởng thức gió mát vừa nói.

“Được rồi, nói ít vài câu thôi.” Sở Lương Âm mở miệng, thành công khiến Đỗ Ý Lăng từ bỏ ý định châm chọc Hoành Hạ.

Đỗ Ý Lăng bĩu môi nói, “Lúc trước tỷ có ngại hiểm khích đâu.”

“Họ Nguyệt kia, một chút nữa xuống núi, ngươi và Mạc Thành Hiêu cùng nhau trở về đi, nói rõ sự tình về đoạn kiếm này. Ngươi đường đường là Nguyệt công tử thâu tình đạt lý, Mạc Thiên Tuyệt nhất định sẽ tin lời ngươi, cho nên ngươi cứ đại diện Tùng Vụ môn.”

Đuôi mắt Nguyệt Ly Phong bất ngờ khẽ động, “Vậy còn cô?” Sở Lương Âm đã nói chuyện không khách khí, hắn cũng không cần phải khiêm nhường làm gì. Chỉ có điều vừa nghe giọng nói của Nguyệt Ly Phong, Đỗ Ý Lăng lập tức tỏ ra hơi hoảng sợ, nhưng bản thân vẫn cố gắng cương trực.

“Ta muốn đến Lam Hải một chuyến, mấy tin tức báo tới đều nói kẻ khả nghi biến mất ở làng chài phụ cận Tương Châu Lam Hải, ta phải đi xem thế nào.” Nếu quả thực là do người bên ngoài làm, vậy sẽ hơi rắc rối.

Nguyệt Ly Phong lắc đầu, “Có Tiêu công tử và Mạc nhị công tử, Mạc minh chủ sẽ không nghi ngờ. Ta đi với cô, dù sao ta cũng sốt ruột muốn tìm tung tích Lục sư thúc.” Đây là lần đầu tiên hai người bình tĩnh thảo luận một chuyện. Có lẽ đây là việc quan trọng, vừa vặn Vân Liệt Triệu là người bọn họ quan tâm nhất, cho nên, không hề có khiêu khích hay châm chọc nữa.

Hoành Hạ nhìn bóng dáng Sở Lương Âm trước mặt, cảm thấy kinh ngạc, hơn nữa thái độ của Nguyệt Ly Phong cũng khiến hắn có chút bất ngờ, không biết lúc hai người bọn họ rơi xuống bên dưới đã xảy ra chuyện gì, nói chuyện hòa bình không có mùi thuốc súng như vậy, hắn vẫn chưa thấy quen lắm.

“Tùy ngươi. Nhưng ngươi phải nhớ lời ngươi đã nói, ngươi tìm đường của ngươi, ta tìm đường của ta.” Mặc dù Sở Lương Âm không ép buộc Nguyệt Ly Phong cái gì, nhưng vẫn giữ một khoảng cách với hắn, biểu lộ rõ tư tưởng nước sông không phạm nước giếng.

“Rất hợp ý ta.” Nguyệt Ly Phong cười nhạt trả lời, nhìn dáng dấp của hắn, xem ra đề nghị của Sở Lương Âm rất đúng ý của hắn.

Đỗ Ý Lăng đi phía trước chu mỏ nhăn mũi, làm bộ mặt nhăn nhó đủ kiểu, nhưng cũng chỉ dám len lén làm, đối với người kia, nàng từ đầu đến đuôi vẫn cảm thấy khủng bố, nhớ tới chuyện trước kia, nàng như rơi xuống hầm băng vậy.

Từ đường nhỏ nơi vách đá đi xuống, từ từ đến gần non xanh nước biếc. Đỗ Ý Lăng càng thêm hưng phấn, Hoành Hạ thấy ánh mặt trời cũng tinh tảo hơn, cảm giác đói bụng khiến tay chân hắn co rút lại.

Cuối cùng đi hết đường nhỏ, Đỗ Ý Lăng lập tức nhảy xuống, Hoành Hạ cũng nóng nảy chạy về phía trước, hắn nhất định phải là người đầu tiên chạy đến xe ngựa, sau đó tìm cái gì để ăn.

“Ngươi chạy đi đâu thế hả?” Hoành Hạ chạy vọt qua mặt Đỗ Ý Lăng, Đỗ Ý Lăng bất mãn bước vài bước đuổi theo, mở to hai mắt nhìn hắn chằm chằm.

Hoành Hạ bày ra bộ dạng không thể chọc vào, thờ dài nói: “Đồ tiểu thư, ta đói bụng, muốn tìm xem có gì ăn không.”

Đỗ Ý Lăng hừ nhẹ, “Chết đói hả, đáng đời ngươi.”

“Ặc, sao cô vô lý thế, ta tự nhận mấy năm trước cũng đâu có bắt nạt cô.” Hoành Hạ không phục nói, một bên vẫn chạy đến chỗ xe ngựa, một bên phản bác.

Đỗ Ý Lăng né tránh Nguyệt Ly Phong, nhưng bước chân cũng tương đối nhanh đi theo Hoành Hạ, “Hừ, có bắt nạt ta hay không trong lòng ngươi tự hiểu rõ. Người xấu nhất định xuống địa ngục, các người cứ chờ sau này xuống địa ngục đi.” Nàng không nể mặt nguyên rủa, lời nói hết sức cay nghiệt.

“Thôi quên đi, ta không nói nhiều với cô, ta đói bụng lắm rồi phải ăn cái gì đây.” Trời sắp tối rồi, hắn đã hai ngày không ăn uống gì, có trời mới biết cảm giác của hắn lúc này thế nào.

“Này đừng có đi, bản tiểu thư phải đem hết nợ nần trước đây ra tính sổ một phen.” Đỗ Ý Lăng đuổi theo sau, bộ dạng nhất quyết không bỏ qua.

“Nguyệt công tử có phải cảm thấy sợ không? Hạnh nhi hiện tại không giống với trước đây, nàng có thể sử dụng thành thạo môn thiên tinh trên cổ tay, cho nên Nguyệt công tử phải cẩn thận, từng giây từng phút chú ý tính mạng của mình. Lỡ như sợ hãi trong lòng Hạnh nhi biến thành sát ý, đến lúc đó mạng nhỏ của Nguyệt công tử cũng không còn.” Sở Lương Âm nhìn Đỗ Ý Lăng chạy lăng xăng nói.

Nguyệt Ly Phong đi một bên nhàn nhạt nhìn Sở Lương Âm, ánh mắt hờ hững nói, “Năm đó ta cứu nàng, nếu người cứu không phải là ta chỉ e nàng ta đã mất mạng từ lâu. Cho dù có sợ đồ, cũng là thứ nên được, nàng ta hẳn phải cảm ơn ta mới đúng.” Giọng nói Nguyệt Ly Phong lạnh lùng, mặc dù khóe môi cong lên nụ cười, nhưng nhìn thế nào cũng thấy lạnh lẽo.

Sở Lương Âm hừ lạnh một tiếng, mang theo trào phúng nói, “Đó là suy nghĩ của người sao? Thật kỳ lạ, vậy người quên năm đó để nàng ở băng thiên tuyết địa, suýt nữa đã chết vì lạnh cóng sao. Nói không chừng nàng còn có thể cảm ơn người, để nỗi chán chán chạy trốn khỏi nơi đó, suýt chút nữa còn mất luôn đôi chân.” Giọng điệu Sở Lương Âm lạnh lẽo, nhớ tới năm đó nhìn thấy bộ dạng của Đỗ Ý Lăng, oán khí trong lòng nàng lại dâng lên.

Nguyệt Ly Phong không có hành động gì, ánh mắt lạnh đậm nói, “Bây giờ không phải rất khỏe mạnh sao? Nếu không có ta, cũng đâu tới lượt cô làm chuyện tốt, cho nên, cô phải cảm ơn ta mới phải.” Nụ cười âm ỉ như gió, nhưng vẫn hiện ra vài phần tà ý.

Sở Lương Âm nhất thời không nói gì, quay đầu nhử mày nhìn Nguyệt Ly Phong, “Nguyệt Ly Phong. Nói thật nếu người cứ để lộ mặt thật của mình đi, bà đây còn nhìn người thuận mắt. Rõ ràng là một con sói, lại thích giả vờ làm một con cừu, người không cảm thấy rất tẻ nhạt à?” Nàng nói xong liền phát tay áo sải bước đi nhanh hơn, Nguyệt Ly Phong chăm chọc nhìn bóng lưng nàng, ánh mắt khiến người ta khó hiểu, ánh nắng chói chan thế nhưng chiếu đến phương hướng này lại có chút ừ ừ không thôi.

“Hoành Hạ, thất sư thúc, cuối cùng các người đã trở về.” Bốn chiếc xe ngựa đợi ở đây đã hai ngày, nhìn thấy bọn họ quay lại, Nhĩ Tương là người đầu tiên chạy tới, nhìn thấy Đỗ Ý Lăng ở phía sau đuôi theo Hoành Hạ có hơi sừng sốt một chút, làm sao nhìn người này quen quen thế nhỉ?

Đỗ Ý Lăng nhìn thấy bộ dạng khá ái ái của Nhĩ Tương cũng không có thiện cảm, hừ nhẹ một tiếng, để hai tay trước ngực, bày ra bộ dạng đại tỷ hỏi, “Thế nào, không nhận ra ta à?”

Nhĩ Tương ngó người ra một lúc, sau đó như bưng bình, “A a a, cô là Đỗ tiểu thư?” Hẳn biết, nhưng mà từ sau khi nàng mất tích, công tử cũng không đi tìm nữa.

Đỗ Ý Lăng híp mắt hừ lạnh, “Coi như người thức thời, hừ.”

“Công tử, người đã trở lại. Có khát nước không? Có đói bụng không?” Nhĩ Tương nóng nảy đưa nước cho Nguyệt Ly Phong, Hoành Hạ nóng nảy tự mình rót nước uống, cho tới bây giờ hẳn cũng không nghĩ uống nước có thể ngon đến như thế, vừa uống một ngụm nước cả thế giới như được sống lại.

“À, Thất sư thúc, nước đây.” Nhĩ Tương rót một chén nước, vừa cung kính vừa sợ sệt đưa cho Sở Lương Âm.

Đỗ Ý Lăng nhìn bộ dạng thận trọng của Nhĩ Tương, cảm thấy rất tức cười, nhưng nghĩ Sở Lương Âm rất uy phong, tất cả mọi người đều sợ tỷ ấy, sau này nàng cũng phải như vậy, phải để mọi người vừa thấy nàng liền sợ hãi, không ai dám bắt nạt nàng nữa.

Ninh Chiêu Nhiên, Tiêu Vũ Nặc và Mạc Thành Hiêu đi tới, tất cả đều có người hầu riêng chạy tới hầu hạ. Ninh Chiêu Nhiên lúc đói bụng rất xấu tính, người đánh xe trẻ tuổi nhanh chóng đưa thức ăn và nước uống cho nàng, cũng không quên đưa một phần cho Sở Lương Âm. Sở Lương Âm giống như đại gia tự nhiên cảm thấy, thuận tiện chia một phần cho Đỗ Ý Lăng.

Đỗ Ý Lăng cầm miếng bánh ngọt ăn, cảm thấy đây chính là món ăn ngon nhất trên đời, nhưng vẫn thu liễm, nháy mắt bắt đầu quan sát đám người này, nhìn tới nhìn lui cũng không thấy ai vừa mắt. Nguyệt Ly Phong dọa người, tốt nhất vẫn là Sở Lương Âm.

“Trời đã tối, Tiêu công tử, Mạc nhị công tử, mời hai vị đem đoạn kiếm và lời Kiếm Thánh nói trở về Lan Châu trình báo. Hi vọng hai vị nói đúng sự thật, không thêm mắm thêm muối vào.” Sở Lương Âm nhạt nhẽo nói.

Tiêu Vũ Nặc nhún nhún vai, vén một góc áo bào nhảy lên xe ngựa, hẳn trông có vẻ rất mệt mỏi.

“Sở nữ hiệp không cần phải lo lắng, mọi người sẽ không ăn lung tung.” Mạc Thành Hiêu nhìn Sở Lương Âm, sắc mặt lạnh lùng, lời nói mang theo ý tứ khác.

Bất quá lúc này Sở Lương Âm cũng chẳng có tâm trạng để ý đến phản ứng của hắn, hừ một tiếng liền xoay người nhảy lên xe ngựa Ninh Chiêu Nhiên, Đỗ Ý Lăng đi theo sau lưng, Hoành Hạ và Nhĩ Tương liếc mắt nhìn nhau, bọn họ không biết kế tiếp sẽ đi đến nơi nào, rõ ràng, Sở Lương Âm sẽ không quay lại Lan Châu. Nhưng mà hai người bọn họ biết Nguyệt Ly Phong sẽ đi tìm Vân Liệt Triệu, không lẽ lần này lại định đi cùng với Sở Lương Âm.

“Sở Lương Âm, lại đây.” Ninh Chiêu Nhiên đem tờ giấy đưa cho Sở Lương Âm, vừa nhận lấy đọc thử, sắc mặt đại biến.

“Có chuyện gì vậy?” Nguyệt Ly Phong bước đến, nhìn sắc mặt Sở Lương Âm cũng biết đã có chuyện xảy ra.

Mạc Thành Hiêu ở bên kia cũng nhìn sang, không biết bọn họ nhận được tin tức gì.

Sở Lương Âm cầm tờ giấy kia một lúc lâu, sau đó nặng nề hít một hơi thật sâu, đem tờ giấy đưa cho Nguyệt Ly Phong, “Người xem đi.”

Nguyệt Ly Phong tiếp nhận tờ giấy, đọc sơ qua một lượt, ánh mắt cũng thay đổi, “Lại có chuyện này.”

“Đúng vậy, xem ra tên hung thủ này đã nổi lên mặt nước rồi. Hơn nữa khẩu khí cũng lớn thật, không những giết chết người nhà mình còn làm bị thương người của chúng ta, bản tiểu thư phải đòi lại món nợ này.” Ánh mắt Ninh Chiêu Nhiên hiện ra ngoan độc, đây là điều bọn họ không ngờ tới.

“Kim thiên thoát xác(*), kẻ sách này đúng là rất hay. Nhưng mà người táng tận lương tâm như thế bà đây mới gặp lần đầu.” Đỗ Ý Lăng kéo tay Sở Lương Âm, nhìn sắc mặt bọn họ thay đổi, nàng cũng có mấy phần bất an.

(*) Kim thiên thoát xác: Ve sầu lột xác, sử dụng bộ dạng mới để làm quân địch bất ngờ trở tay không kịp. Điển cố liên quan: Trong chiến tranh chống Nguyên năm 1286, quân Trần trong khi triệt thoái đã cho thuyền rồng giả chèo ra biển để dụ quân giặc đuổi theo, trong khi đó vua Trần xuôi vào Nam tập hợp binh lực phản công.

“Nếu hung thủ thật sự là y, như vậy cũng rất khó đối phó. Chỉ biết hung thủ là y, còn tung tích hiện tại ở đâu vẫn là một ẩn số.” Nguyệt Ly Phong cũng bất ngờ, hẳn không nghĩ chuyện này là do tự người trong nhà ra tay.

“Ta mặc kệ hắn ở chỗ nào, khó đối phó ta cũng không quản, ta chỉ muốn biết y đã mang Văn Liệt Triệu đi đâu? Bắt làm con tin sao?” Sở Lương Âm nhún mày, nàng chưa thấy người nào tàn nhẫn như vậy.

“Đừng nói nữa, hay là đi tìm ca ca ta đi. Tin tức này do huynh ấy truyền tới, chúng ta cứ đến bàn bạc với huynh ấy.” Ninh Chiêu Nhiên đề nghị.

“Hắn ở đâu?” Trên thư cũng không nói hiện tại Ninh Tùy Phong ở chỗ nào, nhưng mà đã hơn một ngày, hắn còn tra được cái gì nữa đây.

Ninh Chiêu Nhiên nhún nhún vai, “Ra khỏi Vụ Sơn đi rồi tính, bây giờ cô hỏi ta, ta cũng không biết.”

Sở Lương Âm gật đầu một cái, sau đó đi lên xe ngựa Ninh Chiêu Nhiên, Đỗ Ý Lăng cũng lên theo, Ninh Chiêu Nhiên có chút không vui, nhưng cũng chẳng nói gì.

Nguyệt Ly Phong xoay người trở lại xe ngựa của mình, Hoàn Hạ và Nhĩ Tương như lọt vào trong sương mù, nhưng cái gì nên làm thì làm, chỉ có điều bây giờ, hình như bọn họ phải đi theo Sở Lương Âm rồi, haizz.

Lên xe ngựa, Đỗ Ý Lăng liền ngồi bên cạnh Sở Lương Âm, Ninh Chiêu Nhiên ngồi đối diện, vừa ăn vừa uống, từ nhỏ đến lớn nàng cũng chưa từng nhận đối lâu như vậy, đây là lần đầu tiên. Cảm giác đói bụng thật sự rất đáng sợ.

Đỗ Ý Lăng nhìn Ninh Chiêu Nhiên, khẽ nhướn mày, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh bi. Đứa bé này còn nhỏ nhưng tâm cao khí ngạo (ý chỉ kiêu ngạo thường nói về tính cách của những con người có tài), ánh mắt nhìn người cũng rất cay nghiệt, Ninh Chiêu Nhiên so với nàng cũng chẳng là gì.

“Mộ Dung Tử Tề? Người này không phải rất bình thường sao, gặp qua một lần cũng không thấy có vấn đề.” Sở Lương Âm nhớ lại trước đây từng gặp Mộ Dung Tử Tề, nàng cũng không có ấn tượng gì nhiều, thoát nhìn y rất tầm thường không có tính cách gì nổi bật, quả thực còn tưởng y không phải là một trong ba vị công tử của Mộ Dung phủ.

“Ta cũng vậy, thấy y bình thường hơn cả bình thường.” Ninh Chiêu Nhiên cũng thấy khó tin, là y sao? Chẳng qua thi thể kia là giả, nói vậy việc này là do y làm rồi.

“Gia Cát cũng ở Lan Châu, không biết hắn có phát hiện thi thể Mộ Dung Tử Tề là giả hay không.” Tin tức này là do Ninh Tùy Phong truyền tới, thi thể Mộ Dung Tử Tề có vấn đề cũng là do hắn điều tra ra, Gia Cát Vô Phạm luôn ở Lan Châu, còn có ý định đưa tiễn một nhà Mộ Dung phủ từ già đến trẻ mấy trăm miệng người một đoạn đường, chẳng biết hắn có chú ý tới những điều kỳ quặc không.

“Chắc cũng không biết.” Ninh Chiêu Nhiên rũ mắt, che giấu thần sắc nơi đáy mắt, trong lúc bất chợt chẳng hiểu sao, thức ăn trong miệng mất hết tư vị.

“Mộ Dung gia? Muội nhớ mấy năm trước phụ thân có dẫn muội đến Mộ Dung gia.” Đỗ Ý Lăng đột nhiên nói.

“Muội từng đến đó sao? Vậy có nhớ điều gì không?” Sở Lương Âm khoát tay lên vai nàng hỏi.

Đỗ Ý Lăng híp mắt, cẩn thận nghĩ lại, say đó như nhớ ra được điều gì, hai mắt sáng ngời, “Thân thể Đại công tử không được tốt lắm, nhưng mà Tam đệ của hắn cũng có bệnh.” Đỗ Ý Lăng rất nghiêm túc ngẩng đầu nhìn Sở Lương Âm, nàng tuyệt đối không nhớ nhầm được.

“Mộ Dung Tử Tề có bệnh? Bệnh gì?” Mọi người đều biết Đại công tử Mộ Dung gia trời sinh ốm yếu, nhưng lại không biết Mộ Dung Tử Tề có bệnh?

Đỗ Ý Lăng lắc đầu, “Muội không biết, ngược lại muội nhớ rõ đêm hôm đó Mộ Dung bá bá rất tức giận, hạ nhân nhà bọn họ rất lo sợ, phụ thân luôn ở bên muội, không cho muội ra ngoài chơi một mình.” Vừa nhắc đến phụ thân, Đỗ Ý Lăng thở dài, sắc mặt ảm đạm hắt đi.

“Nghiêm trọng vậy sao?” Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên nhìn nhau, các nàng cũng chưa từng nghe chuyện này có xảy ra ở Mộ Dung gia.

“Ừm, muội nhớ không sai đâu.” Đỗ Ý Lăng khẳng định.

“Tìm ca ca của cô, bảo hắn ta điều tra thử xem.” Bản lĩnh điều tra tin tức của Ninh Tùy Phong cực kỳ lợi hại, chuyện thế này phải làm phiền hắn rồi.

Ninh Chiêu Nhiên nhún mày, sau đó cười giảo quyết nói, “Hay cô nói chuyện với huynh ấy đi. Trong thời gian này có nhiều chuyện như vậy, hại bản tiểu thư quên luôn chuyện của các người.” Nàng vẫn không buông tha ý định làm mai Sở Lương Âm cho Ninh Tùy Phong.

Sở Lương Âm hừ lạnh một tiếng, “Cô nhầm chán tới trình độ cao nhất rồi đấy.”

“Việc này không nhầm chán, ta là vì chung thân đại sự của huynh ta, bản tiểu thư cực khổ bao nhiêu cũng cam tâm tình nguyện.” Cái này gọi là phù sa không chảy ra ruộng ngoài.

Đỗ Ý Lăng ngồi đằng kia, bộ dạng cực kỳ xem thường Ninh Chiêu Nhiên, “Trên đời này người xứng đôi với Sở tỷ tỷ cũng chỉ có hoàng đế, huynh cô là ai? Có lợi hại hơn hoàng đế không?”

“Tiểu nha đầu, không được ăn nói lung tung, nếu để huynh ấy nghe được, huynh ấy chắc chắn sẽ dùng một tay bóp chết người.” Sắc mặt Ninh Chiêu Nhiên ngoan độc, cổ tinh hù dọa Đỗ Ý Lăng.

“Hừ, vậy thử xem rồi biết.” Nàng ngược lại không chút sợ hãi, trái lại hiện tại nàng đang cần tìm người luyện tập một chút đây.

Mặt trời ngả về tây, bóng đêm dần dần bao phủ nơi nơi, bốn chiếc xe ngựa khoan thai rời khỏi Vụ Sơn. Trong đêm con đường Vụ Sơn trở nên rộng hơn, bầu trời trên đầu như thu nhỏ lại.

Hoành Hạ đánh xe đi theo sau xe ngựa Tiêu Vũ Nặc, xe ngựa Tiêu Vũ Nặc vẫn còn đốt đèn. Gió khẽ đung đưa khiến rèm xe tung lên, có thể thấy ánh sáng bên trong. Vừa nhìn Hoành Hạ đã không khỏi bĩu môi, lần đầu tiên có người ý tứ hơn cả công tử.

Trong xe ngựa, Nguyệt Ly Phong nhắm mắt lại ngồi một bên, Nhĩ Tương ngồi đối diện hẳn, tuy trong xe ngựa tối thui, nhưng hẳn vẫn có thể mất rõ gương mặt Nguyệt Ly Phong.

Đối với sự xuất hiện của Đỗ Ý Lăng, Nhĩ Tương cũng rất bất ngờ, mấy năm trước, nàng đột nhiên mất tích, khi đó bọn họ còn ở phương bắc Đại Tề, tuyệt vời rất nhiều. Bọn họ tìm nàng rất lâu cũng không thấy, cứ tưởng nàng đã mất mạng.

“Công tử, Đỗ tiểu thư và Thất sư thúc có quan hệ như thế nào vậy? Sao các nàng có vẻ thân quen thế?” Cuối cùng Nhĩ Tương không nhịn được nên hỏi.

“Không biết.” Tuy Nguyệt Ly Phong nhắm mắt, nhưng không ngủ, chẳng qua chỉ nghỉ ngơi thôi, lời Nhĩ Tương hỏi hẳn đều nghe rõ.

“Công tử có hỏi năm đó Đỗ tiểu thư đã đi đâu không? Sao lại đi tới Song Khuyết?” Nhĩ Tương cảm thấy việc này ắt hẳn có liên quan đến Sở Lương Âm, nhưng mà liên quan thế nào thì hẳn không rõ lắm.

“Không biết.” Câu trả lời của hẳn vẫn ngắn gọn như trước, Nhĩ Tương âm thầm thờ dài, biết rõ ở chỗ này hỏi cái gì cũng không tiện.

Bất quá, năm đó công tử nhất Đỗ Ý Lăng từ bên ngoài trở về rất nha, Đỗ Ý Lăng rất ngoan ngoãn nghe lời, mặc dù tính tình hơi tiểu thư, nhưng bị ăn khổ nhiều như vậy, rất đáng thương. Chẳng hiểu sao nàng đột nhiên mất tích, hơn nữa còn đi rất vội vàng, ngay cả giấy cũng không mang, khi đó bên ngoài tuyết dày ba thước, trời đông lạnh lẽo, thật sự không biết rốt cuộc là vì sao.

Xe ngựa nối đuôi nhau, đi đến một trấn nhỏ gần Vụ Sơn, trong trấn có vài khách điểm, ngày thường có không ít người lui tới.

Một nhóm bốn chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa một khách điểm, không giống như ở Vụ Sơn, những người nổi tiếng tới đây, nếu không phải mang theo nhiều người, có lẽ chẳng ai nhận ra bọn họ là ai.

Ba người Ninh Chiêu Nhiên, Sở Lương Âm và Đỗ Ý Lăng nhận hai gian phòng, Đỗ Ý Lan tự nhiên đi theo Sở Lương Âm, Ninh Chiêu Nhiên nhìn nàng giống như cái đuôi bám người, hết sức chướng mắt.

“Áy ôi, cuối cùng cũng thấy được cái giường bình thường.” Vừa vào phòng Đỗ Ý Lăng lập tức nhào đến bên giường lớn, cả người như dán chặt vào giường vậy.

Sở Lương Âm nhìn nàng không khỏi phì cười, đáng lẽ gương mặt lạnh lùng cứng nhắc bởi vì việc này mà nụ cười hòa nhã đi mấy phần, “Muốn ngủ sao? Sẽ dễ muội ngủ đủ giấc nhưng trước hết nên đi rửa mặt cái đã.” Buồng kiểm, nàng lấy tờ giấy bên hông ra, ngồi một mình bắt đầu nghiên cứu.

Đỗ Ý Lăng từ trên giường nhảy xuống, đi đến bên cạnh Sở Lương Âm, nhìn tờ giấy trên tay nàng, hơi bĩu môi, ngồi đặt mông ngồi xuống, một tay chống cằm nói: “Sở tỷ tỷ cũng không cần phải gấp gáp như vậy. Võ công tỷ cao cường như vậy, Lục sư ca ắt hẳn cũng không kém, tỷ đừng lo lắng.” Mặc dù nàng từ trên núi xuống bắt đầu phiêu bạc giang hồ, nhưng lúc này lại hết như người bạn tri kỷ nhỏ, an ủi Sở Lương Âm.

Sở Lương Âm nghiêng đầu nhìn nàng cười cười, “Muội lớn rồi, người tốt hay người xấu chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra, tỷ cũng không cần lo lắng sau này muội bị người ta bắt nạt. Nhưng mà, mai này nói chuyện vẫn phải chú ý chừng mực, cho dù muội vô tâm, nhưng người nghe nhất định để tâm. Lỡ họ giờ trở sau lưng, muội cũng trở tay không kịp, đến lúc đó thua thiệt là bản thân.” Sở Lương Âm giống như trưởng bối dạy dỗ nàng. Đỗ Ý Lăng hết sức nghiêm túc lắng nghe.

“Muội đương nhiên sáng mắt sáng lòng, chỉ là năm đó không nhìn ra ý xấu của tên họ Nguyệt kia.” Nói đến đây, nàng có hơi hoảng sợ, nhìn vật gia truyền trên cổ tay, khi ấy phụ thân liên tục đeo trên tay. Sau khi trong nhà gặp chuyện, ông đã vội vàng đem nó đeo lên cổ tay nàng, nhưng nàng cũng không dùng đến. Không có người thân nàng biến thành một tên khát cái lang thang đầu đường xó chợ. Thế nhưng có một ngày nàng được một vị công tử có nụ cười ấm áp cứu, nàng tưởng đã gặp được người lương thiện, ông trời có mắt sẽ không để nàng chết. Nàng vô cùng cảm kích, quyết định sau này sẽ không sống cuộc sống của một tiểu thư nữa, chỉ cần ở bên cạnh công tử ấm áp kia là được.

Thế nhưng sau này nàng mới phát hiện, công tử đó là dạng người ‘mặt người dạ thú’, thu nhận nàng không phải bởi vì thương xót nàng, mà bởi vì trên

người nài có vật gia truyền. Nàng còn nhớ rõ khi vụng trộm nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của công tử kia, nàng đã bất giác nổi hết da gà.

Nghĩ đến chuyện trước kia, Đỗ Ý Lăng không kiềm chế phải ôm chặt hai tay, trong đôi mắt to đều là hoảng sợ.

Sở Lương Âm nhìn nàng, bỗng dung nhíu mày, đưa tay vỗ lên vai nàng, “Không có chuyện gì, đừng sợ, sau này sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa.”

“Sở tỷ tỷ, muội vẫn chưa nói cảm ơn tỷ, nếu không có tỷ, muội đã sớm chết.” Nếu như năm đó không phải Sở Lương Âm nhặt nàng từ trong tuyết trở về, có lẽ nàng đã sớm về gặp ông bà.

“Nếu muốn báo đáp tỷ, vậy phải sống thật tốt.” Sở Lương Âm cong môi cười, hoàn toàn khác xa với hình tượng ngày thường.

“Muội đương nhiên sống tốt rồi. Hừ, tuy rằng muội vẫn cảm thấy hấn rất đáng sợ, nhưng muội cũng tự biết bản thân, phải cách xa hấn càng xa càng tốt. Nhưng mà thù này không báo trong lòng muội không dễ chịu tí nào, cho nên, muội phải ra tay với kẻ khác.” Trong đầu chợt nhớ đến Hoành Hạ và Nhĩ Tương, chủ tử độc ác không ai bằng, hạ nhân cũng không hơn là bao. Đặc biệt là cái tên Hoành Hạ kia, nhớ năm đó Nguyệt Ly Phong nhặt nàng về, về mặt Hoành Hạ rõ ràng là ghét bỏ, hừ hừ.

“Đừng đi gây sự lung tung, ngày mai tỷ định đi đến Tương Châu, muội phải đi với ta. Báo thù là chuyện nhỏ, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, bây giờ muội vẫn còn non lắm, đợi khi nào muội cứng cáp, muốn báo thù thế nào cũng được.” Một lần nữa cúi đầu nhìn mảnh giấy trong tay, trên tờ giấy liệt kê tất cả manh mối từ lúc Vân Liệt Triệu mất tích cho đến bây giờ. Nguyệt Ly Phong, Mạc Thiên Tuyết và Ninh Tùy Phong ba người này điều tra đều có một điểm chung đó là, lần cuối cùng hung thủ xuất hiện là ở làng chài ven cạnh Tương Châu Lam Hải, cho nên, chuyến đi này nàng nhất định phải đi.

“Đi chứ, muội xuống núi tất nhiên phải đi theo tỷ rồi. Tỷ gấp gáp tìm Lục sư ca, muội nhất định giúp tỷ.” Đỗ Ý Lăng nói, vỗ vỗ lên tay Sở Lương Âm, làm ra vẻ người lớn, nhưng mà vẫn không thành thực lắm.

“Được rồi, mau rửa mặt đi ngủ.” Sở Lương Âm bật cười, dường như nàng cũng không phát hiện hôm nay nàng cười rất nhiều lần.

“Tiểu thư, giáo chủ có nói việc này không cần cô nhúng tay vào, ngài còn nói không muốn cô với Sở nữ hiệp đi đến Tương Châu.” Trong này sát vách bên kia, người thiếu niên đánh xe đứng ở bên mép giường, thận trọng báo cáo.

Ninh Chiêu Nhiên ngồi bên giường, hai chân tréo quẹo, trong tay cầm đồ ăn vặt, nghe người thiếu niên kia nói một câu, cũng vờ như không biết.

“Tiểu thư, cô có nghe không? Giáo chủ không muốn cô tham dự.” Vị thiếu niên kia hết cách, thật ra hấn không biết thế nào, nhưng mà hôm qua bò câu đưa tin truyền đến mệnh lệnh của giáo chủ, dặn hấn phải giám sát tiểu thư chặt chẽ, hấn không thể không tuân lệnh.

“Được rồi, đừng ồn, ta tự có tính toán.” Ninh Chiêu Nhiên phất tay một cái, linh hoạt suy nghĩ. Ninh Tùy Phong không muốn nàng tham dự việc này, có lẽ hấn biết Mộ Dung Tử Tề không phải là người dễ đối phó, trước kia toàn bộ người trong võ lâm cũng không phát hiện bản lĩnh của Mộ Dung Tử Tề lại lớn đến vậy. Hấn lo lắng nếu nàng tham dự sẽ gặp nguy hiểm, nhưng việc này liên quan đến ma giáo bọn họ, cũng bởi vì bằng hữu, cho nên, về tình hay lý, nàng cũng muốn xen vào.

Vị thiếu niên nheo mắt, việc hấn cần nói hấn đều đã nói, tính tình Ninh Chiêu Nhiên thế nào, hấn đương nhiên hiểu. Nếu nàng đã quyết định, ai cũng không khuyên được. Ấy ôi, sắp bị ánh mắt của giáo chủ trợn nhìn rồi, vừa nghĩ đến đã thấy phát rét.

Bên trong mấy gian phòng cách đó không xa, Hoành Hạ và Nhĩ Tương đứng một bên, Nguyệt Ly Phong mặc trường sam màu trắng ngồi bên cửa sổ, đôi mắt nhỏ hẹp nhìn ra ngoài, không biết hấn đang nhìn gì, hoặc có lẽ chưa từng nhìn gì cả.

“Công tử, Đại công tử và lão gia lại âm ỉ việc ra riêng, hơn nữa mấy khoản mục của các cửa hàng đều có vấn đề, người có muốn trở về xem thử không?” Việc cần phải xử lý có rất nhiều. Nguyệt gia lại xảy ra chuyện, trước đây thỉnh thoảng công tử còn trở về một chuyến, đám người kia cũng không dám làm chuyện mờ ám. Khoảng thời gian này, công tử bề bộn nhiều việc, Lục sư thúc lại mất tích, đám người kia bắt đầu ngứa tay ngứa chân. Tưởng làm chuyện xấu thì công tử không biết sao, bộ không biết mọi thứ rành rành ra đó à.

Đôi mắt Nguyệt Ly Phong hơi co giật, sau đó quay lại nhìn Hoành Hạ, trong tay hấn là lá thư viết đầy những chuyện đã xảy ra ở Nguyệt gia trong thời gian này.

“Gọi Thiên Uy đi trông coi. Bây giờ tìm Lục sư thúc quan trọng hơn.” Hấn nói, giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng trong lời nói có vài phần lạnh nhạt.

“Vâng. Nhưng công tử ơi, chúng ta phải đi cùng với Thất sư thúc sao?” Hoành Hạ có chút không vui, một Thất sư thúc là đủ rồi, hiện tại còn xuất hiện thêm một Đỗ Ý Lăng nữa, ầy ôi.

“Lo lắng sao? Đừng lo, sẽ không đi chung đường đâu.” Hấn cười nhạt, chắc chắn đáp.

“Thật sao?” Hoành Hạ nghe xong hết sức vui vẻ, quay đầu tỏ vẻ thành công với Nhĩ Tương. Nhĩ Tương nhìn hấn một cái, nhún nhún vai, được rồi, xem như được cứu.

“Thiếu gia, ngày mai chúng ta trở về Lan Châu sao? Sau khi trở về người sẽ được ngâm mình trong suối nước nóng, ở đây tắm đơn giản là được rồi, điều kiện cũng không tốt, tắm rửa cũng thấy khó chịu.” Tiêu Vũ Nặc ngâm mình trong thùng nước nhắm mắt lại, người hầu ở phía sau chà lưng cho hấn, một bên làm việc một bên huyền thuyên.

“Ừm, người làm tốt chuyện của mình đi, đừng nói nhiều nữa.” Tiêu Vũ Nặc nhắm mắt lười biếng nói, nước nhiều tí tách ra bên ngoài.

“Vâng, nhưng người đi hết một ngày rồi, ngay cả nước cũng không có uống. Cả người đổ đầy mồ hôi, thối chết được.” Tên người hầu kia ranh mãnh nói, có lẽ do hắn đã quen được Tiêu Vũ Nặc nuông chiều, nên nói chuyện cũng không phân biệt kẻ trên người dưới.

“Người mới thôi đấy. Nhưng mà nói thật, chỉ cần có Sở Lương Âm ở đây khẳng định không có ngày nào tốt lành cả, ngày mai bản thiếu trở về Lan Châu. Mấy cô nương Di Hương Uyển ắt hẳn sẽ đợi bản thiếu đến ôm o cả người mất thôi, ày ôi.” Đường như nghĩ đến điều gì, Tiêu Vũ Nặc cười rộ lên lần nữa.

Người hầu bên cạnh một bên chà lưng một bên bày ra vẻ mặt không chịu nổi, “Đúng vậy, ở đây không có mỹ nữ vây quanh, thiếu gia tất nhiên khó chịu.”

“Thế nào? Tên tiểu tử nhà ngươi đang giễu cợt bản thiếu gia à?” Tiêu Vũ Nặc cười nói, đối với người hầu hay đùa giỡn này, hắn cũng không để bụng.

“Nô tài nào dám chứ!” Tên người hầu trả lời, nhưng giọng nói cũng hết sức khả ái.

Tiêu Vũ Nặc khẽ cười, không nói thêm gì nữa.

“Nhị công tử, ngày hôm qua từ lúc tên người hầu ma giáo nhận được thư từ con bồ câu màu hồng đưa tới, hắn đã nôn nóng bất an. Nô tài từng thử nhìn trên tờ giấy viết gì, nhưng không được. Hôm nay các người trở lại, tin tức kia Sở nữ hiệp và Nguyệt công tử đều đọc được, nhưng không cho Nhị công tử xem, đúng là đáng giận mà.” Tên người hầu Mạc phủ vừa pha trà cho Mạc Thành Hiêu vừa oán trách nói.

Mạc Thành Hiêu ngồi ở chỗ kia như tượng, cả người không nhúc nhích, nếu không phải còn hô hấp, người ta còn tưởng hắn đã chết. Nghe người hầu nói xong, Mạc Thành Hiêu cũng không có phản ứng nhiều lắm. “Tin tức của ma giáo không liên quan đến chúng ta. Đừng đi thăm dò, tránh cho người khác xem thường.” Trong đầu nghĩ tới vẻ mặt châm chọc của Sở Lương Âm, gương mặt không khỏi lạnh lẽo thêm mấy phần.

“Cũng không thể nói như vậy được, lấy tư cách là gia tộc đứng đầu trong võ lâm, chúng ta có lý do để hiểu rõ các môn phái, các gia tộc trong tay. Nhị công tử, người không được mình chủ xem trọng, vậy phải kiên trì nỗ lực mới được.” Tên người hầu này thoát nhìn rất có địa vị, có một số việc nhìn thấy rõ ràng, lời nói càng giống như một người cổ vấn.

Mạc Thành Hiêu ngược mắt nhìn tên người hầu kia, bất mãn nói, “Đừng nói nữa, ta tự có tính toán.”

“Vâng, Nhị công tử.” Tên người hầu liếc mắt nhìn sắc mặt Mạc Thành Hiêu một cái, sau đó thức thời cầm miệng lại.

Một đêm cứ thế trôi qua, đợi đến khi mặt trời vừa mới ló dạng sau chân trời, Hoành Hạ và Nhĩ Tương nhanh chóng rời giường, định chuẩn bị bữa ăn sáng cho Nguyệt Ly Phong, nhưng lúc đi ngang qua phòng Ninh Chiêu Nhiên lại phát hiện cửa phòng mở lớn, bên trong không một bóng người.

Hoành Hạ và Nhĩ Tương liếc nhìn nhau một cái, sau đó đi ngang qua phòng Sở Lương Âm, phát hiện căn phòng của nàng cũng mở lớn cửa, bên trong không có ai, Sở Lương Âm và Đỗ Ý Lăng đều không thấy.

“Nhanh đi nói cho công tử biết.” Hoành Hạ đẩy Nhĩ Tương một cái. Nhĩ Tương gật đầu xoay người chạy nhanh về phòng Nguyệt Ly Phong.

Hoành Hạ sờ cằm suy đoán, thảo nào tối hôm qua công tử nói không cần lo lắng, hóa ra Thất sư thúc và Ninh tiểu thư đã sớm đi trước một bước.

Mặt trời nhảy ra khỏi đỉnh núi, đem cả một vùng bao phủ một lớp vàng kim, một chiếc xe ngựa phi nhanh như bay, roi da trên tay người đánh xe không ngừng dừng lại, giống như được gắn thêm đôi cánh vậy.

Trong xe ngựa, hai tay Đỗ Ý Lăng nắm chặt cửa sổ xe, cái miệng nhấc ra khỏi mặt ghế ngồi, xe này chạy như điên vậy, hai móng nàng muốn nở hoa luôn.

Ninh Chiêu Nhiên ngáp liên tục, sáng sớm bị Sở Lương Âm kéo dậy, căn bản không được ngủ ngon.

“Từ Vụ Sơn đến Tương Châu cũng phải mất hai ba ngày, đại tỷ à, ta nói cô không cần phải liều mạng như vậy chứ.” Đối diện với sắc mặt căng thẳng của Sở Lương Âm, mặc dù trông rất trấn tĩnh, nhưng Ninh Chiêu Nhiên liếc mắt vẫn có thể thấy rõ nàng đang rất nôn nóng.

“Sao không thể gấp được chứ, hôm qua Hạnh nhi đã nói chuyện của Mộ Dung Tử Tề, tuy muội ấy không nhớ rõ lắm, nhưng tối qua ta thử phân tích một chút, ta nghĩ Mộ Dung Tử Tề bị phân liệt nhân cách.” Đêm qua Sở Lương Âm đã suy nghĩ rất lâu, mặc dù Đỗ Ý Lăng nói không rõ ràng lắm, nhưng dựa theo những gì nàng phân tích, Mộ Dung Tử Tề tuyệt đối là người phân liệt nhân cách.

“Phân liệt nhân cách là gì?” Ninh Chiêu Nhiên như lọt vào trong sương mù, hoàn toàn không hiểu những gì Sở Lương Âm đang nói.

Sở Lương Âm nhíu mày, “Nói một cách đơn giản, là trong thân thể một người có hai người.”

“Hả? Vậy không phải là trùng tà sao?” Ninh Chiêu Nhiên mở to hai mắt.

Đỗ Ý Lăng hừ một tiếng, “Sở tỷ tỷ nói phân liệt nhân cách chứ không phải trùng tà.” Tuy rằng nàng không hiểu phân liệt nhân cách là gì, nhưng nghe thế nào cũng thấy kiến thức này rất cao siêu, tuyệt đối chẳng phải là trùng tà đơn giản như vậy.

“Nói như vậy, ta đã thấy một Mộ Dung Tử Tề rất bình thường. Ở Mộ Dung gia, y là một kẻ tầm thường, không có chí tiến thủ, hơn nữa bất luận là nhân vật có tiếng trên giang hồ hay thanh niên tài giỏi, chẳng ai quen biết y cả. Đối với việc tồn tại của y ở Mộ Dung gia, có thể nói là có cũng được không có cũng được. Có lẽ y bị áp lực, cũng có thể là do bên ngoài tạo áp lực cho y, vì vậy đưa tới việc y xuất hiện nhân cách thứ hai. Thường thì nhân cách thứ

hai sẽ hoàn toàn tương phản với tính cách của y, giống như tính cách y rất ôn hòa nghiêm túc, như vậy nhân cách thứ hai sẽ là một người nóng nảy khoe khoang. Thích thể hiện bản thân, thích ngụy trị những kẻ khác, thậm chí là vô cùng tàn nhẫn.”

“Phiền toái đến vậy sao? Nếu quả thực như vậy, Mộ Dung Tử Tề giết chết một nhà lớn bé, nói cách khác là do nhân cách thứ hai độc ác tàn nhẫn của y gây nên?” Ninh Chiêu Nhiên nghe qua có hiểu đôi chút, nhưng vẫn còn rất mơ hồ.

Sở Lương Âm gật đầu, “Hạnh nhi có nói, lúc phụ thân mang nàng đến Mộ Dung phủ, có nghe hạ nhân nói Tam thiếu gia lại giết người gì gì đó. Cho nên, ta đoán, Mộ Dung Tử Tề quả thực bị phân liệt nhân cách.”

“Vậy y có thể kiểm soát bản thân được không? Nếu như y không khống chế được, vậy Lục sư ca của Sở tử tỷ không phải gặp phiền phức sao?” Đỗ Ý Lăng cũng vì nàng lo lắng suy nghĩ.

“Ta không biết, người bị phân liệt nhân cách, có thể biết nhân cách thứ hai của mình cũng có thể không. Nhưng nhân cách thứ hai lại biết. Nếu như người đó nhu nhược, vậy nhân cách thứ hai sẽ cho rằng nhân cách thứ nhất nhu nhược vô năng, nhưng nếu nhân cách thứ hai yếu thì dù làm gì cũng bị nhân cách thứ nhất ngăn cản.” Nàng nói tiếp, thế nhưng hai người nghe thì hoàn toàn không hiểu. Chỉ biết chắc vấn đề này rất phức tạp, không dễ dàng giải quyết như các nàng tưởng.

Sở Lương Âm giương mắt, đột nhiên thấy vẻ mặt mờ tịt của Ninh Chiêu Nhiên và Đỗ Ý Lăng, mới ý thức được lời nàng nói hai người bọn họ có thể không hiểu. Nhún nhún vai nói, “Thôi quên đi, nghe không hiểu chẳng sao, ta biết là được rồi.” Nàng còn nhớ rõ, người bị phân liệt nhân cách sẽ thay đổi theo tính cách. Vô công Mộ Dung Tử Tề bình thường, thế nhưng dựa theo vết tích y gây ra ở Mộ Dung phủ, cộng thêm đoạn kiểm tra, nàng phỏng đoán nhân cách thứ hai của Mộ Dung Tử Tề nhất định có võ công rất cao cường. Quan trọng nhất là thủ đoạn độc ác, hạ thủ không lưu tình.

Cứ như vậy, nàng liền lo lắng cho Văn Liệt Triệu. Tên kia thích nhất là tìm người ta so tài, vừa nhìn thấy Mộ Dung Tử Tề, hẳn nhất định sẽ muốn tỷ thí, nhưng hẳn là loại người phải làm mới chịu dừng, nàng thật lo lắng gặp chuyện không may.

“Xem ra ta phải cho ca ca ta biết, cô cũng nói việc này rất phiền phức, như vậy dặn huynh ấy cẩn thận mới được.” Ninh Chiêu Nhiên thò tay vén rèm xe lên, bảo người thiếu niên đánh xe mang giấy và bút đến.

Nhưng mà đến lúc cầm giấy bút lại không biết viết thế nào, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Sở Lương Âm, dứt khoát đẩy giấy bút đưa cho nàng nói, “Viết đi, ca ca hiểu là được, bây giờ cô nói gì ta cũng không biết.”

Sở Lương Âm tròn mắt một cái, chẳng qua chỉ là nhắc nhở một chút, nhưng mà nhắc nhở thế nào đây? Không lẽ nói với hắn tên kia bị phân liệt nhân cách? Hừ chắc chắn lão Đại đọc xong cũng không hiểu.

Bỗng nhiên, trong đầu nàng lóe sáng, sau đó cười một tiếng, cây bút trong tay khẽ động, vẽ một chữ như nước chảy mây trôi, nếu Ninh Tùy Phong đủ thông minh sẽ hiểu ra thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Gặp Nhau Ở Lam Hải

Con đường chạy đến Tương Châu bằng phẳng không trở ngại, xe ngựa chạy đi hết sức thuận tiện. Hai ngày sau đã đến Xích Châu Lăng.

Xích Châu Lăng là lăng mộ của một vị công chúa Đại Tề, bởi vì lăng mộ này lâu đời đến nỗi mọi người chẳng còn nhớ tên ngọn núi là gì, trái lại chỉ nhớ rõ Xích Châu Lăng.

Sở Lương Âm từng đến Xích Châu Lăng, và lại, phía sau Xích Châu Lăng là một thiên nhai, có một khe núi nhỏ đưa người ta vào chỗ chết. Mọi người đều biết khe núi kia rất kỳ quái, nhưng cũng rất ít người biết, khe núi kia chính là Quỷ cốc trong truyền thuyết. Cao thủ luyện được Cốc Tử tiên sinh cư ngụ ở trong sơn cốc này.

“Quỷ cốc? Ta còn chưa vào bao giờ, bên trong thế nào?” Ninh Chiêu Nhiên ngồi bên cửa sổ nhìn Xích Châu Lăng, ngọn núi phía sau Xích Châu Lăng mơ hồ hiện ra một góc dốc đá màu xám trắng, đó chính là thiên nhai.

Sở Lương Âm khoát tay lên người Đỗ Ý Lăng đang nằm trên đùi mình, khẽ lắc đầu, “Không có gì hết, một ông lão thần kinh, trong cốc toàn là trùng độc, cỏ độc, hoa độc, cây độc, ngay cả bầu không khí cũng có độc, nếu cô thấy hiếu kỳ thì có thể đi xem thử.” Chỉ có người bị bệnh thần kinh mới ở chỗ đó, nàng tuyệt đối không đến đây lần thứ hai.

Ninh Chiêu Nhiên sực sật, “Đáng sợ lắm sao?”

“Toàn người điên.” Sở Lương Âm than vãn một tiếng, nhìn bình thường nhưng lại không bình thường, ví dụ như Mộ Dung Tử Tề chẳng hạn.

“Ha ha ha, trên đời này người duy nhất còn bình thường chính là ca ca ta. Nói thật, ca ca ta cũng đã tới Tương Châu, các người nhất định sẽ gặp mặt. À, đúng rồi, lần trước cô viết thư cho ca ca ta, viết cái gì mà người bị điên với người điên đó, rốt cuộc là có ý tứ gì?” Nàng sờ cằm, muốn tìm ra dấu vết trong từ câu chữ của Sở Lương Âm.

“Ý tứ ngay trên mặt chữ, Mộ Dung Từ Tề là người điên, ca ca cô cũng là người điên, chẳng lẽ người điên không hiểu ý người điên?” Sở Lương Âm rũ mí mắt, khóe môi cong lên nụ cười.

“Không đúng. Nếu đơn giản như vậy, cô cũng quá xem thường ca ca ta rồi.” Ninh Chiêu Nhiên nhăn mặt, gương mặt xinh xắn như hoa.

Sở Lương Âm di chuyển tầm mắt, không thèm để ý đến Ninh Chiêu Nhiên.

Cảnh vật bên ngoài non xanh nước biếc, bọn họ giống như đang cưỡi ngựa xem hoa, xe ngựa chạy cực nhanh, gió mát không ngừng thổi vào cửa sổ, đặc biệt thơm mát trong lành.

Bỗng dưng, một bóng trắng lướt qua ngang tầm mắt, con người Sở Lương Âm khẽ động, sau đó ló đầu nhìn về nơi xe ngựa đã chạy qua, chỉ thấy có một người từ trong khu rừng đi ra, trên lưng đeo một thanh đao lớn, dáng người vạm vỡ, tóc dài hất sau lưng, cả người trông rất bê bối, vừa nhìn đã biết hiệp khách giang hồ.

“Dừng xe.” Sở Lương Âm hô to một tiếng, khiến vị thiếu niên đang đánh xe giật mình, sau một phút liền kéo dây cương ngựa lại.

“Sao vậy?” Ninh Chiêu Nhiên cũng bị dọa giật mình, nhìn Sở Lương Âm đẩy Đỗ Ý Lăng sang một bên rồi nhảy xuống xe ngựa, nàng vội thò đầu nhìn ra bên ngoài, không nhìn thì chẳng sao, vừa thấy người kia liền nhìn không được trọn mắt nói, “Xúi quẩy.”

“Có chuyện gì thế?” Đỗ Ý Lăng đang ngủ ngon bị người ta đẩy ra, dụi dụi hai mắt ngồi dậy, trông thấy nửa người Ninh Chiêu Nhiên đã nghiêng ra ngoài cửa sổ, Sở Lương Âm cũng không thấy bóng dáng, liền đứng lên đi ra ngoài xe ngựa. Đứng trên cang xe, thấy Sở Lương Âm đi ngược trở lại, hơn nữa, cách con đường vài trăm thước, có một nam nhân đang đứng đó.

“Cửu Tiêu.” Sở Lương Âm gọi lớn, nam nhân kia vội quay đầu lại. Vừa trông thấy Sở Lương Âm, gã có chút giật mình, cứ tưởng ảo giác. Nhìn Sở Lương Âm sải bước đi đến chỗ mình, chứng minh gã không bị hoa mắt, gã cũng nhanh chân bước về hướng Sở Lương Âm, trên mặt rõ ràng mang theo vui mừng, ngay cả biểu hiện mất mát vừa nãy cũng đã sớm biến mất.

“Lương Âm, sao cô lại ở đây?” Lệnh Hồ Cửu Tiêu, hiện tại là hiệp khách trẻ tuổi tương đối có tiếng tăm trong võ lâm. Tính tình hào sảng nghĩa khí, lại phóng khoáng không chịu gò bó. Nhiều nhân sĩ nổi tiếng của võ lâm có quan hệ rất tốt với Lệnh Hồ Cửu Tiêu, nhưng người ngoài cũng không biết, Lệnh Hồ Cửu Tiêu cũng có giao tình với nhân sĩ tà phái, trong đó bao gồm Sở Lương Âm.

“Ta còn định hỏi huynh đấy, tại sao huynh lại ở chỗ này? À, không phải huynh đến Quý Cốc chứ? Không gặp ông lão kia hả?” Hai người đến gần, ở khoảng cách xa Sở Lương Âm chỉ thấy toàn thân Lệnh Hồ Cửu Tiêu dính đầy bụi bặm. Y phục của gã không biết đã mặc bao nhiêu ngày, đôi giày đã có dấu tích mài mòn, vài sợi tóc buộc sau ót rơi lại tả trên trán và hai bên má. Gương mặt hóp hấn so với lần gặp trước, đôi môi khô nứt nẻ, đường nét trên mặt không còn sắc sảo vốn có, bộ dạng chật vật không còn gì bằng.

Nhắc đến việc này, trên mặt Lệnh Hồ Cửu Tiêu lại xuất hiện mất mát, lắc đầu một cái, “Vốn tưởng lòng thành sẽ kiên định như kiềng ba chân, ta ở ngoài Quý cốc cầu xin gần một tháng, Cốc Từ tiên sinh vẫn không chịu xuất hiện, haizz!!”

Sở Lương Âm cũng bắt đầu dĩ, “Hiện tại ta có việc gấp, và lại ta cũng đã hứa với ông lão kia sau này không đến Quý cốc của lão nữa, nếu không ta đã dẫn huynh đi vào trong rồi. Nhưng mà mấy ngày trước ta đã nghĩ cách cho huynh rồi, lúc ở Tấn thành ta có tìm được ‘cỏ mông mông’ gần tuyệt chủng, sau đó ta xảy ra chuyện nên có gửi ở chỗ Nguyệt Ly Phong. Như vậy đi, huynh ở đây đợi Nguyệt Ly Phong, có lẽ hai ba ngày sau hẳn sẽ đi ngang nơi này. Huynh chỉ cần tìm ông hằm ông hừ bên cạnh Nguyệt Ly Phong, bọn họ sẽ đem ‘cỏ mông mông’ cho huynh. Huynh cầm nó đi, ông lão kia sẽ đồng ý xem bệnh cho muội muội huynh.” Nàng còn có một bộ mặt độc đáo như vậy, cho dù là việc nhỏ giúp người ta, cũng sẽ an bài cẩn thận chu đáo.

Nhìn Sở Lương Âm, trên mặt Lệnh Hồ Cửu Tiêu hiện ra vài phần ngượng ngùng hiếm có, vén mấy sợi tóc rơi loạn bên trán nói, “Lương Âm, ta vốn tưởng sẽ không làm phiền cô, bây giờ vẫn phải làm phiền cô.” Cả người gã toát ra hơi thở phóng khoáng, nhưng lại làm ra bộ dạng ngượng ngùng quẫn bách, thoạt nhìn có vẻ rất buồn cười.

Sở Lương Âm nở nụ cười vô vị đáp, “Quên đi, huynh cứ xem như ta có mất thiên nhân, sớm biết tương lai của huynh, cho nên mới dọn sẵn đường cho huynh.”

Gã như rồng mây cười một tiếng, vùng giữa hai lông mày giãn ra, giống như trong lòng gã được mở rộng, cho dù lúc này trên đầu có mây đen, cũng phải nhường đường để mặt trời chiếu rọi.

“Được rồi, xem như ta nợ cô một lần.” Lệnh Hồ Cửu Tiêu giờ tay vỗ lên vai Sở Lương Âm, lòng bàn tay dày rộng mang theo độ ấm, xuyên thấu qua y phục truyền đến da thịt của nàng.

“Huynh nợ ta nhiều rồi.” Sở Lương Âm cười cười, đôi mắt rũ xuống, gương mặt dịu dàng hơn hẳn ngày thường.

“Cô có việc gì gấp sao? Đã xảy ra chuyện gì? Có cần ta giúp đỡ hay không?” Lệnh Hồ Cửu Tiêu để tay xuống. Gã đã sớm thấy xe ngựa dừng bên kia, hơn nữa nhìn màu sắc và kiểu dáng, rõ ràng là người của thần giáo. Cộng thêm người ngồi ngay cửa sổ, chính là Ninh Chiêu Nhiên đã gặp mấy lần. Nhưng tiêu cô nương đang đứng ở cang xe nhìn sang bên này, gã chưa từng gặp qua, không biết có quan hệ gì với Sở Lương Âm.

“Không cần đâu, bệnh tình của muội muội huynh quan trọng hơn.” Sở Lương Âm đã từng gặp qua muội muội Lệnh Hồ Cừ Tiên, bệnh nàng ấy quả thực rất nặng.

“Vậy cũng phải nói cho ta biết rốt cuộc cô có chuyện gì chứ?” Lệnh Hồ Cừ Tiên truy hỏi đến cùng, nhìn nàng gấp gáp, chuyện và người có thể khiến nàng nóng nảy như vậy, cũng không nhiều lắm.

“Huynh đã biết chuyện của Vân Liệt Triệu và Mộ Dung phủ chưa? Lúc Mộ Dung phủ xảy ra chuyện Vân Liệt Triệu cũng có mặt ở hiện trường, nhưng sau đó Vân Liệt Triệu mất tích, không ai biết huynh ấy đã đi đâu, còn sống hay đã chết. Vừa rồi tìm được chút manh mối, cho nên, ta phải đi tìm huynh ấy.” Nàng nói một mạch, còn mang theo chút sốt ruột, hoàn toàn khác với Sở Lương Âm ngày thường.

“Vân huynh mất tích? Ta nghĩ cô không cần phải lo lắng, võ công Vân huynh thâm hậu, hiện tại trong võ lâm không có bao nhiêu người có thể địch nổi huynh ấy đâu, huynh ấy sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện như vậy.” Lệnh Hồ Cừ Tiên an ủi, nhưng trong lòng vẫn nghĩ đến ai có thể đánh bại Vân Liệt Triệu, nhưng với tính tình của Vân Liệt Triệu, có thể đối địch với hắn đúng là chuyện không dễ dàng gì.

“Ta đương nhiên biết, chỉ có điều huynh ấy mất tích một thời gian rồi, không biết sống chết, cho nên, không tránh khỏi lo lắng.” Khẽ ngẩng đầu nhìn gã, đôi mắt bén nhọn bỗng trở nên sạch sẽ, trong trẻo.

“Không có việc gì đâu, ta với cô không sao cả.” Mặc dù trên mặt Sở Lương Âm không để lộ bất kỳ lo lắng nào, nhưng Lệnh Hồ Cừ Tiên biết trong lòng nàng rất sốt ruột.

“Đừng nói nữa, ta thật sự rất gấp, huynh chờ ở đây đi, bảo đảm Nguyệt Ly Phong sẽ đi ngang qua đây. Ta đi trước.” Ánh mắt Lệnh Hồ Cừ Tiên phảng phất như u ám, nếu không nghiêm túc nhìn kỹ, căn bản không phát hiện được bên trong con ngươi của gã gọn sáng. Nhưng một khi đã nhìn kỹ nơi đó, chỉ sợ người ta sẽ không tự chủ mà bị cuốn vào.

Sở Lương Âm đi dời tầm mắt, giờ tay vỗ lên cánh tay của gã, vài vóc ép chặt những đường cong cứng như thép, suýt chút nữa đã khiến tay nàng bị thương.

“Được rồi, nếu như chuyện của ta tiến triển nhanh, ta nhất định đến tìm cô.” Gã đưa tay bắt lấy tay Sở Lương Âm, trong nháy mắt nửa người Sở Lương Âm xoay đi chỗ khác đột nhiên cứng đờ.

Nhìn tay hai người ở chung một chỗ, Lệnh Hồ Cừ Tiên cũng nhìn nàng. Những đường nét trên gương mặt nghiêm túc, gã không phải nói chơi, mà đang thành thành thật thật nói.

“Được.” Sở Lương Âm rút tay lại, gật đầu một cái, sau đó trong tích tắc đã xoay lưng rồi đi.

Lệnh Hồ Cừ Tiên nhìn bóng lưng Sở Lương Âm xa dần, nhẹ nhàng thở dài, có chút chờ mong và tiếc nuối.

Sở Lương Âm trở lại, Ninh Chiêu Nhiên đang lộ đầu ngay cửa sổ hứng thú nhìn, nàng thế mà bắt gặp sắc mặt của Sở Lương Âm khác hoàn toàn so với ngày thường, nhìn thế nào cũng không thấy nàng ấy cao hứng nhỉ?

“Sở tỷ tỷ, người kia là ai?” Lệnh Hồ Cừ Tiên vẫn nhìn bọn họ, Đổ Ý Lăng đứng trên cang xe nhìn gã chăm chăm, mặc dù khoảng cách khá xa, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng.

“Bạn bè thôi.” Sở Lương Âm nhàn nhạt trả lời, sau đó nhảy lên xe ngựa, đi thẳng vào bên trong, không hề quay lại liếc nhìn Lệnh Hồ Cừ Tiên bên kia.

Ninh Chiêu Nhiên thu hồi suy nghĩ, Đổ Ý Lăng cũng trở vào trong xe ngựa, hai người đều nhìn Sở Lương Âm, nhìn nàng đến ngẩn người.

Xe ngựa lần nữa khởi hành, bóng dáng Lệnh Hồ Cừ Tiên xa dần rồi biến mất hẳn, Ninh Chiêu Nhiên duỗi thẳng hai chân dựa lên trên vách xe không nhúc nhích, nhìn Sở Lương Âm không chớp mắt, khóe môi cong lên, nở nụ cười thật lớn.

“Thế nào? Đột nhiên gặp lại Lệnh Hồ công tử cô không vui sao?” Lời nói của nàng như gió mát thổi đến.

Đổ Ý Lăng nhìn Ninh Chiêu Nhiên rồi lại nhìn Sở Lương Âm, trực giác mách bảo người họ Lệnh Hồ kia không bình thường.

“Không có.” Sở Lương Âm trả lời qua loa, nhưng xác thực nàng trầm mặc hơn khi này rất nhiều.

“Nói thế thôi. Nhưng tin tức hai chúng ta nhận được không giống lắm?” Ninh Chiêu Nhiên cười cười mang theo thích thú sâu sắc, nàng đã sớm hiểu vài điều, chẳng qua chưa nói mà thôi.

Sở Lương Âm ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt không chút thay đổi, nói, “Tin tức cô đã biết rồi, ta biết muội muội của gã chính là vị hôn thê của gã.” Nàng nói từng câu từng chữ một, rõ ràng đã sớm minh bạch.

Ninh Chiêu Nhiên kinh ngạc, “Cô biết? Ta còn tưởng cô không biết chứ. Chỉ có điều cô biết thì tốt rồi, xem ra tên Lệnh Hồ Cừ Tiên kia cũng khi phách thật, cô không tức giận sao?” Nàng càng nói càng vui vẻ, nếu so sánh người này với ca ca của nàng, đúng là còn kém xa lắm.

“Ninh Chiêu Nhiên cô nhàn rồi hả? Chuyện này ta đã sớm biết thì sao nào?” Sở Lương Âm nhìn bộ dạng của nàng hết sức bức mình, dựa lưng vào vách xe, gió không ngừng thổi bên cửa sổ, khiến tóc tai nàng bay tán loạn, cộng thêm một bên gò má tạo thành một lớp màn mỏng.

“Sở Lương Âm, cô định làm thiếp người ta à?” Ninh Chiêu Nhiên nhủ mày, nếu như Sở Lương Âm trả lời đúng vậy, nàng lập tức sẽ ném nàng ta ra ngoài biển cho Sở Lương Âm tỉnh táo lại.

“Ninh Chiêu Nhiên, đầu cô bị úng nước hả? Bà đây khi nào nói sẽ làm thiếp người ta?” Nàng cũng chau mày, và lại gương mặt hết sức hung tợn.

“Không làm thiếp vậy bây giờ cô đang nghĩ cái gì? Người ta là chỉ phúc vị hôn đấng, nhất định phải lấy. Mặc kệ nàng ta cuối cùng có sống hay chết thì cũng là chính thất. Cô biết cái gì là chính thất không? Chính là tên sẽ được viết lên gia phả, mấy trăm năm sau mấy nghìn năm sau, tên hai người bọn họ vẫn đặt cạnh nhau. Còn cô, cái gì cũng không có, người đời sau sẽ chẳng biết cô là ai đâu.” Buông lỏng hai tay, Ninh Chiêu Nhiên bày tỏ kết cục của một tiểu thiếp bị thảm đến cỡ nào.

Sở Lương Âm ngược lại rất tức giận, nhưng không nói gì, “Ninh Chiêu Nhiên, cô chắc chắn đã ăn khoai lang rất nhiều. Nếu không sao có thể nhảm chán đứng ở cửa sổ đánh rắm, nhưng mà bây giờ cô lập tức cầm miệng đi.”

“Sở Lương Âm, cô không cần phải nói lời thô tục, bản tiểu thư nói không lại cô. Nhưng bây giờ, bản tiểu thư đang khách quan phân tích cho cô thấy, cô có thể không nghe phân tích của ta, nhưng cô không thể không thừa nhận những lời ta nói vô cùng chính xác, hơn nữa cô vốn rất ghét những thứ kia mà.” Ninh Chiêu Nhiên cũng nghiêm túc, nàng không nghĩ mình nói sai gì cả, huống chi quen biết Sở Lương Âm lâu như vậy, tính nết Sở Lương Âm thế nào nàng là người hiểu rõ nhất.

Sở Lương Âm nhìn nàng, ánh mắt giống như đang nhìn người mắc bệnh ngu đần. “Được rồi, trước giờ ta chưa từng nói suy nghĩ của mình cho cô biết, hiện tại ta nói một lần, không nói việc này lần thứ hai.”

Tư thế ngồi của nàng ngay ngắn, Ninh Chiêu Nhiên cũng ngồi thẳng lưng, hai người đối mặt với nhau, Đỗ Ý Lăng ngồi dựa sát bên này nhìn bọn họ, giống như cậu bạn nhỏ đến trường, mở to hai mắt đợi chờ các nàng nói chuyện.

“Thứ nhất, ta sẽ không làm thiếp của ai hết. Thứ hai, ta không hứng thú chuyện nam nhân nữ nhân. Thứ ba, ta và Lệnh Hồ Cữu Tiên là bạn bè. Thứ tư, vĩnh viễn là bạn bè. Thứ năm, là bạn bè, thấy gã gặp khó khăn, ta tất nhiên sẽ giúp đỡ. Thứ sáu, tính tình của gã hào hiệp, yêu ghét rõ ràng, bà đây rất thích. Thứ bảy, giống như lời Hạnh nhi đã nói, trên đời này không có nam nhân nào có thể lọt vào mắt của bà, cho nên, bắt đầu từ bây giờ xin cô cầm miệng lại. Nếu cô không cầm miệng, có thấy không? Mãn thiên tình trên cổ tay Hạnh nhi, bà đây cũng biết sử dụng đấy, ta sẽ nhắm ngay đầu cô, đập bẻ nó như đập trứng vậy, rõ chưa?” Nắm lấy cổ tay Đỗ Ý Lăng, đưa mãn thiên tình sáng long lanh hướng về phía Ninh Chiêu Nhiên.

Ninh Chiêu Nhiên nghiêm nghị nhìn Sở Lương Âm, lại nhìn mãn thiên tình trên cổ tay Đỗ Ý Lăng, từ từ xoay người về vị trí cũ, đôi môi hiện ra nụ cười xinh đẹp vô tận, “Bản tiểu thư không hứng thú với món đồ cho kia, nhưng lời cô vừa nói, ta nghe hiểu.”

“Hiểu rõ thì tốt, sau này bớt nói đi.” Sở Lương Âm buông tay Đỗ Ý Lăng ra, cũng dựa lưng vào chỗ cũ, Đỗ Ý Lăng ở bên kia bị nàng nắm cổ tay, có hơi đau, lại nhìn Sở Lương Âm căn bản không chú ý điều đó, hoặc là không cảm giác được, việc này khiến Đỗ Ý Lăng rất đau lòng.

Ninh Chiêu Nhiên quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, âm thầm thở dài. Nàng xác định Sở Lương Âm có thiện cảm với Lệnh Hồ Cữu Tiên, nhưng có lẽ chính nàng ấy cũng không biết điều đó, nhưng Ninh Chiêu Nhiên nhìn thấy, hai người bọn họ căn bản không thích hợp. Tính tình hai người giống nhau, nếu ở cùng một chỗ thì cảm thấy không có gì trở ngại, nhưng nếu nhìn thấu trong mắt đôi phương nghĩ gì, không có chút cảm giác thần bí, như vậy còn gì là hứng thú?

Huống chi, Lệnh Hồ Cữu Tiên còn có một vị hôn thê, mặc dù có bệnh trong người, sống không được bao lâu, thế nhưng cũng không được.

Sở Lương Âm cũng dựa đầu nhìn chằm chằm một điểm, trong đôi mắt tán loạn, nàng không biết bản thân đang nghĩ gì. Những lời Ninh Chiêu Nhiên vừa nói cứ quanh quẩn trong lòng, nàng cảm thấy mình không có tình cảm đặc biệt gì đối với Lệnh Hồ Cữu Tiên cả, cũng chưa từng bày tỏ cảm giác của mình cho người khác biết. Chẳng qua nàng cảm thấy mình với Lệnh Hồ Cữu Tiên ăn nói rất hợp ý, vừa hay nàng lại yêu thích tính cách của gã. Khoảng thời gian hành tẩu trên giang hồ, phát hiện hai người có nhiều điểm tương đồng, nàng nghĩ trên đời này tìm được một người giống mình rất khó, chỉ thế thôi. Không biết tại sao Ninh Chiêu Nhiên lại không thấy thế, nhưng sau khi nghe nàng ấy nói thế, nàng bắt chợt buồn bực. Đặc biệt nghĩ tới lúc này Lệnh Hồ Cữu Tiên bắt lấy tay của nàng, hơn nữa ánh mắt của gã không giống như trước đây, chẳng lẽ gã cũng nghĩ sai gì sao?

Xe ngựa rất nhanh chạy đến Tương Châu, trời cũng đã hừng đông, cuối cùng cũng vào đến bên trong Tương Châu. Nơi này là vùng duyên hải ven biển, vừa đến đã có thể ngửi được mùi vị mặn ăm ướt của biển cả.

Theo tin tức nhận được có một làng chài nhỏ ven biển, cần phải đi đến phía nam Tương Châu, vị thiếu niên đánh xe phải xuống hỏi đường mấy lần, mới biết đường đi chính xác, sau đó gấp gấp đánh xe, rõ ràng vị Sở nữ hiệp ngồi trong xe đã không nhận được.

“Còn bao lâu nữa?” Sở Lương Âm đột nhiên xuất hiện bên cạnh vị thiếu niên, dọa hấn suýt chút nữa đã té ngựa. Nhanh chóng nhìn xung quanh, mơ hồ đáp: “Hai canh giờ nữa, hai canh giờ nữa sẽ đến. Sở nữ hiệp, người vào trong nghỉ ngơi đi, lập tức tới ngay.” Hỏi nhiều lần như vậy, hấn cũng không biết nên trả lời thế nào.

“Sở tỷ tỷ, tỷ vào đây chờ đi. Hai ngày cũng chờ được, chỉ đợi một lúc không được sao?” Đỗ Ý Lăng kéo Sở Lương Âm trở lại, nhìn bộ dạng gấp gáp của nàng đã cảm thấy thân thiết, nhớ khi đó Sở Lương Âm mang nàng đi khắp nơi, cũng không vội vàng như vậy, thật ra không có chuyện gì, chỉ là dẫn nàng đi dạo nơi này nơi kia, cho nên sao mà gấp được nhỉ.

“Tiểu nha đầu nguoi thì biết cái quái gì? Người mất tích là Văn Liệt Triệu, lỡ như đến trễ, hấn ta chết nhăn răng thì sao.” Giọng điệu Ninh Chiêu Nhiên phoi phoi, kể từ lúc đó, trong lòng nàng vẫn còn tức giận.

Sở Lương Âm cũng lười để ý đến nàng, tối hôm qua tin tức Gia Cát Vô Phạm truyền tới báo, nói ở Lan Châu cũng đã phát hiện thi thể Mộ Dung Tử Tề không bình thường, Mạc Thiên Tuyệt đã phái người đi điều tra, nhưng vẫn không tìm được Mộ Dung Tử Tề, có lẽ bọn họ đã thay đổi mục tiêu tìm kiếm.

“Ít nói nhảm đi, ai tin lời cô.” Đỗ Ý lẳng trợn mắt phản bác, rõ ràng rất khinh thường Ninh Chiêu Nhiên.

Ninh Chiêu Nhiên nhàm chán đáp: “Vậy thì đừng tin, bản tiểu thư thần cơ diệu toán, nếu còn trẻ nữa, chỉ e Vân Liệt Triệu đã sớm về với tổ tiên.” Giống như đang cố tình nói cho ai đó nghe, nàng càng nói càng quá trớn.

Thế nhưng Sở Lương Âm vẫn như trước giả vờ không nghe thấy, mắt nhìn phong cảnh thiên nhiên bên ngoài cửa sổ, bầu rộng màu xanh nhạt mênh mông bát ngát, nếu như Mộ Dung Tử Tề thật sự chạy trốn trên biển, như vậy đi tìm rất phiền phức.

Thấy Sở Lương Âm không để ý đến mình, Ninh Chiêu Nhiên cũng không nói gì, cúi đầu chơi đùa với móng tay của mình, nhìn móng tay đã sớm phai màu, ày ôi, lâu lắm rồi nàng không có thời gian đi chăm sóc nhan sắc, thật khó coi chết được.

Xe ngựa chạy như bay, rất nhanh cảnh vật bờ biển đã hiện ra trước mắt, không khí mang theo hương vị của biển cả, hôm nay mặt trời chiếu rọi rực rỡ trên cao, nhưng nơi này thường xuyên có gió biển thổi đến, mát mẻ ẩm ướt, quả là thích hợp cho việc nghỉ dưỡng.

“Tiểu thư, Sở nữ hiệp, chúng ta đến nơi rồi.” Xe ngựa dừng lại, cách biển khơi trong gang tấc, phía trước có một làng chài nhỏ, bên cạnh là bờ biển cát trắng kéo dài vô tận, trên bờ cát dựng rất nhiều cây sào phơi lưới đánh cá, mấy người phụ nữ lẳng xăng làm việc, cuộc sống của bọn họ thật bình yên và hạnh phúc.

Ba người từ trên ngựa nhảy xuống, giẫm lên cát trắng mềm mại, Đỗ Ý lẳng thích thú nhìn xung quanh, chạy thẳng ra ngoài biển, trên đất in đầy dấu chân của nàng, trông nàng cực kỳ cao hứng.

Sở Lương Âm nhìn Đỗ Ý Lẳng vui vẻ thế kia, lắc đầu cười cười, sau đó đi đến làng chài cách đó không xa, Ninh Chiêu Nhiên đi theo sau.

“Đại tỷ xin chào. Ta muốn hỏi một chút, bến tàu ra biển ở đâu thế?” Mặc dù là làng chài, nhưng lại không thấy thuyền đánh cá, nói vậy bến tàu chắc không ở nơi này.

Nữ tử đang ngồi đan lưới ngẩng đầu, gương mặt ngăm đen vì phơi nắng, thế nhưng trông rất khỏe mạnh và xinh đẹp. Nhìn trang phục Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên khác nơi này, cười mở miệng nói, “Làng chúng ta hôm nay sao thế nhỉ? Sáng nay có một công tử cũng đến đây hỏi bến tàu, còn chưa đến xế trưa đã thấy các vị tiểu thư đến hỏi. Đi theo hướng tây của làng này sẽ thấy ngay.” Nữ tử giờ ngón tay chỉ về hướng tây, nhiệt tình chỉ dẫn.

Sở Lương Âm vừa nghe liền cau mày, “Công tử? Đáng đáp ra sao? Có phải mặc trường bào màu trắng ngà không, cười lên rất mê người, nhưng thật chất đạo mạo trang nghiêm của một kẻ ty tiện bỉ ổi không?.” Sở Lương Âm bô bô nói không ngừng nghỉ, khiến nữ tử há hốc mồm.

“Những lời cô nói phía trước đúng nha, vị công tử kia trông rất đẹp mắt, còn đạo mạo trang nghiêm hay không ta không biết.”

Sở Lương Âm hừ lạnh một tiếng, Ninh Chiêu Nhiên nở nụ cười trêu ghẹo, “Được rồi, chỉ đi nhanh hơn một chút thôi mà. Chúng ta phải đi Tương Châu mấy vòng mới tìm được tới đây, hẳn xuất phát trễ hơn chúng ta rất nhiều.”

“Cảm ơn đại tỷ.” Sở Lương Âm mặt lạnh nói cảm ơn, nữ tử kia có hơi ngập ngừng, nàng chưa từng thấy người nào cảm ơn mà bày ra vẻ mặt thế cả.

“Hạnh nhì, đừng chơi nữa, lên đường thôi.” Sở Lương Âm gọi một tiếng, sau đó liền cùng Ninh Chiêu Nhiên đi về phía tây làng chài, xe ngựa đi theo phía sau.

Làng chài không lớn lắm, lại cạnh bờ biển, gió biển thổi không ngừng, bầu trời xanh biếc bao phủ ngôi làng, thỉnh thoảng truyền đến tiếng trẻ nhỏ nô đùa, cảnh vật như vậy, đủ để người ta cảm thấy ấm áp vui vẻ.

“Được rồi, đừng nóng giận nữa. Người ta đi nhanh hơn là do người ta có bản lĩnh, cô tức giận làm gì không biết.” Ninh Chiêu Nhiên nhìn Sở Lương Âm mặt lạnh, lười biếng khuyên ngăn. Gió biển và ánh mặt trời ở nơi này đặc biệt dễ chịu, thật muốn tìm chỗ nào đó ngủ một giấc.

“Không đúng người ta thấy cô cũng đã đủ xui xẻo rồi.” Ninh Chiêu Nhiên cười phá lên, ai trông thấy chẳng xúi quẩy nhỉ? Đoán chừng có lẽ chỉ có Lệnh Hồ công tử kia mới cảm thấy không xui xẻo thôi.

“Câm miệng.” Sở Lương Âm không kiên nhẫn quát, lông mày nhíu chặt thành một đường thẳng.

Ra khỏi làng chài đi về hướng tây, liền thấy một bến tàu nhỏ, có vài ba chiếc thuyền cá đang neo đậu ở đó, không ít người trên thuyền hay trên bờ đều vội vàng, gió thổi đến mùi hải sản, sáng sớm tinh mơ thuyền đánh cá đã trở về đất liền, còn mang theo thu hoạch lớn.

“Mùi này.” Ninh Chiêu Nhiên bụm mũi lại, bản thân nàng không thích ăn hải sản gì đó, nên vừa ngửi được mùi này liền khó chịu.

Trái lại Đỗ Ý Lẳng không cảm thấy gì cả, bản thân nàng khi bé đã ăn không biết bao nhiêu sơn hào hải vị, sau này trong một đêm biến thành cô nhi chịu khổ, sau khi lên Song Khuyết lại càng không được ăn đồ ngon, hôm nay ngửi được mùi này, tất cả ký ức như được trở về, thèm đến chảy nước miếng.

Trên bến tàu, có một người đứng chấp tay, gió biển thổi đến, một bên góc áo của hắn tung bay, làm nền cho bờ biển không giới hạn kia, màu trắng của cát mịn, cả người hắn như từ trên trời xuống.

Từ đằng xa Sở Lương Âm đã thấy hấn, vùng chân mây nhúu chắc, cho dù đến trước thì sao, có thể phát hiện được cái quái gì? Vẫn phải đi tìm Mộ Dung Tử Tề đấy thôi?

Hoành Hạ và Nhĩ Tương đứng bên ngoài bến tàu, nhìn ngư dân làm việc trên thuyền đánh cá cách đó không xa, bên cạnh còn có một mẻ cá tôm tươi ngon, một trong hai người nhúu mây nín thở, người còn lại thì tròn to đôi mắt hận không thể xông tới ăn ngay lập tức.

Nhĩ Tương đột nhiên liếc nhìn người đi tới, theo bản năng bước một bước về phía trước, sau đó lại lui về phía sau đến khi chân đụng phải Hoành Hạ đang nhìn cá tôm nuốt nước miếng, “Thất sư thúc đến rồi.”

“Ừm. À không phải như vậy sao? Lần này thấy công tử đến trước, đoán chừng rất tức giận.” Hoành Hạ lẩm bẩm, thấy hai người đi tới cùng Nhĩ Tương lại bắt gặp Đỗ Ý Lăng đi sau lưng Sở Lương Âm, Hoành Hạ rõ ràng có chút chần chừ, nhưng trông thấy ánh mắt nàng ấy mê mẩn nhìn cá tôm liền bùng hiểu, hóa ra tiểu nha đầu này cũng thích hải sản.

“Thất sư thúc, Ninh tiểu thư, Đỗ tiểu thư.” Nhĩ Tương cúi đầu chào hỏi, Hoành Hạ quan sát ánh mắt của Đỗ Ý Lăng, giờ phút này, đột nhiên hấn cảm thấy tiểu nha đầu rất đáng yêu.

“Thất sư thúc, các người mới đến hả, công tử đứng ở bến tàu một lúc rồi.” Hoành Hạ chỉ chỉ bến tàu, Nguyệt Ly Phong vẫn giữ tư thế đó không nhúc nhích, giống như đang hút tiền khi vậy.

Sở Lương Âm thờ ơ liếc mắt nhìn Hoành Hạ một cái, Hoành Hạ lập tức ngậm miệng, quả nhiên sắc mặt rất thối.

“Được rồi, hiện tại Thất sư thúc các người rất nóng, hắt hơi một cái thôi cũng đủ bốc cháy, đi sang bên kia chơi đi, đừng chọc nàng.” Ninh Chiêu Nhiên tự nhiên trả lời, một bên quạt quạt mùi tanh hôi của cá hồi đi, nàng thật sự không hiểu nổi vì sao lại có nhiều người thích ăn mấy món khó ngửi đó chứ.

Hoành Hạ và Nhĩ Tương lui sang một bên, để Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên đi qua.

Đợi khi hai người bọn họ đi qua, Hoành Hạ nghiêng đầu nhìn con mắt tròn to của Đỗ Ý Lăng, hấn không lên tiếng, chẳng qua nhìn đôi mắt to của nàng, tự hỏi không biết nàng trừng đến lúc nào.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Đi đâu cũng gặp các người nịnh bợ.” Đỗ Ý Lăng liếc hấn, sau đó ưỡn ngực sải bước đi theo hai người kia, vô cùng kiêu ngạo.

Hoành Hạ muốn phản bác, nhưng bị Nhĩ Tương kéo ống tay áo lại, không cho hấn nói, “Nhịn đi, người của Thất sư thúc, không thể trêu vào.”

“Ranh con.” Hoành Hạ nhỏ tiếng mắng một câu, sau đó chạy đi theo Nhĩ Tương đến bến tàu.

“Họ Nguyệt kia bốn chân của người cũng dài thật. Có phát hiện gì không?” Đi tới bên tàu, nước biển dập dờn dưới chân, mùi vị mặn mà càng thêm rõ rệt.

Nguyệt Ly Phong xoay người, khoe môi cong lên nhàn nhạt, con người của hấn trong suốt nhìn ra biển khơi vô tận, đứng ở bến tàu giữa trưa, hấn chẳng tìm thấy được đường chân trời, “Mộ Dung Tử Tề có thể đã trốn ở Lam Hải, nhưng nơi này có vô số đảo nhỏ, muốn tìm người, hơi phiền phức.”

“Ta biết, chẳng qua, cho dù khó khăn cỡ nào cũng phải tìm, rất có khả năng y đã đem Vân Liệt Triệu đến đây.” Mộ Dung Tử Quân cũng không thấy tầm hơi, bất quá nàng có lý do tin tưởng Mộ Dung Tử Quân và Vân Liệt Triệu đang ở cùng một chỗ.

“Rất có thể, cho nên phải đi hỏi thăm ngư dân mới được, trên đảo nào không có người ra vào, hoặc là đảo nào có chim thú và mùi hương con người có thể ở, như vậy sẽ làm thu nhỏ phạm vi tìm kiếm.” Xem ra Nguyệt Ly Phong đã chuẩn bị hết tất cả, nói rõ ràng rành mạch, lời hấn nói cũng là điều Sở Lương Âm suy nghĩ.

Nhìn thoáng qua đám người ngư dân đang tát bắt kia, “Vậy người đã thăm dò được gì chưa? Lúc nào rời bến?” Nếu hấn hỏi rồi, vậy nàng đỡ phải phiền toái.

“Đợi thuyền đến mới được.” Loại tàu đánh cá này không thể chạy quá xa, bọn họ muốn đi ra ngoài đảo xa, nhất định phải ở trên đảo rất lâu, sóng đánh thế nào vẫn chưa biết, thuyền cá cũng không thể bảo đảm.

“Nhiều tiền đúng là tốt thật, có cả thuyền riêng luôn đấy.” Sở Lương Âm cong môi cười nói.

Hai người bọn họ đang nói chuyện, Ninh Chiêu Nhiên ở bên kia nhìn bầu trời, đột nhiên trông thấy gì đó, không nhìn được sừng sốt, sau đó không tiếng động cười lớn, Đỗ Ý Lăng quan sát nàng một lúc lâu. Thấy nàng nhìn bầu trời rồi cười, khẽ nhúu mây nói: “Cô điên rồi à?”

Ninh Chiêu Nhiên cúi đầu nhìn Đỗ Ý Lăng, trên mặt vẫn treo nụ cười mê người, giờ ngón tay lên đặt trên miệng, “Dĩ nhiên không phải. Nhưng mà, Sở Lương Âm, thuyền tư nhân không phải chỉ có một mình Nguyệt công tử có, chúng ta cũng có, và lại sắp đến rồi.”

“Ca ca của cô?” Sở Lương Âm nhúu mây nhìn nàng, thần giáo Ma Nha cũng tham dự vào, xem ra không cần đến hai ngày, thuyền Mạc Thiên Tuyệt cũng nhất định xuất hiện ở đây. Lần này thì tốt rồi, tất cả tề tụ ở đây, đúng là đông vui náo nhiệt.

“Đúng vậy, ca ca ta nhất định sẽ đến.” Ninh Chiêu Nhiên cười phoi phới, vạt vạt của nàng cuối cùng cũng đạt được thành quả.

“Nếu ca ca cô cũng tới, vậy chúng ta nhất định phải lên đường trước. Nguyệt Ly Phong, thuyền của người khi nào đến?” Sở Lương Âm rất không muốn

tham dự vào chuyện giữa Mạc Thiên Tuyết và Ninh Tùy Phong, ban đầu Mạc phủ có xung đột với thần giáo Ma Nha, hiện tại chạm trán nhau nhất định sẽ không có chuyện tốt lành gì, trước mắt đi tìm Vân Liệt Triệu mới là việc nên làm, nàng chỉ có thể tránh càng xa càng tốt.

Nguyệt Ly Phong nhìn mặt trời đáp, “Giờ Thân.” (từ 15h đến 17h)

Sở Lương Âm gật đầu, “Ninh Chiêu Nhiên, cô ở đây đợi ca ca cô đi, Hạnh nhi, muội đi theo tỷ.”

Đỗ Ý Lăng vừa nghe liền gật đầu liên tục, “Vâng, Sở tỷ tỷ đã dạy muội bơi lội, lần này xem như có đất dụng võ rồi.” Rồi bèn tàu nha, nàng rất thích.

“Công tử, vậy chúng ta thì sao?” Hoành Hạ hấp tấp hỏi, tùy ra biển không tốt lắm, nhưng đi lần này rất nguy hiểm, cho nên hẳn rất muốn biết công tử sắp xếp thế nào.

Nguyệt Ly Phong nhìn thoáng Hoành Hạ và Nhĩ Tương rồi nói, “Nhĩ Tương ở lại, người không thích hợp đi biển, đợi ở đây được rồi.” Một câu nói, cho Hoành Hạ đi theo.

“Công tử, ta...” Nhĩ Tương định nói muốn đi, nhưng nghĩ tới việc ngồi lên thuyền liền chóng mặt, không thể đi theo chiều cổ công tử, ngược lại còn mang thể phiền toái, nên đành ngậm miệng lại.

“Được, cứ làm theo phân phó của công tử. Nhĩ Tương, người không thích ăn tôm cá, ngồi thuyền lại choáng váng, vì thế cứ ở đây đi.” Hắn rất thích ăn cá tôm, cho nên lần này cho dù gặp nguy hiểm, hắn cũng nguyện ý đi cùng.

“Vậy cũng được.” Nhĩ Tương thỏa hiệp.

“Say sóng? Mặt mặt quá đi.” Đỗ Ý Lăng đứng đó bình luận, bĩu môi khinh thường Nhĩ Tương.

“Đừng nói nhiều. Cá tôm tươi như thế, muốn ăn không?” Sở Lương Âm vỗ vai Đỗ Ý Lăng, cung chiều hỏi nàng.

“Dĩ nhiên muốn ăn rồi, mới nãy nhìn thôi đã thèm.” Đỗ Ý Lăng gật đầu, ôm cánh tay Sở Lương Âm đi đến hướng tàu cá.

Ninh Chiêu Nhiên thật sự không hiểu tại sao mấy món cá tôm tanh hôi kia lại có nhiều người thích ăn đến vậy, cho nên các nàng đi ngược lại hướng với nhau.

“Công tử, người xem Ninh tiểu thư qua bên kia để làm gì?” Hoành Hạ giống như có nhiều mắt, ai đi hướng nào hắn cũng thấy.

Nguyệt Ly Phong nhàn nhạt nhìn một cái không quan tâm, trái lại hắn chăm chú nhìn Sở Lương Âm đang bị Đỗ Ý Lăng lôi kéo đi đến thuyền đánh cá, Nhĩ Tương cũng không quét nhìn khắp nơi như Hoành Hạ, hắn thật sự không hiểu rõ Thất sư thúc lắm, nàng thế mà lại có một mặt như vậy, thật sự khiến người ta ngạc nhiên.

“Sở tỷ tỷ, nhìn xem, con cá này xấu quá.” Đỗ Ý Lăng chỉ vào một con cá bon vì kêu to.

Sở Lương Âm nhìn qua rồi cười rộ lên, sau đó cầm con cá đó lên nói, “Đừng thấy nó xấu xí mà chê, ăn ngon lắm đấy.”

“Mua nó đi, tiền của người đây.” Đem một khối bạc vụn ném vào trong tay ngư dân, rồi lôi kéo Đỗ Ý Lăng đi xuống thuyền.

“Vậy sao ăn được?” Sở Lương Âm nói ăn ngon, Đỗ Ý Lăng tuyệt đối không nghi ngờ.

“Chung lên.” Một tay nàng cầm cá vô cùng thuần thục, một tay kéo Đỗ Ý Lăng đến một căn nhà gần bến tàu.

Hoành Hạ nhìn Sở Lương Âm và Đỗ Ý Lăng đi xa, nuốt một ngụm nước bọt, “Công tử, cá kia ăn ngon thật hả?” Trước đây chỉ ăn mấy con cá con tôm trông đẹp đẽ thôi, con cá trong tay Sở Lương Âm quả thực rất xấu, thế mà nàng còn nói ngon.

“Người có thể đi qua đó ném thử sẽ biết ngon hay không.” Nguyệt Ly Phong đưa lưng về phía bọn họ, nhàn nhạt nói.

Hoành Hạ méo miệng, “Coi như xong, nhất định sẽ không cho ta phần nào.”

“Có lẽ sẽ được chia đó.” Nguyệt Ly Phong vẫn bình thản như trước, ánh mắt nhìn sóng biển nhấp nhô ngoài khơi.

“Ặc? Vậy ta đi xem thử.” Nếu Nguyệt Ly Phong đã nói như vậy, Hoành Hạ cũng cảm thấy có khả năng. Nói xong liền xoay người chạy theo hướng Sở Lương Âm.

Rom rã bên ngoài, một nồi lớn được bắt trên lò, ngọn lửa hùng hực cháy, nắp nồi đập lên, hơi nước lượn lờ bên trên. Lúc này Sở Lương Âm và Đỗ Ý Lăng an vị ngồi bên cạnh bếp lò, một người cong môi tươi cười, một người tròn to mắt nhìn chăm chăm cái nồi, giống như muốn chui vào bên trong.

“Thất sư thúc.” Hoành Hạ đi tới, ngồi dưới đất cách bọn họ một khoảng rất gần, vẻ mặt tươi cười, đôi mắt cong lên thành hình lưỡi liềm.

“Muốn ăn cá?” Sở Lương Âm quét mắt nhìn hắn một cái, nụ cười trên môi càng thêm sâu sắc.

Hoành Hạ vội vàng xua tay, “Dĩ nhiên không phải, tại có vài chuyện muốn thương lượng trước khi rời bến thôi.”

“Chuyện rồi bên? Ngươi có thể bàn bạc chuyện gì? Ngươi biết chỗ ẩn thân của Mộ Dung Tử Tề trên đảo hả? Hay là đoán được Vân Liệt Triệu đã chết hay chưa?” Nàng cô tình chèn ép hắn, quả nhiên Hoành Hạ nghẹn lời không nói được gì.

Đỗ Ý Lăng ngồi một bên cười cười, “Muốn ăn cá thì nói đi, khẩu thị tâm phi, Sở tỷ tỷ ghét nhất là những người như vậy đó.” Trợn mắt một cái, nàng đã nói trúng tim đen.

“A. Được rồi, ta nghe Thất sư thúc nói cá này ăn ngon, nên muốn ăn thử xem có ngon hay không.” Thật sao? Hoành Hạ vẫn không thể biết Sở Lương Âm là người như thế nào.

Sở Lương Âm nhìn hắn, lúc này nhìn có vẻ lương thiện hơn khi nãy rất nhiều, “Đừng tưởng công tử của ngươi cái gì cũng tốt, cái gì cũng học hắn. Ngươi đây, nên thành thực một chút thì mới tốt.” Lòng mày hơi nhướng lên, cả người nàng thoát nhìn vô cùng phấn khởi.

Hoành Hạ sững sốt nhảy mắt, cái hiểu cái không gật đầu nói, “A, Thất sư thúc dạy dỗ, Hoành Hạ xin ghi nhớ.” Thành thật? Hắn rất thành thật nha, ngoại trừ cũng có lúc nói dối thôi.

Đỗ Ý Lăng hứng thú cười, gương mặt trẻ con thoát nhìn đáng yêu hơn rất nhiều, “Với trí số thông minh của loại người như ngươi, bảo đảm chẳng hiểu gì đâu. Nhưng mà ngươi có thể chậm rãi suy nghĩ, nếu không thì cứ đến thỉnh giáo bản tiểu thư ta này, bản tiểu thư nhất định sẽ giúp ngươi.”

Hoành Hạ bĩu môi, không đưa ra ý kiến.

“Hoành Hạ này, lúc các người đi đến Xích Châu Lăng có gặp Lệnh Hồ Cửu Tiêu không?” Sở Lương Âm nhìn nước trào ra ngoài nòi hỏi.

Hoành Hạ gật đầu, “Có gặp ạ, hơn nữa còn đem ‘cỏ mông mông’ người dặn Nhĩ Tương cất giữ đưa cho gã.”

“Rồi gã quay lại Quý cốc hả?” Sở Lương Âm hỏi lại.

Hoành Hạ nghe vậy lắc đầu, “Cũng không biết nữa, công tử sót ruột lên đường. Nên sau khi đem đồ cho Lệnh Hồ công tử xong chúng ta liền đi.” Khẽ quan sát biểu tình trên mặt Sở Lương Âm, thoát nhìn nàng và Lệnh Hồ công tử rất thân quen. Chỉ có điều thoát nhìn Lệnh Hồ công tử kia trông không tệ, thế mà công tử không có hứng thú với gã lắm, thậm chí là nói chuyện với nhau.

“Cỏ mông mông không héo chứ?” Ở chỗ Nguyệt Ly Phong có một hộp hàn ngọc có thể giữ hoa cỏ được tươi lâu, lúc ở Tân thành sau khi trộm được cỏ mông mông liền tiện tay ném vào trong hộp kia, mặc dù để hơi lâu, nhưng nó vẫn được bảo quản không tệ.

“Vàng còn tươi lắm. Người cứ yên tâm. Lệnh Hồ công tử kia sau khi nhận được còn rất kinh ngạc.” Hoành Hạ khoa trương, nhưng trong lòng vẫn oán trách Sở Lương Âm bá đạo, rõ ràng thứ đó dùng để đựng lá trà tươi để pha cho công tử, ai biết lại bị nàng chiếm dụng, còn ném đồ của người ta ra ngoài.

Sở Lương Âm cười cười, thoát nhìn rất hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Thời Tiết Thay Đổi

Sắp đến buổi chiều, sóng biển cuộn cuộn thi nhau đánh vào bờ, thuyền cá cũng từ từ trở về cảng, mùi cá tôm phân bố rải rác trên từng tấc không khí. Ngư dân từ trên xuống dưới bận rộn không ngừng tay, mấy người phụ nữ vội vàng gom lưới. Đối với người dân sinh sống ở bến tàu, công việc này tái diễn hằng ngày hết sức bình thường nhưng trong mắt người nơi khác đến, khung cảnh ấy có bao nhiêu âm áp hạnh phúc, thật không biết nên dùng từ ngữ đặc biệt nào để miêu tả.

“Ồi nóng trong người quá.” Khắp nơi đều là mùi cá, Ninh Chiêu Nhiên không thể đi đây đi đó, muốn tách ra khỏi mùi vị tanh hôi nhưng chỗ nào cũng có mùi đó, không cần nói đến không khí, nàng đã cảm thấy cả người mình sắp biến thành cá tôm mất rồi.

“Công tử, người nhìn xem.” Hoành Hạ đảo mắt nhìn xung quanh, xa xa ngoài biển khơi đột nhiên xuất hiện một chấm đen, lập tức chỉ cho Nguyệt Ly Phong xem.

“Tới rồi.” Nguyệt Ly Phong giương mắt nhìn lên mặt trời, vừa vặn đã đến giờ Thân.

Sở Lương Âm nhìn theo hướng bọn họ, quả nhiên chấm đen trên biển đang dần tiến tới gần, quả là rất đúng giờ. Nhưng mà có lẽ thuyền của thần giáo Ma Nha cũng sắp đến, nhất định phải nhanh hơn bọn họ một bước, nàng không muốn đồng hành cùng một lượt với bọn họ đâu.

“Các người cũng nhanh thật, thuyền cũng chúng ta sắp đến rồi.” Ninh Chiêu Nhiên nhìn đằng xa nói.

“Không đợi nữa, cô đi sau đi.” Sở Lương Âm quét mắt nhìn nàng một cái, sau đó đi trước một bước lên bến tàu, Đỗ Ý Lăng đuổi theo phía sau.

Hoành Hạ nhìn Nguyệt Ly Phong, “Công tử chúng ta đi thôi.”

“Ừm.” Nguyệt Ly Phong cũng cất bước đi lên bến tàu, Hoành Hạ ngoảnh đầu vỗ vai Nhĩ Tương, “Người đến cửa hàng Nguyệt gia ở gần đây đợi chúng ta đi.”

Nhĩ Tương thờ dài, nhìn một nhóm bốn người đi đến bến tàu lại nhìn thuyền của Nguyệt gia càng ngày càng gần, trên thuyền có quần gia của Nguyệt gia, thấy bọn họ hẳn cũng yên tâm, nói vậy lần này đi mang theo không ít hộ vệ.

“Công tử là Chu thúc.” Hoành Hạ tự nhiên cũng biết người này, còn có mấy hộ vệ đứng xung quanh thuyền, trong lòng hẳn mới thấy ổn định, cho dù chuyến đi này rất nguy hiểm nhưng vẫn có nhiều người ở đây.

“Chu Hải bá kiến công tử.” Thuyền kia chậm rãi cập bờ, nam tử trung niên đứng ở đầu thuyền cúi người hành lễ, mười mấy vị hộ vệ đứng xung quanh thuyền cũng như Chu Hải thi lễ với Nguyệt Ly Phong. Hộ vệ đeo đao tư thế oai hùng bưng bưng lúc này đồng loạt hướng về phía nam nhân phong nhã điem đặn đứng trên bến tàu, trong phút chốc có một loại cảm xúc không nói nên lời.

Sở Lương Âm nhìn Chu Hải đứng trên thuyền, nàng từng gặp qua ông ấy.

“Sở tiểu thư.” Chu Hải tất nhiên cũng nhận ra Sở Lương Âm, lễ độ chấp tay chào không hề đối đãi thiên vị.

“Chu thúc lại gặp mặt.” Sở Lương Âm trả lời, nhìn thuyền kia từ từ cập sát bến tàu, sau đó dưới chân khẽ động, trong nháy mắt nàng ôm Đỗ Ý Lăng nhảy lên mũi thuyền.

Chu Hải giống như đã quen thuộc với tác phong của Sở Lương Âm, không hề tỏ ra lúng túng chỉ xê dịch người ra sau, cố gắng hết sức tỏ ra nho nhã lịch sự y hệt vị chủ nhân của mình.

Hộ vệ trên thuyền đem ván giẫm hạ xuống, Nguyệt Ly Phong đạp lên ván đi lên thuyền, Hoành Hạ đi theo phía sau, còn không quên quay đầu lại phát tay một cái với Nhĩ Tương đang đứng ở ngoài bến tàu.

Ninh Chiêu Nhiên vô cùng nhàm chán, nàng nhất định phải đợi Ninh Tùy Phong, nhìn bọn họ lên thuyền nàng cũng sốt ruột theo.

“Ninh tiểu thư, cô không cần phải gấp gáp, Ninh công tử sẽ đến mau thôi.” Nhĩ Tương an ủi, thế nhưng Ninh Chiêu Nhiên chẳng thêm để ý đến.

Bốn người lên thuyền, ván giẫm thu lại, Chu Hải phân phó người lái thuyền đổi hướng, chậm rãi chạy đến nơi xa xa của biển cả.

Đỗ Ý Lăng lần đầu tiên được ngồi thuyền, không khỏi ngạc nhiên chạy tới chạy lui trên thuyền, con thuyền lớn này thoạt nhìn rất chắc chắn, coi như có thể vượt sóng dong khơi, nàng đứng trên lan can hứng gió mát cũng không muốn xuống bên dưới.

Chẳng biết từ lúc nào Hoành Hạ đã lặng lẽ đi phía sau Đỗ Ý Lăng, hẳn định sẽ hù dọa nàng một phen, ai ngờ tay chưa kia chạm vào, Đỗ Ý Lăng đã quay đầu lại, hai mắt tròn to, Hoành Hạ bị dọa phải lui ra sau mấy bước.

“Hừ định làm gì? Muốn đẩy ta xuống dưới à?” Đỗ Ý Lăng khoanh tay trước ngực, lỗ mũi hếch lên khinh miệt nhìn hấn.

Hoành Hạ vỗ ngực, ban đầu hẳn nghĩ ở trên tàu cảm giác an toàn của hấn đã giảm đi rất nhiều bây giờ bị nàng trêu chọc như vậy, trong lòng hẳn chẳng còn cái gì. “Ta không phải có ý đó, chỉ muốn hỏi cô đang nhìn cái gì say sưa thế.”

“Đương nhiên là nhìn nước. Nhưng mà ở đây cũng có thể nhìn thấy cá, vừa nãy ta nhìn thấy một con cá lớn nhưng chỉ thấy được cái đuôi thôi.” Đỗ Ý Lăng xoay người lại dựa vào lan can nhìn xuống, lơ mơ thấy được bóng dáng cá lớn.

“Cá lớn? Cô đừng xem nữa, ta nghe nói ngoài khơi có rất nhiều loài cá ăn thịt người, đừng nhìn đừng nhìn, lỡ nó chọn trúng cô nó sẽ bắt cô ăn thịt đấy, biển rộng mênh mông như vậy chúng ta cũng không cứu cô được.” Hoành Hạ tốt bụng khuyên bảo, nghĩ tới những truyền thuyết kia hấn đã thấy hoảng loạn.

“Hừ, nếu thật sự có cá lớn muốn ăn thịt ta, ta sẽ ném người xuống biển trước.” Hai mắt Đỗ Ý Lăng trừng lớn như mắt bò, vẻ mặt hung hăng không giống như đang đùa giỡn.

Hoành Hạ cảm miệng, không dám chọc giận nàng, tiểu nha đầu này rõ ràng còn nhỏ tuổi nhưng lại bị Sở Lương Âm dạy dỗ cho nên tính tình y hệt nàng ấy.

Trên mũi thuyền, gió biển thổi đến không ngừng nghỉ, ba người đứng trên đây, hai người phía trước một người phía sau. Nguyệt Ly Phong nhàn nhạt dạo phương hướng đi kế tiếp thế nào, lúc này bọn họ cần phải đi kiểm tra mười lăm đảo nhỏ, lần này lộ trình rất xa, và lại con đường phía trước có nguy hiểm hay không vẫn còn là một ẩn số.

“Vâng công tử. Những lời người dặn dò đều đã được ghi lại nhưng thời tiết trên biển có phải xuôi gió xuôi nước như hôm nay hay không rất khó đoán được.” Chu Hải hơi khom người, thái độ rất kính cẩn.

“Những việc này ta biết, Chu thúc trở vào trong nghỉ ngơi đi. Đi suốt đêm như vậy ắt hẳn cũng rất mệt mỏi.” Nguyệt Ly Phong quay lại nhìn Chu Hải, trên mặt của hắn không gọn sóng, vô cùng yên ả.

“Vâng, công tử.” Trong chớp mắt Chu Hải đã xoay người rời khi, trên mũi thuyền chỉ còn hai người bọn họ, hai người kề vai, trước mắt sóng biển cuộn trào mãnh liệt, bốn phía mênh mông bát ngát, gió thổi trên biển từng gọn sóng lẫn tăn, trong lúc thế này cả trời và đất như chỉ còn lại hai người.

“Đảo đầu tiên còn xa lắm không?” Giờ phút này dường như là đảo nhỏ trên biển, ngay cả bóng dáng đảo nhỏ cũng chẳng thấy.

Nguyệt Ly Phong chậm rãi giương mắt nhìn mặt trời đang dần lặn đi sau đường chân trời, đến ban đêm thuyền chạy trên biển sẽ càng khó hơn, tốc độ cũng sẽ chậm hẳn hơn ban ngày, “Một ngày nữa, buổi tối ngày mai mới có thể đến được.” Hắn thản nhiên nói.

Sở Lương Âm nhủ mảy, “Xa vậy sao?” Khoảng cách càng gần nàng lại càng thấy gấp gáp, thời gian cũng đã gần một tháng, đợi một hai ngày cũng thấy nóng nảy.

“Biển rộng lớn như vậy có vô số đảo nhỏ. Không cần nói hai ngày cho dù đi biển cả tháng không tìm thấy gì cũng là chuyện bình thường.” Nguyệt Ly Phong cong môi, nói từng câu từng chữ như trong lòng bàn tay.

“Nói cũng phải, nhất định trên biển có rất nhiều hòn đảo, tìm thôi cũng đủ phiền. Hơn nữa khu vực này ít được triều đình quan tâm không sợ kỳ đà cản mũi, nhưng chỗ này có mạch nước ngầm hay không chúng ta cũng không biết. Chứ đừng nói chỉ là nguy hiểm.” Sở Lương Âm cẩn thận hàm răng nói, thật ra nàng tin tưởng con thuyền này của Nguyệt Ly Phong là loại không tầm thường cộng thêm đồ dự trữ hết sức dồi dào, nhưng trên biển chẳng ai đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra, càng nghĩ lại càng thấy không yên lòng.

“Không cần lo lắng.” Nguyệt Ly Phong bình tĩnh như khói, cho dù hiện tại trước mặt hắn xuất hiện sóng thần hẳn cũng sẽ bình chân như vại.

Sở Lương Âm nhìn hắn một trong, trong mắt không có chút thiện cảm. “Được, hi vọng đến lúc đó Nguyệt công tử có thể duy trì bộ dạng như lúc này.” Nhìn hắn nàng đã thấy phiền, làm bộ như không có gì, đầu phải nữ nhân đầu cần gì phải làm ra vẻ thế chứ.

“Sư thúc tức giận?” Nguyệt Ly Phong so với nàng càng bất đắc dĩ, nói chưa được ba câu đã bày ra vẻ mặt không kiên nhẫn.

“Tức giận? Bà đây sao có thể tức giận? Hiện tại trong người ta rất nóng hắt hơi một cái thôi cũng đủ bốc cháy.” Mượn lời Ninh Chiêu Nhiên nói, quả nhiên Nguyệt Ly Phong không nói lời nào.

Bóng đêm dần dần bao trùm nơi này, biển khơi vẫn sóng êm biển lặng, nếu thời tiết cứ tiếp tục như vậy, thuyền bọn họ cũng có thể xuôi gió xuôi nước lên đường.

“Đúng rồi, sư thúc và Lệnh Hồ Cửu Tiêu công tử có tình cảm rất tốt sao?” Nguyệt Ly Phong bất ngờ hỏi đến đề tài này, hắn nhìn chằm chằm biển rộng, không hề liếc mắt nhìn Sở Lương Âm.

Sở Lương Âm cũng tùy tiện ừ một tiếng, không giải thích gì thêm.

“Sư thúc chiếm dụng hộp hân ngọc của Ly Phong, đem ‘cỏ mộng mơ’ đặt ở đó một tháng, bây giờ đưa cho Lệnh Hồ công tử, cho tới bây giờ Ly Phong cũng không biết sư thúc lại có cảm tình phong phú như vậy.” Trong giọng nói của hắn còn mang theo tiếng cười giống như nhạo báng.

Sở Lương Âm nhủ mảy, quay đầu nhìn Nguyệt Ly Phong, một bên gò má của hắn hoàn mỹ, trong bóng đêm thoát nhìn như được mài dũa kỹ lưỡng, “Bà đây có cảm tình phong phú thì liên quan gì tới người? Ta mượn hộp hân ngọc của người thì sao. Người ngày thường cũng dùng nó để đựng mấy thứ hoa cỏ kia bảo dưỡng dung nhan y như nữ nhân đó thôi, bà đây mượn cũng không được à?” Trong lời nói của nàng mang theo bèn nhọn, trực tiếp phê phán Nguyệt Ly Phong ẻo lả.

Nguyệt Ly Phong không tức giận ngược lại cười nói, “Chi e là sư thúc hiểu lầm, Ly Phong không hề có hứng thú với chuyện tình cảm riêng tư của sư thúc. Chẳng qua với tư cách là sư đệ, ta xin đưa ra lời khuyên với sư thúc, mặc dù Lệnh Hồ công tử khí phách nhân nghĩa có một không hai, nhưng xin sư thúc suy nghĩ lại. Muội muội của Lệnh Hồ công tử chính là thê tử ‘chỉ phúc vi hôn’ chưa cưới vào nhà của gã, gia đạo Lệnh Hồ phu nhân sa sút cho nên trực tiếp được đưa đến Lệnh Hồ gia, mặc dù chưa tiến hành bất kỳ nghi thức nào nhưng trong mắt Lệnh Hồ gia nàng đã nghiễm nhiên là Lệnh Hồ phu nhân. Tuy hiện tại Lệnh Hồ phu nhân đang mang trọng bệnh nhưng Lệnh Hồ công tử tròn non lợi suốt tìm kiếm thần y chữa trị bệnh cho nàng, lần này tìm được Cốc Tử tiên sinh chắc chắn bệnh của Lệnh Hồ phu nhân sẽ được chữa khỏi. Đợi sau khi Lệnh Hồ phu nhân hết bệnh, Lệnh Hồ công tử và nàng sẽ tổ chức hôn lễ bên nhau trọn đời, đến lúc đó lập trường của sư thúc không phải rất xấu hổ sao?” Hắn nhìn một bên gáy Sở Lương Âm, gương mặt lộ ra sung sướng, từ hôm qua đến giờ đây là lúc hắn cao hứng nhất, trên mặt như đóa hoa đua nở.

Sở Lương Âm hồ hững nhìn hắn, giống như có mười vạn tám ngàn lời muốn nói nhưng lại thôi, “Nguyệt Ly Phong, bây giờ người rất giống mấy bà tám nhiều chuyện ngoài chợ đấy, cái lưỡi còn dài hơn cả vôi bỏ bỏ chân. Có phải khi nói những lời này người rất vui không? Trong lòng như nở gan nở ruột, vui hơn cả được ăn mật ong? Nếu như ảo tưởng có thể khiến người thỏa mãn đến vậy người cứ nói tiếp. Bà đây không nói gì, sau này người cứ thoải mái hoang tưởng để mỗi ngày ruột gan người nở ra.” Cho đến bây giờ nàng cũng không biết Nguyệt Ly Phong cũng nhiều chuyện đến vậy, quả thực không có đường lui mà.

Nguyệt Ly Phong hơi biến sắc nhưng vùng giữa chân mày vẫn tươi tắn như cũ, “Ly Phong không dám khua môi múa mép, chẳng qua những lời Ly Phong nói đều là sự thật không chút giả dối, nói ra để sau này sư thúc không đau lòng thôi, ban đầu còn tưởng sư thúc có lòng tốt ai ngờ lại phốt tỉnh như vậy, Ly Phong đảm bảo sẽ không nhắc đến nữa.”

Sở Lương Âm cong môi cười cười, trên thực tế nàng không có lời nào để nói, chuyện của Lệnh Hồ Cửu Tiêu bị Ninh Chiêu Nhiên bôi móc xong bây giờ thêm Nguyệt Ly Phong nhắc nhở, mỗi người đều đứng trước mặt nàng nói một lần, xem ra vấn đề đúng là ở trên người nàng, có lẽ đúng như lời người ta nói hành động của nàng khiến người khác hiểu sai ý, haizz, sau này nói chuyện hay hành động phải cẩn thận một chút. Mặc dù nàng không quan tâm người ta nghĩ gì nhưng ai cũng ở trước mặt nàng nói về chuyện của Lệnh Hồ Cửu Tiêu chắc nàng phát điên mất.

“Những lời người nói lão nương đã biết từ tám trăm năm trước hơn nữa còn biết nhiều hơn người. Sau này đừng có đem mấy tin đồn kia khoe khoang trước mặt bà, bởi vì bà đây biết nhiều bí mật võ lâm hơn người đấy.” Sở Lương Âm cảnh cáo hần nhưng đây cũng là lời nói thật sự, nàng nắm giữ khá nhiều bí mật của các võ lâm thế gia, hần ở trước mặt nàng khoe khoang cũng chỉ là trò cười càng chứng tỏ trí thông minh của hần thấp đến cỡ nào.

Nguyệt Ly Phong nhú mày, sau đó gật đầu một cái, tỏ vẻ nghiêm túc nói, “Xem ra Ly Phong lại bại dưới tay sư thúc, chỉ có điều sư thúc biết nhiều chuyện như vậy cũng không có gì lạ, dù sao thanh danh của sư thúc trên giang hồ vang dội hơn so với Ly Phong. Chẳng qua Ly Phong muốn nói, sư thúc bảo trọng.” Hần nói xong liền xoay người đi xuống boong thuyền, Sở Lương Âm nhìn bóng lưng dần biến mất của hần, hừ nhẹ một tiếng, đối với hần nàng chẳng có lời nào để nói.

Đêm đã khuya, tiếng nước biển không ngừng vỗ lên thân thuyền, ở một gian phòng trong thuyền lớn, Đỗ Ý Lăng đã sớm leo lên giường. Mặc dù lúc mới lên thuyền vẫn còn khỏe lại chơi đùa rất vui nhưng bây giờ cảm thấy có hơi choáng váng, cái gì cũng không muốn làm gì chỉ muốn nằm ở đó.

Sở Lương Âm ở bên ngoài trở vào thấy Đỗ Ý Lăng nằm đó không nhúc nhích, “Hạnh nhi, muội làm sao vậy?” Vội vàng đi đến cạnh giường ngồi xuống, lúc này mới cảm thấy thân thuyền lắc lư.

“Không có việc gì, chỉ hơi choáng thôi.” Đỗ Ý Lăng ưỡn oai nói.

“Say sóng hả? Ngủ đi, ngủ một giấc sẽ không sao.” Vỗ vỗ sau ót nàng, Sở Lương Âm nói.

“Vâng, muội biết rồi.” Đỗ Ý Lăng hết sức nghe lời, hoàn toàn khác với bộ dạng phách lối lúc chiều.

“Đừng rồi Sở tỷ tỷ, chúng ta phải ở trên biển bao lâu nữa?” Thời điểm nàng trở về phòng nhìn thấy Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong đứng trên mũi thuyền nói chuyện, bởi vì khoảng cách quá xa nên không thể nghe bọn họ nói gì, nhưng nhìn nụ cười của Nguyệt Ly Phong nàng có hơi ngạc nhiên, không biết bọn họ nói cái gì mà khiến hần cao hứng tới vậy.

Sở Lương Âm lắc đầu một cái, “Không xác định được.”

“Như vậy sao. Haizz, xem ra phải rất lâu rồi.” Dầu sao tính tình của nàng vẫn còn con nít, ngay từ đầu cảm thấy thú vị nhưng trong một thời gian dài hiếu kỳ cũng không còn.

“Tìm người quan trọng hơn, sau này có thời gian sẽ dẫn muội đi khắp nơi, bây giờ phải giải quyết xong việc trước mắt đã.” Nàng cời giày nằm xuống, Đỗ Ý Lăng xê dịch vào trong, vẻ mặt hết sức nhàn hạ.

“Muội biết, tỷ yên tâm, muội sẽ không làm trễ nải việc tìm người của tỷ. Chẳng qua hơi buồn, Hoành Hạ cũng trở về ngủ, không ai chơi với muội, muội vẫn còn thấy choáng đây.” Lúc này nhìn gương mặt và cách nói chuyện của nàng, đúng là chẳng khác gì một đứa trẻ mới lớn, rõ ràng rất khó chịu nhưng vẫn nghĩ đến việc chơi đùa.

“Quả thực rất chán.” Sở Lương Âm trả lời, nằm ở đó nhìn màn che không ngừng đung đưa, nếu phải ở trên thuyền một tháng, không đợi đến lúc trở về đất liền bọn họ đã biến thành tôm chân mềm.

“Tỷ cũng cảm thấy thế hả? Ha ha ha, à mà Sở tỷ tỷ này, mới này tỷ và hần nói gì thế? Hần không nói gì về muội chứ?” Mặc dù bây giờ nàng có thể thành thạo sử dụng thần tiên tinh trên cổ tay mình nhưng cũng không đảm bảo có thể đối phó được Nguyệt Ly Phong. Thật ra Nguyệt Ly Phong cũng không cần làm gì chỉ cần hần liếc mắt một cái thôi, chân nàng đã mềm nhũn ra so với độc dược còn hiệu nghiệm hơn.

Sở Lương Âm nghiêng đầu nhìn Đỗ Ý Lăng, khoe môi khẽ cười, “Hần nói muội cái gì chứ? Bây giờ muội đã hiểu chuyện hơn nữa biết rõ bản tính của hần, chỉ cần muội không đi khắp nơi rêu rao hần, hần cũng sẽ không động đến muội. Cho nên sau này miệng mồm phải thận trọng, đừng nói chuyện với hần hay bắt luận kẻ nào.

Đỗ Ý Lăng nháy mắt mấy cái, sau đó đồng ý, “Muội không nói, ngay cả tên của hần muội cũng không dám nói ra khỏi miệng như thế nào lại dám nói với người ta chuyện của hần chứ.” Ba chữ kia rõ ràng chẳng có gì nhưng đối với nàng nó rất kinh khủng.

Sở Lương Âm nhìn bộ dạng của nàng không nhịn nổi bật cười, “Nguyệt Ly Phong cũng có ngày này thật sự là tức cười.” Cái gì mà thấu tình đạt lý, Bò Tát tái tê. . .những từ ngữ ca tụng Nguyệt Ly Phong được người ta dùng tới tấp, ai gặp hần cũng hận không thể đánh lấy hần để có thể lấy le một phen, thế mà chẳng ai biết ở chỗ này có một đứa bé xem hần như ác ma. Nếu để người trong thiên hạ biết chẳng phải cười đến rớt hàm sao?

“Có gì đáng cười, đáng sợ mới đúng.” Ánh mắt Đỗ Ý Lăng từ từ nhắm lại nhưng vẫn không quên lẩm bảm một câu.

Sở Lương Âm cúi đầu nhìn nàng, sau đó đưa tay chọt chọt gương mặt nàng, “Chỉ có muội mới đáng sợ.” Nói xong liền lấy chăn đắp cho nàng, một đêm này phải vượt qua từng cơn sóng lắc lư.

Một đêm sóng êm biển lặng trôi qua, đến lúc gần sáng Sở Lương Âm từ trong phòng bước ra, một tay cầm kiếm, mái tóc dài tùy tiện đặt bên vai. Có lẽ vừa mới rời giường nên cả người nàng thoát nhìn có vẻ điềm nhiên an tĩnh, toàn thân không có hơi thở công kích, hoặc là do ở trên biển mệnh mông nên tự nhiên thấy tươi mát hơn.

Bước tới mũi thuyền, trên đường đi có ngang qua mấy tên hộ vệ, bọn họ chỉ là những người bảo vệ thông thường, nhưng trong những cửa hàng thuyền nghiệp của cửa Nguyệt gia thì chính là tinh anh trong việc đi lại trên biển quanh năm, có bọn họ giống như đã mua bảo hiểm an toàn.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh biếc, sương mù trên biển bắt đầu tản đi, mặt trời sau đường chân trời từ từ lộ dạng, chim biển bay vọt trên mặt nước, tiếng kêu của chúng không giống những loài chim khác, êm tai và dễ nghe vô cùng.

Chu Hải từ một bên thuyền đi tới, thấy Sở Lương Âm đứng ở mũi thuyền liền bước qua nói, “Sở tiểu thư, điểm ta đã chuẩn bị xong, cô có thể dùng được rồi.”

Sở Lương Âm quay lại gật đầu một cái với Chu Hải, vẻ mặt không còn bẽn nhẹn lạnh lẽo như hôm qua, trái lại rất nhu hòa khiến Chu Hải sùng sốt một chút, “Sở tiểu thư hôm qua ngủ có ngon không? Có lẽ vẫn chưa quen nhỉ?” Ông nghĩ Sở Lương Âm khó chịu.

Sở Lương Âm lắc đầu: “Không, ta ngủ rất ngon, nhìn dáng vẻ của Chu thúc đứng là một đêm không ngủ mới đúng. Ông mau trở về ngủ đi, hiện tại trên chiếc thuyền này ông là thuyền trưởng đấy.” Chu Hải quanh năm sống trên biển Sở Lương Âm đều biết, cho nên đó là lý do nàng tuyệt đối tin tưởng Chu Hải.

“Cảm ơn Sở tiểu thư đã quan tâm, ta đây sẽ đi nghỉ ngơi, Sở tiểu thư xin cứ tự nhiên.” Nói xong Chu Hải xoay người rời đi, Sở Lương Âm vẫn ngắm nhìn cảnh biển sáng sớm, mặt trời đã dần thoát khỏi đường chân trời. Thoạt nhìn giống như mặt trời đang chạy trốn khỏi mặt nước biển vậy.

Giơ kiếm trong tay, khoe môi Sở Lương Âm bắt giắc cong lên, tay kia cầm chuôi kiếm, thoáng nhìn có vẻ phải dùng sức, kiếm kia chỉ lộ ra một đoạn. Nhưng cũng chỉ có một đoạn, nàng không cần ra sức kiếm vẫn lộ một đoạn thân kiếm, ánh sáng lóe lên cộng thêm phản chiếu của ánh nắng khiến nàng không mở mắt nổi.

Kiếm này nàng đã không sử dụng hơn một năm, bình thường cũng hay đem nó ra lau chùi, dù không sử dụng nhưng nó vẫn sắc bén như trước, thân kiếm tuy mỏng nhưng thẳng tắp, trong lượng thể nào chỉ có một mình nàng biết, thanh kiếm này chém sắt như chém bùn!

Bỗng dung phía sau truyền đến tiếng bước chân, trên tay nàng khẽ động đem kiếm cất vào vỏ, xoay người nhìn thấy Nguyệt Ly Phong ăn mặc sạch sẽ gọn gàng đi tới. Bước chân hần bình ổn nhẹ nhàng. Có lẽ do mới rời giường chưa lâu nên đôi mắt hẹp dài của hần có hơi sưng, nhìn kỹ thấy mặt của hần cũng hơi sưng, giống như bánh bao mới ra lò.

Sở Lương Âm nhìn hần nửa cười nửa không, mãi cho tới lúc hần đến gần mình nàng mới xác thực bản thân không có hoa mắt, người này đúng là ngủ không ngon, “Sưng? Nguyệt công tử người cũng có ngày bị sưng mắt à.” Nàng thoải mái nói, trong lòng cũng hiểu rõ thuyền lắc lư thế này ngủ ngon mới là lạ, chính nàng cũng cảm thấy khó chịu nữa là.

Nguyệt Ly Phong không để ý lắm, đứng ở mũi thuyền như hấp thụ linh khí trời đất, Sở Lương Âm lui ra vài bước, đứng có nỗi giận phun máu lên người nàng là được.

“Cô cũng ngủ không ngon.” Một lúc sau hần mở mắt nghiêng đầu nhìn nàng, tầm mắt nhìn trên mặt nàng một vòng, lo lắng nói.

Sở Lương Âm hắt mày, “Đúng vậy.”

“Thảo nào trông cô có vẻ lương thiện.” Hần đánh giá, dùng từ văn hóa hơn Sở Lương Âm nhiều.

Sở Lương Âm tròn mắt, sau đó đi về phía trước, tay đặt xuống lan can, nước biển sâu không thấy đáy, mùi mặn xông lên mũi, ngày hôm qua vẫn còn cảm thấy mới mẻ bây giờ ngửi lại thấy khó chịu.

“Long Ngâm? Cho tới bây giờ ta cũng chưa thấy kiếm Long Ngâm của cô xuất ra khỏi vỏ, không phải hiếu kỳ nhưng thật sự rất muốn biết nó có bộ dạng thế nào.” Nguyệt Ly Phong nhìn chăm chăm kiếm Long Ngâm trong tay Sở Lương Âm, kể từ lúc nghe Kiếm Thánh nói kiếm trong tay Sở Lương Âm là kiếm Long Ngâm, hần vẫn rất hứng thú.

Sở Lương Âm xoay người trực tiếp dựa vào lan can, hai tay đan chéo trước ngực, kiếm cũng ôm nghiêng một bên, con ngươi của nàng lóe sáng, tầm mắt tự nhiên dừng lên bên hông của hần, “Ta cũng muốn mở mang kiến thức về kiếm Phượng Minh, hai thanh kiếm này vốn là một đôi, không biết nếu bọn chúng đánh nhau ai thắng ai thua nhỉ.” Thật ra nàng cũng tò mò rất lâu rồi, thật ra nàng sớm biết Long Ngâm Phượng Minh là một đôi kiếm nhưng nàng chưa từng hỏi qua hình dạng Phượng Minh thế nào. Gần đây nàng mới biết Phượng Minh là nhuyễn kiếm có thể quấn ở bên hông như đai lưng. Trước đây nàng có thấy vũ khí của Nguyệt Ly Phong, đó là nhuyễn kiếm nhưng lại không ngờ tới binh khí bên hông hần với kiếm trong tay nàng là một đôi.

“Ta cũng tò mò.” Nguyệt Ly Phong hơi nghiêng đầu, ánh mắt không hề che giấu nhìn chăm chăm kiếm trong tay Sở Lương Âm.

“Đem Phượng Minh của ngươi ra đi.” Long Ngâm Phượng Minh là một đôi, nàng thật sự muốn nhìn xem hai cây kiếm này có điểm nào tương đồng.

Nguyệt Ly Phong cúi đầu cười một tiếng, ánh nắng của biển chiếu lên trên gương mặt hần, bộ dạng cúi đầu cười kia hết như một bức họa, liếc mắt nhìn một lần khó mà quên được.

Ánh mắt Sở Lương Âm hơi dừng lại, vẻ đẹp như vậy ai cũng yêu thích tán thưởng, nàng cũng không ngoại lệ.

“Cười cái gì? Ngươi mau lấy ra cho ta nhìn đi.” Nàng cầm Long Ngâm làm mồi dụ.

Nguyệt Ly Phong không hành động gì, từ từ lắc đầu, “Bây giờ còn chưa phải lúc.” Hấn đáp.

Sở Lương Âm nhủ mảy, sau đó thu hồi cánh tay của mình, “Vây đợi sau khi xong chuyện này, bà đây sẽ dẫn người đến chỗ tốt giao chiến một trận, tuyệt đối không có kẻ nào quấy nhiễu.”

Nguyệt Ly Phong không hề phản đối, trái lại gật đầu đồng ý, “Được, một lời đã định.” Xem ra hấn rất mong đợi.

“Công tử, dùng cơm” Âm thanh Hoành Hạ từ bên kia truyền tới, hai người quay lại nhìn hấn, Sở Lương Âm phát hiện Hoành Hạ có vẻ sáng khoái, giống như ngủ rất ngon vậy.

“Thất sư thúc cũng ở đây hả, thất sư thúc dùng cơm” Thấy Sở Lương Âm, Hoành Hạ vẫn co rúm lại, nhìn mặt của Sở Lương Âm và công tử đều lộ ra một mối, xem ra cũng chỉ có hấn là ngủ được thôi.

“Ừm, đi gọi Hạnh nhi chưa? Hay là muội ấy vẫn còn ngủ?” Sở Lương Âm đi tới, Hoành Hạ vừa nghe đến tên Hạnh nhi đã bày ra mặt khổ, “Nếu còn ngủ vậy để Đồ tiểu thư ngủ tiếp đi.” Hấn mới không muốn đi gọi nàng dậy đâu.

“Thôi để muội ấy ngủ đi.” Sở Lương Âm tán thành sau đó trực tiếp đi đến bên kia thuyền.

Nguyệt Ly Phong cũng đi xuống boong thuyền, Hoành Hạ đi sau cùng vẫn không quên quay đầu nhìn mặt trời đã đến giữa biển, buổi sáng trên biển thật là đẹp.

Bữa ăn sáng ngày đầu tiên trên biển cực kỳ phong phú, không thể thiếu hải sản, còn có rau xanh, bên trong cháo trắng có cánh hoa sen, hương vị quả nhiên thơm lừng.

“Lăn lộn theo Nguyệt công tử người cũng không lo suy dinh dưỡng.” Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong ngồi đối diện nhau, mặc dù thuyền vẫn chạy với tốc độ như cũ, nhưng gian phòng nàng có vẻ yên ổn, ngay cả tiếng sóng vỗ bên ngoài cũng giảm bớt.

Nguyệt Ly Phong cong môi cười, thần nhiên nói: “Vây hy vọng sau này sư thúc có thể cách xa Ly Phong càng xa càng tốt, gặp mặt làm như không thấy cũng được.” Từng câu từng chữ hấn nói thật giống như lời ca tụng nhưng lời nói lại rất lạnh lùng bạc bẽo.

Sở Lương Âm cúi đầu cười một tiếng, “Đây cũng chính là hy vọng của bà, nhưng mà thật mong sau này người đừng có ăn rắm là được.”

Hai người bọn họ lần thứ hai đạt được nhận thức chung, hình như sau một khoảng thời gian bọn họ đã có vài lần đạt được nhận thức chung.

Thời gian trên biển đúng là rất hao tổn sức lực, trôi qua hai ngày sóng êm biển lặng, thời tiết không có dấu hiệu phát sinh, dựa theo con đường đã định từ trước, bọn họ nhanh chóng đến nơi xa xa của biển khơi.

Đỗ Ý Lăng không còn choáng váng như ngày đầu tiên, mỗi ngày đều cùng Hoành Hạ đi tới đi lui trên thuyền, thỉnh thoảng còn dọa sẽ ném Hoành Hạ xuống biển, nếu không cẩn thận gặp Nguyệt Ly Phong, nàng nhất định sẽ quay đầu bỏ chạy, cách hấn rất xa, kiên quyết tạo một khoảng cách với hấn.

Sở Lương Âm không để tâm lắm, trái lại tàn sát nhìn Đỗ Ý Lăng của Nguyệt Ly Phong gia tăng rõ rệt, “Sao trước đây ta không biết tính nết Đỗ Ý Lăng như bị phân làm hai thể.” Một phút trước còn dọa Hoành Hạ tháo chạy, một phút sau thấy hấn đã cụp đuôi bỏ trốn.

“Cái này không phải do người ban tặng sao?” Sở Lương Âm trào phúng, ngồi tựa lưng trên lan can mũi thuyền, gió biển thổi đến, cảm giác thật thoải mái.

Nguyệt Ly Phong đứng một bên, từ vị trí ngồi của Sở Lương Âm có thể nhìn thấy một bên góc áo của hấn tung bay thật giống như cười gió bay.

“Nói như vậy nàng ta chẳng nhớ ơn nghĩa của ta gì cả.” Hấn giả vờ không nghe châm chọc của Sở Lương Âm, trái lại cảm thấy rất vinh quang.

Sở Lương Âm không nói, khẽ cười một tiếng, “Da mặt của người đúng là dày hơn cả tường thành.”

Nguyệt Ly Phong cúi đầu cười khẽ thuận tiện nhìn thoáng Sở Lương Âm nói, “Như nhau thôi.”

Sở Lương Âm hừ nhẹ một tiếng, tư thế càng thêm phóng khoáng thoải mái dựa sát đầu thuyền, đột nhiên nàng cảm thấy gió thổi đến không thoải mái như lúc nãy, trái lại còn mang theo ẩm ướt.

“Nguyệt Ly Phong, gió biển có gì không đúng lắm” Mặt trời diễm lệ chiếu trên cao như đang tắm mình trong ngọc bích, thời tiết không có dấu hiệu thay đổi nhưng gió không bình thường nổi lên.

Nguyệt Ly Phong đưa tay ra, ngón tay thon dài tiếp xúc với gió, quả nhiên có chút ẩm ướt, không khô ráo như trước.

“Thời tiết thay đổi?” Sở Lương Âm đứng lên, tuy nàng không tinh thông quan sát thời tiết trên biển, nhưng con gió này rõ ràng không bình thường.

Nguyệt Ly Phong gật đầu, “Ừm” Dứt lời hấn xoay người đi xuống boong thuyền buồng lái.

Chương 63: Gia Thế

“Công tử, thời tiết thay đổi. Gần tới sẽ có bão.” Chu Hải cũng phát giác không khí biến hóa vội vàng chạy tới bẩm báo Nguyệt Ly Phong.

Sở Lương Âm đi tới liếc nhìn sắc mặt hai người, bình tĩnh nói, “Vậy có thể đoán được cơn bão tới nay có ảnh hưởng bao nhiêu đến việc đi thuyền không?”

Chu Hải lắc đầu một cái, “Căn cứ vào sức gió và độ ẩm có thể đánh giá, sẽ có ảnh hưởng nhưng không lớn lắm.” Chu Hải đưa ra nhận xét.

“Vậy thì tốt.” Nguyệt Ly Phong gật đầu, kinh nghiệm đi biển của Chu Hải hết sức phong phú, có thể căn cứ vào sức gió và độ ẩm để dự đoán mức độ lớn bé của một cơn bão cũng chẳng có gì kỳ lạ, cho nên hắn rất tin nhiệm.

Sở Lương Âm nhìn Nguyệt Ly Phong, trong lòng vẫn có chút lo lắng, “Người khẳng định?”

Nguyệt Ly Phong hơi nhíu mày, “Đương nhiên.”

“Vậy tin người.” Sở Lương Âm nhún nhún vai, sau đó xoay người trở về mũi thuyền, Chu Hải nhìn Sở Lương Âm rời đi, nói: “Công tử, gió biển và độ ẩm bây giờ chỉ có thể suy đoán được biển lúc chạng vạng tới cỡ nào thôi. Nhưng bão có tăng lên hay không thì phải đợi đến tới quan sát đo đạc hiện tượng thiên văn mới biết.”

Nguyệt Ly Phong gật đầu một cái, “Ta biết, tất cả phải làm phiền Chu thúc rồi.” Hắn trước sau vẫn tin tưởng Chu Hải.

Chu Hải cúi đầu, “Vâng, Chu Hải sẽ cố gắng.” Dứt lời, ông xoay người bước đi, Nguyệt Ly Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời, xung quanh đều là biển khơi xanh thẳm, bầu trời và biển cả tựa như được nhuộm màu, giờ phút này màu xanh da trời che mất đi cặp mắt thì vẫn còn một bức tranh thủy mặc.

“Không biết thuyền của bọn Ninh Chiêu Nhiên đã chạy tới chỗ nào? Thật ra lộ trình của bọn họ không xa chúng ta lắm, thoát nhìn có vẻ thuyền này chạy khá nhanh.” Bốn phía đều là nước biển mênh mông, căn bản chẳng thể nhìn thấy hành tung của con thuyền khác, nói vậy thuyền của thần giáo Ma Nha đã bị bọn họ bỏ rơi rất xa.

“Nếu chúng ta dừng lại, bọn họ chỉ cần nửa ngày sẽ đuổi theo kịp.” Nguyệt Ly Phong cũng đi tới mũi thuyền lần thứ hai, diện tích như thế này trên thuyền thật sự không có thứ tiêu khiển gì để làm, cho nên chỉ có thể đứng trên mũi thuyền đón gió biển ngấm biển rộng xanh biếc.

“Vậy chạy nhanh lên, cách bọn họ xa một chút. Khoảng cách giữa bọn họ với chúng ta rất gần vậy thì thuyền của Mạc Thiên Tuyết cũng không xa, có thể tránh được bọn họ bao xa thì tránh.” Có thể nhìn ra Sở Lương Âm không muốn kéo gần khoảng cách với bọn họ. Mấy ngày đi Vụ Sơn, một nhóm người thế nào cũng đủ hành hạ nàng rồi.

“A? Đúng rồi, không phải Ninh tiểu thư một mực làm mai sư thúc với Ninh giáo chủ sao? Bây giờ gặp nhau trên biển không phải rất tốt à?” Nguyệt Ly Phong thật sự giống như ‘bách sự thông’, chuyện gì hắn cũng biết. Việc nhỏ giữa Ninh Chiêu Nhiên và Sở Lương Âm hắn cũng biết rõ ràng, thật không biết hắn moi tin tức ở đâu ra.

Quả nhiên Sở Lương Âm hết sức bất ngờ, nghiêng đầu nhìn hắn, đuôi lông mày nâng lên, suýt nữa đã bay ra ngoài, “Nguyệt Ly Phong mấy ngày nay bà đây nói người nhiều chuyện đúng là đang khích lệ người mà. Người không những nhiều chuyện mà cái lưỡi của người rất dài, mọi tính đức tốt đẹp của tam cô lục bà đều tập trung hết trên người người, bà đây thật sự đã coi thường người. Có phải nhà ai cười thiếp đáng hừ bỏ người cũng rõ hết?” Nàng đúng là đã quá xem thường Nguyệt Ly Phong, mảnh khảnh gì cũng biết chuyện ở nhà ai hắn cũng rõ mồn một.

Nguyệt Ly Phong khẽ hất cằm cũng không bởi vì những lời đó của Sở Lương Âm mà tức giận, trái lại có vẻ hơi kiêu hãnh, “Có thể được sư thúc khen ngợi Ly Phong xem như có năng lực.”

Sở Lương Âm hoàn toàn không nói gì, đầu lưỡi chia vào bên trong gương mặt khiến nàng không còn lời gì để nói, “Nguyệt Ly Phong, bà đây chỉ có thể da mặt người dầy đến trình độ siêu phẩm rồi đây.”

Nguyệt Ly Phong cười khê, cuối cùng có thể làm cho Sở Lương Âm không thể nói gì, hắn xem như cũng có thành tựu.

Sắp đến buổi chiều, đứng trên mũi thuyền cũng mơ hồ nhìn thấy bóng dáng đảo nhỏ, Sở Lương Âm thở dài, xem như có chút hy vọng.

Tốc độ đi thuyền chậm lại, từ từ đến gần hòn đảo kia, bởi vì không rõ tình hình xung quanh đảo thế nào cho nên cũng không thể tùy tiện đi về phía trước được, nếu như đụng phải đám ngầm sẽ rất phiền toái.

“Chỉ có thể dừng lại ở bên ngoài, nếu như trên đảo có gì khả nghi thì cho thuyền nhỏ bơi vào xem thế nào.” Nguyệt Ly Phong bình tĩnh nói.

“Ừm, công phu dưới nước của Nguyệt công tử cũng không tệ, chuyến đi này phải làm phiền Nguyệt công tử rồi.” Sở Lương Âm thật tâm thật ý tiễn cửu hân, sống chung với nhau hai ngày, nàng vẫn không có chút thay đổi.

Nguyệt Ly Phong cười nhạt, chậm rãi lắc đầu, “Chi e không cần phải hạ thủy, hòn đảo này thoạt nhìn không khác gì những hòn đảo đá ngầm khác, không có gì ngay cả cây cối hay là con người cũng không có.” Mặc dù bây giờ chỉ có thể thấy loáng thoáng hòn đảo nhưng Nguyệt Ly Phong vẫn khẳng định.

“Thật vậy sao?” Sở Lương Âm hí mắt nhìn nơi xa, nàng chỉ mơ hồ thấy một chấm đen, mờ mờ ảo ảo, căn bản chẳng thấy rõ hình dạng trên đảo thế nào.

“Trên biển có rất nhiều đảo dạng đá ngầm, thậm chí có cả núi lửa.” Hân nhìn một bên gáy Sở Lương Âm, giống như đang hứng thú kể chuyện đùa.

“Núi lửa?” Sở Lương Âm cau mày, nhìn lướt qua đáng về Nguyệt Ly Phong, trong bụng không khỏi bật cười, xem ra tên này thật sự nghĩ nàng là người ngu ngốc, cái gì cũng không biết.

“Ừm, ngọn lửa bốc cao đến tận trời, còn phun ra thạch dịch nóng hổi, không cần nói là người cho dù chim bay qua trong nháy mắt cũng sẽ hóa thành hư không.” Hân nói từng câu từng chữ, giống như vô cùng hiểu biết, hoặc là thầy giáo bác học đa tài đang truyền thụ kiến thức cho Sở Lương Âm.

Sở Lương Âm hé miệng cười, lần này nàng thật sự cảm thấy rất buồn cười, “Thạch dịch? Gọi là nham thạch nóng chảy thì thích hợp hơn.” Không phải nàng chê cười hân, sức mạnh của núi lửa phun trào như thế nào, so với hân nàng là người hiểu rõ nhất.

“Nham thạch nóng chảy? Ừm, xem ra sư thúc đã sớm biết?” Nguyệt Ly Phong có chút tiếc nuối, xem ra lần này không thể khoe khoang nữa rồi.

Sở Lương Âm đặt tay trước ngực, thông thả hít thở nói, “Trên biển có rất nhiều núi lửa đang hoạt động, không biết lúc nào sẽ phun trào, cho nên mới có nhiều đảo đá ngầm, bên trên không có sự sống, tàu thuyền sẽ khó đi qua những chỗ núi lửa phun trào, xem ra đoạn đường kế tiếp không dễ dàng đi chút nào.”

“Chính xác là như vậy.” Nguyệt Ly Phong trả lời, trong lòng vẫn đang suy nghĩ lời nói về núi lửa phun trào của Sở Lương Âm, nghĩ lại thấy nàng dùng từ ngữ rất hợp lý, miêu tả những hòn đảo đá ngầm càng thêm chuẩn xác.

Chu Hải dự tính gần tới thời tiết sẽ thay đổi, quả là như vậy, đợi đến khi mặt trời lặn biển rộng mênh mông tiếp giáp với đường chân trời, có một đám mây đen kéo đến, sau đó gió trên mặt biển nổi lên không giống gió biển bình thường mà thổi loạn đủ phương hướng, thật giống như trên bầu trời có gấn mấy cái quạt máy, khiến cho gió ngoài biển hỗn loạn. Chim biển bay lượn trên biển rồi dần biến mất, mây đen phía chân trời kéo đến nhiều hơn, toàn bộ bầu trời bị mây đen che kín, con thuyền bắt đầu chạy chậm lại. Sở Lương Âm đứng trên mũi thuyền có thể cảm nhận bên dưới con thuyền có chút chênh vênh, sóng biển rung chuyển dữ dội tựa như dưới đáy biển có sinh vật nào đó quấy nhiễu.

“Sở tỷ tỷ, mau trở vào trong đi.” Đỗ Ý Lăng ở bên kia chạy tới, con thuyền càng chênh vênh hơn, ai cũng cảm thấy sợ hãi.

Sở Lương Âm gật đầu, giơ tay vỗ lên vai nàng, “Muội vào trong trước đi, đừng đi ra ngoài.” Xem ra gió thổi mấy con sóng này không nhỏ, cũng không biết có ảnh hưởng gì đến việc đi thuyền không.

“Tỷ vào trong với muội.” Đỗ Ý Lăng bước tới kéo tay Sở Lương Âm, nàng luôn cảm thấy không hiểu việc Sở Lương Âm làm, thật lo lắng nàng ấy sẽ nhảy xuống bên dưới.

“Thế nào? Muội sợ ta nhảy xuống?” Sở Lương Âm phì cười, cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Đỗ Ý Lăng.

Đỗ Ý Lăng nhún nhún vai không phủ nhận, “Không được, tỷ và muội cùng nhau trở về, chúng ta cứ vào phòng, những chuyện khác giao cho bọn họ làm đi.” Nàng từng chạy xuống bên tầng dưới thuyền xem, hóa ra có rất nhiều người ở đó. Một con thuyền lớn muốn chạy được cũng không dễ dàng gì, nhưng mà những người đó vừa nhìn đã thấy rất chuyên nghiệp, cho dù hiện tại có sóng gió lớn cỡ nào, nàng vẫn cảm thấy đám người sẽ ứng phó được, không cần Sở Lương Âm một nữ nhân như thế đi ứng phó.

“Ha ha, nghĩ nhiều quá rồi đó nhóc. Muội trở về đi, ta nhìn một chút.” Đây Đỗ Ý Lăng vào trong, Sở Lương Âm lại xoay người nhanh như chớp nhìn về phía biển khơi cuộn cuộn không còn ranh giới, lúc này bề mặt biển di chuyển không bình thường, sóng biển ngày một lớn hơn, gió nổi mây vần đúng là thích hợp với biển lúc này.

Bất ngờ bóng dáng Nguyệt Ly Phong từ một bên xuất hiện, đuôi mắt Đỗ Ý Lăng thay đổi, liếc xéo về phía Nguyệt Ly Phong, sau đó xoay người đi xuống, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Nguyệt Ly Phong nhìn nơi Đỗ Ý Lăng biến mất, khóe môi nhếch lên, được một đứa bé như thế sợ hãi, hân cũng không thấy có gì nên hờn giận.

“Chu thúc nói, sóng đêm nay không nhỏ, đối với chuyến đi của chúng ta sẽ có ảnh hưởng nhiều, chúng ta chỉ có thể đi chậm lại thôi.” Hân mới từ ở khoang vận hành ra, Chu Hải và không ít người đều tụ tập ở nơi đó.

“An toàn là trên hết.” Sở Lương Âm nhàn nhạt nói, nhìn chằm chằm biển khơi quay cuồng, lần đầu tiên nàng cảm thấy bất lực. Nếu như thật sự xảy ra chuyện gì ở ngoài biển, nàng không biết tình hình sẽ chuyển biến xấu thế nào. Nếu như trên đất cho dù trời có sập xuống nàng cũng có thể chạy trốn được, nhưng nơi này là biển cả, nàng không thể nắm chắc được phần thắng.

“Cô nhìn xem, bên kia xuất hiện rất nhiều hòn đảo đá ngầm. Thuyền chúng ta không thể vượt qua được phải đi vòng để tránh, đoạn đường kế tiếp đại loại là thế, tốc độ đi của chúng ta không nhanh được.” Nguyệt Ly Phong giơ tay chỉ về phía biển, đúng là từ trong đám mây đen có thể nhìn thấy bóng

dáng mấy hòn đảo nhỏ nhưng trông có vẻ tầm thường, phỏng chừng là đảo đá ngầm thôi.

“Không biết thuyền phía sau có đi lung tung không?” Sở Lương Âm đột nhiên lo lắng cho bọn họ.

“Người của thần giáo Ma Nha không phải để chơi, nhân tài đông đúc như vậy cô cần gì phải lo lắng chứ?” Gió biển thổi khiến áo khoát của hắn ló ra ngoài, giờ tay nhấc chân đều lộ ra lạnh nhạt.

Sở Lương Âm liếc nhìn chiếc áo màu trắng, hôm nay hắn mặc trường bào màu đen, bề ngoài khoát áo màu trắng, hai màu này kết hợp với nhau nhau hết sức tương xứng, nếu như cho hắn mặc quần áo nhiều màu sắc không biết hắn có phát điên lên hay không.

“Cũng không hẳn, Ninh Chiêu Nhiên không ngừng đuổi theo, Ninh Tùy Phong nhất định sẽ rất gấp. Người không có tính nhẫn nại rất khó ở trên biển mà không xảy ra chuyện gì.” Nàng xem như hiểu rõ tính tình Ninh Tùy Phong, có hắn ở đây không xảy ra chuyện gì mới lạ đấy.

“Vậy chỉ có thể cầu nguyện cho bọn họ gặp may mắn thôi, trên biển không thể sử dụng bồ câu đưa tin được, cho nên cô vẫn là cầu nguyện đi.” Hắn trái lại rất thoải mái căn bản không lo lắng cho bất cứ kẻ nào.

“Biết người máu lạnh nhưng không cần phải thẳng thắn như vậy.” Sở Lương Âm lạnh lùng nói, rất chướng mắt đáng vẻ này của hắn.

“Nói như vậy cũng sẽ không dễ cô châm chọc được.” Bây giờ Nguyệt Ly Phong lại có thể dự đoán nhiều hơn.

Sở Lương Âm khẽ cười, quay đầu nhìn hắn, bỗng dừng giờ tay vỗ vai hắn một cái, “Tiểu tử người giỏi lắm.” Dứt lời, nàng xoay người ngênh ngang đi xuống dưới, Nguyệt Ly Phong khẽ nhún mày nhìn bóng lưng của nàng, lúc này nàng tay sờ lên chỗ vừa mới bị Sở Lương Âm vỗ, lần này nàng có vẻ nhẹ nhàng, nhưng thật sự dùng sức hết sức thâm hậu, hiện tại bắp thịt trên tay hắn vẫn còn đau.

Sở Lương Âm trở về phòng, Đỗ Ý Lăng đã sớm ở đây, thuyền lắc lư dữ dội hơn, cả người nàng ở trên giường cũng lắc lư theo con thuyền, ngày đầu tiên cảm thấy choáng váng, hiện tại lại giống như đang ngồi xe, trái lại không thể đùa giỡn được.

“Sở tỷ tỷ về rồi, thế nào, sóng đêm nay có phải rất lớn không? Có phải sẽ đem thuyền lật không?” Đỗ Ý Lăng rất lo lắng, nghĩ đến việc thuyền lật bọn họ sẽ rơi xuống biển.

“Đừng lo lắng không có việc gì đâu.” Đêm kiểm đặt lên bàn, Sở Lương Âm xoay người ngồi bên cạnh, cảm nhận cả phòng chao đảo, loại cảm giác này đúng là không bình thường.

“Muội thấy hắn có lòng tin mười phần, nếu thật sự xảy ra chuyện, Sở tỷ tỷ liền làm thịt hắn nhé.” Đỗ Ý Lăng chu mỏ nói, nhớ tới bộ dạng của Nguyệt Ly Phong đã thấy không vui, nhưng mà nàng chẳng thể làm gì, chỉ có thể dựa vào Sở Lương Âm mà thôi.

Sở Lương Âm nhún mày nhìn nàng, khẽ mỉm cười, “Thế nào? Bây giờ có ý định giết người?” Giọng nói của nàng mang theo ý cười, chính đang là đang nhạo báng Đỗ Ý Lăng.

Đỗ Ý Lăng nhún nhún vai, cười xấu hổ nói, “Sớm đã có ý định, chẳng qua không có can đảm màu thôi.” Nàng hết sức thẳng thắn thừa nhận, quả thực nàng đã từng nghĩ muốn giết Nguyệt Ly Phong nhưng đó cũng chỉ tồn tại trong ảo tưởng thôi.

Sở Lương Âm vừa nghe đã phá lên cười, “Được, bây giờ muội hãy cố gắng lên, đợi sau này có cơ hội tự tay muội làm thịt hắn.” Xem như là nguyện vọng cao xa đi.

“Hừ, biết ngay tỷ sẽ nói thế mà.” Đỗ Ý Lăng lăm lăm bấm trợn mắt một cái, nàng đâu có bản lĩnh đó, cho dù mấy chục năm sau nàng cũng không thể đánh thắng được Nguyệt Ly Phong, người kia thâm tàng bất lộ đáng sợ lắm.

Sở Lương Âm nhìn nàng cười tủm tỉm, sau đó xoay người đến bàn châm trà. Đỗ Ý Lăng từ trên giường đứng lên định đi theo Sở Lương Âm qua bên kia, nhưng mà nàng vừa mới bước một bước, toàn bộ con thuyền lắc lư dữ dội, bên ngoài tiếng sóng biển ầm ầm, rõ ràng có thể cảm nhận được con sóng đang đánh vào thuyền, thân con thuyền bị khổng chế lắc lư mạnh hơn, cả người Đỗ Ý Lăng suýt chút nữa đã ngã xuống đất.

Tách trà trên bàn cũng kịch liệt nghiêng vẹo tuột xuống. Bịch một tiếng đã rơi hết xuống sàn, nước trà văng tung tóe.

“Ây ôi mẹ ôi.” Đỗ Ý Lăng vịn lấy cái giường, còn chưa kịp đứng vững lại có thêm một con sóng đánh tới, con thuyền lần nữa lắc lư, cả người Đỗ Ý Lăng té ngã đặt mông xuống giường, toàn thân như bao cả theo hoạt động của con thuyền mà lăn lóc khắp nơi.

Nhưng Sở Lương Âm ở bên kia hết sức vững vàng, ngoại trừ tách trà bay ra ngoài, mọi thứ trên bàn đều ổn cả.

Nhìn đáng vẻ ây ôi của Đỗ Ý Lăng, nàng cười khê, để bình trà xuống, đứng lên đi tới cạnh cửa, mở cửa nhìn từng con sóng đánh tới, trong gió còn mang theo giọt nước, bầu trời đen kịt không nhìn thấy gì cả, chỉ nghe tiếng sóng vỗ vào thuyền, đêm nay biển cả trở nên nguy hiểm hơn bao giờ hết.

“Hạnh nhi, ngoan ngoan ở trong phòng, ta đi ra ngoài một chuyến.” Sở Lương Âm quay đầu nhìn Đỗ Ý Lăng, sau đó đi ra khỏi phòng sẵn tiện đóng cửa lại.

Sau khi đóng cửa lại, hơi ẩm trong phòng lập tức biến mất, toàn thân đều là sóng biển vây quanh, những con sóng lớn không ngừng đánh tới, thân thuyền cũng chao đảo, đi trên thuyền tựa như chân đạp trên xích sắt, căn bản không thể vững vàng được.

Sở Lương Âm sai bước đi về hướng phòng của Nguyệt Ly Phong, vẫn như trước đây không thèm gõ cửa, đẩy cửa ra tự nhiên xông vào, hơn nữa còn lịch sự đóng cửa lại, hoàn toàn ngăn cách sống gió bên ngoài.

Bất ngờ có người xông vào, Nguyệt Ly Phong không hề bất ngờ, vẫn ngồi trên giường nhỏ tay cầm quyển sách, rõ ràng hắn đang đọc sách.

Một bên phìu sặc bọt nước trên quần áo, Sở Lương Âm đến gần Nguyệt Ly Phong, cả người ngồi một bên giường nhỏ, tay cũng không ngừng nghỉ liên tục gỡ mấy lọn tóc rối, “Nguyệt Ly Phong gió này mạnh hơn dự đoán rất nhiều, có khi nào nghiêm trọng hơn không?” Sóng lớn như vậy bọn họ không thể nào đi theo đúng kế hoạch được, nếu có thể duy trì con thuyền không cho con sóng phá hỏng là may lắm rồi.

Nguyệt Ly Phong cong môi cười, đèn trong phòng không quá sáng, có thể thấy trên mặt hắn nhu hòa hơn thường ngày, “Bình tới tướng chặn, gấp gấp không thể giúp được gì.” Nói cho cùng hắn cũng không biết.”

“Ừm, gấp gấp cũng không thể giúp gì, nhưng cứ lắc lư như vậy, ngủ được mới là lạ.” Ban đầu Sở Lương Âm chính là một người thoải mái, cho dù ngủ giữa rừng hoang bốn phía có bấy sói đi lại cũng không bị gì, nhưng ở đây lại khác, lúc ẩn lúc hiện, bên ngoài sóng biển như động đất, so với những gì nàng từng trải qua bề bắt nhất thì cái này còn kinh khủng hơn.

“Cô ngủ không được nên tới đây phá không cho ta ngủ, đúng là rất thất đức.” Nguyệt Ly Phong để quyển sách trong tay xuống, nghiêng đầu nhìn nàng, trông tư thế của hắn có vẻ rất thoải mái.

Sở Lương Âm cười đắc ý, hai chân khê động gác lên trên ghế, nhìn nàng cũng thư thái không kém, “Thuyền này lỡ có lật, bà đây không tìm người thì tìm ai?”

“Không phải cô nên đến mũi thuyền hóng gió sao? Nói không chừng sẽ dễ chịu hơn đấy.” Hắn ‘tốt bụng’ đề nghị.

“Muốn gió thổi bay cũng phải dẫn người đi theo, thuyền này của người, đường đi người quyết định, người phải đứng mũi chịu sào mới đúng mà?” Sở Lương Âm trợn mắt một cái, bộ dạng hết sức vô lại.

Nguyệt Ly Phong không để ý lắm, thậm chí còn rất hứng thú nghe nàng nói, “Không phải cô rất thích làm nữ hiệp anh hùng sao, làm gì phải dẫn ta theo?” Nói mấy câu thiếu dinh dưỡng như vậy hắn còn hứng thú nhiều lắm.

“Vây cũng không ‘lòng lang dạ sói’ như người, nữ hiệp anh hùng như bà đây đứng trước mặt người đúng là như mây bay.” Sở Lương Âm không nhượng bộ chút nào, hai người hăng hái chằm chằm đối phương.

“Mây bay? Từ này hay thật, phải nói vốn từ ngữ của cô rất nhiều, rõ ràng diễn đạt không thích hợp cũng bị cô đối đáp được, hơn nữa nghe rất hay. Cô lớn lên ở trong núi không học qua cái gì ngoài võ công, làm sao cô học được những từ này?” Nguyệt Ly Phong tò mò vấn đề này lâu rồi, rõ ràng nàng nhìn có vẻ thô tục tầm thường không biết gì, nhưng nàng lại hiểu biết nhiều hơn người khác, mà người khác biết nàng cũng biết, chuyện này thật sự quỷ nhiễu hắn từ lâu.

Nghe được vấn đề này, Sở Lương Âm không khỏi đắc ý, nhếch mày giả vờ tỏ ra huyền bí, “Bí mật, làm sao có thể tùy tiện nói cho người biết được.”

Bang bang! Sở Lương Âm vừa dứt lời, sóng biển bên ngoài đánh tới, toàn bộ con thuyền nghiêng sang một bên, một tay Sở Lương Âm phải vịn vào một góc giường mới không bị ngã, đồ vật trên bàn cũng trượt ra ngoài, tách trà rơi xuống sàn, lốc cốc lăn ra xa.

“Thấy chưa, sóng càng lúc càng lớn, không không sóng lớn đánh tới, cả con thuyền như muốn văng đi, chúng ta phải tìm hòn đảo tấp lại.” Sở Lương Âm ngồi thẳng lưng nhưng vẫn cảm giác con thuyền không ngừng lắc lư, còn có thể nghe được sát vách truyền tới âm thanh bàn ghế chén bát leng keng thùng thùng, còn có tiếng kêu kỳ lạ của Hoành Hạ giống như gà trống bóp cổ hết sức buồn cười.

“Nghe cô phân tích Mộ Dung Tử Tề bị trùng tà?” Nguyệt Ly Phong vẫn thản nhiên như trước, con thuyền chênh vênh cũng không hề ảnh hưởng đến hắn.

Sở Lương Âm nhú mày, “Làm sao người biết? Bà đây chỉ nói cho hai người nghe, người ở đâu biết được? Nguyệt Ly Phong phải thừa nhận một câu, người cũng có ưu điểm đấy, người có thể biết hết tất cả tin đồn ở bốn phương tám hướng, đúng là giỏi.” Thật ra nàng cũng cảm thấy kỳ quái, nàng không biết hắn nghe ở đâu, không thể nào là Ninh Chiêu Nhiên được, cũng chỉ có Đỗ Ý Lăng mà thôi.

Nghĩ đến Đỗ Ý Lăng, lại nhớ đến hai ngày nay nàng cả ngày chơi chung với Hoành Hạ, trong nháy mắt nàng liền hiểu ra, nhất định Đỗ Ý Lăng đã bị người ta lừa gạt nói ra.

“Hạnh nhỉ? Người từ chỗ nàng biết được? Người giỏi thật, chủ tớ hai người y chan nhau.” Tên tiểu tử Hoành Hạ kia cũng thật cơ trí có thể lừa Đỗ Ý Lăng đến mấy con phố.

Nguyệt Ly Phong cười yếu ớt nói, “Quá khen.”

“Thật ra cũng không có gì, trước mắt chỉ là suy đoán của ta mà thôi, tên kia có lẽ là kẻ điên.” Sở Lương Âm lấy tay chống cằm, hơi hí mắt, thản nhiên nói.

“Người điên? Hiện tại xem ra suy đoán của cô đúng. Có thể diệt cả nhà ngoại trừ bị điên thì còn có thể là cái gì.” Giọng nói Nguyệt Ly Phong bình thản chậm chạp, không mang theo bất kỳ khinh bỉ hay kỳ thị nào.

“Cũng không hẳn là điên, có lẽ khi còn bé từng bị ngược đãi chẳng hạn cho nên mới dẫn đến tâm lý bất thường.” Nói đến đây Sở Lương Âm không khỏi

liếc nhìn Nguyệt Ly Phong, theo nàng biết tên tiểu tử này lúc bé cũng trôi qua không được hay lắm, hình như mẫu thân hắn còn là danh kỹ Đại Tề.

Quả nhiên trong mắt Nguyệt Ly Phong lóe ra một tia tối tăm, “Cô đang ám chỉ cái gì?” Hắn đương nhiên không ngu ngốc, có thể hiểu được ý tứ trong lời nói Sở Lương Âm.

Sở Lương Âm hé miệng cười, sau đó nhích người đến gần, ánh mắt như tia chớp, “Nguyệt Ly Phong nghe nói mẫu thân ngươi là danh kỹ Đại Tề?”

Gò má Nguyệt Ly Phong căng thẳng, trong nháy mắt nhiệt độ trong căn phòng giảm xuống, có thể cảm nhận rõ tiếng sóng biển bên ngoài, thật giống như ngay lập tức sẽ xông vào trong, “Cô muốn biết cái gì?” Đuôi mắt hắn nhướng lên, con ngươi toát ra lạnh lẽo.

Sở Lương Âm không có động tĩnh gì, giống như không nhìn thấy ánh mắt rét lạnh của hắn, “Hai mươi năm trước, Đại Tề có bốn vị danh kỹ nổi tiếng nhất. Trong đó có ba người là ở Giang Nam, còn một người ở lĩnh quán Bắc cương Khuynh Bắc Nguyệt. Nghe nói Khuynh Bắc Nguyệt xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành hơn nữa vũ kỹ của nàng đặc biệt hơn người, một điệu nhảy của nàng khiến vương gia Đại Tề và Trạng Nguyên lang quân phải quỳ gối dưới chân nàng, hai người từng hứa hẹn sẽ chuộc thân cho Khuynh Bắc Nguyệt, việc này từng xôn xao dư luận. Nhưng sao đó Khuynh Bắc Nguyệt mất tích, không ai biết nàng đã đi đâu, Nguyệt Ly Phong ngươi có biết không?” Đôi môi cong lên tiết lộ ý đồ xem náo nhiệt của nàng, thật ra nàng đã sớm biết câu trả lời, nhưng hết lần này đến lần khác chạy tới hỏi.

“Cô biết không ít.” Nguyệt Ly Phong nói thật nhỏ, sau đó quay đầu nhìn đi chỗ khác lại giống như không nhìn bất kỳ vật gì.

Sở Lương Âm nhướng mi, nở nụ cười giảo hoạt, “Cũng chỉ sơ sơ thôi, thật ra ta cảm thấy rất hứng thú, không biết vị mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành kia sau đó đã đi đâu, hiện tại ở nơi nào. Nghe nói gia chủ Nguyệt gia có đến bảy bà vợ, không biết mỹ nhân kia có phải là một trong bảy người đó không.

Lúc này ở bên ngoài đã trở lại bình thường, không dữ dội như khi nãy nữa, con thuyền cũng không còn chao đảo. Sở Lương Âm điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái hơn.

“Đã chết.” Hắn hồ hững nói, trong lời nói không mang theo chút tình cảm nào, giống như đang nói đến một cái cây đã chết khô, hắn chỉ đang tự thuật lại mà thôi.

Sở Lương Âm vô cùng kinh ngạc, đã chết? “Tiếc thật, đời này chưa gặp vị mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành kia đúng là tiếc quá.” Tuy nói thiên hạ có vô số mỹ nữ đẹp nhưng đều là vẻ đẹp bình thường không có gì đặc biệt, nhìn nhiều quá cũng thấy hoa mắt, nữ mỹ bây giờ giống như cháo trắng vậy.

“Tiếc à? Không sao gặp được ta cũng chẳng khác gì gặp được nàng.” Nguyệt Ly Phong chợt nghiêng đầu, đối mặt với Sở Lương Âm, trong mắt hắn là mảnh đất hoang vu, cho dù âm thanh mang theo tiếng cười, nhưng trên mặt hắn không tìm thấy vui vẻ nào.

“Hả?” Sở Lương Âm lấy làm kinh ngạc, trong khoảnh khắc nàng mở to hai mắt nhìn hắn, nói thật gương mặt này đúng là không tệ, nhưng nhìn thế nào cũng thấy thiếu thiếu sự ôn nhu của nữ tử, trái lại mang theo mấy phần cương ngạnh của nam nhân.

“Vẫn còn kém lắm, ta tin Khuynh Bắc Nguyệt đẹp hơn ngươi nhiều.” Sở Lương Âm lắc đầu một cái, trong đầu đã sớm phác họa hình ảnh Khuynh Bắc Nguyệt, nhưng nghĩ thế nào cũng nhìn ra Nguyệt Ly Phong, xui xẻo chết đi được.

“Sao năm đó ngươi có thể bá nhập Tùng Vụ môn?” Phải nói gia chủ Nguyệt gia cũng là phụ thân Nguyệt Ly Phong trên người đều toàn là mùi của thương nhân, hoàn toàn không có quan hệ gì với Tùng Vụ môn, nàng nhớ năm đó Nguyệt Ly Phong đến Tùng Vụ môn chỉ mới bảy tám tuổi thôi, rốt cuộc hắn có quan hệ thế nào nhỉ?

Nguyệt Ly Phong cong môi chế nhạo, “Vậy cô làm sao có thể được sư công nhận làm đệ tử? Theo ta được biết từ bốn mươi mấy năm trước sư công đã không thu đồ đệ.” Lai lịch Sở Lương Âm từ đó đến giờ vẫn là một ẩn số, toàn bộ Tùng Vụ môn không ai biết, ngay cả sư phụ Trường Cảnh Nham của Nguyệt Ly Phong cũng không biết, chớ đừng nói chỉ là những người khác.

Nói đến chuyện này, sắc mặt Sở Lương Âm rõ ràng thay đổi, nàng điều chỉnh tư thế ngồi lần nữa, thờ ơ nhìn về nơi khác.

Thấy Sở Lương Âm không nói gì, Nguyệt Ly Phong khẽ cười một cái, sau đó dựa lưng, ánh mắt du đãng về nơi nào.

Sở Lương Âm khẽ hít sâu một cái, nói đến việc đến nơi này, thật ra không có gì kỳ lạ, nhưng nếu nói cho người ngoài biết có lẽ nàng đã sớm bị xem là quái vật.

Tay đặt trên giường không ngừng di chuyển, tiếng sóng bên ngoài dần dần tiêu tan, đầu ngón tay nàng phát ra âm thanh cực kỳ vang dội.

“Lúc ta mở mắt ra thứ đầu tiên nhìn thấy chính là đôi mắt xanh biếc của con sói, răng nanh nó nhe ra, có thể ngửi thấy mùi thịt người trên nước bọt của nó.” Vốn tưởng Sở Lương Âm sẽ không mở miệng, ai ngờ nàng đột nhiên lên tiếng, con ngươi Nguyệt Ly Phong lóe lên nhìn nàng, sói?

“Nhưng ta không thể chạy được, ngay cả đứng lên cũng không nổi, nhắm mắt chờ đợi sói cắn chết, sư phụ đã cứu ta, chỉ đơn giản vậy thôi. Từ đó về sau ta liền bá nhập Tùng Vụ môn, nhận Tùng Sơn đạo nhân đã bế quan làm sư phụ, ở lại núi Vân Vọng, không có gia thế rất trong sạch.” Nàng nhàn nhạt nói nhưng lời nói của nàng khiến nhiều người kinh ngạc.

“Lúc cô được sư công mang về núi Vân Vọng không phải chỉ là đứa trẻ một tuổi à?” Nguyệt Ly Phong khẽ nhún mày, một đứa trẻ sao có thể nhớ rõ ràng chuyện này được?

“Ha ha ha, bà đây nói người cũng tin? Nguyệt Ly Phong sao người càng ngày càng đơn thuần thế.” Sở Lương Âm đột nhiên cười một tiếng, sau đó nhảy từ trên giường xuống, nằng nắc ý nhìn Nguyệt Ly Phong, thành công đưa bốn hân, có thể thấy được nằng cao hứng biết bao nhiêu.

Nguyệt Ly Phong nuốt một hơi, đáy mắt hiện rõ bất đắc dĩ, tay buông lỏng nói, “Được rồi cô thắng.”

Sở Lương Âm cười hài lòng, vuốt mái tóc dài bên cổ, “Ừm, người có thể đi ngủ rồi tên đồng bạc, không cần phải cung tiễn bà đâu, quỳ gối tiễn là được.” Dứt lời, nằng tiêu sái xoay người nghênh ngang mà đi, lưu lại gương mặt Nguyệt Ly Phong không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Sóng To Gió Lớn

Sóng gió giăng co cả đêm đến bình minh mới tạnh hẳn, nhưng biển khơi lại mất đi trời trong nắng ấm như hai ngày trước, bầu trời xanh thẳm bị mây đen che phủ, hạt mưa rơi lất phất không ngừng, tầm nhìn trên biển bị hạn chế đi không ít, cho nên tốc độ con thuyền cũng chậm lại, giống như con rùa bơi giữa biển, đi nửa ngày cũng như đứng tại chỗ.

Sở Lương Âm đứng cầm ô ở trên mũi thuyền, hôm nay nằng mặc váy dài màu tím, kiểu dáng đơn giản, không chút rườm rà, làm tôn thêm vóc người thon thả của nằng, như một nhành liễu thướt tha rũ xuống, khiến người trước mắt thấy sáng ngời.

Đứng ở chỗ này, cách lớp mưa bụi trùng trùng không thấy đằng xa, chỉ có thể nhìn thấy khoảng mấy cây số trở lại, hết như một tấm màn trướng ông trời tạo ra, đem biển cả ngăn cách lại, cổ tình để con người không thấy được.

Vốn dĩ thời tiết trên biển khó đoán, trong lòng đã sớm nghĩ có thể gặp thời tiết như vậy, nên khi đối mặt trong lòng vẫn không tránh khỏi có chút phiền não. Con thuyền chậm rãi di chuyển, Sở Lương Âm nghĩ bây giờ nằng nhảy xuống bơi đi có khi còn nhanh hơn.

Nhưng mà suy nghĩ đến sự an toàn, bây giờ đã tiến vào vùng biển sâu, có thể gặp được những hòn đảo đá ngầm bất cứ lúc nào cho nên con thuyền không dám tùy tiện đi lại, mỗi lần phải đi vòng qua tránh đụng đá ngầm mà gây thương vong về người và của.

Hôm nay Đỗ Ý Lăng cũng thay trang phục khác, không phải màu xanh lam như mọi lần thay vào đó là màu vàng nhạt, thoát nhìn hết sức đáng yêu trong sáng.

Từ trong phòng đi ra liền nhìn thấy Sở Lương Âm đã yên lặng đứng ở mũi thuyền, nằng nhanh chân chạy tới chui vào dưới ô Sở Lương Âm, chỉ một cây ô màu trắng, dù không đẹp mắt nhưng lúc này có hai người đứng bên dưới lại tạo thành một phong cảnh hoàn mỹ.

“Sở tỷ tỷ đừng sốt ruột, sẽ tìm được người thôi, thuyền đi chậm thì chúng ta có thể tìm kỹ hơn.” Nằng nhìn phía trước, sau đó hai tay vịn vào lan can phía sau, bỗng dưng nằng nhăn mũi nói, “Sở tỷ tỷ nhìn kia, có phải có con thuyền đuổi theo phía sau không?”

Nghe Đỗ Ý Lăng nói, Sở Lương Âm cũng xoay người về phía sau, quả nhiên trong mưa gió mênh mông nhìn thấy một chấm đen thoát ần thoát hiện. Khẽ nheo mắt lại, Sở Lương Âm thờ dài, “Đứng là không biết sống chết, gấp gấp đuổi theo.” Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là thuyền của thần giáo Ma Nha, người nóng nảy như Ninh Tùy Phong dễ gì chịu đi đằng sau.

Đỗ Ý Lăng trái lại rất vui vẻ, rung đùi đắc ý một phen, “Quyết đoán hơn so với hân.” Hân ở đây là chỉ Nguyệt Ly Phong.

Sở Lương Âm cúi đầu quét mắt nhìn Đỗ Ý Lăng, “Đợi bọn họ đuổi kịp, tỷ sẽ ném muối qua thuyền bên kia để muối thưởng thức một chút cái gì gọi là người ‘quyết đoán’ nhá.” Trong lòng biển cả luôn ần nấp nguy hiểm, tuy nằng chướng mắt Nguyệt Ly Phong nhưng không có nghĩa không ủng hộ cách làm của hân.

“Ninh Tùy Phong à, tên nghe cũng không tệ. Ôi chào Sở tỷ tỷ, Ninh Tùy Phong bao nhiêu tuổi thế?” Đỗ Ý Lăng nghiêng đầu nhìn Sở Lương Âm, nhìn cằm và cái gáy trắng ngần kia, âm thầm nghĩ cằm và gáy có cần đẹp thế không nhỉ.

Sở Lương Âm khẽ cong môi, cúi đầu nhìn nằng, nụ cười không hề che giấu, “Thế nào? Mới đó đã muốn tìm đàn ông gả đi? Ninh Tùy Phong cũng gần ba mươi, nếu muối có hứng thú, tỷ đây sẽ đi nói một tiếng.” Giọng điệu không thiếu trêu chọc.

Đỗ Ý Lăng vừa nghe ba mươi tuổi, lập tức nhú mày, sau đó nặng nề lắc đầu, “Không được già quá, đợi muối bằng Sở tỷ tỷ, hân đã thành ông lão.” Nằng ngược lại tính toán như vậy.

“Vậy thì có sao, chồng già vợ trẻ, hoàn hảo.” Không có gió chỉ có mưa lất phất, lúc này trời và biển như một bức tranh màu tối.

“Cái gì mà hoàn hảo? Không xứng tỷ nào.” Đỗ Ý Lăng ghét bỏ, tuy nằng muốn tìm một phu quân độc nhất vô nhị, nhưng phải cùng tuổi mới xứng đôi.

“Ha ha, nói không chừng đến lúc đó muội lại cảm thấy xứng đôi đấy.” Sở Lương Âm cong mi, trêu đùa Đỗ Ý Lăng.

“Được rồi Sở tỷ tỷ, đừng nói nữa, tỷ xấu ghê.” Đẩy eo Sở Lương Âm một cái, Đỗ Ý Lăng ngượng ngùng chạy ra khỏi ô, nhanh chóng trở về phòng.

Nhìn bóng dáng Đỗ Ý Lăng biến mất, nụ cười trên khóe môi Sở Lương Âm dần thu lại, đứng cảm tiến lên gần sát mũi thuyền, kinh ngạc phát hiện những người trên con thuyền kia cũng thật phi thường, không sợ trời không sợ đất y như Ninh Tuyền Phong.

“Thất sư thúc, Chu thúc nói đằng sau có thuyền đuổi tới.” Hoành Hạ không biết từ đâu đi tới thông báo, vừa nói vừa chạy lên mũi thuyền, sau đó vịn lan can nhìn ra sau, quả nhiên hẳn cũng thấy chằm đen trong đám mưa phùn.

“Không sai, đuổi theo tới rồi.” Nhìn hẳn đứng ngoài mưa, Sở Lương Âm cũng không có ý định che cho hẳn, tên tiểu tử này có nhiều tâm tư không phải là loại nàng ưa thích.

“Liều mạng thật, thời tiết như vậy cũng dám đi nhanh.” Hoành Hạ cũng cảm thấy những người ở con thuyền phía sau điên rồi, xung quanh đều là đá ngầm, có cái nhô ra có cái lặn sâu dưới biển, bọn họ còn dám đi như vậy.

“Vậy xem như cũng có can đảm, ngươi có không? Ngoại trừ nói bóng nói gió ngươi còn biết cái quái gì?” Đối với việc Hoành Hạ lợi dụng Đỗ Ý Lăng moi tin, Sở Lương Âm nhớ rất rõ.

Hoành Hạ sững sờ quay lại nhìn Sở Lương Âm, phát hiện ánh mắt lạnh lùng bén nhọn của nàng nhìn mình chằm chằm, theo bản năng xê dịch thân thể, sờ đầu rồi lại gãi tai, trên mặt mang theo lúng túng nói, “Thất sư thúc, người hiểu lầm rồi, ta...ta cũng hiểu kỳ thôi.”

“Hiểu kỳ? Ngươi cũng thật hiểu kỳ nhiều chuyện nhì. Không biết ngươi có hiểu kỳ cảm giác cá mập ăn thịt người thế nào không? Có muốn hiểu cảm giác từng miếng thịt trên người bị xé ra, máu nhuộm biển cả, một đám cá mập xông tới tranh giành cánh tay cẳng chân của ngươi?” Nàng vẫn duy trì biểu hiện như cũ, lời nói ra khiến Hoành Hạ lạnh tóc gáy.

“Thất sư thúc, người đừng làm vậy. Người biết rõ Hoành Hạ nhát gan mà người đừng hù dọa ta sợ.” Hoành Hạ cuống quýt xin tha, con thuyền giữa biển rất nhỏ, phóng rầm thôi mọi người cũng biết, huống chi là những lời hẳn và Đỗ Ý Lăng đã nói qua. Sớm biết nhiều chuyện là không tốt, hẳn chỉ đơn thuần tò mò thôi, muốn biết Đỗ Ý Lăng và Sở Lương Âm có quan hệ như thế nào, các nàng đã tra được những gì về Mộ Dung Tử Tề, hoàn toàn không có ác ý gì đâu.

“Hừ, sau này cẩn thận cái miệng của ngươi, nếu để ta phát hiện ngươi giống như bà tám ở khắp nơi dò la tin tức kẻ khác, đừng trách bà đây không nhắc nhở ngươi, nhất định sẽ ném ngươi ra biển cho cá mập ăn.” Ánh mắt Sở Lương Âm như một con dao, nàng không làm gì cả, chỉ cần liếc mắt thôi cũng đủ róc thịt Hoành Hạ ra trăm miếng.

“Vâng vâng, sư thúc đừng nóng giận, Hoành Hạ không dám nữa.” Hoành Hạ một bên xê dịch nhích ra một bên cười nịnh nọt, cuối cùng nhìn Sở Lương Âm đem tâm mất dôi đi mới dám thở phào, lập tức bỏ chạy giống như sau mông bị lửa đốt.

Lười biếng thu hồi tầm mắt, Sở Lương Âm nhìn con thuyền chậm rãi đuổi tới phía sau, bây giờ đã có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng con thuyền, tốc độ này quả nhiên rất nhanh.

Nàng đi xuống mũi thuyền, miễn cưỡng đi tới phía đuôi thuyền, vừa vận cánh cửa một căn phòng mở ra, Nguyệt Ly Phong xuất hiện trước mặt, Sở Lương Âm dừng bước đứng ở đó, dựa vào mạn thuyền không chút biểu cảm nhìn hẳn.

Nguyệt Ly Phong để tay sau lưng bước ra khỏi phòng, sau đó nhìn ra phía sau, giữa biển rộng mênh mông có thể thấy rõ rệt một con thuyền đang hết sức đuổi theo, khóe môi hẳn cong lên khẽ cười một tiếng. “Quả nhiên rất nhanh.”

“Đúng vậy, quả là muốn chết.” Sở Lương Âm lắc đầu một cái, nếu cứ tiếp tục như vậy bọn họ sẽ đuổi kịp hơn nữa còn bị bỏ lại phía sau.

“Không cần lo lắng, đuổi theo thì kịp nhưng nếu không có chúng ta dẫn đường bọn họ cũng không đi nhanh được.” Nguyệt Ly Phong thoải mái nói, hiện tại có thuyền bọn họ dẫn đường cho nên đi thuyền phía sau cũng không cần phải chú ý.

“Hừ, đúng là máu lạnh.” Sở Lương Âm không che giấu đánh giá, sau đó cất bước đi tới đuôi thuyền, trái lại nàng muốn nhìn thử xem thuyền của đám người sao lại đi nhanh thế.

Ở đuôi thuyền có thể nhìn thấy rõ con thuyền đằng sau, không giống con thuyền màu vàng nhạt bọn họ, con thuyền kia màu đen, giống như u hồn giữa biển khơi, màu sắc như vậy vừa chói mắt vừa gây sợ hãi.

Mưa bắt đầu nặng hạt, từng hạt mưa rơi trúng ô trên đầu Sở Lương Âm phát ra âm thanh xoạt xoạt.

Nguyệt Ly Phong cũng đi tới đuôi thuyền, đồng thời cầm theo cây ô màu đỏ, giữa trời và biển đúng là bất mắt.

“Màu sắc con thuyền này cũng thật quý dị.” Nguyệt Ly Phong cũng đồng cảm nói, nhìn không bình thường chút nào.

“Đối với bọn họ mà nói, không bình thường mới là bình thường.” Dùng màu sắc như thế đi rêu rao khắp nơi, còn sợ người khác không biết bọn họ là ai.

“Ha ha.” Nguyệt Ly Phong lắc đầu, nở nụ cười đầy nhả nhặn mê người.

Tốc độ con thuyền phía sau cực kỳ nhanh, chỉ mới nửa giờ đã đuổi theo kịp, hơn nữa đứng ở đuôi thuyền có thể thấy rõ người đứng ở mũi thuyền, trang phục màu đỏ, ô màu đỏ, đúng là Ninh Chiêu Nhiên.

Thấy Ninh Chiêu Nhiên, Sở Lương Âm không quên liếc nhìn người bên cạnh, “Đừng màu.”

Nguyệt Ly Phong không có động tĩnh gì, trái lại tay cầm ô khẽ co giật, nếu như không phải trời đang mưa, nhất định hẳn sẽ ném ô trong tay đi.

“Sở Lương Âm, chúng ta đi nhanh không, đuổi theo kịp các người rồi.” Giọng nói của Ninh Chiêu Nhiên từ ngoài khơi truyền tới, một bên vịn bên lan can một bên hô to.

Sở Lương Âm khẽ cười một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, “Đúng vậy, các người đi nhanh thật.” Nàng đáp lời, có thể đoán được Ninh Chiêu Nhiên nghe xong có bao nhiêu đắc ý.

“Chứ gì nữa, nhìn các người đi như rùa bò vậy, với tốc độ này của các người phải đi cả đời cũng chưa tới đâu.” Tiếng nói Ninh Chiêu Nhiên vừa du dương lãnh lớt vừa quyền rũ say lòng người.

“Đừng có lộn xộn, ở chỗ này nhiều đá ngầm lắm, cẩn thận thuyền với người.” Sở Lương Âm cũng lớn tiếng hô to, âm thanh hai người như gió phiêu bay trên biển.

“Thối lắm, cũng không nói được lời dễ nghe.” Ninh Chiêu Nhiên không vui, vốn phía trước có bao nhiêu nguy hiểm thì không biết, nhưng cứ nói mấy lời không may đó thì đúng là đáng giận thật.

“Ha ha ha, nếu không chúng ta đi chậm như vậy làm chi, chẳng lẽ cô tưởng bọn này đợi cô à?” Khoảng cách hai con thuyền bắt đầu gần lại, trên thuyền có không ít người của thần giáo Ma Nha, tất cả đều một màu đen, lúc này còn che kín mặt cho nên không rõ mặt mũi ra sao, nhìn bọn họ y hệt mấy u hồn vất vưởng.

“Vây các người cũng thật nhất gan, Mộ Dung Tử Tề giết mấy trăm người trong thần giáo ta, cho đến bây giờ một vị trưởng lão còn nằm liệt giường kia kìa, bản tiểu thư phải lập tức tìm ra y sau đó chém nghìn vạn nhất đao.” Dường như người của thần giáo Ma Nha đều nhiễm bệnh nóng nảy, đây chính là loại người phân biệt tình cảm rõ ràng, dám yêu dám hận.

“Bà đây cũng gấp, hiện tại không biết Vân Liệt Triệu sống hay chết, ta sốt ruột không kém các người.” Nói như thế bọn họ cùng chung một kẻ địch.

“Hừ, cô gấp cái rắm đó.” Ninh Chiêu Nhiên liên tiếp nói lời thô tục, đúng lúc này, có một người vạm vỡ như ngọn núi xuất hiện phía sau con thuyền, hẳn mặc áo choàng màu đen, lúc sải bước phía sau áo choàng tung bay, khí thế của hắn không phải chỉ dùng từ ngữ thông thường là có thể miêu tả được, hắn vừa xuất hiện lập tức cướp đi ánh mắt người khác, giống như giữa khoảng trời và vùng biển này chỉ có một mình hắn mà thôi.

Ninh Tùy Phong cất bước đi lên mũi thuyền, mái tóc dài tung bay dính vào đuôi lông mày, ngũ quan gương mặt được chạm khắc tỉ mỉ, đôi mắt chứa đầy kiêu ngạo, không chỗ nào trên người không toát ra sự ngông cuồng phách lối, tất cả mọi thứ trên thể gian này đều không thể lọt vào đôi mắt hắn.

Hắn đi tới mũi thuyền đứng bên cạnh Ninh Chiêu Nhiên, Ninh Chiêu Nhiên giọng cao ô lên che cho Ninh Tùy Phong nói, “Ca có thấy không, đó chính là Sở Lương Âm.” Nàng bày kế lâu như vậy cuối cùng cũng để cho Ninh Tùy Phong và Sở Lương Âm gặp mặt nhau, nàng vui đến mức cười tít mắt.

Đôi mắt Ninh Tùy Phong thâm thúy, ngoại trừ vênh váo thì không dung chứa điều gì, hắn giống như gió lớn cấp mười hai, đi tới chỗ nào là quét sạch chỗ đó.

Hắn nhìn Sở Lương Âm, sắc mặt có phần nghiêm túc, Sở Lương Âm cũng nhìn hắn, hai người chỉ cách nhau một bức màn mưa trăm thước. Đây là lần đầu tiên hai người đối mặt nhìn rõ đối phương, thế nhưng hai người đều không có chút cảm thấy xa lạ, giống như đang nhìn bản thân mình.

“Thế nào? Không coi trọng à?” Ninh Tùy Phong không nói gì, Ninh Chiêu Nhiên đứng một bên không khỏi sốt ruột, nghiêng đầu nhìn ca ca mình lo lắng hỏi.

Ninh Tùy Phong liếc mắt nhìn nàng không trả lời, xoay người đi xuống, áo choàng trên người theo động tác của hắn tung bay, trông thật bắt mắt.

“Ờ? Đi đâu thế?” Hành động của Ninh Tùy Phong khiến Ninh Chiêu Nhiên mơ màng, quay đầu dòm Sở Lương Âm đối diện, “Huynh ấy bị cái gì thế?”

“Cô hỏi ta ta biết hỏi ai? Hắn là ca ca của cô không phải ca ca của ta.” Sở Lương Âm nở nụ cười chế nhạo, nàng căn bản không để tâm quá mức.

“Nói cái gì thế, cô thấy ca ca ta thế nào?” Ninh Chiêu Nhiên vẫn rất cố chấp làm công việc ông tơ bà nguyệt.

“Hoàn hảo.” Sở Lương Âm cũng nói ra đánh giá nàng ấy muốn nghe nhất.

Nguyệt Ly Phong khẽ cười, Sở Lương Âm quay đầu nhìn gương mặt sung sướng của người bên cạnh, hắn cũng đang nhìn Sở Lương Âm chăm chú, cười nói: “Quả thực hoàn hảo, hẳn cô đã có cân nhắc.”

Sở Lương Âm nhún mày, vẻ mặt hết sức thô lỗ, “Thối lắm, ở đây không có chuyện của người.”

Nguyệt Ly Phong lơ đãng, vẻ mặt sung sướng như cũ, hắn thấy chuyện vừa xảy ra thật khôi hài.

Tốc độ con thuyền phía sau đúng là không đua được, vừa rồi khoảng cách hai thuyền còn khoảng chừng hai trăm thước, chỉ mới nói chuyện mấy câu thôi đã kéo gần lại một trăm thước, từ thuyền bên này có thể thấy rõ kiểu dáng quần áo đối phương.

Ninh Chiêu Nhiên đứng ở đầu thuyền có chút nhịn không được, đột nhiên ngoắc ngoắc ngón tay, “Sở Lương Âm sang đây.”

Sở Lương Âm nhú mào, “Qua chi? Thuyền của cô không an toàn, bà đây không muốn lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn.” Có thể nhìn ra được, thuyền của bọn họ đuổi theo cũng từ từ giảm tốc độ, hai thuyền một trước một sau, giống như xiềng xích trói lại cùng một chỗ.

“Nhanh lên, bản tiểu thư muốn ôn chuyện cũ với cô.” Rõ ràng mục đích của nàng không phải ôn chuyện, nhưng lại nói dối không đo mặt.

Sở Lương Âm thở dài, liếc mắt nhìn thoáng qua Nguyệt Ly Phong, “Đừng bỏ chạy.”

Nguyệt Ly Phong cong môi khẽ cười, “Cô muốn đi thì đi đi, trên thuyền sẽ yên tĩnh hơn nhiều đấy.”

“Hừ.” Sở Lương Âm hừ lạnh một tiếng, sau đó một chân đạp lên đuôi thuyền, thân thể dùng sức nhảy lên, trong ánh mắt Ninh Chiêu Nhiên và Nguyệt Ly Phong nàng giống như một sợi dây kéo bật qua con thuyền bên kia.

Roi xuống dễ dàng, tư thế nhanh nhẹn, với nàng mà nói không hề tốn chút sức lực nào. Bất mắt hơn khi nàng buông ô ra, tựa như đám mây bay xuống chiếc thuyền với nàng, nàng ít khi có thời điểm xinh đẹp như thế để người khác kinh ngạc.

Sở Lương Âm nghe lời Ninh Chiêu Nhiên sang đây, nàng hiển nhiên rất hài lòng, quan sát trên dưới một phen, “Y phục hôm nay không tệ.” Cây kiếm luôn không rời người được đeo bên hông, Ninh Chiêu Nhiên hết sức thỏa mãn, mọi lần dù ăn hay ngủ cũng đều vác theo thanh kiếm kia, cả người thoát nhìn trần đây sát khí, hôm nay nhìn rất nữ tính, rực rỡ trên người không còn bị thanh kiếm kia cướp đi.

“Bớt nói nhảm đi, thuyền các người đi nhanh như vậy làm gì. Khu vực này toàn là đá ngầm, không cẩn thận đâm phải, đến lúc đó chưa tìm được Mộ Dung Tử Tề các người đã mất mạng rồi.” Sở Lương Âm khẽ khinh thường, không quên quay đầu liếc nhìn thuyền bên kia, Nguyệt Ly Phong đứng ở đuôi thuyền đã sớm rời đi, trên đuôi thuyền chỉ còn lại con mura lát phát.

“Ta sốt ruột, ca ca của ta cũng không nhẫn nại. Ở đây xung quanh toàn là biển, mỗi ngày mở mắt ra đều thấy nước biển, người bình thường cũng thấy phát điên.” Tuy Ninh Chiêu Nhiên thích thể nghiệm hoàn cảnh không tầm thường, nhưng hoàn cảnh này ngoại trừ ngày đầu tiên là thấy thú vị thì những ngày sau rất chán.

“Lần này các người dẫn theo không ít người nhì.” Nhìn quanh một vòng, bốn phía trên thuyền đứng đầy người, chỉ cần nín thở có thể lắng nghe tiếng người nói chuyện rất nhiều, có thể thấy lần này bọn họ hạ quyết tâm bắt được Mộ Dung Tử Tề.

“Đương nhiên cái tên Mộ Dung Tử Tề chết tiệt kia không biết trốn ở chỗ nào, bên cạnh không biết có bao nhiêu người. Huống chi cô viết tờ giấy kia cho ca ca ta, huynh ấy đương nhiên không dám xem thường rồi.” Nói đến chuyện này, nàng không quên cười híp mắt liếc nhìn Sở Lương Âm, trong mắt mang theo ý từ khác.

Sở Lương Âm không có động tĩnh gì, làm như không nghe thấy, “Thuyền Mạc phủ đâu? Cách mấy người xa không?” Quan trọng là đám người Mạc phủ có gặp huynh muội Ninh gia không, có khi vì tính mạng quan trọng nhất cho nên bây giờ ở trên biển không dám làm chuyện bậy bạ gì.

“Ai biết. Thuyền của chúng ta gần tới mới đến, thuyền Mạc phủ hình như ngày thứ hai mới xuất phát.” Nhắc đến Mạc phủ, giọng điệu Ninh Chiêu Nhiên cũng thay đổi, rõ ràng là khinh thường, từ trong ánh mắt và cái mũi héch lên kia có thể thấy rõ nàng ấy cực kỳ coi thường Mạc phủ.

Sở Lương Âm nhẹ giọng cười cười, “Đi biển hai ba ngày rồi còn không tìm được chút dấu vết nào. Có thể thấy Mộ Dung Tử Tề này che giấu rất kỹ lưỡng nhưng bà đây cũng thật cảm thấy hứng thú, giữa biển thế này có chỗ nào có thể ẩn náu đây.” Chủ ý này người bình thường sẽ chẳng nghĩ đến.

“Không phải cô nói y bị điên sao, tư duy người điên sao người bình thường có thể hiểu nổi. Nhưng y lựa chọn nơi này đúng là rất thông minh, muốn đuổi theo y cũng khó.” Ở điểm này nàng hoàn toàn bội phục y.”

“Vậy thì càng phải cẩn thận hơn. Tối hôm qua đến giờ sáng biển không hề nhỏ, con thuyền này bị lay động không ít, nếu còn tiếp tục như vậy, khó mà đảm bảo con thuyền không bị gì.” Nhớ đêm sóng gió đêm qua, Sở Lương Âm không khỏi lo sợ, nếu thật sự con thuyền bị lật, bọn họ coi như đi về gặp tổ tiên.

“Đúng vậy đó, sóng gió tới qua không bình thường chút nào. Nhưng mà sau đó đã trở lại bình thường rồi, tối hôm qua bản tiểu thư ngủ rất ngon, rung lắc như vậy cũng rất đã nha.” Mưa rơi càng lúc nhiều hơn, nước mưa rơi xuống trên mặt biển tạo thành từng đóa bọt nước lớn, xem ra hôm nay sẽ không hết mưa.

“Trở vào đi, mưa càng lúc càng lớn rồi.” Hạt mưa đập vào chiếc ô trên đầu tạo thành tiếng vang tí tách.

Sở Lương Âm nhìn nàng một cái, sau đó đi theo Ninh Chiêu Nhiên xuống đầu thuyền quay về phòng.

Trên thuyền có mấy gian phòng được thiết kế hết sức tốt, bên trong bình phong màn trướng lò sưởi ấm đều có đủ, hai người đi vào gian phòng, đúng lúc có một người hầu đang thu dọn gian phòng, cẩn thận trải ra giường, rõ ràng là một nam nhi cao sáu thước lại có thể làm những công việc hết sức tinh tế như thế.

Sở Lương Âm đi vào phòng liền đóng ô lại, nhìn nam tử thu xếp giường chiếu thì khẽ nhếch môi.

“Tiểu thư, Sờ tiểu thư.” Cuối cùng hẳn cũng làm xong công việc, sau đó nhìn hai người hành lễ rồi đi ra ngoài.

Đội nam tử đó đi khỏi, Sờ Lương Âm chế nhạo: “Thế nào, tiểu thư như cô tịch tịch trống trải đến nỗi phải để đàn ông tới làm ấm giường à?”

“Nói cái gì vậy? Muốn làm ấm giường bản tiểu thư cũng phải tìm một người quyền rũ động lòng người, cứng rắn quá ấm giường cái quái gì.” Ninh Chiêu Nhiên trợn mắt, đặt mông ngồi xuống cái bàn đối diện, hai chân khê động, thân thể dựa vào một góc, tư thế xinh đẹp.

Sờ Lương Âm ngồi ghé cạnh bên, thuận tay rót cho mình một ly trà, “Chính cô đã đủ quyền rũ rồi còn muốn tìm một người quyền rũ nữa, không cảm thấy sẽ giống hai nữ nhân à? Cứng rắn một chút mới thích hợp với cô.” Nàng cầm lấy chén trà uống một ngụm.

“Nói như vậy, bản thân cô tính tình cũng như đàn ông, cô thích hợp tìm một người quyền rũ? Cô ở đây nói cho ta biết đi, cô chường mắt ca ca ta sao?” Đầu ngón tay của nàng mềm mại, đáng người uyển chuyển như một con rắn nước.

Sờ Lương Âm cong môi, đuôi mắt mang theo ý cười, “Nếu cô có thể nghĩ như vậy, ta cũng không ngăn cản.”

“Hừ, bớt nói mấy lời thiếu dinh dưỡng với ta đi. Hôm nay cô phải ở đây, hai ngày nay chẳng ai nói chuyện phiếm với ta ghen chết mất!!!” Đôi môi đỏ mọng chu lên, nếu dáng dấp lúc này của nàng để cho nam nhân thấy, chắc chắn cổ họng nam nhân kia sẽ khô rát tâm tình đứng ngồi không yên.

“Đừng có ở trước mặt bà chu mỏ làm nũng, không biết bà đây rất chướng mắt hả?” Nhìn nàng như vậy Sờ Lương Âm rõ ràng không ưa chút nào, trên người Ninh Chiêu Nhiên chẳng có chỗ nào viết ra chữ thiện cảm, càng làm bộ dạng như vậy càng thấy bức dọc.

“Ha ha quan trọng cô sẽ không làm thế, không phải cô mới biết bản tiểu thư.” Ninh Chiêu Nhiên như rồng đuôi lông mây, gương mặt lúc này tràn đầy phong tình.

Sờ Lương Âm liếc nàng một cái, nghiêng người nhìn ra ngoài cửa phòng, sau đó đứng dậy tới đi, đưa tay kéo cửa phòng ra, mưa bên ngoài tích tách từng hạt hơn nữa còn mang theo mùi vị biển khơi nồng đậm.

“Làm sao vậy? Cô nhìn thế nào cũng vậy có gì đáng nhìn chứ.” Ninh Chiêu Nhiên toàn thân lười biếng.

“Nếu cứ tiếp tục như vậy khó có thể đảm bảo đêm nay yên tĩnh được.” Mưa bắt đầu nặng hạt hơn, cảm giác không khí mang theo gió, tình huống như vậy khó đảm bảo không có sóng lớn.

“Sóng lớn? Chúng ta làm sao bây giờ? Hay là hai thuyền gom chung lại một chỗ đi?” Ninh Chiêu Nhiên đề nghị.

“Chung một chỗ? Suy nghĩ của cô rất tốt, nhưng cô không nghĩ một con thuyền bị ném đi thì con thuyền khác cũng không tránh khỏi.”

“Vậy cô nói phải làm sao bây giờ Sờ nữ hiệp?” Ninh Chiêu Nhiên ngồi xuống sập nhỏ, uốn éo người nghiêng đầu nhìn nàng.

“Không biết.” Sờ Lương Âm trả lời, cắn môi thở dài.

“Được rồi cô đừng nhìn nữa. Tối buổi tối hôm nay bản tiểu thư mời cô uống rượu hoa lê, đây là thứ ta lấy từ ca ca ta đấy.” Vuốt ve mái tóc dài bên vai, nàng cười híp mắt nói.

“Uống rượu? Được nếu hôm nay cô uống nhiều hơn ta, bà đây sẽ trực tiếp ném cô xuống biển.” Đóng cửa lại, Sờ Lương Âm trực tiếp đi qua, bước tới chỗ giường Ninh Chiêu Nhiên, nhẹ nhàng nhảy lên trên tự nhiên như nhà mình.

Ninh Chiêu Nhiên rất đúng lời, bữa cơm không chỉ đầy đủ mà trên bàn còn vò rượu hoa lê.

Rượu này đã được chưng cất nhiều năm, vừa mở ra khắp phòng đã tràn ngập mùi thơm, không cần uống chỉ cần ngửi thôi cũng đã say.

“Không sai.” Sờ Lương Âm nhướn mày khen ngợi.

“Đương nhiên rồi, hàng của ca ca ta mà.” Ninh Chiêu Nhiên không khỏi đắc ý, cầm lấy vò rượu rót rượu cho Sờ Lương Âm. Rượu từ miệng vò trượt ra ngoài, thoát nhìn hơi có màu trắng hồng, hình thái mềm mại, tinh khiết thơm ngát, dễ dàng làm cho đầu lười người ta thêm thường.

“Nào tới đây, chúng ta đã xa nhau ba ngày rồi bây giờ mới được đoàn tụ, cạn ly!” Ninh Chiêu Nhiên cực kỳ khí phách nói, nhưng nàng làm thế nào cũng rất giống mấy bà thiếu thiếu đi một tia hiền ngang.

Sờ Lương Âm nhếch môi, gắp bát rượu lên trước mặt, dứt khoát cụng chén của Ninh Chiêu Nhiên một cái, sau đó ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Ninh Chiêu Nhiên cũng không thua kém uống hết một mạch rượu trong chén, không khỏi cảm thấy yết hầu bị đốt cháy.

Sau đó sắc mặt Sờ Lương Âm cũng không thay đổi, uống sạch rượu trong chén, mỉm cười liếc mắt nhìn Ninh Chiêu Nhiên tự ý cầm vò rượu rót cho mình và Ninh Chiêu Nhiên, vừa cười nói: “Quả nhiên rượu ngon, Ninh Chiêu Nhiên sau này trở về đất liền đừng quên trộm cho lão nương mấy vò rượu nhé.”

“Cô muốn? Cô thích thì tự đi tìm ca ca ta đi, bản tiểu thư không làm.” Nàng vừa nhắm thức ăn vừa hứng thú nói.

Sở Lương Âm không tranh chấp với nàng, vẫn tiếp tục uống rượu, mặc dù đã uống rất nhiều loại rượu ngon trong thiên hạ nhưng chỉ có lần này là cảm thấy ngon tuyệt nhất.

Hai nữ nhân uống rượu đến nửa đêm, đợi đến hùng đông vẫn còn mời rượu nhau, lúc này hai người mới chú ý sóng gió bên ngoài từ từ tăng lên, mưa vẫn nặng hạt như cũ.

Sóng gió đến từng cơn, tốc độ con thuyền bắt đầu bị sóng biển lay động, giống như lá khô trôi giữa dòng suối, không thể giữ dựa chỉ có thể thả mình trôi theo, bản thân không thể nghịch chuyển tình thế, đành phải giữ vững bản thân không đầu rơi máu chảy.

Đêm dần qua đi nhưng bầu trời vẫn mờ tối không thay đổi gì nhiều, mây đen kéo dài đến tận chân trời, thế này thì đúng là không xong rồi.

Sở Lương Âm nằm trên giường ngủ say cũng bị dữ dội ầm ỉ đánh thức, mở mắt ra nhìn thấy nóc giường và màn trướng không ngừng rung động.

Đại não dừng hoạt động trong một giây, sau một phút nàng nhảy từ trên giường xuống, cúi Ninh Chiêu Nhiên gác lên người bị nàng thô lỗ đẩy ra. Chính sửa lại trang phục và tóc, Sở Lương Âm nhanh chân bước ra khỏi phòng, tuy rằng gió giật mạnh như có sợi dây kéo lại, nhưng tốc độ đi cực kỳ nhanh.

Vừa mở cửa ra nhìn thấy bầu trời đen kịt và cuộn cuộn ngoài khơi, tựa như vật gì đó trở mình khuấy động cả một khu vực, từng cơn sóng lớn đập vào thuyền bọn họ.

Người trên thuyền đã xuất hiện toàn bộ, điều chỉnh buồm, kiểm tra hướng gió sóng biển, tới tới lui lui trên thuyền đông nghịt người.

Sở Lương Âm sải bước đi lên đầu thuyền, thuyền của Nguyệt Ly Phong vẫn ở khoảng cách trăm thước, người bên kia cũng đã đều động đủ cả, xem ra sóng biển lúc này có lực phá hủy rất lớn.

Ninh Tùy Phong đã đứng sẵn ở đây, áo choàng trên người hần bay phất phới, mái tóc gọn gàng cũng tung bay, cả người thoát nhìn rất giống sư tử nổi điên.

“Thế nào? Rất vướng tay vướng chân?” Sở Lương Âm đứng sóng vai với hắn, người xung quanh đi tới đi lui, trong tay đều có việc riêng, thật ra Sở Lương Âm cũng không biết bọn họ đang làm cái gì.

Ninh Tùy Phong nghiêng đầu nhìn nàng, đường nét trên ngũ quan sắc sảo cũng căng lên, khiến người ta không thể nào an tâm được, “Ừm” Hắn trả lời cực kỳ đơn giản, cũng rất thẳng thắn.

Sở Lương Âm nhú mày, mắt thấy sóng biển cuộn cuộn đánh về phía bọn họ, chân nàng nặng trĩu, cố định trên boong thuyền, sóng biển hung hãn cũng xông tới, chính con thuyền bị nâng lên một góc bốn mươi lăm độ. Cảm giác con thuyền sẽ bị lật ngược ngay lập tức, trên thuyền lắc lư dữ dội, sau một phút lại khôi phục nguyên trạng. Một tay Sở Lương Âm vịn lấy mép thuyền, ổn định thân thể, bên tai bị rung động ầm ầm vì tiếng sóng biển ngập trời, so với động đất càng điếc tai hơn.

“Sở tỷ tỷ, mau trở lại đây.” Ở con thuyền đối diện trong lúc người đi tới đi lui, bóng dáng Đỗ Ý Lăng xuất hiện, một tay nàng vịn lan can một tay vẫy vẫy với Sở Lương Âm.

Sở Lương Âm nhú mày một bên tay vẫn giữ chắc mép thuyền, bước lên trước, bờ vai lại bị một bàn tay lớn hơn đè lại.

Quay đầu nhìn, tay Ninh Tùy Phong đặt trên vai nàng, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Sau khi tạm biệt thì thành thật trở về phòng đi.” Giọng nói hần trầm thấp tựa như tiếng trống.

Sở Lương Âm hất tay hắn ra, “Đừng động vào ta, trông coi thuyền của ngươi đi.” Dứt lời, cả người nàng đi tới đầu thuyền, chợt có con sóng xoắn tít kéo tới khiến thuyền nghiêng về bên phải.

Con sóng này cao chừng hai thước, mang theo bọt biển nhào tới, người ở trên thuyền không khỏi bị nước biển đánh ướt, Đỗ Ý Lăng ở đuôi thuyền kêu gào té ngã, cả người nằm sấp trên boong thuyền, toàn thân thấm ướt nước biển.

“Bảo muội trở lại còn không nghe lời à?” Sở Lương Âm nhảy đến đuôi thuyền, một tay kéo Đỗ Ý Lăng đứng dậy đi trở lại phòng.

Cả người nàng cũng ướt sũng.

“Dù thuyền không trụ được, muội với tỷ cũng phải ở cùng một chỗ.” Đỗ Ý Lăng dường như bị Sở Lương Âm xách lên nhưng miệng luôn mồm nói.

“Được rồi, muội mau ngâm miệng lại, ngoan ngoãn ở trong phòng đừng đi ra ngoài.” Trong nháy mắt mở cửa phòng, một con sóng lớn lại đánh tới, cuộn cuộn dần tràn ngập vào con thuyền, khiến hai người Sở Lương Âm và Đỗ Ý Lăng văng vào phòng.

“Ô” Phía sau lưng ma sát với nước biển có hơi đau, Sở Lương Âm đứng lên, Đỗ Ý Lăng được nàng bảo vệ trong lòng cũng miễn cưỡng đứng lên theo, trên gương mặt đều là nước biển.

“Ở đây không được đi lung tung.” Sở Lương Âm đẩy nàng một cái, lại quay đầu thấy cây kiếm trên bàn của mình, đi tới cầm lấy, cẩn thận suy nghĩ đưa cho Đỗ Ý Lăng, “Cầm nó đừng làm mất.” Dứt lời, nàng xoay người ra khỏi phòng, trong lúc con thuyền đang đưa cổ gắng đóng chặt cửa lại.

Ra khỏi phòng, một con sóng lớn lại xông tới trước mặt, Sở Lương Âm nhắm mắt lại thân thể dựa sát vào cửa phòng. Sau một phút nước biển đem cả người nàng rửa sạch, càng giống như bình khí khiến gương mặt nàng thêm đau.

Con sóng quá đi, nàng mở mắt ra hít một ngụm khí, lấy tay lau đi nước trên mặt rồi đi tới mũi thuyền, Nguyệt Ly Phong đã đứng ở đây từ lúc nào, cả người hắn cũng ướt đầm nhưng hai tay vẫn đặt trên lan can không nhúc nhích.

Sở Lương Âm dường như chạy tới, đứng bên cạnh hắn, nhìn bộ dạng chật vật của hắn không khỏi cười lớn tiếng, “Rất vất vả nhỉ? Vất vả là đúng rồi ai bảo đây là thuyền Nguyệt gia người.” Giờ phút này nàng vẫn không quên cười nhạo hắn một phen.

Nguyệt Ly Phong cũng nghiêng đầu nhìn nàng, nở nụ cười lịch sự, “Như nhau thôi.” Toàn thân hai người đều ướt nước, mùi vị mặn mặn tanh tanh y như mùi thối cá tôm.

“Người như vậy có đảm bảo thuyền không bị hủy không?” Sở Lương Âm nhìn tay hắn đặt trên lan can, đốt ngón tay tái nhợt có thể thấy hắn đã dùng bao nhiêu sức.

“Ít ra cũng chịu được những con sóng này, thuyền lay động không kịch liệt lắm.” Nguyệt Ly Phong nói không lớn lắm, xung quanh bốn phía đều là tiếng sóng nhưng Sở Lương Âm vẫn có thể nghe rất rõ ràng.

“Hừ tốt nhất người cứ nắm chắc thế.” Sở Lương Âm hừ lạnh một tiếng, sau đó lại một con sóng biển kéo tới, hai người dùng sức ghì nén ở lan can, cả con thuyền như bị vùi lấp trong nước biển. Đồng thời một luồng sóng biển đánh tới tấp, hai người nhắm mắt ngừng thở, nước biển lạnh lẽo hung ác tràn ngập toàn thân, ào ào rầm rầm nước biển mang theo con thuyền và người rơi xuống.

“Móa, mặn thấy mọe luôn.” Đem nước biển ở trong miệng phun ra, Sở Lương Âm có cảm giác buồn nôn.

Nguyệt Ly Phong ở bên cạnh cũng không thoải mái, sắc mặt hắn tái nhợt có thể thấy hắn cực kỳ bài xích với mùi vị của nước, đầu ngón tay bám chặt lan can đã chuyển sang màu xanh trắng.

Thừa dịp con sóng tiếp theo chưa đánh tới, Sở Lương Âm quay đầu nhìn sang con thuyền bên kia. Con thuyền kia đã nằm ngang, ở đầu thuyền Ninh Tuyền Phong cũng vịn chặt lan can như bọn họ, hai bên người thần giáo cũng làm động tác y chạ.

“Tới nữa rồi.” Sở Lương Âm quay đầu, Nguyệt Ly Phong ở bên cạnh hô to một tiếng, Sở Lương Âm theo bản năng dùng sức, hai tay kìm chế suýt nữa đã vỡ toang.

Quả nhiên một con sóng dữ dội khác lại ập tới thêm vài lần, hai người mắt không thể rời ra sau vài bước, con thuyền mất ổn định mà lay động kịch liệt.

Sóng biển mang theo vị mặn tanh như cây gậy hung hăng đánh tới, toàn bộ đại não dừng hoạt động, mở mắt ra nhìn chỉ thấy nước biển cuộn cuộn kịch liệt, cảm giác hơi thở chỉ có một mùi mặn chát, sợi tóc dính trên mặt, gió biển thổi qua lạnh thấu xương.

Ngẩng đầu nhìn về phía biển rộng, bọt nước trước mắt ngã xuống, lúc này mới nhìn rõ ngoài khơi xa xa. Sóng biển dâng lên ào ạt ngập cả trời, giờ khắc này, cái gì bọn họ cũng không thể nhìn thấy, điều duy nhất có thể làm chính là đảm bảo không bị con sóng kế tiếp đánh cho bất tỉnh.

Mất nhìn mặt biển đằng xa có con sóng cao chừng năm thước, sóng biển như con rắn hổ mang mở ra bấp thịt của mình, từng bước điên cuồng chạy tới bên này của bọn họ.

Sở Lương Âm liếc mắt nhìn gương mặt trắng nhợt như tờ giấy của Nguyệt Ly Phong, phát hiện hắn đang cố gắng nhẫn nhịn cơn mưa. Sở Lương Âm kinh ngạc, nàng chưa kịp làm bước tiếp theo như dự định sóng biển cũng đã tới.

Nàng theo bản năng giơ tay trái lên chế trụ tay phải Nguyệt Ly Phong, sóng biển ập ập kéo tới quần lấy bọn họ, ánh mắt Sở Lương Âm đóng chặt lại, mà tay phải bị đánh bật ra ngoài.

Nàng hoàn toàn phản xạ có điều kiện giật ra nhưng không nghĩ lại bị một sức mạnh khác níu lại, cả người theo sóng biển trở mình. Sóng biển vượt mặt nàng, trong đầu mờ mịt, đôi mắt lơ mơ vì đau đớn, nàng chỉ cảm thấy bản thân như bị đánh bay, cái gáy đau nhức, trước mặt tối sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Mưu Sinh Nơi Hoang Đảo

Nơi sâu nhất của biển cả luôn ẩn chứa những điều bí mật, rõ ràng xung quanh chỉ là nước biển xanh biếc mênh mông, thế nhưng ở nơi đó lại đột ngột xuất hiện vô số hòn đảo nhỏ đứng sừng sững.

Có đảo lớn đảo nhỏ, bên trên hoang vu, thảm thực vật màu xanh thưa thớt chỉ vón vện một hai cây là cùng. Những hòn đảo nhỏ này trông trái không hề có dấu tích của con người.

Trên không trung mặt trời tỏa ra hơi nóng bao phủ biển khơi, xuyên thấu xuống nơi sâu nhất, hòn đảo nhỏ cũng ngột ngạt vì nóng.

Thỉnh thoảng có một hai con chim biển bay xẹt qua những hòn đảo nhưng không dừng lại, căn bản không có ý định ở lại.

Có một hòn đảo có vẻ lớn và cao hơn đảo nhỏ một chút, trông trái hoang vu, trong thấp thoáng hiện ra những lùn cây xanh biếc, nhưng bởi vì mặt trời đã lên cao mà có vẻ không có sức sống lắm.

Từng đợt sóng biển cọ rửa xung quanh hòn đảo, bởi vì thế mà cát ven biển rất nhẵn nhụi và bóng loáng, mặt trời chiếu xuống từng hạt cát nhỏ lấp lánh như trên châu.

Ngoài biển đột nhiên xuất hiện hai bóng người đang hướng đi vào hòn đảo, tóc tai bọn họ rối loạn, sắc mặt tái nhợt thoát nhìn như ma nước vậy.

Từ từ bọn họ đi sâu vào trong, rời khỏi nước biển dẫm lên bãi cát đã bị mặt trời hun nóng.

Nước biển trên quần áo hai người nhỏ xuống mặt đất nóng bỏng, chưa tới hai giây những giọt nước kia đã bốc hơi, chỉ để lại một chút dấu vết trắng trắng, đó là muối.

Toàn thân Sở Lương Âm rã rời, sau cổ và đùi phải đau nhức đến chết lặng, trang phục màu tím dán chặt trên người nàng, cần thận ôm trọn dáng người thon gầy của nàng. Cứ nhìn lúc này cả người nàng chật vật lại có thêm một cổ hương vị khác.

Nguyệt Ly Phong cách nàng chưa tới hai bước cũng chất vật không kém, tóc tai ngay ngắn của ngày thường đã tán loạn phía sau, trường bào màu đen cao cấp cũng bị rách nát vài chỗ. Sắc mặt hân trắng bệch như tờ giấy, hầu kết không dám cử động, trong miệng và mũi đều là mùi nước biển, từ lúc tỉnh lại, dạ dày hẳn đã bắt đầu cuộn cuộn, thế nhưng chẳng có gì để nôn ra cả.

Mặt trời chiếu lên người, ảm áp khiến bọn họ có thêm chút sức lực, nhưng mà cũng chỉ có một chút mà thôi.

Đi tới ven biển, cuối cùng cũng thoát khỏi nước biển vây quanh, hai người đều không khỏi thả lỏng phần nào.

Nguyệt Ly Phong nhìn một bên gáy Sở Lương Âm, rõ ràng chỉ nhìn thoáng qua mà thôi, thế nhưng lúc quay đầu cũng không cẩn thận chú ý nàng nhiều hơn.

Dáng người trần ngập mùi vị nữ nhân không phải đùa giỡn, đặc biệt lúc này trời và đất chỉ là một vùng đất hoang vu, hình tượng mới của nàng càng khiến người ta dễ dàng chú ý.

Cảm giác Nguyệt Ly Phong đang nhìn mình, Sở Lương Âm nghiêng đầu từ từ mất với Nguyệt Ly Phong, biết lúc này quần áo vẫn còn dính sát trên người, nàng không khỏi có chút xấu hổ. Nhưng không nghĩ chịu thua, hất cằm hừ lạnh nói: “Nhìn cái gì mà nhìn chưa thấy nữ nhân bao giờ à?”

Đôi mắt Nguyệt Ly Phong rõ ràng dừng lại một chút, sau đó khoe môi hân cong lên một nụ cười có hơi vô lại nói, “Hôm nay ta cũng mới biết sự thức là nữ nhân đây.” Hân nói lời này không khỏi châm chọc nàng, không phải trước đây hẳn xem nàng là nam nhân sao.

Sở Lương Âm không khách khí liếc hẳn, sau đó xoay người đặt mông ngồi xuống đất, bề mặt đá ngầm bị mặt trời đốt nóng, lúc này độ ẩm như vậy đối với nàng mà nói hoàn toàn không có xi nhê gì.

Nguyệt Ly Phong cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, hai người rõ ràng đã thả lỏng rất nhiều, đặc biệt nhìn từng con sóng cọ rửa bờ biển, có thể thấy được trong mắt hai người một điều, từ đây về sau tuyệt đối rời xa đại dương, đời này cũng đừng hòng đụng tới.

“Nguyệt Ly Phong lần này ngươi thiếu bà đây một mạng.” Sở Lương ngồi đó nhìn nước biển nói.

Nguyệt Ly Phong cười khê, đôi mắt hẹp dài bởi vì ánh nắng mặt trời mà nheo lại làm người ta không nhìn thấy rõ thần sắc của hẳn, “Không bằng đem mạng cho cô?” Giọng nói hẳn mang theo ý cười, âm thanh hơi khàn khàn nơi đặc biệt dễ nghe.

Sở Lương Âm cười lạnh, “Bà muốn mạng ngươi làm gì? Nhưng mà nếu không đi tiếp, tìm không có thức ăn vậy bà đây sẽ cắt thịt ngươi ra từng miếng ăn cho đỡ đói.” Nàng dường như nghiêng răng nghiêng lợi nói, đồng thời cũng thăm hân tại sao mình nhiều chuyện như vậy, tại sao phải kéo hẳn chứ, hẳn rơi xuống biển thì kệ đi. Bây giờ thì hay rồi, đưa tới hoang đảo này ngay cả một món đồ màu xanh cũng không thấy, đoán chừng vài ngày tới sẽ chết vì đói mất.

“Ha ha tùy cô.” Hân cười đáp lại nhưng có chút uể oải.

Toàn thân Sở Lương Âm cũng không có chút sức lực nào, hai bắp đùi đang run rẩy, sau cổ và sóng lưng bị sóng biển đánh mạnh giờ vẫn còn đau âm ỷ, nàng vốn không muốn nhúc nhích, có thể ngồi được một lúc thì ngồi, thậm chí ngay cả nói cũng lười.

Tiếng sóng biển va chạm với bờ biển rất dễ nghe, lúc này trời và đất yên lặng chỉ còn tiếng sóng vỗ, xào xào êm tai.

Một bụng nước biển, lúc này lại bị nướng chín dưới ánh mặt trời, cổ họng Sở Lương Âm bắt đầu bốc khói, đau buốt khó chịu, đói khát cũng xông tới, đúng là chuyện này chưa xong chưa khác đã tới, họa vô đơn chí mà.

Miền cường nuốt một ngụm nước miệng, thể nhưng lại như châm thêm lửa, cổ họng như có miếng giấy nhám chà xát, “Nguyệt Ly Phong, bà đây vừa khát lại vừa đói.” Nàng mở miệng, giọng nói so với lúc nãy càng khàn hơn.

Nguyệt Ly Phong khẽ gật đầu, đáy hiện hiện ra sự bất đắc dĩ, nhưng rất bình tĩnh đáp: “Cô yên tâm, cảm nhận của cô ta cũng rõ, bởi vì ta cũng như vậy.” Hắn chẳng tốt hơn chút nào, miệng khô lưỡi khô, đói bụng đến đau dạ dày.

Thờ dài một tiếng, Sở Lương Âm đưa tay đưa bờn tóc mình. Không làm thì thôi vừa sờ thử đã có cảm giác trên đầu mình có thứ gì đó chiếm cứ, gãi thử mấy cái thứ đó rơi xuống trắng lóa, hóa ra là muối.

Sở Lương Âm muốn học máu, quần áo trên người từ từ được mặt trời hong khô cũng xuất hiện một lớp muối trắng, đọng lại trên trang phục khiến cho trang phục dính dính.

Nàng ở đây phui trang phục và tóc, vật thể trắng lóa từ quần áo và tóc rơi xuống đất, thoát nhìn giống như gàu da đầu do lâu ngày không tắm rửa.

Nguyệt Ly Phong nhìn thấy dạ dày không khỏi cuộn cuộn lần nữa, vội vàng nhìn đi chỗ khác, hít thở thật sâu bình ổn lại, chính hắn cũng biết bộ dạng của mình y hệt nàng.

Hoi ngẩng đầu nhìn những hòn đảo san sát nối tiếp nhau, cách đó không xa có thể nhìn thấy bóng dáng cây cối xanh um, tuy đều là đảo nhỏ hoang vu. Từ chỗ bọn họ ngồi đã có chừng tám chín đàn chim chóc bay ngang qua đỉnh đầu bọn họ tới đó.

Hơn nữa nếu nàng nhìn không sai, hướng chúng bay đi chính là hướng Tây Bắc, bên kia có gì sao?

“Họ Nguyệt kia, người đi theo đàn chim xem chúng nó bay về hướng nào?” Tay chân Sở Lương Âm bủn rủn, nàng liền bắt đầu sai khiến Nguyệt Ly Phong.

Trong nháy mắt động tác Nguyệt Ly Phong trở nên chậm chạp, khẽ lắc đầu, “Sự thúc lớn hơn, sự thúc đi đi.” Hắn cũng khước từ.

Sở Lương Âm nhú mày, dường như muốn hành hung người nhưng thân thể mệt mỏi tới cực điểm, căn bản chẳng còn sức lực đâu mà thể hiện, hết cách đành phải từ bỏ, “Hay là người xuống biển bắt cá đến đây, bà sắp chết đói rồi.”

Nguyệt Ly Phong vẫn không nhúc nhích, không chỉ có một mình nàng mệt mỏi đâu nhé, “Nếu cô có thể đem thời gian nói chuyện của mình nghỉ ngơi, nói không chừng lát nữa cô sẽ phục hồi thể lực đấy.”

“Hừ nói nhảm.” Sở Lương Âm hừ lạnh một tiếng, sau đó ngồi xếp bằng nhắm mắt, bắt đầu tịnh dưỡng.

Nguyệt Ly Phong ở bên kia cũng nhắm mắt lại, hai người không nói chuyện nữa, bầu không khí im lặng, chỉ còn tiếng sóng biển sột lại.

Mặt trời từ tốn di chuyển về tây, chim chóc cũng bay qua hết mất đợt, nhưng hai người ngồi trên bờ cát vẫn không nhúc nhích.

Mặt trời dần dần ẩn mình sau đường chân trời, từng con sóng biển xông tới mang theo mấy phần lạnh lẽo, hòn đảo không có mặt trời chiếu rọi nên nhiệt độ từ từ hạ xuống khiến cho chênh lệch nhiệt độ giữa trời và biển chậm lại.

Hai người kia ngồi ở đó như pho tượng, suốt cả buổi chiều cũng không có chút động đậy nào, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không hề mở.

Bỗng dưng Sở Lương Âm ngồi vững như núi chợt run rẩy thân thể một cái, sau một phút nàng mở mắt ra, con người trong trẻo, bộ dạng mệt mỏi bỏ ra từ biển đã biến mất, chỉ một buổi chiều nàng đã khôi phục lại như cũ.

“A~~~~” Duỗi hai tay ra, nàng hài lòng uốn éo thân thể lưỡi nhát, xương khớp toàn thân nghe rắc rắc, chỉ một chữ thôi thoải mái.

Sở Lương Âm hoạt động càn rỡ, ngoảnh đầu nhìn Nguyệt Ly Phong cách nàng chừng hai mét, hắn vẫn như cũ không nhúc nhích hai mắt nhắm nghiền.

Nhìn thấy hắn, trong lòng Sở Lương Âm liền nổi lửa, không phải vì hắn nàng đâu có thể tham như hôm nay? Xui xẻo đúng là xui xẻo.

Nàng đứng lên, từ động tác của nàng có vài hạt muối từ trên người và tóc rơi xuống.

Bước hai bước tới bên cạnh Nguyệt Ly Phong, khom lưng cúi đầu nhìn về phía hắn, nhưng vẫn vẫn không như cũ giống như không phát hiện được.

Sở Lương Âm cười cười, thẳng lưng xoay người đi về phía đỉnh hòn đảo, một bước của nàng bằng hai bước bình thường thường, nhảy vọt một cái nhảy mất đã đi được vài trăm thước.

Mặt trời đã xuống núi, hòn đảo phá lệ vắng lặng, càng lên cao gió lạnh càng thổi tới nhiều hơn, vị mặn của biển phả tới trực diện, nháy mắt trong đầu như khơi lại vị biển lúc trước khiến dạ dày nàng co rúm.

“Oe!” Dạ dày chẳng có gì để nôn ra, phun nhỏ một lúc mới thấy thần kinh ổn định lại.

Hòn đảo này lớn hơn so với những đảo xung quanh, nhưng đối với Sở Lương Âm mà nói, hòn đảo này còn thua ngọn núi nhỏ, nàng chỉ dùng sức lực một chút thôi đã nhảy tới đỉnh.

Đứng ở đây nhìn bốn phía, đập vào mắt là những hòn đảo lớn bé, hoàn toàn chẳng thấy đất liền, cái gì cũng không có, đúng là hoang vu trong hoang vu.

Trong nháy mắt có chút thất vọng, khi đó thấy chim chóc bay về hướng tây bắc, còn tường bên kia có non xanh nước biếc, hiện tại nhìn lại mới biết cái gì cũng chẳng có, đôi mắt có thị lực cũng thấy chỉ toàn đảo với đảo.

Trên mấy hòn đảo nhỏ đều có thảm thực vật xanh biếc, nhưng là cỡ đại đừng nói là ăn nói không chừng rất khó nhỏ, cắm sâu vào khe hở đá ngầm như vậy đâu phải đồ ăn cho con người.

“Mẹ nó đen đủi thật” Kiểm không có trong tay, không biết mấy người trên thuyền có biết bọn họ đi sóng đánh rớt xuống biển rồi trôi dạt tới đây không, sóng biển kia khẳng định vẫn còn, trên thuyền nhiều người như vậy còn có Đỗ Ý Lăng và Kiểm của nàng.

Nghĩ đến những thứ đó Sở Lương Âm không nhịn được mà phiền muộn, chỉ muốn tìm đúng phương hướng chạy nhanh rồi đi.

“Tìm được phương hướng chưa?” Giọng nói của Nguyệt Ly Phong từ sau thuyền tới, Sở Lương Âm quay lại quét nhìn hắn một cái, ngạc nhiên phát hiện tóc tai hắn đã được cột lại gọn gàng, quần áo có nhiều nếp nhăn cộng thêm muối trắng dính lên trên, nhưng tinh thần có vẻ tốt hơn không ít.

“Không có, nhưng chim chóc đều bay về hướng tây bắc, ta cho rằng nên đi về hướng đó.” Nàng đưa tay chỉ về nơi biển đêm xác định.

Nguyệt Ly Phong cũng không phản đối, ngay cả nói lời dư thừa cũng không, có lẽ để duy trì thể lực, cũng có thể bởi vì vào lúc nguy hiểm nhất Sở Lương Âm đã kéo hắn lại nên hắn không muốn tranh chấp với nàng nữa.

Tuy trời đã tối, nhưng hai người không có ý định dừng lại ở đây, những hòn đảo trên biển tựa như chỉ có một nhưng khoảng cách giữa những hòn đảo khá xa, bất luận nước biển nông sâu ra sao cũng phải đi trước một bước.

Nhảy xuống đảo nhỏ, trực tiếp bước vào nước biển lạnh lẽo, hai người lập tức đi dưới nước, nước biển càng lúc càng sâu, dễ dàng bơi qua hòn đảo khác.

Những động tác cứ tái diễn, vật đổi sao dời mặt trời không biết từ lúc nào đã chạy về hướng đông, đường chân trời xuất hiện những đám mây trắng hình vẩy ra lớn, màu vàng kim của mặt trời nhảy ra, một ngày mới lại tới.

Nước biển sâu thăm yên ả không sóng, đúng lúc này trên mặt biển hơi dao động, đột nhiên có một người từ bên dưới trời lên, “Phụt!” Sở Lương Âm từ trong nước lú đầu ra, nước biển từ gò má chảy xuống, ánh mắt trời chiếu trên mặt phủ lên một màu vàng nhu hòa.

Hai ba giây từ trong làn nước bên cạnh nàng xuất hiện thêm một người, ngoại trừ đầu tóc Nguyệt Ly Phong ướt đẫm thì vẫn gọn gàng như cũ.

“Lát nữa lên đảo phía trước lão nương muốn bắt cá ăn.” Bơi hết một đêm thể lực mới khôi phục ngày hôm qua đều đã tiêu hao hết. Vừa nãy bơi dưới nước nhìn thấy có không ít cá, cảm giác đói cồn cào từ cái bụng trống trơn như muốn lấy mạng người.

“Vượt qua hơn hai mươi bảy cái đảo nhỏ, phía trước không biết còn bao nhiêu hòn đảo nữa.” Giọng nói của hắn không hề có chút ám áp nào phán đoán, Nguyệt Ly Phong cũng một mực nhún nhai, ít có người rơi vào bước đường cùng có thể bình tĩnh đối mặt như vậy.

“Bây giờ không quan tâm, lão nương muốn ăn cá.” Sở Lương Âm hung hăng nói, sau đó quay đầu chui xuống nước lần nữa, hơn nữa rất nhanh trên mặt nước đã không thấy bóng dáng nàng đâu.

Nguyệt Ly Phong không quản nàng nữa, đi tới hòn đảo nhỏ cách đó không xa.

Hòn đảo này không có bãi cát, trước mắt xuất hiện một vách đá cao chừng hai mét, Nguyệt Ly Phong dùng tay không nắm lấy tảng đá trên vách đá tròn bóng, thân thể chìm trong nước khẽ động, nhảy ra khỏi mặt nước trực tiếp bay lên vách đá.

Hắn vừa mới nhảy lên, hai con cá từ phía dưới nước được ném tới, ngay cả động đậy cũng không có.

Rồi sau đó Sở Lương Âm cả người ướt sũng nhảy lên, Nguyệt Ly Phong tránh né tầm mắt không nhìn nàng, quần áo ướt đẫm dính sát trên người nàng thể kia thật sự làm cho người ta xấu hổ.

“Mẹ nó không có lửa.” Hòn đảo này ngay cả một cộng lông cũng không có, lấy cái gì nhóm lửa chứ.

Nguyệt Ly Phong đi tới ngồi xuống, xem ra hắn cũng không có ý định ăn cá sống.

Sở Lương Âm cầm quần áo vắt khô, sau đó xách hai con cá đi tới, lúc này mới nhớ trên người mình không có kiếm. Ngẩng đầu nhìn Nguyệt Ly Phong thấy hắn đang bày ra vẻ không quan tâm.

Nàng run rẩy bả vai cười, đứng dậy đi tới trước mặt hắn, thò tay ra nhưong mày nói, “Dao”

Nguyệt Ly Phong đem tầm mắt thu hồi, nhìn nàng lắc đầu, “Không có.”

Sở Lương Âm cười lạnh một tiếng, “Mẹ nó bót nói dối đi.” Trực tiếp thò tay đè lên đùi phải Nguyệt Ly Phong, hắn định đưa tay bắt lấy nhưng bị nàng chop lại, sau đó tay phải trực tiếp dò tới eo, Nguyệt Ly Phong kháng cự nhưng nàng đã quyết dùng bạo lực thì Nguyệt Ly Phong không thể nào cản

được. Tay phải sờ eo, sau đó đầu ngón tay dùng lực, thành công đoạt lấy con dao nhỏ bên hông của hắn.

“Hừ dùng dao của người là đã cho người mất mũi lăm rồi, nếu bà đây thích lấy kiếm Phượng Minh để làm cá thì người cũng không ngăn được.” Chẳng hiểu sao nàng lại biết bên hông Nguyệt Ly Phong có dao, hơn nữa còn tìm ở vị trí chính xác như vậy.

Sắc mặt Nguyệt Ly Phong không chút thay đổi, nhìn Sở Lương Âm cầm dao lon ton chạy về, rồi dùng nó cắt một miếng thịt cá sống, khoe mắt hắn run rẩy có thể thấy được có bao nhiêu đau lòng.

Cắt miếng thịt Sở Lương Âm trực tiếp bỏ vào miệng, nhếch mắt nhìn Nguyệt Ly Phong, trong mắt đều là đắc ý. Ăn thịt cá sống đối với nàng mà nói không tồi, chẳng qua lúc đó có nước tương để chấm, hiện tại cái gì cũng không có chỉ có vị mặn của biển, coi như cũng là mỹ vị. Quan trọng nhất là tươi mới nha, lúc nàng mới xuống một dao, con cá vẫn còn động.

Nàng chỉ ăn phần sống lưng cá, như vậy cũng đủ lấp đầy cái bụng đói meo kia.

Vứt bỏ phần còn lại, nàng thỏa mãn phe phẩy cái cổ, đứng dậy đi tới chỗ Nguyệt Ly Phong ném trả dao cho hắn, thế nhưng người ta lại không nhận.

“Cho cô đấy.” Giọng nói hắn lãnh đạm, đối với con dao cực kỳ ghét bỏ.

Sở Lương Âm nhướn mày, “Không cần? Vậy bà sẽ lấy, nói cho người biết lúc gần chết đói tránh xa ta một chút.” Cắt con dao, nàng đi tới đỉnh hòn đảo, thật ra hòn đảo này rất nhỏ, giống như một tảng đá lớn trôi, đi khoảng hai bước là tới đỉnh, gió thổi qua cộng thêm mặt trời chiếu rọi, mùi tanh của cá từ trong miệng phát ra, lúc này người được bản thân nàng còn thấy buồn nôn.

Lúc này đứng ở nơi cao nhất nhìn về hướng tây bắc lần nữa, đột nhiên phát hiện một điểm đen xuất hiện ở nơi xa nhất, điểm đen này không đáng mấy hòn đảo bình thường, Sở Lương Âm lập tức sững sờ.

“Nguyệt Ly Phong mau tới đây xem.” Sở Lương Âm hô to, neho mắt nhìn điểm đen không rõ màu sắc.

Nguyệt Ly Phong bị kêu tên đích danh, sắc mặt không tốt lắm, có lẽ do bơi một đêm một mồi, cũng có thể bởi vì ghê tởm Sở Lương Âm mới ăn cá sống, hô hấp hắn nhọt nhọt hẳn đi.

“Hòn đảo kia không nhỏ, đen như thế, người xem đi.” Nàng chỉ vào chấm đen kia, nghiêm túc nói.

Nguyệt Ly Phong nhìn theo phương hướng nàng chỉ, đôi mắt nhỏ hẹp nheo lại, con người cơ rút kịch liệt, sau đó gật đầu nói: “Nếu ta đoán không sai hẳn là một hòn đảo có sự sống.”

Đảo sống? Vậy có nghĩa là không những thực vật mà còn có con người. Vừa nghe lời này, Sở Lương Âm lập tức vùng lên, “Đi thôi, đến hòn đảo đó trước trời tối thôi.” Nói xong, nhảy xuống dưới, ồm một tiếng nàng đã ở dưới nước.

Nguyệt Ly Phong ở sau chậm rãi đi sau, nghiêng đầu nhìn mặt trời ở đường chân trời, gương mặt lạnh nhạt ánh lên ảm áp, nhưng hơi thở thì không.

Nhìn từ đảo nhỏ thì thấy điểm đen có rất xa, đợi đi qua bên kia mới biết khoảng cách còn xa hơn nhiều.

Hai người bơi qua đảo kế bên nghỉ ngơi một chút, nhưng mỗi lần đến bên kia thì thấy khoảng cách vẫn rất xa.

Mặt trời chói chang trên đầu, hai người từ trong nước biển chui ra nằm dài trên bờ cát, bên dưới cực kỳ nóng bỏng, đối với hai người tận sức mà nói, hoàn cảnh như vậy cũng ổn rồi.

“Ôi, chân bà muốn đứt ra.” Hai chân bơi đến không còn sức, giống như không phải của mình.

Nhưng so với Nguyệt Ly Phong, trạng thái của Sở Lương Âm không tệ, buổi sáng nàng ăn cá bổ sung một ít thể lực. Mà Nguyệt Ly Phong không ăn gì, lại chẳng được nghỉ ngơi, hẳn nằm ở đó nhắm mắt, ngay cả mí mắt cũng nổi lên gân xanh.

Mặt trời nóng rực trên cao, nàng lười nhát mở mắt, nước biển và cát hòa lẫn với nhau, dính trên người nàng, còn tản ra mùi vị tanh hôi, hiện tại trông bọn họ cực kỳ thảm hại.

Nghiêng đầu nhìn Nguyệt Ly Phong, sắc mặt hắn tái nhợt, lông mi rũ xuống thấy rõ quầng thâm của mắt, đầu còn đáng vẻ phong nhã tuần lã ngày thường. Nếu lúc này ném hắn ra ngoài đường nói không chừng ngay cả ăn mày cũng không dám tới gần.

Để ý hô hấp Nguyệt Ly Phong lúc có lúc không, lông mi Sở Lương Âm khẽ động gọi: “Nguyệt Ly Phong?”

“Hử?” Hắn trả lời, nhưng không mở mắt càng không có bất kỳ động tác nào, chỉ yếu ớt đáp lại một tiếng.

“Bắt hai con cá ăn đi, bằng không người sẽ chết đấy. Người mà chết bà đây sẽ ném người xuống biển, không quản thi thể người đâu.” Lời nàng nói hết sức tàn nhẫn.

Khỏe môi Nguyệt Ly Phong co giật, từ nơi sâu nhất của yết hầu phát ra tiếng cười khê, “Cảm ơn đã quan tâm, ta không ăn.” Xem ra đánh chết hắn cũng không ăn món ăn ghê tởm đó.

Sở Lương Âm trợn mắt lại một lần nữa nhìn lên trời, mặt trời chiếu lên người thêm ấm áp, hơi nước trên người rất được hút đi, nàng giật giật thân thể, sau đó ngồi dậy, một đợt sóng xông lên bờ, chân nàng được nước biển cọ rửa, đem theo hạt cát dính lên chân nàng.

Phủi cát ra, run rẩy đứng lên, “Đi thôi”. Sắp tới nơi rồi sao còn ở đây nằm nữa?

Nói xong nàng cũng không thấy Nguyệt Ly Phong trả lời, liền lập tức đi dọc theo bãi cát về hướng tây bắc, bước vào làn nước lần nữa.

Nhưng nàng đi được vài bước mới phát giác người phía sau không đuổi kịp, quay đầu nhìn thấy Nguyệt Ly Phong vẫn còn nằm ở đó.

Nàng nhú mảy, gọi thêm lần nữa: “Nguyệt Ly Phong, nếu hiện tại ngươi không đi, mặt trời sắp xuống núi rồi, ngươi phải bơi qua đó.” Không có mặt trời nước biển rất lạnh, lạnh đến thấu xương.

Nhưng mặc kệ nàng gân cổ gọi thế nào thì người bên kia cũng nằm bất động như cũ. Sở Lương Âm khạc ra một hơi, đành phải xoay người đi tới bên cạnh hắn, nhìn mí mắt hắn không nhúc nhích.

“Nguyệt Ly Phong?” Sở Lương Âm ngồi xổm xuống, giờ tay vỗ vỗ mặt hắn.

Nàng đánh hắn không chút lưu tình, tiếng động ba ba vang dội bờ cát hoang vu.

Đánh hắn cũng không có phản ứng, giống như chẳng có cảm giác.

Sở Lương Âm ngạc nhiên, ngồi xuống nắm lấy tay hắn, hai ngón tay đặt ngay cổ tay hắn, mạch đập hết sức thông thả, chắc không phải là hôn mê.

Buông tay hắn ra, Sở Lương Âm nhú mảy nhìn mặt hắn, suy tư hai phút, đột nhiên nàng đưa tay phải lên đặt ngay ngực của hắn, cánh tay rung một cái, nội lực mạnh mẽ từ bàn tay truyền vào trong cơ thể hắn, nháy mắt thân thể Nguyệt Ly Phong run rẩy.

Sở Lương Âm buông tay lui ra một bên, thân thể Nguyệt Ly Phong trở mình bắt đầu nôn mửa, nhưng chỉ phun ra dịch dạ dày.

“Ngươi đúng là người kỳ lạ, nếu cảm thấy nước biển ghê tởm vậy thì phun ra đi, nín nhịn chi vậy? Nhịn không được thì thôi miễn bản thân, đúng là, bà đây hết lời đề nói với ngươi.” Sở Lương Âm chưa từng thấy người nào như vậy, nàng luôn biết hắn chịu đựng mùi vị nước biển, từ lúc bắt đầu hắn đã bài xích, nhưng chịu đựng không nôn mửa phát tiết, cuối cùng nhẫn nại tới cực hạn.

Nôn mửa một lúc mới dừng lại, Nguyệt Ly Phong mới xoay người lại lần nữa, cả người thoát nhìn thả lỏng hơn.

“Còn không phải tại cô ăn cá kích thích.” Tiếng nói hắn khàn khàn, nhưng vẫn ai oán Sở Lương Âm như cũ, hắn vẫn còn khó chịu hơn nữa mùi nước biển tập kích khiến hắn nén chịu đến cực hạn.

Sở Lương Âm cười lạnh, khinh thường nói, “Bà đây không phải ngươi, không ăn không uống cũng có thể chịu đựng được, có cá thì ăn làm gì phải bạc đãi bản thân.”

Trong chớp mắt động tác Nguyệt Ly Phong trở nên chậm chạp, bắt lực hít thở, ngẩng đầu nhìn trời cao, giờ phút này mới thấy thoải mái hơn.

“Được rồi, Nguyệt công tử ngươi đã thư thái, nếu muốn nghỉ ngơi vậy thì tiếp tục nằm đi, bà đây đi trước.” Đứng lên phủi cát trên người, nghênh ngang lên đường.

Nguyệt Ly Phong ở bên này nằm lại hai phút, cuối cùng mới đứng lên, nhìn biển rộng cuộn cuộn bát ngát, cất bước đi theo hướng Sở Lương Âm.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Sức Sống

Đêm hôm khuya khoắt, bầu trời đen nhánh trăng khuyết treo lủng lẳng trên nhánh cây, quảng sáng yếu ớt chiếu xuống nhân gian, những đốm sáng lấp lánh lưu lại trên mặt biển sâu thẳm, nước biển dập dờn giao động, trong nháy mắt những đốm sáng kia tán ra, hóa thành vô số hình dạng, rồi lại theo đại dương yên ả mà trở về với nhau.

Một hòn đảo nhỏ đứng sừng sững ngoài biển khơi, từ trên cao nhìn xuống nó giống như một ngôi sao lớn, hòn đảo này là nơi dễ thấy nhất trên biển. Bởi vì nó có núi có non, diện tích khá lớn, bên bờ tụ tập vô số chim chóc, mặc dù lúc này đêm khuya vắng vẻ nhưng tiếng chim biển kêu không ngừng vang lên từ những rừng cây và vách đá chót vót, sức sống tràn ngập nơi đây.

Rầm một tiếng, âm thanh vạch nước phá vỡ yên tĩnh của biển khơi giữa khuya, đàn chim nghe được tiếng động không bình thường, phạch một tiếng sai

cánh bay khỏi bờ biển, ý thức nguy hiểm của chúng nó hết sức chính xác, bởi vì có người xuất hiện giữa biển rộng lúc đêm hôm, bóng dáng mơ hồ bước ra khỏi mặt nước, khiến ban đêm tối như mực càng thêm quỷ dị.

Lúc đôi chân thật sự bước lên bãi cát, hương thơm cỏ cây như rót đầy lồng ngực, hai người bấp bênh trong biển mây ngày nay cuối cùng cũng hoàn toàn thờ phào một tiếng. Nguyệt Ly Phong không hô hấp khó khăn nữa thay vào đó là chậm rãi hưởng thụ bầu không khí trong lành này, mùi thơm của cây cối xua tan đi vị tanh nồng của biển cả và cảm giác buồn nôn ngầy ngậy nơi cổ họng hần.

“Ồi mẹ ơi, cuối cùng cũng thấy màu xanh lá cây.” Câu đầu tiên của Sở Lương Âm chính là một lời mắng chửi, nhưng hoàn toàn mang theo vui vẻ và sung sướng, hòn đảo này đủ lớn, ngược mắt nhìn đằng xa trông thấy cây cối giữ bầu trời đen như mực, mà đường bờ biển hai bên kéo dài thật xa, không thể trông thấy được đâu là điểm tận cùng.

Đi lên bãi biển, tìm nơi thích hợp phui hết bọt nước trên người rồi ngồi xuống, toàn ẩm ướt khó chịu, hiện tại việc đầu tiên cần làm chính là hong khô quần áo.

Nguyệt Ly Phong không ngoảnh đầu nhìn y phục Sở Lương Âm nữa mà lập tức đi vào rừng cây, trong chốc lát cả người hần đều mất dạng, thậm chí ngay cả âm thanh cũng không có.

Sở Lương Âm mặc kệ hần, nằng ngồi xếp bằng bên bờ cát, dùng nội lực hong khô quần áo, gần mười phút trôi qua, Nguyệt Ly Phong vẫn chưa trở về.

Quay đầu nhìn thoáng qua rừng cây, không hề có kỳ lạ gì, Sở Lương Âm không để ý lắm, trái lại chìm chóc ở vách đá cách đó chừng mấy trăm mét lại khiến nằng chú ý. Nằng có thể nghe thấy tiếng đàn chim trở về tổ nghỉ ngơi sau một ngày dài bay lượn.

Nằng đứng dậy, đợi mấy hạt muối trắng ở trên người rơi xuống hết, Sở Lương Âm nhanh chân sải bước về phía vách đá.

Trên vách đá trắng xóa từng đồng phân chim, hơn nữa bên trên có những kẽ hở, tiếng chim chóc ục ục phát ra từ đó, nằng đứng đây nghe rõ mồn một.

Đột nhiên, cả người Sở Lương Âm trào lên vách đá, chìm chóc hết sức cảnh giác với tiếng động lạ, cả đàn dóc sức vỗ cánh bay đi, trong nháy mắt đêm khuya yên tĩnh bị phá vỡ.

Vô số bóng dáng con chim bay lên trên, một bóng người nhanh nhẹn xuất hiện kéo ngay con giữa đàn rơi xuống, lắc đầu nhỏ mấy sợi lông chim, trên mặt Sở Lương Âm đầy mãn nguyện cười ha hả.

Một tay cầm lấy hai con chim béo nhất, bị nằng xách cổ mà vỗ cánh phành phạch hai cái, đến lúc Sở Lương Âm đi tới bờ biển thì nó đã bất tỉnh.

Nằng giống như tên đồ tể, thuần thục nhổ lông móc lấy nội tạng, máu hòa với nước biển, chẳng qua rất nhanh máu tanh không còn chỉ sót lại vị mặn của nước biển.

Bên tay Sở Lương Âm dùng hơn mười mấy phút đồng hồ để làm thịt hai con chim, Nguyệt Ly Phong ở bên kia đi vào rừng sâu cũng đã trở lại. Quần áo của hần đã khô, mái tóc được chải chuốt nằm ngay ngắn phía sau lần nữa. Trong tay hần đang cầm một chiếc lá lớn, cuộn thành hình cái phễu, cũng không biết hần đựng cái gì bên trong.

Sở Lương Âm cũng lười để ý tới hần, xách theo hai con chim đã được làm sạch đi vào trong rừng.

Tiếng rắc rắc không ngừng vang lên bên tai, Nguyệt Ly Phong ngồi như pho tượng trên tảng đá cũng không thèm nhìn tới, chiếc lá lớn đặt bên cạnh, bên trong là những loại quả có màu hồng và xanh, nhìn bề ngoài rất đẹp mắt, mặc dù dưới ánh trăng nhợt nhạt nhưng cũng khiến người ta nhìn thấy rõ, thật sự vừa nhìn thôi đã thèm thuồng.

Nguyệt Ly Phong ở bên này ăn trái cây dại, Sở Lương Âm bên kia xách theo hai con chim đã nhổ sạch lông, một tay cầm theo mấy nhánh cây khô hiên ngang bước ra từ trong rừng cây.

Nằng đào một cái hố bên bãi cát, sau đó đặt nhánh cây khô để châm lửa vào, sau đó nhặt hai cục đá để tạo lửa, hai cục đá chạm nhau tạo ra tiếng vang lên, tia lửa chói mắt lóe ra.

Cạch cạch! Đến lần thứ ba lửa mới phát ra, Sở Lương Âm thành thạo ném lá cây và nhánh cây khô vào hố duy trì lửa.

Nhóm lửa cũng hết sức đơn giản, có lẽ đối với Sở Lương Âm việc này không khó, nhưng trong chốc lát ngọn lửa đã bốc cháy lên, đêm bầu trời đen nhánh đặc biệt sáng hơn. Gió biển thổi phốt qua, ngọn lửa vì vậy mà lay lắt phiêu diêu, diêm dúa đến lạ thường.

Hai con chim được xâu trên nhánh cây đơn giản, Sở Lương Âm ngồi bên đồng lửa, thản nhiên nướng chín thức ăn, lúc bên ngoài gần chín mùi hương tỏa ra khắp đảo dẫn dụ người ta thêm nhỏ dãi, tất nhiên Nguyệt Ly Phong cách nằng không xa cũng ngửi được. Mùi vị thịt quay cứ quanh quẩn, trái cây dại trong miệng đột nhiên mất đi mùi vị.

Sở Lương Âm làm như không thấy người bên cạnh có gì khác lạ, lúc này vừa nướng thịt vừa ngâm nga hát. Chẳng biết nằng hát cái gì, nghe qua không có vần điệu gì cả, đừng nói là dễ nghe, ngay cả miễn cưỡng nghe cũng không phải, thế nhưng lại khiến người ta háng say.

Một con chim biển chỉ lớn bằng một nửa con gà nhà nên khi đem nấu rất mau chín. Sau khi hoàn tất nằng đem nhánh cây cắm xuống bãi cát, hai tay khê động, thịt chim trong tay dễ dàng bị nằng xé ra.

Há miệng to cắn một miếng thịt, nằng bắt đầu hừ nhẹ, đó là loại hừ nhẹ thỏa mãn từ trong yết hầu phát ra, mũi khịt lại khiến người ta phải tưởng tượng thức ăn nằng đang ăn có bao nhiêu vị ngon.

“Nguyệt Ly Phong, ăn trái cây đại có no bụng không?” Trong miệng nhai thịt, nằng híp mắt nhìn Nguyệt Ly Phong, hấn ngồi đó như pho tượng, một bên cổ nhìn nơi khác, đôi mắt nằng như tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Nguyệt Ly Phong không trả lời, hình như không nghe thấy.

“Bà đây nướng hai con, một con cho Nguyệt công tử ngui đấy, thế nào, không ăn?” Chẳng biết nằng nói thật hay đùa, dù sao với tình hình hiện tại thì có vẻ rất thật lòng.

Quả nhiên Nguyệt Ly Phong nghe vậy liền quay lại, ánh lửa phản chiếu, có thể trông thấy gương mặt hấn, vừa căng thẳng vừa lạnh nhạt, như tạo khoảng cách ngăn dậm với người ngoài.

“Cảm ơn, ta không ăn.” Giọng nói hấn hờ hững, tuy êm tai nhưng chẳng lọt tai chút nào.

“Ồi chào? Khách khí nhì? Tiếp theo có rất nhiều chuyện đợi Nguyệt công tử làm đấy, lỡ ngui ngã xuống thì sao đây.” Sở Lương Âm vừa nói chuyện vừa xé thịt ăn, đưa tay ném miếng thịt đã nướng chín còn thơm nồng nằn đến trước mặt Nguyệt Ly Phong.

Nguyệt Ly Phong dễ dàng tiếp lấy miếng thịt nằng ném qua, mùi thơm đúng là hấp dẫn, hơn nữa vừa mới lấy ra cho nên bên ngoài vẫn còn một lớp cháy sém non mềm, cho dù là người ăn kiêng cũng sẽ muốn chảy nước miếng.

Thịt đã đưa tới miệng, Nguyệt Ly Phong không từ chối nữa, hết sức nhả nhận đưa miếng thịt lên miệng, vốn tưởng chẳng có vị gì hóa ra hơi mặn mặn. Và lại thịt rất mềm thơm, quả nhiên ăn rất ngon.

Liếc nhìn Nguyệt Ly Phong ăn không kiêng dè, Sở Lương Âm khề hừ một tiếng, nhất định là đang xem thường, nằng không cần phải giả vờ làm người tốt chi nữa.

“Nguyệt công tử, ngui có biết ta đã xử lý hai con chim thế nào không?” Nằng là người ăn xong đầu tiên, bắt đầu ăn con thứ hai, tốc độ ăn rất nhanh.

Gò má Nguyệt Ly Phong co quắp một cái, nhàn nhạt liếc nhìn nằng đáp, “Không muốn biết.” Khỏi cần Sở Lương Âm nói, hấn cũng đoán được tiếp theo nằng muốn nói gì.

Chỉ có điều Sở Lương Âm không có ý định buông tha, thân nhiên cười cười nói: “Bước đầu tiên nhất định phải bắt chim nha, biết bắt ở đâu không? Chính là vách đá cao bên kia đó, cái chỗ vách đá toàn cút chim ấy.” Nằng để tay sau lưng, cổ tình nhần mạnh hai chữ ‘cút chim’, Nguyệt Ly Phong ở bên này ăn đã thấy nhạt nhẽo.

“Bắt được chim rồi thì giết chết, sau đó nhỏ lỏng, từng cọng từng cọng một. Tiếp theo mổ bụng lấy ruột bộ đồ lòng và gì gì đó móc ra, lấy nước biển rửa sạch, chính là nước biển hai ngày trước ngui uống đây bụng đó.” Nằng càng nói hăng say, Nguyệt Ly Phong càng không muốn ăn.

Nhìn Nguyệt Ly Phong ghét bỏ, Sở Lương Âm hết sức hưng phấn, thấy hấn không ăn nằng cũng không nói gì, vứt bỏ miếng xương cuối cùng lau sạch miệng nói: “Bà đây mệt rồi, Nguyệt công tử cứ tùy tiện đi nhá.” Xoay người lại nằm cạnh bên đồng lửa, mặc dù gió biển không ngừng thổi tới nhưng có đồng lửa bên cạnh sẽ không cảm thấy lạnh nữa.

Sở Lương Âm nằm xuống chưa tới hai phút đã ngủ, Nguyệt Ly Phong ở bên kia đã ngồi xếp bằng trên đá, nhắm mắt thiền định, mặc dù khoảng cách hai người không gần nhưng đều là quay mặt về đối phương, vì thế chỉ cần đối phương có động tĩnh gì bọn họ sẽ là người đầu tiên nghe được. Thế nhưng vì sao lại dùng phương thức nghỉ ngơi như thế, lo lắng cho đối phương hoặc chỉ đơn giản là thói quen mà thôi.

Vật đối sao dời một lần nữa đem mặt trời từ phía chân trời thức dậy, sáng sớm chim biển đã chiếm lĩnh bãi biển, sóng biển nhẹ nhàng đánh vào bờ, mang theo rất nhiều thức ăn cho đàn chim. Tiếng chim biển ríu rít rung trời.

Sở Lương Âm hoàn toàn bị tiếng kêu này đánh thức, mở mắt nhìn thấy mấy con chim trắng đen bay tới bay lui trên đỉnh đầu, trong không khí nhàn nhạt mùi vị cá tôm, lẫn át cả mùi cây cối trên bờ.

Ngồi dậy nhìn đồng lửa bên cạnh đã lụi tàn. Giương mắt nhìn, trên bãi biển chỉ là lũ chim chóc bay lượn, rậm rạp chẳng che lấp cả bầu trời.

Khỏe môi hơi nhếch lên, tâm tình Sở Lương Âm không tệ lắm. Trên đời này chuyện hạnh phúc nhất chính là được ăn no ngủ đủ, mặc dù nước khó uống nhưng miễn cái bao tử đừng âm ỉ cũng đã thoải mái lắm rồi.

Chợt nhớ tới Nguyệt Ly Phong, Sở Lương Âm quay đầu lại nhìn vị trí lúc tối của hấn, tảng đá lớn vẫn còn người thì không thấy.

Khề nhiu mây lại, chẳng lẽ bỏ đi rồi? Nhưng rất nhanh nằng liền gạch bỏ suy nghĩ đó, người này không thể nào tự mình rời đi được. Mấy ngày nay hai người bọn họ ở cùng một chỗ, phần lớn người ra chủ ý là nằng, hấn một mực ngồi không ăn sẵn, hưởng thụ còn không kịp mặc mớ gì phải tự đi mạo hiểm?

Nhưng người không thấy, đi đâu thế nhì?

Đứng lên, phui cát trên người, quần áo rất bẩn, một lớp muối trắng ngằn bám lấy, đưa tay sờ nghe sột soạt.

Nàng xoay người đi về hướng rừng cây, ban đầu trên mặt đất đều là cát nhưng càng vào sâu thì cỏ dại sinh sôi rất nhiều, dần dần chân đạp lên bùn đất, quả là một hòn đảo hoàn chỉnh.

Ngon núi không cao lắm, Sở Lương Âm đi từ từ lên đỉnh núi, bỗng nhiên động một cái, bởi vì bên dưới mỏm núi có tiếng nước chảy.

Có thể thấy ở giữa núi rừng trên hòn đảo này có nước, hơn nữa có khả năng là nước ngọt rất cao. Sở Lương Âm không khỏi vui mừng, một tay kéo cành cây khô, bước lên trước, sau đó cả người khẽ động nhanh chóng bay về phía mỏm núi.

Tốc độ của nàng tuyệt đối mau lẹ, những nơi nàng đi qua cây cối vụn vặt đều lay động nửa ngày mới dừng, âm thanh rắc rắc không ngừng vang lên bên tai.

Tưởng như không còn thấy tàn ảnh kia nữa thì đột nhiên nàng dừng lại, xuất hiện trước mặt nàng là một con suối ngoằn ngoèo đang chảy xuôi dòng. Nước suối trong vắt tỏa ra mùi vị nước ngọt duy nhất, những lá cây theo dòng suối trôi lượn lờ hoặc là lăn tăn chạy trốn, tựa như đang rất chơi đùa.

Khom lưng nhìn dòng suối trong veo ấy. Sở Lương Âm khẽ cười một mình, sau đó xoay người đi về hướng đầu nguồn con suối.

Nàng định tìm một chỗ kín đáo tắm rửa, thuận tiện giặt quần áo dính đầy muối biển kia.

Thế nhưng Sở Lương Âm đi lên, nhìn dòng suối càng lúc càng mở rộng ra, nước chảy mãnh liệt, nghe qua giống như tiếng nước đang bị điều khiển.

Bước chân của nàng dừng lại, ngẩng đầu nhìn phía thượng nguồn, đằng sau rừng cây điệp điệp trùng trùng kia là một đầm nước, hơn nữa còn có một bóng người trong đầm nước.

Lông mày vui sướng nhíu lại, Sở Lương Âm đi về phía trước mấy bước leo lên vào một cây khô, hai tay đặt trước ngực, đuôi lông mày nhếch lên, tuy rằng cây cối um tùm nhưng vẫn không hề ngăn cản tầm mắt của nàng.

Người đang ngâm mình dưới nước là Nguyệt Ly Phong, hơn nữa giờ phút này trông hẳn rất vui, tóc dài đen láy rủ xuống phía sau như thác nước, nửa người trên của hắn lộ ra mặt nước, cho nên nàng có thể thấy rõ nửa người trên. Nhất cử nhất động đều rất mềm dẻo, thân thể săn chắc, mặc dù hẳn không phải loại cao to vạm vỡ thoát nhìn có vẻ gầy nhưng vẫn cảm giác không có chút nào yếu ớt.

Sở Lương Âm không hề có ý thức bản thân là nữ nhân, ánh mắt nàng không mang theo bất kỳ màu sắc nào, chẳng qua hơi có hứng thú, thậm chí ngay cả khi Nguyệt Ly Phong giơ tay lên trông thấy cơ bắp trên tay hắn nàng còn huyết sáo một cái.

Nghe phía sau có tiếng động, động tác Nguyệt Ly Phong dừng lại, sau đó xoay người nhìn, gương mặt hoàn mỹ không chút tỳ vết mang theo ít bọt nước, mặt trời trên cao chiếu xuống, khiến gương mặt hắn bắn ra một quang sáng. Hắn không chút thay đổi nhìn người kia lười biếng ngồi trên cây nhìn mình tắm, cũng chẳng có chút phản ứng nào của người bị nhìn lên.

Khoảng cách hai người hơi xa, Sở Lương Âm nhíu mày, hết sức tiêu sái. Nguyệt Ly Phong bình tĩnh nhìn nàng hai giây, sau đó thu ánh mắt đi lên bờ.

Tới khi hông của hắn từ trong nước lộ ra, Sở Lương Âm mới dời tầm mắt đi, xem ra nàng cũng hiểu ‘phi lễ chó nhìn’.

Nghe động tác sột soạt bên kia, Sở Lương Âm cũng đoán được hắn đang làm gì. Chẳng qua nàng cũng phục hắn thật, trải qua mấy ngày bị dày dọa, mệt đến rã người như thế, cuối cùng tìm được nơi có sự sống, hắn không nghỉ ngơi nhiều mà lại tới chỗ này tắm rửa, đúng là khó hiểu.

Tính toán người bên kia đã mặc xong quần áo, Sở Lương Âm cũng xoay người đi về hướng đầm nước.

Quả nhiên Nguyệt Ly Phong đã mặc quần áo xong, hơn nữa quần áo đều được tẩy rửa sạch sẽ, xem ra rất thoải mái khoan khoái. Sở Lương Âm cũng tự biết trang phục trên người như thế nào, một lớp muối thô nhám bất cứ lúc nào cũng có thể ma sát với da thịt.

“Thoải mái không?” Đuôi mắt Sở Lương Âm nhếch lên, vừa hàm mộ vừa đố kị.

Mặt trời chiếu xuống mái tóc dài của Nguyệt Ly Phong hong khô hơi nước, động tác của hắn cẩn thận đem mái tóc buộc sơ sài ra sau ót, lúc này nhìn hắn hết như lãng tử giang hồ phóng khoáng, “Không tệ.” Hắn trả lời, lông mày nhướng cao, xem ra tâm tình không sai biệt lắm.

“Thoải mái thì cắt ngay, bà đây phải tắm.” Sở Lương Âm bắt đầu đuổi người.

Nguyệt Ly Phong không nói gì thêm, vâng lời xoay người rời đi, một lúc sau đã không thấy bóng dáng.

Hắn đi rồi, Sở Lương Âm trực tiếp bước vào trong nước, sau đó cởi sạch quần áo bắn giặt giũ một phen rồi ném chính xác lên nhánh cây.

Cuối cùng cũng tìm được nước ngọt, khỏi phải nói tâm tình tốt thế nào, Sở Lương Âm giống như con cá chui vào đầm nước rồi lại trôi lên, vui vẻ lặp lại hành động đó một lúc.

Nước trong veo như đóa hoa sen được thiên nhiên chạm trổ qua. Mặc dù ngày thường hành động và lời nói của Sở Lương Âm thô lỗ nhưng giờ phút này nữ nhân dưới nước tựa như yên tĩnh ranh mãnh. Mái tóc đen dài ôm trọn bờ vai đầy đặn và đường cong cơ thể, hình ảnh thân thể nàng như ẩn như hiện ở dưới nước dễ dàng làm người ta rung động, vẻ đẹp này khó mà dời mắt được.

Nước mát cọ rửa sạch sẽ bụi bẩn trên người, nàng cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái hẳn ra, mặt mũi mấy ngày trước đây cũng như được quét sạch.

Đột nhiên, trong khu rừng vắng vẻ truyền tới tiếng động, Sở Lương Âm đang tắm rửa ngừng lại, chợt quay đầu liếc mắt nhìn thân cây lác lác hai cái.

Trong nháy mắt thân thể nàng trầm xuống, chỉ để lộ cái đầu ở ngoài mặt nước, nhìn chăm chăm rừng cây, đôi mắt sắc bén như đao.

Đột nhiên, tiếng động từ trong rừng cây lại một lần nữa trên tới, sau đó có một bóng đen lao ra vừa vặn trông thấy cái đầu từ trong đầm nước lộ ra. Sở Lương Âm thừa lúc người nọ nhìn mình, một cục đá từ trong tay nàng bay ra, trong chớp mắt đã chuẩn xác ném trúng vai người áo đen.

Hắn lao đảo một cái sau đó muốn cất bước đi vào trong nước, nhưng đúng lúc này lại có một bóng trắng từ trong khu rừng bay ra kèm theo một tia sáng lóe ra mang theo tiếng gió hướng tới người áo đen kia.

Người áo đen nhanh chóng bỏ chạy, bóng trắng kia không đuổi theo trái lại đứng ở bên bờ đúng chỗ người áo đen kia đứng, bóng trắng đó không ai khác là Nguyệt Ly Phong.

Trong tay hắn có một thanh nhuyễn kiếm màu bạc lóe sáng, thoát nhìn như nhánh liễu mềm dẻo không có độ cứng, tựa như sợi mì nhỏ dễ dàng lác lư.

“Đuổi theo đi, nhìn cái gì chứ?” Sở Lương Âm ở trong nước sốt ruột, không ngờ trên đảo hoang này có người, chỉ có điều hòn đảo này lớn như vậy, bọn họ chỉ mới ở mép đỉnh núi nhỏ du ngoạn mà thôi, còn những khu vực còn lại bọn họ chẳng biết gì, người của Mộ Dung Tử Tề à?

Nguyệt Ly Phong khoan thai đem nhuyễn kiếm ở trong tay cất vào đai lưng, sau đó xoay người nhìn Sở Lương Âm ở dưới nước, Sở Lương Âm cũng trừng mắt nhìn hắn, phần lớn thân thể được che giấu ở dưới nước, thế nhưng đường cong hoàn mỹ trên cơ thể vẫn lộ ra, sợi tóc rơi là tả trên vai, vừa mập mờ lại vừa ma mị.

Hắn nhìn Sở Lương Âm vài giây, sau đó dời tầm mắt đi chỗ khác, ánh mặt trời chiếu lên một bên gò má, từng đường nét hoàn mỹ trên gương mặt hiện ra rõ ràng, “Đuổi từ bờ biển tới đây, có lẽ hắn chỉ vừa khéo đi ngang qua.” Hắn trả lời, có lẽ do mặt trời nóng nên trên mặt hắn có chút ửng hồng.

Sở Lương Âm nhú mày, “Bờ biển? Sao có thể là vừa khéo chứ, nói đúng hơn hắn thường đi lại đảo này, cũng không loại trừ khả năng trên đảo còn có những người khác. Bây giờ chúng ta phải đi tìm hiểu, nói không chừng hắn trở về báo tin, kéo một đám người tới đây thì toi.” Dựa theo lời nàng nói trực tiếp ra tay mới là an toàn nhất.

“Cho nên chúng ta phải nhanh chóng đi thăm dò tình huống, nếu thật sự chúng ta tìm được Mộ Dung Tử Tề vậy cũng sẽ tìm được Lục sư thúc.” Trong lúc hắn nói chuyện, gương mặt không ngừng nhìn đi nơi khác. Rất quân tử không nhìn tới Sở Lương Âm, nhưng cứ một mực đứng ở đó.

Lúc này Sở Lương Âm quên mất mình không mảnh vải che thân tắm dưới nước, nhú mày nhìn ngọn núi tính toán. Nếu đây đúng là hang ổ của Mộ Dung Tử Tề, hai người cần phải cẩn thận, vừa này người nọ đã trông thấy bọn họ nhất định sẽ trở lại mặt báo, bọn họ ở ngoài sáng đôi phương ở trong tối tình huống như vậy rất bất lợi, cho nên phải nhanh chóng thay đổi vị trí của mình lại mới không thua thiệt.

Suy nghĩ xong, nàng định đi lên bờ, lúc này mới nhớ bản thân không mặc quần áo, hơn nữa trên bờ còn có một người khác giới, mặc dù hắn sẽ không nhìn nàng nhưng đó cũng là đàn ông.

“Ồi chao, cú mau, bà đây phải đi lên.” Nàng tức giận hô lên, âm thanh vang vọng đầm nước một vòng.

Nguyệt Ly Phong nghe lời xoay người đi vào trong rừng, Sở Lương Âm ở bên này nhanh chóng nhảy lên bờ, động tác rào rào làm chấn động đầm nước.

Nàng kéo quần áo phơi trên nhánh cây xuống mặc vào, sau đó đi gần Nguyệt Ly Phong giành lấy nhuyễn kiếm trên đai lưng của hắn, tùy tiện bẻ gãy một nhánh cây dài ba tấc, tay phải rất nhanh cột lại mái tóc, cả người nàng tràn ngập hương vị nữ nhân.

“Trước tiên đi xem bên kia có cái gì, nếu quả thực phát hiện được nơi ẩn náu của Mộ Dung Tử Tề vậy cũng sẽ tìm được Vân Liệt Triệu.” Sở Lương Âm quyết định, dường như Nguyệt Ly Phong ở trước mặt nàng không có chủ kiến gì, mà cho dù hắn đưa ra chủ ý thì Sở Lương Âm có thể tiếp thu à?

Dựa theo dấu vết bỏ trốn của người áo đen kia, tuy hắn mặc trang phục màu đen nhưng gương mặt vẫn lộ ra ngoài, tuy Sở Lương Âm nhìn qua một hai lần nhưng vẫn nhớ kỹ. Khoảng hai mươi mấy tuổi, trên cằm có râu, khinh công cao cường, xem như là cao thủ.

“Lúc ta xuống núi, bắt gặp hắn đang xem xét tro lửa đêm qua của cô.” Nguyệt Ly Phong nói, đem tình hình thực tế báo cáo với Sở Lương Âm.

Sở Lương Âm gật đầu một cái, vạch nhánh cây trước mặt ra, sau đó sải bước đi vào trong rừng, Nguyệt Ly Phong đi sau lưng, lần thứ hai ‘há miệng chờ sung’ để nàng mở đường.

“Ngươi và hắn đánh nhau, có nhìn ra chiêu thức của hắn không?” Vừa này người nọ chỉ sử dụng khinh công ở trước mặt nàng để chạy trốn, căn bản không thể nhìn ra võ công thế nào.

Nguyệt Ly Phong khoan thai để tay phía sau lưng, cây cối ở nơi này hết sức tươi tốt xum xuê, “Chỉ đánh nhau một chút, kế tiếp hắn đã bỏ trốn không kịp nhìn ra chiêu thức.” Hắn nhìn Sở Lương Âm đi cách đó không xa, đôi mắt hẹp dài mang theo vui vẻ. Người phía trước không ngừng dùng hai tay đem những cành cây cản đường đẩy ra, đôi khi dùng quá sức mà bẻ gãy luôn, có thể để con đường phía sau được thông thuận. Nhìn lại nơi bọn họ đã đi qua, một con đường đã được khai mở.

“Vậy ngươi làm gì? Việc chính sự cũng làm không xong, ngoại trừ ăn với ngủ ngươi còn biết làm gì?” Sở Lương Âm đi trước mắng mỏ, hoàn toàn không

quan tâm người phía sau có tức giận hay không.

Thế nhưng không giống với trước đây, người phía sau không tức giận, hai tay đặt phía sau chậm rãi bước đi, lúc này nhìn theo bóng dáng hai người, Sở Lương Âm giống như tùy tùng bảo vệ đi phía trước mở đường, chủ tử ở phía sau thường thức phong cảnh, công việc được phân công rõ ràng.

“Không phải còn có cô sao? Đánh đầu thắng đó thiên hạ đệ nhất vô địch, có cô ở đây ta tất nhiên không thể ra về rồi.” Nguyệt Ly Phong bắt đầu ca ngợi nàng, mặc dù Sở Lương Âm nghe không quen tai, nhưng vẫn ngao mạn hừ một tiếng xem như thừa nhận lời hắn nói, nàng chính là ‘đánh đầu thắng đó thiên hạ đệ nhất vô địch’.

Vùng ven hòn đảo có rất nhiều ngọn núi nhỏ, trong đó giữa những đỉnh núi là những thung lũng khe suối, không biết đầu nguồn ở đâu, nhưng bọn họ đều đã đi quanh mồm núi xem xét, ắt hẳn nó sẽ tập trung về một điểm nào đó.

“Ôi, đỉnh núi này ngày càng cao.” Sau lưng ngọn núi nhỏ xuất hiện một ngọn núi lớn hơn ngọn núi vừa này chừng hai lần. Bên trên hai ngọn núi mọc đầy cỏ dại, bướm bướm nhện nhện đậu trên những đóa hoa nở rộ, mặt trời chiếu rọi cảnh đẹp tươi sắc, tạo thành một bức tranh tĩnh mịch âm ảp.

Mặc dù cảnh đẹp phía trước nhưng hai người cũng không có thời gian rảnh rỗi để thưởng thức, lúc đi qua đám cỏ dại, Sở Lương Âm đi phía trước không quên vung tay cổ tình hù dọa những con bướm đậu trên cỏ dại, tuy hành động này chỉ làm trong lúc rảnh rỗi nhưng có thể thấy được nàng có bao nhiêu vui vẻ với trò chơi nhảm chán này.

Nguyệt Ly Phong ở đằng sau nhìn nhất cử nhất động của nàng, không nói gì đôi mắt chỉ hơi nheo lại, bên trong mang theo tâm tình chấp chèn, từ gương mặt của hắn có thể nhìn ra được giờ phút này hắn rất thả lỏng.

Hai người kịp thời leo lên núi, đứng ở nơi cao nhất nhìn xuống, vô cùng kinh ngạc khi trông thấy một quần cư kiến trúc đồ sộ.

Dọc theo địa thế cao thấp mà có đủ loại kiến trúc, ở nơi cao nhất có mấy căn phòng, những căn phòng ở bên dưới có vẻ kém hơn, ít cửa sổ ít vườn hoa và hành lang đỉnh đài, thoạt nhìn như một nhà đá bịt kín.

Hai người đứng ở đỉnh núi cao không nói lời nào, dường như chẳng ai nghĩ tới giữa biển rộng mênh mông lại có cảnh tượng như vậy, nếu không phải sào huyệt của Mộ Dung Tử Tề vậy thì người Đại Tề tuyệt đối không biết chủ nhân đảo quốc này là ai.

Đứng ở chỗ này, có thể thấy rõ trước những căn nhà đá có bốn nam tử mặc đồ đen đi qua đi lại. Bên thắt lưng có dắt binh khí, ăn mặc không khác người áo đen khi nãy là bao, bởi vậy có thể xác nhận người áo đen kia nhất định là người ở nơi này, chẳng qua không biết bọn họ là ai mà thôi.

Sở Lương Âm dòm bốn người kia, khỏe môi cong cong, cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì mà cười.

Nguyệt Ly Phong liếc nhìn nàng, “Làm sao vậy?”

Sở Lương Âm nhếch mày, cười nói: “Người biết bốn người kia là ai không?”

Nguyệt Ly Phong kinh ngạc nói, “Cô biết à?” Nguyệt Ly Phong nhớ Sở Lương Âm quen biết rộng rãi, chẳng lẽ đám người này nàng cũng biết.

“Không, người hắn phải biết mới đúng. Nguyệt công tử như người đường đường đỉnh đỉnh cả người khoác củ cải trắng, lấy rong biển quần ngang hông làm sao không biết huynh đệ đông dâm tây tiện nam đặng bắc sắc?” Sở Lương Âm nói xong liền cười, không quan sắc mặt người kia thế nào, tự mình xoay lưng đi xuống núi, bỏ lại Nguyệt Ly Phong mặt mày xanh xao đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Ván Cờ Nguy Hiểm

Màn đêm trở lại bao lấy hòn đảo, xung quanh là biển rộng mênh mông bát ngát, điều này càng khiến cho nơi đây thêm xa cách bầu trời.

Trong đêm tối, hòn đảo đen kịt không ánh sáng nhưng ở nơi cao hơn một chút lại có đèn đuốc sáng choang, ngay cả hoa viên ở dãy phòng ốc cao sang kia cũng được thắp đèn, ở chỗ nào là đêm đen chứ.

Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong ngồi gần ra ở một góc đối diện đỉnh núi từ trưa đến giờ, trong lúc này, hai người bọn họ từng trao đổi về nơi ẩn thân vài lần, đúng như dự đoán đã có người đi kiểm tra toàn bộ hòn đảo. Một đội rồi lại một đội tới, lật qua lật lại lục soát tất cả mọi ngõ ngách trên hòn đảo. Chỉ có điều việc ân núp đối với hai người kia mà nói chỉ là chuyện con con, cho nên trải qua một buổi chiều đến tối, hai người vẫn ở trên đỉnh núi kia không để lại động tĩnh nào.

“Từ chỗ này đi xuống, người đi hướng đông, ta đi hướng tây. Nếu muốn nhốt ai đó, ta cảm thấy mấy tảng đá bên dưới kia là nơi lý tưởng nhất.” Ngồi

trên tảng đá cách mấy bụi cây cối, Sở Lương Âm chỉ tay về phía hư không.

Nguyệt Ly Phong đứng bên cạnh nàng, sắc mặt tĩnh lặng như nước, “Tách ra rất nguy hiểm, nếu làm kinh động bọn họ, lấy sức của một người khó mà toàn mạng trở về.” Hần nói, xem ra không tán thành cách sắp xếp của Sở Lương Âm.

Sở Lương Âm nghiêng đầu hất cằm lên nhìn hần, “Bà đây làm sao có thể đảm bảo nếu chúng ta đi với nhau làm kinh động bọn họ người sẽ không chạy trốn trước?”

Nguyệt Ly Phong cũng cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt dừng lại hai giây, sau đó khẽ cười một tiếng, “Nếu nói người đầu tiên chạy trốn, đó cũng phải là cô chứ không phải ta.”

Đuôi lông mày Sở Lương Âm nhếch lên, “Tốt nhất người nên giữ lời.” Nàng thu hồi tầm mắt không nhìn hần nữa, nhìn về nơi thấp đèn sáng trung kia, nói thật nàng rất muốn biết người nào ở đó.

“Nếu so sánh trình độ giữ chữ tín, ta tuyệt đối không phải là người nói hai lời.” Nguyệt Ly Phong đáp, giọng điệu nhẹ nhàng, vì thế lời nói là để cam đoan mình là người giữ chữ tín nhưng nếu xét về tương đối hần vẫn tốt hơn so với Sở Lương Âm.

Sở Lương Âm giấu cột nhún vai, “So với người, bà đây tuyệt đối là người quang minh lỗi lạc.” Nàng không cho là vậy, vẫn cố chấp với ý niệm Nguyệt Ly Phong là kẻ tiểu nhân.

Nguyệt Ly Phong mím môi, khóe môi cong lên, hiện tại những lời Sở Lương Âm nói lọt vào tai hần hoàn toàn như gãi ngứa.

“Đi thôi nhưng tên tiểu tử người phải nhớ, nếu kinh động bọn họ, đừng hòng chạy trốn phải ở phía trước chệch chân cho ta.” Sở Lương Âm nhảy từ trên tảng đá xuống, chột ngoảnh lại đưa tay chỉ vào mũi Nguyệt Ly Phong, giọng nói của nàng hung hăng, đôi mắt trừng lớn, giống như nếu Nguyệt Ly Phong không giữ lời nàng sẽ làm thịt hần.

“Chỉ cần cô không cố tình làm kinh động người khác thì ta đã cảm ơn trời đất lắm rồi.” Hần giơ tay phải lên, dùng hai ngón tay kẹp lấy ngón tay Sở Lương Âm đang chỉ vào mũi mình đẩy ra chỗ khác.

Sở Lương Âm rút tay về, hừ lạnh một tiếng xoay người đi xuống núi, Nguyệt Ly Phong lảo đảo đi phía sau.

Đi xuống núi đập vào mắt là một con sông rộng chừng một thước. Hai bên bờ dùng những tảng đá chính tề tron nhẵn đắp thành đê ngăn.

Bóng dáng hai người như chim bay nhẹ nhàng phóng qua con sông, không tiếng động rơi xuống bên bờ đối diện.

Sau đó hai bóng người thấp thoáng trong đêm cách xa con sông mà tiến gần đến quần cư kiến trúc kia.

Xung quanh là một bức tường hàng rào, phía ngoài không có ai canh giữ, trên tường chỉ treo vôn vẹn một cây đèn, ánh sáng phát ra không lớn lắm, mờ mờ ảo ảo.

Hai dáng hai người ở cùng một chỗ, leo tường ở nơi ngọn đèn không chiếu đến, không một tiếng động chỉ để lại một luồng gió thổi qua trong tịch tắc.

Nhảy xuống bên kia trúng ngay tảng đá tron bóng bằng phẳng, cách chừng mấy trăm thước lại có một dãy nhà làm bằng đá, không biết những căn phòng đá son phết màu đen kia dùng để làm gì.

Hai bóng người dễ dàng đi sát theo bờ tường đến gần căn phòng như ban ngày, nơi này ít người không giống như những phủ đệ khác thường xuyên có hạ nhân đi tuần tra.

Từ phía bờ tường nhìn qua thấy rõ kiến trúc cao nhất sáng nhất, xem ra cũng là nơi nguy hiểm nhất.

“Nguyệt Ly Phong, người thử đi vào một phòng xem, mấy căn phòng đó dùng làm gì thế?” Những ngôi nhà đá này được xây dựng ngay ngắn và có khoảng cách nhất định, không có treo đèn tường không người trông coi, nhìn thế nào cũng không giống nơi giam giữ.

Nguyệt Ly Phong nhân nhạ nhìn nàng một cái, nhỏ tiếng nói: “Phía trên.”

“Phía trên? Người xác định phía trên có kỳ quặc?” Có khoảng năm dãy nhà đá, đây là dãy thứ ba, không biết hai dãy còn lại có phát hiện gì không.

“Đi thì sẽ biết.” Nguyệt Ly Phong đề thấp giọng nói, khoảng cách hai người rất gần, lúc hần nói chuyện hơi thở phả lên trên má trái nàng.

Sở Lương Âm ghét bỏ phì phì ra nói: “Vậy đi xem thử, dù sao người cũng là kẻ chống đỡ.” Nàng lẩm bẩm một tiếng, sau đó bước lên trước, bước chân nhẹ nhàng im lặng như mèo.

Hai người đi tới nhà đá cao nhất, quả thực trông thấy điều gì đó không tầm thường, bởi vì trước một căn nhà, có hai người khác, một người đẩy cửa vào, người còn lại bung mâm đồ. Tiếng vang nặng nề trôi qua, cửa đá mở ra, ánh sáng bên trong theo đó lọt ra ngoài, xem ra bên trong thật sự có người.

Người bung mâm đồ đi vào trong, người mở cửa vẫn đứng đó, mấy chục giây sau người kia ra tới, mâm đồ trống trơn, có lẽ đã để cho người bên trong.

Đội người nọ đi ra, người mở cửa lại một lần nữa đóng cửa, cánh cửa làm bằng đá nên âm thanh hết sức ồ ồ khó nghe.

Hai người kia đi men theo con đường phía ngoài.

Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong nín thở đứng trong chỗ tối, đợi hai người kia đi khuất mới dám hô hấp trở lại.

“Có cửa, đi xem thử.” Sở Lương Âm gấp gấp nói, vừa không thấy bóng dáng hai người kia nàng đã nhanh chóng chạy ra, tựa như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ nhàng đi tới căn nhà đá.

Nguyệt Ly Phong đi phía sau, hai người đứng ngay căn nhà đá vừa nãy hai người kia dừng lại, khẽ liếc nhìn nhau một cái, Sở Lương Âm giờ tay đẩy cửa vào.

Thế nhưng không đẩy được, nàng kinh ngạc quay đầu nhìn Nguyệt Ly Phong, “Người thử xem?”

Nguyệt Ly Phong bước lên trước, đưa tay dùng sức đẩy thử cũng không nhúc nhích.

“Kỳ lạ, vừa nãy người nọ đẩy ra dễ dàng lắm mà.” Sở Lương Âm lắc cổ một cái, hai tay ôm trước ngực nghiên cứu cửa đá.

“Cô đẩy ở đây, ta đẩy chỗ này.” Nguyệt Ly Phong nhìn ra gì đó, kéo tay Sở Lương Âm đặt bên dưới cửa đá còn tay phải hấn để phía trên, hai người đồng thời dùng sức, bên trong cửa đá răng rắc một tiếng như tiếng chìa khóa mở cửa, sau đó hai người đều cảm thấy thả lỏng, cửa đá bên kia chậm rãi dời đi.

Cửa đá quá dày, tiếng cửa mở ken két một cái hai người đồng thời thu tay, âm thanh lập tức dừng lại, Sở Lương Âm từ từ cửa, ánh sáng từ ngọn đèn dầu bên trong đổ xuống tới, đánh vào trên mặt, khiến nàng nheo mắt lại.

Đập vào mắt là cảnh tượng khiến Sở Lương Âm phải dừng lại, sau đó lách người để Nguyệt Ly Phong nhìn, quả nhiên hấn vừa nhìn thấy bên trong cũng ngạc nhiên, “Mộ Dung công tử?”

Diện tích căn phòng đá không lớn, có một ngọn đèn treo trên vách tường chiếu sáng, trong phòng có một bàn một ghế một giường, lúc này có một nam tử gương mặt tái nhợt đáng người gầy gò đang ngồi trên ghế kinh ngạc nhìn bọn họ.

“Nguyệt công tử, Sở nữ hiệp.” Hấn nhận ra hai người bọn họ, đứng lên chào hỏi, động tác phải đến dùng sức nên chậm chạp.

Sở Lương Âm nhíu mày nhìn khắp phòng hỏi, “Vân Liệt Triệu đâu?”

Mộ Dung Từ Quân hơi sững sốt, sau đó lắc đầu, “Ta không biết.” Gương mặt tái nhợt có chút dọa người, đặc biệt cộng thêm ngọn đèn trong phòng mờ tối chiếu vào mặt càng khiến hai hốc mắt hấn thêm trùng sâu, giống như người hít thuốc phiện lâu ngày.

“Không biết? Người ở đây vậy huynh ấy ở đâu?” Sở Lương Âm nói nhắc chân định rời đi, không ngờ Nguyệt Ly Phong ở bên cạnh thò tay ôm lấy eo nàng kéo lại.

“Cái gì?” Sở Lương Âm nghiêng đầu nhìn Nguyệt Ly Phong, tròng mắt lớn, cả gương mặt hết sức dữ tợn.

Nguyệt Ly Phong liếc mắt nhìn nàng nhỏ tiếng nói: “Ta dám cam đoan, nếu cô bước ra ngoài trong nháy mắt cả người sẽ hóa thành tổ ong đấy.”

Sở Lương Âm nghe vậy liền nhìn về phía bên hông cửa, trên vách tường có thứ gì đó nhô ra, thoạt nhìn giống như cục đá mài bình thường, chỗ này có âm khí.

“Nguyệt công tử nói không sai, nơi này không thể tùy tiện ra vào được. Khi này cửa mở nên âm khí tự động khởi động, Sở nữ hiệp đem cái khóa khung cửa bên cạnh ấn đi thì âm khí sẽ trở về chỗ cũ.” Mộ Dung Từ Quân đứng lên nói một lúc, sau đó ngồi xuống, lúc nói chuyện tiếng hít thở gấp gấp giống như rất mệt mỏi.

Nghe lời Mộ Dung Từ Quân nói, Sở Lương Âm giờ tay ấn lên cái khóa ngay khung cửa, đá mài nhô ra trên vách tường cũng thu hồi lại.

Hai người đi tới, Nguyệt Ly Phong cẩn thận đẩy cửa chỉ chừa lại một khe hở, không để ánh sáng trong phòng lọt ra ngoài, gây chú ý đến người khác.

Đi vào căn phòng, Sở Lương Âm khoanh tay đi một vòng, nơi này đơn giản đến nỗi không thể đơn giản hơn, và lại trên bàn còn một bát com một tô canh và hai món mặn, nói vậy vừa nãy hai người kia tới đây là để đưa com.

Cuối cùng dừng lại bên cái bàn, nàng từ trên cao nhìn xuống Mộ Dung Từ Quân, “Nói đi, có phải đệ đệ người Mộ Dung Từ Tề nổi điên giết chết cả nhà người, sau đó đem người và Vân Liệt Triệu tới đây không?” Miệng lưỡi của nàng có phần giống như xét hỏi.

Biểu hiện của Mộ Dung Từ Quân có phần mờ mịt, “Cô nói người nhà ta đều đã chết?” Hấn không xác định, dường như hấn cũng không rõ đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện.

Đuôi mắt Sở Lương Âm khẽ động, “Người không biết? Hay người là đồng lõa với đệ đệ mình? Người không biết người nhà của người ngoài trừ người và đệ đệ người thì tất cả đều đã xuống mồ?”

Mộ Dung Từ Tề quả như bị đá kích, sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy, cả người hấn buông lỏng dựa người trên ghế càng thêm yếu đuối, “Nếu những lời

cô nói là thật, như vậy chính nó đã giết chết bọn họ.” Hấn nói thật nhỏ nhưng hai người bọn họ đều nghe rõ ràng.

“Hiện tại ta không muốn biết chuyện nhà các người, ta chỉ muốn biết Vân Liệt Triệu ở đâu? Mộ Dung Tử Tề đem các người tới đây, lúc đó Vân Liệt Triệu lại đến tìm người, chẳng lẽ người không thấy huynh ấy?” Sở Lương Âm bực mình xác nhận, vốn tưởng có manh mối, ai dè vừa hỏi Mộ Dung Tử Quân đã nói không biết.

Mộ Dung Tử Quân dùng tay bịt mắt lại, xem ra rất đau khổ, trong mắt Sở Lương Âm hiện ra một tia không đành lòng, “Dù sao chuyện cũng đã xảy ra, người lại bị đưa tới cái nơi biển rộng mênh mông này, bây giờ người phải sống sót, nếu không nhà các người sẽ tuyệt hậu mất.” Tuy nàng đang an ủi người ta nhưng lời nói chẳng dễ nghe tý nào.

“Đây là trên biển?” Mộ Dung Tử Quân hỏi, bộ dạng vừa mê mang vừa đau đớn khiến Sở Lương Âm cứng họng.

“Mộ Dung công tử không biết đây là trên biển sao?” Nguyệt Ly Phong liếc nhìn bộ dạng câm nín của Sở Lương Âm hỏi tiếp.

Lúc này Mộ Dung Tử Quân vẫn còn mù tịt, trong căn phòng chật hẹp này bộ dạng của hắn càng thêm đáng thương, “Ta không biết, lúc tỉnh lại đã phát hiện ở chỗ này, từ đó tới giờ vẫn chưa bước ra ngoài.”

Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong liếc nhìn nhau, trong mắt hai người hiện lên hai chữ ‘thần kỳ’, Mộ Dung Tử Tề này đúng là có bản lĩnh.

“Vậy người có biết Mộ Dung Tử Tề ở đâu không?” Sở Lương Âm đi thẳng vào vấn đề, hiện tại nàng rất lo lắng không biết Vân Liệt Triệu có bị Mộ Dung Tử Tề ném xuống biển không.

Mộ Dung Tử Quân gật đầu xác nhận, “Nó có tới đây vài lần, nhưng mà...” Nhắc đến Mộ Dung Tử Tề, cảm xúc của Mộ Dung Tử Quân liền trở nên rối loạn lần nữa.

“Nhưng mà cái gì?” Sở Lương Âm hỏi.

“Bệnh của Tử Tề ngày càng nghiêm trọng, không có bệnh làm sao lại giết người nhà chứ.” Hấn ngồi dựa vào ghế, nói xong cả người như rút hết sức lực.

Sở Lương Âm không chút bất ngờ, gật đầu nói, “Bởi vì y có bệnh cho nên mới nhốt người ở đây, người có thể hiểu được y sao?” Thoạt nhìn quan hệ giữa Mộ Dung Tử Quân và Mộ Dung Tử Tề không tệ lắm.

Mộ Dung Tử Quân gật đầu đáp, “Ta không trách nó. Nếu nó thật sự đem Vân huynh nhốt ở nơi này khiến các người lo lắng như vậy ta thay nó xin lỗi các người. Nếu nó đến ta sẽ hỏi nó.” Xem ra hắn rất muốn gỡ tội cho Mộ Dung Tử Tề.

Nghe lời hắn nói, Sở Lương Âm buồn cười gần chết, “Mộ Dung Tử Quân người đúng là đơn thuần. Người có biết hiện tại Mạc Thiên Tuyết và các võ lâm thế gia đều cho người đi tìm Mộ Dung Tử Tề không? Nếu ta đoán không sai bọn họ còn ra lệnh truy sát. Y giết hơn ba trăm nhân mạng của Mộ Dung phủ, người nghĩ những lời người nói có thể làm mọi chuyện trở lại bình thường à? Và lại Vân Liệt Triệu thật sự bị mất tích, hiện tại chẳng biết y đã đem Vân Liệt Triệu đi đâu, nếu y đã sớm giết chết Vân Liệt Triệu, người tưởng chúng ta nghe một câu xin lỗi của người là hết chuyện sao?”

“Ta...” Mộ Dung Tử Quân nhìn nàng, miệng khó trả lời.

“Người là ca ca ruột thịt của y nên có thể mềm lòng với việc y làm, ta chỉ không thể tưởng tượng nổi y sẽ đối đãi với Vân Liệt Triệu thế nào. Vân Liệt Triệu là bằng hữu của người, huynh ấy đến Mộ Dung phủ là vì tìm người, không ngờ lại bị đệ đệ người bắt chằng rở sống chết, người không hề có chút lo lắng nào sao? Người chỉ nghĩ đệ đệ mình khó xử, không nghĩ những người khác cũng thế à, Vân Liệt Triệu có bằng hữu như người đúng là thất bại.” Nàng vỗ lên bàn một cái, tạo ra tiếng động lớn, cả người Mộ Dung Tử Quân run lên, sau đó cúi đầu không nói lời nào.

“Mộ Dung công tử coi trọng tình thân chúng ta có thể hiểu, nhưng Lục sư thúc cũng rất quan trọng đối với Tùng Vụ môn. Trước mắt không ai biết sống chết của thúc ấy thế nào, trong lòng Thất sư thúc rất nóng hi vọng Mộ Dung công tử có thể hiểu cho. Nếu ở đây không có Lục sư thúc, vậy chúng ta đành phải đi tìm tam công tử Mộ Dung hỏi cho rõ ràng.” Lời nói của Nguyệt Ly Phong vừa nhẹ nhàng vừa nặng nề, khiến người ta không thể phản bác trái lại còn cảm thấy áy náy.

“Nguyệt công tử, Sở nữ hiệp ta thật sự không biết. Hôm đó ta và Vân huynh từ linh đường trở về Lâm Hương trai đến nửa đêm thì nghe được tiếng đánh nhau, ta và Vân huynh đi ra ngoài xem thử, ta lo lắng cho an nguy của mẫu thân nên chạy đi tìm bà ấy nhưng không ngờ Tử Tề đánh ta ngất xỉu. Đợi ta tỉnh lại đã ở chỗ ấy, trong khoảng thời gian này ta vẫn ở đây chưa từng bước ra ngoài.” Hấn thở dài, cả người như có sương mù vây quanh.

“Mộ Dung huynh nói ở đây gặp qua Tam công tử vài lần, không biết y có đề cập đến Lục sư thúc không?” Nguyệt Ly Phong hỏi, giọng điệu ôn hòa.

Mộ Dung Tử Quân suy nghĩ, sau đó lắc đầu, “Không có.”

“Được rồi, người đừng có nhiều lời với hắn nữa. Biết chúng ta sẽ đối phó đệ đệ, làm sao hắn có thể nói thật chứ.” Sở Lương Âm không kiên nhẫn trách mắng, Nguyệt Ly Phong cũng không hỏi nữa.

“Mộ Dung Tử Quân, Sở Lương Âm ta là người có tác phong làm việc thế nào nhất định người cũng biết, nếu ta không tìm thấy Vân Liệt Triệu trên hòn đảo này, ta nhất định sẽ bắt Mộ Dung Tử Tề. Ta mặc kệ y có trúng tà hay phân liệt nhân cách, nếu không giao Vân Liệt Triệu ra thì y chắc chắn phải chết.” Sở Lương Âm hù dọa, dứt lời sải bước đi ra ngoài cửa.

“Sở nữ hiệp...” Mộ Dung Tử Quân đột nhiên mở miệng gọi Sở Lương Âm, hắn muốn đứng lên nhưng chẳng có sức lực nào.

Sở Lương Âm dừng lại nhưng cũng không quay đầu nhìn Mộ Dung Tử Quân, “Nhớ ra cái gì à? Cơ hội chỉ đến một lần, nếu ngươi không nắm chắc, Sở Lương Âm ta tuyệt đối có bản lĩnh khiến ngươi chết ở đây mà không ai hay biết.”

Mộ Dung Tử Quân cúi đầu thở dài, “Cứ cách năm ngày Tử Tề đến đây một lần, chỉ khi nào bệnh tình nó bớt thì mới tới, ta nghĩ nó cũng sợ bản thân mất không chế mà ra tay với ta. Không bằng như vậy đi, ngày mai vừa vặn là ngày thứ năm nó tới đây, ngày mai hai vị đến đây đi. Đợi lúc nó bình tĩnh có khi sẽ nói cho hai vị biết tung tích Vân huynh.”

Sở Lương Âm nhếch môi, Nguyệt Ly Phong ở bên kia nhẹ nhàng đáp, “Làm phiền Mộ Dung công tử, nếu như Tam công tử có thể nói hành tung Lục sư thúc, hơn nữa Lục sư thúc bình an vô sự, Thất sư thúc sẽ ở trước mặt Mạc minh chủ nói vài lời giúp Tam công tử.” Hắn không nói mình mà nói Sở Lương Âm, nhưng đối với tâm tư của Mộ Dung Tử Tề, có lẽ người giúp được bọn họ e rằng cũng chỉ có một mình Sở Lương Âm không sợ trời không sợ đất mà thôi.

“Cảm ơn hai người.” Mộ Dung Tử Quân gật đầu, tựa đầu vào chỗ cũ, cả người như mất đi sức sống.

Hai người đi ra ngoài không quên đóng cửa phòng đá giam giữ Mộ Dung Tử Quân, đám mây nơi chân trời trắng xóa, hai người đi con đường cũ trở về ngọn núi kia, một đêm này không làm kinh động bất cứ kẻ nào.

“Ngươi có cảm thấy lời nói của Mộ Dung Tử Quân đáng tin không?” Sở Lương Âm không tin tưởng Mộ Dung Tử Quân lắm, nếu như ngày mai chỉ là một cái bẫy, đối phương lại nhiều người như vậy, năng lực không có vũ khí trên tay, rất dễ bị thua thiệt.

“Năm phần thôi.” Nguyệt Ly Phong trả lời, xem ra hắn cũng không tin.

“Lão nương cũng không tin được, nói không chừng chúng ta đi rồi hắn ở sau lưng cho người đi mật báo.” Tùy tiện bẻ một nhánh cây ven đường, dùng hai ngón tay đan xen vào nhau.

“Hôm nay đừng ở chỗ này đợi, đổi nơi khác đi.” Nguyệt Ly Phong nói, đêm tối mịt không nhìn thấy rõ sắc mặt của hắn.

“Ừm.” Sở Lương Âm đồng ý, hai người đi xuống núi, ban ngày hôm nay phải tìm một nơi khác ẩn náu.

Hai người không trở về bờ biển hay con sông nữa mà đi về hướng Bắc, xuyên qua rừng cây rậm rạp, sau đó quyết định dừng lại, trước mắt xuất hiện biển rộng mênh mông, còn vị trí bọn họ chọn lựa là vách núi chót vót.

Phía sau là rừng cây um tùm, dưới chân là vách đá thẳng đứng, đằng xa là biển cả cuộn cuộn gió, phong cảnh nơi này thật đẹp.

“Mộ Dung Tử Tề cũng thật biết lựa chỗ tốt, so với Song Khuyết của Kiếm Thánh còn tốt hơn nhiều.” Sở Lương Âm đi tới mép vách đá, đặt mông ngồi xuống, thuận tiện đem hai chân duỗi xuống dưới, cặp đùi lủng lẳng, giờ phút này chỉ cần nâng bước về trước một tấc thôi sẽ ôm trọn biển khơi rộng lớn.

Nguyệt Ly Phong dừng lại bên cạnh nàng, ống tay áo bay bay, giống như muốn gió cuốn đi, “Kiếm Thánh là tinh ngộ, Mộ Dung Tử Tề là chạy trời chết, không thể đánh đồng với nhau được.”

Sở Lương Âm quay đầu nhìn hắn, hơi nheo mắt lại, “Làm sao ngươi biết Kiếm Thánh là giác ngộ?”

“Hóa Nghiệt đình chẳng phải là giác ngộ sao?” Hắn ngồi xổm xuống, ngồi sát Sở Lương Âm, khoe môi cong lên, ánh mắt nhàn nhàn ý cười.

Sở Lương Âm nhìn gương mặt hắn, đuôi lông mày hơi nhíu lại, “Không sai, ông ấy chính là giác ngộ ăn năn hối lỗi vì những ác nghiệp trước đây của mình.”

“Nhưng ông ấy đã làm gì chứ?” Nguyệt Ly Phong cũng ngồi xuống, nhưng không đem hai chân lủng lẳng trên vách đá mà ngồi xếp bằng so với nàng thì lịch sự hơn nhiều.

“Vì sao phải nói cho ngươi biết? Lỡ ngươi đi nhiều chuyện thì sao?” Nàng quay đầu nhìn biển rộng xa xa, mặt mày có thêm vài phần đắc ý.

Nguyệt Ly Phong không hề buồn bực, trái lại cười nhạt nhìn biển nói, “Không biết bọn họ có tìm được nơi này không?”

“Ngươi xác định bọn họ không bị sóng đánh chết?” Nói đến vấn đề này, tâm tình Sở Lương Âm có phần nặng trĩu, nếu thuyền thật sự bị phá hỏng, nói không chừng chỉ có hai người bọn họ là gặp may mắn.

“Không đâu, còn có Ninh giáo chủ mà.” Hắn khẳng định.

“Ninh Tuy Phong? Xem ra ngươi cũng xem trọng hắn lắm. Nhưng ta cảm thấy chưa chắc hắn đã là người tốt, đối với hắn mà nói sống chết của người khác không liên quan tới mình.” Nàng không biết nhiều về Ninh Tuy Phong nhưng bộ dạng kiêu căng của ngươi kia, chẳng lẽ thật sự đại phát từ bi mà đi cứu kẻ khác?

“Cô sai rồi, Ninh giáo chủ nhất định sẽ cứu. Tính tình hắn kiêu căng nhưng không có nghĩa là máu lạnh vô tình.” Nguyệt Ly Phong nói cũng có lý, nhưng cuối cùng không biết hiện tại bọn họ thế nào.

“Đối với máu lạnh vô tình bọn họ làm sao so được với ngươi.” Sở Lương Âm xoay qua nhìn hắn, mặt mày cong cong, cười chế nhạo nói.

Nguyệt Ly Phong hơi nghiêng đầu, bắt chước nụ cười đặc sắc của Sở Lương Âm, mặt mày cong cong nhưng hết sức xinh đẹp, “Mỗi lần cô khích lệ ta, ta đều có cảm giác chưa đủ. Vì để cô không nghi ngờ, ta phải cố gắng hơn nữa.” Hắn trào phúng nhưng ngữ điệu lại đáng yêu.

“Thật à?” Nhìn bộ dạng của hắn, Sở Lương Âm có chịu bức mình, không phải vì hắn bắt chước nàng mà bởi vì vẻ mặt xinh đẹp kia.

“Đợi sau này ta già đi, cũng phải tìm một nơi như vậy dưỡng lão, mỗi ngày chẳng làm gì cứ ngắm phong cảnh cũng đủ thỏa mãn.” Gió biển thổi qua, mái tóc hai bên má nàng bay phất phới, nước da trắng ngà càng khiến nàng thêm đẹp mắt.

Nguyệt Ly Phong hơi híp mắt, nhìn một bên gò má của nàng, sợi tóc kia không ngừng lay động, khoe môi khẽ nhếch.

“Vây Ngũ sư thúc cũng phải đi theo cô rồi.” Nguyệt Ly Phong dời tầm mắt đi chỗ khác, một bên nhàn nhạt nói.

“Hử? Kha Mậu Sơn? Việc này liên quan gì tới huynh ấy?” Sở Lương Âm nhún mày nhìn hắn, cả khuôn mặt như có thêm phần sắc bén.

Nguyệt Ly Phong cười cười, “Sư phụ nói rồi, muốn lựa chọn ngày lành tháng tốt ấn định hôn sự của cô và Ngũ sư thúc.” Nhìn gương mặt khó chịu của nàng, hắn vẫn mỉm cười liên tục.

“Đầu của sư phụ người bị cửa kẹp rồi à? Lúc nào bà đây nói sẽ thành thân với Kha Mậu Sơn?” Sở Lương Âm không còn lời nào để nói, mỗi lần trở về núi là Trương Cảnh Nham lại nói tới chuyện này, nàng đã bảo không cần nhắc lại, không nghĩ tới người này đi đâu cũng nói.

“Không phải sư công khâm điểm à?” Nguyệt Ly Phong cũng rất vô tội, hắn chỉ nghe người ta nói thôi.

“Năm đó sư phụ chỉ thuận miệng nói thôi, mười năm trước ông ấy còn muốn Vân Liệt Triệu cưới ta nữa kia!” Sở Lương Âm bó tay, nếu mỗi lần sư phụ nói Trương Cảnh Nham liền đi an bày, vậy thì hiện tại nàng đã sớm gả cho không dưới mười người.

“Vây khi nào về núi cô nói cho sư phụ đi, ông ấy rất nghiêm túc đối với chuyện này.” Nguyệt Ly Phong tư vấn, trong giọng nói bày tỏ đồng tình với Sở Lương Âm.

“Đầu óc sư phụ người đúng là có vấn đề, bản thân không lấy vợ thì thôi, cần gì phải đi làm mai lung tung thế không biết. Huynh ấy tưởng mình là Nguyệt lão à, nhất định phải se duyên từng người một.” Sở Lương Âm tiếp tục làm bầm, nàng chẳng còn lời nào để nói với Trương Cảnh Nham.

Nguyệt Ly Phong chỉ nhàn nhạt cười, không đưa ra bình luận nào.

“Huynh ấy còn nói gì không? Huynh ấy có đến chỗ sư phụ xin chỉ thị không?” Sở Lương Âm hỏi, hi vọng từ chỗ Nguyệt Ly Phong biết được tin tức.

Nguyệt Ly Phong lắc đầu, “Vây cũng chưa nói, nhưng mà có vẻ ông ấy rất cố chấp tác hợp cô với Ngũ sư thúc.”

“Bệnh nặng quá rồi.” Ánh mắt Sở Lương Âm sắc như đao, nếu lúc này Trương Cảnh Nham có ở đây, chắc chắn hắn sẽ bị Sở Lương Âm róc xương lóc thịt không biết bao nhiêu lần.

“Sư phụ cũng là có ý tốt, cô lớn tuổi làm huynh trưởng như ông ấy tất nhiên phải có suy xét.” Nguyệt Ly Phong bắt đầu vì sư phụ mình mà bào chữa.

“Ai lớn tuổi?” Sở Lương Âm vừa nghe đã thấy mắt húng, nàng mới mười tám tuổi chỗ nào già đâu?

“Trái lớn cưới vợ gái lớn gả chồng, không phải nói cô già sao?” Nguyệt Ly Phong lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

“Đó là chuyện của ta, không liên quan đến người khác.” Nàng quay đầu nhìn nơi khác, hừ lạnh một tiếng.

“Ừm cô nói có lý.” Nguyệt Ly Phong thuận thế nói, không chọc nàng nữa.

Những con sóng trên biển không lớn không nhỏ, nhưng cũng đủ để mặt nước lay động, nước biển đánh vào vách đá, phát ra âm thanh thật lớn, mặc dù vậy nhưng rơi vào lỗ tai người nghe lại có tác dụng bình thần tâm trí.

Sở Lương Âm bình tĩnh trở lại, Nguyệt Ly Phong cũng không nói gì nữa, hai người nhìn biển khơi, một ngày như thế từ từ trôi qua.

Nhưng mà, tiếng động dị thường vang lên khiến hai người bọn họ chú ý, cả hai đồng thời quay đầu nhìn về rừng cây nơi phát ra âm thanh lạ đó, đồng thời cảnh giác đứng lên. Phía sau là biển, ở nơi này hai người không có đường lui lại.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Con Giận Ngút Trời

Mấy trăm tên áo đen từ trong rừng cây xông tới, nhẹ nhàng đứng thành hình vòng cung, đem hai người bọn họ dồn vào một góc, đường lui phía sau chỉ có biển rộng bên dưới vách đá.

Hai người quan sát đám người lao tới, trong tay mỗi người đều mang theo đao, đáng người vạm vỡ, gân xanh nổi trên huyết thái dương, cả người toát ra sát khí khiến người ta không dám coi nhẹ.

“Người biết chọn chỗ tốt thật đấy, ngoài trừ đánh chỉ có thể nhảy xuống.” Sở Lương Âm đánh giá những người này, trong miệng còn lẩm bẩm. Hai người tới gần, thân thể kề sát vào nhau tạo thành phòng ngự.

“Thế cô muốn làm sao? Đánh hay là nhảy?” Nguyệt Ly Phong nhìn người đối diện đang bao vây bọn họ, thấp giọng thương lượng.

“Bà đây đương nhiên muốn đánh.” Sở Lương Âm phần nộ Nguyệt Ly Phong là một tên nhát gan.

“Vậy tùy cô.” Nguyệt Ly Phong cũng không phản đối, nghe theo ý kiến của nàng như mọi lần.

Sở Lương Âm hít một cái, đột nhiên gần cổ lên hỏi: “Mộ Dung Tử Tề đâu?”

Người đối diện cũng không trả lời, sắc mặt mỗi người nghiêm túc, quan trọng hơn là hai mắt tràn đầy hung ác, tuyệt đối không phải đùa giỡn.

“Không trả lời? Tốt lắm, bà đây sẽ cắt đầu chó các người xuống, sau đó đưa cho y, để bà xem cái tên chết tiệt kia định làm con rùa rút đầu đến bao giờ.” Nàng bước lên trước, ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt sắc bén.

“Sở nữ hiệp, cô lại bắt đầu ngang bướng rồi.” Bỗng nhiên, có một tiếng nói từ trong khu rừng truyền đến, âm thanh kia nghe qua rất xa nhưng rành mạch rõ ràng. Âm cuối cao lên làm chấn động màng nhĩ người ta ngứa ngáy.

Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong đồng thời nhìn về hướng phát ra âm thanh, trong đôi mắt cả hai đều hiện ra cảnh giác, có thể thấy được bọn họ đối với âm thanh này có bao nhiêu kiêng kỵ.

Chưa tới hai giây, một bóng người màu đỏ từ trong rừng cây xuất hiện, giống như quỷ ảnh vậy, trong phút chốc đã di chuyển tới trước mặt, không cho người ta có thời gian quan sát rốt cuộc y làm sao tới đây được.

Người xuất hiện mặc trường bào màu đỏ thêu chỉ vàng, dưới ánh mặt trời càng thêm óng ánh. Đáng người y cao gầy, gương mặt trắng hơn cả tờ giấy. Gương mặt đó có vài phần tương tự Mộ Dung Tử Quân, chỉ có điều đường nét có phần nhu hòa hơn. Mái tóc y xõa dài đơn giản sau lưng khiến mặt y có vẻ nhỏ hơn bình thường.

Sở Lương Âm nheo mắt nhìn y, sau đó bắt đầu cười, hai tay ôm trước ngực lỗ mũi héch lớn nhìn y, “Mộ Dung Tử Tề, người mới bị thiên à? Nhưng mà nói thật, trông người cũng xinh đẹp đấy chứ.” Giọng điệu châm chọc kết hợp với âm lượng đặc biệt lớn, trái lại nghe qua có mấy phần chân thật.

Mộ Dung Tử Tề bước lên trước, dừng lại ngay chính giữa hai người áo đen, một tay đặt lên vai một người áo đen, cả người uốn éo hết sức quyến rũ.

“Cô nói thật? Nhưng nghĩ tới nụ cười của cô không giống nói dối lắm.” Dung mạo của y toát ra ma mị, so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, Sở Lương Âm tròn mắt, trong lòng thầm nghĩ nếu so y với Ninh Chiêu Nhiên rõ ràng Ninh Chiêu Nhiên còn kém xa.

Đuôi lông mày Sở Lương Âm nhếch cao liên tục gật đầu cười, nhưng được vài giây thì sắc mặt biến sắc, “Mộ Dung Tử Tề đừng có mà bịp bợm với bà, Vân Liệt Triệu đâu?”

Gương mặt lật lọng của nàng không hề dọa Mộ Dung Tử Tề, y vẫn quyến rũ dựa lên vai mảnh nam kia, cười vui vẻ nói, “Vân ca ca tất nhiên ở chỗ ta rồi, Sở nữ hiệp muốn mang Vân ca ca đi sao?”

Vân ca can? Suýt chút nữa Sở Lương Âm đã phun ra một ngụm máu!

Quay đầu nhìn thấy khóe mắt run rẩy của Nguyệt Ly Phong, xem ra hấn cũng rất vất vả để nhẫn nhịn.

“Ý của người là hiện tại Vân Liệt Triệu đang sống hạnh phúc với người? Không muốn chúng ta quấy rầy?” Sở Lương Âm nhú mày nhìn Mộ Dung Tử Tề, nàng không thể tin nổi Vân Liệt Triệu là một người si mê võ thuật lại yêu đương với y.

“Không sai, tuy rằng đây là địa bàn của ta lẽ ra phải có chút lễ nghĩa của người chủ, nhưng chúng ta không muốn bất kỳ kẻ nào quấy rầy.” Y đứng thẳng lưng nói, đôi tay từ ống tay áo dài vươn ra, làn da được bảo dưỡng trắng nõn.

Nhìn động tác của y, Sở Lương Âm cũng nâng tay phải từ từ di chuyển đến bên hông phải, làm động tác chống nạnh nhưng không biết từ lúc nào thanh đao nhỏ bên người Nguyệt Ly Phong đã đặt ở nơi đó.

Động tác của Mộ Dung Tử Tề hết sức quyến rũ và mang theo ý vị, hai tay chậm rãi nắm lấy nhau, đôi mắt Sở Lương Âm cười cười nhìn chằm chằm tay y. Ngay khi Mộ Dung Tử Tề chuẩn bị đem đôi tay tách ra, Nguyệt Ly Phong khẽ động, kéo cổ tay Sở Lương Âm ngửa về sau, trong nháy mắt hai người đã biến mất trên đỉnh vách đá. Người áo đen vội vàng chạy tới nhưng bọn họ đã rơi xuống nước, bọt sóng văng lên cao chừng hai thước. Lúc bọt sóng

hạ xuống cũng không nhìn thấy bóng dáng họ đâu.

Đám người áo đen đứng ở đội khoảng mười mấy phút, nhưng vẫn không trông thấy hai người leo lên đây.

Dưới mặt nước bằng phẳng, Sở Lương Âm nín thở nhìn Nguyệt Ly Phong đối diện, ở trong nước muốn trợn mắt cũng khó, nếu nói chuyện thì không thể hô hấp được, nàng chỉ có thể dùng đôi mắt để biểu đạt cảm xúc.

Nàng không nghĩ tới Nguyệt Ly Phong sẽ kéo nàng xuống, lấy tốc độ của nàng tuyệt đối có thể trong nháy mắt bắn ra đoàn kiếm đâm thẳng vào tim y, nàng vốn vận sức chờ cơ hội ra tay, ai ngờ thẳng nhai ranh Nguyệt Ly Phong này lại kéo nàng nhảy xuống nước.

Nàng trừng mắt nhìn hắn, càng nghĩ càng hận đưa tay đẩy hắn ra, bất luận thân thể hoạt động thế nào ở trong nước cũng đều chậm chạp, hơn nữa dù đẩy thế nào đối với hắn cũng như gãi ngứa, Nguyệt Ly Phong hoàn toàn không có cảm giác, chỉ nín thở bắt lấy cô tay nàng không cho nàng cử động nữa.

Hai người không biết ở trong nước nín nhịn bao lâu, tóm lại suyết chút nữa bị sốc mới nổi lên, vừa nổi lên không khí đã tràn vào phổi, mắt nổ đom đóm thì nhau tủa ra, giống như được sống lại lần nữa.

“Nguyệt Ly Phong, ngươi có bệnh à! Vừa nãy bà có thể trực tiếp giết chết y, ngươi kéo ta xuống nước làm gì?” Cuối cùng có thể nói chuyện, một tay tựa vào vách đá được nước biển cọ rửa quanh năm, một bên nhìn Nguyệt Ly Phong rống lớn. Nước biển từ hai bên má nhiều xuống, lông mày nàng dựng đứng biểu hiện càng thêm dọa người.

Nguyệt Ly Phong đứng cách này nửa thước dựa lưng vào vách đá hô hấp, nghe lời oán trách của Sở Lương Âm nhìn nàng một cái, “Cô tưởng Mộ Dung Tử Tề dễ dàng đối phó ư? Nếu vậy hiện tại lục sư thúc đã không ở trong tay y đâu.”

“Không chừng Lục sư thúc ngươi tự nguyện đấy.” Lời này của Sở Lương Âm tuyệt đối là trong ngoài không đồng nhất, nàng có thể đoán Văn Liệt Triệu là bị Mộ Dung Tử Tề bắt giữ, không phải tự nguyện như Mộ Dung Tử Tề đã nói.

Nguyệt Ly Phong như kẻ ngốc nhìn Sở Lương Âm, thân thể theo nước biển mà lắc lư, “Chúng ta ở thế yếu, bọn họ người đông thế mạnh và lại tài nghệ không tầm thường, Mộ Dung Tử Tề tuyệt đối không ở trước mặt người khác ra tay để cô nhìn thấy sơ hở, y đợi cô ra tay trước. Hiện tại trước hết phải tìm hiểu xem thực lực y thế nào, rốt cuộc Lục sư thúc đã bị y nhốt ở chỗ nào. Không nên dễ dàng đánh nhau, nếu một trong hai chúng ta có người bị thương hoặc bị bắt, tình hình kế tiếp càng khó trở mình hơn.” Hắn thương lượng, từng câu từng chữ đều rất nghiêm túc.

Sở Lương Âm nhìn hắn, dường như có chút thông suốt, “Được, vậy kế tiếp phải làm sao bây giờ? Ngươi nói thử xem.” Dù sao hiện tại nàng cũng không biết tình thế nào, không thể đánh nhau với y, còn phải ẩn nấp, hòn đảo này là địa bàn của người ta, nếu muốn tìm một nơi để trốn mà không bị phát hiện vậy phải đợi đến ban đêm mới được.

“Ngâm mình dưới nước biển.” Nguyệt Ly Phong nhàn nhạt nói liền nhìn thấy Sở Lương Âm cau mày.

“Nghiêm túc đi, đây là địa bàn người ta, ngươi nói xem hai chúng ta trốn ở chỗ nào mới không bị bọn họ tìm thấy nữa?” Nàng hỏi, không quên đưa tay chơi đùa với sóng biển.

“Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, cho nên, chúng ta đến hang ổ của y.” Nguyệt Ly Phong nghiêng đầu nhìn nàng, lúc nói chuyện con ngươi giống sáng lên.

Sở Lương Âm hừ lạnh một tiếng, “Bà đây rất muốn biết bên trong khu biệt thự xa hoa kia thế nào.” Nói là biệt thự xa hoa nhưng thật chất cũng chỉ là phòng ở trên tầng đá cao nhất thôi.

Nguyệt Ly Phong gật đầu, “Có thể Lục sư thúc bị giam ở đó.” Nhìn bộ dạng nói chuyện Mộ Dung Tử Tề, hình như y có cảm tình không bình thường đối với Văn Liệt Triệu, tuy làm người ta nổi da gà nhưng nghĩ tới giọng điệu và thần thái của y, chắc hẳn sẽ không ngược đãi Văn Liệt Triệu đâu nhỉ?

“Hừ cái tên biến thái. Nhưng mà bà cũng muốn nhìn thử cuối cùng Văn Liệt Triệu đã bị Mộ Dung Tử Tề hành như thế nào.” Nói tới đây trên mặt nàng hiện ra nụ cười xấu xa, đường đường là Văn Liệt Triệu, cả người toát ra khí phách đàn ông, chưa từng bị bóc lột, là động vật giống đực trăm phần trăm, có thể vì vậy mà hấp dẫn giống cái trong phạm vi trăm dặm, cho nên Mộ Dung Tử Tề mới có bộ dạng kia.

Nguyệt Ly Phong cũng cười, hai người trái lại nghĩ tới một nơi, cho nên mới cười vui vẻ như vậy giống như quên mất lúc này bản thân còn đang ngâm trong nước biển.

“Hừ đừng cười. Ngươi kéo bà đây xuống nước, hiện tại phải có trách nhiệm đem ta lên.” Vừa rồi phần đầu cắm xuống nước, trong nháy mắt va chạm với mặt nước, nàng cảm giác màng nhĩ rất đau, hiện tại chỉ một cơn gió thổi qua thôi cũng thấy choáng váng.

Nguyệt Ly Phong liếc nhìn nàng một cái, không nói gì chỉ có điều đưa tay túm chặt tay nàng, sau đó bơi tới phía bên trái vách đá.

Sở Lương Âm không cần dùng đến sức lực, hoàn toàn để hắn kéo đi, sẵn tiện nàng còn đem cả người nổi lên trên mặt nước, trông có vẻ rất thư thái.

Nguyệt Ly Phong lười kéo tay nàng bơi đi, hẳn đoán không sai, quả nhiên bơi ra khỏi vách đá không xa chính là bãi biển màu trắng.

Từ từ đến chỗ nước cạn, Sở Lương Âm trôi nổi không thêm nhúc nhích, Nguyệt Ly Phong đứng lên tiện tay kéo nàng lên, hai người đập lên nước biển đi tới bãi cát, sau đó trực tiếp đi thẳng vào trong rừng, dùng cây cối che mắt không đến nỗi để bọn người kia dễ dàng trông thấy.

“Chúng ta không thể đi con đường tối hôm qua, bây giờ đi đường vòng phía sau.” Sở Lương Âm một bên vắt nước trên quần áo một bên nói. Đoán chừng Mộ Dung Tử Tề sẽ tăng cường phòng vệ, cho nên, bọn họ phải hành động cẩn thận.

“Tất nhiên cẩn thận là trên hết.” Nguyệt Ly Phong hết sức thận trọng hoàn toàn khác xa so với trước kia.

Sở Lương Âm quét mắt nhìn hắn, con người mang theo ý cười, “Người quý kẻ đa đoan, không bằng người đầu trí với Mộ Dung Tử Tề đi.”

“Hiện tại người thích hợp chỉ có một mình cô, nếu cô có thể nghe ta sắp xếp, thử một lần cũng không tệ.” Nguyệt Ly Phong cười nói.

“Hừ có bản lĩnh thì cứ làm.” Sở Lương Âm hừ lạnh khinh thường, nhưng không hề có hăm dọa hay ghen ghét.

Nguyệt Ly Phong cũng không phản bác, mặc cho nàng nói.

Dựa vào trí nhớ, hai người nhanh chóng đi tới vùng giáp ranh đảo nhỏ, nếu như Mộ Dung Tử Tề có xuất hiện lần nữa thì vẫn còn đường để lui.

Ai có thể nghĩ tới Sở Lương Âm nàng lại có một ngày như vậy, cứ nghĩ tới là thấy bức bối nhưng đường đường là Nguyệt công tử cũng còn trốn chui trốn lủi như nàng thì bản thân có gì phải tủi thân chứ, chỉ có điều nhớ tới cái tên chết tiệt Mộ Dung Tử Tề kia, hàm răng đã thấy ngứa ngáy.

Trong rừng không thiếu quả dại, thứ này là món ưa thích của Nguyệt Ly Phong, tên này thật lắm tật xấu, nếu bắt hắn làm thịt chim hay thỏ nói không chừng để hắn tự sát còn tốt hơn.

Ban đầu ăn vào miệng còn ngọt một lúc sau lại chát nhưng điều này cũng không thể khiến cái bụng được no đầy.

“Bà đây lưu lạc tới cái nơi này còn phải ăn quả dại để sống nữa.” Phun hạt từ trong miệng ra, Sở Lương Âm chộp miệng một cái.

“Đang ở cảnh ngộ này không thể không ăn.” Về mặt Nguyệt Ly Phong không thô lỗ như Sở Lương Âm nhưng cũng nhìn ra hắn không ưa thích loại quả dại này.

“Hừ coi như người có bản lĩnh, ăn mấy thứ này mà còn bình thường được.” Sở Lương Âm liếc xéo hắn, gò má nhu hòa, không có dấu vết khó chịu.

“Nếu rơi vào hoàn cảnh thế này, đồ ăn cũng đều vào bụng, cần gì phải nhăn nhó chi cho mệt?” Đường như hắn không hiểu vì sao Sở Lương Âm luôn thích làm mặt xấu như vậy.

Sở Lương Âm nhú mày, trừng mắt với hắn, “Đó là bởi vì thần kinh trên mặt ta phát triển bình thường, ai như người, nói không chừng vài năm nữa người sẽ biến thành mặt than không cảm xúc.”

“Miệng mồm cô còn lạnh lẽo hơn võ công của cô.” Nguyệt Ly Phong đánh giá, hơn nữa nói rất đúng.

Sở Lương Âm hừ lạnh kết thúc cuộc nói chuyện, hai người yên tĩnh trốn trong rừng, lẳng lặng nhìn về phía trước.

Bất chợt, một tiếng động lại vang lên khiến cả hai không nhanh không chậm đi về phía trước trong nháy mắt dừng lại, liếc nhìn nhau, hai người lập tức như sợi dây cáp treo ngược lên, phút chốc bọn họ im lặng nhảy lên hai cây cao đối diện.

Dùng cánh lá thấp thoáng ẩn nấp, đồng thời nhìn về nơi phát ra tiếng động lạ.

Quả nhiên có người, hơn nữa còn là người quen.

Hai người ở trên cây nhìn, Nguyệt Ly Phong đối mặt nàng định di chuyển, Sở Lương Âm ở bên này giơ tay cảnh cáo hắn không được nhúc nhích, quả nhiên Nguyệt Ly Phong không động nữa, nhìn phương hướng hai người kia đi tới.

“Ca, huynh khẳng định Sở Lương Âm ở trên đảo này à? Theo muội thấy, nếu thật sự nàng ấy có trên đảo này nhất định đã bị bắt, chúng ta mau đi tìm hang ổ đám người áo đen đi.” Ninh Chiêu Nhiên vô cùng mất kiên nhẫn, tuy quần áo trên người vẫn còn nhỏ nước, có vẻ không thoải mái lắm.

Gương mặt Ninh Tùy Phong đi trước nàng vẫn cương ngạnh, không vì lời nói của Ninh Chiêu Nhiên mà thay đổi, vẫn đi theo cảm giác của mình.

“Haizz, nếu chúng ta cứ tiếp tục đi loạn như vậy, nhất định sẽ gặp được đám người kia.” Ninh Chiêu Nhiên vẫn lăm bằm, nhưng mặc kệ nàng nói suốt đường đi Ninh Tùy Phong căn bản không quan tâm tới.

Sở Lương Âm ngồi xồm trên cây nhếch mép, giống như đang cười nhạo Ninh Chiêu Nhiên.

Trong tay sẵn có hai quả dại, nàng chậm rãi giơ lên, sau đó nhắm đúng vị trí cách Ninh Chiêu Nhiên năm mươi thước, ngón tay giữa bắn ra, quả dại kia như được phép nhanh chóng bay về phía Ninh Chiêu Nhiên, không mang theo tiếng động nào.

Ninh Chiêu Nhiên vẫn còn đang than thở, Ninh Tùy Phong đi trước chợt dừng lại, tay phải đồng thời đưa ra chính xác chộp lấy quả dại phóng tới.

Ninh Chiêu Nhiên kinh ngạc, lập tức nhìn về nơi xa, liếc thấy người trên cây suýt chút nữa hộc máu, “Sở Lương Âm, cô bị bệnh hả, dám trốn trên cây đánh lén bản tiểu thư!”

“Hừ, ai bảo cô nói những lời bà đây không thích nghe, còn nói nữa ta sẽ cắt lưỡi cô đấy.” Nàng từ trên cây nhảy xuống, Nguyệt Ly Phong chậm rãi nhảy theo sau, bốn người gặp lại nhau tuy chỉ mới vài ngày ngắn ngủi nhưng lại như mấy năm.

Nhìn quả đại trong tay Ninh Tuyền Phong, Nguyệt Ly Phong cười nhạt nói: “Công phu Ninh giáo chủ thật lợi hại.”

Ninh Tuyền Phong ném quả đại xuống đất, nhìn Nguyệt Ly Phong rồi lại nhìn Sở Lương Âm, “Nguyệt công tử cũng không tệ, bị sóng biển cuốn đi lại có thể tìm được tới nơi này.” Lòng mi hân tung bay không lộ ra bất kỳ biểu cảm nào, thoát nhìn đều là tùy tiện và cao ngạo.

“Sao các người lại tới đây được? Hạnh nhi đâu?” Trong lòng Sở Lương Âm không có hứng thú với chuyện của bọn họ, nhưng vẫn nhớ tới Đỗ Ý Lăng và kiếm của mình.

“Người trong lòng cô không có gì, kiếm của cô cũng vậy.” Ninh Chiêu Nhiên đi vòng qua Ninh Tuyền Phong nhìn Sở Lương Âm, đáng người quyền rũ khiến Sở Lương Âm tự động nhớ tới Mộ Dung Tử Tề.

“Các người có gặp người của Mộ Dung Tử Tề không?” Vừa nãy nghe bọn họ nhắc tới người áo đen, xem ra cũng đã có chạm mặt.

“Có gặp, vừa nãy ta và ca ca lên bờ thì gặp được hai tên nhưng đều bị ca ta ném xuống biển rồi.” Ninh Chiêu Nhiên khoe khoang, cổ tình đến trước mặt Sở Lương Âm lựa chọn vị trí Ninh Tuyền Phong không nhìn thấy nhưong mày, nụ cười thêm khắc sâu.

“Ồ? Lợi hại thế sao? Cho tới hiện tại chúng ta còn chưa bắt được người nào.” Sở Lương Âm không cảm xúc nói.

“Nghe cô nói không lẽ cô đã gặp Mộ Dung Tử Tề?” Ninh Tuyền Phong đi về phía trước vài bước, bước đi của hắn mang theo gió, rất khó làm người ta xem nhẹ.

“Đúng vậy, hòn đảo này là nơi ẩn náu của y.” Nguyệt Ly Phong trả lời, sau đó xoay người dựa lưng vào gốc cây sau lưng, giờ tay nhắc chân hết sức đẹp mắt.

“Có đánh nhau không?” Ninh Chiêu Nhiên nhanh nhẩu hỏi.

“Không hẳn đánh nhau nhưng võ công quả thực lợi hại hơn trước rất nhiều. Đặc biệt y trở nên rất xinh đẹp so với cô còn đẹp hơn.” Sở Lương Âm nói, cổ tình nhắc nhở Ninh Chiêu Nhiên nàng đã gặp đối thủ.

Ninh Chiêu Nhiên cau mày, “Cô nói y biến thành nữ nhân?” Nam nhân đổi thành nữ nhân? Đùa nhau chặc.

“Xem ra y điên thật rồi.” Ninh Tuyền Phong nhìn Sở Lương Âm nhỏ tiếng nói.

Sở Lương Âm nhún vai cười cười, “Cho nên, đường đường là Nguyệt công tử lại kéo tay ta chạy trốn, đời này chưa từng thấy chuyện nào mất mặt như chuyện này.” Nàng chế giễu nói.

“Nguyệt công tử làm thế không sai, không đoán được thực lực đối thủ thế nào thì đừng nên tùy tiện tay. Huống hồ hòn đảo này còn là địa bàn của y.” Ninh Tuyền Phong thay đổi ấn tượng bên ngoài, rất cẩn thận.

Sở Lương Âm khẽ nhìn Nguyệt Ly Phong, thật bất ngờ lời nói của Nguyệt Ly Phong không sai, Ninh Tuyền Phong không phải là người hấp tấp.

Đuôi lông mày Nguyệt Ly Phong hơi nhếch lên, hai người không nói chuyện nhưng không có nghĩa là không thể trao đổi.

“Vậy sao các người tìm được hòn đảo này?” Sở Lương Âm nhìn thấy bọn họ từ trong nước đi lên, quần áo còn ướt nhem.

“Thuyền chúng ta đậu ở chỗ khuất, những người còn lại ở trên thuyền, ta với ca ca đi vào tìm các người, nhìn thấy đảo này nên tới thử. Không ngờ gặp được hai người còn tìm ra chỗ ở Mộ Dung Tử Tề.” Mỗi lần Ninh Chiêu Nhiên nhắc tới Mộ Dung Tử Tề đều hận đến nghiến răng, có thể thấy người thần giáo Ma Nha có bao nhiêu ý hận với y.

“Chúng ta cũng muốn tới sào huyệt Mộ Dung Tử Tề để tìm Vân Liệt Triệu, định trời tới sẽ ra tay. Vừa hay hai người cũng tới, có thể đi xem Mộ Dung Tử Tề biến thân. Nhưng mà nói trước không được ỏi đó.” Sở Lương Âm cong môi cười nói.

“Đừng thừa nước đục thả câu, bản tiểu thư phải nhìn xem nam nhân như y có chỗ nào hơn ta được.” Ninh Chiêu Nhiên tự nhận mình là nữ nhân đầy đặn, đến nay chưa gặp được đối thủ, bây giờ có một nam nhân còn đẹp hơn mình nhất định rất khó chịu.

Bốn người đi tới ‘hành cung’ của Mộ Dung Tử Tề, dưới sự chỉ dẫn của Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong, hai huynh muội Ninh Tuyền Phong mới không xui xẻo gặp được đám người áo đen như vừa rồi.

Lúc này Sở Lương Âm kể lại lúc tối gặp được Mộ Dung Tử Quân, Ninh Chiêu Nhiên khinh thường nói, “Đáng lý cô phải làm thịt hắn từ đêm qua, nếu không hành động của các người sẽ bị hắn tiết lộ hết.” Nhưng trong bụng vẫn cảm thán, anh em vẫn là anh em, mặc kệ Mộ Dung Tử Tề đối đãi với hắn thế nào hắn cũng không quên giúp đỡ mình.

“Bởi vì không tìm được Vân Liệt Triệu, nhưng theo ta toán, hắn biết Vân Liệt Triệu ở đâu.” Sở Lương Âm nói, không nén giận mà nghiến răng.

“Dựa theo những lời cô nói bộ dạng Mộ Dung Tử Tề hiện tại, có lẽ y đã bắt Vân Liệt Triệu, không phải nói là coi trọng mới đúng, ha ha ha.” Nói xong,

Ninh Chiêu Nhiên không quên cười nhạo một phen, với tính tình Vân Liệt Triệu bị một nam nhân quán lấy khẳng định sẽ rất buồn cười.

“Hừ, cô tưởng chỉ có mình cô thông minh à, dùng chân cũng nghĩ ra. Mộ Dung Tử Tề gọi Vân Liệt Triệu là Vân ca ca, cô đoán xem y có tình cảm thế nào với Vân Liệt Triệu chứ.” Sở Lương Âm vui vẻ nói, chuyện này rất khôi hài.

Nguyệt Ly Phong đi phía sau nghe hai nữ nhân kia trong lúc đầu sôi lửa bỏng mà lời Vân Liệt Triệu ra trêu đùa, không khỏi lắc đầu, Ninh Tùy Phong đi sánh vai liếc hẳn một cái, dáng người cả hai tương đương nhau, tuy rằng khí chất khác biệt nhưng tuyệt đối không thua kém nhau, nếu như đang đi trên đường lớn nhất định sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt tán thưởng.

Đi từ phía tây vòng qua đảo nhỏ, đợi khi bốn người đi đến nơi, sắc trời cũng đã tối.

Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong chưa đi hết hòn đảo, cho nên không biết phía sau phòng có dạng gì, bây giờ mới thấy được.

Một bên là bến tàu được xây dựng hơn mấy trăm bậc thang, hai bên cầu thang từ trên xuống dưới là cây cảnh, gần như chiếm hết một nửa.

Trên bến tàu có bốn con thuyền lớn cặp bến, không có chênh lệch bao nhiêu so với thuyền của Nguyệt gia, trên thuyền được điêu khắc hoa văn tinh tế bất mắt.

Trên bến tàu có không dưới hai mươi tên áo đen, tất cả cầm theo binh khí, xem ra con thuyền kia được bảo vệ rất nghiêm ngặt, dù sao đây cũng là phương tiện giao thông duy nhất ở nơi này, không có thuyền sẽ bị giam giữ ở nơi này cả đời.

Bốn người núp đằng sau tảng đá lớn, ngẩng đầu dò xét khắp nơi, từ chỗ bọn họ muốn đi tới phủ đệ Mộ Dung Tử Tề đúng là không dễ tí nào.

“Đợi đến tối thôi, nhưng hiện tại bà rất muốn hủy hết thuyền của y.” Sở Lương Âm nhìn chằm chằm bốn con thuyền đang cặp bến, hai mắt sáng rực.

“Hừ, đề phòng Mộ Dung Tử Tề không đầu nổi chúng ta mà bỏ trốn, ta đồng ý.” Ninh Chiêu Nhiên hừ lạnh ghét bỏ nhìn Sở Lương Âm nhưng đảo mắt lại tán thành ý kiến của nàng.

“Giả vờ cái quái gì, Ninh tiểu thư cô dùng mỹ nhân kế xử lý bọn họ đi.” Sở Lương Âm mỉa mai trả lời, giờ phút này hai người có tâm tình gây chuyện.

“Hai người các cô đừng cãi cọ nữa, đợi trời tối ta và Nguyệt công tử ra tay.” Ninh Tùy Phong ngăn cản hai người, có lẽ hẳn nhưc đầu. Một mình Ninh Chiêu Nhiên đã thấy bực mình, hai nữ nhân gom lại đúng là một ổ vịt.

“Được, công việc này nam nhân phải làm nữ nhân chúng ta không cần đụng tới.” Ninh Chiêu Nhiên hết sức hài lòng, chỉ cần không phiền tới nàng, ai nàng cũng đồng ý.

Sở Lương Âm nghiêng đầu nhìn Nguyệt Ly Phong, vừa vặn hẳn cũng nhìn nàng, ánh mắt hai người chạm nhau, đột nhiên Sở Lương Âm cảm thấy kỳ quái, còn kỳ quái chỗ nào thì lại không biết, dường như mắt nhìn mắt cũng kỳ quái.

Phút chốc thu hồi tầm mắt, “Hai người cẩn thận một chút, các người tấn công ngay bến tàu, ta và Ninh Chiêu Nhiên đi lên trước.” Ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh, tòa nhà kia nằm ở ngọn núi cao nhất.

Màn đêm buông xuống, bến tàu lên đèn, ánh sáng chiếu soi một vùng, có thể nhìn thấy rõ vị trí lính canh, đối với người núp trong chỗ tối điều này hết sức thuận lợi.

Hai nam nhân hành động, bọn họ tựa như âm hồn không tiếng động nhẹ nhàng đi tới bến tàu.

Bên này Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên bay nhanh tới ngọn núi tròng đầy hoa kia, hai người chưa đi tới nửa đường đã nghe từ bến tàu truyền tới tiếng đánh nhau.

Tiếng động không lớn lắm, nhưng Ninh Tùy Phong lúc đánh nhau thường gây ra tiếng phản phật của gió, điều này có liên quan rất lớn đến chiêu pháp hẳn sử dụng. Mà Nguyệt Ly Phong hết sức nhẹ nhàng, chỉ có tiếng binh khí cắt vỡ yết hầu khiến người ta lạnh lẽo cả người.

Ninh Chiêu Nhiên dừng bước, nhìn bóng người di động trên bến tàu, “Thủ pháp của Nguyệt Ly Phong thật tàn nhẫn.” Nàng nhỏ tiếng nói, Sở Lương Âm cách đó không xa vẫn nghe được.

“Có lúc nào ta đã nói thủ pháp hẳn không độc ác?” Nàng hỏi lại, càng thêm khinh thường Ninh Chiêu Nhiên.

“Ôi trời, cô đang khen hẳn hả?” Ninh Chiêu Nhiên bước lên trước hai bước đuổi theo Sở Lương Âm, khó chịu nói.

“Cô tới tháng à?” Vấn đề Sở Lương Âm hỏi hoàn toàn không liên quan tới vấn đề bọn họ đang nói.

“Cô muốn nói cái gì?” Sở Lương Âm hỏi như vậy Ninh Chiêu Nhiên cũng biết nàng sẽ không nói lời gì tốt đẹp.

“Cô nhìn ai cũng không vừa mắt, nếu không phải tới tháng thì cũng là bị điên.” Sở Lương Âm không quay lại đáp, nhón mũi chân nhảy vọt tới đỉnh núi.

Ninh Chiêu Nhiên không cam lòng bị bỏ rơi phía sau nói, “Cô mới điên đó.”

Hai người chậm rãi leo tới đỉnh núi, lúc đến gần căn phòng liền vịn lan can cúi đầu nhìn xuống dưới, tránh né ngọn đèn dọc hành lang.

Lách qua một góc, hai người nhanh chóng đi qua tới khúc quanh thì dừng lại, quan sát sườn bên kia, không thấy ai mới dám tiếp tục đi nữa.

Cuối cùng đi vòng với căn nhà chính diện, hai người dừng bước, Sở Lương Âm thăm dò một lượt, cửa phòng có người canh gác.

Đưa tay ra hiệu với Ninh Chiêu, nói cho nàng biết có người.

Ninh Chiêu Nhiên chớp mắt, vừa nhường mảy vừa chớp mắt vỗ vai Sở Lương Âm, sau đó như con gió nhảy xuống lan can bay ra ngoài, cố tình tạo ra âm thanh khiến hai tên thủ vệ chú ý.

Quả nhiên, hai tên thủ vệ kia nghe được tiếng động liền đi xuống bậc thang đuổi theo, Sở Lương Âm thừa dịp này lách mình đi tới cửa sổ, chọc thủng giấy dán nhìn vào, lông mày dựng ngược lên, ngay sau đó sắc mặt đen kịt, bước nhanh tới cửa phòng đẩy vào.

Căn phòng bày trí đầy đủ, đèn đuốc sáng trưng, bàn ghế giường lớn màn lụa không thiếu thứ gì, so với Mộ Dung Từ Quân bị giam trong phòng đá kia còn tốt hơn gấp trăm lần.

Khiến Sở Lương Âm tức giận chính là cái người cao lớn như voi ngủ trên giường, thật đúng là nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vân Liệt Triệu, người thức dậy cho bà.” Nàng bước đến trước giường, nắm đai lưng hấn dùng một tay xách lên, giống như xách một bao cát vậy.

Người ngủ ngon lành kia hít thở mang theo cả mùi rượu, lúc này bị Sở Lương Âm kéo dậy mới trợn mắt, tóc phía sau trói buộc cùng với bị đánh thức mà lồm bồm vài tiếng, có thể thấy người này có bao nhiêu cầu thả.

Mơ mơ màng màng mở mắt trông thấy gương mặt muốn ăn thịt người của Sở Lương Âm, Vân Liệt Triệu mới tỉnh táo, “Sở Lương Âm? Sao muội lại tới đây?” Hấn ngồi dậy, vô cùng mệt mỏi dụi mắt, cả người như ngọn núi nhỏ bên mép giường, đáng vẻ mơ màng giống như chưa tỉnh ngủ, làm người ta vừa buồn cười vừa tức giận.

“Con mẹ nó ta phải hỏi người mới đúng? Bà tưởng người sắp chết tới nơi rồi, hoặc là bị tên Mộ Dung Từ Tề kia hành hạ đến không còn hình người. Ai nghĩ tới mẹ nó người lại to đầu ngu ở đây. Nếu sớm biết người hưởng thụ như vậy, bà đây có đánh rắm cũng không đi tìm người!” Sở Lương Âm bùng nổ con tức giận, tục ngữ nói không sợ kẻ địch mạnh chỉ sợ đồng đội ngu như heo, hiện tại Vân Liệt Triệu trước mắt chính là con heo kia.

“Nữ nhân như muội đừng có ăn nói thô tục được không, cứ như vậy sau này ai dám lấy.” Nghe Sở Lương Âm nói tục hấn đã không vui, tóc tai trên trán che chắn tầm mắt, hấn tùy tiện vén qua, động tác vừa nhẹ nhàng vừa có lực.

“Vân Liệt Triệu, vì tìm người bà đây suýt chút nữa đã chết đuối giữa biển, mẹ nó bây giờ người còn tâm tư nói lời này à?” Sở Lương Âm không nhịn được nắm lấy vạt áo Vân Liệt Triệu, đem cả người hấn hất ra.

Vân Liệt Triệu nhanh nhẹn xoay người đứng vững, hai tay chống nạnh tỏ ra hương vị nam nhân nói, “Hừ coi như ta không đúng. Vậy muội tìm ta có việc gì?” Hấn không kiên nhẫn hỏi.

Sở Lương Âm thật muốn bóp cổ hấn chết, “Ta tìm người làm gì? Con mẹ nó tìm người làm gì? Mộ Dung Từ Tề giết chết cả nhà mình, người mất tích, ta không tìm người thì tìm mẹ người à? Không ngờ người ở đây hưởng thụ tới vậy, đến quý còn không nhận ra, có ăn có uống có cả ấm giường, xem như bà đây nhiều chuyện, không đánh rắm được phải đi tìm người.”

Vân Liệt Triệu gờ tay ngăn Sở Lương Âm, một bên nhắc lại lời nàng vừa nói, “Muội nói Mộ Dung Từ Tề giết cả nhà mình? Giết thì giết, có liên quan gì tới muội? Có liên quan gì tới ta? Y cũng không đối phó với ta.”

Sở Lương Âm nghiêng răng cũng không đủ hình dung con giận muốn giết hấn, “Hừ, coi như Sở Lương Âm ta nhiều chuyện, ta ăn no dư mỡ, người cứ tiếp tục ở đây hưởng thụ đi.” Nói xong, Sở Lương Âm xoay người rời đi.

Lúc này Ninh Chiêu Nhiên dụ hai tên thủ vệ kia đã quay lại, vừa tới cửa trông thấy sắc mặt đen như đất nòi của Sở Lương Âm vội vàng giữ nàng lại, “Có chuyện gì? Làm sao vậy? Mặt đen thế? Ày ôi, Vân lục hiệp, huynh không có việc gì à? Không có gì thì tốt, xem sắc mặt hồng hào của huynh, chắc cuộc sống gia đình thoải mái lắm nhỉ?” Vừa nhìn Ninh Chiêu Nhiên đã biết, Vân Liệt Triệu có chỗ nào chịu khổ chứ hưởng thụ gần chết kia.

Vân Liệt Triệu nhú mày nhìn Ninh Chiêu Nhiên, đôi mắt như hồ nước sâu không đáy, gương mặt hào phóng nói, “Cô bé ma giáo? Cô cũng đi theo Sở Lương Âm tới tìm ta?”

Ninh Chiêu Nhiên trợn mắt một cái, “Ai tới tìm huynh? Mộ Dung Từ Tề đã thương mấy trăm người của thần giáo ta, bản tiểu thư tới báo thù.”

Sở Lương Âm nhìn ngoài cửa, gương mặt lạnh lẽo như băng, nàng đứng là tức chết.

“Mộ Dung Từ Tề giết người của cô? Xem ra y gây ra không ít chuyện.” Hấn tìm ghế dựa ngồi xuống, còn nhiều hứng thú nói.

“Hừ đừng nói chuyện chúng ta. Mấy ngày nay Vân lục hiệp không tệ nhỉ, nghe nói Mộ Dung Từ Tề gọi huynh là Vân ca ca, hai người yêu nhau hả?” Ninh Chiêu Nhiên không nói chuyện vòng vo, hơn nữa giọng điệu không hay ho lắm.

“Nói bậy gì thế? Ta và Mộ Dung Từ Tề không có quan hệ đó.” Vân Liệt Triệu không thích nghe, vừa nhú mày cả gương mặt đã dọa người.

“Ồ, xem ra quan hệ các người rất phức tạp, người ngoài như chúng ta có thể hiểu được. Mộ Dung Tử Tề đâu, sao không thấy đâu?” Vừa rồi nàng chạy một vòng quanh tầng đá rồi tới bến tàu mới dừng lại, hiện tại hai tên đuổi theo nàng đã bị Ninh Tùy Phong và Nguyệt Ly Phong giải quyết.

“Ta làm sao biết.” Vân Liệt Triệu dựa lưng nói, nhìn đáng vẻ của hắn có lẽ không biết thật, hơn nữa vẻ mặt tỏ rõ không quan tâm.

“Vậy ngươi biết cái gì? Ngoài ăn với ngủ, ngươi ta đưa cái gì cũng không biết? Không hỏi đây là đâu vì sao lại đem ngươi tới đây? Vân Liệt Triệu, con mẹ nó không biết trong đầu ngươi chứa cái gì?” Sở Lương Âm nhìn không được xoay người mắng một trận.

Vân Liệt Triệu quay mặt lại thật sự không chịu nổi Sở Lương Âm, “Trong khoảng thời gian này ông đây luyện đao pháp, ở đâu có thời gian quản Mộ Dung Tử Tề làm gì, không liên quan tới ông?” Hắn vỗ bàn một cái, cũng bị Sở Lương Âm nổi giận mắng mỗ.

“Luyện đao pháp? Con mẹ nó đầu ngươi chứa toàn phân, luyện cái rắm!” Sở Lương Âm muốn xông lên, Ninh Chiêu Nhiên dùng sức kéo nàng lại, Mộ Dung Tử Tề không thấy ở đâu mà ở đây đã muốn có nội chiến.

Sở Lương Âm tức giận đến gân xanh ngay huyệt thái dương nổi lên, hung hăng trừng mắt nhìn Vân Liệt Triệu, nàng hất tay Ninh Chiêu Nhiên bỏ đi ra ngoài.

Vừa vặn lúc này Ninh Tùy Phong và Nguyệt Ly Phong cũng tìm được nơi này, vừa thấy sắc mặt Sở Lương Âm, Nguyệt Ly Phong đã biết có chuyện gì rồi.

“Sao vậy?” Chộp lấy Sở Lương Âm muốn rời đi, hắn nhìn thoáng qua trong phòng, sắc mặt Vân Liệt Triệu không khá hơn là bao, Ninh Chiêu Nhiên nhếch môi xem cuộc vui, đại khái có thể suy đoán chuyện gì xảy ra.

“Buông ta ra. Lục sư thúc ngươi ăn nhầm phân rồi, đầu óc bà đây bị cửa ập mới ngẩn dậm xa xôi nhìn ăn nhìn uống tới tìm hắn, sau này sống chết của hắn không liên quan tới ta nữa.” Muốn hất tay Nguyệt Ly Phong chạy đi cho khuất mắt nhưng không có sức.

“Được rồi, Lục sư thúc không có chuyện gì là tốt. Chỉ sợ làm kinh động người của Mộ Dung Tử Tề, phải đi thì cùng đi.” Nguyệt Ly Phong thay đổi dáng vẻ ‘không liên can tới hắn’ như trước đây, ngược lại an ủi Sở Lương Âm.

Thấy nàng bớt giận, hắn mới buông tay nàng ra, sau đó xoay người đi vào trong phòng, “Lục sư thúc.”

Vân Liệt Triệu liếc nhìn Nguyệt Ly Phong, “Ngươi cũng tới à?”

“Người mất tích, mọi người ở Tùng Vụ môn rất lo lắng, ai cũng nghĩ người bị Mộ Dung Tử Tề hại.” Nguyệt Ly Phong đáp, trên dưới đánh giá Vân Liệt Triệu một vòng, xem ra hắn không bị chút tổn thương nào, còn có mùi rượu trên người, khó trách Sở Lương Âm tức giận như vậy.

“Được rồi, đừng ở đây so tài nữa, chúng ta đã hoàn toàn kinh động bọn họ rồi.” Ninh Chiêu Nhiên dựa người vào cửa, lười biếng nói.

Sở Lương Âm đứng bên ngoài mặt lạnh như băng, nhìn đám người áo đen đến gần, đáy mắt nàng hiện ra sát ý.

Đôi mắt ung của Ninh Tùy Phong tìm kiếm Mộ Dung Tử Tề giữa đám người áo đen nhưng không thấy.

Cuối cùng Nguyệt Ly Phong nhìn thoáng qua Vân Liệt Triệu, rồi xoay người đi ra ngoài, bốn người sóng vai đứng một chỗ, gió đêm thổi tới mang theo hơi lạnh.

Vân Liệt Triệu ở trong phòng cũng đột nhiên đi ra, cầm đại đao trong tay, đi nhanh tới bên cạnh Sở Lương Âm, nhú mày nhìn đám người rậm rạp đang tiến tới, hắn hết sức kinh ngạc, trước giờ hắn không nghĩ nơi này lại nhiều người như thế.

Sở Lương Âm cũng không nhìn hắn, chỉ nhìn chằm chằm đám người áo đen, bọn họ khí thế phi phàm sát khí đằng đằng, nhưng nàng cũng muốn lao tới ngay lập tức, giết từng tên không chừa mảnh giáp như vậy mới dập tắt được tức giận trong lòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chuyện Của Nhà Mình

Gần năm trăm người áo đen xuất hiện ở trước mắt, khí thế bọn họ của mang theo sát khí đậm đặc lạ thường, nhất là cử chỉ và hô hấp không tiếng động, càng khiến người ta cảm thấy bọn họ giống như quỷ mỵ.

Bọn họ dừng lại cách năm người kia chừng mười thước, năm trăm người đối mặt với năm người, trong mắt không thiếu đắc ý, trái lại nhất định phải giết

chết quyết tâm của nhóm người này.

Hai người Nguyệt Ly Phong và Ninh Tuy Phong mới ở bến tàu giao thủ với đám người áo đen, hiển nhiên hiểu rõ năng lực của bọn họ. Sắc mặt hai người này không thoải mái có thể thấy rõ đám người này khó đối phó bao nhiêu.

“Bọn họ không giỏi ‘đơn đả độc đấu’, cho nên cố gắng tách bọn họ ra.” Nguyệt Ly Phong đứng bên cạnh Sở Lương Âm thấp giọng nhắc nhở.

Chân mày Sở Lương Âm giật giật, sắc mặt âm trầm hòa hoãn hơn nhiều, liếc nhìn một bên gái Nguyệt Ly Phong, thu hồi tầm mắt không nói gì. Vốn định nói gì đó nhưng quay đầu lại thì không nói ra được, rất kỳ quái.

“Mộ Dung Tử Tề đâu?” Ninh Tuy Phong một mực tìm Mộ Dung Tử Tề, nhưng không thấy bóng dáng y đâu cả, mặc dù đám người này là trợ thủ đắc lực của y cũng có phần đã thương người của ma giáo nhưng đối với hắn mà nói Mộ Dung Tử Tề mới là kẻ đáng chết nhất.

“Bọn họ không nói chuyện được đâu, người đừng lãng phí nước bọt. Giết sạch bọn họ đi, ta không tin Mộ Dung Tử Tề không xuất hiện.” Sở Lương Âm lạnh nhạt nói. Đối mặt nhiều lần với đám người loại này, bọn họ đều không nói qua một câu, cho dù vừa nãy mới cùng Ninh Tuy Phong và Nguyệt Ly Phong ở bến tàu giao thủ, cũng chưa từng phát ra âm thanh cầu cứu hay tìm cứu binh, không phải rất kỳ quái sao? Cho nên, đáp án duy nhất chính là bọn họ không nói được.

“Câm điếc à? Ha, câm điếc càng tốt, bản tiểu thư ta ghét nhất lúc giết người phải nghe tiếng sói khóc quỷ hồn.” Ninh Chiêu Nhiên rút nhuyễn tiên bên hông ra, roi da màu đỏ trong đêm đen càng thêm dữ tợn.

Vân Liệt Triệu nhíu mày liếc nhìn bốn người bên cạnh, về mặt ‘không giết y sẽ không bỏ qua’, hắn cũng nắm chắc đại đao trong tay, xem ra nếu hắn không đi ra ngoài sát cánh với bọn họ, Sở Lương Âm nhất định sẽ giết hắn.

Bọn họ bất động, đám người kia cũng không động, gió đêm lạnh lạnh thổi tới, mang theo mùi vị tanh mặn của biển, giống như đoán được đêm nay sẽ không yên bình như vậy.

Đột nhiên, hai nữ nhân bên này Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên đã sớm thương lượng xong, đồng loạt nhảy từ trên lan can xuống, bóng dáng hai người trong nháy mắt ẩn hiện bên vách tường, âm thanh chém giết tức thì vang lên, roi da của Ninh Chiêu Nhiên y một con rắn, quét sạch những vật xung quanh.

Sở Lương Âm không cần vũ khí cũng sử dụng tay thành thạo, chỉ có điều nàng đã đánh giá thấp năng lực những người này, nàng có thể cảm nhận được run rẩy của thân thể người nọ khi dính một chương của nàng, nhưng người nọ không chút sứt mẻ nào, lại có thể nhìn đến trình độ này.

Thật sự giống như lời Nguyệt Ly Phong nói, bọn họ coi trọng cách đánh hợp tác, ba người đồng thời công kích nàng, phối hợp hoàn mỹ mười phần, cho nên nàng bị chặn ở giữa không lui được.

Khó khăn lắm mới tránh thoát được công kích luân phiên của ba người, mũi kiếm sắc bén xẹt qua cằm của nàng, nàng dùng một cước đá văng thanh kiếm kia, thuận tiện dùng khuỷu tay đè lên ngực người nọ, đồng thời nắm cánh tay lại, bàn tay cố sức vặn xương cánh tay răng rắc vang dội, tay cầm kiếm nhẹ buông ra, kiếm rơi xuống đất, Sở Lương Âm nhắc chân đá một cái, chớp mắt kiếm rơi xuống đất đã nằm trong tay nàng.

Kiểm trong tay, tình thế thay đổi, giống như con rồng bị vây khốn được thăng thiên, chịu đựng quá đủ cảm giác áp chế, tức giận trong lòng không có chỗ bộc phát, nàng lần lượt xê dịch thân thể, không nhìn rõ chính xác vị trí của nàng, trong chớp mắt, những nơi nàng đã đi qua đều có máu rơi và phần còn lại của tay chân đã bị cắt.

Những người đó quả nhiên bị câm điếc nên không lên tiếng, bị thương cụt tay cũng không phát ra âm thanh nào, trận đánh này yên lặng nhưng ngập tràn máu tanh.

Không biết từ lúc nào ba nam nhân đã tham gia chiến đấu, yên lặng hoàn toàn bị phá vỡ, tiếng vũ khí chạm vào nhau không ngừng giao thoa bên tai, thỉnh thoảng trong lúc di chuyển Sở Lương Âm chú ý đến hành động của Vân Liệt Triệu, hắn nói khoảng thời gian này đều luyện tập đao pháp, nàng muốn nhìn thử xem rốt cuộc Vân Liệt Triệu có tiến bộ gì không.

Vân Liệt Triệu đúng là không nói dối, đao pháp của hắn sắc bén nhanh gọn hơn trước đây rất nhiều, lưỡi đao xẹt qua kính phong đập vào mặt, người đối diện bị đao phong của hắn bức lui vài bước, điều này làm Sở Lương Âm phải nhìn hắn bằng một cặp mắt khác xưa.

Nhuyễn tiên của Ninh Chiêu Nhiên càng thích hợp đánh chiến kiểu này, tiếc rằng địa phương có hạn, nàng không thể thi triển ra hết được.

Ninh Tuy Phong tự nhiên cảm nhận được, lập tức đứng gần chiến tuyến với mười mười mình, Ninh Chiêu Nhiên cảm thấy hắn vương bận nói, “Đi sang bên kia.”

Một chương của Ninh Tuy Phong như thiên lôi phá núi, một chương phát ra nam nhi cao sáu thước cũng phải văng đi ra, xung quanh hắn không có người nào dễ dàng đã thương được hắn.

Ninh Chiêu Nhiên thối lui cách xa hắn, từ từ đi tới sát mép, mười mấy người vây quanh, bọn họ am hiểu nhất là chiến thuật đoàn thể chiến, khó trách ngày ấy Sở Lương Âm đang tắm, đột nhiên xuất hiện tên áo đen, không đánh nhau với Nguyệt Ly Phong mà lựa chọn chạy trốn, ‘đơn đả độc đấu’ là điểm yếu của bọn hắn.

Bóng dáng Nguyệt Ly Phong cũng không sờ được, chỉ nhìn thấy một bóng trắng như con kiến nhỏ len lỏi giữa đám người áo đen, nhưng âm thanh kiếm

cắt vào da thịt hết sức rõ ràng, giống như ngay sát bên tai vậy.

Bóng dáng Sở Lương Âm dần dần thoáng ly khỏi bọn họ, nàng trực tiếp đi đến căn phòng dưới tầng đá, mấy chục người đuổi theo nàng, nhưng trong lúc lơ đãng xoay người, nàng nhìn thấy bóng màu hồng phiêu đảng trên đỉnh nóc phòng ngủ Vân Liệt Triệu, phút chốc nhảy lên tầng đá, đối mặt với người đang đứng trên nóc nhà – Mộ Dung Tử Tề.

Đám người áo đen bao vây tấn công nàng lần lượt nhảy lên, Sở Lương Âm giờ tay mua kiếm, nóc nhà căn phòng trên tầng đá bị gió kiếm của nàng quét qua vô số dấu tích, tạo thành những đốm hoa lửa trong đêm đen càng rực rỡ.

Mộ Dung Tử Tề vẫn xinh đẹp yêu mị, y đứng lẳng lặng nhìn thi thể khắp nơi, kia đều là thuộc hạ của y nhưng y vẫn không có hành động khác, không biết y đang suy nghĩ gì mà chỉ đứng đó.

Sở Lương Âm nhìn chằm chằm Mộ Dung Tử Tề, dõi theo ánh mắt của y, y đang nhìn Vân Liệt Triệu?

Nghĩ đến việc này, Sở Lương Âm lại thấy tức giận, bay vọt tới chỗ Mộ Dung Tử Tề.

Mộ Dung Tử Tề như bưng bình tĩnh, nhẹ nhàng nhích người qua chỗ khác, chậm rãi di chuyển tầm mắt nhìn Sở Lương Âm, kiếm trong tay nàng đang rỉ máu, cái tên La Sát của nàng cũng không phải dễ trung.

“Đại ca, Mộ Dung Tử Tề ở trên kia.” Ninh Chiêu Nhiên đánh nhau với mấy chục tên ở phía xa, ngẩng đầu liền trông thấy Sở Lương Âm và Mộ Dung Tử Tề ở trên nóc nhà, lập tức hô to, roi trong tay càng thêm ra sức, hoa cỏ ven đường đều bị nàng tước đoạn.

Ninh Tuy Phong nghe thế hai tay đẩy một cái, chưởng phong đánh ngã mấy người vây quanh, hần lập tức nhảy chính xác lên trên nóc nhà, đứng trước mặt Sở Lương Âm, “Mộ Dung Tử Tề, người đã thương mấy trăm người của ta, hôm nay người phải để mạng lại đây.”

Dứt lời, Ninh Tuy Phong xông thẳng tới chỗ Mộ Dung Tử Tề, Sở Lương Âm không cam chịu bị bỏ lại phía sau, lách kiếm trong tay cùng Ninh Tuy Phong chạy như bay về phía Mộ Dung Tử Tề.

Ba người trên nóc nhà người tới ta đi, đều là khinh công cực điểm, ba người như con rối gỗ dây dưa, không nhìn thấy rõ phương hướng di chuyển cụ thể của bọn họ, giống như một mực tới tới lui lui trên nóc nhà.

Lúc này, phía biển xa xa có ba con thuyền đi tới, thuyền kia chưa cập bờ đã có vô số người từ trên thuyền nhảy xuống, đêm tối như mực, không thấy rõ bộ dạng của bọn họ, nhưng một đám người như gió lớn đi tới.

Từ xa có thể nhìn thấy phía trên ngọn núi đèn đuốc sáng trưng đang đánh nhau tụi bụi, hơn nữa trên đỉnh có ba bóng người bay tới bay lui không rõ là ai nhưng rất bắt mắt, nhóm người này đi thẳng đến bên kia, coi như gió cuốn mây tan, hành tung mơ hồ.

“Công tử.” Mũi kiếm như tơ nhện xẹt qua yết hầu, máu nóng phun ra, Nguyệt Ly Phong lách mình tránh đi liền nghe được âm thanh quen thuộc.

Hần nghiêng người nhìn, trông thấy Hoành Hạ ba chân bốn cẳng chạy tới, phía sau còn có một nhóm người được huấn luyện nghiêm chỉnh gia nhập trận đánh, hần thu hồi kiếm nhét vào bên hông lui ra xa từ địa. Đảo mắt nhìn về phía bên kia, người của thần giáo đã đến tiếp ứng Ninh Chiêu Nhiên.

Nhưng mà đến đây không chỉ có hai nhóm người bọn họ, người của Mạc phủ cũng đến, đồng thời có không ít người của thế gia môn phái, chỉ có điều lúc này trận đánh đã sắp kết thúc, thật sự trên nóc nhà thì chưa.

Ninh Chiêu Nhiên nóng như lửa đốt, cái gì cũng không làm, đứng bên dưới chống nạnh ngẩng đầu nhìn bóng dáng ba người không rõ dây dưa, lông mày nhíu chặt.

“Trên kia là ai thế?” Không biết ai đứng trong chiến tuyến Mạc phủ hỏi câu này, Tiêu Vũ Nặc đứng cạnh Mạc Thành Kiêu phe phẩy cây quạt nói: “Sở Lương Âm, Ninh Tuy Phong, Mộ Dung Tử Tề.” Về mặt hần tươi cười nói, nhìn có vẻ thích thú hơn là khó chịu mùi máu tanh.

Sắc mặt Mạc Thành Hiêu căng thẳng, mấy vị đại diện thế gia cũng nghiêm túc đứng xem, đây chẳng phải là quyết đấu thông thường.

Vân Liệt Triệu ở bên kia đã nhìn không được, nhấc đao lên nhưng bị Nguyệt Ly Phong ngăn lại, “Hai người bọn họ dùng phương pháp bao vây tấn công, vừa mới phối hợp hoàn hảo, nếu có người xông vào sẽ làm rối loạn.” Vân Liệt Triệu không kiên nhẫn hừ lạnh một tiếng, đem đại đao cắm xuống mặt đất, hoa lửa nổi lên bốn phía.

Hoành Hạ và Đỗ Ý Lăng đứng một bên với Nguyệt Ly Phong, Hoành Hạ nhìn đến hoa cả mắt cũng không biết vì sao công tử nhà mình lại biết rõ chiến thuật của Ninh Tuy Phong và Sở Lương Âm.

Ánh mắt Đỗ Ý Lăng cũng vậy, trong tay nàng đang giữ kiếm của Sở Lương Âm, hiện tại rất muốn ném lên nhưng nghe Nguyệt Ly Phong nói không được quấy rầy bọn họ nàng đành phải giậm chân tại chỗ.

Mái ngói trên nóc nhà bắt đầu bay ra tứ phía, rầm rầm vỡ nát thành trăm mảnh, người đứng xem cuộc chiến không khỏi lui ra sau vài bước, ánh mắt không chớp nhìn phía trên.

A! Phía trên không biết là ai kêu đau một tiếng, có thể nghe rõ là tiếng động nhưng không thấy bóng dáng. Vân Liệt Triệu bên này và Ninh Chiêu Nhiên bên kia gấp gáp không tả nổi, nóng lòng muốn đi lên hỗ trợ. Đột nhiên Nguyệt Ly Phong chấp tay đứng đó nhảy lên, giống như mũi tên rời cung gia nhập

cuộc chiến, vốn dĩ bóng dáng ba người đã không rõ lúc này càng thêm hoa mắt, Nguyệt Ly Phong gia nhập khiến bọn họ không nhìn ra phương hướng, chỉ thấy vài bóng người ta tới người đi, mái ngói trên nóc đã bay đi gần hết mà bọn họ vẫn chưa có tiến triển gì.

A! Lại thêm một tiếng kêu đau đớn, không biết là ai phát ra, Ninh Chiêu Nhiên ở bên kia hoảng sợ, mọi người cũng có thể đoán ra, người vừa mới trúng chiêu hẳn là Ninh Tuy Phong.

Đỗ Ý Lăng cắn chặt môi, gắt gao nhìn chăm chăm phía trên, cổ cương lên nhưng ánh mắt vẫn chưa hề chớp.

Bỗng, từ trên đỉnh phát ra một cỗ khí lưu đập vào mặt, chỉ có một số ít người chịu nổi, phần lớn mọi người bao gồm cả Hoành Hạ và Đỗ Ý Lăng đều phải lui về phía sau vài bước, màng nhĩ và nội tạng như bị tiếng nổ vang xé rách.

Ba đầu một vẫn không có tiến triển chút nào, Tiêu Vũ Nặc thu quạt ngọc trong tay, cả người nhảy lên gia nhập vào chiến cuộc.

Lúc này bốn đánh một càng làm người xem bên dưới căng thẳng, ai ai cũng là cao thủ trong cao thủ, nhưng Mộ Dung Tử Tề kia thì không biết, có thể tưởng tượng Mộ Dung Tử Tề đã đạt tới cảnh giới gì. Chẳng qua vẫn có người không hiểu được cuối cùng y đã làm gì mà trong một khoảng thời gian ngắn võ công lại cao như vậy, rõ ràng trước kia rất tầm thường.

Két một tiếng, nóc nhà lắc lư, người đứng xem lại lui ra sau lần nữa, thầm nghĩ căn phòng muốn sập?

Một tiếng thét chói tai vang lên, một góc phía đông của căn phòng nứt ra, một nửa phòng đã biến thành đồng gạch vụn.

Giờ phút này, giữa không trung có bốn người đầu chuyển mỗi người một góc, người bên dưới còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra, một bóng màu đỏ từ mái hiên lộc cộc từ trên rơi xuống, đợi đến lúc nhìn thấy rõ cả người y đã nằm trên mặt đất, không phải ai khác chính là kẻ khiến tất cả mọi người kinh hãi – Mộ Dung Tử Tề.

Bốn người từ trên nóc nhà nhảy xuống, một góc khác của căn phòng bắt đầu nứt ra, nhưng chẳng ai quan tâm điều đó, bởi vì tất cả lực chú ý đều bị người nằm trên đất hấp dẫn.

Ninh Chiêu Nhiên là người đầu tiên xông tới, một tay đem Mộ Dung Tử Tề khõe miệng còn chảy máu dừng dậy, “Người tới bắt y trói lại, mang về giáo xử lý trước mặt mọi người.” Nàng rống hống kêu lên, người thần giáo lập tức đi tới, dáng vẻ phải đem Mộ Dung Tử Tề đi.

Nhưng người Mạc phủ không đồng ý, “Khoan đã, cho dù việc làm của Mộ Dung Tử Tề là tội ác tày trời nhưng y cũng là người của Mộ Dung phủ, phải đem y về cho Mạc minh chủ quyết định.” Một người đàn ông trung niên ở sau lưng Mạc Thành Hiếu nói.

Mạc Thành Hiếu bước lên, “Đúng vậy, y là người Mộ Dung phủ, phải giao cho phụ thân quyết định.

“Hừ, Mạc phủ các người đúng là thích lấy đồ có sẵn, người bị ca ca ta cùng với đám người Sở Lương Âm và Tiêu công tử chế trụ, các người nói muốn mang đi là mang đi à? Da mặt cũng ít có dày quá đấy.” Ninh Chiêu Nhiên hất tay ném Mộ Dung Tử Tề cho người trong giáo, hai tay chống nạnh ưỡn ngực ngẩng đầu, rõ ràng khiêu khích.

Sở Lương Âm bình tĩnh liếc nhìn bọn họ một cái, không quan tranh chấp này, cất bước đi về phía Hoành Hạ Đỗ Ý Lăng bên kia, Đỗ Ý Lăng nhanh chân chạy tới, lôi kéo tay nàng, “Sở tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

Sở Lương Âm lắc đầu, “Ta không sao.” Nhìn Đỗ Ý Lăng khỏe mạnh không bị thương chỗ nào, kiểm mình vẫn còn ở trong tay nàng, tất nhiên yên tâm. Nhưng vai trái vẫn đau âm ỉ, vừa rồi nàng bị một chưởng của Mộ Dung Tử Tề đánh trúng, còn tưởng cánh tay trái sẽ bị phế đi không chứ.

“Lương Âm.” Vân Liệt Triệu đi tới nhìn vai trái của nàng, “Muội không có chuyện gì chứ?” Tuy là quan tâm nhưng giọng nói trầm thấp của hắn nghe qua có vẻ công thức hóa, không có một điểm thành ý.

Sở Lương Âm tròn mắt nhìn hắn một cái, phớt lờ hắn đi qua bên kia, Vân Liệt Triệu hít bụi cũng không nói gì.

Bên kia vẫn cãi vã vẫn đề cuối cùng Mộ Dung Tử Tề thuộc về ai, giọng nói Ninh Chiêu Nhiên so với sấm sét còn vang dội hơn, khiến đối phương không chen vào nói được.

Ninh Tuy Phong đã sớm đi sang một bên, vừa rồi hắn cũng bị đánh trúng, hiện tại lòng bàn tay vẫn còn tê dại.

“Công tử, người không bị thương chứ? Ta thấy thất sư thúc và Ninh công tử đều bị thương.” Hoành Hạ đi theo Nguyệt Ly Phong rời xa cuộc cãi vã, người Nguyệt gia cũng đi sau lưng Nguyệt Ly Phong, tranh chấp bên kia không liên quan tới bọn họ.

“Ta không sao.” Nguyệt Ly Phong nhàn nhạt nói, ánh mắt không gọn sóng nhìn lướt qua Sở Lương Âm, vừa vận nàng cũng đảo mắt nhìn hắn, hai người không nói gì thản nhiên đi dời tầm mắt.

“Mộ Dung Tử Tề không phải người của Ma giáo, các người không có quyền mang y đi xử tử.” Cãi vã bên kia vẫn còn tiếp tục.

“Ma giáo? Hừ nếu các người đều đã nói như vậy, nếu bản tiểu thư không cho các người biết cái gì gọi là ma giáo thì thật có lỗi.” Ninh Chiêu Nhiên vung tay lên, người phía sau tụ tập lại, muốn đo sức bọn họ tuyệt đối không ngán.

“Ma nữ nguoi, nhị công tử chúng ta không cần sợ cô ta.” Cũng không biết chó săn của môn phái nào bắt đầu giựt giây Mạc Thành Hiếu và thần giáo Ma

Nha khai chiến.

“Mẹ nó, các người nói xong chưa hả? Không phải muốn tận mắt nhìn y chết à? Vậy cùng nhau nhìn đi, ồn ào cái quái gì?” Vân Liệt Triệu bị bọn họ chọc giận, rống một tiếng to rung trời, quả nhiên tất cả liền ngậm miệng.

“Ha ha ha...” Mộ Dung Tử Tề bị trời phát ra tiếng cười, máu không ngừng chảy xuống nơi khoe miệng, y cười châm chọc lại đáng đánh đòn.

“Cười con mẹ người ấy.” Ninh Chiêu Nhiên đá một cước, cả người Mộ Dung Tử Tề co rút lại, phun ra một bụm máu.

“Chúng ta đi thôi.” Sở Lương Âm mở miệng, liếc xéo Vân Liệt Triệu một cái, lông mày vẫn nhíu chặt như cũ.

Đỗ Ý Lăng đuổi theo sát Sở Lương Âm đi xuyên qua đám người rồi đi, Nguyệt Ly Phong cũng xoay người bước đi, người Nguyệt gia lần lượt theo Nguyệt Ly Phong rút lui, Vân Liệt Triệu đi sau cùng, lúc gần đi cũng không thèm liếc nhìn Mộ Dung Tử Tề một cái, xem ra lời hắn nói là thật, hắn không có quan hệ gì với Mộ Dung Tử Tề, thậm chí nếu y chết ngay lập tức hắn cũng không mấy may quan tâm, chỉ lo chú tâm khiêng đại đao bảo bối của mình.

Lúc đi xuống, Nguyệt Ly Phong quay đầu nói với tên thuộc hạ phía sau vài câu, tên thuộc hạ vội vàng chạy ngược lại, đi tới bên cạnh Tiêu Vũ Nặc nói nhỏ vào tai vài câu rồi rời đi, Tiêu Vũ Nặc nhướn mày cười gât gù, “Các vị đừng àm ỹ nữa, Mộ Dung gia vẫn còn một người sống.”

Không quan tâm hai bên an bài Mộ Dung Tử Tề thế nào, toàn bộ người Nguyệt gia và Tùng Vụ môn đều quay trở về thuyền. Hôm ở biển gặp bão con thuyền kia đã bị hủy, trước mặt là chiếc thuyền Nguyệt gia còn lại, đoàn người lên thuyền nhờ neo, lái thuyền rời khỏi đảo nhỏ, bọn họ tới là tìm Vân Liệt Triệu, những chuyện còn lại không liên quan bọn họ, chỉ lo thân mình là đủ rồi.

Trở lại thuyền, Sở Lương Âm liền tìm một gian phòng đi vào, Đỗ Ý Lăng đi theo nàng, thấy sắc mặt không tốt lắm của nàng cũng không dám nói lời nào, ngồi trên ghế nhìn người dựa lưng vào giường nhắm mắt, nàng nhỏ tiếng nói: “Sở tỷ tỷ ngủ một giấc đi, nhìn tỷ có vẻ rất mệt mỏi.”

“Ừm.” Nàng thờ ơ trả lời.

Đỗ Ý Lăng chép miệng, cũng không biết nói cái gì. Vừa vặn bên ngoài có người gõ cửa, Đỗ Ý Lăng nhanh chân chạy ra mở cửa, chỉ nhìn thấy Hoành Hạ đứng bên ngoài, một tay cầm bình sữa.

“Có chuyện gì?” Đỗ Ý Lăng hung hăng hỏi, giống như không định gặp hắn.

Hoành Hạ trợn mắt, “Ta không có đến tìm cô.” Nói xong, nhìn lướt qua Đỗ Ý Lăng trông thấy người nằm trên giường thì dừng lại, nhỏ tiếng nói: “Thất sư thúc đây là thuốc mỡ công tử đưa cho người, đây là thuốc mỡ Lục sư thúc đưa, người xem nhận cái nào?” Hoành Hạ cười mỉa, vốn vâng lệnh công tử đưa thuốc cho thất sư thúc, ai ngờ đi nửa đường gặp Lục sư thúc, hắn kín đáo đưa thuốc cho mình nói đưa tới đây. Hắn hết cách đành phải mang tới.

Sở Lương Âm mở mắt, lạnh lùng quét nhìn Hoành Hạ, “Đề đó đi.”

Hoành Hạ vội gật đầu, như được ban ân, đặt thuốc mỡ lên bàn rồi bỏ chạy, lúc tới cửa không quên làm mặt quỷ với Đỗ Ý Lăng, chọc nàng giờ tay định đánh hắn, nhưng sợ Sở Lương Âm không vui đành hừ lạnh một tiếng đóng cửa lại.

Trở lại bàn, Đỗ Ý Lăng cầm hai bình thuốc kia, nhìn hết cái này đến cái kia, “Sở tỷ tỷ muốn dùng của người nào?”

Sở Lương Âm thờ dài, “Tùy, người nào cũng được, đem tới bôi thuốc cho ta.” Nói xong, nàng ngồi dậy cởi bỏ quần áo, lúc bà vai lộ ra Đỗ Ý Lăng kinh hãi thét lên, “Tím đen hết rồi!” Vội vàng chạy tới, không đành lòng nhìn vai trái của Sở Lương Âm.

Lấy tay vén mái tóc qua bên phải, Sở Lương Âm để lộ một bên gáy trắng ngà, hoàn mỹ như tranh vẽ, “Thỏa lên cho ta.” Nàng uể oải nói chuyện, vì khó chuyện lại đầu một trận dài với Mộ Dung Tử Tề còn trúng một chương của y, khó trách sẽ thấy mệt mỏi.

“Vâng!” Đỗ Ý Lăng cẩn thận đem thuốc mỡ trong bình đổ vào tay, sau đó vẽ loạn lên bà vai Sở Lương Âm.

“A!” Sở Lương Âm nhướn mày, Đỗ Ý Lăng vội vàng dừng tay, “Đau lắm hả?” Nàng nhìn cũng thấy đau, toàn bộ bà vai đều biến thành xanh tím, không đau mới là lạ.

“Không có việc gì.” Sở Lương Âm lắc đầu, Đỗ Ý Lăng mới dám tiếp tục, dường như đem cả một bình xài hết, Đỗ Ý Lăng không hy vọng Sở Lương Âm lại chịu khổ, mau chóng hết, đồ nhiều thêm chút, mau chóng hết.

Lúc con thuyền rời khỏi hòn đảo mặt trời đã từ đường chân trời nhảy ra. Sáng sớm, gió biển thổi nhẹ nhẹ, Đỗ Ý Lăng cẩn thận bước ra từ căn phòng, thận trọng đóng cửa lại, lúc này mới dám lớn tiếng thở dốc.

Tối hôm qua, Sở Lương Âm sau khi xoa thuốc xong liền ngủ, chỉ có nàng không dám ngủ, sợ lúc ngủ càn quấy làm Sở Lương Âm không an giấc, chờ đến hừng đông mới dám chạy ra khỏi phòng.

“Ôi, thật tốt quá.” Lười biếng đuổi thất lung, Đỗ Ý Lăng rung đùi đắc ý, tiếp tục đuổi người vận động.

“Thần linh ơi, sao hôm nay cô thức sớm thế?” Hoành Hạ bụng mâm điểm tâm đi tới, vừa vặn trông thấy Đỗ Ý Lăng đang uốn éo thân thể.

Đỗ Ý Lăng xoay người nhìn hắn, cuối cùng đem tầm mắt dừng lại trên cái mâm trong tay hắn. Hoành Hạ bĩu môi, đem mâm ra phía sau, “Đây là cho

công tử ăn, cô có thiếu gì đâu.”

Đỗ Ý Lăng trợn mắt, thò tay với lấy, Hoành Hạ tức giận định mắng người.

“Ngươi nhỏ tiếng cho ta, Sở tỷ tỷ đang ngủ, nếu ngươi đánh thức tỷ ấy thức, coi chừng tỷ ấy ném ngươi xuống biển.” Thấy Hoành Hạ định mắng người, Đỗ Ý Lăng vội vàng lấy Sở Lương Âm ra chắn áp hấn.

Hoành Hạ lập tức ngậm miệng, cẩn thận liếc nhìn căn phòng đóng kín cửa, nhỏ tiếng hỏi: “Thất sư thúc có bị thương nghiêm trọng không?” Tối hôm qua đánh nhau hấn không thấy rõ, không nghĩ Sở Lương Âm sẽ bị thương.

Đỗ Ý Lăng gạt đầu, ăn một miếng điểm tâm, “Cũng không sao, toàn bộ bả vai đều xanh tím hết, ta vừa chạm vào tỷ ấy đã run lên, nhất định rất đau.”

Hoành Hạ thôn thức, “May mà công tử không bị thương.”

“Ngươi nói vậy là sao? Ta nói cho ngươi biết, Sở tỷ tỷ bị thương là vì công tử ngươi không có tài cán, ra tay sớm một chút thì Sở tỷ tỷ làm sao bị thương chứ, chỉ giỏi khoe khoang.” Vừa nghe Hoành Hạ nói như vậy, Đỗ Ý Lăng nhất thời mất vui, bộ dạng hung hãn như muốn ăn thịt người.

Hoành Hạ mau chóng ngậm miệng, “Được rồi được rồi, là ta sai được chưa. Ta đi đưa điểm tâm cho công tử đây.” Nói xong vội chạy vòng qua, trốn tên ôn thần này càng xa càng tốt.

“Hừ, lòng lang dạ sói.” Nhìn bóng dáng Hoành Hạ, Đỗ Ý Lăng không hết hận rủa thầm.

Hoành Hạ bung điểm tâm đến phòng Nguyệt Ly Phong, lúc này Nguyệt Ly Phong và Vân Liệt Triệu đã dùng xong, Hoành Hạ đặt mâm xuống, một bên châm trà cho hai người một bên nói: “Vừa rồi ta gặp Đỗ Ý Lăng, nàng ấy nói bả vai Thất sư thúc không thể động, xanh tím cả lên, vừa chạm vào nàng đã run lên.” Lời đồn là truyền đi như thế, mỗi người nói sẽ tự thêm mắm dặm muối vào liền thay đổi đến không ngờ.

Hai người đồng thời buông đũa, Vân Liệt Triệu vỗ bàn, “Cái tên Mộ Dung Tử Tề này cũng thật quá đáng.”

Nguyệt Ly Phong nhìn thoáng qua Vân Liệt Triệu, “Lục sư thúc đừng gấp, thật ra Mộ Dung Tử Tề không phải là điều trọng yếu Thất sư thúc quan tâm, sở dĩ nàng tham gia chuyện này hoàn toàn là vì Lục sư thúc, hiện tại nàng cũng không quan tâm sống chết của Mộ Dung Tử Tề.” Mặt mày hẩn như ngọc, trong lúc nói chuyện ánh mắt mang theo ý cười thần nhiên, làm cho người ta muốn đuối mũi.

Vân Liệt Triệu nhàm chán đem tách trà Hoành Hạ mới pha uống sạch, “Vây bây giờ phải làm sao? Tử Tùng Vụ môn đến giang hồ ai ta cũng có thể chọc, chỉ có một mình Sở Lương Âm là không thể trêu nổi.”

Hoành Hạ co quắp khóe miệng, lại không dám cười chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng.

“Khoảng thời gian này có không ít trở ngại, lên đất liền còn phải về núi một chuyến, mấy vị sư thúc đều vội vã thời gian còn nhiều, Lục sư thúc không cần gấp gáp.” Nguyệt Ly Phong bình tĩnh như nước nói.

Vân Liệt Triệu buồn bực lắc đầu, có thể thấy chuyện Sở Lương Âm đã làm hấn đau đầu cỡ nào. Nhìn bộ dạng Vân Liệt Triệu, Nguyệt Ly Phong không khỏi khẽ cười.

Con đường trở về xa xôi nhưng yên bình không giống như lúc bọn họ đi, sóng biển cuộn cuộn, thời tiết thay đổi thất thường, đoạn đường này trái lại sóng yên biển lặng.

Thương thế Sở Lương Âm đã khá hơn, nhưng chương pháp Mộ Dung Tử Tề rất lợi hại, một chương này khiến nàng phải chịu đau hai ngày, cho dù đang ngủ cũng không dám cựa mình.

Vân Liệt Triệu nhìn Sở Lương Âm vài lần, Sở Lương Âm xa cách, hấn cũng tức giận, rõ ràng không tới nàng, Sở Lương Âm cười khẩy trong lòng, đúng là đồ không tìm không phải.

Đây là lần đầu tiên Hoành Hạ và Đỗ Ý Lăng trông thấy Sở Lương Âm tức giận như vậy, không nghĩ lúc Sở Lương Âm tức giận có thể bày ra vẻ mặt hù chết người.

“Sở tỷ tỷ, nhìn xem thời tiết hôm nay thật tốt. Lúc chúng ta tới tỷ đã bị sóng biển cuốn kia, chiếc thuyền bị lật. Là Ninh công tử cứu ta lên, những người khác cũng do hấn cứu, nếu không phải hai chiếc thuyền gần nhau, có lẽ chúng ta đã chết trên biển.” Đỗ Ý Lăng và Sở Lương Âm đứng ở mũi thuyền ngắm biển, nước biển xanh thăm trong vắt, không chứa một chút pha tạp nào.

“Vây muội có nghĩ ta sẽ chết chìm dưới biển không?” Sở Lương Âm cong môi nhàn nhạt hỏi.

Đỗ Ý Lăng lắc đầu, “Làm sao có thể? Nếu người khác té xuống có thể không sống, nhưng Sở tỷ tỷ thì khác.” Nàng cười híp mắt, đáng yêu cực kỳ.

Sở Lương Âm khẽ cười một tiếng, “Coi như muội nịnh nọt nhưng cũng rất thoải mái.”

“Hi hi.” Đỗ Ý Lăng đắc ý cười, bả vai run lên.

Bóng dáng Nguyệt Ly Phong từ bên kia xuất hiện, Đỗ Ý Lăng đang cười nhất thời cứng đờ, lui ra sau vài bước, sau đó bỏ chạy thật xa, giống như nhìn

thấy ôn thần.

Sở Lương Âm nhìn Đỗ Ý Lăng bỏ chạy, quay lại nhìn Nguyệt Ly Phong, ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt khiến nàng nheo mắt, “Hiện tại ngươi là ôn thần, muội ấy thấy ngươi liền bỏ chạy.” Âm cuối mang theo chăm chọc nhưng mắt đi vài phần sức lực.

Nguyệt Ly Phong đến gần, ở bên người nàng dừng lại, cũng xoay người nhìn biển khơi xanh thẳm, “Bị người ta coi là ôn thần cũng là một loại trải nghiệm mới mẻ.” Hần trả lời, giọng nói trầm thấp nhu hòa.

“Hừ.” Thản nhiên hừ một tiếng, Sở Lương Âm ngoẹo người tựa vào lan can, híp mắt quan sát Nguyệt Ly Phong.

Bị nàng nhìn như vậy, Nguyệt Ly Phong nghiêng đầu hỏi: “Làm sao?”

“Không có gì. Ngươi nói thử xem có phải có một loại gọi là hộp thuốc lâu dài? Giống như nhìn món đồ rất lâu đột nhiên phát giác vật này cũng rất tốt.” Nàng hơi nghiêng đầu hỏi.

Nguyệt Ly Phong cong môi cười, “Vậy trước kia cảm thấy đồ vật đó thế nào?”

“Không đáng một đồng.” Sở Lương Âm quả quyết trả lời.

Nguyệt Ly Phong nhiu mày, “Xem ra ánh mắt của cô có vấn đề.”

“Ánh mắt ta thật sự có vấn đề sao? Nói nghe thử xem.” Sở Lương Âm thích thú hỏi.

“Món đồ đó vốn dĩ đã tốt, chỉ là trước kia cô không phát hiện, một thời gian dài nhìn nó, cô phát hiện nó tốt, chứng minh cô biết phân biệt hàng tốt hàng xấu.” Hần trả lời như vậy, nụ cười trên khóe mắt chưa bao giờ tắt.

“Thật?” Sở Lương Âm liếc mắt nhìn biển khơi, xem thường cuộc nói chuyện với Nguyệt Ly Phong.

“Cô không tin? Nếu không tin cô cứ thử, từ giờ trở đi cô không nhìn món đồ đó nữa, xem đến cô tối có nằm mơ không?” Nguyệt Ly Phong tự tin mỉm cười, giống như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

“Bà đây ngủ chưa từng nằm mơ.” Sở Lương Âm nhìn chằm chằm biển rộng, giọng điệu có vẻ nhạt nhẽo.

Nguyệt Ly Phong chỉ cười, không nói gì.

“Các người ở chỗ này à.” Vân Liệt Triệu sừng sững như núi nhỏ xuất hiện, hần đi nhanh tới mũi thuyền, lúc hần đi con thuyền càng thêm lắc lư.

Sở Lương Âm liếc mắt nhìn, làm bộ như không nhìn thấy.

“Lục sư thúc.” Nguyệt Ly Phong lễ phép chào hỏi.

“Ừm.” Vân Liệt Triệu trả lời, đến gần Sở Lương Âm, nhìn nàng như vậy hần đã vô đầu bút tai, có thể thấy rõ buồn bực đến cực điểm.

“Sở Lương Âm, muội còn đau không?” Hần hỏi, nghe qua chẳng có thành ý chút nào.

“Không chết được.” Sở Lương Âm lạnh nhạt trả lời.

Đoán chừng lúc này Vân Liệt Triệu rất muốn đâm một quyền xuống mạn thuyền, “Ta không phải cố ý, nếu biết muội ngàn dặm xa xôi đi tìm, ta nhất định sẽ nói cho muội biết.” Hần bắt đầu giải thích nhưng vẫn dùng điệu bộ của hai ngày trước.

Sở Lương Âm hừ lạnh, “Được rồi ngài đó, sau này ngài có đi chỗ nào cũng không liên quan tới ra, có chết hay bị bắt cóc cũng vậy, ta có bệnh mới quan tâm ngài.” Sở Lương Âm cũng không tỏ ra yếu thế, hai người lúc này tràn ngập khói súng.

Nguyệt Ly Phong lui ra một bước, nhường lại vị trí chính giữa cho hai người bọn họ, hần không muốn chiến hòa phun lên người hần.

“Nữ nhân như muội. ... Muội nhìn muội đi, không phân biệt được đúng sai, sau này ai dám cười muội?” Vân Liệt Triệu hét lời, bắt đầu xem nàng như nữ nhân nói.

“Cả đời ta có ai thêm lấy hay không liên quan gì tới ngươi, không cần ngươi quan tâm.” Sở Lương Âm trừng to mắt, giống như muốn ăn thịt người.

“Ta là sư huynh muội, ta không quan tâm thì ai quan tâm? Muội nghĩ đi, chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, trước kia muội bắt nạt ta, ta có mang thù à? Nếu ta mang thù thì có tám chục kiếp ta cũng không để ý tới muội.” Vân Liệt Triệu vỗ lên lan can thuyền.

“Được, vậy ngươi cứ tám chục kiếp không để ý tới ta đi, ta cũng không để ý tới ngươi. Đời này quen biết ngươi chính là xui xẻo của ta.” Ánh mắt Sở Lương Âm như phun lửa.

Vân Liệt Triệu cứng họng hai giây, cuối cùng vỗ một chưởng lên mạn thuyền, sau đó xoay người hét ra lửa rồi đi.

“Hừ không được lợi thì bỏ chạy, định xiếc khi à?” Sở Lương Âm mắng một câu, xoay người nhìn biển roi hít thở.

Nguyệt Ly Phong dựa vào một bên cửa, cười như không cười, thật ra đứng đây nhìn hai người này cãi nhau cũng rất thú vị.

“Tuy Lục sư thúc nói nhằm nhưng vẫn có một câu rất đáng giá hỏi, vai trái của cô còn đau không?” Nguyệt Ly Phong trở về vị trí cũ hỏi.

Sở Lương Âm nâng cánh tay trái nhúc nhích, hai má run rẩy nói, “Vẫn còn đau.”

Nguyệt Ly Phong nhìn vai trái của nàng, sau đó gật đầu, “Công phu của Mộ Dung Tử Tề cũng thật lợi hại, bốn người chúng ta coi như chiếm thể thượng phong, kỳ quái một chỗ là làm sao y có thể trong một thời gian ngắn đạt được công lực thần tốc nhỉ?”

“Thật ra ta cảm thấy phần lớn là do y áp dụng chiến thuật tâm lý, ảo tưởng bản thân thiên hạ vô địch, sau đó thật sự thiên hạ vô địch.” Sở Lương Âm nói, việc này cũng không phải chưa từng xảy ra, nhớ rõ trước đây từng xem qua rất nhiều ví dụ.

“Thật sao? Nếu chỉ trông vào ảo tưởng có thể thành công, vậy thế giới này có rất nhiều cao thủ.” Nguyệt Ly Phong không tin lắm, nhưng thế giới to lớn có vô vàn điều kỳ lạ, cũng không thiếu những chuyện ngoài ý muốn.

“Cũng không phải tất cả mọi người ảo tưởng bản thân là cao thủ. Người có biết vì sao Mộ Dung Tử Tề lại ăn mặc nữ tính không? Ta nhớ Mộ Dung gia có một đứa con gái, hoặc ít nhất là muội muội của bọn họ, nàng rất được sủng ái, nhưng chết khi mới bảy tám tuổi, cho nên y cảm thấy nếu là nữ nhân sẽ được mọi người yêu thích vì vậy y muốn làm nữ nhân. Còn về phần vì sao lại xinh đẹp như vậy, có lẽ có liên quan đến nữ nhân nhà bọn họ.” Sở Lương Âm nói, thật ra trong lòng nàng cảm thấy Mộ Dung Tử Tề rất đáng thương.

“Thật phức tạp.” Nguyệt Ly Phong lắc đầu thờ dãi.

Gió biển thổi đến, như bàn tay ấm áp vuốt ve hai má, mềm mại dịu dàng, nếu bỏ qua những lúc sóng to biển lớn, cả đời này sống trên biển cũng không hẳn là ý tưởng tồi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Gặp Nhau Trên Đường

Con thuyền lênh đênh trên biển sáu ngày mới nhìn thấy bóng dáng đất liền. Đoạn đường trở về trời yên biển lặng, giống như ông trời đặc biệt giúp bọn họ thuận lợi về nhà.

Thuyền đưa đám người Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong trở lại làng chài ven biển nơi bọn họ khởi hành. Mà con thuyền thì phải trở về cửa hàng Nguyệt gia, người Nguyệt gia ở trên thuyền cũng rời đi.

Gần đến giờ thuyền rời bến, một tên tùy tùng Nguyệt gia chạy đến nói gì đó với Nguyệt Ly Phong, mọi người rời thuyền, Sở Lương Âm quay lại liếc nhìn bọn họ, trong đầu chợt lóe sáng, dường như nàng đã gặp người kia ở đâu rồi.

Nếu nhớ không lầm thì đó là Khiếu Thiên Uy, tâm phúc Nguyệt Ly Phong, nhớ lúc đó cô gặp gia chủ Nguyệt gia cũng chính là phụ thân Nguyệt Ly Phong, nam nhân tên Khiếu Thiên Uy này luôn ở bên cạnh phụ thân hắn. Nhìn bộ dạng hiện tại hình như vẫn là người làm nhưng có điều bây giờ là người làm tâm phúc của Nguyệt Ly Phong.

Vân Liệt Triệu đeo đại đao, sải bước đi trước, không biết từ lúc nào Đỗ Ý Lăng cũng đã chạy lên trước, khoảng cách rất gần Vân Liệt Triệu.

Sở Lương Âm ở phía sau hơi híp mắt nhìn Đỗ Ý Lăng thỉnh thoảng nói chuyện với Vân Liệt Triệu, còn cười khẽ một tiếng, xem ra tiểu nha đầu này coi trọng Vân Liệt Triệu. Chỉ có điều Vân Liệt Triệu năm nay đã hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, hơn nàng ấy đến mười mấy tuổi.

Hoàn Hạ đứng ở bến tàu đợi Nguyệt Ly Phong, nhưng ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Đỗ Ý Lăng đã sớm chạy xuống bến tàu, nhìn nàng liên tục nói chuyện với Vân Liệt Triệu, không khỏi hừ lạnh một tiếng, rửa thắm nàng chỉ biết ‘vuốt mông ngựa’. Lộ về nhện bọ trường bối Tùng Vụ môn không tiết tháo.

Xe ngựa Nguyệt gia đã sớm đợi ở chỗ này, Nhĩ Tương đứng bên cạnh xe ngựa nhìn đoàn người đi tới, trông thấy Vân Liệt Triệu không chút thương tích nào cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tiến lên vài bước, “Lục sư thúc, người không sao là tốt rồi, Nhĩ Tương lo lắng gần chết.” Liếc nhìn Đỗ Ý Lăng đi theo Vân Liệt Triệu, Nhĩ Tương không khỏi buồn bực, từ lúc thi quan hệ giữa Lục sư thúc và Đỗ Ý Lăng đã tốt như vậy chứ?

Vân Liệt Triệu vẫy vẫy tay, “Được rồi được rồi, không có gì đáng lo lắng đâu.” Nhắc tới chuyện này Vân Liệt Triệu có chút sốt ruột, đi nhanh tới chỗ xe

ngựa, không quân xe ngựa này có phải dành cho hần hay không trực tiếp nhảy lên.

Nhĩ Tương há hốc mồm nhưng bị nghẹn ứ, mấy vị sư thúc ở Tùng Vụ môn tính tình thế nào hần đều hiểu rõ, hần không nên trêu chọc bọn họ.

Đỗ Ý Lăng hơi hếch mũi nhìn Nhĩ Tương khốn khổ, khinh thường cười một tiếng, sau đó cũng leo lên xe ngựa, nàng không quán quít với Sở Lương Âm nữa, trái lại thành cái đuôi bám theo Vân Liệt Triệu.

Nhĩ Tương cũng chẳng có tâm tư lo chuyện Đỗ Ý Lăng, Sở Lương Âm đã đi tới trước mặt, “Thất sư thúc.” Hần mở to mắt nhìn đáng vẻ lạnh lùng của nàng, phỏng đoán nàng lại cãi nhau với công tử à? Nếu không sao sắc mặt không tốt tý nào.

Nhĩ Tương ở bên này đoán già đoán non, Sở Lương ở bên kia đã trực tiếp đi vòng tới trước leo lên một xe ngựa khác. Nhĩ Tương nghĩ mãi không ra mấy vị ôn thần sống này bị gì.

Đợi một lúc mới thấy Nguyệt Ly Phong và Hoành Hạ đi từ bến tàu ra, thuyền Nguyệt gia cũng đã rời bến.

“Công tử.” Nhĩ Tương chạy tới, nhìn bọn họ không có bị gì trở về càng thêm cao hứng, Hoành Hạ nắm hần một quyền, Nhĩ Tương nắm lại một quyền, hai người hết sức vui vẻ.

“Công tử, Lục sư thúc và Đỗ tiểu thư ngồi trên chiếc xe này. À xe phía trước chỉ có một mình Thất sư thúc, người muốn ngồi xe nào?” Dù sao Nhĩ Tương cũng không rõ chuyện gì xảy ra, nhìn Thất sư thúc và Lục sư thúc có vẻ kỳ quái.

Nguyệt Ly Phong không trả lời, chỉ cười nhạt lắc đầu, sau đó trực tiếp đi tới chiếc xe ngựa phía trước.

Hoành Hạ không đi theo Nguyệt Ly Phong, nhìn xe ngựa trước mặt giống như gặp vận may, “Nhĩ Tương, ta điều khiển xe ngựa này.” Nói xong, đi tới vài bước nhảy lên trên.

Nhĩ Tương quá đổi kinh ngạc, nhưng không dám hỏi, lặng lẽ đi tới xe ngựa phía trước, sờ sờ con ngựa, nhỏ tiếng lầm bầm gì đó, chẳng ai nghe được hần nói gì, hoặc có lẽ chỉ có con ngựa kia nghe được thôi.

Từ nơi này trở về núi Vân Vọng phải tốn khá nhiều thời gian, hiện tại gần đến tháng mười, thời tiết sẽ se lạnh bất cứ lúc nào, nên bên trong xe ngựa đã chuẩn rất nhiều trang bị giữ ấm.

Mỗi ngày đều ở trong xe ngựa, Sở Lương Âm lại càng ít gặp mặt Vân Liệt Triệu hơn, Đỗ Ý Lăng ở trong xe sợ Nguyệt Ly Phong nên không dám chạy qua, nếu như không phải hai tiểu đồng thường xuyên nói chuyện với nhau người ta còn tưởng bọn họ không quen biết nhau.

Xe ngựa chạy về con đường ngang qua Xích Châu Lăng, một lần nữa ở nơi đây gặp Lệnh Hồ Cửu Tiêu, nhưng lúc này Sở Lương Âm hình như đã sớm quên chuyện đó, trong xe ngựa nàng ngồi ở vị trí chính giữa, trên đùi đắp áo choàng cừ loại tốt của Nguyệt gia, nàng không khỏi cảm thán có tiền thật tốt.

Sớm muộn gì Nhĩ Tương cũng sẽ đưa lò sưởi tới nên đêm tối trong rừng không lạnh lắm.

Nguyệt Ly Phong ngồi một bên, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng áo bào màu trắng đã tăng thêm một lớp, hiện tại áo khoác ngoài màu đen mềm mại như nước càng làm nổi bật gương mặt trắng như ngọc của hần.

Tiếng bánh xe lóc cóc không ngừng quanh quẩn bên tai, Sở Lương Âm buồn ngủ, dựa lưng vào vách xe, đôi mắt nặng trĩu rũ xuống.

Bỗng dưng, bên ngoài truyền tới tiếng chim chóc vỗ cánh phành phạch, sau đó Nhĩ Tương lộ đầu vào nhìn Sở Lương Âm nhắm mắt, nhỏ tiếng nói: “Công tử, Thiên Uy công tử truyền tin đến.” Nói xong đem tờ giấy đưa cho Nguyệt Ly Phong.

Nguyệt Ly Phong tiếp nhận, sau đó mở ra xem, ngón tay thon dài trắng nõn, tay hần hấp dẫn hơn so với tờ giấy kia.

“Nhà của ngươi có chuyện?” Đôi mắt Sở Lương Âm không động, lười biếng hỏi. Một thời gian không nói lời nào, cổ họng hơi khàn khàn thế nhưng rất dễ nghe.

Nguyệt Ly Phong cất tờ giấy, nghiêng đầu nhìn Sở Lương Âm, mặt mày như vẽ, bất luận nhìn từ góc độ nào gương mặt của hần đều hoàn mỹ không tỳ vết, “Người thần giáo và Mạc phủ đã đem Mộ Dung Từ Tề trở về. Xem ra cả hai phe định cùng nhau tới Mạc phủ giải quyết chuyện Mộ Dung Từ Tề.”

Sở Lương Âm hừ lạnh một tiếng, “Giết chết y ngay tại chỗ là được rồi, cần gì phiền phức như vậy. Nhưng mà đây cũng coi như là lần đầu tiên ‘chính tà lưỡng đạo’ hợp tác, quả là chuyện chuyện lớn trong võ lâm.” Nàng không định gặp đám người kia chút nào, cũng không biết tại sao Ninh Tuy Phong lại đồng ý.

“Hiện tại chuyện này do Ninh Chiêu Nhiên toàn quyền phụ trách, Ninh Tuy Phong không nhúng tay vào. Cái gì là ‘chính tà lưỡng đạo’ chứ, Mạc Thiên Tuyệt sẽ ra mặt nhưng không có nghĩa sẽ đạt được kết quả như ý.” Nguyệt Ly Phong nói, giọng điệu trầm thấp nhẹ nhàng, nhưng có thể biết được ý tứ xem thường trong lời nói xuôi tai của hần.

“Ninh Tuy Phong thông minh thật, sau này nếu có xảy ra mâu thuẫn nữa, hần ta tuyệt đối không nể tình.” Sở Lương Âm mở mắt ra, miễn cưỡng nhìn Nguyệt Ly Phong.

Nguyệt Ly Phong cười cười, nói tiếp: “Có lẽ Mạc phủ đã mời thiệp mời rồi, muốn các môn phái tới tham gia đại hội quyết định Mộ Dung Tử Tề.”

“Đúng vậy đúng vậy, xem biểu hiện của bọn họ với Mạc phủ có bao nhiêu chính nghĩa.” Sở Lương Ân, châm chọc khiêu khích, dù sao nàng cũng sẽ không đi.

“Ha ha.” Nguyệt Ly Phong cười khẽ, vừa định nói gì thì xe ngựa đột ngột dừng lại, “Thất sư thúc, công tử, Lệnh Hồ thiếu hiệp ở phía trước.” Giọng nói Nhĩ Tương từ bên ngoài truyền tới, nghe qua có vẻ bất ngờ.

Sở Lương Ân nhíu mày, “Lệnh Hồ Cửu Tiêu? Sao gã lại ở chỗ này?” Nói xong vén áo choàng cưỡi đứng dậy đi ra ngoài, bên ngoài mặt trời chiếu rọi, cả người cảm thấy ấm áp dạt dào, so với trong xe càng ấm hơn.

Đứng trên cang xe quả nhiên trông thấy Lệnh Hồ Cửu Tiêu lưng đeo đại đao đứng ven đường, thấy Sở Lương Ân từ trong xe ngựa đi ra, gã nhanh chân đi tới, quần áo trên người gã không khác lúc trước gặp là bao, thoạt nhìn có vẻ sắp nứt ra, nhiều chỗ đã rách bươm.

“Sao huynh lại ở đây thế?” Sở Lương Ân từ trên xe ngựa nhảy xuống, đi về hướng Lệnh Hồ Cửu Tiêu.

Lệnh Hồ Cửu Tiêu đánh giá Sở Lương Ân từ trên xuống dưới một vòng, “Ta cố tình chạy đến làng chài ven biển hỏi thăm, đoán chừng lúc cô trở về sẽ đi ngang đây, xem cô có bình an không rồi sẽ đi ngay.” Trên mặt gã mang theo quan tâm thật lòng, mặc dù lúc này nhìn gã có vẻ nghèo túng, nhưng không giấu được khí chất phóng khoáng từ trong xương cốt tản ra.

Sở Lương Ân không nói gì thờ dài, “Huynh chờ ta làm chi? Ông già kia đã đồng ý chữa bệnh cho muội muội huynh chưa?”

Lệnh Hồ Cửu Tiêu gật đầu, “Ừm, nhìn thấy mông mông thảo cô đưa cho ta ông ấy lập tức đồng ý.” Ngay cả một giây suy nghĩ cũng không có, đúng là khiến gã không khỏi kinh ngạc.

“Vậy thì tốt rồi, mau về dẫn muội muội huynh tới, có ông già kia, bệnh của muội muội huynh nhất định chữa khỏi.”

Lệnh Hồ Cửu Tiêu cười cười, trông rất đẹp mắt, giống như ngọc thạch phủ một lớp bụi trần, khiến trước mặt người ta sáng ngời.

Đỗ Ý Lăng thò đầu nhìn qua cửa sổ xem tình hình bên ngoài, con mắt nhìn Lệnh Hồ Cửu Tiêu rồi lại nhìn Sở Lương Ân, sau đó cười hắc hắc.

“Ai vậy?” Giọng nói thô ráp của Vân Liệt Triệu từ trong xe truyền ra, Đỗ Ý Lăng rụt đầu vào, có thể nghe nàng ấy nhỏ tiếng đáp, “Là bạn của Sở tỷ tỷ, Lệnh Hồ Cửu Tiêu.”

Lệnh Hồ Cửu Tiêu cũng nghe được âm thanh, nhìn chiếc xe ngựa kia, “Vân huynh?”

Sở Lương Ân gật đầu, “Ừm”

Lệnh Hồ Cửu Tiêu lập tức đi qua, “Vân huynh, thời gian này huynh chịu khổ không ít rồi.” Hoàn Hạ ngồi ở cang xe vén màn lên, Vân Liệt Triệu lộ mặt ra, sau đó cả người nhào ra như con sư tử, “Cửu Tiêu? Sao ngươi lại chạy tới đây?” Hắn vẫn chưa thích ứng với ánh sáng mặt trời, xem ra hắn vẫn ngủ từ đó tới giờ.

“Lương Ân tìm huynh có đi ngang nơi này vừa vặn gặp mặt mới biết huynh mất tích, bây giờ nhìn huynh có vẻ ổn lắm.” Giọng nói Lệnh Hồ Cửu Tiêu sang sảng lại dễ nghe, giống như bầu trời bị mây đen che phủ gặp được mặt trời.

Trên mặt Vân Liệt Triệu hiện rõ muộn phiền, nhìn lướt qua Sở Lương Ân, “Toàn thế giới đều biết ta mất tích à? Tin đồn truyền khắp nơi?”

Sở Lương Ân tức giận tròn mắt nhìn hắn, quyết định không quan tâm tới hắn nữa.

Lệnh Hồ Cửu Tiêu cười cười, “Tất cả đều quan tâm Vân huynh, nhiều ngày qua ta còn lo lắng không yên, hi vọng huynh đừng xảy ra chuyện gì.” Hắn giờ tay vỗ vai Vân Liệt Triệu, khí chất hai người ngang nhau nhưng thật ra cũng chẳng phải bằng tuổi nhau.

“Hiện tại ngươi muốn đi đâu?” Vân Liệt Triệu không định nói đến đề tài kia nữa, đánh trống lảng sang chuyện khác.

“Về nhà!” Lệnh Hồ Cửu Tiêu nói.

“Ngươi không đi xe ngựa, vậy để ta đưa một đoạn.” Nói xong, hắn tránh người ở cang xe, định nhường chỗ cho Lệnh Hồ Cửu Tiêu lên xe.

“Hả? Như vậy không tốt đâu. Các người cũng phải lên đường trở về Tùng Vụ môn.” Lệnh Hồ Cửu Tiêu quay lại nhìn thoáng qua Sở Lương Ân nói.

Sở Lương Ân dương dương tự đắc xua tay, “Thôi quên đi, tiễn huynh một đoạn, vòng qua Băng Châu, hướng tây là Chi thành, chúng ta rẽ hướng Đông trở về núi Vân Vọng.” Cô đồng ý, nói xong liền xoay người trở về xe ngựa.

Lệnh Hồ Cửu Tiêu nhìn nàng bỏ đi, sau đó gật đầu leo lên xe ngựa Vân Liệt Triệu.

Sở Lương Ân leo lên xe ngựa, Nhĩ Tương nhìn nàng một cái, sau đó rũ mí mắt giống như không nhận ra điều gì đó.

Sở Lương Ân cũng không để ý hắn, trực tiếp đi vào trong, ngồi lại vị trí cũ, đem áo choàng cưỡi đắp lên đùi, nhìn sắc mặt như chưa từng xảy ra chuyện

gi.

“Sao không mời Lệnh Hồ thiếu hiệp ngồi chiếc xe này?” Nguyệt Ly Phong nở nụ cười hỏi.

Xe ngựa tiếp tục lên đường, Sở Lương Âm điều chỉnh lại tư thế ngồi, “Nguyệt công tử có nhiều tật xấu như vậy, toàn thân gầy bần thiêu ở chung với Vân Liệt Triệu hợp hơn.” Nàng nói lời này cũng không sợ sẽ tổn hại ai.

Nguyệt Ly Phong hơn nhường mảy nói, “Cảm ơn đã suy nghĩ cho ta!”

Sở Lương Âm không khí phách trợn mắt, cả người ngã về sau, chiếc xe chao đảo khiến nàng bắt đầu buồn ngủ.

Sắc trời tối dần, dù người hay ngựa thì vẫn phải có thời gian nghỉ ngơi, nhưng hôm nay đi nhanh hơn mấy ngày trước, không cần nghỉ lại trong rừng nữa, vừa vận đến một trấn nhỏ, trên trấn có mấy quán trọ, đoàn người tìm nơi sạch sẽ thuận tiện nhất nghỉ lại qua đêm.

Đỗ Ý Lăng từ trong xe nhảy xuống, thấy Hoành Hạ trừng mắt với nàng, nàng cũng héch mồm xem thường hắn, hai người này một ngày không đánh nhau là không được.

Nhìn xe ngựa phía sau, Sở Lương Âm cũng vừa xuống tới, nàng chạy nhanh tới gọi, “Sở tỷ tỷ.”

“Hửm?” Sở Lương Âm trả lời một tiếng, đảo mắt nhìn Vân Liệt Triệu đang đi xuống.

Vân Liệt Triệu và Sở Lương Âm nhìn nhau không vừa mắt, hắn liền di chuyển tầm mắt đi nơi khác, xem ra lửa giận trong lòng còn chưa tiêu tan.

Sở Lương Âm cũng không thèm để ý đến hắn, giả vờ không nhìn thấy.

Trái lại Lệnh Hồ Cừu Tiêu và Vân Liệt Triệu hết sức ‘tâm đầu ý hợp’, hai người vừa nói vừa cười, ngay cả Đỗ Ý Lăng cũng có ý kiến. Đã nhiều ngày nay Vân Liệt Triệu lên xe ngựa chỉ có ngủ, cũng không biết hắn có bao nhiêu buồn ngủ. Nhưng giữa trưa nay Lệnh Hồ Cừu Tiêu lên xe, hai người này liền nói chuyện duyên thuyên.

“Khách Như Vân? Tên không tề.” Giọng nói Nguyệt Ly Phong từ phía sau truyền tới, Đỗ Ý Lăng bị dọa sợ run lên một cái, không dám quay đầu, nhanh chân bỏ chạy.

Sở Lương Âm nhìn Đỗ Ý Lăng như có lửa sau mông, quay lại nhìn Nguyệt Ly Phong, “Người đừng có lúc nào cũng xuất hiện đột ngột thế không, nhìn xem nàng ấy bị người dọa sợ đến bỏ chạy.” Nàng trách móc giống như mọi lần, nhưng cũng không phải lần nào cũng thoải mái như hôm nay.

Nguyệt Ly Phong cười lơ đãng, giơ tay ra hiệu, “Mời.”

Sở Lương Âm nhắc chân đi vào quán trọ, Nguyệt Ly Phong đi theo sau.

Lúc bọn họ đi vào, Vân Liệt Triệu Lệnh Hồ Cừu Tiêu và Đỗ Ý Lăng đã tìm bàn ngồi xuống, tiểu nhị bận rộn bưng trà lên.

Sở Lương Âm không đi qua, trực tiếp tìm một bàn trống ngồi, ngược lại Nguyệt Ly Phong đi tới bàn Vân Liệt Triệu.

“Lệnh Hồ thiếu hiệp.” Chắp tay khách sáo, Nguyệt Ly Phong ưu nhã bắt mắt.

Lệnh Hồ Cừu Tiêu cũng đứng lên, chắp tay đáp lễ, “Nguyệt công tử.” Hào phóng tự nhiên.

Vân Liệt Triệu tự mình rót một chén trà, sau đó đưa tới trước mặt Nguyệt Ly Phong, “Ly Phong ngồi xuống đi.”

Nguyệt Ly Phong lịch sự ngồi xuống, Đỗ Ý Lăng bên kia đã thối lui, sau đó dời chỗ chạy đến bàn Sở Lương Âm.

“Nghe nói Lệnh Hồ huynh đến Quý cốc tìm Cốc Tử tiên sinh vì bệnh tình của Lệnh Hồ phu nhân? Không biết có kết quả gì không?” Nguyệt Ly Phong sau khi ngồi xuống hỏi, giọng điệu hết sức chân thành.

Lệnh Hồ Cừu Tiêu sùng sốt, sau đó lắc đầu, cười nói: “Đúng là chữa bệnh, nhưng không phải phu nhân của ta, là muội muội.”

Về mặt Nguyệt Ly Phong đầy nghi hoặc, “Ồ vậy do tại hạ đã nghĩ sai rồi.”

Lệnh Hồ Cừu Tiêu khoát tay, “Thật ra Nguyệt công tử nói không sai, quả thực lúc trước Song Nhi có hôn ước với ta nhưng sau đó gia đình nàng sa sút, mẹ ta đe về nuôi. Ngày dài tháng rộng ta và Song Nhi giống như huynh muội, cho nên cũng coi như là huynh muội ruột thịt. Hôn ước kia cũng không còn giá trị.” Hắn thật tình đem chuyện nói ra đầu đuôi ngọn ngành, có thể thấy được Lệnh Hồ Cừu Tiêu là người rộng rãi, không giấu giếm bí mật gì.

“Thì ra là vậy, bá mẫu quả là người có tấm lòng Bồ tát.” Nguyệt Ly Phong cảm thán nói.

“Đúng vậy gia mẫu tin Phật, đối với người hay vật đều từ bi hỷ xả.” Lệnh Hồ Cừu Tiêu gật đầu khẳng định nói.

Đỗ Ý Lăng chống cằm nghe bàn bên kia nói chuyện, ánh mắt nhìn chằm Sở Lương Âm như muốn tìm thấy thay đổi trên mặt nàng, nhưng một lúc lâu sau về mặt Sở Lương Âm vẫn thế chưa từng có biến hóa, chẳng lẽ, nàng không có gì gì đó với Lệnh Hồ công tử sao?

Thật ra tâm trí Sở Lương Âm đã sớm bay về nơi nào, người bên cạnh nói gì nàng cũng không nghe rõ, lần này trở về núi Vân Vọng nàng quyết định học theo Tùng Sơn đạo nhân bế quan một thời gian. Bị thương thế này, thân thể không thoải mái lắm, bế quan ở ich cốc sẽ giúp thân thể khôi phục lại tốt hơn.

Bữa cơm cứ như vậy diễn ra, rõ ràng một nhóm người đi cùng nhau nhưng lại tách ra làm hai bàn, từ chường quầy đến tiểu nhị quán trọ đều nghi hoặc, nhưng nếu không thiếu tiền thì bọn họ chẳng quan tâm nhiều lắm chi.

Đỗ Ý Lăng và Sở Lương Âm một gian phòng, hai người một trước một sau đi vào trong phòng, người đi trước cầm theo kiếm, người đi phía sau ôm chén đồ ăn vặt.

“Sở tỷ tỷ, ngày mai tỷ ngồi cùng xe ngựa với Lệnh Hồ công tử nhé?” Đỗ Ý Lăng ngồi bên giường, hai chân lắc lư, một bên ôm chén nói.

Sở Lương Âm ngồi bên bàn, một tay cầm chén trà uống nước, nghe Đỗ Ý Lăng nói động tác của nàng hơi khựng lại, liếc nhìn nàng ấy, “Muội lại nghĩ ra trò gì đây? Mấy ngày nay tên Vân Liệt Triệu kia không liếc mắt nhìn muội à?”

Sắc mặt Đỗ Ý Lăng phút chốc ửng đỏ, cúi đầu nhìn cái chén trên đùi, “Không có.” Hắn lên xe liền ngủ làm sao có thời gian liếc nhìn nàng.

“Mặc dù theo đuổi cũng là chuyện tốt nhưng có thể theo đuổi được thì theo đuổi, còn không thì nhanh chóng buông tay.” Cô uống một ngụm trà thông huyệt, thần nhiên nói.

Đỗ Ý Lăng quyết miệng, “Cái gì mà không thể theo đuổi chứ? Dù sao bây giờ muội còn nhỏ, chuyện sau này ai biết được, nói không chừng muội thành công thì sao.” Xem ra muốn nàng ấy buông tay cũng khó.

Sở Lương Âm bĩu môi cười, “Vay muội cứ tiếp tục, nhưng sau này đừng có khóc nhè đấy.”

“Hừ, ai thèm khóc nhè.” Đầu óc Đỗ Ý Lăng nhanh chóng suy chuyển, suy nghĩ lời Sở Lương Âm nói, thật ra nàng nói rất đúng, nàng cảm thấy Vân Liệt Triệu có cảm giác an toàn, đi theo bên hắn, sẽ không có ai dám bắt nạt nàng.

“Không bằng muội suy xét Hoành Hạ đi?” Buồng chén trà, Sở Lương Âm cười nói.

Vừa nhắc tới Hoành Hạ, vẻ mặt Đỗ Ý Lăng đã rối rắm, “Tỷ nói ai cũng được nhưng đừng nói hắn. Muội không cần một người hầu đâu.” Đỗ Ý Lăng vô cùng bất mãn nói.

Sở Lương Âm lắc đầu không nói gì, trong lòng không phải nhất thời nói ra, nhưng trong mắt nàng, Đỗ Ý Lăng và Hoành Hạ rất xứng đôi, cãi nhau suốt ngày.

Một đêm lặng lẽ trôi qua, đến bình minh ngày thứ hai, đoàn người dùng bữa sáng rồi tiếp tục lên đường.

Đã thông báo cho người ở Tùng Vụ môn biết Vân Liệt Triệu bình an vô sự, đang trên đường trở về đây, bọn họ dự định sẽ trở về đúng thời hạn. Nhưng hiện tại phải đi vòng đến Băng Châu cho nên trễ hẳn một ngày.

Sự thật không như suy nghĩ hôm qua của Đỗ Ý Lăng, Lệnh Hồ Cửu Tiêu vẫn ngồi cùng xe với nàng và Vân Liệt Triệu, lần này Vân Liệt Triệu không ngủ nữa, trái lại vui vẻ trò chuyện với Lệnh Hồ Cửu Tiêu, đôi lại Đỗ Ý Lăng buồn ngủ, hơi thờ nam tính của bọn họ quanh quẩn trong xe khiến nàng dễ dàng rơi vào giấc ngủ, cho dù tối qua nàng ngủ rất ngon giấc.

Xe phía trước chỉ cách chừng hai ba thước, hai người kia nói chuyện lớn tiếng người ngồi trong xe này nghe rõ mồm một, Sở Lương Âm làm như không nghe thấy, nhưng Nguyệt Ly Phong cảm thấy hết sức thú vị.

“Trong nhà Lệnh Hồ huynh còn hai người anh em? Trước đây ta chưa từng nghe qua.” Hần kinh ngạc nói.

Sở Lương Âm vui mình trong áo choàng cừu, chỉ để lộ gương mặt ra ngoài, áo choàng màu đen ti mỉ làm nổi bật gương mặt trắng nõn của nàng, “Ta không biết cũng chẳng quan tâm việc nhà gã.” Nàng thoạt nhìn không hứng thú lắm.

Nguyệt Ly Phong co giật mí mắt, “Chỉ là cảm thấy ngạc nhiên thôi, từ đó tới giờ chưa từng nghe qua.”

“Đúng vậy đúng vậy, người có thể điều tra vị hôn thê người ta nhưng không điều tra được huynh đệ người ta, chứng tỏ tình báo của người không nhanh nhẹn gì cả.” Sở Lương Âm cay độc nói.

“Ta từng đi qua Chi thành, ở đó có một thôn trang nhỏ, đời sống người dân khổ khổ, đa số là người già và trẻ con bệnh tật.” Nguyệt Ly Phong nói, giống như nhớ lại cảnh tượng đã từng thấy.

Sở Lương Âm nhũn mày, “Thế người không dựng y quán ở đó sao? Đó chẳng phải là việc người thích làm nhất sao?”

“Người nói đúng, có xây một y quán, còn mở một trường tư thực.” Hần nói, đáng vẻ nhẹ nhàng như gió.

Sở Lương Âm nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng, “Người đang khoe khoang trước mặt ta à? Vì bà đây không có tiền, nếu có ta đã đi chu du khắp nơi, để cho toàn thể giới nhớ đại ân đại đức của ta.” Nàng hơi châm chọc, nàng biết Nguyệt Ly Phong làm việc tốt, nhưng mà sau khi làm việc tốt lại ngênh ngang cho mọi người biết hắn có tiền đúng là chường mặt, đạo đức giả.

“Nếu cô nghĩ như vậy ta cũng không biết nói gì, làm chuyện tốt để mọi người biết có vấn đề gì sao? Tại sao làm tốt không thể được lưu danh? Trái lại biến thành kẻ ích kỷ dối trá? Có lẽ tư tưởng của cô không ai lý giải được.” Nguyệt Ly Phong đảo mắt nhìn đi nơi khác, gò má hơi lạnh lùng.

Sở Lương Âm nhìn hần, bĩu môi, “Đây chính là ‘đạo bất đồng bất tương vi mưu, vĩnh viễn không thể hiểu được nhau.’” Nàng nói xong liền nhắm mắt lại không thèm nói nữa, Nguyệt Ly Phong nhìn nàng cũng không nói gì, không hiểu sau bầu không khí trong xe giảm xuống.

Từ Xích Châu Lăng đến Băng Châu mất bốn ngày, Băng Châu là thành phố tương đối phồn vinh của Đại Tề, hơn nữa nơi này nổi tiếng bán nhiều đồ ăn vặt, nên có rất nhiều người không ngại đường xa xa xôi đến Băng Châu thưởng thức đồ ăn vặt.

Đến nơi bán đồ ăn vặt, Đỗ Ý Lăng tự nhiên cao hứng, thậm chí quên bống luôn cả Vân Liệt Triệu, nói tới nói lui nàng ấy vẫn là trẻ con, giả vờ làm người lớn chỉ trong nhất thời.

Đến Băng Châu đồng nghĩa với việc chia tay Lệnh Hồ Cửu Tiêu, Vân Liệt Triệu có vẻ tiếc nuối, đến cửa thành Bắc, Lệnh Hồ Cửu Tiêu đi về hướng tây còn bọn họ đi về hướng đông.

“Ta vô cùng cảm tạ các vị, đặc biệt là Nguyệt công tử.” Dọc đường đi đều là Nguyệt Ly Phong trả tiền, không cảm ơn đúng là thật có lỗi.

Nguyệt Ly Phong nhân nhặt nờ nụ cười, “Vật ngoài thân thôi, Lệnh Hồ huynh không cần khách sáo.”

“Ta đây không nhiều lời nữa, đợi khi nào có cơ hội Lệnh Hồ Cửu Tiêu nhất định mời Nguyệt công tử đến nhà mình tụ họp.” Lệnh Hồ Cửu Tiêu ôm quyền chấp tay, động tác đơn giản này của gã cực kỳ phóng khoáng.

Nguyệt Ly Phong ưu nhã đáp lễ.

“Lương Âm, cô giúp ta không ít, nói một hai câu cũng không hết được....”

“Vậy không cần nói, đi nhanh đi.” Sở Lương Âm cắt ngang lời gã, vẫy tay ra hiệu bảo gã đi nhanh lên.

Lệnh Hồ Cửu Tiêu cười cười, quả nhiên không nhiều lời, chấp tay bái biệt Vân Liệt Triệu rồi xoay người rời đi.

Sở Lương Âm xoay người lên xe, Vân Liệt Triệu liếc nhìn nàng một cái, nhỏ tiếng nói: “Vết thương ở vai muội ấy đỡ chưa?”

Hai tay Nguyệt Ly Phong để phía sau, lắc đầu cười cười, “Chuyện này Lục sư thúc nên hỏi Đỗ tiểu thư, ta làm sao biết được?”

Vân Liệt Triệu vò đầu, “Sắp về núi rồi, muội ấy nhất định sẽ đi cáo trạng với sư phụ, trời ơi lại sắp nghe ông ấy lai nhái một phen.” Nhớ tới lời dạy dỗ của Tùng Sơn đạo nhân hần đã thấy đau đầu.

“Sư thúc lo lắng quá rồi, cô ấy sẽ không cáo trạng người đâu.” Lúc này Nguyệt Ly Phong không nghĩ gì nhiều, đối mặt với Tùng Sơn đạo nhân, mọi thay đổi đều không giống nhau.

Trong xe ngựa, Sở Lương Âm hé miệng cười, không cáo trạng? Ban đầu nàng không tính cáo trạng, nhưng hiện tại bọn họ mong đợi nàng cáo trạng, vậy nàng sẽ không làm bọn họ thất vọng mà đi cáo trạng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Hôn Sự Của Sư Muội

Lộ trình từ Băng Châu đi tới núi Vân Vọng không dài không ngắn, nhưng ít nhất cũng phải mất nửa ngày. Xe ngựa đi tới Băng Châu thì dừng lại một lúc, bởi vì bà đưa nhỏ Hoành Hạ Nhĩ Tương và Đỗ Ý Lăng đều muốn chạy vào thành mua thức ăn vặt. Đứng là trẻ con chơi đùa đến quên chuyện về nhà, Sở Lương Âm đứng ngoài cửa thành đợi hơn hai canh giờ mới thấy bọn họ trở về, mỗi người cầm một đồng, dường như không thấy chân trước đi đường.

Đỗ Ý Lăng dĩ nhiên cầm một mớ đồ ngọt, kẹo hồ lô mùi màu, trong miệng cũng phình ra không biết đang ăn gì.

Nhĩ Tương và Hoành Hạ cũng ôm một đồng, Hoành Hạ sau khi trở về liền bước đến xe Vân Liệt Triệu, sau đó đưa đồ ăn vào trong xe, xem ra là mua cho Vân Liệt Triệu.

Nhĩ Tương quay lại xe Sở Lương Âm, giống như Hoành Hạ đem đồ ăn đưa vào trong xe.

Nguyệt Ly Phong ở cạnh cửa nhận đủ loại đồ ăn vặt Nhĩ Tương đưa, Sở Lương Âm dựa vào nơi nào đó nhìn hần, bắt ngờ nhìn một Nguyệt công tử mắc

bệnh sạch sẽ nghiêm trọng lại ăn vặt.

Nhưng mà nàng đoán sai rồi, Nguyệt Ly Phong đưa nó cho nàng.

Đuôi mắt Sở Lương Âm nhướn lên, “Cho ta?”

“Gà cay Bạng Châu, mè cay, nước ô mai.” Nguyệt Ly Phong nói, ánh mắt Sở Lương Âm cũng trừng lớn hơn, đều là đồ ăn nàng thích. Nàng thích nhất là mè cay, nước ô mai cũng là đồ uống nàng thích.

Đưa tay nhận lấy, Sở Lương Âm vẫn còn nửa tỉnh nửa mê, nàng không hiểu Nguyệt Ly Phong nổi điên cái gì lại mua đồ ăn vặt cho nàng.

Tuy rằng do Nhĩ Tương mua về, Nguyệt Ly Phong chưa từng nhìn qua đã biết bên trong có gì, không có khả năng nhìn xuyên thấu được, cho nên, khả năng lớn nhất chính là đồ ăn vặt này do hần căn dặn Nhĩ Tương mua.

Sở Lương Âm có chút hoài nghi, tục ngữ có câu “Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo” (*), còn nói không yên tâm “cáo đến nhà gà chúc tết”, những câu tục ngữ này luôn vòng tới vòng lui trong đầu nàng, bất luận thế nào nàng cũng thật nghi ngờ hần.

(*) không có chuyện gì mà xum xuê nịnh bợ, không phải kẻ gian cũng là trộm cắp. Câu này tương tự như câu “cáo chúc tết gà”.

Mở sợi chỉ dùng để gói giấy dầu ra, quả nhiên là gà cay. Đập vào mắt là trái ớt đỏ bùng, còn có từng miếng thịt gà ướt ớt đỏ rực, mùi ớt cay xông vào mũi, trong nháy mắt nước miếng tràn ra.

Dùng que trúc ghim một miếng thịt gà để vào miệng, vị cay vừa miệng, rất ngon.

Sở Lương Âm vừa ăn vừa liếc Nguyệt Ly Phong, nhìn vẻ mặt của hần, chắc không hạ độc đầu nhĩ.

Nhưng Nguyệt Ly Phong vẫn đều nhìn nàng ăn, giống như đang nghĩ xem đồ ăn kia ngon bao nhiêu.

Mở sợi chỉ gói đồ khác, bên trong là bột mè cay, mùi cay rất mê người, vừa ăn cái kia xong, ăn thêm thứ này đúng là muốn giết người.

Nước ô mai đựng trong một ống trúc, bên ngoài lạnh lạnh một lớp nước, xem ra là nước ô mai được ướp lạnh.

Ăn hai miếng gà cay uống một ngụm nước ô mai, cả quá trình Sở Lương Âm ăn ngon lành, cái bụng được lấp đầy thức ăn.

“Ngươi chịu nổi không?” Trong nháy mắt cô đã xử lý xong phần của mình, nhìn Nguyệt Ly Phong ăn, khách khí hỏi.

Nguyệt Ly Phong lắc đầu, “Cay quá!”

“Cay mới ngon, dư vị càng ngon hơn.” Sở Lương Âm không cảm thấy ăn cay không tốt chỗ nào, ngược lại càng ăn càng nghiện, đã lâu rồi còn chưa được ăn như vậy, ăn xong vẫn thấy thèm.

Nguyệt Ly Phong cười lắc đầu, tỏ vẻ không chịu nổi.

Nếu hần không ăn vậy Sở Lương Âm nàng ăn, nhắc mới nhớ ăn những món ăn này sẽ nghiện, nhưng mua nhiều thế này vào bụng rồi không còn cảm giác. Cô ngồi ở kia liếm liếm để giảm bớt vị cay trên đầu lưỡi, Nguyệt Ly Phong thích thú quan sát.

“Có cái gì mà nhìn?” Bị nhìn chăm chăm như vậy nàng rất khó chịu, “Có phải ngươi vì muốn thấy ta chật vật mới mua đồ ăn vặt? Đê tiện.” Ăn đồ của người ta còn mắng chửi người ta.

Nguyệt Ly Phong không giải thích, chỉ khẽ cười nói: “Ta chỉ không biết ăn cay có gì ngon chứ, sau khi ăn xong còn phải chịu khổ nửa ngày, nhưng trông cô ăn có vẻ ngon.” Xem ra hần không hiểu nổi.

Sở Lương Âm tròn mắt, uống hết ngụm nước ô mai cuối cùng vào miệng, đầu lưỡi the the lạnh lạnh, thoải mái thật.

Chui lại vào trong áo khoác cừu, Sở Lương Âm giống như trúng tên vui mừng vào một góc xe, chỉ để lộ cái đầu, thoạt nhìn nhỏ bé đáng yêu.

“Sau khi về núi, cô đừng cáo trạng với sư công, Lục sư thúc đã sợ lắm rồi.” Nguyệt Ly Phong đột nhiên nói, lời này khiến người ta không khỏi hoài nghi, vừa rồi mua đồ ăn vặt cho Sở Lương Âm là vì lấy lòng nàng.

Sở Lương Âm đảo mắt nhìn, “Hần hy vọng ta cáo trạng như vậy, ta nên thành toàn cho hần mới đúng.” Âm thanh hai người không nhỏ, ngoài xe ngựa cũng có thể nghe được.

“Lục sư thúc cũng đâu muốn thế, ngài ấy rất sợ cô cáo trạng.” Nguyệt Ly Phong lắc đầu, nhẹ nhàng nói.

“Hừ, tự làm thì tự chịu.” Sở Lương Âm hừ lạnh một tiếng, nàng vẫn cảm thấy Vân Liệt Triệu đáng bị dạy dỗ.

“Sở Lương Âm, mười năm lần bảy lượt chửi bới ta, sau khi về núi hai chúng ta quyết đấu.” Bỗng dưng tiếng rống của Vân Liệt Triệu từ phía sau truyền tới, đỉnh lông mày Sở Lương Âm run lên, tròn mắt mở cái, “Được thôi, đợi sư phụ dạy dỗ ngươi xong đi rồi hần đến tìm ta.” Sở Lương Âm cũng rống

họng cãi lại, không nhường nhịn chút nào.

Nguyệt Ly Phong không nói gì thêm nữa, chỉ có vẻ mặt của hắn làm như không liên quan đến mình ngồi kia nghe hai người giương cung bạt kiếm.

“Đừng có lấy sư phụ ra dọa ta, nếu muội có bản lĩnh thì đừng nhiều chuyện, chuyện của hai chúng ta tự mình giải quyết.” Vân Liệt Triệu là người cầu thả có lúc lại chẳng biết gì, những lời này hắn nói rõ ràng là đang khích tướng Sở Lương Âm.

Chẳng qua Sở Lương Âm không dễ mắc lừa, “Bà đây đúng là chẳng có bản lĩnh đây, trở về nhất định cáo trạng người đấy.” Nói xong, chính nàng cười, nghĩ đến bộ dạng Vân Liệt Triệu bị nàng chọc tức đến đầu xi khói, nàng rất đắc ý.

“Hừ, nữ nhân chết tiệt!” Vân Liệt Triệu không còn lời nào chống đỡ, nặng nề hừ một tiếng, châm chọc Sở Lương Âm, chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó nuôi thôi.

Sở Lương Âm nhếch cong môi, chẳng thèm quan tâm hắn nói cái gì.

Hành trình còn lại nói nhanh cũng nhanh, nói chậm cũng chậm, khi mặt trời từ từ đi qua nửa ngày, rốt cuộc hai chiếc xe ngựa cũng đi tới chân núi Vân Vọng.

Trước kia có gửi thư thông báo, nói bọn họ đang trên đường trở về, dưới núi có một nhóm người đợi sẵn, đều là tiểu đệ tử Tùng Vụ môn, nhập môn cũng gần một năm.

Cho nên chưa từng gặp qua Vân Liệt Triệu, Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong quanh năm hành tẩu bên ngoài, lúc xe ngựa dừng lại trước mặt bọn họ, gần hai mươi tiểu đệ tử vẫn còn mơ mơ màng màng.

Hoành Hạ Nhĩ Tương vén rèm lên, mấy người ở trong xe đi ra, Sở Lương Âm hơi nhíu mày xem xét mấy người kia, “Mới tới?” Một tiếng này của nàng rất có uy lực, hai mươi mấy tiểu đệ tử vội vàng trả lời phải.

Sở Lương Âm gật đầu, từ càn xe nhảy xuống, “Ta là Sở Lương Âm.”

“A, bá kiến thất sư thúc.” Lập tức có một tiểu đệ tử cúi người hành lễ, động tác có vẻ không quen lắm.

Nhìn bọn họ, Sở Lương Âm không nhịn lắc đầu, “Đây là Nguyệt Ly Phong, đại sư huynh của các người.”

“Bá kiến đại sư huynh.” Vừa rồi mới khom lưng hành lễ chào hỏi, vẫn còn mấy người thực hiện động tác quá nhanh nên đụng vào nhau, tạo thành cảnh tượng kỳ cục.

Sở Lương Âm xem xét liếc nhìn Vân Liệt Triệu, miễn cưỡng nói: “Vị này là Vân Liệt Triệu đại danh đỉnh đỉnh, không tìm không phải đến cực điểm Lục sư thúc của các người.” Nàng giới thiệu như vậy chọc tức Vân Liệt Triệu hừ lạnh.

Đám tiểu đệ tử cũng cảm nhận được bầu không khí có chút không ổn, nhưng chẳng biết giải hòa thế nào, “Bá kiến Lục sư thúc.” Vẫn phải tiếp tục hành lễ vãn an, việc này thực tế hơn.

Vân Liệt Triệu hừ một tiếng, liền đi vòng qua bọn họ trực tiếp tới thêm đá lên núi, Sở Lương Âm nhếch môi cười, cũng cất bước lên núi, Nguyệt Ly Phong lắc đầu, nhìn đám tiểu đệ tử cười yếu ớt như gió, hai tay đặt phía sau cả người lịch sự nhã nhặn, đại sư huynh này có thể ở chung được với hai sư thúc kia sao?

Hoành Hạ và Nhĩ Tương ôm hai cái rương cho tới bây giờ chưa rời người, dẫn Đỗ Ý Lăng đi lên núi, đây là lần đầu tiên Đỗ Ý Lăng đến núi Vân Vọng, hoàn toàn cảm thấy mới mẻ. Đám tiểu đệ tử đi phía sau buồn cười nghĩ, dân như vậy làm sao gia nhập Tùng Vụ môn?

Từ dưới chân núi lên tới giữa sườn núi Vân Vọng, thêm đá có hơn hai ngàn bậc, thế nhưng đối với ba người phía trước giống như đang giẫm trên đất bằng vậy, trong nháy mắt đã vút Hoành Hạ Nhĩ Tương Đỗ Ý Lăng và hai mươi mấy đám tiểu đệ tử ra xa.

Lúc sắp đến giữa sườn núi, ngẩng đầu nhìn thấy nơi đó có mấy người đang ở đó chờ bọn họ, thật ra tập hợp đủ cả.

Vân Liệt Triệu tự nhiên bất mãn, chuyện nhỏ của hắn bị bọn họ xem như việc lớn, cũng không nghiêm trọng lắm đâu cần phải tập hợp đông đủ đợi hắn đâu.

Mấy người gần tới nơi thì người phía trên cũng đi xuống nghênh đón bọn họ, đại sư huynh Tường Cánh Nham giống như phụ thân vậy, thấy Vân Liệt Triệu vẫn khỏe mạnh không thương tích gì mới dám thả lỏng. “Liệt Triệu à, lần sau có chuyện gì cũng phải để lại tin tức, mọi người cũng đỡ lo lắng cho đệ.” Vô vai Vân Liệt Triệu, Tường Cánh Nham như già thêm mấy chục tuổi.

Vân Liệt Triệu gật đầu, mặc dù sắc mặt không tốt nhưng đã thu liễm đi rất nhiều.

“Ta nói nè Lục sư đệ, nếu đệ muốn tìm một nơi ‘bồng lai tiên cảnh’ luyện đạo pháp, cũng không nên đến mức lẩn lộn chung một chỗ với Mộ Dung Từ Tề chứ, khiến danh tiếng mình bị hủy hoại.” Bà tám nhiều chuyện, ngoại trừ Trần Ngọc cũng chẳng còn ai khác.

“Nhị sư huynh đừng nói Lục sư đệ như vậy, đệ ấy cũng đâu phải cố ý.” Kha Mậu Sơn vĩnh viễn ầm áp nói, đối với người nào cũng không oán giận.

“Ghi nhớ là được, ngay cả sư phụ cũng bị kinh động, lần này Liệt Triệu không đúng.” Ít nói như Chung Ân cũng đưa ra bình luận.

“Được rồi được rồi, trở về là tốt rồi, nói nhiều thế làm gì không biết?” Trang Cảnh Nghi hòa giải, cười híp mắt xem ra là một người hòa giải chuyên nghiệp.

“Hừ, chịu khổ đi tìm đâu phải các người, cũng chẳng phải dễ dàng như lời mấy người nói.” Sở Lương Âm cầm kiếm đi tới, châm chọc khiêu khích.

“Tiểu sư muội, lần này muội cũng chịu khổ không ít, chúng ta đều biết.” Trâu Ngọc đi xuống hai bậc võ vai Sở Lương Âm, anh em tốt là đây.

Sở Lương Âm hừ lạnh, “Ta suýt chút nữa chết trên biển, các người nói dễ dàng như vậy là được à. Sư phụ đâu rồi?” Xem ra nàng không có ý định bỏ qua, bắt đầu đi tìm sư phụ.

“Sở Lương Âm, muội giận đủ chưa?” Vân Liệt Triệu hỏi.

Sở Lương Âm tròn mắt, “Đó thấy chưa, chưa chết chưa hối cải, tính ngộ vậy đấy, các người nói có quên được không?”

“Liệt Triệu được rồi được rồi, lần này nếu không phải có tiểu sư muội, chúng ta còn không biết tìm đệ ở đâu đấy.” Tường Cảnh Nham vỗ vai Vân Liệt Triệu, giọng nói trầm thấp mạnh yếu.

Vân Liệt Triệu nặng nề hừ một tiếng không thêm nói nữa, Sở Lương Âm trừng mắt với hắn.

“Sư phụ, các vị sư thúc.” Lúc này Nguyệt Ly Phong mới chậm rãi đi tới, chấp tay bái lễ.

“Ly Phong ơi, lần này con cũng cực khổ rồi, nghe nói con và sư muội chịu không ít khổ.” Đệ tử như vậy Tường Cảnh Nham ắt hẳn rất tự hào.

“Nói không sai, lần này Ly Phong cũng chịu khổ, chưa lần nào khổ như lần này, sư phụ người phải mở tiệc ăn mừng mới được.” Trâu Ngọc trêu chọc, vỗ vai Nguyệt Ly Phong, lời hắn nói vĩnh viễn chỉ có như vậy.

“Lương Âm, muội đừng nóng giận, Lục sư đệ cũng không phải cố ý.” Không biết từ lúc nào Kha Mậu Sơn đã đến bên cạnh Sở Lương Âm, hắn hơi cúi người nhìn gương mặt tức giận của Sở Lương Âm.

Sở Lương Âm nhìn hắn một cái, không nói gì thêm, chỉ hơi xê dịch sang bên cạnh.

Kha Mậu Sơn không nghĩ động tác của nàng ám chỉ điều gì, ngược lại nói tiếp: “Mệt không? Đi nghỉ ngơi đi, đợi buổi tối tới huynh gọi muội.” Hắn quả thực rất quan tâm nàng.

Sở Lương Âm cau mày không chút kiên nhẫn, đảo mắt vừa vặn nhìn thấy Nguyệt Ly Phong đang nhìn mình, nàng mím chặt đôi môi tỏ vẻ bất đắc dĩ, Nguyệt Ly Phong cong môi cười yếu ớt, hình như đang nói, ta đã nhắc cô rồi.

Ánh mắt đang cười của Trâu Ngọc vĩnh viễn như rada, bất luận ở góc độ nào cũng quét hình được, hắn bất ngờ chú ý thấy động tác nhỏ của Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong, xem ra có một số việc hắn đã bỏ lỡ (editor: hiện thân của Phong Hành & Dispatch=))))))))))

Ánh mắt Tường Cảnh Nham vô cùng tốt, hắn nhìn thấy rõ thái độ Kha Mậu Sơn đối với Sở Lương Âm, trong mắt nổi lên hài lòng, xem ra, xem ra hắn vẫn cố chấp tác hợp Kha Mậu Sơn và Sở Lương Âm.

“Mậu Sơn nói đúng, Lương Âm nên đi nghỉ ngơi, dù sao cũng là con gái. Mậu Sơn, đệ đưa Lương Âm về phòng đi.” Hắn căn bản mượn cớ để Kha Mậu Sơn và Sở Lương Âm có cơ hội ở chung một chỗ.

“Được.” Kha Mậu Sơn gật đầu, sau đó nhìn Sở Lương Âm nói, “Lương Âm đi thôi.”

Sở Lương Âm không nói gì, thở dài một hơi, “Còn có một tiểu cô nương theo ta trở về, đợi khi nào nàng ấy chơi đã thì bảo nàng đi tìm ta.” Còn lo lắng cho Đỗ Ý Lăng, nhưng mà nghĩ đến lần đầu tiên nàng tới đây, chắc chắn sẽ tìm chỗ chơi.

“Được rồi đi đi.” Tường Cảnh Nham quả thực rất gấp, tác hợp thành một đôi khiến hắn có cảm giác thành tựu.

Sở Lương Âm xoay người đi lên thêm đá, đi tới ly cung nàng ở, Kha Mậu Sơn đi theo bên nàng, nhìn bóng dáng hai người rất xứng đôi.

“Đi thôi, chúng ta nói chuyện nào.” Tường Cảnh Nham vung tay, sau đó đoàn người đi lên thêm đá, đi về hướng ly cung đối diện.

Sở Lương Âm và Kha Mậu Sơn ở bên này bước đi, về mặt Kha Mậu Sơn vẫn luôn âm áp, dường như vĩnh viễn không thay đổi.

“Lương Âm, muội không có bị thương chứ? Nghe bốn người kia nói khó khăn lắm mới chiếm được thể thượng phong, Mộ Dung Từ Tề cũng thật lợi hại.” Kha Mậu Sơn nhỏ tiếng hỏi, trên đường đi thỉnh thoảng có gặp qua vài tiểu đệ tử.

Sở Lương Âm hơi nhú mày, “Đúng vậy, rất lợi hại, nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Đáng lẽ phải để các người gặp mặt y để khỏi phải xem nhẹ.”

“Chúng ta không nghĩ như vậy, những gì muội trải qua chúng ta đều rõ.” Kha Mậu Sơn có chút lo lắng, vội vàng giải thích.

Sở Lương Âm quay đầu liếc nhìn hấn, “Ta chưa nói gì, huynh không cần phải gấp gáp.”

Kha Mậu Sơn vội lắc đầu cười, tình cảm ấm áp hòa thuận vui vẻ, “Không có, sợ muội không vui thôi.”

“Tại sao ta phải không phải? Trước giờ ta vẫn thế mà, huynh không biết à. Sau này cũng đừng kinh ngạc quá, trời có sập xuống huynh cũng phải bình tĩnh.” Giọng nói Sở Lương Âm giống như đang dạy dỗ trẻ con vậy, Kha Mậu Sơn cũng ngoan ngoãn gật đầu.

“Được rồi, ta nghe Nguyệt Ly Phong nói, đại sư huynh luôn muốn tác hợp hai chúng ta, huynh biết không?” Sở Lương Âm trực tiếp hỏi.

Kha Mậu Sơn sùng sốt, sau đó rũ mắt ngưng ngừng, Sở Lương Âm liếc nhìn hấn có chút bất đắc dĩ, “Hỏi huynh có biết hay không?”

Kha Mậu Sơn gật đầu, “Đại sư huynh từng nói qua vài lần.” Xem ra hấn thật sự mắc cỡ.

Sở Lương Âm mỉm cười, “Đúng là ăn no rừng mỡ không có việc gì làm, sao huynh ấy cứ thích xen vào chuyện người khác thế nhỉ?”

“Hả? Lương Âm, muội không muốn sao?” Kha Mậu Sơn mờ mịt, nhìn bộ dạng của hấn, chắc có lẽ vẫn tưởng Sở Lương Âm sẽ đồng ý.

Sở Lương Âm dừng bước, xoay người nhìn vào mắt hấn, vẻ mặt nghiêm túc hỏi, “Huynh đồng ý?”

“Ặc? Ta...” Kha Mậu Sơn không trả lời được.

“Chẳng phải huynh cũng không muốn à? Nếu không muốn sao còn nghe lời huynh ấy? Huynh ấy rảnh rồi không chịu cưới vợ, mỗi ngày cứ nghĩ tác hợp người này người nọ.” Sở Lương Âm đang dạy dỗ người khác, lớp lớp nói một tràn.

Kha Mậu Sơn nhìn dưới mặt đất, cũng không biết hấn đang suy nghĩ gì, nói chung, đang lắng nghe Sở Lương Âm nói.

“Để tới nay lúc ăn cơm, chúng ta ba mặt một lời nói rõ ràng cho huynh ấy biết. Nói không chừng huynh ấy đã đi nói lung tung khắp nơi rồi. Nếu không phải Nguyệt Ly Phong nói cho ta biết, ta còn chẳng biết huynh ấy đem bán đấy. Huynh không nên nghĩ huynh ấy là đại ca cái gì cũng nghe theo, sống chung với một người không thích hợp, cả đời sẽ rất đau khổ. Huynh đau khổ ta cũng đau khổ, nếu quyết định cả đời đau khổ vậy chúng ta còn làm sư huynh muội làm chi.” Sở Lương Âm giờ tay vỗ vai Kha Mậu Sơn, rõ ràng nàng hơi lùn, nhưng bây giờ nhìn nàng có vẻ là một người cao lớn.

Rất lâu sau, Kha Mậu Sơn mới gật đầu, “Được, ta sẽ nói với đại sư huynh, muội đừng nghĩ nhiều.” Hấn ngẩng đầu nhìn Sở Lương Âm, nở nụ cười ấm áp như mùa xuân.

“Ừ, ta về ngủ trước đây.” Sở Lương Âm phát tay xoay người đi, lúc quay đi chỗ khác mới dám thở phào nhẹ nhõm, nàng không muốn Kha Mậu Sơn đau khổ, đau dài không bằng đau ngắn, đây là cách giải quyết duy nhất.

Mặt trời lặn về phía Tây, chạng vạng tối có một tiểu đệ từ đền gỗ cừ, Sở Lương Âm từ gian phòng bước ra. Duỗi thẳng người, lắc cổ vài cái, vai trái vẫn còn đau âm ỉ, nhưng cũng đã đỡ hơn so với hôm trước.

Nàng đi xuống bậc thang, sau đó đi về hướng ly cung. Trên đường đi gặp không ít tiểu đệ từ lo sợ cúi chào, tuy rằng nàng rất ít trở về, nhưng ‘uy danh’ vẫn không suy giảm.

Nàng ra khỏi tiểu viện, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng Nguyệt Ly Phong ở phía trước, “Nguyệt Ly Phong.” Nàng gọi, bóng dáng ở chỗ ngã rẽ xuất hiện lần nữa, Nguyệt Ly Phong nghiêng người nhìn nàng, mở miệng hỏi, “Mới thức sao?”

“Ừm.” Nàng tùy tiện trả lời, sau đó bước đến, hai người cùng đi tới ly cung.

“Buổi chiều ta có gặp Ngũ sư thúc, tâm trạng ngài ấy không tốt lắm, có phải cô đã nói gì không?” Nguyệt Ly Phong hỏi, có lẽ hai người không phát hiện, lúc này bộ dạng hai người rất giống hệt khuôn mặt, chuyện gì cũng nói.

Sở Lương Âm nhún nhún vai, “Đúng vậy, dứt khoát gọn gàng, tránh để tất cả mọi người hiểu lầm.” Nói không chừng hiện tại toàn bộ người ở Tùng Vụ môn đã biết Tường Cánh Nham an bài hôn sự giữa nàng với Kha Mậu Sơn.

“Ừm, làm đúng lắm.” Nguyệt Ly Phong khen ngợi.

“Nói thế thôi, nhưng sợ sự phụ người khó đối phó.” Sở Lương Âm trực tiếp phê phán Tường Cánh Nham, mặc dù huynh trưởng như cha, nhưng quản nhiều việc quá cũng chẳng tốt.

“Sự phụ cũng có ý tốt, dù sao người trong nhà yên tâm hơn.” Tường Cánh Nham nhìn bọn họ lớn lên, rất hiểu tính nết bọn họ, cho nên cũng là muốn tốt thôi.

“Sao người không nói trực tiếp ‘nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài’ luôn đi?” Sở Lương Âm cười nói, đôi môi cong lên chưa bao giờ hạ xuống.

“Nước phù sa là nói tới ai?” Nguyệt Ly Phong có thể nói ra những lời mắc lỗi này.

“Đương nhiên là ta rồi.” Sở Lương Âm lập tức trừng mắt, nàng không gọi là nước phù sa chứ là gì? Nhìn toàn bộ Tùng Vụ môn, cũng chỉ có một mình nàng là nữ nhân.

Nguyệt Ly Phong cười gật đầu, nhưng rõ ràng trong mắt không phải là khen ngợi, “Vâng vâng, Thất sư nói nói không sai.”

Lập tức đi tới ly cung, một vài đệ tử đứng bên ngoài nhìn thấy bọn họ đi tới còn cười cười nói nói, không khỏi có chút ngạc nhiên. Trước đây Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong không như vậy, đừng nói là cười đùa, ngay cả noi chuyện nghiêm túc cũng không, lần này trở về lại trở nên như vậy, thần kỳ quá!

Đạp lên bậc thang đi vào phòng khách, trong sảnh có mấy vị sư huynh ngồi sẵn, còn có một vài đệ tử, số lượng khá nhiều, Sở Lương Âm không quen biết hết, chỉ nhớ loáng thoáng vài người.

Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong đi tới chỗ ngồi phía sau dành cho huynh trưởng và trưởng bối. Sau khi hai người ngồi xuống, những đệ tử khác chạy tới ân cần thăm hỏi, nói chung rất phiền phức.

Sở Lương Âm tùy tiện phát tay, nằng chán ghét những quy củ phức tạp này, trước đây mỗi ngày đều phải tiếp xúc, khoảng thời gian đó nàng có cảm giác mình bị mắc chứng sợ hãi thăm hỏi.

“Lương Âm, ngủ ngon không?” Tường Cánh Nham mở miệng trước, rất quan tâm nàng.

Sở Lương Âm gật đầu, “Cảm ơn đại sư huynh đã quan tâm, ngủ rất ngon.” Nàng trả lời, một bên liếc nhìn Kha Mậu Sơn, ánh mắt hai người chạm nhau, sau đó đồng thời tách ra, bầu không khí phức tạp.

“Sư phụ nói đến giờ Dậu sẽ xuống núi, chúng ta ở đây đợi một chút.” Tường Cánh Nham mở miệng lần nữa, Sở Lương Âm rụt cổ, đoán chừng Tường Cánh Nham lại bắt đầu lấy thân phận đại sư huynh đọc diễn văn.

“Lần này quả thực Liệt Triệu đã làm sai, buổi chiều ta cũng đã nói chuyện với đệ ấy, đệ ấy đã biết lỗi của mình. Tục ngữ nói biết sai mà sửa mới là người làm việc lớn, vương mắc trong lòng mọi người chắc hẳn sẽ được loại trừ.” Quả nhiên đọc diễn văn đúng như Sở Lương Âm nghĩ, hơn nữa lời nói này rõ ràng là nói cho nàng nghe, bởi vì ngoại trừ nàng cũng chẳng có ai trách cứ Vân Liệt Triệu.”

Bầu môi, Sở Lương Âm nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa, làm bộ như không nghe thấy.

“Nhưng có thể tìm được Liệt Triệu chứng tỏ nội bộ Tùng Vụ môn chúng ta rất đoàn kết, Lương Âm không sợ sống chết một lòng tìm kiếm Liệt Triệu, làm đại sư huynh như ta rất vui.” Trên mặt Sở Lương Âm kịch liệt co quắp, nếu như bây giờ có cái lỗ, nàng nhất định sẽ chui vào, lời này thật xấu hổ.

“Lương Âm, muội trưởng thành rồi.” Tường Cánh Nham đem chuyện lời Sở Lương Âm, tâm trạng nàng đột nhiên trầm xuống, chắc chắn tiếp theo hẳn sẽ nói đến hôn sự.

Lúc này, mấy người ngồi ở đây đều mang theo sắc mặt khác nhau, chắc chắn có người đoán được ý tứ trưởng thành của Tường Cánh Nham ở đây là gì, nhưng đa phần là coi trọng, xem ra đây là chuyện tốt.

“Lương Âm, sư phụ từng nói, muội là nữ đệ tử duy nhất của Tùng Vụ môn, ông ấy cũng không định giao muội cho người ngoài, cho nên ông ấy cần thận suy nghĩ, hết sức coi trọng muội và Mậu Sơn, muội cảm thấy thế nào?” Tường cánh Nham cũng không nói hẳn nghĩ thế nào, trực tiếp lờ Tùng Sơn đạo nhân ra trấn áp Sở Lương Âm.

Sở Lương Âm dựa vào ghế, tay chống cằm nhìn người đối diện, mọi người đều đợi nàng mở miệng trả lời.

“Khụ, thật ra thì ta cảm thấy ta và Ngũ sư huynh không hợp. Tính khí ta nóng nảy, không thích hợp với công việc chăm lo gia đình, không biết làm cơm lại càng không biết chăm sóc con cái, quả thực chính là ‘ba không’. Tính tình Ngũ sư huynh rất tốt, thích hợp với những nữ nhân dịu dàng hiền lành, ta thật sự không phù hợp.” Về mặt nàng rất chân thành nói cho bọn họ biết.

Nhưng mà, Tường Cánh Nham đâu dễ lừa gạt như vậy, “Sư phụ không thể nào nhìn lầm được? Ông ấy nhìn mọi người lớn lên, tất nhiên hiểu rõ tính cách ai hợp với muội nhất, bởi vì tính tình Mậu Sơn tốt, cho nên ông ấy đã quyết định rồi. Lương Âm, nghe lời sư phụ đi, ông ấy tuyệt đối không hại muội.” Một câu sư phụ hai câu sư phụ, thật đúng là không muốn Sở Lương Âm phản đối.

Sở Lương Âm rũ mắt cắn răng, nàng thật là hết nói nổi Tường Cánh Nham.

“Thật ra ta có người trong lòng rồi.” Sở Lương Âm chột ngắc đầu, nói ra một câu.

Quả nhiên, trong nháy mắt toàn bộ người trong phòng im phăng phắc, tất cả nhìn nàng, cứ tưởng nghe lầm.

“Ta nói thật, ta có người trong lòng rồi. Mặc dù có thể không có kết quả, nhưng nữ nhân là vậy, càng không có kết quả càng nghĩ đến. Trước đây ta không để ý, nhưng bây giờ mới phát hiện, mặc dù trái với đạo nghĩa võ lâm nhưng hết cách rồi.” Nói xong nàng cúi đầu, khóe miệng run rẩy, mẹ nó nói mấy lời này đúng là nhầm nhứ.

“Ặc, trái với đạo nghĩa võ lâm là có ý gì?” Trâu Ngọc giới nhất là nắm bắt vấn đề, cho nên biết rất nhiều thứ.

Sở Lương Âm ngắc đầu, gương mặt đầy vô tội, “Nếu để người ngoài biết được chắc chắn sẽ phỉ nhổ chúng ta.”

“Nghiêm trọng vậy sao?” Chung Ân cũng bị hù dọa, sắc mặt nặng nề.

“Là ai?” Đôi mắt thường ngày hay cong lên của Trang Cảnh Nghi cũng mở to nhìn nàng, rất muốn biết đáp án.

Những người khác cũng nhìn nàng, xem ra rất tò mò. Sở Lương Âm nháy mắt, sau đó chậm rãi lắc đầu, “Dù sao cũng không phù hợp với đạo nghĩa võ lâm, nói ra cũng có giúp ích được gì. Cho nên hiện tại ta rất buồn bực, đại sư huynh đừng nhắc đến vấn đề này nữa được không?”

Tường Cảnh Nham nhìn nàng thờ dài, cuối cùng gật đầu thỏa hiệp, “Nhưng muội phải suy nghĩ cho kỹ, người ngoài chỉ mang tới đau khổ.” Hắn rất ân ý nói một câu, Sở Lương Âm nghe được suýt nữa phật cười.

Trâu Ngọc cong môi nhìn Sở Lương Âm, lại đem tầm mắt nhìn Nguyệt Ly Phong thờ ơ, hắn cảm thấy việc này rất kỳ hoặc.

Sở Lương Âm cúi đầu nhìn dưới đất, cắn môi nhịn cười, thật ra bọn họ nghĩ nhiều rồi, nếu bọn họ tra hỏi nàng nhất định sẽ lộ cái tên Ninh Tuy Phong ra hù dọa, chỉ là không hỏi thôi nên nàng cũng lười nói

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Không Bỏ Rơi Được

“Sư công.” Bầu không khí bên trong đại sảnh trở nên kỳ quặc, bên ngoài đột nhiên có tiếng hô to, tất cả đều khom người chấp tay về một hướng, người ngồi trong đại sảnh cũng nhanh chóng đứng lên, chưa đến hai giây, bóng dáng Tùng Sơn đạo nhân đã hiện ra trong tầm mắt, cả người ông lúc ẩn lúc hiện, bọn họ dường như không phát hiện ông đã tới, lại còn đột ngột xuất hiện trước mắt.

“Sư phụ/Sư công.” Đồ đệ đồ tôn trong đại sảnh đều đứng lên hành lễ, Tùng Sơn đạo nhân phát tay một cái, ống tay áo rộng thùng thình bay lên mang nhiều tiên khí hơn cả lúc này.

Tùng Sơn đạo nhân bước đi nhẹ nhàng, giống như không hề di chuyển, thế nhưng ông đã tới nơi, chẳng qua không để lại bất kỳ âm thanh nào thôi.

“Tất cả ngồi đi.” Ông nói rồi đi đến vị trí ngồi ngay chính giữa đại sảnh, xoay người ngồi xuống, lúc này những người còn lại mới dám ngồi.

“Liệt Triệu, nghe nói con ngoan cố không thay đổi, chọc giận sư muội của mình.” Dáng người Tùng Sơn đạo nhân càng gầy gò, thể như sắc mặt rất hồng hào, đôi mắt trong sáng tinh tường. Ông không hề có ý trách cứ người nào, chẳng qua chỉ hỏi một câu, Vân Liệt Triệu cúi đầu, không nói gì cả, từ động tác của hắn có thể nhìn ra, cho dù ai nói gì cũng không bằng một câu nhẹ nhàng của Tùng Sơn đạo nhân.

Sở Lương Âm ngồi kia hơi nhướng mày, hiện tại sư phụ đã đến cảnh giới siêu phàm, nàng không nói nhưng sư phụ cũng biết rõ ràng, nàng không cần đi tố cáo.

“Đồ nhi biết sai.” Vân Liệt Triệu đứng dậy, đi tới chính giữa đại sảnh quỳ xuống, chỉ có ở trước mặt sư phụ hắn mới không lớn giọng gào thét.

“Đứng lên đi, vì sư không trách con. Chỉ có điều làm gì cũng phải nghĩ đến người khác, con không chỉ có một mình.” Tùng Sơn đạo nhân phát tay, Vân Liệt Triệu ở bên kia đứng lên trở về vị trí cũ ngồi xuống.

“Lương Âm, con trưởng thành rồi.” Tùng Sơn đạo nhân cảm thán một câu, Sở Lương Âm căng thẳng, cái đầu tự động rụt lại.

“Sư phụ nói quá lời, đây là việc con phải làm.” Hiện tại nàng rất nghi ngờ, Tùng Sơn đạo nhân có phải lớn tuổi hồ đồ hay không, chẳng lẽ ông thật muốn ép duyên nàng?

“Con đã hiểu chuyện hơn trước kia, vì sư rất vui!” Tùng Sơn đạo nhân không giống Tường Cảnh Nham, ban đầu nói trưởng thành, tiếp theo nói đến hôn nhân, việc này khiến Sở Lương Âm thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Tường Cảnh Nham đột nhiên đứng lên đi tới bên cạnh Tùng Sơn đạo nhân, Sở Lương Âm liếc Tường Cảnh Nham, nhìn hắn cúi người nói nhỏ gì đó bên tai Tùng Sơn đạo nhân, âm thanh quá nhỏ, nàng chỉ nghe được tiếng ong ong, đoán chừng cũng không ai nghe được.

Tùng Sơn đạo nhân nghe xong cũng chỉ gật đầu một cái, sau đó phát tay ý bảo Tường Cảnh Nham trở về.

Thân thể Sở Lương Âm rất nhanh hòa làm một thể với cái ghế, nàng thật sự rất muốn bản thân trở nên vô hình, tránh phải nghe những lời nhức óc kia.

“Lương Âm!” Tùng Sơn đạo nhân vừa mở miệng, Sở Lương Âm vội thò đầu ra đáp, “Vâng?”

Nhìn bộ dạng kia của nàng, Tùng Sơn đạo nhân mỉm cười, sau đó lắc đầu một cái, “Qua đây, vì sư có chuyện muốn nói.” Nói xong, xoay người đi vào phòng phía sau đại sảnh.

Sở Lương Âm đứng tại chỗ hai giây, sau đó cũng đứng lên đi qua, lúc đi ngang qua Tường Cánh Nham nàng nhú mảy trũng mắt nhìn hấn, Tường Cánh Nham làm huynh trưởng lòng dạ ngay thẳng không để ý đến, chỉ gạt đầu với nàng một cái.

Sở Lương Âm đi vòng qua đại sảnh, trực tiếp đi ra sau. Bên này Tường Cánh Nham căn dặn đồ đệ chuẩn bị khai tiệc, hôm nay mấy sư huynh đệ hiếm khi tề tụ đông đủ, ngày thường không thiếu người này cũng thiếu người kia.

Sau đại sảnh có một bàn trà loại nhỏ không khác đằng trước là bao, Tùng Sơn đạo nhân ngồi trên sạp nhỏ phía trên, Sở Lương Âm đi tới bên kia ngồi xuống, ngón tay nhảm chán đùa bốn dây thắt lưng rũ xuống trên váy, đợi Tùng Sơn đạo nhân nói đạo lý với nàng.

“Lương Âm, nghe đại sư huynh con nói, con có người trong lòng?” Trái lại Tùng Sơn đạo nhân mở đầu rất dịu dàng.

“Đúng vậy.” Sở Lương Âm trả lời, ‘hết sức không liêm sĩ’ thừa nhận.

“Có thể nói cho ta biết là người nào không?” Nói vậy chắc chắn Tường Cánh Nham đã mách lẻo, hừ vì đạo nghĩa giang hồ không thể không nói những lời này.

Đôi mắt Sở Lương Âm đảo quanh một vòng, sau đó ngẩng đầu nhìn Tùng Sơn đạo nhân, “Sư phụ, người thật muốn biết?”

Tùng Sơn đạo nhân gạt đầu, hai mắt tinh nhuệ không mang theo bất kỳ thành kiến nào, ông chẳng qua chỉ là lấy tư cách trưởng bối quan tâm mà thôi.

Sở Lương Âm thở dài, sau đó dựa vào ông nói, “Sư phụ ơi, con nói thật với người, con chẳng có người trong lòng đâu, tất cả chỉ là gạt đại sư huynh thôi. Huynh ấy thật đáng ghét, mỗi lần trở về đều nhắc tới chuyện này, còn nói là do người phân phó, người làm sao có thể chứ. Biết rõ con với ngũ sư huynh không đi chung một con đường còn miễn cưỡng ở chung một chỗ, đây chẳng phải là đây dọa người sao?” Sở Lương Âm bày ra vẻ mặt hờn tủi, bắt đầu ai oán Tường Cánh Nham.

Tùng Sơn đạo nhân vuốt râu, chỉ cười không nói.

Sở Lương Âm nhìn ông, sau đó xít lại gần ông nói, “Sư phụ, đừng nói thật sự là ý của người nhé? Đừng như vậy mà? Sao người có thể ghép đôi bảy ba thế. Nếu ép chúng con ở chung một chỗ, khẳng định sau này sẽ rất đau khổ.” Nàng có thể thấy tương lai thế nào.

Tùng Sơn đạo nhân lắc đầu, “Tính nết Mậu Sơn phù hợp với con, tính tình con cố chấp, nhìn khắp Tùng Vụ môn chỉ có Mậu Sơn là không có tranh chấp với con, hơn nữa là người duy nhất nghe lời con.” Giơ ngón tay trở gở lên ốt Sở Lương Âm, Tùng Sơn đạo nhân nói.

Sở Lương Âm bĩu môi, “Thật ra sư phụ không biết rồi, nữ nhân là một loại động vật kỳ quái. Nếu nam nhân nghe lời nàng, vĩnh viễn không có ý kiến phản đối với nàng, nàng sẽ càng đau khổ hơn.”

Quả nhiên, Tùng Sơn đạo nhân không hiểu, im lặng một lúc lâu mới lắc đầu thở dài: “Người xưa nói chẳng sai, chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó nuôi nhất!” Phất tay một cái, suýt chút nữa đã đánh tới mặt Sở Lương Âm, nàng lui ra sau nhin không được hé miệng vui mừng, cuối cùng cũng làm cho sư phụ hồ đồ.

Đến bữa tối, người bên ngoài vui vẻ chờ đợi, Sở Lương Âm và Tùng Sơn đạo nhân từ phía sau đại sảnh đi ra, mọi người nhìn thấy vẻ mặt đặc ý của Sở Lương Âm, ai cũng đều đoán được Tùng Sơn đạo nhân không trách cứ nàng, Kha Mậu Sơn có mấy phần mất mát, gương mặt âm áp kia phủ lên một tầng mây đen.

Trong bữa tiệc, Nguyệt Ly Phong và Kha Mậu Sơn ngồi gần nhau, hấn đương nhiên nhìn thấy rõ sắc mặt Kha Mậu Sơn, tự tay hấn đổ một chén rượu, “Ngũ sư thúc, rượu có thể xua đi sầu muộn, đêm nay nổi buồn qua đi ngày mai sẽ quên hết.” Hấn cầm ly rượu của mình kín Kha Mậu Sơn, Kha Mậu Sơn nhìn hấn, cuối cùng cầm chén rượu cạn sạch.

Trâu Ngọc ngồi đối diện, đôi mắt kia có thể quét hình bốn phía nhìn chăm chăm Nguyệt Ly Phong và Kha Mậu Sơn, một tay cầm chén rượu che khuất môi đang húng thú nhếch lên.

Một đêm trôi qua, toàn bộ Tùng Vụ môn lan truyền một tin đồn quái dị, không biết do ai truyền ra, nhưng trong vòng một đêm đã lan tràn toàn bộ núi Vân Vọng.

Sở Lương Âm quyết định đến ích cốc tên Yên Xích Phong bế quan, sáng sớm dùng điểm tâm xong định cầm kiếm đi ra ngoài, nơi đó trước kia là nơi nàng ở, căn bản là địa bàn của nàng, chỉ cần nàng ở đó chẳng ai dám bén mảng tới.

Nhưng mà, nàng vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Đỗ Ý Lăng vội vàng chạy tới, Sở Lương Âm nhú mảy, “Làm sao vậy? Chạy vội vả thế làm gì?”

Đỗ Ý Lăng thở hổn hển, chạy đến trước mặt Sở Lương Âm lôi kéo tay nàng há mồm thở dốc, xem ra chạy từ rất xa đến.

“Sở tỷ tỷ...Muội nghe nói...Nghe nói tỷ có người trong lòng?” Nàng một bên thở hổn hển, một bên lớn tiếng hỏi.

Sở Lương Âm quay đầu liếc mắt nhìn nơi khác, sau đó hỏi: “Muội nghe ai nói?”

“Ặc, mọi người đang đồn đãi, muội nghe tiểu sư huynh kia nói.” Đỗ Ý Lăng nhún nhún vai, biểu thị hiện tại chuyện này đã lan truyền rộng rãi.

“Ồ, truyền đi nhanh thật. Lời đồn kia có nói người kia là ai không?” Hai tay nàng ôm kiếm, mấy tên ranh này dám nói sau lưng nàng, xem ra ngứa da đây mà.

“À? Mọi người đều suy đoán, nhưng có một người có khả năng cao nhất.” Đỗ Ý Lăng cúi đầu, dùng sức nháy mắt mấy cái, nàng cũng không phải nhiều chuyện.

“Humm? Nói xem là ai?” Sở Lương Âm rất bất ngờ, lời đồn đúng là lớn mạnh, còn có thể đồn nàng với người khác.

Đỗ Ý Lăng nghiêng đầu, nhìn Sở Lương Âm nói, “Bọn họ nói là hần!”

Hần? Trong mắt Đỗ Ý Lăng, hần này chỉ có Nguyệt Ly Phong.

Cả người Sở Lương Âm chấn động, lui về phía sau từng bước cẩn thận nhìn chăm chăm Đỗ Ý Lăng, “Nguyệt Ly Phong?”

Đỗ Ý Lăng gật đầu, “Đúng vậy, Sở tỷ tỷ là thật sao?”

Sở Lương Âm không nói gì nhưng lại thấy buồn cười, “Ai nói chán sống nói mò thế. Con mắt nào nhìn thấy, đúng là chán sống? Muội có biết lời đồn này từ đâu truyền ra không?” Núi Vân Vọng lớn như vậy, ngoại trừ Vân Liệt Triệu và Sở Lương Âm, mấy sư huynh có đệ tử rất dễ điều tra.

“Muội không biết, muội chỉ nghe lén bọn họ nói chuyện. Bởi vì Sở tỷ tỷ nói ở cùng một chỗ với người kia sẽ trái với luân thường đạo lý, lúc về tỷ với hần lại gần gũi nhau cho nên bọn họ mới đoán thôi. Chẳng lẽ là thật?” Điều quan trọng nàng muốn biết là thật hay giả.

Sở Lương Âm cười lạnh một tiếng, “Muội thấy thế nào? Đương nhiên là giả. Từ giờ trở đi, nếu muội lại nghe ai nói láo thì cứ trực tiếp đánh hần. Nếu có người phản kháng cứ nói là ý của ta, xem bọn họ còn dám nói lung tung nữa không.”

Đỗ Ý Lăng gật đầu: “Được, muội biết mà. Nhưng nói thật, tuy trên núi này đều là nam nhân, thế nhưng ai mới là người lan truyền tin đồn này chứ?”

“Năm nam nhân là có thể tạo thành một ổ gà rồi, muội còn gặp dài dài.” Sở Lương Âm vỗ vai Đỗ Ý Lăng, sau đó xoay người rời đi.

Đỗ Ý Lăng bĩu môi, đây không phải chỉ một ổ gà mà là một trang trại gà mới đúng.

Yến Xích Phong thẳng đứng cao vút, từ trên đỉnh núi có thể quan sát rõ ngọn núi Vân Vọng và những ngọn núi nhỏ khác.

Ngày thường có mấy tiểu đệ tử hay lui tới Yến Xích Phong, trước kia đây là địa bàn Sở Lương, bây giờ nàng trở về, nhóm tiểu đệ tử kia tự nhiên rút đi, không lẽ ở lại nghe nàng mắng chửi?

Trên Yến Xích Phong có xây dựng một tòa ly cung, không lớn không nhỏ sừng sững tồn tại trên đỉnh núi mang theo một màu sắc khác biệt, tựa như nét vẽ khéo léo do thần tiên vẽ lại.

Sở Lương Âm ngồi ngay ngắn trên một tảng đá lớn ngay bìa đỉnh núi, nhìn từ xa giống như đang bay lên trời, nếu không cẩn thận động dậy một tý, nàng sẽ ngã xuống dưới.

Phía sau tảng đá có một cây tùng phượng hoàng trăm năm, nhánh cây che chở tảng đá lớn, vừa vặn che khuất mặt trời cho người ngồi bên dưới tảng đá.

Trên ngọn núi cao nhất thỉnh thoảng truyền đến tiếng cãi nhau, do vị trí địa lý mà có thể nghe rõ ràng.

Dù loại âm thanh cãi vã, tiếng đám đệ tử giận dữ, cảm thấy sư phụ thiên vị người này người nọ, tóm lại đều là vấn đề mà đám trẻ con hay âm ỉ.

Sở Lương Âm ngồi ở kia nhắm mắt dưỡng thần, điều chỉnh hơi thở, để tâm tình bản thân ổn định lại. Thế nhưng nàng vừa mới ổn định xong, dưới kia lại truyền tới tiếng nói chuyện hoàn toàn cản trở nàng.

“Này cậu nói xem có thật sự là đại sư huynh không? Chắc không đâu nhì, tuy đại sư huynh không lấy vợ sinh con, nhưng sau này người nối nghiệp Tùng Vụ môn chỉ có thể là đại sư huynh, Đại sư bá sẽ không đồng ý.” Âm thanh nhỏ tiếng truyền tới, còn có vài tiếng kinh ngạc của đám trẻ, cho dù nàng muốn bịt tai lại cũng nghe được.

“Cho nên Thất sư thúc mới nói, chuyện này không có khả năng, trong lòng Thất sư thúc cũng hiểu rõ.” Người nói chuyện giống như biết hết mọi chuyện, nói ra như đúng rồi.

“Cậu nói cũng có lý lắm, nhưng không loại trừ người ngoài nha. Nghĩ xem quanh năm Thất sư thúc ở bên ngoài với đám người tà ma ngoại đạo, cũng có thể là người khác à.” Cuối cùng cũng có người đưa ra ý kiến trái ngược.

“Cậu nói cũng có lý nhưng đại sư huynh vẫn có khả năng cao nhất. Cậu không phát hiện từ lúc bọn họ trở về Thất sư thúc và đại sư huynh có bao nhiêu thân thiết sao? Quả thực giống như lấy sợi dây thừng trói chung một chỗ vậy, trước kia bọn họ đâu có như vậy gặp mặt còn chả thèm nói chuyện nữa kìa.” Âm thanh kia vẫn còn đang kéo dài, xem ra tên này có vẻ rất hiểu biết.

Sở Lương Âm đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra, nhìn như không nhìn ngọn núi dãy nhà trên ngọn núi, cuối cùng nàng đã biết tin đồn này bắt nguồn từ đâu.

Mặt trời từ từ ngã về tây, một bóng người màu trắng đi dọc theo con đường nhỏ thềm đá đến Yên Xích Phong, cả người hẳn không có vẻ mệt mỏi vì phải leo núi, trái lại giống như đang đi trên mặt đất bằng phẳng vậy.

Đi từ từ lên đỉnh núi, ánh mắt Trâu Ngọc híp lại, nở nụ cười phong lưu tiêu sái, “Sư muội tìm ta à?” Nhìn người ngồi dưới gốc tùng phượng hoàng, Trâu Ngọc chấp tay phía sau chậm rãi đi tới.

Sở Lương Âm nhếch môi, nở nụ cười rạng rỡ.

Bước chân Trâu Ngọc dừng lại, hơi nghiêng cứu nụ cười của Sở Lương Âm, “Muội có chủ ý gì? Đừng bảo muốn đẩy ta từ trên đỉnh núi xuống nhé?” Cách tảng đá lớn kia nửa bước chân chính là vực thẳm, muốn giết người đứng là nơi lý tưởng.

Sở Lương Âm vẫn duy trì nụ cười tươi tắn, lắc đầu, “Làm sao có thể? Huynh là nhị sư huynh ta yêu thương nhất, đâu nỡ giết chứ.” Vẫy tay để hẳn nhanh chóng đi qua đây.

Trâu Ngọc lưỡng lự hai giây, sau đó đi qua, ngồi xuống một chỗ trên tảng đá, “Tự nhiên tìm ta nói đi có chuyện gì?” Sở Lương Âm phất người đến gọi hẳn đến, hẳn nhìn nàng, bộ dạng giống như chăm chú lắng nghe.

Sở Lương Âm cười cười, một tay nâng cằm, hết sức ngây thơ nói, “Chiêu này huynh đã dùng nhiều lần rồi, lần sau huynh đổi thành chiêu mới được không?” Nàng cười tủm tỉm nói.

Về mặt Trâu Ngọc khắc sâu, giống như nghiêm túc suy tư, sau đó lắc đầu, “Được được, nói rõ xem nào.”

Sở Lương Âm gật cằm nói, “Xem ra trí nhớ của huynh không tốt lắm. Ta nhớ rõ rất nhiều thứ, trong ly cung đã đánh mất nhiều thứ, huynh đều là người đầu tiên tìm được tên trộm đồ. Chẳng qua huynh dùng tài quan sát của mình chứ không hề có chứng cứ nào. Kết quả, huynh bày ra bộ cục đề đề từ của mình đi lan truyền, nó người nọ trộm đồ, chưa đến nửa ngày toàn bộ núi Vân Vọng đã biết. Tên trộm kia không chịu nổi áp lực, tự động đi nhận tội, vụ án này coi như được giải quyết, đó không phải là sở trường của huynh sao.” Sở Lương Âm từ trong trí nhớ nói ra.

Trâu Ngọc gật đầu, khoe môi vẫn treo nụ cười không thay đổi, “Thì tính sao?”

“Tính sao? Sáng sớm hôm nay, muội nghe đề từ huynh ở khắp lan truyền chuyện của muội, nói hôm qua người ta nhắc đến là Nguyệt Ly Phong, muội thật muốn biết, đây có phải là mưu kế của huynh hay không?” Sở Lương Âm nhú mày, con ngươi sắc bén khiếp người.

Trâu Ngọc cười, “Trước tiên không hỏi có phải mưu kế của ta hay không, quan trọng chính là suy đoán của ta có chính xác hay không?” Hẳn cũng không ngưng ngừng, trái lại lúc này còn muốn khảo chứng xem suy đoán của mình đúng không.

“Chính xác cái rắm! Trâu Ngọc, đầu óc huynh chứa phân à? Con mắt nào của huynh nhìn thấy ta với Nguyệt Ly Phong có tư tình?” Sở Lương Âm trợn to hai mắt.

Trâu Ngọc bị nước miếng văng trúng mắt, đưa tay lau đi, “Hai mắt ta đều nhìn thấy rõ.”

“Đó là do mắt huynh bị tiêu chảy ấy.” Sở Lương Âm thật muốn phun nước miếng chết hẳn

“Con gái con lừa, ăn nói lịch sự chút đi.” Trâu Ngọc cảm thấy có lẽ suy đoán của mình đã sai, nhìn bộ dạng tức giận của Sở Lương Âm không giống có tư tình với Nguyệt Ly Phong.

“Bớt nói nhảm đi, huynh mau đi thu lại những lời đồn nhảm này ngay, nếu ngày mai ta còn nghe được, ta sẽ ném huynh xuống đây.” Cả người Sở Lương Âm chạy về tới, Trâu Ngọc lập tức tránh né, hẳn còn lo lắng Sở Lương Âm nổi điên ném hẳn xuống dưới vực.

“Được rồi, lần này xem như huynh sai. Nhưng cuối cùng người trong lòng muội là ai thế?” Trâu Ngọc vô cùng tò mò.

Sở Lương Âm cười híp mắt, ra vẻ thần bí nói nhỏ: “Huynh thật sự muốn biết?”

Trâu Ngọc xít lại gần Sở Lương Âm, “Nói ta nghe đi.”

Sở Lương Âm hé miệng đáp, “Ninh Tùy Phong.”

“Hả? Ma đâu?” Trâu Ngọc quả thực bị dọa nhảy dựng, tuy rằng hẳn biết Sở Lương Âm và Ninh Chiêu Nhiên ở chung một chỗ, nhưng không nghĩ nàng và Ninh Tùy Phong lại có quan hệ thế này.

“Cho nên, sau này phải giữ mồm giữ miệng, không được ăn nói lung tung. Nếu người ngoài biết được, nhất định sẽ trừng phạt ra. Trừ khi huynh muốn ta chết, nếu không thì ngậm miệng.” Sở Lương Âm đưa tay ở trước mặt Trâu Ngọc khoa tay múa chân cảnh cáo, nếu hẳn nói ra kết cục sẽ rất thảm.

Trâu Ngọc thờ dài lắc đầu, “Nhất định không có kết quả đâu, muội còn lo lắng người khác sao.” Vì Sở Lương Âm thờ dài, hẳn cũng là xuất phát từ nội tâm.

“Chuyện của ta, không cần huynh quan tâm, chỉ cần huynh không nói bậy là được. Hiện tại toàn bộ Tùng Vụ môn chỉ có huynh và sư phụ biết, sư phụ không nói, nếu huynh nói ra vậy thì tự đi tìm chết đi.” Sở Lương Âm ngồi tại chỗ lắc lư cái chân, đắc ý nói.

Trâu Ngọc vẫn lo lắng cho Sở Lương Âm như cũ, “Sư muội, toàn bộ trên dưới Tùng Vụ chỉ có một mình muội là nữ nhi, tình huống như vậy mọi người nhất định không muốn nhìn đến, cho nên nghe lời sư huynh, mau chóng quên đi.” Đưa tay vỗ bả vai Sở Lương Âm, rất ra dáng huynh trưởng.

Âm thầm bĩu môi, trong lòng Sở Lương Âm nở nụ cười lần thứ một trăm.

Quả nhiên dọa sợ Trâu Ngọc, ngày hôm sau tin đồn đã không còn, chẳng ai dám làm loạn nữa, Thất sư thúc chính là đề tài cấm kỵ trong lòng mọi người.

Nhưng núi Vân Vọng không được yên tĩnh nửa ngày, buổi chiều hôm đó liền nghênh đón đề tài mới, Mạc phủ phái người đưa thiệp đến, mời các vị tiền bối Võ Lâm đến tham gia đại hội quyết định số phận Mộ Dung Tử Tề tán tận lương tâm giết chết cả nhà mình.

Tiểu đệ tự vợ và đến Yến Xích Phong mời Sở Lương Âm đến đại điện, Tường Cánh Nham chuẩn bị mở cuộc họp bàn bạc, xem cứ ai đi tham gia.

Sở Lương Âm tự nhiên cảm thấy nhàm chán, bây giờ trực tiếp giết chết Mộ Dung Tử Tề không phải tốt hơn sao, cần gì phải bày nhiều trò như thế.

Nàng chậm rãi tới đại điện, lúc này mọi người đã tập hợp đầy đủ.

Nàng đi tới vị trí của mình ngồi xuống, đệ tử khác của Tường Cánh Nham dâng trà nước cho nàng, kế tiếp đợi Tường Cánh Nham lên tiếng.

“Theo cá nhân ta, đại hội này cứ để cho Lương Âm, Liệt Triệu và Ly Phong tham gia. Tùng Vụ môn chính ta luôn công bằng, lấy con người làm gốc, những người còn lại trong chúng ta không hiểu được tình hình thực tế, chỉ có ba người họ là tận mắt thấy, cho nên có thể có quyền lợi đưa ra ý kiến.” Tường Cánh Nham mở miệng nói ra ý kiến bản thân.

Trâu Ngọc gật đầu, “Lời đại sư huynh nói rất đúng, đệ đồng ý.”

Chung Ân không hay nói chuyện cũng lên tiếng, “Đệ cũng đồng ý.”

“Khoan đã, các người cứ một câu liền quyết định, sao không ai hỏi ý kiến của ta thế?” Sở Lương Âm không đợi bọn họ phát biểu hết, một lời cắt ngang bọn họ.

“Sư muội có ý kiến gì?” Tường Cánh Nham nhìn nàng, cho phép nàng nói.

Sở Lương Âm thờ dài một hơi, “Bất Mộ Dung Tử Tề cũng có phần của ta, nhưng hiện tại ta không muốn gặp cái tên kia. Hơn nữa sau khi y đã thương ta, vết thương trên người ta còn chưa khỏe, không thể đi lại được.” Sở Lương Âm dựa trên ghế, tư thế ngồi rất tùy tiện.

“Nhưng mỗi ngày đều có Đổ tiểu thư giúp muội bôi thuốc, thương thế trên người muội đã tốt lắm rồi mà.” Trâu Ngọc nhìn nàng cười, xem ra bọn họ không có ý định tham gia chuyện này, mỗi ngày ở trên núi thật tốt, vừa yên tĩnh lại vừa tự do. Hơn nữa đi quyết định sinh mạng của một người việc này đúng là không phù hợp với tín ngưỡng của Tùng Vụ môn.

Sở Lương Âm tròn mắt, đám người này...

“Vân Liệt Triệu ngươi có đi không? Nếu ngươi muốn đi có thể đi cùng với Nguyệt Ly Phong đấy.” Sở Lương Âm đem mũi nhọn chia tới Vân Liệt Triệu, người có quyền lên tiếng nhất là hắn.

Vân Liệt Triệu liếc nhìn Sở Lương Âm, thô kệch trên mặt thả lỏng, một lúc lâu mới mở miệng nói, “Ta đi.”

Đuôi mắt Sở Lương Âm nhếch lên, nhìn về phía đối diện, “Nguyệt Ly Phong, vậy làm phiền ngươi đi cùng với Lục sư thúc rồi.”

Không ngờ Nguyệt Ly Phong lại lắc đầu, “Sư phụ, các vị sư thúc, Ly Phong có chút việc riêng cần xử lý, chỉ sợ không thể đi cùng Lục sư thúc.” Hắn lạnh nhạt như gió, nhưng lời hắn nói không ai không tin.

Tường Cánh Nham gật đầu, “Lương Âm không đi, một mình Liệt Triệu đi thì không ổn, hay là Trâu Ngọc đi đi, tính tình Liệt Triệu phải có người đi theo ta mới yên tâm.” Chỉ đích danh Trâu Ngọc.

Trâu Ngọc bắt đắc dĩ nhưng không còn cách nào, “Được rồi, đệ đi với Liệt Triệu vậy.” Sẵn tiện ai oán liếc nhìn Sở Lương Âm.

Sở Lương Âm nhướng mày cười, dù sao nàng không muốn đi ai cũng có thể ép buộc.

“Trâu Ngọc này, buổi sáng ta đã gặp qua sư phụ, ông ấy nói đại hội quyết định này chẳng khác nào đại hội giết người, cho nên, các đệ cứ nghe theo lời Mạc minh chỉ, ít lời càng tốt.” Tường Cánh Nham căn dặn, thật ra chuyện này rất rõ, tốt nhất Tùng Vụ môn không nên liên quan, vốn Mạc Thiên Tuyệt có thể tự mình quyết định, không cần phải lôi kéo nhiều người, ít nhiều phải có bàn bạc lời ra tiếng vào.

“Vâng, đệ hiểu rồi.” Trâu Ngọc gật đầu, có hắn ở đây, đoán chừng không có gì phải lo lắng.

Sở Lương Âm chuyển ánh mắt bất ngờ nhìn thấy Kha Mậu Sơn, nàng sững sờ, trong nháy mắt Kha Mậu Sơn dời cái nhìn đi chỗ khác, trong lòng Sở Lương Âm trầm xuống, đắc tội với hắn rồi!

Tâm tình đang tốt cũng mất đi, thật ra từ bé quan hệ giữa nàng và Kha Mậu Sơn không tệ, trước đây hắn còn dạy nàng công phu. Có lần nàng làm vỡ bình tử sa quý hiếm của Trâu Ngọc, hắn còn thay nàng nhận lỗi chịu tiếng xấu, Trâu Ngọc tức giận đá hắn vài cái, tuy rằng đã là chuyện nhiều năm trước

nhưng nàng đều nhớ rõ. Đột nhiên nhìn thấy dáng vẻ của Kha Mậu Sơn, nàng cảm thấy thật có lỗi với hắn.

Nhưng nàng cũng không thể vì áy náy mà gả cho hắn, hai người bọn họ quả thực không hợp nhau, nếu như kết hôn, sau này Kha Mậu Sơn cũng phải hối hận, đau khổ cả đời.

Vốn định ở núi Vân Vọng một thời gian, xem ra ở đây chỉ khiến Kha Mậu Sơn không vui, haizz nàng vẫn phải đi thì tốt hơn.

Cúi đầu trầm tư suy nghĩ, đám người Trương Cảnh Nham còn đang nói chuyện, nàng không nghe lọt tai, đảo mắt nhìn ra ngoài rồi liếc nhìn Nguyệt Ly Phong đối diện, con mắt sáng ngời, phớt chốc nhìn hắn chăm chăm.

Nguyệt Ly Phong vốn đang nghe Trương Cảnh Nham nói chuyện, nhưng ánh mắt bên kia phóng tới, quét mắt nhìn sang, trông thấy đáy mắt sáng ngời của Sở Lương Âm, thoáng chốc hắn đã hiểu sơ sơ.

Sở Lương Âm nhú mày, bộ dạng cực kỳ đặc ý, Nguyệt Ly Phong chậm rãi lắc đầu, tỏ ý từ chối. Sở Lương Âm càng cười đắc ý hơn, chỉ thiếu ở tại chỗ vịn vịn, xem ra nàng đã hạ quyết tâm.

Nguyệt Ly Phong dời tầm mắt không nhìn nàng nữa, một bên mặt hiện rõ bất đắc dĩ, có thể thấy hắn không bỏ rơi được.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Giữ Lại? Kiềm Chế?

Trâu Ngọc và Vân Liệt Triệu mang theo hai mươi mấy đệ tử Tùng Vụ môn xuống núi, Sở Lương Âm và những vị sư huynh còn lại dõi mắt nhìn theo bọn họ, mặc dù ngoài miệng nói đi chậm đã nhưng trong lòng lại thầm ước bọn họ đi lẹ lẹ cho khuất mắt.

Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong đứng cùng một chỗ, liếc hình bóng đáng bọn họ xa dần, Sở Lương Âm nhỏ tiếng nói: “Người muốn đi đâu làm gì? Hay là định trở về Nguyệt gia?” Nếu như đi Nguyệt gia vậy Sở Lương Âm nàng không hứng thú lắm, tuy có thể đi nhờ xe ngựa hắn một đoạn, đến giữa đường thì chia tay mỗi người một ngã.

Nguyệt Ly Phong hơi cúi đầu nhìn nàng, trên mặt mang theo nụ cười không biết làm thế nào, “Không, ta đi phương bắc.”

“Phương bắc?” Sở Lương Âm lẩm bẩm nói, nàng từng đi đến đó, nhưng lúc này thời tiết nơi đó hắn đã vào đông, tuyết rơi rất nhiều, nàng còn chưa từng thấy nha.

“Đi phương bắc làm gì?” Sở Lương Âm vẫn phải hỏi rõ ràng, nếu như hắn đi làm chuyện mờ ám gì, nàng cũng không thêm đi cùng.

“Việc riêng.” Nguyệt Ly Phong thần nhiên nói, sau đó đảo mắt nhìn nơi khác, gò má hiện lên một tia hờ hững nhạt nhẽo.

Sở Lương Âm nhìn hắn, đầu óc nhanh chóng chuyển động, hai chữ ‘việc riêng’ khiến sắc mặt hắn thay đổi, có thể thấy chẳng phải là việc tốt đẹp gì. Nhưng điều này cũng không khiến người ta nghi ngờ, có thể làm hắn thay đổi lạnh lùng trong phút chốc ngoại trừ đám người Nguyệt gia thì còn ai vào đây?

Sở Lương Âm ở bên này trầm tư suy nghĩ, vừa hay nàng lại đang nhìn chăm chăm Nguyệt Ly Phong, Trương Cảnh Nham và Kha Mậu Sơn đứng bên kia lơ đãng lướt nhìn, liền thấy Sở Lương Âm dòm Nguyệt Ly Phong đến gần người.

Tâm tình hắn trong nháy mắt như rơi xuống đáy vực, hóa ra lời đồn là thật.

Đoàn người Trâu Ngọc và Vân Liệt Triệu biến mất cuối con đường đá sỏi, nhìn bọn họ rời đi mọi người đều tự động trở về, Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong tự nhiên mỗi người mỗi ngã, nhưng Kha Mậu Sơn vốn phải đi theo Trương Cảnh Nham lại đuổi theo Sở Lương Âm.

Đi đến cửa hình vòm, Sở Lương Âm bèn dừng lại, xoay người nhìn phía sau, hơi nghiêng đầu hỏi: “Tìm muội?”

Kha Mậu Sơn dừng bước, sau đó đi lên phía trước, “Sư muội, huynh có lời muốn nói với muội.”

Sở Lương Âm hơi nhú mày nhưng không phản đối, “Nói đi.”

“Muội yên tâm, huynh không phải nói chuyện hai chúng ta, huynh muốn nói chuyện khác.” Kha Mậu Sơn sợ Sở Lương Âm hiểu lầm, cố tình giải thích.

Sở Lương Âm cười cười, “Hai chúng ta cũng không có chuyện gì để nói. Cho nên, huynh tìm ta nhất định là chuyện khác, ừm, muội đang nghe huynh nói đi.” Nàng nói những lời liên quan này, trên mặt vẫn còn tình nghĩa sư huynh sư muội lâu dài.

Kha Mậu Sơn lắc đầu, sau đó nói: “Ngày ấy muội nói, người trong lòng muội không thể đến được với nhau vì đạo nghĩa vô lâm. Nhưng vẫn không buông tay được. Khi đó chúng ta không biết đó là ai nhưng hôm nay ta nhìn thấy, không chỉ đạo nghĩa vô lâm mà ngay cả luân lý cũng không dung.” Hắn nhìn nàng, nói từng câu từng chữ chân thành.

Sở Lương Âm như mới tỉnh ngủ, nhưng sau đó suy nghĩ cẩn thận lại vẫn không thể xác định, “Có phải huynh nghe mấy lời đồn đại nhằm nhĩ kia không? Muội nói này tốt nhất huynh đừng tin, tất cả đều là giả đấy.”

“Huynh không tin. Sự thật sờ sờ trước mắt sao huynh không tin được.” Kha Mậu Sơn nhìn nàng, dường như không hiểu tại sao nàng lại coi trọng người kia? Rõ ràng điều này không có khả năng.

Sở Lương Âm bắt đầu lắc đầu, “Huynh tin như thế muội có giải thích thế nào huynh cũng không nghe, thôi muội không ép. Nhưng muội muốn nói cho huynh biết, huynh yên tâm chuyện vi phạm luân lý muội vĩnh viễn không làm.” Sở Lương Âm cũng lời giải thích, không bằng cứ hứa hẹn, hứa hẹn vĩnh viễn chẳng có bất kỳ liên quan gì đến Nguyệt Ly Phong, như vậy đỡ đau đầu hơn.

Kha Mậu Sơn gật đầu, chần chờ vỗ vai Sở Lương Âm, “Sur muội, nếu muội nói thế huynh yên tâm, ít nhất sau này sư phụ không bị khó xử.”

Sở Lương Âm như có mây gạt đầu, “Huynh yên tâm, muội không làm khó mọi người.” Phất tay, Sở Lương Âm xoay người khoan thai rời đi, trên mặt mang theo dáng vẻ hoang đường, nàng xem như không còn lời nào để nói, nếu còn ở đây thêm ngày nào nàng sẽ phát điên mất.

Nguyệt Ly Phong đi đến chỗ Trường Cánh Nham từ giả rồi chuẩn bị đồ đạc xuống núi, Hoàn Hạ và Nhĩ Tương nhanh tay thu dọn đồ, mấy ngày nay Đỗ Ý Lăng đều ở chỗ Hoàn Hạ và Nhĩ Tương chơi đùa, đột nhiên rời đi nàng không biết phải làm sao bây giờ, cũng không biết Sở Lương Âm có đi không hay là tiếp tục ở lại đây, tỷ ấy đâu rồi?

Ngay lúc Đỗ Ý Lăng đứng cạnh cửa nhìn Hoàn Hạ và Nhĩ Tương tất bật, giọng nói Sở Lương Âm từ phía sau truyền đến, nàng quay lại nhìn thấy Sở Lương Âm vẫy tay với mình, sau đó nàng ấy trực tiếp đi xuống bậc thang xuống núi với Nguyệt Ly Phong.

“Nhìn cái gì? Mắt sắp rớt ra rồi kia.” Hoàn Hạ ôm thùng lớn từ trong phòng đi ra, nhìn Đỗ Ý Lăng đang ngẩn người.

Đỗ Ý Lăng nháy mắt mấy cái, “Ta thấy ta cũng có thể đi cùng với các người rồi.”

“Hả? Cô đi cùng? Thất sư thúc đồng ý không?” Đôi mắt Hoàn Hạ sáng lên, dường như nghe được tin này khiến hắn rất vui.

Đỗ Ý Lăng đưa tay chỉ về hướng cầu thang xuống núi, “Hai người bọn họ cùng nhau đi xuống dưới rồi.”

“Hả?” Hoàn Hạ há hốc mồm đến nỗi có thể nhét được một quả trứng gà, mấy ngày nay hắn nghe không ít lời đồn, rõ ràng đi cùng công tử nhưng sao hắn chẳng biết gì thế này.

“Đi thôi.” Nhĩ Tương từ trong phòng đi ra, buông cái rương xuống để thuận tay đóng cửa lại, sau đó cúi người ôm rương lên nói.

Hoàn Hạ xoay người tròn mắt nhìn Nhĩ Tương, bộ dạng rất giống từ trên trời mới rớt xuống, “Nhĩ Tương này, lời đồn kia trở thành sự thật.”

Nhĩ Tương ngơ ngác nhìn Hoàn Hạ hai giây, sau đó đi vòng qua hắn, “Đi mau lên, đứng đây đoán già đoán non, tận mắt nhìn thấy mới biết đâu là thực đâu là giả.”

“Đúng vậy, không ai đàn giống như ngươi.” Đỗ Ý Lăng trách cứ, sau đó nhanh chân bỏ chạy, lúc vượt qua Nhĩ Tương nàng còn không quên liếc nhìn hắn.

Hoàn Hạ hấp tấp đuổi theo, định đuổi theo Đỗ Ý Lăng.

Ngược lại Nhĩ Tương mới đi đầu bị bỏ rơi cuối cùng.

Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong đi dọc theo hai nghìn bậc thang xuống núi, thời tiết đầu thu khiến cho núi Vân Vọng từ non xanh nước biếc chuyển thành bức tranh vàng óng rực rỡ cuốn hút.

“Đi không từ giả sư công không sợ lần sau về sẽ bị ông ấy oán trách cô à?” Mỗi bậc thang dài chừng hai thước, từ trên nhìn xuống giống như những quân bài vô tận.

“Ai nói ta không từ giả? Ta mới từ chỗ sư phụ về đây.” Sở Lương Âm khoanh tay trước ngực, kiễng một bên, dáng vẻ của nàng rất ung dung, có thể thấy tâm tình hết sức sáng khoái.

Nguyệt Ly Phong nghiêng đầu nhìn nàng một cái, “Nghĩ gì vui thế?”

“Liên quan tới người à? Bà vui không được chắc?” Sở Lương Âm nhăn mày, thay bằng vẻ mặt không dễ chọc vào.

Nguyệt Ly Phong cười khẽ, “Nếu không nói ta cũng không muốn biết.” Khách sao trả lời một câu.

“Hừ.” Sở Lương Âm hừ lạnh.

Ba người Hoành Hạ Nhĩ Tương và Đỗ Ý Lăng vốn đi phía sau liền đuổi theo tới, thật ra bọn họ đã nhìn chăm chăm hai người này lâu rồi, tuy không phát hiện gì nhưng cứ cảm thấy quái dị thế nào.

Hoành Hạ nhanh chóng chạy xuống chuẩn bị xe ngựa, Đỗ Ý Lăng bởi vì sợ hãi trong lòng mà chạy theo Hoành Hạ, để lại một mình Nhĩ Tương đi sau hai người.

“Nhĩ Tương, công tử ngươi phải đi phương bắc, mỗi năm ngươi đều đi theo à?” Sở Lương Âm đột nhiên mở miệng hỏi Nhĩ Tương.

Nhĩ Tương sững sốt, sau đó nhanh nhẩu đáp, “Đúng vậy, năm nào Nhĩ Tương cũng đi theo.”

“Ồ ~~~” Sở Lương Âm kéo dài âm thanh, đối với việc riêng của Nguyệt Ly Phong nàng biết chút ít, mỗi năm đều đi.

Nguyệt Ly Phong quét mắt nhìn nàng, bất đắc dĩ không nói gì.

Nhĩ Tương ở phía sau liếc nhìn bọn họ, hẳn không biết tại sao hai người bọn họ như vậy.

“Cô muốn biết đến thế à?” Nguyệt Ly Phong xem như cũng thông minh, nếu nàng muốn biết, hẳn có ngậm miệng vẫn không cần nói.

Khỏe mỗi Sở Lương Âm cong lên, cười nói: “Nói nghe thử xem? Nguyệt công tử ngươi làm nhiều chuyện mờ ám, làm thêm một chuyện cũng đâu sao.” Nàng vẫn không ngừng châm chọc, nhưng lời nói lúc này chẳng còn địch ý chỉ đơn giản là trêu chọc mà thôi.

Nguyệt Ly Phong cười khẽ, “Theo ý cô, chuyện riêng của ta đều mờ ám?”

“Tám phần là mờ ám” Sở Lương Âm giống như rất hiểu đáp.

Nhĩ Tương đi phía sau, hai mắt trừng to dán lấy hai người đi trước, bọn họ... nói thế nào nhỉ, rất kỳ quái! Phát giác đến mấy lời đồn trên núi, mặc dù hôm sau không ai nhắc đến nữa, nhưng lúc này trong đầu hẳn nghĩ đến, chuyện này rất đáng ngờ.

Đi xuống núi, Hoành Hạ tay chân lạnh lẽo đã đem xe đến dừng ven đường, Đỗ Ý Lăng chạy đến bên cạnh Sở Lương Âm cách Nguyệt Ly Phong không xa lắm.

“Công tử, thất công tử, chúng ta có thể lên đường.” Hoành Hạ đứng trước con ngựa, một bên vuốt bồm nó một bên nói.

Mấy người đi lên xe, mà Đỗ Ý Lăng chậm chạp không muốn lên, Nhĩ Tương đẩy nàng một cái, nàng tránh ra người nói, “Ta ở ngoài, ta nhìn Hoành Hạ đánh xe, ngươi lên đi.”

Nhĩ Tương nhìn nàng lắc đầu thở dài, công tử không thể ăn thịt cô đâu!

Nhĩ Tương leo lên xe, Đỗ Ý Lăng nhếch môi cười với Hoành Hạ ngồi bên kia, lời kéo dây cương, đầu ngựa chuyển động, dần dần rời xa núi Vân Vọng.

Nếu đi về hướng bắc, vậy cứ đi theo đường cái rộng rãi lại không có chướng ngại. Từ núi Vân Vọng chạy tới Băng Châu, sau đó chạy theo hướng bắc đây mới là con đường chính.

Tuy ngoài miệng Sở Lương Âm nói muốn biết chuyện riêng xấu xa mờ ám Nguyệt Ly Phong làm nhưng đó cũng chỉ là nói, nàng không định đi phương bắc với hắn.

Nàng vốn định tới Băng Châu hoặc đến để đồ Hoành thành, nhân nhả ở đây một thời gian rồi tính toán xem đi đâu, tóm lại thời gian của nàng rất nhiều, nhiều đến không xuể, nàng có thể đi đến bất kỳ nơi đâu thưởng thức phong cảnh và con người.

Từ núi Vân Vọng chạy đến Băng Châu xe ngựa đi khá nhanh, trong thời gia ngắn ngủi đã nghe tiếng người huyên náo, nhưng bọn họ không vào thành mà trực tiếp thay đổi phương hướng chạy về hướng bắc, đi qua một đoạn đường không chướng ngại.

Nhưng xe ngựa đến thành Bắc thì đột ngột dừng lại, trong xe có tổng cộng ba người thì đã có hai người đang ngủ, Nhĩ Tương dựa vào một góc ngủ đến chảy nước dãi, Sở Lương Âm trốn mình trong áo choàng lông cừu, hai mắt cũng nhắm lại, có thể thấy đây là chỗ duy nhất trong xe ngựa dễ chịu nhất, hoàn toàn chẳng cảm thấy khó chịu gì cả.

“Công tử, Lệnh Hồ Cửu Tiêu thiếu hiệp muốn gặp chúng ta, gã đã dừng xe ngựa đi về hướng chúng ta.” Hoành Hạ thò đầu vào trong xe ngựa, nhìn thoáng qua Sở Lương Âm và Nhĩ Tương đang ngủ, nhỏ tiếng bẩm báo.

Nguyệt Ly Phong nghe thế liền nhìn Sở Lương Âm, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Hắn mặc cẩm bào màu xanh nhạt đai ngọc, áo khoác dài màu đen, mặc dù đây là phong cách kết hợp hơi chói mắt nhưng mặc trên người hắn lại mang đến hiệu quả xuất sắc.

Nguyệt Ly Phong từ trên xe ngựa đi xuống, vừa vặn Lệnh Hồ Cửu Tiêu cũng từ bên kia đi tới, thất lưng hắn mang cây đao lớn, y phục đã thay đổi, trông vẫn còn mới.

“Lệnh Hồ huynh.” Nguyệt Ly Phong cung tay làm lễ, nở nụ cười yếu ớt như con gió.

“Nguyệt công tử, không nghĩ chúng ta lại gặp nhau.” Lệnh Hồ Cửu Tiêu mặc trang phục màu đen, mái tóc dài tùy tiện cột sau ót, nhìn hấn vẫn tiêu sái phóng khoáng như trước, nụ cười càng thêm cởi mở.

“Lần này Lệnh Hồ huynh đến Quỷ cốc sao?” Nhìn thoáng qua xe ngựa bên kia, rèm cửa sổ vén lên để lộ nửa gương mặt ra ngoài, Nguyệt Ly Phong cười nói.

Lệnh Hồ Cửu Tiêu gật đầu, “Ừm, thân thể Song nhi không tốt lắm, vốn định ở nhà hai ngày, nhưng thân thể Song nhi có vẻ trầm trọng hơn rồi.” Có thể nhìn thấy Lệnh Hồ Cửu Tiêu rất gấp.

Nguyệt Ly Phong chấp tay, “Đúng vậy, cái gì cũng có thể chậm trễ, chỉ có bệnh tật là không thể trễ nãi.”

Lệnh Hồ Cửu Tiêu đã sớm thấy Đỗ Ý Lăng ngồi bên cạnh xe, gã biết Đỗ Ý Lăng đi theo Sở Lương Âm, chẳng qua nàng không xuất hiện mà thôi, “Nguyệt công tử, Lương Âm đi cùng với huynh sao?”

Nguyệt Ly Phong không hề tỏ ra bất ngờ, đáp: “Nàng đang ngủ, trong khoảng thời gian này nàng rất mệt mỏi.”

“Ồ! Không biết lần này các người tính đi đâu?” Dường như Lệnh Hồ Cửu Tiêu có chút thất vọng.

“Đi làm việc riêng của chúng ta, sắc trời cũng không còn sớm, Lệnh Hồ huynh mau đi đi, dù sao bây giờ thời gian là vàng là bạc.” Nguyệt Ly Phong nói như thế nhưng ở chiếc xe bên kia lại có một dáng người gầy gò đi xuống.

Bóng dáng kia nhỏ nhắn và yếu ớt, giống như chỉ cần một cơn gió là có thể thổi bay đi, nàng mặc trang phục màu xanh, tóc dài khéo léo vấn sau ót, gương mặt tái nhợt nhưng rất xinh đẹp, đôi mắt to tròn như biết nói, làm cho người ta vừa mới gặp đã sinh ra cảm giác yêu thích mà không phải là phản cảm.

“Cửu Tiêu ca ca.” Nàng nhỏ tiếng gọi, rõ ràng âm thanh không lớn nhưng dường như đã dùng rất dùng sức lực.

Lệnh Hồ Cửu Tiêu quay đầu, thấy nàng định đi tới liền bước hai bước đến đỡ nàng, dường như rất lo lắng nàng sẽ bị gió thổi đi.

“Song Nhi, sao muội lại xuống xe? Qua đây để ta giới thiệu cho muội, vị này là Nguyệt công tử tiếng tăm lẫy lừng. Nguyệt công tử đây là Song Nhi.” Lệnh Hồ Cửu Tiêu giới thiệu.

Song Nhi dịu dàng cúi đầu chào Nguyệt Ly Phong, hết sức lễ phép nói, “Song Nhi ra mắt Nguyệt công tử, Nguyệt công tử quả nhiên danh bất hư truyền, thật sự như trăng cười gió mây.” Tuy rằng Song Nhi ôm yêu nhưng đôi mắt rất có thần thái.

“Song Nhi cô nương quá khen, Nguyệt Ly Phong cũng chỉ là kẻ phàm phu tục tử mà thôi.” Nguyệt Ly Phong khiêm tốn trả lời.

Song Nhi cúi đầu cười yếu ớt, thoát nhìn là một tiểu thư khuê các được dạy dỗ đàng hoàng.

“Đúng rồi, Song Nhi muốn gặp Sở nữ hiệp, không biết Song Nhi có được vinh hạnh gặp mặt nàng ấy một lần hay không?” Song Nhi dựa lên vai Lệnh Hồ Cửu Tiêu, giống như chẳng thể đứng nổi.

Nguyệt Ly Phong khẽ nhíu mày, rũ mắt che đi suy nghĩ trong đáy mắt, sau đó mỉm cười, “Đương nhiên có thể, thất sư thúc đang ngủ. Hoành Hạ đi gọi thất sư thúc dậy.” Nguyệt Ly Phong không quay đầu lại, nhưng Hoành Hạ có thể nghe rõ lời phân phó của hấn, nhanh chóng nhảy lên xe ngựa.

Ánh mắt Song Nhi nhìn lên xe ngựa, Đỗ Ý Lăng ngồi đằng kia cũng quan sát nàng, tuy nàng nhỏ tuổi nhưng không phải kẻ ngốc, nữ nhân tên Song Nhi này thoát nhìn yếu ớt nhưng khẳng định là người rất có tâm cơ, nhìn nàng có đôi mắt điểm đậm đáng yêu lúc nào cũng mở to giống như có ai khi dễ mình. Đỗ Ý Lăng trừng mắt liếc nàng, rõ ràng rất khinh thường.

Bất ngờ, Hoành Hạ từ trong xe ngựa đi ra, vài giây sau màn xe vén lên, bóng người màu tím từ bên trong bước ra.

Sở Lương Âm đứng trên cang xe đảo mắt nhìn qua, đôi mắt với sự xuất hiện của người lạ cũng không bất ngờ, nàng phóng khoáng từ trên xe ngựa nhảy xuống, tóc dài tùy tiện cột sau ót theo động tác của nàng mà khẽ động, nhìn thế nào cũng thấy rất đẹp trai.

“Lệnh Hồ, vị cô nương này là Song Nhi!” Nàng đi đến bên cạnh Nguyệt Ly Phong, thoáng nhìn Song Nhi, nói ngắn gọn một câu.

Lệnh Hồ Cửu Tiêu gật đầu, “Song Nhi, đây là Lương Âm.”

Song Nhi ngược mắt nhìn Sở Lương Âm, hết cách rồi Sở Lương Âm không lùn, đối diện với nàng Song Nhi chỉ có thể ngẩng đầu.

Vừa nhìn thấy Sở Lương Âm, đột nhiên nàng quỳ xuống.

Sở Lương Âm sững sốt, phản xạ có điều kiện lui về phía sau, có lẽ không ai nghĩ đến nàng ấy sẽ làm như vậy.

Tay Nguyệt Ly Phong ở sau nâng lên, chính xác giữ lấy thất lưng nàng, cũng như ngăn nàng không lui về sau, Sở Lương Âm quay đầu nhìn hấn, Nguyệt Ly Phong cũng nhìn nàng, ánh mắt như muốn nói không cần trốn tránh.

Sở Lương Âm nhủ vậy, Song Nhi ở bên kia đã nói, “Cửu Tiêu ca ca nói nếu không phải có Sở nữ hiệp giúp đỡ, Cốc Tử tiên sinh đã không đồng ý chữa bệnh cho Song Nhi. Đại ân đại đức của Sở nữ hiệp như phụ mẫu tái sinh, hi vọng Sở nữ hiệp nhận một lạy này của Song Nhi.” Nàng quỳ trên mặt đất, Lệnh Hồ Cửu Tiêu ngồi xổm bên người nàng, thoạt nhìn rất săn sóc.

Nói thật, Sở Lương Âm chưa từng trải qua chuyện thế này, hành tẩu giang hồ đã lâu ngoại trừ những kẻ tội ác tày trời quỳ gối trước mặt nàng van xin nàng đừng giết họ thì cũng chưa từng có ai quỳ xuống cảm ơn nàng, việc này khiến nàng không biết nên phản ứng thế nào.

Động tĩnh bên này thành công hấp dẫn vô số ánh mắt người đi đường, mọi người đứng từ xa vây lại xem, không biết chuyện gì xảy ra, một nữ nhân quỳ gối trước một nữ nhân khác.

Nguyệt Ly Phong khều Sở Lương Âm, ý bảo nàng đừng lo lắng.

Lúc này Sở Lương Âm mới có phản ứng, vội vàng bước tới đỡ vị cô nương đáng người mạnh mẽ kia đứng dậy, “Song Nhi cô nương không cần khách khí, ta và Lệnh Hồ là bạn bè, giúp đỡ bạn bè là điều nên làm.” Nàng đỡ Song Nhi, thân nhiên nói, cũng không có nhiệt tình gì.

Song Nhi đã rơi nước mắt là chỗ, thoạt nhìn có vẻ rất cảm ơn Sở Lương Âm.

Tay chân Sở Lương Âm luống cuống, nàng không nhớ nổi đã bao lâu không nhìn thấy nữ nhân khóc.

“Song Nhi thật cảm ơn, từ sau khi ta về nói chuyện Lương Âm giúp đỡ, nàng đều quán ta hỏi chuyện của Lương Âm.” Lệnh Hồ Cửu Tiêu đỡ Song Nhi, cười nói.

Sở Lương Âm gật đầu, “Không cần cảm ơn ta, việc nhỏ thôi.” Thật ra nàng cũng không biết nói gì, lúc này trong mắt nàng nước mắt nữ nhân đáng sợ giống Kha Mậu Sơn vậy.

Nguyệt Ly Phong cười khẽ, “Song Nhi cô nương có dáng người cát nhân thiên tướng, muốn cảm ơn phải cảm ơn ông trời chưa từng bỏ qua Lệnh Hồ huynh.”

“Nguyệt công tử nói đúng, nhưng ta vẫn phải cảm ơn Sở nữ hiệp.” Song Nhi cẩn thận lau đi nước mắt, từng cử chỉ đều mang theo khí chất tiêu thư khuê các.

Sở Lương Âm khẽ nhún vai, không biết làm thế nào, nàng mất tự nhiên nói, “Sắc trời đã tối, Lệnh Hồ và Song Nhi cô nương mau đi đi, thời gian rất quý giá.”

“Ừm, sau này gặp lại chúng ta sẽ uống rượu ăn mừng.” Lệnh Hồ Cửu Tiêu nhìn thoáng qua Song Nhi đứng không vững, gật đầu nói.

“Được, vậy chúc Song Nhi cô nương sớm ngày bình phục.” Nguyệt Ly Phong ôm quyền chấp tay, cấp bậc lễ nghĩa không hề có chút khiêm khuyết.

“Cảm ơn Nguyệt công tử, cảm ơn Sở nữ hiệp.” Song Nhi lại dịu dàng cúi đầu, bộ dạng yếu ớt kia thật khiến người ta thương xót.

Lệnh Hồ Cửu Tiêu đỡ Song Nhi leo lên xe ngựa, Nguyệt Ly Phong ở bên này cũng quay về xe ngựa của bọn họ.

Sở Lương Âm quay lại, vốn định đợi Nguyệt Ly Phong leo lên xem nhưng không ngờ Nguyệt Ly Phong vừa leo lên cang xe thì đột nhiên xoay người lại, sau đó đưa tay về phía nàng.

Nàng sững sờ nhìn Nguyệt Ly Phong, Nguyệt Ly Phong cũng nhìn nàng, nở nụ cười tươi tắn như gió xuân.

Sở Lương Âm cũng không trễ nải, nắm lấy tay hân, mượn lực của hân nhảy lên xe ngựa, hai người đồng thời đứng trên cang xe, cảnh tượng này khiến cho Hoành Hạ đứng bên dưới cũng mê mang.

Bên kia, Song Nhi đã được Lệnh Hồ Cửu Tiêu đỡ lên xe ngựa cũng quay đầu lại nhìn phía đối diện, đồng thời nhìn thấy hình ảnh Hoành Hạ sững sờ, đôi mắt nàng lóe lên, đáy mắt hiện rõ nghi hoặc. Nhìn hai người kia, nàng bất chợt hiểu ra gì đó, chẳng lẽ có một số việc không giống như nàng đã nghĩ?

Bánh xe lần nữa chuyển động, trong xe ngựa, Nhĩ Tương vẫn ngủ như trước, giống như cho dù thiên lôi có đánh xuống ầm ầm cũng không đánh thức được hân.

Sở Lương Âm trở về vị trí cũ, con buồn ngủ lúc trước đã bị quét sạch sẽ.

Ánh mắt nàng nhìn chằm chằm Nguyệt Ly Phong cách đó không xa, từ nét mặt của nàng không thể nhìn ra nàng đang suy nghĩ gì, cũng có thể chỉ là đang ngắm người.

Nguyệt Ly Phong bình chân như vại, không hề có vẻ gì mất tự nhiên khi bị người ta nhìn như thế.

“Vừa rồi người kéo ta làm gì?” Sở Lương Âm đột nhiên mở miệng, ánh mắt vẫn còn ngẩn ra, thoạt nhìn chẳng có lịch sự gì cả.

Nguyệt Ly Phong quay đầu nhìn nàng, có lẽ cũng cảm thấy bộ dạng của nàng rất buồn cười nên chưa lên tiếng đã bật cười trước, “Giải trừ hiểm nghi cho cô.” Hân trả lời như vậy.

“Hiềm nghi? Hiềm nghi gì?” Sở Lương Âm vẫn duy trì bộ dạng ngẩn ra đó.

“Chẳng lẽ khả năng quan sát sắc mặt người vô cùng lợi của cô không nhìn ra được đích ý của Song Nhi cô nương dành cho cô?” Nguyệt Ly Phong hơi nghiêng đầu cười nói.

“Tại sao phải có đích ý với ta? Hơn nữa, nếu ta thật sự không đi ra, bà đây sẽ không sợ hãi nước mắt của nàng, ai còn hơi đâu quan sát nàng ấy có đích ý hay không.” Dường như nghĩ tới bộ dạng nước mắt giàn giụa của Song Nhi, nàng không khỏi co rúm người lại, người nàng quen biết cũng không ai như vậy.

Nguyệt Ly Phong lắc đầu, “Nước mắt là vũ khí của nữ nhân, chỉ có nữ nhân mới có quyền sử dụng nó, nhưng mà xem ra cô không có quyền này.” Lời này cũng không biết là đang chế giễu Sở Lương Âm hay là khen nữ nhân như nàng chưa bao giờ khóc.

Sở Lương Âm bĩu môi, khinh thường đáp, “Vội lão nương vũ khí là nắm đấm. Đừng nói nhảm, người còn chưa nói cho ta biết vì sao Song Nhi kia lại có đích ý với ta. Chẳng lẽ lão nương giúp cô ta là sai hả?” Nàng từng gặp qua người không biết tốt xấu, chẳng qua lần này không biết vì cái gì.

“Tất nhiên là vì Lệnh Hồ huynh, bằng không cô nghĩ giữa hai người có liên quan gì?” Nguyệt Ly Phong lắc đầu, đối với Sở Lương Âm hẳn không còn lời nào để nói.

“Vì Lệnh Hồ Cừ Tiêu? Cô ta uống lộn thuốc hả? À, ta biết rồi, hay là cô ta cũng suy nghĩ giống các người, đều nghĩ bà đây với Lệnh Hồ Cừ Tiêu có quan hệ bất chính?” Sở Lương Âm đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, chạy tới xi vào mũi Nguyệt Ly Phong lớn tiếng nói.

Nàng thật sự chịu đựng đủ rồi, một vấn đề bị hoài nghi đến vài lần, đầu tiên là Ninh Chiêu Nhiên, sau đó là Nguyệt Ly Phong, lần này đến vị hôn thê của Lệnh Hồ Cừ Tiêu nghi ngờ, lúc trước nàng không nên giúp đỡ mới đúng.

Nguyệt Ly Phong mỉm cười, dùng hai ngón tay kẹp lấy đầu ngón tay đang xi của Sở Lương Âm, “Cô nghĩ thế nào? Lệnh Hồ huynh là người thế nào, chắc chắn sẽ không che giấu. Gã nhất định ở trước mặt vị cô nương kia nói về cô đã giúp gã thế nào, cho nên, người ta có lý do nghi ngờ cô. Bằng không cô giúp gã làm chi?” Đôi mắt hân như một hồ nước sâu thẳm, có thể nhìn thấu lòng người, vừa đẹp vừa nguy hiểm.

Sở Lương Âm khế cắn môi, “Đầu năm nay làm người tốt khó thật, sau này bà đây không làm người tốt nữa.” Nói xong xoay người lui về sau, đầu ngón tay thoát khỏi hai ngón tay của hắn, da thịt chạm nhau mang theo cảm xúc khó diễn tả.

“Có lẽ cô muốn làm việc tốt nhưng không thể lưu danh, quan điểm đó trong lòng cô là đúng. Nhưng hiện tại cô thấy rồi đó, việc tốt cô làm không những không được lưu danh mà còn bị người ta nghi ngờ, đủ chứng minh quan điểm của cô sai.” Nguyệt Ly Phong thu tay đặt ên đùi, nhưng không giống tay còn lại, cánh tay này nắm chặt, chẳng biết hắn đang nhẫn nại giữ lại gì đó.

Sở Lương Âm lấy áo choàng cừu bọc lại mình, trừ bỏ đầu thì tất cả bọc kín, trên mặt không hôn không giận, nhưng hai tay trong áo choàng lại nắm lấy nhau, lúc này nàng không có âm trí tranh luận vấn đề này, bởi vì đầu óc ong ong, như có một cái máy motor đang hoạt động.

“Hừ, sau này phải học tập ở người. Làm chuyện tốt nhất định phải chạy ba vòng quanh Đại Tề rêu rao cho mọi người biết ta làm việc tốt.” Nàng nói lắm bầm, sau đó nhắm mắt lại không thêm nói nữa.

Nguyệt Ly Phong nhìn nàng một lúc lâu, sau đó chậm rãi dời tầm mắt đi chỗ khác, thật lâu sau đó bàn tay đang nắm chặt mới từ từ buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Cãi Nhau Âm Ỉ

Xe ngựa thông thả chạy về hướng bắc, thế mà rất nhanh đã đến địa giới đế đô hoàng thành, Sở Lương Âm vốn định đến đây sẽ chia tay với Nguyệt Ly Phong, nhưng lời này vẫn giấu trong bụng không nói ra.

Bởi vì Đỗ Ý Lăng muốn đi tham quan đế đô một vòng, vừa vặn Nhĩ Tương đang tính toán những vật dụng còn thiếu mang theo bên người, định đến cửa hàng Nguyệt gia ở đế đô bổ sung thêm, cho nên xe ngựa thay đổi phương hướng, không đi con đường chính mà quay trở lại đế đô.

Đế đô có lịch sử mấy trăm năm, nhiều người cả đời huy hoàng đều ở đây cười hạc về trời, vô số tiểu mỹ nhân khuynh quốc hương tiêu ngọc vẫn ở nơi này, tóm lại, đây là một thành phố nhiều chuyện xưa, số lượng chuyện xưa còn nhiều hơn bất kỳ tòa thành cổ nào.

Còn chưa đến cổng thành đế đô đã nghe âm thanh giòn giã từ bên ngoài truyền đến, tiếng xe ngựa, tiếng nói chuyện, ồn ào náo nhiệt.

Nhĩ Tương vén một bên màn cửa sổ lên, có thể nhìn thấy rõ tình cảnh bên ngoài, Sở Lương Âm dựa lưng vào nơi nào đó ánh mắt nhìn chằm chằm ngoài

cửa sổ, quả nhiên đế đô vẫn là đế đô, vinh viễn náo nhiệt như vậy.

Đỗ Ý Lăng ngồi bên ngoài hưng phấn líu ríu bên tai, còn có tiếng Hoàn Hạ phụ họa, hai người bọn họ giống như gà vịt tranh cãi ầm ĩ, một phút cũng không rảnh rỗi.

Bỗng dưng ở bên ngoài xuất hiện một dáng người quen thuộc đi lướt qua, Sở Lương Âm sững sốt, sau đó mở miệng gọi: “Hoàn Hạ dừng xe.” Nói xong nhảy vào ra ngoài xe, Nguyệt Ly Phong nhìn nàng đi qua mình, dường như cũng không kịp phản ứng thì nàng đã ra ngoài.

Sở Lương Âm đứng ở cang xe nhìn bóng người đi sát con đường ra cửa thành, khẽ nhếch môi cười khê, “Gia Cát!” Âm thanh của nàng đủ lớn, khiến nhiều người đi đường quay lại nhìn.

Bóng dáng kia nghe tiếng Sở Lương Âm liền ngẩng đầu nhìn lại, vừa trông thấy nàng liền kinh ngạc, sau đó khóe môi của hắn cong lên tạo thành một nụ cười làm người đời mù, hắn đi tới chỗ Sở Lương Âm, mặc dù trông có vẻ long đong vất vả nhưng không mất đi xuất trần, người này như từ chân trời bao cát rơi xuống.

Sở Lương Âm từ trên xe ngựa nhảy xuống, đánh giá Gia Cát Vô Phạm từ trên xuống dưới một phen, “Chắc chắc đã mấy ngày chưa ăn cơm?” Mỗi lần gặp mặt nàng đều nói lời thoái nài, không nói không được tự nhiên.

Hoàn Hạ và Đỗ Ý Lăng ở bên kia ló đầu sang nhìn bên này, nếu so sánh, Đỗ Ý Lăng vẫn là tò mò hơn.

Gia Cát Vô Phạm lắc đầu, “Lại bị cô đoán đúng, năm ngày trước mới dùng cơm ở một gia đình nông dân.” Hắn nói năm ngày trước, thế có nghĩa là năm ngày nay hắn chưa ăn uống gì, nhưng mà nhìn cũng còn khỏe lắm.

Trên mặt Sở Lương Âm mang theo sợ hãi và bội phục, “Vậy sao ban đêm huynh ở trong rừng không bắt cá hay thỏ hoang gì ăn lót bụng đi? Nói với huynh bao nhiêu lần rồi, sớm muộn huynh cũng chết đói thôi.” Sở Lương Âm như đang dạy dỗ trẻ nhỏ, lớp lớp giáo huấn một hồi, Hoàn Hạ ở bên kia thờ dài, Đỗ Ý Lăng trái lại rất nể phục, người như vậy có thể ngoan ngoãn nghe Sở Lương Âm dạy bảo, có thể thấy Sở tỷ tỷ của nàng rất lợi hại.

Gia Cát Vô Phạm mỉm cười lắng nghe Sở Lương Âm giáo huấn, không hề có chút hờn giận hay mất kiên nhẫn, tuy mỗi lần hắn đều ngoan ngoãn nghe nhưng chưa bao giờ ngoan ngoãn làm theo.

“Làm sao cô lại xuất hiện ở đây? Ta nghĩ cô phải đến tham dự đại hội phán quyết ở Mạc phủ chứ.” Bất cứ chuyện gì Gia Cát Vô Phạm cũng biết.

“Nói như vậy huynh cũng nhận được cái thiệp mời chó má kia? Vậy sao huynh không đi?” Sở Lương Âm nhún nhún vai, thoải mái nói.

Gia Cát Vô Phạm lắc đầu, “Mạng người quý gia, ta không thể bảo vệ y, vì sao còn phải đứng nhìn y chết?” Lý do của hắn từ trước đến giờ vô cùng đơn giản.

Sở Lương Âm bĩu môi, đối với luận điểm của Gia Cát Vô Phạm nàng không thể nào ừ đại được, nhưng nàng cũng biết lời hắn nói đều xuất phát từ nội tâm.

“Nếu đã gặp nhau vậy đi cùng đi. Sau đó ta dựa theo thông lệ mời huynh một bữa, dù sao ở đế đô cũng có người quen của huynh, ta cũng không sợ huynh bị bỏ đói nữa.” Sở Lương Âm rung đùi đắc ý, dường như bắt đầu quen biết, mỗi lần bọn họ gặp mặt đều mở màn như thế.

Gia Cát Vô Phạm cũng không khách khí gật đầu, lịch sự đáp, “Vậy đa tạ.”

“Xì.” Sở Lương Âm không khách sáo, sau đó xoay người đi về hướng xe ngựa, Gia Cát Vô Phạm cũng đi theo, màn xe ngựa vén lên lộ ra gương mặt tuấn tú của Nguyệt Ly Phong.

“Gia Cát công tử.” Hắn tự tay vén màn, Sở Lương Âm tới trước rồi đến Gia Cát Vô Phạm, Gia Cát Vô Phạm treo nụ cười nhợt nhạt bên môi, “Nguyệt công tử.”

Hai người chào hỏi đơn giản, không nóng không lạnh, cực kỳ bình thường.

Sở Lương Âm ngồi chỗ cũ, Gia Cát Vô Phạm ngồi bên phải nàng, Nguyệt Ly Phong thì ngồi bên trái, Nhĩ Tương và Nguyệt Ly Phong ngồi cùng một bên, rất nhanh xe đã chạy qua cổng thành.

“Gia Cát, lúc ở Lan Châu huynh làm sao phát hiện thi thể Mộ Dung Tử Tề có vấn đề?” Sở Lương Âm dựa lưng vào vách xe, lúc này nhìn rất có sức sống, nhìn Gia Cát Vô Phạm hỏi.

Gia Cát Vô Phạm nhớ lại, sau đó mới trả lời: “Ta và mấy vị sư phụ của Thiếu Lâm tự tụng kinh lau người cho những nạn nhân ở Mộ Dung phủ, lúc đến thi thể của Mộ Dung Tử Tề thì thấy vóc người nọ không thích hợp, căn bản không phải y. Sau lưng người nọ còn có một hình xăm, rõ ràng không phải thi thể Mộ Dung Tử Tề, chẳng qua chỉ mặc quần áo Mộ Dung Tử Tề vào thôi.”

Sở Lương Âm gật đầu một cái, “Mộ Dung Tử Quân cũng không chết, nhưng nhìn hắn giống như bị điên rồi. Bị Mộ Dung Tử Tề giam cầm như thế mà không một câu oán giận, huynh nói hắn có bị điên hay không chứ.” Quan hệ giữa Mộ Dung Tử Quân với Vân Liệt Triệu không tệ, đoán chừng lần này Vân Liệt Triệu chủ động đi là muốn gặp Mộ Dung Tử Quân.

“Anh em như thế tay chân, điều này chúng ta không thể lý giải được.” Gia Cát Vô Phạm thờ dài, trên gương mặt trời lên vẻ thương hại sâu sắc.

Hai người bọn họ nói chuyện, hai người bên kia hoàn toàn bị lơ đi, Nhĩ Tương ngồi gần cửa, quan sát Sở Lương Âm và Gia Cát Vô Phạm, lại nhìn công tử nhà hắc, sau đó cẩn thận cúi đầu, giả vờ như không biết gì cả.

Xe ngựa tiến vào đế đô, bên ngoài không ngừng truyền đến âm thanh huyền ảo, đoàn người đi lại tấp nập, ở đây tụ tập nhiều thân sĩ, công tử hay quan viên giàu có, nếu một con ngựa chạy như điên trên đường khiến mười người bị ngã thì khẳng định có hết chín là kẻ có tiền.

“Nguyệt Ly Phong, không phải Nguyệt gia người có từ lâu biến chữ vàng à, hôm nay người mời khách đón tiếp Gia Cát từ xa đến.” Thật ra Sở Lương Âm không quên Nguyệt Ly Phong, vào thời điểm mấu chốt nàng cũng biết nói chuyện với ai.

Nguyệt Ly Phong nhàn nhạt nhìn Sở Lương Âm, tạm dừng hai giây, dường như hắc cũng không tìm được lý do từ chối.

Cửa hàng Nguyệt gia phân bố ở khắp cái tòa thành của Đại Tề, mà đế đô hoàng thành là nơi tập trung nhiều nhất, nơi này buôn bán phát triển trọng yếu, cỗ thủ ở nơi này không sợ những nơi khác ế ẩm.

Từ lâu Nguyệt gia tên là Minh Nguyệt Lâu, nghe nói được xây dựng từ những năm đầu của đế đô. Tất nhiên sẽ được xây dựng xa hoa phô trương, nhưng bọn họ đi vòng từ cửa sau, gọi là cửa sau nhưng rất có nhiều điểm tiện lợi.

Vừa xuống xe liền có đại chương quây ở trong từ lâu ra nghênh đón, nhìn bộ dạng cung kính của hắc đối với Nguyệt Ly Phong, có thể nhìn ra Nguyệt Ly Phong là người quan trọng hơn bất kỳ kẻ nào trong Nguyệt gia.

Đại chương quây kia đi phía trước với Nguyệt Ly Phong, hình như hắc đang báo cáo gì đó, Sở Lương Âm cũng không có hứng thú biết đi phía sau với Gia Cát Vô Phạm, Đỗ Ý Lăng cố tình đi theo sau, thỉnh thoảng tò mò nhìn Gia Cát Vô Phạm.

“Nàng là đứa nhỏ Đỗ gia may mắn sống sót.” Gia Cát Vô Phạm không biết Đỗ Ý Lăng cho nên Sở Lương Âm cẩn thận giải thích.

Gia Cát Vô Phạm trái lại khá kinh ngạc, khẽ nhìn Sở Lương Âm, “Cô cứu nàng ấy?”

“Huynh nghĩ ta có bản lĩnh đó sao? Nàng lưu lạc đầu đường xó chợ, ta nhặt được.” Nàng đưa tay vỗ đầu Đỗ Ý Lăng rồi thở dài.

Gia Cát Vô Phạm sinh lòng thương hại, nhỏ như vậy đã mất đi cha mẹ lưu lạc đường phố, đúng là đáng thương.

“Khụ khụ, đừng nhìn ta như vậy, ta không phải người đáng thương, ta rất tốt.” Bất gặp ánh mắt của Gia Cát Vô Phạm, Đỗ Ý Lăng đột nhiên cảm thấy mình giống như con kiến bò ven đường, loại cảm giác hèn mọn này khiến thiện cảm trong lòng nàng dành cho Gia Cát Vô Phạm nhất thời tan biến.

Sở Lương Âm hơi nhíu mày, vừa liếc nhìn Gia Cát Vô Phạm vừa xoay mặt nhìn Đỗ Ý Lăng, không hiểu sao Đỗ Ý Lăng lại thay đổi sắc mặt nhanh như thế.

Chẳng qua Gia Cát Vô Phạm cũng không để bụng, hắc thấy Đỗ Ý Lăng từng gặp nhiều chuyện không vui như vậy mà vẫn có thể duy trì được tính cách thế này, cũng thật hiếm thấy.

Đoàn người đi vào một gian phòng ở lầu ba, Nguyệt Ly Phong vừa ngồi xuống, Nguyệt Ly Phong vừa ngồi xuống, đột nhiên ở cửa phòng có người xuất hiện, Nguyệt Ly Phong vừa nhìn thấy người nọ liền đứng dậy đi ra ngoài, Sở Lương Âm nhìn hắc dời đi, ánh mắt lập lòe.

Đỗ Ý Lăng ngồi bên cạnh Sở Lương Âm, đối diện là Gia Cát Vô Phạm, Hoành Hạ và Nhĩ Tương đều không có ở đây, một người đi phòng bếp, một người ra ngoài mua nhu yếu phẩm. Hiện tại Đỗ Ý Lăng không dám nhìn người trước mặt, nói trắng ra Gia Cát Vô Phạm và Nguyệt Ly Phong giống nhau, ở trong mắt nàng đều không có thiện cảm.

Nguyệt Ly Phong đi ra ngoài nửa buổi còn chưa trở lại, Sở Lương Âm đứng lên nói, “Các người ở đây đợi một lát, ta ra ngoài một chút.” Nói xong nhanh chóng đi ra ngoài.

Đẩy cửa phòng ra, đập vào mắt là hành lang yên tĩnh, nhưng cũng không thấy bóng dáng Nguyệt Ly Phong đâu, Sở Lương Âm hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, lắng nghe cuối hành lang bên kia có âm thanh, nàng liền xoay người bước sang đó.

Nàng còn chưa bước đến nơi, cửa phòng cuối hành lang đột nhiên mở ra, một nam tử trẻ tuổi từ bên trong đi ra, nhìn thấy Sở Lương Âm liền gật đầu một cái rồi rời đi.

Sở Lương Âm nhìn bóng lưng người nọ biến mất, lúc này mới nhớ đó là ai, hóa ra là thuộc hạ Thiên Uy của Nguyệt gia, từng gặp một lần, hèn chi nhìn quen đến thế.

Nàng xoay người đi vào căn phòng mở cửa kia, phòng không lớn, nhưng được trang trí lịch sự, vách tường sơn phết màu vàng, khiến người ta nhìn vào cảm thấy dễ chịu.

Nguyệt Ly Phong đứng bên cửa sổ, cửa sổ chỉ mở một bên, hắc nhìn ra bên ngoài đưa lưng về phía cửa phòng, không biết đang nhìn cái gì.

“Làm sao vậy? Đám người Nguyệt gia các người lại có tin tức gì à?” Nàng đi tới đặt mông ngồi xuống ghế sư thái bên cửa sổ, xem ra rất khoái khoái.

Nguyệt Ly Phong nhìn một bên má nàng, trên mặt hơi hơi lạnh lẽo, Sở Lương Âm nhíu mày, “Nói!” Nàng không quan tâm biểu hiện của Nguyệt Ly

Phong, cũng chẳng phải chưa từng thấy qua, nàng nhấm mắt làm ngo.

Nguyệt Ly Phong xoay người ngồi xuống cạnh nàng, nhìn tay nàng đặt lên tay vịn, nhỏ tiếng nói: “Gia chủ Nguyệt gia đã chết.”

“Cái gì?” Sở Lương Âm sững sốt, sau đó nghiêng người xit lại gần mặt hắn, không nháy mắt nhìn hắn, “Cha ngươi đã chết?”

Sắc mặt Nguyệt Ly Phong rất lạnh nhạt, “Cô nói vậy cũng chẳng sai, dù sao cũng chỉ là một người.” Câu trả lời của hắn bài bản, trên mặt không chút dao động.

Sở Lương Âm than thở, “Nói như vậy, ngươi phải về sao? Vậy ngươi không đi phương Bắc được rồi.” Lắc đầu một cái, thật ra nàng rất muốn nói chết chẳng đúng lúc tỷ nào.

“Không vội.” Trái lại khoe môi Nguyệt Ly Phong cong lên, nở nụ cười tan chảy núi băng.

Sở Lương Âm bĩu môi, “Xem ra chúng ta phải mỗi người mỗi ngả rồi.” Câu nói này cuối cùng cũng thốt ra, nhưng mà nói ra rồi cũng chẳng thấy thoải mái.

Nguyệt Ly Phong nhìn nàng, nhỏ tiếng cười khẽ, “Cô không muốn đi xem rạp hát à?”

“Rạp hát? Trò đùa Nguyệt gia các người chán chết được, nhưng thân là sư thúc của ngươi, ta nên đại diện Tùng Vụ môn đến thăm hỏi mới được.” Sở Lương Âm một bên sờ cằm, một bên giả vờ tự hỏi.

“Nhưng cô di chú bát của Nguyệt gia ngươi không ăn thịt à chứ?” Phút chốc xit lại gần Nguyệt Ly Phong, mặt mũi Sở Lương Âm cong lên, hơi thờ của nàng phá lên mặt hắn, khiến đôi mắt hắn híp lại.

“Hoặc là bọn họ sẽ sợ hãi cô ăn thịt bọn họ.” Trong mắt hắn phản chiếu nụ cười của nàng.

Bầu không khí xung quanh trở nên quái dị, Sở Lương Âm chậm rãi ngồi thẳng lưng cách xa Nguyệt Ly Phong, chẳng qua trong lòng lại dâng lên cảm giác hường thụ.

“Thế nào?” Nguyệt Ly Phong đột nhiên hỏi, biểu hiện trên mặt hắn bình thường, giống như vừa nảy chỉ là ảo giác, hắn nhìn Sở Lương Âm, tùy tiện hỏi như đứng ngoài tình hình vừa nảy, mà dáng vẻ vừa nảy của Sở Lương Âm thật giống tự mình đa tình.

“Không có gì, bà đây chỉ lo lắng không biết nên làm gì nếu lấy thân phận trưởng bối đến thăm hỏi Nguyệt gia. Bây giờ không nói nữa, Gia Cát đang đợi.” Nàng đứng dậy bước nhanh ra khỏi phòng, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng, mà bộ dạng Nguyệt Ly Phong vẫn nhón nhơ tự đắc, nụ cười trên khoe môi chưa từng giảm sút.

Sau khi dùng cơm trưa, Gia Cát Vô Phạm phải trở về phủ đệ ở đế đô, nhà bọn họ có gốc gác vững chắc, nói cao một chút đó là hoàng thân quốc thích, ở đế đô của phủ đệ cũng là chuyện bình thường, Sở Lương Âm chưa từng hỏi nhiều về chuyện gia đình, dù sao người nàng quen biết là Gia Cát Vô Phạm chứ không phải gia đình hắn.

Nhưng mà lúc này Gia Cát Vô Phạm lại mở miệng mời Sở Lương Âm đến Gia Cát phủ, Sở Lương Âm sững sốt, sau đó lắc đầu, “Nếu như là trước đây ta nhất định sẽ đến, suy cho cùng ta không quen ai là hoàng thân quốc thích cả. Nhưng bây giờ ta có chuyện phải làm, lần này tạm thời từ chối, lần sau nhất định sẽ đến dùng cơm ở nhà huynh. Từ lúc quen nhau đến giờ, ta đã mời cơm huynh không biết bao nhiêu lần.” Sở Lương Âm tựa vào cửa sổ, hai tay ôm trước ngực, dáng vẻ tự nhiên phóng khoáng, lúc nói chuyện không câu nệ tiểu tiết, cho nên âm thanh vang vọng cả gian phòng.

Đỗ Ý Lăng ngồi ở nơi xa Nguyệt Ly Phong và Gia Cát Vô Phạm nhất, nghe Sở Lương Âm nói hoàng thân quốc thích, đôi mắt nàng tròn to, không ngờ Gia Cát Vô Phạm là hoàng thân quốc thích, thiện cảm đang giảm bớt của nàng đột nhiên tăng lên lần nữa.

Nguyệt Ly Phong thần nhiên nhìn chăm chú người khác, không định nói chen vào.

Gia Cát Vô Phạm gật đầu, không nói gì thêm.

Từ gian phòng đi ra, Đỗ Ý Lăng cố tình lôi kéo Sở Lương Âm đi phía sau, Sở Lương Âm nhìn nàng, “Muội muốn nói gì? Nói mau.” Đỗ Ý Lăng nháy mắt mấy cái, nhìn người đi trước, nhỏ tiếng nói: “Sở tỷ tỷ không định ở đế đô sao?” Nàng nghe Sở Lương Âm nói có chuyện phải đi, không thể ở đây lâu được.

Sở Lương Âm khẽ cười một tiếng, “Muội cảm thấy ở đây tốt hơn?”

Đỗ Ý Lăng cười hắc hắc, “Đúng vậy, sầm uất như vậy muội muốn đi xem.” Đứng đưa tay Sở Lương Âm, nàng năn nỉ nói.

Sở Lương Âm thờ dài, “Ta quả thật có việc, không thể ở đây chơi với muội, nếu muội muốn ở đây hay là tìm người chơi với muội?”

“Hừ, ai nhì?” Con mắt Đỗ Ý Lăng như muốn rót ra ngoài, nếu tìm người chơi với nàng, vậy... ha ha ha.

Nhìn biểu hiện của nàng, nụ cười trên mặt Sở Lương Âm hóa thành trêu chọc, “Đương nhiên là Hoàn Hạ.”

“Hả?” Đỗ Ý Lăng lập tức xụ mặt.

Võ đầu Đỗ Ý Lăng, Sở Lương Âm an ủi nói: “Hoành Hạ rất tốt, hần đã đến để đô nhiều lần, để hần ở lại chơi với muội là tốt nhất. Hơn nữa tất cả chi phí do Hoành Hạ trả, muội có thể ăn tất cả đồ ăn vật mình muốn, chẳng lẽ không muốn?” Cứ để bọn họ ở để đô chơi, Nguyệt gia rất hỗn loạn.

“Được rồi.” Quệt miệng, Đỗ Ý Lăng vô cùng thất vọng, nàng vốn tưởng Sở Lương Âm sẽ dẫn nàng đến phủ Gia Cát Vô Phạm, dù sao ở để đô cũng là phủ đệ của người ta, thế mà lại chẳng trốn được tên xú tiểu tử Hoành Hạ kia.

Cúi đầu nhìn bộ dạng Đỗ Ý Lăng, Sở Lương Âm không ngừng cười thầm, đùa giỡn người khác cũng là một thú vui.

Sau khi Gia Cát Vô Phạm cáo biệt Sở Lương Âm trở về Gia Cát phủ, quả thực hần phải về nhà một chuyến, cả người hần bụi bặm như vậy, nếu không trở về thay quần áo chỉ e còn dơ bẩn hơn cả tên ăn mày.

Dòng người trên đường cái bắt đầu di chuyển, vừa liếc nhìn toàn là đầu người, đây cũng là hình ảnh miêu tả sự phồn hoa của đế đô.

“Người đã đi rồi còn muốn nhìn tới lúc nào?” Bóng dáng Gia Cát Vô Phạm biến mất trong đoàn người, Nguyệt Ly Phong đứng sau lưng Sở Lương Âm thấp giọng nói.

Sở Lương Âm quay lại liếc xéo hần, “Ta đang suy nghĩ, ngươi quyết định hôm nay xuất phát hay là đợi khi ngươi cảm thấy thời cơ chín mùi.” Chuyện Nguyệt gia nàng không rõ lắm, nhưng Nguyệt Ly Phong không định đến Nguyệt gia là thật, đối với mỗi chuyện liên quan đến Nguyệt gia hần đều suy tính cẩn thận, mặc dù nàng không biết hần tính toán cái gì.

Nguyệt Ly Phong cười nhạt, “Nhanh như vậy cô đã nhìn không được muốn đi xem kịch?” Những lời này của hần không có cảm giác khác thường, chẳng qua chỉ trêu chọc Sở Lương Âm.

“Ngươi đã gọi là rạp hát rồi, nói vậy kịch sẽ rất hay.” Sở Lương Âm nhếch cao đuôi mắt, nàng đã gặp qua rất nhiều người gian dối, chẳng biết người của Nguyệt gia thế nào.

“Cô đã nghĩ như vậy, bây giờ lên đường thôi.” Hần xoay người đi vào trong Minh Nguyệt lâu, Sở Lương Âm hít một hơi, đem ồn ào của đế đô thôi đi, xoay người chạy theo Nguyệt Ly Phong.

Hoành Hạ được quyết định ở lại để đô để chơi với Đỗ Ý Lăng, Hoành Hạ rất không vui nhưng lại chẳng còn cách nào khác, Nhĩ Tương theo Nguyệt Ly Phong trở về Nguyệt gia, hơn nữa còn mang theo vài tên tùy tùng. Tất cả đều là tâm phúc của Nguyệt Ly Phong, không biết bọn họ từ đâu mà đến, tóm lại lúc bọn họ lên đường đám người này đã xuất hiện, dáng người cao lớn uy phong, thoạt nhìn không dễ chọc.

Trong đó có người kia nhìn thấy trong tửu lâu, thủ hạ Thiên Uy, hiện tại đã đeo yên lên lưng ngựa, con người tinh nhuệ khí thế phi phàm.

Lên xe ngựa, lần này người đánh xe là Nhĩ Tương, Hoành Hạ nước mắt lưng tròng không cam lòng nhìn xe ngựa dần đi xa, Đỗ Ý Lăng cũng chẳng vui vẻ gì khi phải ở chung với Hoành Hạ, cả hai người chẳng hai tuổi cười nổi.

Trong xe ngựa, không gian lớn, cả người Sở Lương Âm thả hồ tung hoành, hai người không ai làm trề nải ai.

Nhưng nếu so sánh với Nguyệt Ly Phong, tư thế của Sở Lương Âm có hơi chững tai gai mắt, cũng may nàng kéo áo choàng lông cừu che chắn tư thế mình lại chỉ để lộ gương mặt.

“Thuộc hạ kia của ngươi không nói thời gian cha ngươi chết và nguyên nhân cái chết hả?” Nói chết là chết nhanh thật.

Nguyệt Ly Phong nhìn nàng, từ tốn nói: “Ngày hôm trước, nguyên nhân cái chết? Không biết?”

Đôi mắt Sở Lương Âm kè lên, “Vậy hiện tại ngươi muốn đi phương bắc làm gì? Chúng ta đi vòng đường khác, ngươi cũng không thất vọng gì, có thể thấy được chuyến đi phương bắc kia không có ý nghĩa gì với ngươi lắm.” Nói cho cùng, nàng thật tò mò không biết Nguyệt Ly Phong đến phương bắc làm gì.

Trên mặt Nguyệt Ly Phong xuất hiện một tia hồ hững, “Ngày giỗ Khuynh Bắc Nguyệt, mỗi năm ta đều đến viếng mộ bà ấy.” Hần đáp.

Sở Lương Âm giặt mình, hóa ra là mẹ hần.

“Vậy Khuynh Bắc Nguyệt mất ở phương bắc sao?” Nàng vẫn không rõ lắm, nếu Khuynh Bắc Nguyệt luôn ở phương bắc vậy làm sao bà lại quen biết gia chủ Nguyệt gia.

“Không bà ấy chết ở Nguyệt gia.” Hần nhàn nhạt mở miệng không nhắc đến thương tâm, giống như đó không phải mẹ hần.

Sở Lương Âm nằm đó khể lắc đầu, rõ ràng rất bất ngờ, sau này Khuynh Bắc Nguyệt không có tin tức, chẳng ai biết nàng đã đi đâu, hóa ra là đến Nguyệt gia, sau đó mất rồi lại được chôn ở phương bắc, thật sự là phức tạp.

Bánh xe lóc cóc rời đi, vó ngựa đạp lên đá, rất nhanh đoàn người ra khỏi hoành thành đế đô, nhiều ngày rồi xe ngựa không lắc lư, song theo thói quen thỉnh thoảng vẫn có xóc nảy nho nhỏ.

Bỗng dưng, Nhĩ Tương ở bên ngoài thò đầu vào, tầm mắt Sở Lương Âm vừa vặn dừng ngay vị trí cửa xe, đầu hần đụng nhau với ánh mắt của Sở Lương

Âm liền nhảy dựng lên, “Nhĩ Tương, ngươi có thể lên tiếng trước khi vào hay không?”

Nhĩ Tương há hốc miệng, nhỏ tiếng nói: “Sư thúc, lần sau ta sẽ sửa đổi.” Mắt to nhấp nháy hết sức đáng thương.

Sở Lương Âm không nói gì, dời tầm mắt đi chỗ khác, bộ dạng ủy khuất kia của hắn thật giống như nàng đã khi dễ hắn vậy.

“Chuyện gì?” Nguyệt Ly Phong nhìn hắn thần nhiên nói.

“Công tử đây là tin tức Thập tam thiếu vừa nhận được.” Thập Tam thiếu, chính là người cưỡi ngựa đằng sau, hơn nữa còn là tên tiểu tử đẹp trai từng gặp Sở Lương Âm một lần.

Nguyệt Ly Phong nhận tờ giấy trong tay Nhĩ Tương, mở ra xem nội dung.

Sở Lương Âm thấy hắn không mở miệng, dự đoán là chuyện riêng của nhà hắn.

Nhưng Sở Lương Âm nàng đoán sai rồi, sau khi Nguyệt Ly Phong xem xong liền ném tờ giấy đưa cho nàng, nàng nhận lấy nhìn thử, trong nháy mắt đuôi lông mày nhếch lên, “Trời ui, một đám tôn tử bắt đầu giảng đạo nhân quyền nữa đây.” Giọng điệu hết sức châm biếm.

Nguyệt Ly Phong cười nói, “Đúng vậy, người của thần giáo Ma Nha sắp phát điên rồi.” Hắn cũng cảm thấy buồn cười, người của thần giáo một lòng muốn giết chết Mộ Dung Tử Tề, không ngờ vọt tới Mạc phủ còn bị một đám võ lâm nhân sĩ giảng đạo làm người.

“Bang phái nào cũng tỏ vẻ đạo mạo, muốn thả Mộ Dung Tử Tề, để cho bọn họ ném thử lợi hại của y coi còn dám nói thế không.” Ném tờ giấy xuống sàn, Sở Lương Âm không còn lời nào để nói, nàng không đi là lựa chọn sáng suốt nhất, bằng không nàng sẽ nổi điên mất.

“Có lẽ bọn họ cũng có ý chống lại thần giáo Ma Nha, trong lòng biết rõ Mộ Dung Tử Tề đáng chết nhưng nhất quyết không để thần giáo Ma Nha đắc ý.” Nguyệt Ly Phong phân tích.

“Hừ.” Sở Lương Âm trợn mắt, nàng chẳng muốn gặp đám người kia tí nào, suốt ngày chỉ biết gây sự với nhau, tới lúc gặp chuyện thật sự thì đều xách mõng bỏ chạy.

“Nếu không phải Ninh Chiêu Nhiên ra tay thả Mộ Dung Tử Tề. Nhất định đám tôn tử này sẽ còn nói hươu nói vượn, một khi Mộ Dung Tử Tề nổi điên xem bọn họ có sợ tè ra quần không. Để cho người trong thiên hạ thấy đám nhân sĩ này cũng chẳng phải là con tôm lớn.” Sở Lương Âm nghiêng răng nghiêng lợi nói, vất vả lắm bọn họ mới bắt được Mộ Dung Tử Tề, hại nàng bị thương, đám người kia thể mà thoải mái thảo luận mạng người với không mạng người, nếu đổi lại là bọn họ chỉ sớm đã chết trên đảo hoang, suy cho cùng bọn họ cũng chỉ giỏi nói không làm, dù gì trong mắt bọn họ việc bắt được Mộ Dung Tử Tề rất dễ dàng, không phải chỉ cần bốn người là xong.

“Cho nên cô không tham gia đại hội kia thì tiếc quá, có cô thì chẳng sợ bọn họ nói xằng bậy nữa.” Mặt mày Nguyệt Ly Phong cong lên nụ cười, nhìn Sở Lương Âm nói từng câu từng chữ.

Sở Lương Âm nhú mày, trong nháy mắt lộ ra hung ác nhìn Nguyệt Ly Phong, “Ngươi muốn chết à?”

Nguyệt Ly Phong mỉm môi cười, “Ta nói đùa.”

Sở Lương Âm nghiêng răng, bỗng dừng tay trong áo choàng cừu khê động, thứ màu đỏ bắn về phía Nguyệt Ly Phong, tay phải Nguyệt Ly Phong nâng lên, bắt lấy thứ đỏ kia, sau đó mở ra xem, hóa ra là một viên thuốc màu đỏ.

“Gì đây?” Nguyệt Ly Phong không nhìn ra là vật gì.

Sở Lương Âm cong môi nở nụ cười hết sức đắc ý, “Thứ này nói dễ nghe thì gọi là thực cốt đan, nghe nói chỉ cần tiếp xúc da thịt chưa tới năm giây sẽ có tác dụng, trong hai canh giờ thần trí người mơ hồ, sau đó tìm giống cái phát tiết, giống cái trong phạm vi năm trăm dặm sẽ bị hại. Một lát nữa trực tiếp ném Nguyệt công tử ngươi vào trong rừng, đợi khi nào ngươi phát tiết xong chúng ta tiếp tục lên đường ha.”

Nguyệt Ly Phong không bị lời nói của nàng hù dọa, trái lại cười rộ lên, nhìn bộ dạng vô cùng đắc ý của Sở Lương Âm, chợt cả người khê động, chớp mắt hắn đã ngồi xổm bên cạnh Sở Lương Âm, một tay giữ cằm nàng một tay ném viên thuốc vào miệng nàng, Sở Lương Âm giờ tay giữ tay hắn lại, nhưng hắn đã nhanh hơn giữ tay nàng lại không cho nàng giẫy dụa.

Cằm nàng hất lên, thuận tiện để viên thuốc rơi lọt vào cổ họng nàng.

Sở Lương Âm đá một chân về phía Nguyệt Ly Phong, thân thể Nguyệt Ly Phong chợt lóe lên rồi trở về vị trí cũ.

Sở Lương Âm ngồi dậy ho khan vài tiếng, con ngươi sắc bén như dao, “Nguyệt Ly Phong, ngươi muốn chết hả?” Sở cầm bị hắn bóp đau.

Nguyệt Ly Phong cười khê, “Ta chính là muốn nhìn xem lúc cô phát tác sẽ đi tìm giống đực hay giống cái phát tiết.” Bởi vì Sở Lương Âm nói uống thuốc này sẽ đi tìm giống cái, không biết nữ nhân trúng độc sẽ tìm cái gì.

“Tìm cái beep ấy! Đây là thuốc an thần, tâm trạng không tốt uống một viên sẽ trở nên thanh tĩnh.” Nàng lại đá một cước, vừa vặn đá trúng chân Nguyệt Ly Phong, Nguyệt Ly Phong vẫn ngồi đó không nhúc nhích, “Thì ra là thế, dù sao tâm tình cô không tốt, uống một viên cũng chẳng sao.”

“Không sao cái đầu nhà ngươi ấy, lần sau bà đây sẽ cho ngươi uống thuốc độc.” Xem ra nàng hối hận vì đã lấy thuốc này đánh lên hắn, nếu trực tiếp dùng độc có khi hiện tại hắn đã nhảy nhót trước mặt nàng.

“Cứ tự nhiên.” Hắn lễ phép trả lời, thật lòng mời nàng lần sau trở lại.

Sờ sờ cằm, nơi bị hắn bóp vẫn còn đau, Nguyệt Ly Phong nhìn động tác của nàng, nhỏ nhẹ hỏi: “Đau hả?”

“Ngươi thử xem có đau không?” Giọng điệu Sở Lương Âm u ám, trước kia còn ở núi Vân Vọng luyện công với Vân Liệt Triệu, lỗ mũi và cằm đều bị thương, tuy hiện tại trời đầy mây hay trời mưa cũng không cảm thấy thoải mái, thế mà vừa mới bị hắn bóp cằm một cái đã thấy xương cốt ê ẩm.

“Để ta xem.” Nguyệt Ly Phong thờ dài, sau đó đứng lên đi tới trước mặt Sở Lương Âm, hắn hơi ngẩng đầu nhìn cằm nàng, đôi mắt sáng ngời chăm chú nhìn.

Sở Lương Âm rũ mắt nhìn hắn sáng chói lém lỉnh, bất luận trời nóng nực hay lạnh gió, gương mặt vĩnh viễn là như vậy, hơn nữa làn da được bảo dưỡng còn tốt hơn cả nữ nhân.

“Nhìn đủ chưa? Có thấy gì không? Nguyệt công tử có tuyệt chiêu làm ta không đau à?” Sở Lương Âm đẩy hắn ra, sau đó tựa lưng ra sau, kéo một khoảng cách với hắn.

Nguyệt Ly Phong bị đẩy ra lắc đầu, “Yên tâm đi, cằm của cô sẽ không rớt xuống đất đâu.”

“Thối lắm!” Sở Lương Âm nhắc chân định đá hắn lần nữa, nhưng lần này hắn nhanh hơn, nhảy mất đã trở về chỗ cũ, Sở Lương Âm đá vào không khí.

Sở Lương Âm không vui về sờ cằm, Nguyệt Ly Phong ở đối diện mỉm cười quyến rũ, thoạt nhìn trên chọc Sở Lương Âm khiến hắn vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Gia Đình Kỳ Lạ

Nguyệt gia nằm ở Cam Châu phía tây nam Đại Tề, Cam Châu là một địa phương khô hanh thế nhưng lại tập trung đông đúc dân chúng giàu có, tổ tiên Nguyệt gia cũng phát tài từ Cam Châu này, sau đó mới phát triển cửa hàng Nguyệt gia đến những nơi khác của Đại Tề.

Nguyệt gia ở Cam Châu thuộc loại đại phú đại quý vượt xa cả hoàng đế, ở nơi này Nguyệt gia giống như vua một cõi, nếu như có thể được bước vào cửa Nguyệt gia, đây chứng tỏ bản thân rất có thể diện, thế nhưng đó chỉ là bề ngoài, bên trong Nguyệt gia thế nào cũng chỉ có người của Nguyệt gia mới biết.

Sau khi tiến vào địa giới Cam Châu, khô hanh trong truyền thuyết kia liền đập vào mặt, trái lại không phải không thoải mái chẳng qua chỉ cảm thấy gió vừa thổi đến liền bị bốc hơi hết, hít thở lâu làm mũi trở nên khô rất, cổ họng sản tiện hơi ngứa, ở Giang Nam một thời gian dài giờ chạy đến đây đúng là không quen lắm.

Thời tiết chậm rãi bước vào mùa thu, sáng sớm mù sương sót lại một lớp dày trên bề mặt thực vật, đợi đến trưa mới cảm thấy không lạnh nữa.

Bất luận thế nào, Sở Lương Âm ở trong xe ngựa cũng hoàn toàn chiếm lấy áo choàng lông cừu kia, sau đó bọc mình lại như vậy mới không cảm thấy lạnh. Trái lại bởi vì trên người Nguyệt Ly Phong có dương khí tương đối nhiều cho nên người ta rất thần nhiên, biến hóa thời tiết không ảnh hưởng nhiều tới hắn.

Nguyệt gia ở trong thành Cam Châu, xe ngựa vừa chạy vào cửa thành liền đi về hướng Nguyệt gia, Nguyệt Ly Phong ngồi vững nơi đó không có bất kỳ thay đổi nào, Sở Lương Âm thì khác vén màn cửa sổ nhìn xem khi nào đến Nguyệt gia.

Nhưng mà Nguyệt gia này cũng thật dễ tìm không cần phải dòm sức quan sát, bởi vì ở giữa con phố xa hoa kia, một căn nhà có cánh cửa màu trắng, vừa nhìn đã biết nhà có người mất, không phải Nguyệt gia thì còn ai vào đây.

Trước cửa có hai hạ nhân đều mặc đồ tang, trên đầu còn cột vải trắng, quần áo tang thế này khiến người ngoài tò mò không biết là ai mất.

Xe ngựa dừng lại ngay cửa, hai hạ nhân kia vội vàng chạy tới, Nguyệt Ly Phong xuống trước, chợt nghe hai người kia lần lượt gọi Tứ công tử.

Sở Lương Âm xuống xe ngựa sau, lúc này mới liếc mắt nhìn dinh thự Nguyệt gia, nhà cao cửa rộng thoạt nhìn đúng là không phải dạng vừa.

Liếc mắt nhìn Nguyệt Ly Phong, Sở Lương Âm lập tức sùng sốt, vừa nãy còn tươi cười bây giờ đã bày ra gương mặt lạnh lẽo.

“Ai bảo treo? Tháo xuống.” Hắn mở miệng nói, hai hạ nhân kia vội nhìn vải trắng ở cửa chính, “Hồi bẩm Tứ công tử là quản gia phân phó.” Hai người bọn họ có vẻ sợ hãi, Sở Lương Âm nhìn hai người đó lại nhìn Nhĩ Tương, Nhĩ Tương đứng bên kia nhún vai, tỏ vẻ đây là chuyện bình thường không cần ngạc nhiên.

Sở Lương Âm gật đầu, được rồi nàng còn không biết thì ra lúc ở nhà Nguyệt Ly Phong cũng là một ma vương đầu.

Nguyệt Ly Phong lạnh lùng quét nhìn hai hạ nhân kia, sau đó bước đi vào trong, Sở Lương Âm chấp tay đi sau, nàng quan sát bốn phía lại ngẩng đầu nhìn tấm bảng trên cửa chính, hai chữ Nguyệt phủ được viết bằng màu vàng. Nét chữ cứng rắn đủ lực, vừa nhìn cũng biết là do ai viết.

Bên này mới đến cửa, Nguyệt Ly Phong đi trước đã bỏ nàng khá xa, hơn nữa chỉ thấy một người đàn ông trung niên bước nhanh đến trước mặt Nguyệt Ly Phong, chưa kịp mở miệng đã nghe tiếng Nguyệt Ly Phong nói trước, “Đem mấy cái thứ ở trước cửa tháo xuống.” Giọng điệu của hắn không cao không thấp làm cho người ta nghe xong cảm thấy thấp thòm.

Người đàn ông trung niên kia liền trả lời, “Vâng vâng, lão nô làm ngay. Người đầu màu đem thang ra tháo tấm vải trắng ở cửa xuống, nhanh lên.” Lão ta vừa hô một tiếng, mấy gia đinh trong nhà chạy tới đem theo thang tháo đồ xuống, động tác cực kỳ mau lẹ.

“Công tử, thi thể lão gia ở linh đường, mấy vị phu nhân thiếu gia tiểu thư...À, đều đang chờ công tử trở về.” Người đàn ông trung niên kia đi theo sau Nguyệt Ly Phong, vừa đi vừa bẩm báo.

Chợt Nguyệt Ly Phong dừng bước, người đàn ông trung niên kia suýt chút nữa đã đụng hẳn, “Du Bá, ông tự xem rồi lo liệu đi, ta mệt quá.” Nói xong liền xoay người đi về hướng tòa nhà lớn bên trái, đằng xa là một vườn hoa cỏ, chẳng biết hắn muốn đi đâu nghỉ ngơi.

Sở Lương Âm còn đang nghi hoặc thì Nhĩ Tương vẫn đi theo nàng nhỏ tiếng nói: “Thất sư thúc, đi thôi, đi tới chỗ công tử.”

Sở Lương Âm nhú mày, “Nói như vậy, công tử nhà các người còn có chỗ ở riêng?”

“Ừm, Thủy Nguyệt lâu, phía sau núi kia.” Nhĩ Tương đáp.

Sở Lương Âm sáng tỏ liền gật đầu, đi theo Nhĩ Tương đến chỗ của Nguyệt Ly Phong, dọc đường đi nàng gặp không ít hạ nhân nha hoàn của Nguyệt gia, nhưng chẳng ai dám ngẩng đầu nhìn Sở Lương Âm khiến nàng xuất hiện cảm giác mới mẻ.

Theo Nhĩ Tương nói từ cửa chính Nguyệt gia đến Thủy Nguyệt lâu sau núi phải đi một đoạn đường rất dài, nhưng mà sau khi bước vào cửa hình vòm, cảnh vật đập vào mắt khiến Sở Lương Âm cảm thán một tiếng, nơi đây đẹp quá!

Bắt mắt nhất là lầu trúc ba tầng, còn có một hồ nước, nhưng kỳ diệu nhất chính là hồ nước này kẻ sát với ngọn núi tạo thành một thác nước cỡ nhỏ dựng nên một hình ảnh đặc sắc nổi trội, con thác nhỏ này cao chừng mười thước, nước từ trên chảy xuống một hồ nước khác bên dưới, nước bắn tung tóe tạo thành những bọt sóng trắng.

Cây cầu hình vòm làm bằng cẩm thạch bắc ngang qua hồ nước đi thẳng đến lầu trúc, không biết bên trong lầu trúc như thế nào.

Bốn phía trồng những hàng cây hải đường, lúc này đã là mùa thu, hoa hải đường không có nở, có thể tưởng tượng lúc hoa hải đường nở nơi này có bao nhiêu xinh đẹp.

Đứng trên cây cầu hình vòm nhìn xuống bên dưới, nước trong vắt có thể nhìn thấy từng đàn cá bơi qua bơi lại, ngay cả đá cuội dưới đáy nước cũng thấy rõ, thật là một nơi lý tưởng.

“Thất sư thúc mời.” Nhĩ Tương dẫn Sở Lương Âm đi đến lầu trúc, sau đó cùng với đám hộ vệ rời đi.

Sở Lương Âm bĩu môi, nơi này nhìn qua có vẻ giống hoàng cung, mang theo kiếm đi vào lầu trúc, Nguyệt Ly Phong đang ngồi ở trong phòng khách, nụ cười róc rách đã trở về trên gương mặt hắn, xem ra tâm tình không tệ.

Sở Lương Âm đi tới ngồi xuống cạnh đó, nhìn quanh một vòng, đồ vật trang trí lịch sự tao nhã, vừa nhìn đã biết có rất nhiều tiền.

“Người trở mặt còn nhanh hơn cả thời tiết, lúc nắng lúc mưa, không đưa ra lời nhắc nhở bà đây không biết tiếp theo người định làm gì.” Hai chân bắt chéo, Sở Lương Âm oán giận nói.

Nụ cười trên mặt Nguyệt Ly Phong vẫn không thay đổi, “Để cô nhìn ra thì thất bại quá rồi.”

Sở Lương Âm khinh thường nói, “Nơi này của người tốt nhỉ, hình như người là vua ở Nguyệt gia chẳng ai dám trêu chọc. Vừa nãy nhìn thấy không ít hạ nhân thế mà chẳng ai dám liếc mắt nhìn ta, xem ra thanh danh của người rất tồi tệ.” Ở vị trí ngồi này của nàng, có thể nhìn thấy cây cầu hình vòm bên ngoài, xây dựng nó quả không sai, bây giờ ánh mặt trời chiếu rọi lên, cây cầu cẩm thạch ấy dường như trong suốt.

“Không ai dám trêu chọc còn không chịu? Chẳng lẽ cô tới Nguyệt gia khi dễ người mới cảm thấy chân thật?” Nguyệt Ly Phong đứng dậy đi đến chỗ cầu thang bên trái phòng khách, hắn nhắc chân đi lên, Sở Lương Âm ngồi đó hừ hừ, ngược lại nhìn ra bên cửa vòm cách gần chục thước kia có một cái đầu lấp ló tìm kiếm gì đó.

Khẽ híp mắt lại, Sở Lương Âm cẩn thận nhìn người nọ, hình như người nọ cũng thấy Sở Lương Âm đang nhìn mình, phút chốc lùi lại phía sau không xuất hiện nữa.

Trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, Sở Lương Âm quay lại nhìn thấy Sở Lương Âm đã đi xuống, hắn đã thay quần áo khác, cầm bảo màu đen thất lung đai ngọc làm tôn lên nước da trắng nõn của hắn.

“Nơi này của người khác không được phép vào sao?” Sở Lương Âm nhìn hắn đi đến ngồi xuống bên cạnh mình liền hỏi.

“Cô nói ai?” Nguyệt Ly Phong trả lời, một bên bẻ một trùn nhỏ trên bàn có mâm trái cây đưa cho Sở Lương Âm.

Sở Lương Âm vừa thò tay nhận lấy vừa nói: “Vừa nãy ở cửa có người đến hỏi thăm, vừa nhìn thấy ta liền không thấy tăm hơi.” Nói xong, đem nhỏ bỏ vào miệng, ăn ngon thật.

Nguyệt Ly Phong không thèm để ý nói, “Luôn có hai người tò mò nhìn xem thế nào.”

“Nguyệt gia các người thật kỳ lạ, mọi người trên dưới đều kỳ lạ.” Sở Lương Âm nói, một bên lấy nhỏ bỏ vào trong tay, quả nhiên ăn rất ngon!

Nguyệt Ly Phong không phủ nhận, Nguyệt gia này đúng là kỳ lạ.

“Công tử tất cả đã chuẩn bị xong.” Nhĩ Tương từ bên ngoài đi vào, khéo léo mở miệng.

Nguyệt Ly Phong gật đầu, “Thất sư thức đi thôi. Mớ mạng kiến thức về cái vị đã cười hặc về tây kia.” Hắn đứng dậy, cầm bảo màu đen mềm mại như nước, theo động tác của hắn mà có chút gọn sóng như ẩn như hiện.

Đôi mắt Sở Lương Âm lóe lên, “Nhìn người chết? Không nhìn đâu.”

“Hôm nay không phải cô đến với thân phận trưởng bối à, không đi sao được?” Nguyệt Ly Phong liếc mắt nhìn nàng, ý bảo tự nàng lo liệu lấy sau đó thân nhiên đi ra ngoài.

Sở Lương Âm suy nghĩ một chút liền đứng dậy đi ra ngoài, Nhĩ Tương cẩn thận đi phía sau.

Ra khỏi Thủy Nguyệt lâu đi đến một đoạn hành lang dài liền nghe tiếng khóc xé trời, đình tai nhức óc, giống như ruộng cạn quét mìn, lại giống sói quỷ tru lên, nghe thôi cũng nổi da gà.

“Trời ơi, sao lại khóc ré lên thế này, vừa nãy đâu có âm thanh gì.” Sở Lương Âm rất kinh ngạc, không phải lúc này bắt đầu hát kịch chứ.

Nguyệt Ly Phong cũng không cảm thấy kỳ quái, mỉm cười nhìn nàng, từ tốn nói: “Bất cứ lúc nào bất cứ khi nào kịch cũng sẵn sàng mở màn, nhưng không phải lúc nào cũng chuyên nghiệp như thế.”

Đoàn người đi đến linh đường, tiếng khóc từ nơi đó truyền đến, tiếng khóc tang rất lớn giống như tiếng sấm bên tai. Sở Lương Âm nhíu mày, đảo mắt nhìn quanh, linh đường xuất hiện đằng trước, đập vào mắt là một màu trắng tang thương, bên ngoài linh đường đều đông nghịt người quỳ dưới đất, tất cả lớn bé hơn mười người.

Bọn họ đứng bên ngoài, dường như bị ngăn cản không có vào trong, có mấy vị phu nhân khóc lóc quỳ gối cạnh quan tài trong linh đường, tiếng khóc vô cùng thảm thiết.

Quản gia Du Bá không biết đã đến đây từ lúc nào, đứng bên cạnh Nguyệt Ly Phong nhỏ tiếng bẩm báo: “Tứ công tử, các vị phu nhân ở các phòng đã đến đây.” Lời này mang ý nghĩa sau khi biết Nguyệt Ly Phong trở về, đám người này mới bắt đầu chạy tới đây khóc tang.

Nguyệt Ly Phong nhàn nhạt ừ một tiếng, sau đó đi vào trong linh đường.

Sở Lương Âm đứng đằng kia nhìn xung quanh, không đi theo vào trong mà dựa vào cạnh cửa quan sát.

Nhĩ Tương xem xét Sở Lương Âm một lúc, sau đó mới biết nàng không có ý định vào, hắn chạy nhanh tới, Nhĩ Tương chen chân đi qua đám người quỳ dưới đất kia.

Bóng dáng Nguyệt Ly Phong xuất hiện bên cạnh quan tài trong linh đường, mấy người phụ nữ quỳ gối khóc lóc như ma đòi nói bên quan tài dừng lại, một lần nữa khóc rống lên, “Ly Phong à, phụ thân con chết rồi. Ta chăm sóc ông ấy cả đời, không cần đuổi ta ra ngoài!” Một bên khóc một bên kể lể, tiếng kêu tê tâm liệt phế, mặc dù lời này nghe có vẻ thâm tình, thế nhưng càng nghe càng có vẻ giống như đang kể công hơn, bà ta rất sợ người ta không biết những việc bà ta đã làm.

Người đàn bà kia nói xong, người đàn bà bên cạnh cũng nhanh nhẩu nói tiếp: “Mười lăm tuổi ta đã gả cho ông ấy, còn chưa được hưởng phúc thì ông ấy đã đi, sao có thể đuổi ta đi được?”

“Trong bụng ta còn có đứa nhỏ, chưa sinh ra đời đã không có cha, rất là đáng thương!!!” Ồ còn mang thai. Sở Lương Âm chạy nhanh tới xem, người đàn bà quỳ gối bên cạnh mặc đồ tang rộng thùng thình quả nhiên đang mang thai.

“Nói mới nhớ, từ lúc gả cho ông ấy ta vẫn phòng không gối chiếu, mấy năm đầu còn tốt nhưng bây giờ, cả đời ta đã bị lỗ mất vì ông ấy.” Xem ra người này không được sùng, đáng thương thật. Sở Lương Âm gật đầu bày tỏ đồng tình.

Nguyệt Ly Phong liếc mắt nhìn thi thể nằm trong quan tài, lại nghe đám người này nói chuyện, khoe môi hân vẫn cong lên nụ cười nhàn nhạt, chẳng qua ánh mắt lãnh lẽo thấu xương.

“Nếu mấy vị di nương yêu thương lão gia như vậy, chi bằng đi theo ông ấy đi?” Nguyệt Ly Phong không nhìn các nàng nữa, hồ hững nói một câu khiến cho đám người này đang bận rộn khóc tang phải im bật.

Sở Lương Âm xuất xoa một câu, chiều này quả nhiên có hiệu quả.

“Thế nào? Các vị di nương có ý kiến khác? Dù sao ai cũng tiếc rẻ, không rời đi được, tìm một biện pháp hoàn mỹ để tất cả mọi người không rời xa ông ấy chẳng phải tốt hơn sao?” Hân xoay người nhìn đám người đang quỳ dưới đất kia nở nụ cười ưu nhã vạn người mê.

“Tứ đệ...Nương không phải có ý đó...” Một người quỳ dưới đất lên tiếng, Sở Lương Âm nhìn sang hàng thứ ba từ dưới đếm lên.

Nguyệt Ly Phong thân nhiên nhìn gã, “Đại ca có ý gì?” Hóa ra là lão đại Nguyệt gia, nhưng mà lão đại này có vẻ hèn nhát.

“Ta...Ta nghe theo sắp xếp của Tứ đệ!” Gã đưa ra đáp án, nghe qua rất khiêm tốn và ngoan ngoãn.

Nguyệt Ly Phong cười cười, “Các vị còn có ý kiến gì? Bỏ qua hôm nay sau này chẳng có cơ hội đâu.” Hai tay hân đặt phía sau nhìn mọi người quỳ gối dưới đất, nhẹ nhàng nói nói tiếng khiến người ta không dám lơ đãng.

“Ly Phong...Kiến Anh còn chưa lấy vợ, nay lão gia vừa chết, khi nào nó lấy vợ càng khó xác định. Dựa vào Nguyệt gia, ăn uống đều dùng tiền Nguyệt gia, ta nghĩ, ta và Kiến An có thể dọn ra ngoài được không?” Người đàn bà quỳ gối trước mặt nói chuyện, vị đại ca vừa mới nói chuyện cũng bắt đầu bắt an đứng lên, xem ra người đàn bà đó là nương già còn già chính là Nguyệt Kiến An.

Nguyệt Ly Phong nghe xong không ngừng gật gù, “Di nương nói như vậy rất có lý, nhưng di nương làm sao cho rằng lão gia vừa chết thì đại ca không lấy được vợ? Đại ca vĩnh viễn là đại ca, Nguyệt gia sao có thể bạc đãi huynh ấy. Di nương suy nghĩ nhiều quá rồi, về điểm này bà cứ yên tâm, chỉ cần không chết, Nguyệt gia sẽ nuôi huynh ấy cả đời.” Lời này cũng chỉ là để mọi người nghe.

Sở Lương Âm dựa vào cửa nhìn mọi người, thật ra nếu bọn họ muốn chạy là được cần gì phải bày lắm trò.

Đám người này không biết nghĩ gì, Nguyệt Ly Phong cười nhẹ nhàng nói: “Sao Thất sư thúc còn đứng đó? Không phải hôm nay cô là nhân vật chính à.”

Sở Lương Âm nhủ mảy, đám người quỳ gối dưới đất đang nhìn nàng chăm chú, khoe môi nàng cong lên nụ cười, “Ta là Sở Lương Âm, là đệ tử của Tùng Sơn đạo nhân Tùng Vụ môn cũng chính là sư thúc của Nguyệt Ly Phong. Nguyệt lão gia qua đời, tại hạ cũng rất khó chịu, kính xin mọi người nén bi thương.” Nếu đã ra sân thì cũng nên nói vài câu, Sở Lương Âm vừa nói vừa đi qua đám người này, cuối cùng đi vào trong linh đường.

Nguyệt Ly Phong giơ tay chỉ vào quan tài, ý bảo nàng đến nhìn.

Sở Lương Âm nhủ mảy, thật sự muốn nàng nhìn à?

Nguyệt Ly Phong không từ bỏ, nàng cũng hết cách, nhiều người nhìn như vậy, nàng đã an ủi người nhà người ta rồi cũng không thể không chiêm ngưỡng dung nhan người chết được.

Nàng đi tới cạnh quan tài, sao đó nhìn vào bên trong, đập vào mắt là gương mặt màu tím.

Do không có chuẩn bị nên nàng có chút hoảng hốt, gương mặt người chết tím đen, chứng tỏ chết không bình thường. Xem ra là bị trúng độc ngay cả màu sắc nơi móng tay cũng không bình thường.

Sở Lương Âm kinh ngạc sau đó nhìn Nguyệt Ly Phong, hân cũng đang nhìn nàng, từ trong mắt đối phương có thể đọc ra đáp án, xem ra chuyện vui vẫn còn nhiều.

“Sao mặt Nguyệt lão gia lại như vậy? Chẳng lẽ ăn cái gì trúng độc sao?” Giọng nói Sở Lương Âm rất lớn, giả vờ nghi ngờ hỏi.

Lúc nàng nói chuyện ánh mắt Nguyệt Ly Phong dừng trên đám người đang quỳ dưới chân, nhìn xem có ai hiểu ý tứ gì không?

“Lúc chúng ta phát hiện phụ thân, ông ấy đã chết được một thời gian. Sắc mặt chính là như vậy không rõ tại sao.” Nguyệt Kiến An giải thích, tuy rằng trông già có hơi lo sợ nhưng nhìn không giống nói dối lắm.

Sở Lương Âm gật đầu, “Thật là đáng thương.” Cảm thán một câu, bắt luận lúc còn sống làm bao nhiêu chuyện ác, nhưng vừa chết đã được thương xót.

“Du Bá.” Nguyệt Ly Phong mở miệng, quán gia Du Bá đứng ở cạnh cửa liền chạy nhanh tới, “Vâng, công tử có gì căn dặn?”

“Chọn ngày hạ táng đi, việc này vất vả cho Du Bá rồi.” Nguyệt Ly Phong lạnh nhạt nói, căn bản không có ý định truy cứu nguyên nhân dẫn đến cái chết.

Sở Lương Âm không biết hân định bày trò gì, nhưng liếc mắt nhìn bảy tám nữ nhân quỳ bên dưới đều có vẻ mặt thoải mái, xem ra nhanh chóng chôn cất liền bớt đi nhiều việc.

Nhĩ Tương vẫn đứng bên đó đi tới, cầm theo khối ngọc màu xanh lục bỏ vào trong quan tài, Sở Lương Âm nhìn hân, Nhĩ Tương rũ mắt không nhìn nàng

phía đối diện, chính là yên lặng đi tới, sau đó vẫy tay một cái, hạ nhân bê nắp quan tài từ xa đến, rõ ràng trực tiếp đóng đinh lên.

Sở Lương Âm cũng không kinh ngạc mấy, tuy rằng nàng không hiểu quy tắc mai táng là thế nào, nhưng đóng đinh phải đợi đến ngày mai táng mới đóng, làm sao bây giờ trực tiếp làm vậy.

Du Bá xoay người nhìn đám người quỳ dưới đất nói, “Các vị phu nhân, thiếu gia, thiếu phu nhân, tiểu thư cô gia, tất cả trở về đi, tiếp theo làm thế nào lão nô sẽ thông báo cho các vị.” Tuy rằng kêu chủ tử, nhưng chẳng có cảm giác hạ nhân tôn kính chủ tử, lão chỉ công thức hóa gọi mọi người.

Đám người quỳ dưới đất liền đứng dậy, gia đình này không ít người tuy có vài người không cùng họ nhưng lại có hơn ba mươi người, đúng là đông đúc.

Sở Lương Âm cong môi nhích lại gần chỗ Nhĩ Tương, nàng cúi đầu nhìn Nhĩ Tương cười hỏi: “Nói xem làm thế này có ý gì?”

Nhĩ Tương cẩn thận nhìn Sở Lương Âm nhỏ tiếng giải thích: “Hy vọng kiếp sau ông ấy có thể được sinh ra trong gia đình giàu có.”

“Ồ ra là thế!” Sở Lương Âm gật đầu, sau đó thấy những người mặc đồ tang cách xa quan tài trong linh đường ra, ngược lại tìm một nơi mát mẻ đứng.

“Thế là sao?” Sở Lương Âm khó hiểu hỏi, cho dù không muốn xem mặt cũng không đến mức thế chứ.

Nhĩ Tương nháy mắt mấy cái, “Ta cũng không biết.” Xem ra bọn họ chường mắt công tử.

Nguyệt Ly Phong bàn giao xong công việc, quay người về phía Sở Lương Âm, nhướn mày cười nói: “Đi thôi, linh đường chường khí nhiều, cô không thấy ngọt ngào sao?”

Con mắt Sở Lương Âm chau đả, sau đó đi đến bên cạnh Nguyệt Ly Phong, nàng đầu cảm thấy nơi này chường khí, nhưng nếu hần nói chường vậy vậy thì chính là chường khí.

Hai người đi ra ngoài, lúc đi ngang qua mấy hạ nhân bọn họ đều đợi cả hai đi qua mới dám đi, mặt ngoài nhìn có vẻ rất nghiêm túc thực hiện quy định, nhưng điều này cũng lý giải một ý tứ khác, trong mắt bọn họ Nguyệt Ly Phong là một người đáng sợ.

Hai người sóng vai bước đi, Sở Lương Âm giống như vô tình nói: “Người nhìn bọn họ không vừa mắt rồi sao không để bọn họ rời đi, dù sao bọn họ cũng không muốn sống ở Nguyệt gia.”

Nguyệt Ly Phong cười khẽ, “Càng không tình nguyện mới thú vị chẳng phải sao?”

Sở Lương Âm nhủ mảy, sau đó lắc đầu, “Không biết, đừng nói tâm lý của người bắt đầu vận vẹo đấy nhé.”

“Nghĩ gì thế? Dù có vận vẹo cũng không biến thành Mộ Dung Tử tề thứ hai. Đừng xem kịch có thấy vui không?” Hần khẽ nhếch cười, vòng cung hoàn mỹ khiến người ta mơ màng.

Sở Lương Âm bĩu môi, hừ lạnh một tiếng, “Bà đây thấy người sắp điên rồi, chỉ là điên không giống Mộ Dung Tử Tề thôi.”

Nguyệt Ly Phong nghe liền bật cười, lơ đãng với lời châm chọc của Sở Lương Âm.

“À đúng rồi, Nguyệt lão gia trúng độc, người không định truy cứu sao?” Nhở tới gương mặt tím tái kia, Sở Lương Âm cảm thấy ông ấy trúng độc với liều lượng lớn, bằng không sẽ không có màu sắc như vậy.

Nguyệt Ly Phong nghiêng đầu nhìn nàng, từ tốn nói: “Ta đã biết cần gì phải truy cứu?”

“Người biết? Nói xem là ai?” Sở Lương Âm hứng thú hỏi.

“Thất phu nhân và Bát phu nhân cãi nhau, sau đó Bát phu nhân bỏ thạch tín vào chè hạt sen đưa cho Thất phu nhân nói là xin lỗi, không ngờ lão gia kia ăn chén chè đó, sau đó thì chết.” Hần nói dễ dàng như vậy giống như chẳng có mấy kinh ngạc.

“Hả? Cứ như vậy chế? Xui xẻo thế nhỉ.” Sở Lương Âm nhận xét, không ngờ phụ nữ trong nhà này thô bạo thế.

“Loại chuyện thế này không hề xa lạ trong Nguyệt gia, cả đời lão ta cưới hơn mười bà vợ, bây giờ chỉ còn tám người, những người còn lại đều chết như vậy.” Nguyệt Ly Phong giải thích cho Sở Lương Âm hiểu, hơn nữa còn nói rất rõ ràng, chứng tỏ hần cảm thấy chơi đùa việc này rất vui.

Sở Lương Âm hết sức kính nể, đều nói nhà cao cửa rộng nữ nhân sẽ yếu ớt, hôm nay thấy qua mới biết chẳng phải loại dễ chọc, không phòng bị sẽ bị độc chết như chơi, làm thế thiếp người có tiền chẳng dễ tí nào.

“Thế nào? Bị dọa sợ?” Nguyệt Ly Phong liếc mắt nhìn Sở Lương Âm, trêu chọc bộ dạng ngớ ngẩn của nàng.

Sở Lương Âm gật đầu, “Cho nên, phải tìm kẻ nghèo rách mùng tơi, không nên tìm người giàu có, bước vào đại viện hào môn chẳng khách nào giao trướng cho ác.” Đây là kết luận của Sở Lương Âm.

Nguyệt Ly Phong phì cười, “Nói như vậy, cô quyết định sau này tìm một người nghèo để gả?”

Sở Lương Âm sờ cảm, “Sau này hẳn nói.” Về điều này nàng vẫn giữ nguyên ý kiến.

Gương mặt Nguyệt Ly Phong đều mang ý cười, không biết lời này có gì buồn cười mà khiến hắn vui vẻ đến thế.

Thủy Nguyệt lâu của Nguyệt Ly Phong không tệ, ba tầng lầu trúc kia Sở Lương Âm chiếm cứ tầng cao nhất, có nước có gió, hơn nữa phong cách khách với những tầng khác. Sau lầu trúc trồng đủ loại cây cỏ bốn mùa, xa xa trên núi phủ một lớp màu vàng bên dưới non xanh nước biếc, giống như đang mùa hè vậy.

Nguyệt Ly Phong vẫn nhàn nhã như trước, Nguyệt lão gia đã chết, tang lễ không cử hành long trọng, không nói long trọng thậm chí ngay cả một âm thanh cũng chẳng có.

Sắp xếp của Du Bá rất hợp ý Nguyệt Ly Phong, yên lặng hạ táng, trong phủ cũng chẳng có ý kiến nào, thậm chí tiếng khóc nháo ngày đó cũng không xuất hiện.

Sở Lương Âm đi dạo gần Thủy Nguyệt lâu, thật ra không phải nàng muốn tham quan gì, mấu chốt chính là Nguyệt gia chẳng có động tĩnh gì khiến nàng cảm thấy hơi mất hứng, rõ ràng xem kịch hay thế mà chỉ xem được ngày hôm đó rồi hết.

Nàng đi ra cửa vòm, khỏe mắt bắn về cái bóng người lên la lên lút kia, lúc nàng quay đầu đi, bóng người màu hồng ẩn núi sau bụi cây lại hé nửa mặt nhìn trộm nàng.

Sở Lương Âm nhú mày, sau đó khỏe môi nhếch lên, xoay người đi đến chỗ người lên lút kia.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Khi Sư Diệt Tổ

Sở Lương Âm đi tới phía trước bụi cây kia, nhìn bóng người màu đỏ trốn đằng sau, nàng có ý ho nhẹ một tiếng, “Hôm nay thời tiết thay đổi lạ quá, rõ ràng cây này lá đã rụng hết, bây giờ lại nở ra một đóa hoa hồng, chắc chắn, lạ thật lạ thật.” Giọng nói trầm bổng du dương rất có âm điệu.

Bóng người trốn đằng sau bụi cây giật mình, sau đó đột nhiên bước ra, là một thiếu phụ khoảng chừng ba mươi, mặc váy dài màu đỏ, trong nhà vừa mới có người chết, nàng mặc đồ thế này sẽ phạm vào đại kỵ, nhưng có vẻ lúc này người trong Nguyệt gia chẳng ai trông nom những điều đó, cho dù hiện tại có người mời gánh hát đến diễn, cũng không ai can ngăn. Ở cái phủ đệ kỳ lạ này, chuyện quái cũng có thể xảy ra.

Thiếu này rất có phong tình, rất có hương vị riêng biệt, trong mắt Sở Lương Âm, thiếu phụ này còn xinh đẹp trẻ trung hơn những thiếu nữ mới lớn khác, bởi vì trên người nàng tản ra một loại quyến rũ mà thiếu nữ không có, vừa nhìn vào sẽ khiến trái tim người ta nhộn nhạo, mất lom lom.

“Hóa ra là một người đẹp, xin hỏi người đẹp là ai?” Sở Lương Âm nháy mắt mấy cái, nữ tử này thấp hơn nàng một cái đầu, nhưng dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, đàn ông hẳn thích loại phụ nữ thế này.

“Sở sư thúc, ta là tiểu thiếp thứ mười do lão gia nạp về, khuê danh của ta là Thái Liên, ra mắt Sở sư thúc.” Nàng ta nhẹ nhàng cúi đầu về phía Sở Lương Âm, đôi mắt sáng ngời hơi nhấp nháy, mang theo vô số phong tình.

Sở Lương Âm gật đầu, “Hóa ra là thập phu nhân, Sở Lương Âm bái kiến.” Nàng gật đầu xem như đáp lễ.

“Thập phu nhân trốn ở đây làm gì? Không phải muốn tìm Nguyệt Ly Phong đấy chứ?” Sở Lương Âm nhìn hai tay nàng để cùng một chỗ, thoạt nhìn rất rối rắm.

“Không, không phải. Ta, ta là tới tìm Sở sư thúc, hy vọng Sở sư thúc có thể giúp đỡ.” Đôi mắt nàng ấy tha thiết nhìn Sở Lương Âm, ra vẻ thật sự rất gấp.

Sở Lương Âm nhú mày, lui về phía sau từng bước, người Nguyệt gia chẳng ai bình thường cả, nhờ nàng giúp đỡ? Nàng có thể giúp cái gì?

“Nói nghe thử xem, nhưng ta không dám cam đoan có thể giúp được.” Hai tay nàng đặt trước ngực, chờ nàng ấy nói tiếp.

“Sở sư thúc nhất định giúp được, ngài là sư thúc của Tứ công tử, ngài nói thế nào hẳn cũng sẽ nghe.” Xem ra nàng ấy ôm hy vọng rất lớn.

Sở Lương Âm bĩu môi, “Vậy phải xem việc kia là gì, có đôi khi hẳn không nhất định phải nghe lời ta.”

Trong lòng Thái Liên vẫn mong mỏi như cũ, “Sở sư thúc, ngài hãy nói với Tứ công tử, mẫu thân trong nhà ta bệnh nặng, phụ thân bỏ đi để lại khoản nợ cho mẫu thân. Ta thật sự muốn trở về xem bà ấy thế nào, Thái Liên van xin Sở sư thúc nói với Tứ công tử, để Thái Liên trở về nhà chăm sóc mẫu thân đi.” Nói xong, nàng ‘phịch’ một tiếng quỳ gối trước mặt Sở Lương Âm, hai mắt chân thành đầm lệ, khiến người ta không đành lòng nhìn.

Sở Lương Âm lui ra sau vài bước, trong khoảng thời gian này lắm người thích quỳ gối trước mặt nàng, không biết bị trúng tà gì.

“Trước tiên cô đứng lên đi, nếu tình hình là thật, Nguyệt Ly Phong sẽ không làm khó dễ cô, được rồi ta sẽ nói có thành công hay không phải nhờ ông trời.” Sở Lương Âm chỉ lên trời, sau đó xoay người rồi đi, đúng là không thể nhìn nữ nhân khóc lóc.

Trở về Thủy Nguyệt lâu, Sở Lương Âm không quên quay đầu nhìn nữ tử tên Thái Liên kia có đi theo cùng không, đoán chừng có lẽ người lấp ló ngoài cửa mà nàng nhìn thấy trong ngày đầu tiên tới đây chắc cũng là nàng ta. Xem ra thật sự muốn rời khỏi Nguyệt gia lắm rồi, tuy rằng giọng điệu nàng ấy không giống nói xạo, nhưng phụ nữ ai biết được, có đôi khi nói dối như thật, có khi nói thật y như nói dối.

Bước lên cầu hình vòm, nhìn thấy Nguyệt Ly Phong đứng gần thác nước nhân tạo, nàng nhanh chân sải bước đi qua, Nguyệt Ly Phong giống như biết nàng sẽ đi tới, khi nàng đến gần thì liền xoay người lại, hần mặc quần áo màu trắng, tựa như công tử văn nhã không bị vẩn đục bởi trần thế.

Thấy hần hơi nheo mắt lại, Sở Lương Âm cười cười, “Người đoán xem ta vừa mới gặp ai ở bên ngoài?”

Nguyệt Ly Phong nhìn nàng chăm chú, tạm dừng hai giây, sau đó mở miệng nói: “Thập phu nhân.”

“Ây ui, người đi nhìn lên à?” Sở Lương Âm giờ tay sĩ hần, nàng tỏ vẻ hoài nghi đáp án chính xác của hần.

Nguyệt Ly Phong dùng hai ngón tay kẹp ngón tay đang chỉ mặt mình, từ tốn nói: “Đến đây năm năm, nàng ta tìm vô số lý do để rời khỏi Nguyệt gia, không có gì ngạc nhiên cả.” Đường như hần rất thích làm động tác này, kẹp lấy ngón tay người khác, sau đó dùng sức ở xương ngón tay, cảm nhận xương cốt va chạm với xương cốt.

Sở Lương Âm nhú mày, rút tay mình về, “Có cảm giác hơi đau đấy.”

Nguyệt Ly Phong khẽ cười không để ý tới, “Lần này nàng ta lại lấy lý do gì?”

Sở Lương Âm vừa xoa ngón trỏ kia vừa nói: “Mẫu thân nàng bệnh nặng, phụ thân thiếu nợ chạy trốn, nàng muốn trở về chăm sóc mẫu thân mình.”

Nguyệt Ly Phong nghe vậy phì cười, “Phụ mẫu nàng ta thật đúng là nhiều, nhớ năm đó lúc ông lão kia mua nàng ta trở về, cha mẹ nàng ta đã lấy tiền rời khỏi Cam Châu.”

“Nói dối cũng chẳng có trình độ.” Nếu đã làm nhiều lần ắt hẳn nên tìm lý do mới hơn chứ.

“Cô còn muốn trình độ gì? Đây chẳng phải là trình độ cao nhất rồi sao.” Nguyệt Ly Phong chẳng may mảy xúc động nói.

“Phụt! Đừng nói nữa, để bà đây tự mình lĩnh hội, người không phải rất vui về à.” Sở Lương Âm liên tục xua tay, thứ này chỉ có thể mà không cần phải diễn đạt bằng lời.

Thác nước từ trên núi giả không ngừng chảy nước ào ào, hồ nước kia theo cầu hình vòng chậm rãi chạy ngược ra ngoài, diện tích viện này khá lớn, hai người đứng im lặng một lúc lâu, Sở Lương Âm đột nhiên mở miệng, “Nguyệt Ly Phong, chúng ta từng nói lấy Long Ngâm Phượng Minh ra khoa tay múa chân một lần, không bằng thử ở nơi này đi?” Quan trọng là nơi này đủ lớn, và lại Nguyệt Ly Phong nhiều tiền thế này, không sợ tổn thất gì đúng không?

Nguyệt Ly Phong nhìn một bên gáy Sở Lương Âm, nhàn nhạt nở nụ cười, khẽ gật đầu, “Được thôi.”

Sở Lương Âm nhếch cao khóe môi, sau đó xoay người bước về lầu trúc lấy cảm kiếm của mình.

Tốc độ của nàng vô cùng nhanh, chưa tới một phút đã thay trở lại đầm nước, nàng ôm kiếm trước mặt, cong môi nhìn Nguyệt Ly Phong, bỗng dừng ngón cái vừa động, kiếm và vỏ kiếm tách rời, nàng khẽ động nháy mắt ánh sáng lóe ra chói mắt, đôi mắt Nguyệt Ly Phong nhắm chặt, ánh sáng đó xuất phát từ thân kiếm dường như có thể tổn hại người khác.

Sở Lương Âm bẻ cổ tay, mũi kiếm nhọn chỉ về phía trước, trên mặt ngập tràn mong đợi, “Đến đây đi.” Nàng nóng lòng muốn thử một phen.

Tay phải Nguyệt Ly Phong rờ đến bên hông, tay vừa động một thanh kiếm mềm dẻo từ trong thắt lưng rút ra, cầm trong tay không dùng đưa, thoạt nhìn giống như chẳng nghe lời.

Hai thanh kiếm lơ lửng trong không trung, đột nhiên trên mặt hai người xuất hiện biểu hiện kinh ngạc, bởi vì kiếm trong tay lại bất ngờ run rẩy, mặc dù biên độ run rất nhỏ, nhưng vẫn không thể khống chế được, giống như bên cạnh có vật gì đó.

Nhìn thoáng qua kiếm trong tay mình, lại nhìn kiếm của đối phương, hai người không khỏi bật cười, còn có chuyện này nữa đấy, cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa từng nghe qua, cũng chưa từng thử qua.

“Ông lão Kiếm Thánh kia cũng thật có bản lĩnh, hóa ra là nói cái này.” Sở Lương Âm giờ kiếm lên, nhìn ánh sáng mãnh liệt phản xạ từ thân kiếm nói.

“Ừm, được gọi là tinh phẩm, hẳn phải có lý do của nó.” Kiếm trong tay căn bản run động dữ dội không thể kiểm soát, khi Sở Lương Âm cầm thanh kiếm tới gần, kiếm trong tay càng chấn động kịch liệt.

“Bảo vậy như vậy không so cao thấp thì tiếc thật.” Sở Lương Âm lui về sau từng bước, mũi kiếm chia về hướng Nguyệt Ly Phong, ánh mắt nàng lấp lánh

những tia chớp.

Nguyệt Ly Phong cũng lui về phía sau, cánh tay run lên, nhuyển kiếm mềm dẻo kia xoay mình thẳng ra, hai người đồng thời di chuyển, trong phút chốc hồ nước tĩnh lặng bắt đầu có dao động, giống như gió từ ngoài thổi tới, sinh ra từng gợn nước lăn tăn, hoàn toàn trái ngược với thác nước bên kia.

Hai bóng người dây dưa cùng một chỗ, người đứng bên ngoài không nhìn thấy được động tác cụ thể, chỉ có thể thấy hai thanh kiếm dưới ánh nắng mặt trời phản chiếu tia sáng nhạt, làm người ta không thể mở mắt ra được, kiếm kia không thể ngăn cản gió thổi tới, hai người lấy đám cỏ dưới đất làm trung tâm, cúi đầu hướng về bốn phương tám hướng.

Bang bang ầm, thân kiếm chạm vào nhau, phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc, hai thanh kiếm để cùng một chỗ, hai người theo động tác mà về một vòng giữa không trung, những nơi đi qua đều lưu lại một bóng ảnh màu trắng, xa xa nhìn sang như quỹ đạo một vòng tròn vô cùng lớn.

Bỗng dưng, hai bóng dáng đột nhiên bay vút lên, dây dưa một chỗ trên không trung, hai thanh kiếm vẫn còn phát ra âm thanh rè rè, nghe qua rất giống một đàn ong mật tập kích.

Ầm! Một cú va chạm dữ dội, bóng dáng hai người lao đảo, sau đó hai người từ trên cao bay xuống, ồm ồm hai tiếng rơi xuống hồ nước, bọt nước bắn văng lên cao hơn cả thác nước.

Hồ nước này rất sâu, sau Sở Lương Âm chìm xuống một thước mới ra sức trôi lên trên, vạch nước nổi lên hít thở, nàng lau sạch nước trên mặt, giọt nước to như châu ngọc bị ánh mắt trời chiếu xuống lấp lánh ánh sáng.

Nàng đã lên, Nguyệt Ly Phong vẫn chưa lên, nàng quay lại nhìn hướng thác nước, lúc còn ở dưới nước kiếm trong tay đã rung động dữ dội, nàng còn chưa kịp quay đầu, phía sau vang lên tiếng vạch nước dữ dội, Nguyệt Ly Phong bắt đầu di động ở phía sau nàng.

Sở Lương Âm quay lại nhìn hấn, trên mặt mang theo ý cười, “Sau này nếu không tìm thấy người, chỉ cần lấy thanh kiếm ra là được.” Nàng đơn thuần trên chóc, cảm thấy hai thanh kiếm này thật thần kỳ.

Mà Nguyệt Ly Phong ở sau lưng nàng lại rất nghiêm túc nhìn mặt nàng, ngũ quan hấn hoàn mỹ, bọt nước đọng lại trên mặt càng thêm tà mị. Nhìn hấn im lặng, Sở Lương Âm ngăn người, “Thua không phục?”

Nhưng không ngờ, Nguyệt Ly Phong đột nhiên bước tới, một cánh tay ở dưới nước kéo hông nàng lại, nhanh như chớp hôn lên môi nàng.

Thân thể Sở Lương Âm lui về sau nhưng lại không tránh né, đôi môi lạnh lẽo dán lên môi khiến nàng choáng váng trong giây lát, vào lúc này đầu óc lúc nào cũng xoay chuyển rất tốt như bị người ngoài hành tinh khống chế, hoàn toàn trống rỗng, đợi đến khi nó hoạt động trở lại, trong miệng đã có thứ gì ẩm ướt xông vào.

Ánh mắt vẫn mở to nhìn gương mặt gần trong gang tấc, Sở Lương Âm hết sức luống cuống, nhưng không biết nên đẩy hấn ra hay dùng sức đá văng hấn, cảm nhận cánh tay dùng sức ở thắt lưng, mà xui quỷ khiến nàng buông tay ra, kiếm trong tay rơi xuống nước còn tay nàng lại vòng qua cổ hấn.

Như mãnh thú ở trong nước, Nguyệt Ly Phong ôm lấy nàng, hai người lấy tốc độ cực nhanh đến bên bờ, hấn đem thân thể dựa sát vào nàng, một tay không bị khống chế của Sở Lương Âm nắm chặt sỏi đá ven bờ, trong đầu chỉ muốn giao chiến với Nguyệt Ly Phong đến long trời lở đất.

Mùi hương của hấn rất dễ chịu, giống như mùi hương mùa hè, làm người ta say mê. Trong đáy lòng nàng có chút kháng cự nhỏ, nhưng điều đó không thể vùng vẫy nổi, một tay nàng gắt gao ôm lấy cổ hấn, sờ soạng thịt sau gáy hấn, động tác này của nàng chỉ là vô tình nhưng lại khiến xâm lược của hấn thêm sâu sắc.

Dường như quên cả hô hấp, chính nàng cũng không biết đã trả qua bao lâu, hấn đột nhiên buông nàng ra nhưng không cách quá xa, chỉ chừa một khe hở để hai người hô hấp.

Sở Lương Âm liên tục hô hấp, cảm giác tầm mắt như tan rã, ngược mắt nhìn, vừa vận chạm mắt với đôi mắt đen láy của Nguyệt Ly Phong. Bọt nước trên mặt hai người chảy xuống, thế nhưng lúc này chẳng ai để ý điều đó.

Lý trí từ từ trở lại, Sở Lương Âm chậm rãi buông tay ở sau gáy hấn, sau đó đó buông cánh tay còn ôm hấn, đầu lưỡi và môi vẫn tê dại như trước làm nàng không nói nên lời.

Nguyệt Ly Phong cũng không nói, vẫn dùng đôi mắt say mê nhìn nàng, cuồng nhiệt đi qua để lại luống cuống và xấu hổ.

Sở Lương Âm cúi đầu đi trước, sau đó rồi rảo xoay người đi lên bờ, nàng dùng tốc độ nhanh nhất trở về lầu trúc mà Nguyệt Ly Phong lại nhàn nhạt ngâm mình trong nước, mãi cho tới khi mặt trời xuống núi.

Sở Lương Âm vẫn đứng trên lầu ba, quần áo trên người vẫn còn nhiều nước, nhưng lúc này đã nhả nhúm lại, thoát nhìn bản thủ.

Nhưng nàng không có tâm tư nghĩ đến những thứ kia, có trời mới biết nàng bị làm sao. Trong đầu nàng không ngừng nghĩ đến chuyện lúc chiều, rất hối hận về bản thân, thế nhưng xen lẫn vào đó là xấu hổ và đủ loại cảm xúc không lời, không phải hối hận vì bản thân ‘không biết liêm sỉ’ mà cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Lúc xuống núi nàng còn thề thốt với Kha Mậu Sơn sẽ không phát sinh những loại quan hệ như những gì bọn họ nghĩ với Nguyệt Ly Phong, nhưng trong chớp mắt lại xảy ra chuyện này, nếu biết được bọn họ sẽ thò huyết mắt.

Nhưng nàng muốn biết bản thân bị làm sao vậy, hiện tại nàng không rõ mình thế nào, thật sự là kỳ quái. Nữ nhân ơi nữ nhân, đúng là thánh nhân nói không sai, chỉ có tiểu nhân và nữ nhân là khó nuôi nhất.

Dưới lầu có người đi tới, bước chân trầm ổn, Sở Lương Âm đem tầm mắt nhìn về hướng cửa, tiếng bước chân ngày một gần, sau đó xuất hiện ở cửa.

Là Nguyệt Ly Phong, hắn cầm kiếm Sở Lương Âm, sau đó đi vào phòng đem kiếm đặt lên bàn, lúc này mới nhìn về phía Sở Lương Âm, nàng cũng nhìn hắn, hai người đối mặt, không hề có xấu hổ hay khó chịu như tưởng tượng, trái lại rất tự nhiên.

“Cảm ơn.” Sở Lương Âm mở miệng trước, giọng điệu vẫn như bình thường.

Nguyệt Ly Phong cười cười, xem ra rất vui.

Hắn đi tới ngồi đối diện với Sở Lương Âm, sau đó nhìn nàng, “Sao nàng không thay quần áo?”

Sở Lương Âm cúi đầu nhìn quần áo nhăn nhoe của mình, không thêm để ý nhún vai nói, “Quên rồi.”

“Nhớ thay đi, có mùi đấy.” Nguyệt Ly Phong nhàn nhạt nói, so với mọi lần lời nói này của hắn có vẻ thừa thãi.

Sở Lương Âm bĩu môi, “Cảm ơn đã quan tâm, có thể được Nguyệt công tử quan tâm, là phúc khí ba đời của tiểu nữ.” Có trời mới biết nàng nói những lời này có ý gì, nhưng không thấy có gì hờn giận, xem ra chỉ nói vậy thôi.

“Không cần khách sáo.” Nguyệt Ly Phong cũng thực khiêm tốn.

“Xì!” Sở Lương Âm mắng một tiếng, sau đó tựa lưng vào ghế nhìn đi nơi khác.

Hai người nhất thời không nói lời nào, bên ngoài trời đã tối, trong phòng tối đen như mực lại không đốt đèn, hô hấp hai người đều nhẹ, giống như trong phòng có ai.

Nhĩ Tương từ trên dưới nhà đi lên lầu, hắn bung theo một bình trà, đây là đặc biệt đưa tới cho Sở Lương Âm, tranh ban đêm Sở Lương Âm thức dậy khát nước.

Hắn đi lên lầu căn bản không chú ý trong phòng có ai hay không lại tối om, nên hắn nhanh chóng bước qua cửa, sau đó dựa vào trí nhớ đi đến cái bàn, đặt ấm trà lên bàn rồi sờ soạng thắp đèn, làm xong mới quay đầu lại nhìn thấy hai người ngồi đằng kia, dọa hắn giật cả mình.

“Công tử, thất sư thúc, các người đều ở đây hả?” Vuốt trái tim đập mạnh vì bị hù dọa, hắn thế mà rất nhát gan.

Sở Lương Âm cong khóe môi, “Người suy nghĩ cái gì thế hả? Có hai người sống sờ sờ ngồi đây không thấy hử. Nói, có phải coi trọng cô nương nhà nào rồi phải không?” Ánh mắt của nàng trừng lớn dọa người, giống như phán quan địa ngục.

Nhĩ Tương vuốt ngực thờ dài, “Nhĩ Tương làm sao có thời gian quen biết cô nương nào chứ, vì trong phòng tối đen như mực sợ đi không cẩn thận vấp té thôi.”

“Hừ, lần sau bà đây trực tiếp xô người, cho người khỏi nói những lời nhảm nhí.” Sở Lương Âm hừ lạnh nói.

Nhĩ Tương im bật, cảm thấy ngao ngán, hắn làm sao nhiều lời chứ, giải thích một câu cũng phạm sai lầm, haizz.

“Được rồi, người đi xuống đi.” Nguyệt Ly Phong giải vây giúp Nhĩ Tương, Nhĩ Tương chạy nhanh ra ngoài, cầm đầu chạy xuống lầu, rời xa nơi nguy hiểm.

“Có lẽ, chúng ta nên thảo luận một chuyện về chuyện xảy ra lúc chiều.” Nguyệt Ly Phong nghiêng người nhìn Sở Lương Âm, nhỏ tiếng nói.

Sở Lương Âm nhú mày, “Ta đã khi sư diệt tổ, người cảm thấy ta còn cái gì để thảo luận?” Sở Lương Âm cũng nhìn hắn, hai người đối mặt, bầu không khí rơi vào im lặng.

“Quả nhiên không còn gì để nói.” Đầu đã khi sư diệt tổ có thể nói gì.

Sở Lương Âm thờ dài một hơi, “Đúng vậy, quan trọng nhất là mẹ nó lúc xuống núi bà đây còn thế như điên trước mặt Kha Mậu Sơn, cho dù nam nhân trên đời chết hết cũng không có bất kỳ quan hệ nào với người, không làm Tùng Vụ môn mất mặt, giờ thì hay rồi, cái nào ta cũng phạm phải.”

Nguyệt Ly Phong trái lại mỉm cười, “Nàng còn thế thốt với Ngũ sư thúc, lần này nàng thảm rồi.” Hắn đứng dậy, giống như rất vui sướng nhìn gương mặt đau khổ của Sở Lương Âm.

“Thay quần áo đi, có mùi rồi đó.” Hắn giơ tay nheo cằm Sở Lương Âm một cái, đổi lại một cái đánh như không của Sở Lương Âm, hắn cười nhạt rồi xoay người rời đi, Sở Lương Âm nằm dài trên bàn, trong mắt ngập tràn uể oải.

Vốn tưởng có thể nhàn nhã ở Nguyệt gia một thời gian, nhưng không ngờ sáng sớm nàng vừa mới rơi vào giấc ngủ đã bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Sở Lương Âm đá một cước vào giường, khiến cả chiếc giường rung rinh, nhưng tiếng đập cửa vẫn tiếp tục, nàng đứng dậy chậm chạp mặc quần áo vào, giống như ma quỷ lúi cuí đến cửa môn quan thì bị kéo lại, tay đang giơ lên định gõ cửa của Nhĩ Tương dừng lại, nhìn sắc mặt âm trầm của Sở Lương Âm hẳn không khỏi nuốt nước miếng, “Thất sư thức...”

“Ngươi tốt nhất nên nói chuyện quan trọng với ta, bằng không ta sẽ ném ngươi từ nơi này xuống.” Phía sau hẳn là cửa sổ hành lang, từ nơi này có thể nhìn thấy thác nước.

Nhĩ Tương gạt đi nước mắt, một tay xòe ra, ống trúc nhỏ nằm trong lòng bàn tay hẳn, “Hình như là Ninh tiểu thư gửi.” Sáng sớm một con bồ câu lông đỏ bay quanh trong sân, hẳn đã gặp qua vài lần, nhất định là bồ câu đưa thư của thần giáo Ma Nha.

Sở Lương Âm thầm mắng một tiếng, sau đó cầm lấy ống trúc trong tay Nhĩ Tương, mở tờ giấy bên trong ra xem, đợi nàng xem xong đáng về phiên chán biến mất. Nàng nở nụ cười có chút dọa người, giống như nhìn thấy người mình không ưa gặp báo ứng, vui sướng khi người khác gặp tai họa, Nhĩ Tương lui về sau hai bước, sợ nàng vui quá ném mình xuống dưới.

Sở Lương Âm ngẩng đầu nhìn Nhĩ Tương, nụ cười khiến Nhĩ Tương sợ sệt, “Thất sư thức..Làm sao vậy?”

“Nguyệt Ly Phong đâu?” Nàng hỏi, trên mặt vẫn cười cười.

“À...Công tử không có ở đây, chắc sắp trở lại rồi.” Nhĩ Tương lắc đầu, công tử cũng không có ở đây, nếu nàng ném mình xuống dưới sẽ không ai đến cứu hẳn.

Sở Lương Âm gạt đầu, “Khi nào Nguyệt Ly Phong trở lại bảo hẳn đến tìm ta.” Nói xong, nàng xoay người đóng cửa, trái tim treo lủng lẳng trên cao của Nhĩ Tương cũng được hạ xuống.

Nhưng hẳn vẫn tò mò, chẳng biết Sở Lương Âm có chuyện gì mà cười bí hiểm quá.

Gần đến trưa Nguyệt Ly Phong mới trở về, Nhĩ Tương nhún vai với hẳn lời của Sở Lương Âm, Nguyệt Ly Phong nhếch môi cười, sau đó xoay người đi lên lầu.

Thật giống như bị Sở Lương Âm lây bệnh, hẳn không thèm gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa vào. Ở trong phòng Sở Lương Âm đang ngồi trên xích đu ngắm nhìn phong cảnh, đầu cũng không quay lại nói: “Có chuyện cười này ngươi muốn nghe không?”

Nguyệt Ly Phong đi tới ngồi cạnh nàng, trên mặt mang theo nhu hòa mê người, “Nói thử xem, để coi chuyện ta muốn nói với nàng có giống nhau không.” Ít nhiều hẳn cũng có hứng thú.

Mặt mày Sở Lương Âm rạng rỡ, có thể thấy được chuyện của nàng rất buồn cười, “Chương quân võ lâm mình chủ Mạc Thiên Tuyệt mất tích, chuyện Mộ Dung Từ Tề còn chưa xử lý xong ông ta đã mất tích. Thế nào có giống chuyện của ngươi không?”

Nguyệt Ly Phong mỉm môi cười, gạt đầu đáp, “Giống lắm.”

“Ngươi nói xem là ai làm nhĩ? Bây giờ thần giáo Ma Nha với võ lâm chính đạo làm hòa, không thể nào là người của thần giáo được, Ninh Chiêu Nhiên mới gửi thư cho ta nói, bọn họ không có làm, xem ra giang hồ sắp có chuyện náo nhiệt để xem.” Tin tức võ lâm mình chủ mất tích có thể chấn động như chuyện Mộ Dung phủ gặp chuyện, đoán chừng bây giờ người trên giang hồ đã chạy đến Mạc phủ rồi.

“Có lẽ ông ấy có ân oán cá nhân.” Nguyệt Ly Phong nói.

“Phải nói năm nay thật lộn xộn, chuyện Mộ Dung phủ vừa lắng xuống Mạc phủ lại xảy ra chuyện, không biết kế tiếp là chuyện gì.” Sở Lương Âm nằm trên xích đu lăm bằm, trông vô cùng thoải mái.

Nguyệt Ly Phong nhìn nàng, hẳn vừa định giơ tay muốn làm gì đó, tiếng bước chân đi lên lầu vang lên, dừng lại ngay cửa, sau đó là tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Sở Lương liếc mắt cảnh cáo Nguyệt Ly Phong đang hoảng một chút, Nguyệt Ly Phong chỉ cười cười.

Nhĩ Tương đẩy cửa đi vào, “Công tử, Thập Tam thiếu vừa đưa tới.” Nhĩ Tương đem thư trong tay đưa cho Nguyệt Ly Phong.

Mở thư ra xem, động tác Nguyệt Ly Phong dừng lại, sau đó đưa cho Sở Lương Âm đọc, “Xem ra chúng ta không thể ung dung được nữa rồi.”

Sở Lương Âm vừa nhìn đã nhú mày, “Mấy vị sư huynh đã rời khỏi núi Vân Vọng, có lẽ đi tìm chúng ta.” Trong thư có nói Tường Cảnh Nham dẫn theo đám đệ tử và mấy vị sư huynh khác rời núi Vân Vọng chạy đến Mạc phủ, có thể thấy việc này âm ỉ cỡ nào.

“Thế nào, hay là chúng ta đưa nhau đi trốn?” Nguyệt Ly Phong cười nói, nghịch ngợm đùa giỡn.

Nhĩ Tương đứng một bên nheo mắt, đây là chuyện gì?

Sở Lương Âm trừng mắt, cảnh cáo hẳn bớt phóng túng một chút, nhưng Nguyệt Ly Phong lại lơ đãng, “Nhĩ Tương, đi xuống đi.”

“Vâng!” Nhĩ Tương trả lời một tiếng, sau đó xoay người rời khỏi phòng, sẵn tiện còn đóng cửa phòng lại.

Ở bên kia cửa vừa đóng lại, cả người Sở Lương Âm nhào tới, nắm lấy vạt áo Nguyệt Ly Phong, toàn thân như sư tử mới sống chuồng, nghiêng rằng nghiêng lợi cảnh cáo hẳn, “Nguyệt Ly Phong người thu liễm lại cho ta! Người muốn cả thế giới biết à?” Khi sư diệt tổ một lần là đủ rồi, trái lại cứ kéo dài không yên.

Nguyệt Ly Phong mím môi cười khế, nắm bàn tay Sở Lương Âm đang cầm vạt áo của hắn, “Nàng sợ?”

“Sợ cái gì mà sợ, bà đây sợ lúc nào? Dù thế nào người phải khiêm tốn một chút, nếu bị người khác biết danh dự Tùng Vụ môn coi như xong.” Nàng có thể có lỗi bất cứ kẻ nào nhưng không thể có lỗi với sư phụ được.

Nguyệt Ly Phong khẽ lắc đầu, “Được rồi, nếu không đồng ý có lẽ nàng sẽ giết người mất, xem ra ta phải ngậm miệng nuốt hận thôi.” Làm ra vẻ tình trạng của hắn rất khổ.

Sở Lương Âm nhủ mảy, làm như ghét bỏ, “Bớt nói nhảm đi, ai bảo người nuốt hận? Nhưng bà đây cũng không hiểu nổi vì sao hai chúng ta có thể cấu kết với nhau?” Sở Lương Âm không giải thích được, hai người bọn họ thế mà có thể đi tới bước này.

Kéo tay Sở Lương Âm không buông nói, “Chẳng lẽ không phải nàng một mực ra hiệu với ta?”

“Bật cái đầu nhà người ấy.” Sở Lương Âm trả lời thô tục, hất tay hắn ngồi trở lại xích đu, hai ngón trỏ không ngừng đan xen vào nhau, có thể thấy nội tâm của nàng không bình tĩnh.

Nguyệt Ly Phong nhìn nàng, đưa tay chỉnh sửa vạt áo bị Sở Lương Âm làm nhăn, “Đừng nghĩ, nghĩ cũng không ra.” Chính hắn cũng không rõ nữa là.

“Hừ!” Sở Lương Âm hừ một tiếng, mặc dù nội tâm nàng cũng rối rắm, nhưng là rối rắm thoải mái, cứ như một người kỳ quái vậy.

Tiếng bước chân đi lên lầu lại vang lên, hai người liếc nhìn nhau, lần này là tin gì đây?

Quả nhiên Nhĩ Tương lại gõ cửa, khi hắn xuất hiện trên tay cầm theo hai phong thư.

“Công tử, thất sư thúc, chuyện này hình như không bình thường. Đây là thư do đệ tử Tùng Vụ môn đưa tới, đây là thư Mạc phủ đưa tới.” Hắn cầm hai lá thư đi tới trước mặt hai người, một cái viết cho Nguyệt Ly Phong, một cái viết cho Sở nữ hiệp, phía trên có ghi rõ người gửi Mạc phủ.

“Ây ui, còn đặc biệt ghi tên ta.” Sở Lương Âm xoay cổ, ra vẻ không muốn nhìn lá thư này.

Nguyệt Ly Phong nhận lấy hai lá thư, mở lá thư Tùng Vụ môn gửi ra trước, “Lá thư tay do Nhị sư thúc viết.” Trâu Ngọc phái người đưa tới.

Mở lá thư còn lại, Nguyệt Ly Phong kinh ngạc, “Nàng đoán xem”

Sở Lương Âm nhìn hắn, sau đó lắc đầu, “Danh tiếng của bà ở Mạc phủ không tốt lắm, ta không nghĩ ra ai ở Mạc phủ lại viết thư cho ta.”

Nguyệt Ly Phong cười nhạt, đem thư đến trước mặt Sở Lương Âm, nàng trực tiếp nhìn chỗ khoản tên, một cái tên bất ngờ xuất hiện trước mặt, “Mạc Thành Hiêu? Hắn điên rồi à?” Sở Lương Âm thật muốn cười tuột quần, tên này mà lại tìm nàng, đầu óc chắc vô nước rồi.

Nguyệt Ly Phong rất hứng thú nói, “Hơn nữa còn ‘chân thành tha thiết’ muốn nàng giúp đỡ.” Hắn nhìn lá thư hai lần, thở dài nói: “Hóa ra nàng có thể giam giữ lòng người.”

“Đi chết đi, bà đây làm sao biết hắn tìm ta làm chi, ta còn cảm thấy kinh ngạc nữa là. Mau đem tới đây để ta xem.” Nói xong thò tay đoạt lấy lá thư, đọc từng câu từng chữ một, không có kinh thường miệt thị hay là khiêu khích như trước đây, đúng là đang cầu xin nàng.

“Ôi chuyện này thật hiếm có, Mạc nhị công tử thế mà lại cầu xin ta giúp đỡ đi tìm cha hắn, xem ra đầu óc bị hỏng rồi.” Sở Lương Âm bĩu môi, chuyện này đến bất ngờ quá khiến nàng không tiếp thu nổi.

Ánh mắt Nguyệt Ly Phong có chút kỳ quái, nhìn nàng chằm chằm, từ tốn nói: “Nàng sẽ giúp sao?”

“Ta bị bệnh chốc? Làm sao phải đi giúp? Các môn phái trong võ lâm đã tới, chỗ nào cần đến ta.” Sở Lương Âm nhún vai, nàng không muốn tham dự những chuyện thế này, một lần tìm Vân Liệt khiến nàng bị thương là đủ, lúc nàng nên từ chối không tham gia. Hơn nữa, sống chết của Mạc Thiên Tuyệt không liên quan đến nàng.

“Nhưng Nhị sư thúc muốn chúng ta đến đó.” Đưa lá thư Trâu Ngọc gửi đến, Sở Lương Âm nhìn thoáng qua, “Ta không đi.” Nàng dứt khoát từ chối.

Khóe mắt Nguyệt Ly Phong cong lên nụ cười nhón nháo, lần này đúng là thật lòng cười, “Nàng có tin sư phụ sẽ phái người tới tìm chúng ta?”

“Tìm người thì người đi đi, đó là sư phụ của người.” Sở Lương Âm lạnh nhạt nói, ngoại trừ Tùng Sơn đạo nhân, những người khác đừng hòng mượn sức nàng.

“Lấy tốc độ lần này, xem ra đến trưa thư tín của sư phụ sẽ đến đây.” Nguyệt Ly Phong lắc đầu, bắt đầu từ sáng sớm khắp nơi đã gửi thông tin tới, chuyện lần này không giống như Mộ Dung phủ, đây là võ lâm minh chủ mất tích, giống như không thấy bóng dáng hoàng đế, toàn bộ võ lâm đều rung chuyển.

Sở Lương Âm hừ hừ, thẳng oắt con Mạc Thành Hiều thế mà viết thư cầu xin nàng đi tìm Mạc Thiên Tuyết, chẳng biết hần có chủ ý gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Bản Sắc Nữ Hiệp

Rất nhanh Tường Cánh Nham đưa tin đến, Tùng Vụ môn đặc biệt phái tiểu đệ tử thúc ngựa chạy tới, Sở Lương Âm không định tham gia chuyện này, nhưng Nguyệt Ly Phong cứ nhất quyết bảo Tường Cánh Nham nói không thể trì hoãn được.

“Hay là ngươi đi đi, chỗ này của ngươi không tệ lắm, trước hết ta ở đây nghỉ ngơi hai ngày, sau đó ta sẽ nghĩ xem nên đi đâu tiếp.” Nguyệt Ly Phong muốn nàng nhanh chóng thu dọn đồ đạc, nhưng nàng vẫn ngồi yên trên xích đu.

Nguyệt Ly Phong mỉm cười, khẽ lắc đầu một cái, “Mau đi.” Hần kéo tay cô đứng dậy mà cái móng Sở Lương Âm lại giống như dán chặt với ghế, Nguyệt Ly Phong sức cũng không thể kéo nàng lên nổi.

Nàng đắc ý nhún vai, “Cứ vậy đi, dù ngươi kéo thế nào ta cũng không động, tự đi mình ên đi.”

Nguyệt Ly Phong bắt đắc dĩ hừ một tiếng, “Ta kéo nàng không được nhưng không có nghĩa không thể ôm cái ghế này lên được.” Hần có rất nhiều cách để trị nàng.

Sở Lương Âm nhú mày, “Nguyệt Ly Phong, ta nói cho ngươi biết, ngươi nên đang hoàng một chút. Về sau đừng có mè nheo lời kéo ruồi bọ đến, tránh những người kia chạy tới để mất, tránh được chỗ nào thì tránh.” Nàng đứng lên, run chân váy, cầm lấy kiếm của mình, vênh mặt đi qua hần, khoe môi cong lên nụ cười đắc ý.

Nguyệt Ly Phong lắc đầu đi theo sau lưng nàng, lúc xuống lầu Nguyệt Ly Phong đột nhiên vươn tay sờ tóc nàng, Sở Lương Âm lập tức dừng bước, quay lại nhìn hần, “Ngươi làm gì thế? Quên nói nữa ngươi đừng có tẩy máy tay chân.”

Sắc mặt Nguyệt Ly Phong có chút cam chịu, “Tóc rồi kìa.”

Sở Lương Âm nháy mắt mấy cái, “Vậy ngươi có thể nói cho ta biết, ta có thể tự làm được.” Đôi mắt nàng mở lớn, thoát nhìn trong veo động lòng người.

Nguyệt Ly Phong nhanh chóng liếc nhìn bên dưới cầu thang, sau đó dùng hai ngón tay giữ cằm của nàng nói, “Giương nạnh múa vuốt!” Hần nhỏ tiếng cảm thán một câu, Sở Lương Âm đánh lên tay của hần, tròng mắt một cái rồi xoay người đi xuống lầu, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười vui vẻ.

Ra khỏi Thủy Nguyệt lâu, Nhĩ Tương cùng với Thập Tam thiếu và những tên hộ vệ khác đều đứng đợi ở đây, “Công tử, xe ngựa đã chuẩn bị xong, tiểu đệ tử của Tùng Vụ môn cũng đang chờ ở bên ngoài.” Đoàn người đi tới cửa chính Nguyệt gia, vừa đến nơi liền dừng bước, bởi vì bên ngoài cửa chính tụ tập không ít người, tất cả đều là đám người kỳ lạ của Nguyệt gia.

Sở Lương Âm nhú mày, “Muốn làm gì đây?”

Quản gia Du Bá bước tới bên cạnh Nguyệt Ly Phong nhỏ tiếng nói: “Công tử, mấy ngày nữa là đến Trung thu, phần thưởng năm nay vẫn giống như năm trước chứ ạ?”

Nguyệt Ly Phong nhân dịp liếc nhìn đám người kia, “Năm ngoái thế nào năm nay thế đấy đi.”

Lời hần vừa nói ra, đám người đối diện liền nở nụ cười tươi như hoa, sau đó vừa nói chuyện vừa rời đi, tốc độ cực nhanh có thể so với mây đen bị gió thổi đi mất vậy, trong chớp mắt trước cửa đã không có một bóng người.

Sở Lương Âm lắc đầu, suy nghĩ nửa buổi mới hiểu hóa ra là sợ không trả tiền.

“Vâng, công tử đi thông thả, lão nô nhất định sẽ sắp xếp thỏa đáng.” Ngoại trừ Sở Lương Âm, tất cả mọi người đều mang theo dáng vẻ ‘thấy nhưng không thể trách’ được, Du Bá vẫn dùng ngữ điệu cũ để nói, hết sức bình tĩnh.

“Ừm.” Nguyệt Ly Phong thần nhiên đáp lại một tiếng rồi cất bước đi về hướng cửa lớn.

Xe ngựa đã đậu sẵn bên ngoài, xe ngựa được chạm trổ khéo léo còn treo tua cờ màu đỏ sậm, con ngựa mạnh mẽ cường tráng vừa nhìn đã biết là gia đình giàu có dư giả.

Phía sau còn vài con ngựa khác, Thập Tam thiếu và những hộ vệ khác đều đã lên ngựa, Nguyệt Ly Phong ở bên này nhảy lên xe ngựa, đứng ở càng xe xoay người lại đưa tay về phía Sở Lương Âm, Nhĩ Tương đứng một bên cúi đầu đếm kiến.

Sở Lương Âm mỉm môi, chậm rãi bắt lấy bàn tay đưa tới, hần dùng sức kéo nàng lên.

Hai người bước vào bên trong xe ngựa, Nhĩ Tương nhảy lên càng xe, run dây cương, con ngựa đứng tại chỗ hí một tiếng rồi bắt đầu lên đường, hộ vệ theo sát phía sau, cửa lớn Nguyệt gia chậm rãi đóng lại.

Mạc phủ ở thành Giang Ba thuộc Giang Nam Đại Tề, nơi đây thuộc hàng giàu có và đông đúc nhất. Mạc phủ nổi tiếng khắp Đại Tề, trên danh nghĩa có vô số sản nghiệp, ở mỗi thành trì của Đại Tề đều có người của Mạc phủ, thậm chí triều đình cũng có chút quan hệ với Mạc phủ, cho nên Mạc Thiên Tuyệt có thể vững vàng ngồi ở cái ghế chủ vị suốt bảy năm liền.

Chỉ có điều chuyện lần này, mình chủ đột nhiên mất tích, nói thế nào cũng kinh động đến triều đình. Nhưng từ trước đến giờ triều đình không quan tâm lắm đến chuyện Võ Lâm, nếu như muốn tìm kiếm Mạc Thiên Tuyệt, việc này đành phải dựa vào thực lực của Mạc phủ thôi.

Trong xe ngựa, Sở Lương Âm vẫn chiếm cứ lấy vị trí kia, trái lại lần này Nguyệt Ly Phong kéo một khoảng cách thật gần với nàng, Sở Lương Âm cũng không nói gì, giả vờ như không nhìn thấy.

Sáng sớm thời tiết đặc biệt lạnh hơn, trong xe ngựa đã đặc biệt chuẩn bị một cái mền dày và hai tấm áo choàng lông cừu, cũng không thiếu lò sưởi ấm, đều là những vật dụng giữ ấm khá tốt.

Nhĩ Tương đánh xe cũng đã thay quần áo, đợi sau khi mặt trời xuống núi, hần còn khoác thêm một lớp áo chống rét, làm người hầu kẻ có tiền cũng thật hạnh phúc.

“Người nhìn ta cái gì? Bớt làm dáng vẻ đó nữa!” Sở Lương Âm lấy áo choàng bọc lấy bản thân, Nguyệt Ly Phong ở bên kia cứ nhìn nàng, mặc dù chẳng có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng bộ dạng rạo rực kia khiến người ta nổi da gà.

Nguyệt Ly Phong khẽ cười, nhìn nàng bây giờ giống như con chuột nhắt vậy, “Không phát hiện bây giờ nàng đối với ta có rất nhiều đòi hỏi hay sao? Hơn nữa còn quá đáng hơn trước kia.”

Sở Lương Âm khẽ cắn môi, “Người có thể không nghe mà.”

“Ừm, ta quả thực không nghe theo.” Nguyệt Ly Phong gật đầu đáp, nói với vẻ rất tức giận.

Sở Lương Âm nhắc chân đá hần, nhưng chẳng may may trúng hần tý nào, hơn nữa còn cười đẹp mắt nói, “Nhìn đi, hiện tại lại thích đá ta, nàng có thấy mình rất quá đáng không?”

“Nguyệt Ly Phong người rồi quá không có chuyện để làm à? Sao cứ nói nhảm lảm thế.” Sở Lương Âm lườm hần một cái, lần đầu tiên nàng mới phát hiện khả năng nói những lời vô nghĩa của hần.

“Nàng không thích nghe?” Ánh mắt của hần chán ghét nhìn Sở Lương Âm rút đầu vào trong áo choàng.

“Được rồi, xem như ta cầu xin người, người có thể thu liễm một chút hay không?” Sở Lương Âm đưa tay che mắt hần, Nguyệt Ly Phong liền kéo nàng vào trong lòng mình, vừa vặn lúc này Nhĩ Tương ở bên ngoài thò đầu vào, nhìn thấy cảnh lôi lôi kéo kéo của Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong, hần mở to hai mắt nhìn, cả người ngây ra như tên ngốc.

Sở Lương Âm rút tay về, chân mày dựng đứng nhìn Nhĩ Tương, Nguyệt Ly Phong thản nhiên chỉnh chu lại nếp nhăn trên áo choàng, “Nhĩ Tương có chuyện gì?”

“Nói người đó, ngăn người cái gì?” Sở Lương Âm lớn tiếng dọa nạt, Nhĩ Tương hoàn hồn, cả gương mặt ửng đỏ như trái cà, “Thất sư thúc... Công tử... Ta, ta hình như Ninh tiểu thư gửi tin cho Thất sư thúc.” Nói xong, hần đem ống trúc nhỏ trong tay ra.

Nguyệt Ly Phong nhận lấy, Nhĩ Tương lui ra, sẵn tiện kéo màn lại.

“Không biết chuyện gì nữa đây.” Sở Lương Âm than thở, sau đó lấy ống trúc trong tay Nguyệt Ly Phong, mở tờ giấy bên trong ra xem, liếc mắt một cái sau đó bắt đầu cười, “Đám người này thật là thừa hoi, lại đánh nhau tiếp.”

Đem tờ giấy đưa cho Nguyệt Ly Phong, trái lại dáng vẻ của Sở Lương Âm rất giống như đang vui mừng, “Bây giờ người Mạc phủ nhắm vào thần giáo, mà người của thần giáo Ma Nha lại không cam lòng bị vu oan, đánh nhau vào trận rồi, Mộ Dung Tử Tề không giải quyết được gì, khiến hai bên sứt đầu mẻ trán.” Nàng chính là rất hả hê, Ninh Chiêu Nhiên muốn nàng mau đến giúp một tay, nhưng nàng đến đó giải quyết được gì nhỉ xem như đến coi náo nhiệt đi.

“Nhưng đúng là bọn họ hiềm nghi lớn nhất, dù sao bởi vì chuyện của Mộ Dung Tử Tề bọn họ đã có manh me xung đột.” Nguyệt Ly Phong lắc đầu, nói vậy hần cũng hiểu nhiều lắm.

“Quan trọng là đám người này chẳng hiểu rõ chuyện gì, thần giáo Ma Nha có thể bắt Mạc Thiên Tuyệt làm gì chứ? Không sợ tổn com sao. Hơn nữa, ở Mạc phủ bắt người chẳng phải tự tạo phiền phức cho mình à!” Cô thở nhẹ một tiếng, có thể thấy nàng hoàn toàn vô cảm với đám người này.

“Có thể có người cố tình làm khó dễ.” Đường như Nguyệt Ly Phong có thể đoán được là ai đang châm ngòi ly gián.

“Để bọn họ chơi từ từ đi, chúng ta không cần gấp gấp làm gì, có khi chúng ta chưa đến Mạc Thiên Tuyết đã xuất hiện.” Sở Lương Âm lạnh lùng nói, đối với đám người thích lục đục với nhau, nàng không thể có thiện cảm được. Tất nhiên, nàng đã quên người ngồi bên cạnh nàng cũng là cao thủ đầu đá tâm kế đầy chứ.

“Lỡ chết thì sao?” Nguyệt Ly Phong suy nghĩ tình hình chân thật hơn, dù sao người có thể bắt Mạc Thiên Tuyết có lẽ là muốn mạng của ông ấy, xác xuất có thể sống sót trở về khá thấp.

“Đừng nói bà đây không phúc hậu, nếu Mạc Thiên Tuyết chết, Mạc phủ coi như đến ngày tàn.” Đại công tử Mạc phủ là kẻ không học thức lại không nghề nghiệp, mặc dù Mạc Thành Hiếu có võ công nhưng đầu óc không thông minh như cha hắn, còn một tiểu công tử năm nay mới sáu bảy tuổi, mấy nữ nhi khác đều đã gả ra ngoài, cả nhà trên dưới đều cần nhiều tiền bạc, tương lai không khả quan mấy.

“Nàng không muốn đến đó sao?” Nguyệt Ly Phong cảm thấy lời nói của nàng có hơi chán ghét.

“Đừng nói nữa, tâm địa bà đây vẫn còn rất lương thiện.” Sở Lương Âm xoay cổ, ra vẻ tốt bụng, nhưng thoát nhìn cũng không phải vì chuyện này.

Nguyệt Ly Phong cười cười lắc đầu, đối với Sở Lương Âm, hắn đã hết cách.

Màn đêm buông xuống, xe ngựa đã chạy đến Cam Châu, thời tiết thế này ở nơi hoang dã thật không tốt tý nào, nhưng muốn đến thị trấn gần nhất cũng phải chờ đến sáng sớm, hiện tại không chỉ người mà ngay cả ngựa cũng chịu không nổi, kết quả đành phải qua đêm trong rừng.

Thập Tam thiếu và nhiều hộ vệ đã sớm quen thuộc với điều này, hàng năm bọn họ chạy tới chạy lui ở bên ngoài, không cần nói đến thời tiết thế này cho dù thời tiết lạnh buốt ba ngày cũng chẳng sao huống chi là ngủ ở bên ngoài.

Từ trên xe ngựa đi xuống liền trông thấy đám tiểu tử kia bận rộn đốt lửa hâm nóng thức ăn, Sở Lương Âm dựa người bên xe ngựa, nhìn bọn họ làm việc, đám người này tay chân nhanh nhẹn, so với Sở Lương Âm đã lăn lộn vài năm ở bên ngoài còn chu đáo hơn.

Áo choàng cừu bọc lấy cả người nàng, chỉ để lộ gương mặt ra, dưới sắc trời mờ tối càng làm nổi bật làn da trắng nõn xinh xắn.

“Sở tiểu thư, uống nước.” Một bàn tay xuất hiện trước mặt, trong tay cầm một ống trúc giản dị, hơi nóng vẫn còn phảng phất.

Sở Lương Âm nhìn một bên gáy người nói chuyện, nước da ngăm đen, đôi mắt to đen láy, trên mặt còn má lúm đồng tiền, lúc cười còn để lộ răng khểnh, thoát nhìn rất thân thiện.

“Ày ôi, làm phiền Thập tam thiếu rồi.” Sở Lương Âm cười cười một bên trêu chọc. Tiếp nhận ống trúc nóng hổi kia.

“Có thể phục vụ Sở tiểu thư là vinh dự của thuộc hạ.” Hắn cười hi hi, nói rất dễ nghe, hơn nữa không làm người ta cảm thấy chán ghét.

“Bao nhiêu tuổi rồi?” Sở Lương Âm giống như đang nhìn người bè dưới, từ từ nói, uống một ngụm nước ấm trong ống trúc.

“Năm nay thuộc hạ hai mươi sáu.”

“Phụt!!!” Sở Lương Âm phun nước trong miệng, suýt chút nữa đã sặc.

“Sở tiểu thư cô không sao chứ?” Thập Tam thiếu lui ra sau, không biết mình nói sai câu nào.

“Ngươi đã hai mươi sáu?” Sở Lương Âm nhìn hắn từ trên xuống dưới, ngoại trừ hơi đen tý nhưng nhìn thế nào cũng giống trẻ con.

Thập Tam thiếu gãi đầu, “Đúng vậy, thuộc hạ lớn lên có vẻ mặt như trẻ con.” Hắn có hơi ngượng ngùng, nhưng lại có chút đắc ý, khuôn mặt này có thể lừa rất nhiều người nha.

Sở Lương Âm vô cùng kính nể nói, “Ta cũng muốn được như vậy, nhưng từ nhỏ bộ dạng đã già dặn, ai nhìn cũng tưởng là lão yêu quái.” Nàng chế giễu bản thân khiến Thập Tam thiếu cười hắc hắc.

“Cũng không thể nói như vậy được, tuy rằng Sở tiểu thư nhìn không đúng tuổi nhưng cô tuyệt đối là người đẹp khuynh quốc khuynh thành hoa nhường nguyệt thẹn, hơn nữa tính tình phóng khoáng tự nhiên, nữ nhân trong thiên hạ còn thua cô ấy chứ.” Thập Tam thiếu bắt đầu lộ ra bản sắc, miệng lưỡi trơn chu, chết cũng nói thành sống.

Sở Lương Âm liên tục gật đầu, “Lời này ta thích nghe, cho dù là giả ta cũng thích nghe.” Đừng nói hai người này hợp nhau bọn họ còn thích tặng bốc bản thân.

“Không phải giả tuyệt đối không phải giả, thuộc hạ thấy Sở tiểu thư là nữ hiệp có bản sắc hiệp nữ nhất.” Thập Tam thiếu vỗ ngực cam đoan không nói dối.

Sở Lương Âm gờ ngón tay cái lên, “Lời này ta cũng thích nghe nhất, sau này mỗi ngày phải nói ba lần.”

“Hả?” Chắc hẳn Thập Tam thiếu không biết tính cách thật của Sở Lương Âm, cứ tưởng nàng thích nghe chính là thích nghe.

“Nói cái gì vui về thế?” Nguyệt Ly Phong một mình đi tới, giờ tay nhắc chân đều cao quý thanh nhã.

“Công tử.” Thập Tam thiếu lập tức trở nên cung kính, gật đầu xoay người tránh đi.

Đi tới bên cạnh Sở Lương Âm, hần nhìn nàng, hiển nhiên muốn biết vừa nãy hai người bọn họ nói gì.

“Hai chúng ta ai nhìn trẻ hơn?” Sở Lương Âm nhún vai, nhưng cả người bị áo choàng cừu bao lấy, cho nên động tác của nàng thoát nhìn rất nhỏ.

Nguyệt Ly Phong sáng tỏ, “VẬY NÀNG NHẤT ĐỊNH GIÀ HON.” HẦN NÓI.

“Đúng vậy, năm nay hần hai mươi sáu, ta chỉ mới mười tám rõ ràng còn già hơn hần.” Sở Lương Âm hừ hừ, quả nhiên ông trời bất công.

Nguyệt Ly Phong khẽ cười, “Nàng không cần phải so bì với hần. Một năm trước lúc hần còn chưa bị đen vì phơi nắng, lúc đi tướng phủ tìm đồ, không ngờ bị Thừa tướng phu nhân bắt gặp. Hần chính là dùng gương mặt kia nói chuyện, không những khiến Thừa tướng phu nhân rơi nước mắt thả hần, còn tặng đồ ngọc và ngân lượng.”

Sở Lương Âm xuất xoa kính ngac, “Quả nhiên lợi hại, xem ra thuộc hạ dưới tay ngươi không bắt tài lắm. Trước kia hần làm gì?” Sở Lương Âm hiểu rõ thêm về Nguyệt Ly Phong, từng người đi theo bên hần đều có chút bản lĩnh.

“Trộm.” Nguyệt Ly Phong nhỏ nhẹ nói.

Sở Lương Âm nhú mày, sau đó gật đầu ca tụng, “Nghề này khá đấy chứ!”

Nguyệt Ly Phong cười nói tiếp, “Hần trộm đèn cừu long của lão hoàng đế, lúc chạy ra cung thì bị bắt. Sau đó bị lưu đầy đến Tây Bắc, ta dùng số tiền lớn đút lót quân tướng ở biên ải, đem hần thả ra.”

“Giàu thật.” Tuy rằng Sở Lương Âm khinh thường Nguyệt Ly Phong lắm tiền, nhưng số tiền hần sử dụng cho lần này không sai, Thập Tam thiếu đúng là một nhân tài.

“VẬY CÒN THIÊN UY? THUỘC HẠ ĐẮC LỰC CỦA NGƯỜI.” Sở Lương Âm đã gặp Thiên Uy nhiều lần, đúng là không phải người bình thường.

“Hần là tử tù, vì trả thù mà giết chết cả nhà một vị quan lớn trong triều đình, bị phán tội chết.” Về Thiên Uy, Nguyệt Ly Phong nói rất ít, nhưng có thể nghĩ đến cách cứu Thiên Uy tuyệt đối không phải bình thường, hần không nói nhiều cũng có thể lý giải được, để tránh đem phiền toái đến cho Thiên Uy, dù sao cũng đã thay đổi dáng vẻ, nói vậy Thiên Uy cũng không phải tên thật.

“Xem ra ta có cái nhìn sai rồi, Nguyệt công tử ngươi cũng không phải có tiếng mà không có miếng, hóa ra còn làm vài việc tốt mà chẳng ai biết.” Sở Lương Âm quay đầu nhìn Nguyệt Ly Phong nói.

“Biết sai là được rồi, không cần nàng làm gì khác đâu.” Nguyệt Ly Phong mỉm cười với nàng, nhỏ tiếng nói.

“Xì!” Liếc hần một cái, Sở Lương Âm quay đi chỗ khác không nhìn hần nữa, dù sao xung quanh đều là người, nhỏ tiếng mới là chính đạo.

Com tối rất đơn giản, là thịt thỏ rừng nướng, Nguyệt Ly Phong không ăn, Nhi Tương đặc biệt nấu cháo cho hần, Sở Lương Âm uống cháo, ăn một cái đùi thỏ, com tối coi như giải quyết xong.

Ngủ qua đêm mới là vấn đề, Sở Lương Âm không định ngủ bên ngoài, sáng sớm thường có sương mù nhiều, đoán chừng ai cũng phải bị một lớp sương phủ lên. Nàng chui vào trong xe ngựa, đem hai cái lò sưởi tay đặt ở bụng, sau đó lấy áo choàng cừu bọc lại, giống như một con sâu lông.

Không nghĩ tới Nguyệt Ly Phong cũng chuẩn bị vào trong ngựa xe để qua đêm, hần là công tử khó chiều, tự nhiên không thích hoàn cảnh bên ngoài.

Lúc hần vừa mới vào trong xe ngựa Sở Lương Âm liền xua đuổi hần ra ngoài, lỡ bọn họ biết hết thì phải làm sao bây giờ.

“Nói ngươi đấy, mau đi ra ngoài đi. Hai chúng ta ở trong xe một đêm, nhất định bọn họ sẽ đoán mò.” Nằm trong áo khoáng cừu rất khó động, nàng lại không nghĩ muốn chui ra, cả người thoát nhìn rất buồn cười.

“Đầu óc của bọn họ làm sao quản được.” Nguyệt Ly Phong không thêm đề ý, càng không có ý định ngủ bên ngoài.

“Như vậy làm sao được? Hiện tại hai chúng ta là châu chấu trên đường, cho nên phải lo lắng chu toàn, mau đi đi.” Nhìn hần ngồi xuống, nàng càng giầy dựa hăng say.

Nguyệt Ly Phong không động, lập tức lấy áo choàng cừu khoác lên người mình, căn bản không thêm nghe Sở Lương Âm lại nhai.

“Nguyệt Ly Phong, nếu ngươi không ra ngoài, bà đây sẽ ném ngươi xuống.” Dùng chiêu dụ dằng không được, Sở Lương Âm trực tiếp đe dọa.

Nguyệt Ly Phong nhìn sườn gáy của nàng cười một tiếng, sau đó khoát tay, ôm cả người nàng vào lòng, nhất thời Sở Lương Âm không lên tiếng.

Nàng cứng ngắc một lúc, sau đó điều chỉnh tư thế, dựa lên vai hần, ngửi mùi hương trên người hần, “Từ giờ trở đi, hai chúng ta không nói gì nữa.” Đám người kia có lỗi tai rất thính, ban đêm yên tĩnh âm thanh gì cũng nghe được.

“Nàng vẫn nói đấy thôi.” Nguyệt Ly Phong giống như không nói, còn tốt bụng nhắc nhở nàng.

Khuỷu tay bên trong áo choàng ngã ra sau vừa vận dụng trúng Nguyệt Ly Phong, hấn không nhận được thét lớn một tiếng, khiến Sở Lương Âm trừng mắt với hấn.

Nguyệt Ly Phong nhú mày, dùng ánh mắt tỏ vẻ mình sẽ không lên tiếng nữa, Sở Lương Âm hừ lạnh một tiếng một lần nữa nằm trên vai hấn. Tuy rằng nàng lo lắng người khác nghe được, nhưng cảm giác này không tệ, lần đầu tiên dựa lên vai người khác ngủ, mặc dù hơi nhức mỏi nhưng cũng thoải mái hơn nằm trên cây cỏ.

Sở Lương Âm không cho phép, Nguyệt Ly Phong cũng không nói lời nào, nhưng không ngăn được hấn cúi đầu nhìn nàng. Con người như hồ nước yên tĩnh, có thể chính là như vậy.

Không phải là hấn, cho nên cũng không biết cảm giác của hấn thế nào, giờ phút này, trong mắt hấn ngoại trừ nàng cũng chẳng có gì khác? Không còn người nào nữa.

Khi sương mù gặp được ánh mặt trời, phát ra tia sáng long lanh nhưng chỉ trong nhất thời, khi ánh sáng trở nên mãnh liệt, sương mù cũng nhanh chóng tan đi, chỉ vài giây ngắn ngủi liền hóa thành hư ảo.

Lửa trại đem qua vẫn còn lượn lờ khói bay, vài người đem lửa tàn dư dập tắt, sau đó sửa sang lại ngựa chuẩn bị lên đường.

Trong xe ngựa, Sở Lương dựa lên người Nguyệt Ly Phong ngủ rất say, hai người cũng không cảm thấy tình huống ngủ của mình có gì đặc biệt, nhiệt độ cơ thể hai người truyền cho nhau.

Trên trán có vật ấm áp gì đó dán lên mặt, Sở Lương Âm nhú mày một cái, nhưng thứ kia vẫn không thay đổi, trái lại còn gần hơn.

Con mắt khẽ xoay chuyển, bỗng dưng Sở Lương Âm đưa tay giữ vật gì đó lộn xộn, chợt nghe một tiếng kêu đau đớn.

Nàng ngẩng đầu, mở mắt nhìn thấy gương mặt Nguyệt Ly Phong.

“Ây ui! Người có bệnh à. Cút sang một bên đừng làm phiền bà.” Đây hấn ra, Sở Lương Âm xoay người tiếp tục nằm chỗ khác, áo khoác cừu đắp lên người nàng, vừa nhìn đã thấy nàng giống như con gấu ngủ đông.

Nguyệt Ly Phong bị đẩy ra sửa soạn lại quần áo, đầu tóc rối loạn đã được cột gọn lại sau ót, “Thức đi, phải lên đường rồi.” Hấn nói, giọng nói trầm thấp rất êm tai.

“Lên đường cũng không ảnh hưởng đến việc ngủ của bà.” Nàng vẫn nằm ngủ ở đó, nhìn không thấy mặt nàng, tóc tai tán loạn, chợt nhìn có chút khủng bố.

Không bao lâu, Nhĩ Tương thò đầu vào thông báo một tiếng, điều khiển xe ngựa lên đường, tốc độ nhanh hơn, con đường rộng lớn bằng phẳng, xe chạy như bay.

Xe ngựa lắc lư, người ngủ bên trong càng thêm thoải mái, Sở Lương Âm vẫn duy trì tư thế kia, nằm ở đó không nhúc nhích.

Nguyệt Ly Phong ngồi bên cạnh, cúi đầu nhìn mái tóc che mắt gương mặt nàng, không biết lấy từ đâu cây que bằng trúc, nhẹ nhàng cài lên tóc Sở Lương Âm, đẩy ra rồi kéo xuống, rồi lại tiếp tục đẩy ra kéo xuống.

Sở Lương Âm hoàn toàn có cảm giác, nàng cũng không biết rốt cuộc Nguyệt Ly Phong muốn làm gì, rảnh rồi không có việc gì làm sao?

Giờ tay, giữ lấy cây que bằng trúc, nàng mở mắt ra, vén tóc trợn mắt, thoát nhìn rất khủng bố.

“Nguyệt Ly Phong, trước kia ta với người không nói chuyện, người vẫn ngồi yên bất động ở đó. Hiện tại là sao đây, người muốn nghịch thiên à?” Ném cây que bằng trúc kia sang một bên, Sở Lương Âm ngồi dậy đẩy tóc tán loạn ra, lắc lắc xương cổ nghe rắc rắc.

Bị gọi tên dấy dỗi Nguyệt Ly Phong giả vờ không nghe những lời Sở Lương Âm nói, vẫn duy trì nụ cười, dường như thích thú nhìn động tác không tao nhã của nàng.

Uốn eo toàn bộ xương cốt, Sở Lương Âm thuận tiện dựa người lên vách, rồi quay lại nhìn Nguyệt Ly Phong, ánh mắt như con dao.

“Không biết tôn trọng trưởng bối.” Nàng mắng một tiếng, chợt đi tới tay đặt trên cổ Nguyệt Ly Phong, dồn cả người Nguyệt Ly Phong vào một góc.

Nguyệt Ly Phong cũng không phản kháng, trái lại đưa tay ôm lấy nàng, cười một tiếng: “Chiêu này của nàng gọi là yêu thương nhớ nhưng phải không?”

“Nhớ cái đầu người ấy.” Sở Lương Âm lập tức buông hấn ra, lui về sau nhưng lại bị hấn gắt gao lôi kéo, nàng trừng mắt với hấn, còn hấn lại nở nụ cười mê hoặc người khác.

Nhĩ Tương đánh xe ở bên ngoài rồi rầm một cục, thật ra không phải hấn cố tình nghe lén, mà do hai người này chẳng biết kiềm chế gì cả, nói gì cũng truyền vào lỗ tai hấn.

Haizz! Chuyện gì thế này? Công tử với thất sư thúc? Sư diệt với sư thúc? Lời đồn đãi thành sự thật? Nếu như mấy vị sư thúc và sư công ở Tùng Vụ môn phản đối thì sao? Hai người bọn họ phải làm sao đây?

Lên đường đi tới thành Giang Ba, bên ngoài thành bọn họ gặp không ít người trong võ lâm, cũng không phải người nào trong võ lâm cũng có gia tài bạc triệu, nghèo nghèo thì có tiếng đình đình của đao, khá nhiều người trong võ lâm đi bộ đến thành Giang Ba, có người quen cũng có người không quen, nhưng bọn họ không quan tâm lắm, đám người này đa phần là gió chiều nào xoay chiều đó, không hề có chủ kiến, tham gia náo nhiệt chính là chuyện bọn họ thích nhất, điển hình của đám giang hồ thô lỗ.

Thành Giang Ba rất giàu có và đông đúc, xa xa nhìn lại, đồng bằng đều là cây hoa màu, nghe nói nơi này bốn năm phần là sản nghiệp của Mạc phủ, thu thuế từ người dân, tiền thuế hằng năm cũng là một phần thu nhập lớn.

Vén màn xe ngựa lên, Sở Lương Âm nhìn ra bên ngoài, giống như gió bão mật mù, vô số phong cảnh bị bỏ lại phía sau.

Bước vào cổng thành Giang Ba, đập vào mắt không phải là cảnh ồn ào huyên náo, bóng dáng dân chúng rất ít, ngược lại đều là người giang hồ lưng đeo đao lớn đi lại.

Xe ngựa vừa tiến vào, liền nhìn thấy có một đám người chạy đến trước, Nhĩ Tương dừng xe ngựa, thò đầu vào bên trong xe ngựa thăm dò, “Công tử, thất sư thúc, hình như phía trước đã xảy ra chuyện gì.”

“Đề thuộc hạ đi xem.” Giọng nói Thập Tam thiếu ở bên ngoài truyền đến, sau đó là tiếng vó ngựa, Sở Lương Âm nhìn ra ngoài, chỉ có thể nhìn đám người chạy tới xem, căn bản không thấy rõ tình hình gì.

Rất nhanh Thập Tam thiếu đã trở lại, con ngựa dừng bên chiếc xe ngựa, Sở Lương Âm nhìn hắn, “Xảy ra chuyện gì?”

Thập Tam thiếu cười nói, “Người thần giáo Ma Nha với Mạc phủ lại xảy ra xung đột ngay ở ngã tư đường.”

Sở Lương Âm trầm mặc một tiếng, “Nhĩ Tương, mau đánh xe qua đó đi.”

“Vâng.” Nhĩ Tương trả lời một tiếng, đánh ngựa lên trước.

“Không phải nàng đã tuyên bố không quan tâm sao?” Nguyệt Ly Phong lắc đầu, trong mắt nở nụ cười nhạt, giống như đang toan tính gì đó.

“Toàn một đám óc heo nhàn rồi.” Sở Lương Âm mắng một câu, muốn tìm người sao mấy ngày nay không đi tìm, chẳng lẽ đám người này không lo lắng mình chủ của bọn họ đã sớm bị kêu kêu ăn.

“Cho nên, bọn họ cần một người anh minh lãnh đạo.” Lời này của hắn không có bao nhiêu châm biếm.

“Đi chết đi. Lập tức đến chỗ đông người, hai chúng ta phải giống như mấy ngày trước đã thương lượng, nên giữ khoảng cách với nhau.” Sở Lương Âm rất chú ý điểm này, tuy rằng phương thức thông đồng này rất ghen ghét, nhưng hiện tại không phải lúc thích hợp.

Nguyệt Ly Phong rất nghe lời gật đầu, “Nàng là sư thúc, không nghe lời nàng thì biết nghe ai?” Trong giọng nói còn mang theo oan ức.

“Hừ, hai chúng ta phát triển đến loại quan hệ này xác suất còn thấp hơn mặt trăng gặp mặt trời, chẳng ai hai chúng ta ai động kinh nữa.” Nàng lẩm bẩm, thật ra nàng luôn nghĩ, có lẽ do ban đầu nàng nhìn hắn có chút thuận mắt, nên mới chú ý từng chút một. Nhưng cũng không thể nói như vậy, trước kia nhìn không vừa mắt cũng đã chú ý nhiều hơn, bởi vì người này vừa ích kỷ vừa xấu xa, cho nên vừa quan tâm liền gây họa, dần dần thay đổi lúc nào chả hay.

Nguyệt Ly Phong cười lắc đầu, hình như hắn cũng không rõ, nhưng tận đáy lòng đã có đáp án. Không phải nhiệt huyết dâng trào, mà là ý trời trùng hợp. Trước kia hắn với nàng như nước với lửa không liên quan với nhau. Hắn đối với nàng động sát tâm, nàng đối với hắn cũng chưa từng khách khí. Cho nên, lúc ở trên biển hắn bị sóng biển đánh tới nàng liền đưa tay giữ lấy hắn, khiến hắn hoang mang thật lâu, không biết nàng có ý đồ gì. Sau khi phát hiện, mới biết nàng chỉ là tùy tiện ra tay, muốn lôi kéo thôi chứ chẳng có lý do tại sao.

“Được rồi, ta đi xuống trước, lát nữa người ra thu hoạch biết không? Nguyệt đại công tử.” Sở Lương Âm đánh gãy suy nghĩ của hắn, lúc này mới phát hiện xe ngựa đã dừng, tiếng ồn ào bên ngoài rung trời, nhìn nàng đứng dậy muốn xe ngựa, hắn đột nhiên giữ chặt tay nàng.

Sở Lương Âm sững sốt, “Sao? Đã nói phải đằng hoàng rồi mà.” Kéo tay Nguyệt Ly Phong ra, Sở Lương Âm còn học theo động tác của hắn bóp cằm hắn một cái, tuy rằng không định đùa giỡn, nhưng nhìn biểu hiện của Nguyệt Ly Phong lại thật có ý tứ. Sau khi nàng ra xe ngựa, Nguyệt Ly Phong mỉm cười lắc đầu, đối với nàng thật hết cách.

Sở Lương Âm đi ra đứng bên ngoài càng xe nhìn đám người kia, khẽ nhủ mảy, chỉ thấy Ninh Chiêu Nhiên dẫn theo vài người thần giáo đứng cãi nhau với con trai lớn của Mạc Thiên Tuyết.

Con trai lớn của Mạc Thiên Tuyết không học vấn nghề nghiệp, mười phần là phá gia chi tử, cả ngày ăn chơi đàng điếm, căn bản còn thua cả du côn, cãi nhau tuyệt đối là sỡ trường, không từ nào không lấy ra sỉ nhục Ninh Chiêu Nhiên.

Ninh Chiêu Nhiên tức giận phát tay muốn đánh nhau một trận, Mạc Thành Long không sợ hãi, đám lâu la phía sau cũng nóng lòng muốn đánh một trận. Xung quanh đều là nhân sĩ võ lâm đứng xem náo nhiệt, ai chẳng biết Mạc Thành Long là dạng người gì, người đồng ý giúp đỡ hắn rất ít.

“Có thời gian cãi nhau đánh nhau, không bằng mau đi tìm cha người.” Giọng nói Sở Lương Âm khá lớn lại cuốn hút.

Mọi người đều nghe được, Ninh Chiêu Nhiên nhảy dựng lên, “Sở Lương Âm, cô mau đây giúp ta.” Nàng thật sự bị người Mạc phủ chọc tức chết mà, mấy ngày nay đánh nhau vô số lần, đám người của nàng đã sớm mệt mỏi người. Vốn chỉ muốn xử lý chuyện Mộ Dung Tử Tề, nhưng bây giờ đừng nói là Mộ Dung Tử Tề, ngay cả chuyện này cũng không làm xong.

“Ồn ào cái gì? Một đám nhàn chán. Nếu cãi nhau có thể cứu được Mạc minh chủ, vậy tất cả cứ tiếp tục cãi nhau.” Sở Lương Âm nhảy xuống xe, đi xuyên qua đám người tròn mắt nhìn Mạc Thanh Long, lại nhìn Ninh Chiêu Nhiên đầu rơi máu chảy, “Mạc Thành Hiều đâu? Làm sao thả loại người này của Mạc phủ ra ngoài?” Nhìn bộ dạng Mạc Thành Long, quả nhiên chẳng khác gì lưu manh.

Ninh Chiêu Nhiên hừ lạnh, “Ai biết chứ, mỗi ngày đám người Mạc phủ này chứ chạy đến kiểm chuyện với bản tiểu thư. Thật chọc tức bản tiểu thư mà, chỉ muốn làm thịt cho chó ăn!”

“Ma nữ, cô đừng có can rở, ở đây có nhiều tiền bồi vũ lâm, còn chưa tới phiên cô ra oai.” Mạc Thành Long chỉ vào mũi Ninh Chiêu Nhiên, nước miếng văng tung tóe.

Sở Lương Âm né tránh nước miếng Mạc Thành Long văng tới, “Mạc Thành Hiều đâu?” Về mặt nàng không được kiên nhẫn lại chẳng dễ chọc.

Mạc Thành Long co giật cổ, “Thành Hiều là đệ đệ ta, nếu Sở nữ hiệp muốn tìm hắn thì tìm ta cũng chẳng sai.” Xem ra hắn biết người trước mặt là ai, trách không được không dám làm điều can rở.

Sở Lương Âm hừ lạnh một tiếng, “Nếu như tìm người thì tốt quá rồi, vũ lâm đồng đạo còn đứng ở đây làm chi?” Trong này có rất nhiều gương mặt quen thuộc, mặc dù không tính là thân thiết nhưng cũng có quen biết.

“Sở nữ hiệp, lời này của cô không đúng, ta là Mạc Thành Long con trai trưởng của Mạc phủ, lời nói của ta sao không đáng tin được chứ?” Hắn vỗ ngực, đám lâu la phía sau cũng gật đầu, chứng minh đại công tử nhà bọn họ rất tài giỏi.

Sở Lương Âm cười như không cười nói, “Nếu Mạc đại công tử lợi hại như vậy, không bằng chúng ta thảo luận xem, rốt cuộc Mạc minh chủ có trở mặt với người nào không? Bốn mươi năm qua ngoại trừ thần giáo Ma Nha là kẻ thù, thì còn ai khác không, người nói thử xem.”

Câu hỏi đầu tiên của nàng khiến Mạc Thành Long câm nín, hắn quay đầu nhìn bọn lâu la, bọn họ cũng lắc đầu, xem ra cũng không biết gì.

“Hỏi người người lại không biết, người nói chúng ta có thể nói gì? Nói xem người có năng lực giải quyết không? Mạc đại công tử, người nên thức thời nếu không ngay cả đứa con nít ba tuổi cũng khinh thường người.” Nói xong, nàng quay lại nhìn Ninh Chiêu Nhiên, “Ca ca cô đâu?”

“Ca ta bế quan, nếu ca ta ở đây bản tiểu thư đâu có ở đây cãi nhau với bọn ngu ngốc này.” Ninh Chiêu Nhiên chống nạnh, tức giận nhìn Mạc Thành Long.

“Được rồi được rồi, ta phải đến chỗ mấy sư huynh, cô về trước đây đừng ở nơi đây làm loạn.” Sở Lương Âm vẫy tay với bọn họ ý bảo đi đi, Ninh Chiêu Nhiên tròn mắt, “Buổi tối ta tới tìm cô nói chuyện này. Đi thôi.” Nàng xoay người dẫn người của mình rời đi.

Mạc Thành Long có vẻ không muốn chấm dứt, Sở Lương Âm mắt lạnh nhìn hắn, “Về nói với đệ đệ người, bà đây đã tới hắn có chuyện gì thì tự mình đến tìm ta.” Dứt lời, nàng xoay người trở về xe ngựa, Nhĩ Tương nhìn nàng đầy ngưỡng mộ.

Thập Tam thiếu cười, quả nhiên đúng với cái tên hiệp nữ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiềm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Hỗn Loạn 1

Bây giờ Mạc phủ vô cùng náo nhiệt, mặc dù Mạc phủ chiếm diện tích lớn nhưng hiện tại đều đã chật cứng người. Nhiều người tập trung đứng ngay cửa lớn tráng lệ, xe ngựa Nguyệt gia vừa tới, đám tiểu đệ tử Tùng Vụ môn đứng đợi sẵn vội vàng chạy tới. Hắn quen Nhĩ Tương, nhìn thấy Nhĩ Tương thì biết Nguyệt sư huynh đã tới.

“Công tử, thất sư thúc.” Nhĩ Tương vén màn xe ngựa lên, còn cố tình liếc mắt nhìn hai người bên trong, sợ hai người này không biết tiết chế mà ảnh hưởng đến hình tượng, nếu đệ tiểu đệ tử kia nhìn thấy vậy thảm rồi.

Nhưng rất may hai người này không làm gì, lịch sự ngồi đối diện nhau. Thoạt nhìn rất giống bộ dạng xung khắc như nước với lửa trước đây, Nhĩ Tương không khỏi cảm thán cả hai diễn sâu ghê.

Sở Lương Âm nhảy xuống xe ngựa, tiểu đệ từ kia chạy nhanh đến cúi đầu chào hỏi, “Thất sư thúc.”

“Ừm, đại sư bá người đâu?” Đây là đệ tử Trâu Ngọc.

“Đại sư bá và sư phụ đang nói chuyện với nhau, đợi Thất sư thúc và đại sư huynh đến.” Tiểu đệ từ cúi đầu hành lễ với Nguyệt Ly Phong đã xuống xe, cấp bậc lễ nghi chu đáo.

“Đi thôi.” Đào mắt nhìn mặt tiền rộng lớn của Mạc phủ, tượng sư tử uy vũ đứng sừng sững hai bên cửa.

Bước vào Mạc phủ, trông thấy rất nhiều đệ tử đến từ các môn phái khác, tuy có gặp mặt qua vài lần nhưng quan hệ không thân thiết.

Đồ đệ Trâu Ngọc đi trước dẫn đường, Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong đi sau, Nhĩ Tương và đám người Thập Tam thiếu đi sau nữa, đoàn người tuy là người Nguyệt gia, nhưng lúc này trong mắt người khác bọn họ là người đại diện Tòng Vụ môn.

Lúc đi ngang qua hoa viên, một giọng nói thánh thót như chim oanh vang lên, “Nguyệt công tử.”

Đoàn người dừng bước, đồng thời nhìn về nơi âm thanh truyền tới, chỉ thấy một nữ tử thướt tha đi tới, mặc váy dài màu bọt nước, đôi mắt sáng ngời. Phía sau nàng còn hai nha hoàn khác, một tắc cũng không rời, là Bạch Liên Ảnh.

Nguyệt Ly Phong mỉm cười gật đầu, “Bạch tiểu thư.” Hắn nho nhã trả lời, giọng tay nhắc chân đều đẹp mắt.

Bạch Liên Ảnh bước đến trước mặt, dịu dàng cúi đầu, “Nguyệt công tử, đã lâu không gặp.” Giọng nói của nàng rất quen, mặt mày mang theo ý cười, thoạt nhìn khá vui.

“Đúng vậy.” Nguyệt Ly Phong đáp lời, giữa khoảng cách quân tử.

Bạch Liên Ảnh mỉm cười nhìn Sở Lương Âm, lễ phép gật đầu chào, “Sở nữ hiệp.”

Sở Lương Âm gật đầu, xem ra nàng ta muốn tâm sự với Nguyệt Ly Phong, bọn họ ở đây thì đúng là bất tiện, “Hai người cứ trò chuyện. Tu Chí chúng ta đi.” Nói xong Sở Lương Âm và Tu Chí dẫn đường rời đi, Nhĩ Tương và đám người Thập tam thiếu đứng lui ra một bên chờ đợi.

Bạch Liên Ảnh nhìn Sở Lương Âm đã đi xa, mới thu hồi tầm mắt nhìn Nguyệt Ly Phong, con người mang theo ý cười tuyệt thế, “Nguyệt công tử, Liên Ảnh đoán công tử nhất định đến, đợi hai ngày thì công tử đến thật, ông trời đúng là không phụ lòng người.” Giọng nói của nàng mang theo vui mừng, nàng đến nơi này đều là vì Nguyệt Ly Phong.

Nguyệt Ly Phong cười, “Phụng mệnh sư phụ phải đến.” Hắn cũng không hỏi Bạch Liên Ảnh nói những lời này có ý gì, chỉ bày tỏ bản thân cũng không tình nguyện đến.

Bạch Liên Ảnh tỏ ra kinh ngạc, dường như cảm thấy thái độ của Nguyệt Ly Phong bây giờ đã khác rất nhiều so với lần gặp trước, “Nguyệt công tử thấu tình đạt lý, Liên Ảnh rất kính trọng. Ta và phụ thân ở tạm Lê Hương trai của Mạc phủ, không biết đêm nay Nguyệt công tử có thời gian rảnh đến Lê Hương trai gặp mặt không? Phụ thân rất muốn uống rượu trao đổi với Nguyệt công tử.”

Nguyệt Ly Phong cười ôn hòa mà lại xa cách, lắc đầu nói, “Chỉ sợ phụ ý tốt của Bạch tiểu thư rồi, trừ khi có lời của sư phụ, con đường sau này Ly Phong không dám tự chủ trương.” Hắn chấp tay thi lễ, sau đó xoay người rời đi, bóng dáng cao to phủ lên một tầng sương lạnh, từ chối người từ ngàn dặm.

Nhĩ Tương và Thập Tam thiếu đi theo, trong nháy mắt đoàn người đã biến mất giữa tầm mắt, đợi khi bọn họ đã đi xa Bạch Liên Ảnh mới hồi phục tinh thần, ngàn vạn lần không ngờ, kết quả lần gặp mặt thứ hai là như vậy.

Sở Lương Âm cùng Tu Chí đi tới Tòng Hương viện nơi ở tạm của Tòng Vụ môn, có lẽ Mạc phủ cố tình đưa tới đây bởi vì Tòng Vụ môn và Tòng Hương trai đều có chữ Tòng, cho nên mới đem bọn họ an bày nơi này.

Đệ tử Tòng Vụ môn đều ở trong viện, Sở Lương Âm đi vào viện tất cả đệ tử đều cúi đầu hành lễ, “Thất sư thúc.”

Sở Lương Âm khoát tay, nhanh chân sải bước đi đến mở cửa chính sảnh, Tường Cánh Nham, Trâu Ngọc, Chung Ân, Trang Cảnh Nghi, Kha Mậu Sơn, Văn Liệt Triệu đều ở trong này, chẳng thiếu một ai, tất cả có mặt đầy đủ.

“Đại sư huynh.” Sở Lương Âm đơn giản chào hỏi Tường Cánh Nham, sau đó kéo ghế ngồi xuống, đặt thanh kiếm bên cạnh, “Thế nào, Mạc phủ đầy áp người có điều tra được manh mối gì không?” Nàng thấy đa số những người ở đây là đến xem nào nhiệt, một phần là có tính toán khác, thật tâm suy nghĩ tìm kiếm Mạc Thiên Tuyệt chỉ chiếm một phần nhỏ thôi.

“Không có, nhưng mấy ngày qua Mạc nhị công tử có đến đây mấy lần, lần nào cũng đề cập đến muội, ta nói sư muội này, muội có liên quan gì với Nhị công tử sao?” Trâu Ngọc bắt chéo chân hai chân, câu hỏi mang theo ý tứ khác.

Sở Lương Âm trợn mắt, “Ta cũng thật muốn biết hắn tìm ta có mưu đồ gì. Hơn nữa còn viết thư cầu ta giúp hắn đi tìm Mạc Thiên Tuyệt, ta nào có bản lĩnh đó.” Nàng mơ màng nghĩ, không biết Mạc Thành Hiếu có chủ ý gì.

“Ồ, còn cố tình viết thư cho muội? Cho nên muội liền đồng ý giúp nhà người ta.” Trâu Ngọc cười híp mắt, tuy rằng hắn không định gặp người của Mạc

phủ, nhưng nếu thật sự có một người cuồng đại đối đầu với Sở Lương Âm cũng là chuyện tốt đấy chứ.

“Ngậm miệng huynh lại đi. Đại sư huynh, cuối cùng huynh định làm gì? Nói thật, ta không định nhúng tay vào, việc này không có liên quan đến Tùng Vụ môn. Mạc Thành Hiều và ta căn bản không thân quen, trước kia mỗi lần gặp ta hẳn đều hận không thể giết chết ta, vì sao ta phải giúp hắn? Ta còn nghĩ chuyện này chắc chắn là do Mạc Thiên Tuyết tự tạo nghiệt, nhiều năm như vậy nhất định có không ít kẻ thù, có người chạy tới báo thù cũng chẳng có gì kỳ lạ.” Gương mặt Sở Lương Âm không chút thay đổi, đưa ra ý kiến của mình.

Tường Cánh Nham thờ dài, “Tuy rằng ta không tán thành việc tham gia này, nhưng lúc chúng ta xuống núi, sư phụ có nói, nếu có thể giúp thì hãy cố gắng. Sư muội, lời sư phụ nói nhất định có lý, chúng ta không nên cãi lời.” Trong lòng Tường Cánh Nham, lời nói của Tùng Sơn đạo nhân tuyệt đối là thánh chỉ, dù có xông pha khói lửa cũng không dám chậm trễ.

Sở Lương Âm nhủ mảy, lại nhìn về phía những người khác, giống như đã có thương lượng từ trước, hoặc cũng có lẽ do Tường Cánh Nham lấy sư phụ ra đàn áp nên không phản đối cũng chẳng có ý phản đối.

Nhìn bộ dạng như không của Vân Liệt Triệu, hẳn để đại đạo ngồi ngay ngắn, hơi cúi đầu nhìn mặt đất, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Được rồi, nếu huynh đã nói như vậy, ta cũng không có ý kiến gì. Có lẽ Mạc Thành Hiều biết hôm nay ta sẽ đến mà tìm ta, thật ra ta cũng tò mò không biết hắn yêu cầu ta làm gì.” Sở Lương Âm đứng lên, cầm kiếm đi ra ngoài.

Lúc đi tới cửa Nguyệt Ly Phong vừa vặn đi tới, Sở Lương Âm nhìn hắn, vẻ mặt vẫn duy trì như trước mà đi lướt qua hắn.

Chọn một phòng trong Tùng Hương viên, Sở Lương Âm cân nhắc một việc, Mạc Thành Long căn bản không biết quá khứ của Mạc Thiên Tuyết, từng trêu chọc người nào hay có kẻ thù nào, nếu muốn biết rõ tình hình phải hỏi Mạc Thành Hiều mới được.

Chợt nghĩ tới vừa nãy gặp Bạch Liên Ảnh. Nhìn vẻ mặt nàng ta nhìn Nguyệt Ly Phong, đoán chừng trong lòng đã tương tư. Sở Lương Âm cười một tiếng, đúng là trêu hoa ghẹo nguyệt, mới gặp một lần đã khiến người ta nhung nhớ, đúng là không thể xem thường sức quyến rũ của Nguyệt Ly Phong.

Nhưng mà Sở Lương Âm cũng không để trong lòng, Nguyệt Ly Phong không phải loại người dễ dàng coi trọng ai chỉ mới gặp hai ba lần. Hơn nữa với tính tình xoi mói kia của hắn, nói hắn và Bạch Liên Ảnh có vấn đề gì, nàng sẽ cười đến rụng răng mất.

Cốc cốc cốc, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Sở Lương Âm liếc mắt nói, “Vào đi.”

Cửa ngoài đẩy ra, tiểu đệ tử Tùng Vụ môn đứng ở ngoài nói, “Thất sư thúc, Mạc nhị công tử đến.”

Sở Lương Âm gật đầu, vừa định đứng lên lại ngồi xuống, “Đề hắn vào đây đi.”

Tiểu đệ tử ngăn người, sau đó gật đầu xoay người rồi đi, chưa đầy một phút sau, Mạc Thành Hiều đã xuất hiện trước cửa, hai người tùy tùng đứng canh giữ bên ngoài, Mạc Thành Hiều sau khi bước vào liền đóng cửa lại.

Sắc mặt của hắn rất mệt mỏi, trên cằm lúng phúng râu mới mọc, vành mắt cũng hiện rõ màu đen, xem ra mấy ngày nay hắn đã vất vả không ít.

“Sở nữ hiệp.” Hắn không còn kiêu căng khinh thường như trước, trái lại trong mắt ngập tràn thành khẩn.

Sở Lương Âm gật đầu, “Vì sao ngươi cứ khẳng khẳng muốn ta giúp ngươi? Nói thật, ta không cảm thấy hai chúng ta chẳng có giao tình đặc biệt gì cả.”

Mạc Thành Hiều thờ dài, đứng trước mặt Sở Lương Âm có chút không biết phải nói thế nào, “Sở nữ hiệp, ta biết trước kia ta làm khiến cô tức giận, hôm nay ta cho ta xin lỗi những chuyện trước kia. Nhưng phụ thân mất tích, không biết sống chết thế nào, đây là chuyện quan trọng liên quan đến mạng người, hy vọng Sở nữ hiệp có thể không so đo với tiểu nhân mà giúp Mạc Thành Hiều một lần.” Nói xong, hắn vén áo bảo quý xuống đất, thái độ vô cùng thành khẩn, không thể nào là diễn trò được.

Nhìn người quỳ dưới chân mình, Sở Lương Âm có hơi lúng túng, mấy ngày nay lắm người thích quỳ trước mặt nàng, đúng là trúng tà.

“Ngươi đứng lên trước đi, rốt cuộc muốn nói cái gì, hôm nay nói rõ ràng đi. Đại sư huynh đã nói, nếu có thể giúp nhất định sẽ cố gắng. Mặc dù ta không đảm bảo có thể giúp ngươi, nhưng ta sẽ đem hết sức giúp đỡ.” Nàng hơi nhủ mảy, không biết nói gì hơn.

Mạc Thành Hiều đứng lên, “Cảm ơn Sở nữ hiệp.” Nói xong hắn ngồi một bên, sau đó mở miệng nói: “Một ngày trước khi phụ thân mất tích có nhận được một lá thư, ta không biết lá thư này ai gửi nhưng sau khi phụ thân đọc xong cảm xúc không ổn định lắm. Ta có hỏi ông ấy nhưng ông không nói gì cả. Ta không xem được nội dung lá thư chỉ thấy phía trên hình như chỉ có hình vẽ bông hoa gì đó. Cụ thể là gì thì ta không rõ tóm lại nhìn rất đẹp. Đêm đó phụ thân vẫn ở trong phòng không hề đi ra, người canh gác bên ngoài cũng không nghe trong phòng có động tĩnh gì. Thế mà hôm sau đã không thấy bóng dáng phụ thân đâu, hơn nữa trên bàn còn để lại vết máu.”

Sở Lương Âm nghiêm túc lắng nghe, trong lòng đã có suy tính, rất có khả năng là có thù riêng với Mạc Thiên Tuyết.

“Sau đó ta tìm lá thư kia nhưng không thấy. Nhưng nơi để lá thư có lưu lại một mùi đặc biệt, ngửi vào sẽ cảm thấy như mùi da rắn khô, tanh tanh lại có vẻ nồng nặc mùi hoa. Vài ngày sau mùi đó không còn, những người đi lục soát khắp Mạc phủ cũng không ngửi thấy mùi đó.” Mạc Thành Hiều rất thống khổ, Mạc Thiên Tuyết như ông trời của hắn vậy, Mạc Thiên Tuyết mất tích, bầu trời của hắn cũng sụp đổ.

“Phụ thân ngươi có quan hệ thân thiết với người nào không?” Sở Lương Âm đi thẳng vào vấn đề.

Mạc Thành Hiêu lắc đầu, “Ta không biết.”

“Vậy tìm ông ta rất khó.” Sở Lương Âm thở dài, nàng thật không còn cách.

“Trong lòng ta phụ thân là người đỉnh thiên lập địa, cho nên ông ta không có kẻ thù nào mà ta không biết. Có lẽ có, có lẽ không, nhưng ta không biết.” Quả nhiên, Mạc Thiên Tuyệt chính là ông trời của Mạc Thành Hiêu, chẳng ai cảm thấy ông trời của mình lại không trong sạch cả.

“Vậy ngươi còn nhớ hình vẽ đóa hoa trong lá thứ không? Nếu có thể vẽ biết đâu ta có thể giúp được.” Sở Lương Âm nhìn hấn, cau mày nói.

Mạc Thành Hiêu suy nghĩ, “Để ta nhớ lại xem.”

Đứng dậy, hấn đi tới bàn viết, cầm bút vẽ lên giấy, Sở Lương Âm ngồi tại chỗ hấn, tuy rằng người này tâm cao khí ngạo lại nhìn có phần ngu ngốc, nhưng hiện tại đã trưởng thành không ít.

Khoảng một canh giờ trôi qua, Mạc Thành Hiêu mới buông bút, đôi mắt Sở Lương Âm khẽ động, nhìn tờ giấy hấn cầm tới.

“Không khác lắm chính là dạng này.” Mạc Thành Hiêu đem tờ giấy đưa cho Sở Lương Âm nói.

Sở Lương Âm nhận lấy, lắc đầu, “Ta chưa từng thấy qua.” Nếu nói là hoa thì kiểu dáng rất kỳ quái, cánh hoa không theo một quy luật nào cả. Giống một đóa hoa lớn, nhưng thoát nhìn lại giống hình thoi, hai bên có nhiều sừng nhỏ, bên dưới lại có sợi dây kéo xuống, cũng có thể Mạc Thành Hiêu vẽ không giống. Nhưng hoa thể này nàng chưa từng thấy qua.

“Cho nên ta muốn nhờ Sở nữ hiệp sử dụng quan hệ trên giang hồ giúp đỡ. Trên giang hồ có nhiều người, có khi có người biết.” Hóa ra hấn cảm thấy khả năng giao thiệp của Sở Lương Âm có thể giúp được.

Sở Lương Âm liếc mắt nhìn hấn, “Ta sẽ cố gắng hết sức.”

Mạc Thành Hiêu gật đầu, “Cảm ơn Sở nữ hiệp giúp đỡ, nếu ta nhớ ra điều gì ta sẽ đến nói với cô đầu tiên.” Tuy rằng thế lực Mạc phủ rất lớn, nhưng đối với những người có tài trên giang hồ không thể chỉ dùng thế lực hay tiền là có thể giải quyết được. Ví dụ như bạn bè của Sở Lương Âm, Mạc phủ cho bọn họ đồng tiền hay không cũng không nhằm nhò, cho nên, Mạc Thành Hiêu cảm thấy Sở Lương Âm có thể giúp được hấn.

“Ừm.” Sở Lương Âm gật đầu, đồng ý với Mạc Thành Hiêu.

Nghe được lời hứa của Sở Lương Âm, Mạc Thành Hiêu như tìm thấy hy vọng, “Sở nữ hiệp, đối với những chuyện trước kia Mạc Thành Hiêu cảm thấy thật có lỗi.”

“Được rồi, Mạc nhị công tử đi về trước đi. Ta sẽ thử dò hỏi thử xem đây là thứ gì.” Sở Lương Âm bắt đầu thấy phiền não, vẫy tay ra hiệu để Mạc Thành Hiêu rời đi.

“Vậy không làm phiền Sở nữ hiệp nữa.” Hấn chấp tay rời đi, sau khi bước ra ngoài cửa không quên đóng cửa phòng lại.

“Sở Lương Âm?” Mạc Thành Hiêu vừa rời đi chưa lâu, ngoài cửa vang lên giọng nói trầm thấp, đuôi mắt Sở Lương Âm nhướng lại, “Cái gì?”

Nàng vừa trả lời, cửa tự động đẩy ra, Vân Liệt Triệu lưng đeo đao lớn bước vào, không quên đưa tay đóng cửa lại, dáng vẻ có chút gấp gáp.

Sở Lương Âm bắt chéo hai chân tay chống cằm nhìn hấn, “Muốn làm gì nói.”

Vân Liệt Triệu đặt mông ngồi xuống bên cạnh Sở Lương Âm, nhìn nàng không kiên nhẫn nói: “Ta quyết định tối nay sẽ thả Mộ Dung Tử Tề.”

“Hả? Huynh có bệnh à? Thả y làm gì? Không phải huynh định tiếp nhận tình cảm của người ta đấy chứ.” Sở Lương Âm cười như không cười, ác ý châm chọc hấn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chương 78.2

Vân Liệt Triệu không kiên nhẫn nói, “Bớt nói nhảm đi. Mấy ngày nay Mộ Dung Tử Tề đã thay đổi bình thường. Mộ Dung Tử Quân cũng đã đến thăm y vài lần, cũng đã xác nhận là Mộ Dung Tử Tề trước đây. Y không muốn chết, Mộ Dung Tử Quân cũng không muốn y chết. Ta và Mộ Dung Tử Quân là bạn bè nhiều năm, ta quyết định giúp y.”

“Vậy huynh nói chuyện này với ta làm chi?” Sở Lương Âm cực kỳ phản cảm với chuyện này, nàng cũng chả có liên quan gì đến nó.

Vân Liệt Triệu nhíu mày, “Mộ Dung Tử Tề bị nhốt ở nhà lao Mạc phủ, hiện tại trong Mạc phủ đều là người võ lâm. Các môn phái tề tựu hẳn có động tĩnh gì thì bọn họ sẽ chú ý ngay. Cần giúp đỡ.” Hắn không hề có ý thức cầu xin người khác giúp đỡ, trái lại giống như đang ra lệnh hơn.

Sở Lương Âm nhún mắt hừ lạnh, “Làm liều đi.”

“Sở Lương Âm, muội đừng có thấy chết không cứu được không?” Vân Liệt Triệu mắt kiên nhẫn muốn đập bàn.

“Hừ, hôm nay huynh cũng biết ta thấy chết không cứu à?” Sở Lương Âm tròn mắt, trào phúng nói.

“Sở Lương Âm, ta không muốn làm lớn chuyện. Nếu muội không giúp, ta sẽ đi tìm Mạc Thành Hiếu. Nói với hắn là muội bảo làm như vậy, nếu muốn tìm cha hẳn vậy phải thả Mộ Dung Tử Tề và Mộ Dung Tử Quân.” Hắn dự định dùng chiêu này uy hiếp, dù sao hiện tại Mạc Thành Hiếu đang cầu xin Sở Lương Âm giúp đỡ.

Sở Lương Âm hừ lạnh, vỗ tay nói, “Vậy ngài cứ đi đi, Vân tiên sinh đừng trách ta không nhắc nhở, không chừng giống như huynh vừa nói, người ta có thể hoài nghi Mạc Thiên Tuyết mất tích là do hai anh em nhà Mộ Dung kia làm đấy.”

“Chuyện đó không liên quan đến ông, dù sao muội cũng không giúp, vậy ta đi tìm Mạc Thành Hiếu.” Vân Liệt Triệu trừng lớn mắt, còn bày ra bộ dạng vô lại.

Sở Lương Âm phẩy tay ra hiệu cho hắn đi, “Vậy ngài mau đi, đừng ở đây làm phiền bà.” Nàng đuổi khách.

Vân Liệt Triệu tức giận hừ lạnh, đột nhiên đứng lên đi ra ngoài, trước kia Sở Lương Âm thường giúp hắn, hiện tại thì ngược lại cái gì cũng không trông nom tới làm hắn hết sức tức giận.

Nhìn Vân Liệt Triệu giận dữ hò hét, Sở Lương Âm cũng không để ý. Thả Mộ Dung Tử Tề? Vân Liệt Triệu chỉ xem trong chuyện của bạn mình, ngày đó lúc còn trên đảo Mộ Dung Tử Quân kia có lo lắng cho hắn không? Bạn như vậy mà gọi là bạn à, Sở Lương Âm lười nghĩ tới.

Suy tính một lúc lâu, Sở Lương Âm đứng dậy đi ra khỏi phòng, không ngờ nàng vừa mới đến cửa liền bắt gặp Ninh Chiêu Nhiên đang đi tới cửa lớn Tùng Hương viện, liếc mắt thấy Sở Lương Âm, nàng vội vàng chạy tới, “Sở Lương Âm, cô có gặp Mạc Thành Hiếu không? Vừa rồi thằng oắt con kia vừa thấy bản tiểu thư liền đi đường vòng.”

Sở Lương Âm cười lạnh, “Rồi sao, bây giờ người ta không gây rắc rối cho cô, cô liền ngứa da à?”

“Bớt nói nhảm đi, rốt cuộc cô và hắn nói gì vậy?” Trong khoảng thời gian này Ninh Chiêu Nhiên chán muốn chết, Mạc Thiên Tuyết mất tích thì thôi đi, cái bọn không bình thường kia cứ đồ lên đầu thần giáo. Tuy rằng bọn họ đến đây để xem cuộc vui nhưng không nghĩa bọn họ là hung thủ, điều này cũng không chọc tức được nàng. Mới vừa rồi nhìn thấy Mạc Thành Hiếu hắn liền đi đường vòng giả vờ không nhìn thấy Ninh Chiêu Nhiên.

Sở Lương Âm nhún vai, “Ta và hắn thì có thể nói gì, à phải rồi, mượn bò câu đưa tin của các cô dùng tý nhé.” Bỏ câu đưa tin của thần giáo Ma Nha tuyệt đối nhanh và chính xác.

Ninh Chiêu Nhiên gật đầu, “Không thành vấn đề, cô muốn dùng làm gì. Nhưng nói cho ta biết đi, thằng oắt con Mạc Thành Hiếu kia muốn gì thế, để ta còn biết đường chuẩn bị.” Xem ra nàng vẫn còn lo lắng người của Mạc phủ với thần giáo Ma Nha sẽ có thêm xung đột.

Sở Lương Âm phẩy tay, “Cô cứ yên tâm đi, từ nay về sau Mạc Thành Hiếu sẽ không gây rắc rối với cô nữa. Nhưng khó có thể giữ cái tên Mạc Thành Long kia có đến tìm hay không, nếu hắn còn chọc giận cô thì cô cứ làm thịt hắn.” Dù sao ở Mạc phủ, Mạc Thành Long cũng không phải là người quan trọng gì, đoán chừng nếu hắn mất tích, người của Mạc phủ cũng chẳng buồn đi tìm.

“Hừ, cái tên ngu ngốc.” Nhớ tới Mạc Thành Long, Ninh Chiêu Nhiên liền mắng chửi.

Hai người đứng ở bên cửa nói chuyện, sảnh bên kia có mấy người đi ra, Sở Lương Âm liếc mắt nhìn thấy Vân Liệt Triệu, Kha Mậu Sơn, Trâu Ngọc, quay đầu đi chỗ khác, ngược lại Ninh Chiêu Nhiên nhìn bọn họ nhiệt tình chào hỏi, bọn họ cũng chào lại, xem ra sống chung với nhau không tệ.

“Sư muội, tối nay Mạc phủ có tiệc tối, chúng ta đi trước thôi.” Trâu Ngọc vẫy tay đi cùng những người khác.

Sở Lương Âm nhíu mày, “Tiệc tối? Có lẽ muốn bàn bạc chuyện tìm kiếm Mạc Thiên Tuyết. Cô có được mời không?” Nhìn Ninh Chiêu Nhiên, Sở Lương Âm cảm thấy nên để Ninh Chiêu Nhiên nghe, để xem rốt cuộc là ai một mực nói Mạc Thiên Tuyết mất tích có liên quan đến người của thần giáo Ma Nha.

Ninh Chiêu Nhiên lắc đầu, “Thôi đi, cô nghe giúp ta là được rồi, ta còn có chuyện khác. Ca ca ta bế quan chưa xong, hiện tại chúng ta bị mắc kẹt bốn phía, ta bận lắm.” Trước kia mọi chuyện đều do Ninh Tùy Phong xử lý, khi nào hứng thú Ninh Chiêu Nhiên mới tham gia, hiện tại xảy ra chuyện mà Ninh Tùy Phong không có ở đây, mọi việc đều phải dựa vào nàng.

“Có câu thế nào nhỉ? Không chăm lo việc nhà thì chẳng phân biệt được đâu là hủ muối keo đường, nếu cô chết vì một ta nhất định sẽ tự tay hạ táng cô.” Sở Lương Âm vỗ vai Ninh Chiêu Nhiên, diễn hình cho câu giết người bằng từ ngữ.

“Đi chết đi, bản tiểu thư quen nói cô chết trước ta sẽ chôn cô.” Ninh Chiêu Nhiên đẩy tay Sở Lương Âm ra, “Ta về đây, hiện tại Mạc phủ không an toàn, người ở đây đều muốn đánh một trận với chúng ta.”

“Lăn lẹ đi, bà đây còn phải làm chuyện chính sự nữa.” Sở Lương Âm xoay người đi vào phòng lấy kiếm, đợi đến lúc đi ra đã chẳng thấy bóng dáng Ninh Chiêu Nhiên.

Từ căn phòng đi ra ngoài, Sở Lương Âm đi về hướng cửa lớn Tùng Hương viên, bên trong cũng còn đệ tử Tùng Vụ môn ở lại trông coi, khắp nơi đều là người.

Lúc đi tới cửa chợt nghe phía sau truyền đến tiếng ho nhẹ, quay đầu nhìn thì thấy Nguyệt Ly Phong từ chính sảnh đi ra, Nhĩ Tương đi phía sau, ánh mắt Sở Lương Âm khẽ động, tiếp theo lập tức xoay người đi ra cửa lớn.

Đi ra khỏi Tùng Hương viên, Sở Lương Âm cố tình đi chậm lại, quả nhiên người bị bỏ phía sau liền đuổi kịp, khoe môi Sở Lương Âm nhếch lên, đột nhiên cảm thấy thích thú. Hai người bọn họ hơi giống điệp viên, thần thần bí bí cẩn thận, rất sợ người khác nhìn thấy.

“Mạc Thành Hiều tới tìm nàng?” Nguyệt Ly Phong từ phía sau đi tới, chạm rài sánh vai đi cạnh nàng.

Sở Lương Âm gật đầu, “Ừm.”

“Cho nên, nàng quyết định giúp hắn?” Nguyệt Ly Phong nhìn một bên gáy nàng, đường nét hoàn mỹ mang theo suy nghĩ không đồng tình.

Sở Lương Âm quay đầu nhìn hắn, khoe mắt liếc nhìn Nhĩ Tương bị bỏ lại khá xa, “Ta thử xem, cũng không có hứa nhất định sẽ giúp hắn.”

Nguyệt Ly Phong cười khẽ, “Cho nên, nàng là một người lương thiện.” Tận đáy lòng đó là một câu cảm thán, tuy bề ngoài nhìn nàng có vẻ không dễ trêu chọc, luôn nói những lời vô tình tàn nhẫn, nhưng thật tâm nàng là người hiền lành.

“Đừng nói những lời ghê tởm nữa được không? Ta lương thiện chỗ nào, hắn quỳ xuống đất rồi, nếu ta còn từ chối thì đúng là hẹp hòi.”

“Vậy nàng xác định có thể giúp hắn?” Hai người đi rất gần nhau, tay bên dưới ống tay áo của Nguyệt Ly Phong thò ra tìm kiếm tay của Sở Lương Âm, có ống tay áo che lại, nhìn từ xa thì chẳng có gì khác thường, chỉ có điều khoảng cách hai người sát quá mức, nhìn gần sẽ thấy kỳ quái.

Sở Lương Âm đảo mắt nhìn quanh, cảm nhận ngón tay Nguyệt Ly Phong sờ soạng tay mình, nàng hơi nhướng mày nhìn bốn phía, xem có ai thấy không.

“Ta sẽ cố gắng hết sức.” Nàng nhún vai, ngón tay cũng dùng sức bóp ngón tay của hắn.

Nguyệt Ly Phong cười khẽ, ngón tay linh hoạt né tránh tấn công của Sở Lương Âm, nhưng vẫn một mực không buông tay nàng ra. Sở Lương Âm làm thế nào cũng không bóp được, mặt mày nhăn lại, Nguyệt Ly Phong càng vui vẻ đắc ý.

“Bà đây không tin.” Sở Lương Âm dừng lại, đem tay hai người quần quýt giơ lên trước mặt, đuổi theo ngón tay Nguyệt Ly Phong, tay hắn như đã lên dây cót, tránh né cực nhanh, đóng đưa ánh mắt tìm kiếm của Sở Lương Âm.

“Không được trốn.” Sở Lương Âm trừng mắt nhéo hắn vài cái, đầu khớp xương đau buốt. Nàng không bóp được tâm tình trở nên thất thường.

Đuôi lông mày Nguyệt Ly Phong nhếch cao, nàng nói không được trốn, hắn thật sự không trốn, hai đầu ngón tay Sở Lương Âm giữ lấy một ngón tay Nguyệt Ly Phong, sau đó dùng lực bóp đến đầu ngón tay trắng bệch.

“Thoải mái?” Nhìn bộ dạng kia của nàng, Nguyệt Ly Phong cười nói.

Sở Lương Âm hừ lạnh một tiếng, “Nhàm chán.” Nói xong muốn bỏ tay hắn ra, nhưng tay hắn lại giống như nhựa cao su, mặc kệ Sở Lương Âm dùng bao nhiêu sức cũng không kéo ra được.

Hai người cứ thế liếc mắt đưa tình, Nhĩ Tương đi phía sau lại bày ra gương mặt trái đắng, hắn cố gắng nhìn chăm chăm mũi chân của mình, nhưng hai người này nói chuyện quá lớn, động tác cũng can rờ, còn công khai nắm tay, thật sự hắn cảm thấy nổi hết da gà.

Sờ sờ cổ, lỗ tai thính của Nhĩ Tương nghe phía sau có tiếng bước chân, hắn quay đầu lại nhìn, trông thấy Kha Mậu Sơn từ Tùng Hương viên đi về hướng này.

Hắn lập tức hô lớn, “Ngũ sư thúc.”

Hắn rống cổ gọi, hai người đi đằng trước nhanh chóng buông tay ra, chốc lát đã trở lại bình thường, khoảng cách cũng kéo ra hơn một thước, Nhĩ Tương đứng giữa hai người.

Kha Mậu Sơn từ bên kia đi nhanh tới, nhìn Nhĩ Tương gật đầu một cái rồi đi đến chỗ Sở Lương Âm và Nguyệt Ly Phong.

Sở Lương Âm nhíu mày, người này vừa nãy không phải đi ra ngoài sao? Làm sao giờ lại chạy tới đây?

Kha Mậu Sơn dừng lại ở giữa hai người, “Lương Âm, muội đáp ứng yêu cầu của Mạc Thành Hiều?” Hắn nghe tin này mới đến tìm nàng.

Sở Lương Âm gật đầu, “Đúng vậy, sẽ cố gắng hết sức.”

Kha Mậu Sơn lắc đầu, không đồng tình nói, “Huynh mới từ đại sảnh về, hiện tại chuyện mọi người sốt ruột không phải có chuyện có phải tìm được Mạc Minh chủ hay không mà họ đang tranh luận không có người cầm đầu phải chọn ra một đại minh chủ khác.”

“Trời, đám người này gấp gấp nhì. Trách không được Mạc Thành Hiếu đi tìm ta, hấn căn bản không thể nhờ cậy đám người đó.”

“Ai là người lớn tiếng nhất?” Từ lúc Mạc Thiên Tuyệt gặp chuyện không may đến giờ cũng đã chừng mười ngày, có lẽ chuyện này đã sớm được lên kế hoạch ngay từ đầu.

“Bạch trang chủ, chừng môn Hoa sơn, Tinh Ngộ đại sư, còn có đại sư huynh.” Kha Mậu Sơn lắc đầu, không ngờ Trương Cảnh Nham cũng bị lôi kéo.

Sở Lương Âm nhú mày, nhìn Nguyệt Ly Phong, “Hèn chi Bạch tiểu thư tìm được người.” Hóa ra Bạch trang chủ là người lớn hòng nhất, nếu có thể đem Nguyệt Ly Phong về phe mình vậy khả năng Bạch trang chủ trở thành đại minh chủ càng cao hơn.

Kha Mậu Sơn nghe thế liền quay lại nhìn Nguyệt Ly Phong, “Từ giờ trở đi, không được qua lại với môn phái của ông ta, chẳng ngờ mọi việc lại phát triển đến mức này, đại sư huynh chắc cũng hối hận lắm.”

“Nhưng đại sư huynh có lên tiếng cũng tốt đấy chứ, hay là sẵn tiện thế này chúng ta cố gắng thêm chút nữa để đại sư huynh lên làm minh chủ luôn đi.” Sở Lương Âm trêu đùa, nếu là thật Trương Cảnh Nham sẽ điên lên mất. Quản lý một Tùng Vụ môn đã khiến hấn sốt đầu mẻ trán, nếu phải quản luôn cả võ lâm, chắc hấn sẽ thất cổ tự sát.

“Đừng đùa nữa, nói tóm lại, đại sư huynh muốn ta đến nói với các muội là tiệc tối hôm nay không ai được nói năng lung tung.” Kha Mậu Sơn đối với Trương Cảnh Nham chỉ có một từ là vâng lời, bất luận hấn nói gì Kha Mậu Sơn đều nghe theo.

Nhưng điều đó không có nghĩa Kha Mậu Sơn nói gì thì Sở Lương Âm sẽ nghe, nàng hừ hừ, trên mặt không biểu hiện gì, trong lòng lại cười lạnh, tốt nhất hôm nay đừng ai chọc nàng, nếu không thì đừng trách nàng không khách sáo.

Bạn đang đọc truyện *Xin Sư Thúc Kiểm Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.